STEPHEN KING

KEMİK TORBASI

ALTIN KİTAPLAR

GEÇMİŞİN KARANLIK SIRLARI VE KARABASANLARIYLA ÖRÜLÜ YİTİRİLMİŞ BİR AŞKIN HİKÂYESİ...

Karısının ansızın ölümünün yasını tutmakta olan ünlü romancı Mike Noonan, kafasındaki karabasanlarla boğuşmaktan artık yazamaz hale gelmiştir. İçine düştüğü bunalım onu karısıyla mutlu zamanlar geçirdikleri göl kıyısındaki eve götürür, çünkü içten içe evin kendisini çağırdığını düşünmektedir. Bu küçük yerleşim yerinde kızıyla birlikte yaşamakta olan zengin bir kadın, sanrılar içinde kıvranan kızını var olduklarından emin olamadığı güçlerden korumaya çalışmaktadır. Habis olayların yaşandığı bu cennet gibi mekân aslında dehşet saçan hayaletler ve karanlık güçlerin gölgesinde Mike'ın adeta cehennemi olur.
Acaba Mike geçmişten şimdiye uzanan günahların bedelini mi ödemektedir?

"Eşsiz, pırıl pırıl, şiirsel... Usta romancıdan kışkırtıcı temalarla süslü bir roman."
The San Diego Union - Tribune

KİTABIN ORİJİNAL ADI

BAG OF BONES

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

9. BASIM / OCAK 2016 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.**

ISBN 978 - 975 - 405 - 974 - 8

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
**Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766**

**Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90**

**http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr**

STEPHEN KING

KEMİK TORBASI

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN

Bu, Naomi için.
Hâlâ...

Evet, Bartleby, orada paravanın arkasında kal, diye düşündüm. Artık sana eziyet etmeyeceğim. Sen zararsızsın ve şu eski sandalyeler kadar da sessiz. Kısacası kendimi hiçbir zaman senin burada olduğunu bildiğim anki kadar yalnız hissetmiyorum...

Bartleby
Herman Melville

Dün gece rüyamda yine Manderley'deydim... Orada sessiz ve hareketsiz dururken evin, içi boş bir kabuk gibi olmadığına yemin edebilirdim. Ev yaşıyor ve soluk alıyordu. Tıpkı daha önce yaşadığı gibi.

Rebecca
Daphne du Maurier

Mars cennettir.

Ray Bradbury

Birinci Bölüm

Karım Jo, 1994 yılının sıcak bir ağustos günü sürekli kullandığı sinüzit ilacını almak için bana Derry Rite Aid'e gideceğini söyledi. Galiba son zamanlarda bu ilacı artık reçetesiz veriyorlar. O gün için yazımı tamamlamıştım. Jo'ya gidip ilacını kendim almayı önerdim, ama o, "Teşekkür ederim," dedi. "Eczanenin yanındaki süpermarkete uğrayıp balık alacağım." Yani bir taşla iki kuş vuracaktı. Karım avucunu dudaklarına dokundurarak bana bir öpücük yolladı ve evden ayrıldı. Onu son kez televizyon ekranında gördüm. Burada, Derry'de ölüleri böyle teşhis edersiniz. Duvarları yeşil fayans kaplı, tavanında uzun floresan çubuklar yanan, yer altındaki bir koridordan geçmenize gerek yoktur. Buz gibi bir çekmede yatan çıplak bir cesede de bakmıyorsunuz. Sadece kapısında ÖZEL yazılı bir büroya girip televizyon ekranına bakarak, "Evet," ya da, "Hayır," diyorsunuz.

Rite Aid ve Shopwell bizim evden yaklaşık bir buçuk kilometre kadar uzaklıktaki küçük bir çarşıda bulunan dükkânlardı. Burada bir videocu, bir radyocu, bir şipşak fotoğrafçı ve Etrafa Yay adlı eski kitaplar satan bir dükkân var. (Dükkândakiler benim eski cep kitaplarımdan iyi kazanıyorlar.) Çarşı Witcham'la Jackson'un keşistiği yerde. Up-Mile Hill'de.

Karım o gün Blockbuster Video'nun önünde arabayı park ederek eczaneye girdi. Bir süre için o eczanede çalışan eczacı Bay Joe Wyzer'dan istediklerini aldı. Adam daha sonra Bangor'daki Rite Aid'e geçecekti. Jo eczanedeki kasada içi yumuşak şekerleme dolu o fare biçimi küçük çikolatalardan aldı. Bunu daha sonra çantasında buldum.

Farenin üzerindeki kâğıdı açarak çikolatayı yedim. Bu yaptığım şey tıpkı Kutsanmış Ekmeği yemeye benziyordu. Mutfak masasının başında oturuyordum. Önüme karımın kırmızı çantasından çıkan eşyaları yaymıştım. Şekerleme mideme indiği, dilimde ve boğazımda sadece çikolata tadı kaldığı zaman hüngür hüngür ağlamaya başladım. Karımın kâğıt mendilleri, makyaj malzemesi, anahtarları ve yarım Certs rulolarının önünde, ellerimle gözlerimi kapayarak bir çocuk gibi hıçkırdım.

Sinüzit ilacı bir Rite Aid poşetindeydi. Karım Jo bunun için on iki dolar on sekiz sent vermişti. Poşette yirmi iki buçuk dolarlık bir şey daha vardı. Buna uzun uzun baktım. Nesneyi görüyor ama onun ne olduğunu kavrayamıyordum. Şaşırmış, hatta sersemlemiştim. O anda Johanna (Jo) Arlen Noonan'ın benim dışımda başka bir yaşam daha sürdürdüğü aklıma bile gelmiyordu. Dediğim gibi, o sırada.

Johanna, eczaneden tekrar parlak, kızgın güneşe çıktı. Sonra her zamanki gözlüğünün yerine numaralı olanı taktı. Karım eczanenin kapısının üzerindeki dar çıkıntının altından çıkarken sokakta, kilitlenmiş olan tekerleklerin o bir cadının ulumasını andıran sesi yankılandı. Bu ses bir kaza olduğunu ya da buna ramak kaldığını anlatıyordu. (Burada galiba işi biraz hayal gücüme bırakıyorum. Ancak bir romancıya ait olabilen o ülkenin sınırından biraz içeri giriyorum. Fazla değil. Sadece birkaç santim. Bu açıdan bana güvenebilirsiniz.)

Bu kez olanlar olmuştu galiba. O ahmakça düzenlenmiş X biçimi kavşakta, en aşağı haftada bir defa olan o kazalardan biri daha gerçekleşmişti. Bir 1989 model Toyota alışveriş merkezinin önündeki araba parkından çıkmış sola, Jackson Sokağına sapıyordu. Direksiyonda Barrett's Orchards'dan Bayan Esther Easterling vardı. Yanında da yine Barret's Orchards'dan Bayan İrene Deorsey. Videocudan kaset almak istemiş, ama aradığı tarzda bir şey bulamamıştı. "Filmlerde fazla şiddet var," demişti, İrene. İki kadın da 'sigara dulu'ydu.

Esther'in, Bayındırlık İşlerinin yokuştan inen damperli turuncu kamyonunu görmemiş olması imkânsızdı. Ama kadın polisle ve gazetecilerle konuşurken bunu inkâr etti. İki ay sonra benimle konuştuğu zaman da aynı şeyi yaptı. Bence kadın sadece bakmayı unutmuştu.

Yine bir 'sigara dulu' olan annemin sık sık söylediği gibi, "Yaşlılarda en fazla görülen iki illetten biri artrit, diğeri de unutkanlıktır. Ve onlar bu iki dertten de sorumlu tutulamazlar."

Kamyonu Old Cape'ten William Fraker kullanıyordu. Karımın öldüğü gün otuz sekiz yaşında olan Bay Fraker olay günü taşıtı sürerken soğuk bir duşa ve soğuk bir biraya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Tabii, ihtiyaçlarının bu sıraya göre olması gerekmiyordu. O ve üç adam tam sekiz saat boyunca çalışıp havaalanı yakınındaki Harris Caddesinin bir bölümüne asfalt dökmüşlerdi. Sıcak bir günde yapılan sıcak bir işti. Bill Fraker, "Evet," dedi. "Biraz hızlı gittiğimi kabul ediyorum. Saatte kırk beş kilometre hızla gidilmesi gereken yerde belki altmış kilometre hız yapıyordum." Adam bir an önce garaja ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Kamyonu bırakacak ve kendi klimalı F-150'sine binecekti. Ayrıca kamyonun frenleri herhangi bir kontrolden geçebilecek kadar sağlamdı, yalnızca çok iyi durumda değildi. Fraker, Toyota'nın yoluna çıktığını görür görmez fren yapıp korna çaldı, ama artık çok geçti. Adam hem kendi tekerleklerinden, hem de son anda tehlikeyi fark eden Esther'in aracının tekerleklerinden çığlığa benzer sesler çıktığını duydu. Sonra bir an kadının suratını gördü.

Fraker, "Nedense bence olayın en kötü yanı buydu," dedi. Onunla evinin önündeki verandada oturmuş bira içiyorduk. Artık ekim gelmişti. Güneş yüzümüzü ısıtıyordu, ama ikimiz de kazaklıydık. "O damperli kamyonların şoför mahallinin ne kadar yüksek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Başımı, "evet" der gibi salladım.

"Kadın beni görebilmek için başını kaldırmıştı. Boynunu *iyice uzatmıştı* yani. Ve güneş o an yüzünü iyice aydınlatıyordu. Onun ne kadar yaşlı olduğunu görebiliyordum. Kahretsin! Duramazsam cam gibi paramparça olacak, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama yaşlılar genellikle dayanıklıdırlar. Yani... olaya bakın. O iki yaşlı cadı yaşıyor, ama karınız..."

Fraker durakladı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bu haliyle okul bahçesinde pantolonunun fermuarını açık unuttuğu için gülünç duruma düşmüş bir çocuğa benziyordu. Çok komikti. Gülersem aklı karışacaktı.

"Özür dilerim, Bay Noonan. Ağzımdan kaçıverdi."

"Önemli değil," dedim. "Zaten en kötü günleri atlattım." Bu, yalan olsa da konuya ancak böyle dönebilirdik.

Fraker mırıldandı. "Her neyse, çarpıştık. Şiddetli bir gürültüyle birlikte arabanın sürücü tarafı göçtü ve bir çatırtı oldu. Camlar zangırdayınca ben de direksiyona doğru fırladım. Bu yüzden bir hafta, hatta daha uzun bir süre her soluk alışımda canım yandı. Şuramda da koskocaman bir çürük vardı." Köprücük kemiğinin hemen altına parmağıyla bir kavis çizdi. "Başımı camı çatlatacak bir şiddetle ön cama vurdum. Buna rağmen alnımda sadece küçük, mor bir şiş belirdi... Kanama ya da baş ağrım bile olmadı. Karım kafamın doğuştan kalın olduğunu söyler. Toyota'yı süren kadının, yani Bayan Easterling'in iki koltuğun arasına fırladığını fark ettim. Sonunda durduğumuzda, yolun ortasında birbirimize girmiştik. Kadınların ne durumda olduğunu anlamak için taşıttan indim. Açıkçası ikisinin de öldüğünü sanıyordum."

İkisi de ölmemiş, hatta bayılmamışlardı bile. Sadece Bayan Easterling'in üç kaburgası kırılmış ve kalça kemiği çıkmıştı. Çarpma yerinden bir koltuk ötede oturan Bayan Deorsey ise yan cama başını vurduğu için beyin sarsıntısı geçirmişti, hepsi o kadar. *Derry News* gazetesinin böyle olaylar karşısında her zaman yazdığı gibi, "Ayakta tedavi edilip evine gönderilmişti."

Massachusettes, Malden kentinden olan karım -eski adıyla Johanna Arlen- eczanenin önünde, durduğu yerden bütün olayı gördü. Çantasını omzuna asmıştı. İlaçların konulduğu poşet de elindeydi. Herhalde o da Bill Fraker gibi Toyota'dakilerin ölmüş ya da ciddi bir biçimde yaralanmış olduklarını düşündü. Çarpışma sırasında çıkan şiddetli ama boğuk ses, öğleden sonralarına özgü o sıcak havada yuvarlanan bir bowling topunun gürültüsü gibi etrafta yankılandı. Kırılan camların şangırtısı da bu gürültüye eşlik etti. İki taşıt Jackson Sokağı'nın ortasında birbirine girmişti. Turuncu kamyon uçuk mavi ithal arabanın adeta tepesine dikilmişti. Tıpkı korkuyla büzülmüş bir çocuğu ezmeye çalışan bir baba gibi.

Johanna araba parkından sokağa doğru koşmaya başladı. O sırada etrafındaki herkes aynı şeyi yapıyordu. İçlerinden biri, Bayan Jill Dunbarry kaza sırasında Radyo Kulübesinin vitrinine bakıyordu. Kız, sonradan Johanna'nın koşarak yanından geçtiğini hatırlamıştı. Daha

doğrusu sarı pantolonlu birini hatırladığından emin gibiydi. Ne var ki yine de söylediklerinden emin değildi. O sırada Bayan Easterling, "Yaralandım!" diye bağırmaya başlamıştı. "İkimiz de yaralandık. Birileri bize yardım etsin."

Karım araba parkının ortasında, küçük otomatik gazete makinelerinin yakınında yere yığıldı. Çantası yine omzundaydı, ama poşet elinden kaymıştı. Sinüzit için kullanılan solunum aleti yarı yarıya dışarı fırlarken diğerleri poşetin içindeydi.

Hiç kimse gazete makinelerinin yakınında yatan karımı fark etmedi. Herkes dikkatini birbirine girmiş olan taşıtlara, çığlıklar atan kadınlara ve Bayındırlık İşleri kamyonunun delinen radyatöründen etrafa yayılmaya başlayan su ve antifrize vermişti. (Fotoğrafçıda çalışan satış elemanı dinletebildiği herkese, "Bu benzin!" diye bağırıyordu. "Bu benzin! Dikkat edin patlamasın!") Belki de o sırada kazazedeleri kurtarmaya koşan bir iki kişi karımın üzerinden atlamıştı. Herhalde onun bayılmış olduğunu sanıyorlardı. Isının otuz beş dereceyi bulduğu bir günde böyle düşünmek hiç de mantıksız değildi.

Alışveriş merkezinden dışarı fırlayan yirmi dört kişi bir anda kaza yerinin etrafını sardı. Yaklaşık kırk sekiz kişi de o sırada beyzbol oynanan Stawford Park'tan koşarak geldi. Herhalde böyle durumlarda söylenmesini beklediğiniz sözler söylendi. Çoğu tekrarlandı. Meraklılar itişip kakıştılar. Biri sürücü koltuğunun yanındaki pencereden uzanarak yaşlı Esther'in titreyen elini okşamaya başladı. Ardından herkes hızla Joe Wyzer'ın geçmesi için yolu açtı. Böyle anlarda beyaz gömlekli herhangi biri otomatik olarak önem kazanır. Uzaklardan ambulansın siren sesi geliyordu. Bu ses çöplerin yakıldığı fırından yukarıya yükselen sıcak hava dalgası gibi titrekti.

Bütün bunlar olup biterken karım parkta yatıyordu. Kimse onu fark etmemişti. Çantası hâlâ omzundaydı. (Çantanın içinde de yiyemediği o çikolata fare hâlâ yaldızlı kâğıdına sarılıydı.) Beyaz ilaç poşeti ise uzattığı elinin yakınında duruyordu. İrene Deorsey'in kafası için tampon almak amacıyla geri dönen Jo Wyzer fark etti. Johanna yüzüstü yattığı halde onu kızıl saçlarından, beyaz bluzundan ve sarı pantolonundan tanıdı. Hem az önce ona satış yapmıştı. Yani aradan daha on beş dakika bile geçmemişti.

Adam, sersemlemiş olsa da öyle ciddi yarası olmayan İrene Deorsey'in tamponunu unuttu. "Bayan Noonan, iyi misiniz?" Aslında onun iyi olmadığının pekâlâ farkındaydı. (En azından ben öyle düşünüyorum. Ama yanılıyor da olabilirim.)

Joe Wyzer karımı ancak iki elini kullanarak çevirmeyi başarabildi. Ama yine de bunun için epeyce çabalamak zorunda kaldı. Güneşin kavurduğu ve ısının asfalttan yansıdığı park yerinde diz çöktü, karımı itti, çevirdi ve kaldırdı. Nedense bana ölüler kilo alıyorlarmış gibi geliyor. Hem vücutlarında, hem de bizim kafalarımızda ağırlaşıyorlar.

Karımın yüzünde kırmızı lekeler vardı. Kimliğini teşhis ettiğim zaman ekranda bile bunu fark etmiştim. Adli tabip yardımcısına onların ne olduğunu soracaktım, ama sonra durumu anladım. Temmuzun sonlarındaydı. Asfalt iyice kızmıştı. Çok basit, sevgili Doktor Watson. Karım güneşten kavrulduğu için ölmüştü.

Wyzer ayağa kalktığında ambulansın gelmiş olduğunu gördü. Hemen ona doğru koşmaya başladı. Etraftakileri itip kakarak kalabalığın arasından geçti. Görevlilerden birini tam arabadan inerken yakaladı. "Şurada bir kadın var," diyerek araba parkını işaret etti.

Görevli, "Burada da iki kadın var, be adam," diye tersledi. "Bir de erkek." Elinden kurtulmaya çalıştıysa da Wyzer onu bırakmadı.

"Onları boş ver şimdi. Durumları iyi sayılır. Ama şurada yatan kadın hiç de öyle görünmüyor."

Aslında orada yatan kadın ölmüştü bile. Joe Wyzer'ın bunu bildiğinden de eminim... Ama o neyin daha önemli olduğunu anlıyordu. Adama hakkını vermeliyiz. Hem konuşması oldukça ikna ediciydi. İki sağlık görevlisini kaza mahallinden uzaklaştırmayı başardı. Üstelik Esther Easterling'in can acısıyla bağırmasına ve Grek korosunun gürültülü itirazlarına rağmen.

Karıma eriştikleri zaman sağlık görevlilerinden biri Joe Wyzer'ın kuşkulandığı şeyin doğru olduğunu hemen açıkladı. Diğeriyse, "Kahretsin!" dedi. "Ona ne oldu?"

Arkadaşı, "Herhalde kalp krizi," diye karşılık verdi. "Heyecanlandı ve kalbi buna dayanamadı."

Oysa karımın ölümünün kalbiyle hiçbir ilgisi yoktu. Otopside beyninde bir anevrizma olduğu ortaya çıktı. Belki de Johanna beş yıl

gibi uzun bir süreden beri onunla yaşıyordu. Durumu hiç fark etmeden. Karım araba parkında kaza yerine doğru koşarken beyin zarındaki zayıf damar lastik bir teker gibi patladı ve kan, kontrol merkezlerini basarak onu öldürdü. Adli tabip bana, "Karınızın hemen öldüğünü sanmıyorum," dedi. "Ama yine de acı çekmeden bir anda öldü... Koskocaman kapkara bir nova. Johanna yere yığılmadan duygular ve düşünceler kaybolmuştu bile.

Adli tabip yardımcısı ekrandaki o durgun yüz ve kapalı gözlere artık bakmamam için beni usulca döndürdü. "Size herhangi bir yardımım dokunabilir mi, Bay Noonan? Sormak istediğiniz bir şey var mı? Sizi elimden geldiğince aydınlatmaya çalışırım."

"Sadece bir tek sorum var," dedim. Doktora karımın ölmeden hemen önce eczaneden aldığı şeyi açıkladım. Sonra da sorumu sordum.

Cenazenin kalkmasından önceki günleri ve töreni sanki hepsi bir rüyaymış gibi hayal meyal hatırlıyorum. En iyi hatırladığım Jo'nun çikolata faresini yiyerek ağladığımdı... Galiba en çok ağzımdaki çikolata tadının çarçabuk kaybolacağını bildiğim için ağladım. Jo'yu gömdükten birkaç gün sonra yine bir ağlama krizi daha geçirdim. Bunu size biraz sonra anlatacağım.

Jo'nun ailesinin gelmesi beni sevindirmişti. Özellikle karımın en büyük ağabeyi Frank'in gelmesi. Elli yaşında, kırmızı yanaklı, gür siyah saçlı, şişman bir adam olan Frank Arlen her şeyle ilgilendi... Hatta cenaze evinin sahibiyle pazarlık etmek zorunda bile kaldı.

Bir süre sonra Jack'in Pub'ındaki bölmelerden birinde oturmuş bira içerken, "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim.

Frank, "O seni kazıklamaya çalışıyordu, Mikey," diye açıkladı. "Öyle insanlardan nefret ederim." Elini arka cebine atarak bir mendil çıkardı. Dalgın dalgın yanaklarını sildi. Kardeşinin ölümü yüzünden kendini kapıp koyvermemişti. Arlen'lerin hiçbiri yapmamıştı bunu. Hiç olmazsa ben yanlarındayken. Ama bütün gün boyunca Frank'in gözyaşlarının dinmediğini biliyorum. Ciddi konjonktiviti olan biri gibi.

Arlen'lerin altı çocukları vardı. Jo en küçükleriydi. Ailenin tek kızıydı. Ağabeylerinin de gözbebeğiydi. Eğer karımın ölümüyle en ufak bir ilişkim olsaydı, bu beş ağabey beni kendi elleriyle parça parça

ederlerdi sanırım. Onun yerine, etrafımda koruyucu bir kalkan oluşturdular. Bu da iyi bir şeydi. Belki onlarsız da bir şeyler başarmaya çalışırdım. Ama bunu nasıl yapardım bilemiyorum. Unutmayın henüz otuz altı yaşındaydım. Otuz altı yaşındayken karınızı gömeceğiniz aklınıza gelmez. Üstelik sizden yalnızca iki yaş küçükse. Ölüm ikimizin aklından bile geçmemişti.

Frank, "Biri arabandan radyonu çalarken yakalanırsa," dedi. "Bunu hırsızlık diye tanımlar ve onu hapse atarlar." Arlen'ler Massachusettes'den gelmişlerdi. Frank'in konuşmasında hâlâ Malden kentinin izleri vardı. Heceleri iyice uzatıyordu. "Aynı adam, karısını kaybettiği için ıstırap çeken bir insana üç bin dolarlık tabutu dört bin beş yüz dolara satmaya kalkarsa bunu 'iş bilmek' diye tanımlıyorlar. Ve adamdan Rotary Kulübü'nün öğle yemeğinde bir konuşma yapmasını istiyorlar. Açgözlü köpek. Ona öğle yemeği yedirdim. Öyle değil mi?"

"Evet. Öyle."

"Sen iyi misin, Mikey?"

"Evet, iyiyim."

"Gerçekten iyi misin?"

Ona, "Kahretsin, bilmiyorum!" diye çıkıştım. Sesim yüksek çıktığı için yakındaki bölmede oturanlar dönüp bize baktılar. Sonra ekledim. "Jo hamileymiş."

Frank'in yüzü donuverdi. *"Ne?"*

Sesimi alçaltmak için çabaladım. "Hamileymiş. Altı yedi haftalık... Şeye... yani otopsiye göre. Bunu biliyor muydun? Sana açılmış mıydı?"

"Hayır! Tanrım! Hayır!" Ama Frank'in yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Sanki karım ona *bir şeyler* söylemiş gibiydi. "Tabii çabaladığınızı biliyorum... Jo, sperm miktarının az olduğundan ve işin biraz zaman alacağından söz etmişti. Ancak doktor sizin... yani er geç sizin..." Sesi hafifledi ve başını eğerek ellerine baktı. "Demek bunu söyleyebiliyorlar? Her şeyi kontrol ediyorlar."

"Evet, söyleyebiliyorlar. Kontrole gelince... Her zaman yapıp yapmadıklarını bilmiyorum. Ama bunu ben istedim."

"Neden?"

"Jo ölmeden önce sadece sinüzit ilacı almamış. Evde yapılan o hamilelik testlerinden de almış."

"Bu konuda hiçbir bilgin yok muydu? Bir şeyler sezinlemedin mi?"

"Hayır" der gibi başımı salladım.

Frank masanın üzerinden uzanarak omzumu sıktı. "Jo emin olmak istiyordu, hepsi o kadar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Karım bana, "Sinüzit ilacımı yaptırtacağım," demişti. "Bir de balık alacağım." Bir şeyler almaya giden bir kadın. Sekiz yıl boyunca çocuk için çabalamıştık. Ayrıca son zamanlarda karımın davranışlarında da bir değişiklik olmamıştı.

Frank'in eline usulca vurdum. "Tabii, abi. Tabii biliyorum."

Johanna'nın cenaze töreniyle sonuna kadar Arlen'ler ilgilendiler. Tabii Frank'in yönetiminde. Ailedeki tek yazar ben olduğum için bana ölüm ilanının hazırlanması görevi verildi. Ağabeyim, annem ve teyzemle birlikte Virginia'dan geldi. Ve ona da törende konuk defteriyle ilgilenme işi düştü. Annem, kız kardeşiyle Memphis'te oturuyordu. Annem altmış altı yaşındaydı ve iyiden iyiye kaçırmış gibiydi. Ne var ki doktorlar Alzheimer'ı olduğunu söylemeye yanaşmıyorlardı. Teyzem annemden iki yaş küçüktü ve ondan birazcık daha akıllı sayılabilirdi. Törende pasta ve böreklerin kesilmesi görevi de onlara kaldı.

Geri kalan her şeyle Arlen'ler ilgilendiler. Jo'yu son defa görecekleri saatlerden cenaze törenin ayrıntılarına kadar her şeyle, Frank ve kardeşi Victor kısa birer konuşma yaptı. Jo'nun babası kızının ruhu için dua etti. Törenin sonunda da yazları bahçemizdeki çimleri biçen ve sonbaharda yaprakları süpüren Pete Breedlove 'Kutsal Güven' ilahisini okuyarak herkesi ağlattı. Frank, Jo'nun genç bir kızken en çok bu ilahiyi sevdiğini söyledi. Frank'in Pete'i nereden bulduğunu ve onu cenaze töreninde ilahi söylemesi için nasıl ikna ettiğini hiçbir zaman öğrenemedim.

Neyse, bu işi de atlattık. Salı akşamı gelip Jo'yu gördüler, cenaze çarşamba sabahı kalktı. Fairlawn Mezarlığı'nda kısa bir dua edildi. En çok havanın sıcak olduğunu, artık Jo'yla konuşamayacağım için kendimi kaybolmuş gibi hissettiğimi ve keşke yeni ayakkabılar alsaydım, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Jo yanımda olsaydı, ayağımdaki ayakkabılar yüzünden başımın etini yerdi.

Daha sonra ağabeyim Sid'le konuştum. Ona annemizle Francine Teyze, alacakaranlık kuşağında kaybolmadan bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledim. Çünkü yaşlılar evine gidemeyecek kadar gençtiler. "Sen ne öneriyorsun, Sid?"

Ağabeyim bir şeyler teklif etti ama söylediklerinin hiçbirini hatırlamıyorum. Önerilerini kabul ettiğimi anımsıyorum. Gelgelelim onların ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. O gün daha sonra Siddy, annem ve teyzem Boston'a ağabeyimin kiraladığı arabayla gittiler. Geceyi orada geçirecek ve ertesi gün de Southern Crescent'a bineceklerdi. Ağabeyim bizim ihtiyarları memnuniyetle beraberinde götürüyor, ama uçağa kesinlikle binmiyordu. Biletleri ben alsam bile. "Gökyüzünde motor bozulduğu zaman taşıtı çekeceğin yol yok," diyordu.

Arlen'lerin çoğu ertesi gün gittiler. Hava yine kavurucuydu. Güneş puslu bembeyaz bir gökyüzünde alev alev yanıyor ve her şeyin üzerine erimiş pirinç gibi yayılıyordu. Arlen'ler evimizin önünde duruyorlardı. Ne var ki, artık orası sadece 'benim evim' olmuştu. Ailenin arkasında, kaldırımın kenarına üç taksi dizilmişti. Bu iriyarı insanlar çanta ve poşetlerin arasında birbirlerini kucaklıyor ve o boğuk Massachusettes aksanıyla vedalaşıyorlardı.

Frank bir gün daha kaldı. Onunla evin arkasındaki bahçeden büyük bir demet çiçek topladık. Kokuları her zaman aklıma cenazeleri ve org müziğini getiren o serada yetişmiş çiçeklerden değillerdi bunlar. 'Gerçek' çiçeklerdi. Jo'nun en çok sevdiği bitkiler... Çiçekleri arkadaki kilerde bulduğum kahve tenekelerine yerleştirdik. Fairlawn'a giderek onları yeni mezarın üzerine koyduk. Sonra orada bir süre, kavurucu güneşin altında oturduk.

Frank sonunda garip, boğuk bir sesle, "Hayatımdaki en tatlı şey oydu," dedi. "Her zaman. Çocukken Jo'yu korurduk. Biz erkekler. Kimse kardeşimizi rahatsız edemezdi. Emin ol. Biri böyle bir şeye kalkıştı mı, ona öğle yemeğini yedirirdik."

"Jo bana pek çok hikâye anlatmıştı."

"Güzel miydi peki?"

"Evet. Gerçekten güzeldiler."

"Jo'yu öylesine özleyeceğim ki."

"Ben de öyle," dedim. "Frank... dinle. Jo'nun ağabeyleri arasında en çok seni sevdiğini biliyorum. Sana hiç telefon etmedi mi? Âdetinin

aksadığını söylemek ya da sabahları midesinin bulandığını açıklamak için? Bana bunu söyleyebilirsin. Kırılmam."

"Hayır, Jo öyle bir şey yapmadı. Yemin ederim. Sabahları midesi bulanıyor muydu, *gerçekten?"*

"Ben öyle bir şeyi fark etmedim." İşte mesele de buydu. Ben ***hiçbir şeyi*** fark etmemiştim. Tabii yazı yazıyordum ve ben yazı yazarken adeta kendimden geçerdim. Jo bu halimi, hayal âlemine daldığımı biliyordu. İsteseydi beni o âlemden geri çağırabilirdi. Bunu neden yapmamıştı? Bu haberi benden neden saklamıştı? Belki emin oluncaya kadar bana bir şey söylemek istememişti. Mantıklı bir şeydi bu... Ama Jo öyle bir kadın değildi.

Frank, "Çocuk kız mıydı?" diye sordu. "Yoksa erkek mi?"

"Kızdı."

Jo'yla evliliğimizin önemli bir bölümünü bekleyerek ve adlar seçerek geçirmiştik. Çocuğumuz erkek olsaydı adını Andrew koyacaktık. Kız olursa da Kia. Kia Jane Noonan.

Altı yıl önce karısından boşanmış olan Frank bende kalıyordu. Eve dönerken, "Senin için endişeleniyorum, Mikey," dedi. "Zor zamanlarında seni destekleyecek bir ailen yok sayılır. Olan akrabaların da çok uzaktalar."

"İdare ederim," diye mırıldandım.

Frank başını salladı. "Biz hep böyle söyleriz, değil mi?"

"Biz?"

"Biz erkekler. 'İdare ederim.'" Bana baktı. Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Mendili güneşten yanmış iri elindeydi. "Kendini toparlayamazsan ve ağabeyini de çağırmak istemezsen... Ona nasıl baktığını gördüm. O zaman izin ver de ağabeyin ben olayım. Senin değilse bile Jo'nun hatırı için."

"Olur." Teklifine saygı duyuyor ve bunu takdir ediyordum. Ama ben insanlardan yardım istemem. Bunun nedeni yetiştiriliş tarzım değil. Hiç olmazsa ben öyle sanıyorum. Bu daha çok benim karakterimle ilgili. Johanna bir keresinde, "Dark Score gölünde boğulma tehlikesi geçirecek olsan kumsaldan on beş metre öteden seslenerek yardım istemez, boğulmayı tercih edersin," demişti. (Orada yazlık evimiz vardı.) Bu durumun sevgi ya da şefkatle de ilgisi yok. Sevgi ve şefkat

gösterebilirim. Bana gösterilmesini de kabul ederim. Ben de herkes gibi azap çekebilirim. Bir insana dokunmaya ve onun da bana dokunmasına ihtiyacım var. Ama biri bana, "İyi misin?" diye sorduğu zaman, "Hayır, değilim," diyemem. "Bana yardım et," de diyemeyeceğim gibi.

Frank iki saat sonra eyaletin güney sınırına doğru yola çıktı. Giderken arabasının kapısını açtığında banda alınmış romanın benim eserlerimden biri olduğunu fark ettim. Bu bana dokundu. Frank beni kucaklayıp dudaklarımdan hafifçe öperek beni şaşırttı. Sonra da sırtıma sertçe vurdu. "Konuşmak istersen beni ara. Birine ihtiyacın olursa da kalkıp gel."

"Olur" der gibi başımı salladım.

"Ve dikkatli ol."

Bu sözleri beni şaşırttı. Son birkaç gün sıcak ve keder yüzünden rüyada yaşıyor gibiydim. Ama kayınbiraderimin bu sözleri beni sarstı.

"Hangi bakımdan dikkatli olayım?"

Frank, "Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum, Mikey."

Ardından arabasına bindi. Kayınbiraderim çok iriyarı, arabasıysa çok küçüktü. Frank taşıtı sanki elbise gibi giymişti. Sonra uzaklaştı. O sırada güneş batıyordu. Ağustosta sıcak bir günün sonunda güneş nasıl gözükür biliyor musunuz? Turuncu renktedir. Ve görünmeyen bir el tepesinden bastırıyormuş gibi yassıdır. Sanki fazla kan emmiş bir sivrisinek gibi patlayacak ve parçaları ufka sıçrayacaktır. İşte güneş şimdi aynen böyle gözüküyordu. Kararmış olan doğu ufkunda gök gürlemeye başladı. Ama o gece yağmur yağmadı. Sadece karanlık insanı boğan kalın bir battaniye gibi bastırdı. Ben yine de bilgisayarın başına geçerek bir saat kadar yazı yazdım. İşin iyi gittiğini hatırlıyorum. Biliyor musunuz, iyi gitmese bile hiç olmazsa bu, zamanın geçmesini sağlıyordu.

İkinci ağlama krizini cenaze töreninden üç dört gün sonra geçirdim. Hâlâ kendimi rüyadaymış gibi hissediyordum. Yürüyor, konuşuyor, telefona cevap veriyor, kitabımın üzerinde çalışıyordum. Jo öldüğü sırada kitabın yüzde seksenini tamamlamıştım. Ama bütün bu süre boyunca gerçek dünyayla bağlantım kesilmiş gibiydi. Sanki olaylar benden uzakta gelişiyordu. Sanki olanları telefonda anlatıyordum.

Pete'in annesi Denise Breedlove telefon etti. İki arkadaşıyla gelip artık yalnız yaşadığım Edward stili koskocaman evi baştan aşağı temizlemek istiyordu. Evde konserve tenekesinde yuvarlanan son bezelye tanesi gibiydim. Kadın, "Bu işi yüz dolara yaparız," dedi. "Parayı aramızda bölüşürüz. Bu işi yapmak istememizin nedeni, ev temizlenmeden içinde yaşamayı sürdürmenizin doğru olmadığını düşünmemiz. Ölümden sonra ev iyice temizlenmelidir. Bu kişi evin içinde ölmemiş olsa bile."

Ona bu fikri beğendiğimi söyledim. "Yalnız, sana ve getireceğin kadınların her birine altı saatlik bir çalışma için yüzer dolar vereceğim. Ama iş, altı saatte tamamlanmış olmalı. Hoş, tamamlanmasa bile paranızı yine de alacaksınız."

Denise, "Bu para çok fazla, Bay Noonan," dedi.

"Fazla ya da değil, bu parayı vereceğim. İstediğimi yapar mısın?"

"Yaparım. Tabii yaparım."

Kadınlar gelmeden bir akşam önce evi dolaştım. Belki de aslında bu yapmam gereken bir şeydi. Bu bir tür temizleme öncesi kontrol de sayılabilirdi. İkisi benim için tümüyle yabancı olan üç kadının onları ya da beni utandıracak bir şeyler bulmalarını istemiyordum sanırım. Belki Johanna'nın kanepenin yastıklarının arkasına tıktığı ipek külotu. (Karım bir keresinde bana, "Dikkat ettin mi?" demişti. "Çoğunlukla kanepede kendimizden geçiyoruz. Michael.") Verandadaki iki kişilik kanepenin altındaki bira tenekelerini belki de. Hatta sifonu çekilmemiş bir tuvaleti. Açıkçası aslında neyi arayıp bulacağımı bile bilmiyordum. Hâlâ rüyada gibiydim ve kafam bununla bulanmıştı. O günlerde iki şeyi düşünebiliyordum. Jo'nun öldüğü gün satın aldığı hamilelik testi ve yazmakta olduğum romanımın sonu. (Psikopat katil romanımdaki kızı hile yaparak yüksek bir apartmana çekmişti. Ve onu damdan aşağıya atmak niyetindeydi.) Karım sinüzit ilacını yeniden yaptıracağını ve akşam yemeği için balık alacağını söylemişti. Ve gözlerinde onlara iki defa bakmama neden olacak bir ifade yoktu.

Temizleme öncesi kontrolün sonlarına doğru karyolamızın altına baktım. Jo'nun tarafında sayfaları açık bir cep kitabı vardı. Karım öleli çok olmamıştı. Ama pek az ev Karyola Altı Krallığı kadar tozlu olabilir. Kitabı aldığım zaman üzerindeki uçuk gri tabaka bana, tabutta yatan

Johanna'nın yüzünü ve ellerini hatırlattı. Jo şimdi Yeraltı Krallığındaydı. Bir tabutun içi tozlu olur muydu? Herhalde olmazdı ama...

Bu fikri kafamdan kovdum. O da gider gibi yaptıysa da aslında bütün gün usul usul geri döndü. Tolstoy'un beyaz ayısı gibi.

Johanna da ben de Maine Üniversitesi'nde İngilizce bölümündendik. Galiba pek çok kimse gibi Shakespeare'in sesine ve Edwin Arlington Robinson'un Tilbury kenti tarzı yakıcı alaylarına âşık olduk. Ancak, bizi birbirimize sıkıca bağlayan üniversite dostu bir şair ya da deneme yazarı değil, W. Somerset Maugham'dı. Dünyayı dolaşan o sürüngen suratlı ama romantik kalpli romancı ve oyun yazarı. (Galiba Maugham'ın bütün fotoğraflarında sigara dumanı yüzünü örtüyordu.) Bu nedenle yatağın altından çıkan kitabın *Ay ve Altı Pens* olmasına şaşırmadım. Yaşım yirmiye yaklaşırken o kitabı ben de okumuştum. Bir değil iki defa. Hararetle Charles Strickland adlı karakterle özleşmiştim. (Ama tabii ben güney denizlerinde resim yapmak değil, yazmak istiyordum.)

Jo kitapta yerini işaretlemek için çoktan kaybolmuş bir desteden aldığı bir iskambili kullanmıştı. Kitabı açarken onu tanımaya başladığım günlerde bana söylediği bir şey aklıma geldi. Bu, Yirminci Yüzyıl İngiliz Edebiyatı dersinde olmuştu. Galiba 1980'de. Johanna Arlen ateşli, küçük bir ikinci sınıf öğrencisiydi. Bense son sınıftaydım. Yirminci Yüzyıl İngiliz Edebiyatını da son sömestr boş zamanım olduğu için seçmiştim. Jo, "Bundan yüz yıl sonra," demişti. "Yirminci yüzyılın ortalarında yaşamış olan eleştirmenler Lawrence'ı bağırlarına basıp Maugham'ı ihmal ettikleri için utanacaklar. "Bu sözleri sükûnetle, ama biraz da aşağılayıcı kahkahalarla karşılandı. (Hepsi de *Âşık Kadınlar*'ın gelmiş geçmiş eserlerin en iyilerinden biri olduğunu biliyorlardı.) Ancak ben gülmedim. Âşık oldum.

İskambil kartı 102. ile 103. sayfaların arasına sokulmuştu. Dirk Stroeve'in karısının, kendisini Strickland için terk ettiğini öğrendiği bölümdü bu. Strickland, Maugham'ın Paul Gauguin'iydi. Hikâyeci, Stroeve'i teselliye çalışıyordu. "Aziz dostum, mutsuz olma. Karın geri gelecek..."

Artık sadece bana ait olan odada, "Bunu söylemek senin için kolay," diye mırıldandım.

Sayfayı çevirdim ve şu satırları okudum. "Strickland'ın yaralayıcı sakinliği Stroeve'in kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Adam kör bir öfkeye kapıldı ve ne yaptığının farkında olmadan Strickland'a saldırdı. Strickland gafil avlanmıştı. Sendeledi. Ama o hastalıktan sonra bile güçlüydü. Ve Stroeve, bir dakika sonra nasıl olduğunu anlamadan kendisini yerde buldu."

Strickland, "Seni gülünç, küçük adam," dedi.

Jo'nun artık sayfayı çevirerek Strickland'ın içler acısı Stroeve'e, "Gülünç, küçük adam," dediğini duyamayacağını düşündüm. O anda sanki parlak, ilahi bir ışık bana gerçeği gösterdi. Bunu hiçbir zaman unutmadım. Nasıl unuturdum? Hayatımın en kötü anlarından biriydi bu. Karşılaştığım şey düzeltilebilecek bir yanlış ya da yanıp kurtulacağım bir rüya değildi. Johanna ölmüştü.

Acı, gücünün kesilmesine neden oldu. Karyola orada olmasaydı yere yığılacaktım. Biz gözlerimizle ağlarız. Bütün yapabileceğimiz budur. Ama o akşam bana vücudumun her gözeneğinden yaş fışkırıyormuş gibi geldi. Her girinti ve çıkıntısından. Elimde, *Ay ve Altı Pens*, karyolanın Jo'nun yattığı tarafına oturarak haykırdım. Galiba buna ıstırap kadar hayretim de neden oldu. Tüm ayrıntıları gösteren video ekranında gördüğüm ve tanıdığım cesede, cenaze törenine ve Pete Breedlove'un tiz ve tatlı tenor sesiyle 'Kutsal Güven'i söylemesine, mezarın başındaki "kül küle, toprak toprağa"yla ilgili dualara rağmen olanlara aslında inanmamıştım. Penguin cep kitabı büyük gri tabutun yapamadığını başardı. Jo'nun öldüğünde ısrar etti.

Strickland, "Seni gülünç, küçük adam," dedi.

Karyolamıza uzandım, kollarımı çaprazlama kavuşturarak yüzüme dayadım. Mutsuz çocukların yaptıkları gibi ağlaya ağlaya uykuya daldım. Ve korkunç bir rüya gördüm. Rüyamda uyanıyor ve *Ay ve Altı Pens*'in yanımda, hâlâ örtünün üzerinde durduğunu fark ediyordum. Kitabı bulduğum yere, karyolanın altına koymaya karar veriyordum. Rüyaların ne kadar karmakarışık şeyler olduklarını bilirsiniz. Mantık, Dali'nin yumuşayarak dallardan küçük halılar gibi sarkan saatlerine benzer.

İskambil kâğıdını yine 102. ve 103. sayfaların arasına koyuyordum. Böylece işaret parmağımla, "Strickland, 'Seni gülünç, küçük adam,' dedi," sözlerini sonsuza kadar örtmüş oluyordum. Yan dönerek

başımı karyolanın yanından sarkıtıyordum. Kitabı tamı tamına bulduğum yere bırakacaktım.

Jo toz yumaklarının arasında yatmaktaydı. Yatağın yaylarından sarkan örümcek ağı, karımın yanağını bir tüy gibi okşuyordu. Jo'nun kızıl saçları donuklaşmıştı. Oysa gözleri koyu renk ve canlıydı. Bembeyaz suratında öfkeyle parlıyordu. Konuşmaya başladığında ölümün karımı çıldırttığını anlıyordum.

Jo hışırtılı bir sesle, "Onu bana ver," diyordu. "O benim toz kapanım." Kitabı daha ben uzatamadan elimden kaparcasına alıyordu. Bir an parmaklarımız birbirine dokundu. Jo'nun parmakları dondan sonraki dal parçaları gibiydi. Buz gibi. Jo kitapta son kaldığı yeri açarken iskambil yere uçuyordu. Ve Somerset Maugham'ın kitabıyla yüzünü örtüyordu. Sanki kelimelerden bir kefen yaratıyordu. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak hareketsiz kalırken üstünde onu gömdüğüm mavi elbisenin olduğunu fark ediyordum. Karım karyolamızın altına saklanmak için mezarından çıkmıştı.

Boğuk boğuk haykırdım ve şiddetle irkilerek uyandım. Az kalsın karyoladan yere yuvarlanıyordum. Uyuyalı çok olmamıştı. Yüzüm hâlâ yaşlardan ıslaktı. Gözkapaklarım, bir ağlama krizinden hemen sonra olduğu gibi gerilmişti. Rüya o kadar canlıydı ki, dayanamayarak yan döndüm ve başımı kenardan uzattım. Karyolanın altına baktım. Jo'nun yüzünde kitapla orada yattığından emindim. Bana dokunmak için soğuk parmaklarını uzatacaktı.

Tabii karyolanın altında hiçbir şey yoktu. Rüya rüyadır. Ama buna rağmen geceyi çalışma odamdaki kanepede geçirdim. Galiba doğru bir seçim yapmıştım. Çünkü o gece başka rüya görmedim. Derin uykunun yarattığı boşlukta öylece yattım.

İkinci Bölüm

On yıl süren evliliğim süresince hiçbir zaman o, yazarlara özgü 'Duraklama Devresi'ni geçirmedim. Hatta Jo'nun ölümünden hemen sonra bile. Hatta bu durum benim için o kadar yabancıydı ki, sıra dışı bir şeyler olduğunu çok sonra anlayabildim. Galiba bunun nedeni için için böyle şeylerin *New York Review of Books*'da incelenen, eleştirilen ve bazen de küçümsenen o 'edebiyatçı tipleri'ne özgü bir şey olduğuna inanmamdı.

Yazarlığım ve evliliğim hemen hemen aynı sürelerde başlamıştı. İlk romanım *İkili Olmak* kitabının ilk taslağını Jo'yla resmen nişanlanmamızdan hemen sonra tamamladım. (Jo'nun sol elinin dördüncü parmağına opal bir yüzük taktım. Bunu Day mücevhercisinden yüz on dolara almıştım. O sırada kaldırabileceğimden daha pahalı bir şeydi bu... Ama Johanna yüzüğe bayıldı.) Son romanım *Tepeden Sonuna Kadar*'ı ise karımın ölümünün resmen açıklanmasından bir ay sonra bitirdim. Bu, yüksek yerlerden hoşlanan psikopat bir katille ilgiliydi. Kitap 1995 yılının sonbaharında yayınlandı. O günden sonra başka romanlarım da çıktı. Bu paradoksu açıklayabilirim. Ama gelecekte listelerde başka Michael Noonan romanları olacağını sanmıyorum. Artık yazarlara özgü o 'Duraklama Devresi'nin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Hem de istemediğim kadar.

Jo'ya *İkili Olmak* romanımın ilk taslağını çekine çekine gösterdiğimde kitabı bir gecede okudu. En sevdiği koltuğa kıvrılıp oturmuştu. Üstünde, önünde Maine'e özgü o siyah ayıların resminin olduğu bir

tişört ve külottan başka bir şey yoktu. Arka arkaya buzlu çay içiyordu. Garaja giderek orada amaçsızca bir şeyler yaptım. (O sırada mali durumları bizimki kadar bozuk olan bir çiftle birlikte Bangor'da bir ev tutmuştuk... Ve hayır, Jo'yla henüz evlenmemiştik. Ama bildiğim kadarıyla o opal yüzüğü hiçbir zaman parmağından çıkarmıyordu.) O, kitabı okurken kendimi *New Yorker*'ın karikatürlerinden birindeki o tiplere benzetiyordum. Doğum kliniğinin bekleme salonundaki o komik adamlardan birine. Hatırladığım kadarıyla bir çocuğun bile yapabileceği kadar basit bir kuş kafesinin parçalarını birleştirmeyi başaramadım ve az kalsın sol elimin işaret parmağını da kesiyordum. Yirmi dakikada bir içeri girip Jo'ya göz atıyordum. Belki bunun farkındaydı, ama hiç belli etmiyordu. Bunun iyiye alamet olduğunu düşündüm.

Bir ara ben arka verandada oturmuş yıldızlara bakarak sigara içerken Jo dışarı çıktı. Yanıma oturdu. Elini enseme koydu.

"E?" dedim.

Jo, "İyi," diye cevap verdi. "Neden şimdi içeri girip benimle ilgilenmiyorsun?" Ve ben daha cevap veremeden, naylon külot usulca hışırdayarak kucağıma düştü.

Daha sonra karyolada uzanmış, portakal yiyorduk. (Sonradan bu kötü alışkanlığımızdan vazgeçtik.) "Yani iyiden kastin nedir?" diye sordum. "Yayınlanabilir mi?"

Jo, "Şey," dedi. "O ışıltılı yayıncılık dünyası konusunda hiçbir fikrim yok. Ama ben bütün hayatım boyunca zevk için kitap okudum. İlk aşkım *Meraklı George*'du. Bilmek istersin diye söylüyorum...

"İstemiyorum."

Jo bana doğru eğilerek bir portakal parçasını ağzıma tıktı. Koluma sürtünen göğüsleri sıcak ve tahrik ediciydi. "...ve bunu da büyük bir zevkle okudum. Bana kalırsa *Derry News*'daki muhabirliğin stajyerlik süresinde sona erecek. Galiba ben bir romancının karısı olacağım."

Jo'nun sözleri beni çok heyecanlandırmış, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Evet, Jo o ışıltılı yayıncılık dünyasını bilmiyordu. Ama o inanıyorsa, ben de inanırdım... Ve sana inanmanın en doğru yol olduğu anlaşıldı. Eski 'Yaratıcı Yazı' öğretmenimin yardımıyla bir

menajer buldum. (Hocam kitabımı okudu ve onu isteksizce överek hoşnutsuzluğunu belli etti. Galiba eserin ticari yanını, inançlara aykırı buldu.) Menajerim *İkili Olmak*'ı Random House yayınevine sattı. Romanı ilk gören de bu yayıneviydi zaten.

Jo'nun muhabirliğim konusunda haklı olduğu da sonradan anlaşıldı. Dört ay çiçek sergileri, kısa mesafeli araba yarışları ve önemsiz ziyafetler konusunda haberler yazdım. Random House'dan ilk çekim gelmeden önce, haftada yüz dolar kazanıyordum. Elime kitabımdan menajerin komisyonu çıktıktan sonra 27.000 dolar geçti. Haber odasında maaşıma ilk zammı hak edecek kadar bile kalmamıştım. Ama yine de arkadaşlarım benim için bir veda partisi düzenledi. Şimdi aklıma geldi. Parti Jack'in Pub'ındaydı. Arka salondaki masaların yukarsına bir döviz asılmıştı. Bunda ŞANSIN AÇIK OLSUN MİKE! YAZMAYA DEVAM ET! deniyordu. Eve döndüğümüzde Johanna, "Eğer kıskançlık asit olsaydı," dedi. "Senden geride kemerinin tokasıyla üç diş kalırdı."

Daha sonra yatakta ışıkları söndürdüğümüz zaman, "Onu *Eve Doğru Bak, Meleğim*'le karıştırmazlar değil mi?" diye sordum. (Son portakalı yemiş, son sigarayı da paylaşmıştık.) Jo bu sözlerimle kitabı kastettiğimi anlıyordu. Eski 'yaratıcı yazı' öğretmenimin *İkili*'ye gösterdiği tepki yüzünden biraz sıkıldığımı anlaması gibi.

Jo dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bana sık sık düş kırıklığına uğramış sanatçı numarası yapmayacaksın, değil mi? Eğer bunu yapacaksan şimdiden söyle. O zaman sabah ilk iş 'Boşanmanı Evde Kendi Kendine Başar' yazılı şeylerden alırım."

Bu sözler beni eğlendirmiş olsa da biraz kırılmıştım. "Random House'un ilk basın açıklamasını gördün mü?" Gördüğünü biliyordum aslında. "Tanrı aşkına, benden 'Erkeklik organı olan V.C. Andrews' diye söz ediyorlar."

Karım yavaşça uzandı. "Eh, senin erkeklik organın gerçekten *var*. Senden böyle söz etmelerinin sakıncası yok... Mike, ben üçüncü sınıftayken Patty Banning beni, 'Seks delisi' diye çağırırdı. Oysa ben hiç de öyle değildim."

"Algı her şeydir."

"Saçma." Jo organımı hafifçe sıktı. Canım biraz yansa da bu aynı zamanda çok hoşuma gitti. O günlerde bu deli pantolon faresi sekse

çok düşkündü. Her ne şekilde olursa olsun. "Asıl *mutluluk* her şeydir. Sen yazı yazarken mutlu musun, Mike."

"Elbette." Bunu o da biliyordu.

"Sen yazı yazarken vicdan azabı çekiyor musun?"

"Yazı yazarken yapmak istediğim hiçbir şey yok. Bunun dışında!" Jo'ya sokuldum.

Her zaman gülmeme neden olan o namus kumkumalarına yakışacak bir sesle, "Aman..." dedi. "Aramızda bir penis var."

Jo'yla sevişirken bir iki harika şeyi fark ettim. Sözlerinde samimiydi, kitabımı gerçekten beğenmişti. (Jo'nun kitabımdan hoşlandığını, onu okurken koltukta oturuş biçiminden anlamıştım zaten. Ayaklarını altına almış, saçları alnına düşmüştü.) Ayrıca yazdıklarımdan utanmam gerekmiyordu -hiç olmazsa Jo'ya göre-. Şahane bir şey daha vardı: Ancak evli insanların sağlayabildikleri aynı pencereden bakma başarısını yakalamıştık. Önemli olan da buydu.

Neyseki Jo bir Maugham hayranıydı.

Tam on yıl 'erkeklik organı olan V.C. Andrew' rolünü sürdürdüm. Johanna'dan sonraki yılları da katarsanız on dört yıl. İlk beş yıl Random'a bağlıydım. Sonra menajerim Putnam'dan müthiş bir teklif aldı. Hemen oraya atladım.

Adımı sürüyle en çok satan kitaplar listesinde gördünüz... Yani pazar gazetenizde on değil de, on beş eserlik bir liste yayınlanıyorsa. Ben hiçbir zaman bir Clancy, Ludlum ya da Grisham olmadım. Ama fazlasıyla ciltli kitabımın satılmasını sağladım. (Menajerim Harold Obloswki bana bir keresinde V.C. Andrews'un bunu hiçbir zaman başaramadığını söyledi. Ne var ki bu hanım, karton kapaklı kitap konusunda adeta bir fenomendi.) Ve bir keresinde de *Times*'ın listesinde beşe kadar çıktım... Bunu ikinci kitabım *Kırmızı Gömlekli Adam* sağladı. İşin garibi daha yukarlara çıkmamı da George Stark adıyla yazan Thad Beaumont'un *Çelik Makine*'si engelledi. O günlerde Beaumont'ların Castle Rock'ta, yani Dark Score gölünün kıyısındaki evimizin güneyinde bir yazlıkları vardı. Aramızda yetmiş beş kilometre bile yoktu. Thad öldü. İntihar etti. Bunun yazarlara özgü o Duraklama Devresi'yle bir ilgisi var mıydı, bilmiyorum.

Mega-fazla satan kitapların oluşturduğu o sihirli dairenin hemen dışındaydım. Ama buna asla üzülmedim. Otuz bir yaşına girdiğim sırada artık iki evimiz vardı. Biri, Derry'de güzel, Edward tarzı eski bir evdi. Diğeri de Batı Maine'de gölün kıyısında, kütüklerden yapılmış bir kulübe. Aslında orası da oldukça büyüktü. O bölgede oturanlar neredeyse yüz yıldan beri evden 'Sara Laughs' diye söz ediyorlardı. Yaşamın, pek çok çiftin ipotek etme izni alabildikleri için kendilerini şanslı saydıkları bir döneminde iki eve sahiptik. Evler için hiçbir borcumuz yoktu. Sağlıklı, sadık ve hâlâ neşeliydik. Ben Thomas Wolfe değildim. (Hatta Tom Wolfe ya da Tobias Wolff bile.) Ama sevdiğim bir işi yaptığım için bol para kazanıyordum. Dünyada hiçbir iş bundan daha iyi olamazdı. Bu insana hırsızlık izni verilmesine benziyordu.

Bin dokuz yüz kırklarda, listelerin ortalarında yer alan yazarlar gibiydim. Eleştirmenlerin aldırmadığı, tarza bağlı biri. (Ben daima Çekici Bir Yabancıyla Tanışan Güzel, Yalnız Genç Bir Kadın konusunu işliyordum.) Ama iyi para alıyordum. Ayrıca, devletin izniyle çalışan randevu evleri gibi isteksizce kabul görüyordum. Çünkü daha aşağılık güdülerimizin açığa çıkması için bir yol gerekiyordu ve Böyle Bir Şeyi birilerinin yapması gerekiyordu. Ben de Böyle Şeyleri hevesle yapıyordum. (Bir sorun çıktığı zaman Jo da bana heyecanla suç ortaklığı ediyordu.) Ve George Bush, Başkan seçildiği sırada muhasebecimiz bize milyoner olduğumuzu söyledi.

Bir jet alacak kadar (Grisham gibi) ya da profesyonel bir futbol takımı kuracak kadar (Clancy gibi) zengin değildik. Ama Maine'de Derry kentinin ölçülerine göre para içinde yüzüyordu. Jo'yla binlerce defa seviştik, binlerce film gördük, binlerce kitap okuduk. (Jo, günün sonunda kitabını çoğu zaman karyolada yattığı tarafın altına koyardı.) Belki de Tanrı'nın bize en büyük lütfu birlikte geçireceğimiz sürenin ne kadar kısa olduğunu bilmemizdi.

Çoğu kez yazarlara özgü Duraklama Devresi'ne, geleneğin dışına çıkmamın neden olup olmadığını düşündüm. Gündüzleri bunu, batıl inançlara bağlı bir saçmalık olarak sayabiliyordum. Ama geceleri bunu

başarmak daha da zorlaşıyordu. Geceleri düşüncelerinizin tasmalarından kurtulup özgürce koşmak gibi kötü bir alışkanlıkları vardır. Ve siz olgunluk çağınızın önemli bir bölümünü hikâyeler yaratarak geçirdiyseniz, o tasmalar daha gevşek ve köpekler de onları takma konusunda daha isteksizdir. "Bir yazar kafasına yaramazlık etmeyi öğreten adamdır," diyen kimdi? Shaw mı, yoksa Oscar Wilde mı?"

Geleneklerin dışına çıkmanın, Duraklama Devresi'ne (hiç olmazsa benim beklemediğim) girmem konusunda bir rolü olabileceğini düşünmek gerçekten de akla sığmayacak bir şey mi? Ekmek paranızı hayaller âleminden sağladığınızda gerçekle gerçeğe benzeyen şeyler arasındaki çizgi çok daha incedir. Ressamlar bazen başlıklarını giymeden çalışmak istemezler. Başarılı bazı beyzbol oyuncuları da çoraplarını değiştirmeye yanaşmazlar.

Söz konusu gelenek ikinci kitapla başladı. Beni ilk endişelendiren kitabın bu olduğunu hatırlıyorum. Galiba son sınıf öğrencilerine özgü o uğursuzluk fikrinin etkisinde kalmıştım. Yani bir tek başarının bir rastlantı olduğu düşüncesinin. Amerikan Edebiyatı öğretmenlerinden birinin bir keresinde söylediği sözleri unutmamıştım. "Amerikalı yazarlar arasında sadece Harper Lee ikinci eser sıkıntısından kurtulmanın kesin yolunu bulmuştu."

Kırmızı Gömlekli Adam'ın sonlarına yaklaştığımda durakladım. Yani kitabı bitirmeden. O sırada Derry'de Benton Sokağı'ndaki Edward stili evi almamıza daha iki yıl vardı. Ama Dark Score gölünün kıyısındaki Sara Laughs'ı almıştık. Ne var ki, henüz istediğimiz gibi döşenmemiş ve Jo'nun atölyesi eklenmemiş olmasına rağmen ev yine de hoştu.) İşte o zamanlar karımla bu noktadaydık.

Daktilonun başından kalktım. (O günlerde hâlâ IBM'in eski elektrikli daktilosuna sıkıca sarılıyordum.) Mutfağa gittim. Sonbaharın ortalarındaydık. Yazlıkçıların çoğu gitmişti. Göldeki gerdanlı dalgıç kuşlarının çığlıkları anlatılamayacak kadar güzeldi. Güneş batıyordu. Gölün suları durgunlaşmış, tıpkı ısı yaymayan alevli bir tabağa benziyordu. Bu, en canlı anılarımdan biri. Öylesine canlı ki bazen bana o anılara katılarak eski günleri yeniden yaşayabilecekmişim gibi geliyor. Böyle

bir şey mümkün olsaydı, acaba neler yapardım? Bazen bunu düşünüyorum.

O gün, önceden bir şişe Taittinger'la iki şampanya kadehini buzdolabına koymuştum. Bunları dolaptan çıkararak genellikle buzlu çay ya da limonata dolu sürahileri mutfaktan verandaya taşımak için kullandığımız teneke tepsiye koydum. Tepsiyi önüme doğru tutup oturma odasına gittim.

Johanna o eski koltuğuna yerleşmiş kitap okuyordu. (O gece Maugham değil de, çağdaş yazarlardan en sevdiklerinden biri olan William Denbrogh elindeydi.) "Ahh..." Başını kaldırarak baktı ve kitaptaki yerini işaretledi. "Şampanya ha? Neyi kutluyoruz?" Anlayacağınız sanki bilmiyormuş gibi davranıyordu.

"Oldu," dedim. *"Mon livre est tout fini."*

Tepsiyle ona doğru eğildim. Jo gülümseyerek kadehlerden birini aldı. "Eh, o zaman *her şey* yolunda demektir. Öyle değil mi?"

Şimdi geleneğin ruhunu, *bu* cümle olduğunu anlıyorum. Canlı ve güçlü olan bölümünün. Bu, ağız dolusu saçma sapan laf arasında gerçek, sihirli bir sözcüğün bulunmasına benziyordu. Jo'yla ondan sonra nerdeyse her zaman şampanya içtik. O daha sonra diğer şey için benimle çalışma odama geldi. Ama her zaman değil.

Bir keresinde, beş yıl kadar önce bir kitabımı bitirdiğim sırada Jo bir kız arkadaşıyla İrlanda'da tatildeydi. O gün şampanyayı tek başıma içtim. Son satırı da yine kendi kendime yazdım. (O sırada milyarca şey yapan, ama benim sadece bir tek amaçla kullandığım bir Macintosh'um vardı.) Bu olay öyle uykumu falan da kaçırmadı. Ama Jo'nun, arkadaşı Beyn'le kaldığı otele telefon edip ona kitabın bittiğini söyledim. Ve sonra asıl arama sebebim olan sözleri söylemesini bekledim. O kelimeler İrlanda telefon hatlarına süzülerek bir mikrodalga vericiye ulaştı. Ardından dua gibi, bir uyduya doğru yükseldi ve sonra aşağıya inerek kulağıma erişti. "Eh, o zaman *her şey* yolunda demektir. Öyle değil mi?"

Dediğim gibi bu gelenek ikinci kitaptan sonra başladı. Şampanyamızı içtik ve ben kadehleri tekrar doldurdum. Sonra Jo'yu çalışma odama götürdüm. Orman yeşili daktilomda bir tek sayfa kâğıt takılıy-

dı. Gölde son bir gerdanlı dalgıç kuşu öttü. Bu sesi her zaman rüzgârda dönen paslı bir şeyin gıcırtısına benzetirim.

Jo, "Kitabı bitirdiğini sanıyordum," dedi.

"Bir tek son satır kaldı," diye cevap verdim. "İyi ya da kötü bu kitabı sana ithaf ettim. Sonu da senin yazmanı istiyorum."

Jo gülmedi, itiraz etmedi ya da gevezece bir şeyler söylemedi. Sadece ciddi olup olmadığımı anlamak için bana baktı. Ciddi olduğumu belirtmek için başımı salladım. O da iskemleme oturdu. Daha önce gölde yüzmüştü. Saçlarını geriye doğru taramış ve beyaz lastikle bağlamıştı. Kızıl saçları ıslaktı ve o yüzden iki ton daha koyu duruyordu. Jo'nun başına dokundum. Bu ıslak bir ipeğe dokunmaya benziyordu.

Jo büyük patronun mektup dikte edeceği bir stenograf gibi, "Paragraf başı yapacak mıyım?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Devam edeceksin." Şampanya koymak için masadan kalktığımdan beri ezberlediğim sözleri söyledim. "Adam, zinciri kızın başından geçirerek çıkardı ve sonra ikisi basamaklardan arabanın durduğu yere doğru indiler."

Karım bunları yazdıktan sonra bir şey bekliyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı. "Ben, "Tamam," dedim. "İstersen 'Son' yazabilirsin."

Jo iki defa, 'Geri' düğmesine bastı. Şarjörü ortaladı ve son satırın altına SON diye yazdı. IBM'in en sevdiğim tipteki bilyesi itaatle dans ederek harfleri tek tek sıraladı.

Jo, "Adamın kızın başından geçirerek çıkardığı zincir de neyin nesi?" diye sordu.

"Bunu öğrenmek için kitabı okuman gerekiyor."

Jo oturduğu yerden bana sokuldu. Alman aksanıyla, "Biz seni konuşturmasını biliriz."

"Bundan eminim."

Tepeden Aşağıya'yı bitirdiğim gün hiç olmazsa geleneği yerine getirmek için çabaladım. Bunun, içi boşalmış, o sihirli şey kaybolmuş gibiydi. Ama zaten ben de bunu bekliyordum. Geleneği batıl inançlar yüzünden değil, saygı ve sevgiden tekrarlamıştım. Buna bir 'anma töreni' diyebilirsiniz. Ya da Johanna'nın gerçek cenaze töreni. Karım gömüldükten sonra yerine getirilen bir şey.

Eylülün son günleriydi. Hava hâlâ sıcaktı. Neredeyse hatırladığım en sıcak yaz sonrası. Kendimi acıyla zorlayarak son bölümü yazarken Jo'yu ne kadar özlediğimi düşünüyordum... Ama bu beni hiçbir zaman yavaşlatmadı. Bir şey daha var. Derry'de hava çok sıcaktı. Hem de öyle sıcaktı ki üstümde sadece bir külotla çalışıyordum. Gelgelelim gölün kenarındaki evimize gitmek bir kere bile aklıma gelmedi. Sanki Sara Laughs konusunda hafızam tamamıyla boşalmıştı. Belki de romanı bitirdiğim sırada gerçek kafamda yer etmeye başlıyordu. Jo bu kez İrlanda'da değildi.

Gölün kenarındaki evde çalışma odam küçücük ama güzel manzaralıydı. Derry'deki ise uzun ve penceresiz. Duvarlar kitap dolu raflarla kaplı. O akşam tavandaki üç vantilatör birden çalışıyor ve ağır, sıcak havayı yarıyordu. İçeri girdiğimde üstümde bir tişört ve şort vardı. Ayağında da lastik sandallar. Elimdeki teneke tepsiye bir şişe şampanya ve soğutulmuş iki kadeh koymuştum. Tren vagonuna benzeyen odanın dibinde, meyilli tavanın altında bilgisayarımın ekranında kelimeler ışıldıyordu. Tavan öyle alçaktı ki, ayağa kalktığım zaman kafamı çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyordum. (Yıllar boyunca çalışmak için odanın en kötü köşesini seçtiğimi tekrarlayan Jo'ya karşı koymak zorunda kalmıştım.)

Yine bir ıstırap krizine davetiye çıkardığımı düşünüyordum. Belki de krizlerin en kötüsü olacaktı bu. Ama yine de devam ettim. Duygularımız bizi her zaman şaşırtıyorlar, öyle değil mi? O gece hiç ağlamadım. Galiba bütün o acıları atmıştım. Bunların yerini, derin ve azap verici bir kayıp duygusu almıştı. Jo'nun oturup kitap okumaktan hoşlandığı koltuk. Kadehini her zaman kenarına çok yaklaştırdığı boş masa.

Bir kadehe şampanya doldurup köpüklerin kesilmesini bekledim. Sonra kadehi aldım ve dönen vantilatörlerin altında oturarak, "Bitirdim, Jo," dedim. "*Her şey* yolunda demektir. Öyle değil mi?"

Şampanyayı bitirip kadehi teneke tepsiye koydum. Sonra diğer kadehi doldurarak bilgisayara gittim. İskemleye oturdum. Johanna sağ olsaydı orada oturacaktı. Yani herkesin sevdiği Tanrı öyle emretmeseydi. Ağlayıp haykırmadım, ama yaşlar gözlerimi yakıyordu. O sırada ekranda şöyle yazılıydı.

"Kız, günün pek de kötü olmadığını düşünüyordu. Çim alandan arabasına doğru gitti. Silicinin altına sıkıştırılmış olan dört köşe beyaz kâğıdı gördüğünde güldü. Cesareti hiçbir zaman kırılmayan ve, 'Hayır,' cevabını kabul etmeyen Cam Delancey onu yine perşembe gecesi düzenlediği şarap tatma partisine çağırıyordu. Kız kâğıdı aldı. Tam yırtacağı sırada fikrini değiştirdi. Notu blucininin arka cebine soktu."

"Paragraf başı yapılmayacak," dedim. "Devam ediyor." Tuşlara basarak şampanya almak için kalktığımdan beri ezberlediğim sözleri yazdım. "Orada koskocaman bir dünya uzanıyordu. Yaşamaya başlamak için Cam Delancey'nin şarap tatma partisi de uygun bir yer sayılabilirdi."

Duraklayarak parlayan küçük ışığa baktım. Yaşlar hâlâ gözlerimin kuyruklarını yakıyordu. Ama tekrarlıyorum: Ne ayak bileklerimin etrafında buz gibi bir rüzgâr uçuştu, ne de bir hayaletin parmakları enseme dokundu. Dönüş düğmesine iki defa bastım. Sonra makineyi ortaladım. En alt satırın altına SON diye yazdım. Ve Jo'nun şampanya kadehini ekrana doğru kaldırdım.

"Sana içiyorum, bebeğim," dedi. "Keşke burada olsaydın. Seni öyle özlüyorum ki." Son sözleri söylerken sesim biraz titredi. Taittinger'ı içtim. Yazının kopyasını aldım ve her şeyi disklere geçirdim. Ve dört yıl boyunca notlar, alışveriş listeleri ve çekler dışında bir şey yazmadım.

Üçüncü Bölüm

Yayıncım bilmiyordu. Editörüm Debra Weinstock bilmiyordu. Menajerim Harold Oblowski de bilmiyordu. Frank Arlen de öyle. Ama birkaç defa kayınbiraderime açılmayı istedim. "Senin değilse bile Jo'nun hatırı için ağabeyin olmama izin ver." Frank, Maine'in güney bölgesindeki Sanford kentinde çoğunlukla yalnız geçirdiği yaşamına ve matbaa işlerine dönerken böyle söylemişti. Onun bu teklifini kabul edeceğim aklıma bile gelmemişti. Hoş, kabul de etmedim. Yalnızca Frank'in düşündüğü gibi bir, "İmdat!" çığlığı yerine iki haftada bir telefon ediyordum. Erkeklere özgü konuşmalar yapıyorduk. "Nasıl gidiyor?" "Fena değil. Burası bir cadının göğüsleri kadar soğuk." "Evet, burası da öyle. Brains biletleri bulursam Boston'a gider miyiz?" "Belki gelecek yıl. Bu ara çok meşgulüm." "Evet, durumu biliyorum. Görüşürüz, Mikey." "Görüşürüz, Frank. Sakın azayım deme." Erkekçe konuşmalar.

Frank'in bana bir iki defa yeni bir kitap üzerinde çalışıp çalışmadığımı sorduğundan eminim. Galiba ben de ona...

Ah, kahretsin! Yalan! Tamam mı? Bu içime o kadar işlemiş ki, artık kendi kendime de yalan söylüyorum. Evet, Frank bunu gerçekten sordu. Ben de her zaman, "Evet, yeni bir roman üzerinde çalışıyorum," dedim. "İyi gidiyor. Gerçekten iyi gidiyor." Kaç defa içimden ona, "Kriz geçirmeden iki paragraf yazmayı bile başaramıyorum," demeyi istedim. "Hem vücudum, hem de kafam etkileniyor. Kalbim iki katı hızla çarpmaya başlıyor. Sonra da üç katı hızla. Kesik kesik soluyorum. Nefesim kesiliyor. Bana gözlerim yuvalarından fırlayıp yanaklarıma doğru sarkacakmış gibi geliyor. Batan denizaltında kolostrofobisi olan

bir insana benziyorum. İşte böyle oluyor. Sorduğum için teşekkür ederim." Ne var ki bunu hiçbir zaman yapmadım. Ben yardım istemem. İsteyemem. Bunu size söyledim sanırım.

Tabii benimki önyargı, bunu kabul ediyorum. Ama bence başarılı bir romancı, hatta oldukça başarılı bir romancı yaratıcılık isteyen sanatlarla ilgili en iyi işi bulmuş sayılır. Evet, doğru, insanlar kitaplardan daha çok CD alıyorlar. Daha çok sinemaya gidiyor ve televizyonu da *çok daha fazla* izliyorlar. Ancak, romancıların çizdikleri üretim eğrisi diğerlerine göre daha uzun. Belki de bunun nedeni okuyucuların, yazılı olmayan sanatlara meraklı kimselerden biraz daha zeki olmaları ve bu yüzden de her şeyi daha uzun bir süre hatırlayabilmeleridir. Starsky ve Hutch dizisinde oynayan David Soul şimdi kimbilir nerede? Beyaz Rap'ci Vanilla Ice için de aynı şey söylenebilir. Ama Herman Wouk, James Michener ve Norman Mailer 1994'te de hâlâ ortalardaydılar. Bir de dinozorların yeryüzünde dolaştıkları çağlardan söz ediyorlar.

Arthur Hailey yeni bir kitap yazıyordu. (Yani böyle söylentiler vardı. Sonradan bunun doğru olduğu anlaşıldı.) Thomas Harris her şeye yedi yıl ara veriyor, ama yine de en çok satan kitaplar üretmeyi başarıyordu. J.D. Salinger'ın hemen hemen kırk yıldan beri sesi çıkmıyordu, ama İngilizce derslerinde ve kahvelerde toplanan edebiyatçı gruplarında hâlâ ondan söz ediliyordu. Okurlar sadıktır. Yaratıcılık isteyen sanatlara meraklı kimseler bununla boy ölçüşemezler bile. İşte o yüzden benzini bitmiş pek çok yazar yine de yoluna devam eder. Eserlerinin kapaklarındaki o sihirli 'Yazar' sözcüğü onların en çok satan kitaplar listelerine girmelerini sağlar.

Bir yayıncının istediği şey basittir. Özellikle her romanının ciltli kopyalarının 500.000 ve karton kapaklılarının ise bir milyon daha satacağı kesin olan yazarlardan. Yayıncılar onların yılda bir eser vermelerini isterler. New York'taki efendilere göre bu en uygunudur. On iki ayda bir ip ya da zamkla birleştirilmiş üç yüz seksen sayfa. Başı, ortası ve sonu olan bir eser. Kinsey Millhone ya da Kay Scarpetta gibi ana karakterlerin devam ettirilmesi şart değildir. Ama bu daima tercih edilir. Okurlar, her romanda ortaya çıkan ana karakterleri severler. Bu ailelerine dönmeye benzer.

Yılda bir kitaptan daha azını yazarsanız yayınevinin sizin için yaptığı yatırımı altüst etmiş olursunuz. Menajerinizin kredi kartlarınızın kullanılmasını sağlamasını engellersiniz. Ayrıca menajerinizin psikiyatristinin parasını zamanında ödemesini de tehlikeye atmış olursunuz. İşi iyice uzatırsanız hayranlarınızın *biraz* yıpranmalarına yol açarsınız. Durum her zaman böyledir. Fazla kitap yayınlarsanız da bazı okurlar, "Öööf," derler. "Bu adamdan sıkıldım. Kitapları kabak tadı vermeye başladı."

Bütün bunları size tam dört yıl boyunca, hiç kimse şüphelenmeden bilgisayarımı dünyanın en pahalı kelime bulma oyunu tahtası gibi kullanmayı nasıl başardığını açıklamak için anlatıyorum. Yazarlara özgü Duraklama Devresi mi? O da neymiş? Bizde öyle Duraklama Devresi mevresi olmaz! Her sonbahar yeni bir gerilim romanı bir saat dakikliğiyle piyasaya sürülürken böyle bir şeyi insan nasıl düşünebilir? Yazın sonlarında zevkle okumanız için çok uygundur bu kitaplar. O arada bayramların yaklaştığını unutmayın. Herhalde yeni Noonan'dan zevk alacaksınız! Bu romanları Borders'dan bulabilirsiniz. Hem de yüzde otuz indirimle.

Bu işin sırrı çok basit. Ayrıca Amerika'da bunu bilen tek popüler romancı da ben değilim. Eğer söylentiler doğruysa (örneğin) Danielle Steel, Noonan formülünü onlarca yıldan beri kullanıyormuş. Ben 1984'te *İkili Olmak*'la başlayarak her yıl bir kitap yayınlattım. Ama o on senelik sürenin dört yılında *iki* roman yazdım. Birini yayınlattım, diğerini de sakladım.

Bu konuyu Jo'yla konuşup konuşmadığımı hatırlamıyorum. Karım bana sormadığı için onun durumu anladığını düşündüm her zaman. Yani cevizleri saklayan bir sincap gibi olduğumu. Ama o sırada yazarlara özgü o Duraklama Devresi'ni düşündüğüm falan yoktu. Lanet olsun! Ben sadece eğleniyordum.

1995 yılının şubat ayı gelirken en aşağı iki güzel fikri rezil ve ziyan ettikten sonra o çok belirgin gerçeği artık inkâr edemeyeceğimi anladım: Alzheimer ya da inme dışında bir yazarın başına gelebilecek en büyük felaketle karşı karşıyaydım. (Konu bulma konusunda ilham kaynağım hiç kurumamıştı. Ama bu da insana ayrı bir cehennem azabı

çektiriyordu. Tüm bunlara rağmen Fidelity Union Bankası'nda yine de büyük bir kasada yazı dolu dört kutu vardı. Kutuların üzerinde *VAAT, TEHDİT, DARCY* ve *TEPE* yazılıydı. Sevgililer gününde menajerim beni aradı. Biraz endişeliydi. Genellikle son eserimi ona ocak ayına kadar teslim ederdim. Oysa şubatın yarısını geçmiştik. Yıllık Noel armağanı alma yarışına katılması için bu yılın Mike Noonan'ını alelacele basmaları gerekecekti. Her şey yolunda mıydı?

Hiçbir şeyin yolunda olmadığını açıklamam için ilk fırsattı bu. Ancak Park Caddesi 225 numaradan Bay Harold Oblowski böyle şeyler söylenilecek biri değildi. Çok iyi bir menajerdi. Basın yayın dünyası onu hem seviyor, hem de nefret ediyorlardı. Hatta bazen aynı kişi ona hem sevgi, hem de nefret duyuyordu. Ama Harold malların yaratıldığı o karanlık inlerden gelen kötü haberleri kolay hazmedemiyordu. Sözlerimi duyar duymaz çıldırır, Derry'e gelmek için ilk uçağa atlar ve yaratıcılık konusunda bana suni solunum yapmaya hazır olurdu. Ve ben bu durumdan kurtuluncaya kadar da yanımdan ayrılmazdı. Evet, Harold yerinde kalmalıydı. Onu seviyordum. Yani otuz sekizinci kattaki, Doğu Yakası'na bakan ve manzarası insanı oldukça etkileyen bürosunda kaldığı sürece.

Ona, "Ne rastlantı, Harold," dedim. "Tam da yeni romanı bitirdiğim gün beni aradın. Ne garip değil mi? Kitabı bugün acil postayla yollayacağım. Yarın eline geçer." Harold bana ciddi ciddi bunun bir rastlantı olmadığını, yazarlarıyla arasında bir telepati olduğunu söyledi. Beni kutladıktan sonra telefonu kapattı. İki saat sonra yolladığı buketi aldım. Bu, menajerimin enli, Jimmy Hollywood boyunbağları kadar hoş ve renkliydi.

Çiçekleri Jo'nun ölümünden sonra nadiren girdiğim yemek odasına koydum. Sonra Fidelity Union Bankası'na gittim. Ben kendi anahtarımı kullandım, banka müdürü de kendisininkini. Kısa bir süre sonra *Tepeden Aşağıya* müsveddesiyle postaneye gidiyordum. Aslında en son yazdığım romanı almıştım. Çünkü o kasanın en önündeydi. Hepsi bu. Roman kasımda yayımlandı. Yani Noel alışverişi telaşına yetişti. Kitabı artık ölmüş olan çok sevgili karım Johanna'ya ithaf etmiştim. Roman, *Times*'ın en çok satan kitaplar listesinde on bir numaraya kadar

yükseldi. Herkes mutluydu. Ben bile. Çünkü artık her şey düzelecekti. Öyle değil mi? Sonuçta yazarlara özgü Duraklama Devresi kimseyi öldürmüyordu. (Şey, belki de Harper Lee dışında.) Dansözün piskoposa söylediği gibi, bütün yapmam gereken gevşemekti. Neyse ki iyi bir sincap gibi davranmış ve cevizleri saklamıştım.

Ertesi yıl *Tehditkâr Davranışlar*'la postaneye giderken hâlâ iyimserdim. Bu romanı 1991 yılının sonbaharında yazmıştım. Jo'nun en sevdiği romanlarımdan biriydi bu. 1997'nin mart ayında iyimserliğim azalmaya başlamıştı. Tipide arabayla postaneye giderek *Darcy'nin Hayranı*'nı gönderdim. Tabii bana yazının nasıl gittiğini sordukları zaman hâlâ, "İyi, güzel," diye cevap veriyordum. (Nedense çoğu soruyu eksistansialistlere yakışacak bir biçimde kuruyorlar. "Son zamanlarda güzel romanlar yazıyor musun?" gibi.) Ben de, "evet, son zamanlarda güzel romanlar yazıyorum," diyordum. "Romanlar benden inekten gübrenin fışkırması gibi fışkırıyor."

Harold, *Darcy*'i okuduktan sonra bunun yazdığım en güzel roman olduğunu söyledi. Hem en çok satan kitaplar listesine girecekti, hem de *ciddi* bir eserdi. Menajerime çekine çekine bir yıl dinlenmeyi düşündüğümü söyledim. Harold hemen en çok nefret ettiğim o soruyu sordu. "İyi misin?" Ona çok iyi olduğumu söyledim. Sadece işi biraz ağırdan almak istiyordum, o kadar.

Bu sözlerimi patenti Harold'a ait olan o sessizlik izledi. Menajerim bu sessizliğiyle, "Sen ahmağın tekisin," demeye çalışıyordu. "Ama seni çok sevdiğim için bunu sana mümkün olduğu kadar incelikle söylemenin yolunu arıyorum." Bu harika bir hileydi ve ben işin içyüzünü altı yıl önce anlamıştım. Aslında bunu anlayan Jo'ydu. Karım, "O adam çok şefkatli biriymiş gibi rol yapıyor," demişti. "Aslında, o eski '*film noir*'lardaki polislere benziyor. Polis hiç sesini çıkarmıyor, konuşmuyor. Sen de sersem gibi konuşmaya başlıyor ve sonunda her şeyi itiraf ediyorsun."

Bu kez hiçbir şey söylemedim. Sadece telefonu sağ kulağımdan soluma geçirdim. Çalışma odamdaki iskemlede biraz sallandım. O sırada gözüm bilgisayarımın üzerindeki çerçeveli fotoğrafa ilişti. Bu Dark Score gölünün kıyısındaki evimizin -Sara Laughs'ın- resmiydi. Oraya

yıllardan beri gitmemiştim. Bir an bilinçli bir biçimde kendi kendime bunun nedenini sordum.

Sonra Harold'un sesini duydum. Bir deliyi geçici olduğunu umduğu bir hayalden vazgeçirmeye çalışan aklı başında birinin sesiydi bu. "Bu iyi bir fikir olmayabilir, Mike. Özellikle mesleğinin bu devresinde."

"Bu bir devre değil, Harold," dedim. "Ben mesleğimin doruğuna 1991'de eriştim. Ondan sonra da satışlar ne arttı, ne de azaldı. Bu bir 'düzlük', Harold."

Menajerim, "Evet," diye cevap verdi. "Ve yazarların bu sabit noktaya ulaştıklarında satışlar konusunda artık iki seçenekleri vardır. Her zamanki gibi yazmayı sürdürmek ya da aşağıya doğru inmek."

İyi ya, aşağıya inersem inerim, demeyi düşündüm... Ama bunu yapmadım. Harold'un bu sorunun ne kadar derinlere indiğini ya da ayaklarımın altında yerin nasıl sarsıldığını anlamasını istemiyordum. Bilgisayarı açarak boş ekrana ve yanıp sönen ışığa baktığımda neredeyse her defasında kalbimin gerçekten hızla attığını da.

"Evet," dedim. "Tamam. Mesaj alındı."

"Sen iyi olduğundan emin misin?"

"Kitap sende iyi değilmişim gibi bir izlenim mi bıraktı, Harold?"

"Hayır, hayır. Harika bir roman. Dediğim gibi eserlerinin en iyisi. Hem zevkle okunabiliyor, hem de çok *ciddi* bir eser. Saul Bellow romantik bir gerilim yazsaydı sonuç ancak böyle olurdu. Şey... bundan sonraki kitabın konusunda bir güçlükle karşılaşmadın ya? Jo'yu hâlâ özlediğini biliyorum. Kahretsin, hepimiz de arıyoruz onu..."

"Hayır," dedim. "Hiçbir güçlük yok."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Buna katlandım. Sonunda Harold, "Grisham, yazmaya bir yıl ara verebilir," dedi. Clancy de öyle. Thomas Harris'in uzun süren sessizlikleri onun 'Gizeminin' bir parçası. Oysa senin bulunduğun noktada yaşam en tepedekinden daha zordur, Mike. Listedeki her adın yerini alabilecek, senin de adlarını bildiğin en az beş yazar var. Kahretsin! Yılın üç ayı sana komşu oluyorlar onlar. Bazıları yükseliyorlar. Patricia Cornwell'in son iki kitabında olduğu gibi. Bazıları aşağıya iniyor. Bazıları da aynı noktada kalıyor. Senin gibi. Tom Clancy, beş yıl için yazmaya ara verseydi ve sonra Jack Ryan'ı geri

getirseydi yine mesleğine eski gücüyle devam ederdi. Bu tartışma götürmeyecek bir gerçek. Ama *sen* yazıya beş yıl ara verirsen belki de bir daha geri dönemezsin. Sana önerim..."

"Eline fırsat geçmişken bundan yararlan."

"Lafı ağzımdan aldın."

Menajerimle biraz daha konuştuk. Sonra da birbirimize, "Hoşça kal," dedik. İskemlemi iyice geriye doğru esnettim. Neredeyse devrilerek kadar. Ve Batı Maine'deki yazlık yerimizin resmine baktım. Sara Laughs'. Bu eski Hall ve Oates şarkılarının adlarına benziyordu. Jo kulübeyi benden biraz daha fazla severdi. Öyleyse eve neden gitmemiştim. Bekçi Bill Dean her bahar kepenkleri çıkarıyor, sonbaharda da tekrar takıyordu. Sonbaharda su borularını boşaltıyor, ilk baharda tulumbanın çalışmasını sağlıyordu. Jeneratörü kontrol edip gereken bakımını yapıyordu. Şehitleri Anma Günü'nde raftı küçük kıyımızdan elli metre açığa götürerek demir atıyordu.

Bill 1996 yılının yaz başında bacayı da temizletti. Oysa iki yıl, hatta daha uzun bir süre şömine yakılmamıştı. O bölgede âdet olduğu gibi ona parasını üç ayda bir ödüyordum. Köklü bir Yankee ailesinden olan Bill Dean çeklerimi bozduruyor ve bana kulübeye artık neden gelmediğimi de sormuyordu. Jo öleli beri oraya iki ya da üç kere gitmiş ama bir tek gece bile kalmamıştım. İyi ki Bill o soruyu sormuyordu. Çünkü ona ne cevap verebileceğimi bilmiyorum. Harold'la yaptığım o konuşmaya kadar Sara Laughs aklıma bile gelmemişti.

Harold'u düşününce bakışlarım fotoğraftan telefona kaydı. Ona, "İyi ya aşağıya inersem inerim," dediğimi hayal ettim. "Bu dünyanın sonu değil ya. Ayrıca bakmam gereken bir karım ve ailem mi var? Karım bir araba parkında öldü. Lütfet! (İstersen de lütfetme.) O çok istediğimiz ve uzun süre uğrunda çabaladığımız çocuk da karımla birlikte gitti. Artık ün peşinde değilim. Tabii *Times*'ın çok satan kitaplar listesinde yer alan yazarlar ünlü sayılabilirlerse. Kitap Kulübü satışları da hayallerimi süslemiyor. Öyleyse neden bu beni rahatsız ediyor?"

Evet, bu son soruyu cevaplayabilirdim. Çünkü düşündüklerim her şeyden vazgeçmek anlamına geliyordu. Çünkü karım *ve* yazılarım olmadığı için öğle yemeğinde bilmece çözen ve borcu ödenmiş koskoca bir evde oturan fazlalıktan bir adamdım.

'Yaşamım' diye tanımladığım şeyi sürdürerek Sara Laughs'ı unuttum. (Ya da oraya gitmek istemeyen bir yanım bu fikri gömdü.) Ve Derry'de kızgın, mutsuz bir yaz daha geçirdim. Bilgisayarıma yeni bir program yükleyip kendi bilmecelerimi üretmeye başladım. Yerel YMCA'nın yönetim kurulunda geçici olarak görev aldım. Waterville'deki Yaz Sanat Yarışması'nda jürilik yaptım. Bölgedeki evsiz barksızlar için televizyona reklamlar hazırladım. İflas etmek üzere olan bu derneğin yönetim kuruluna katıldım. (Yönetim kurulunun genel toplantısında bir kadın beni 'yozlaşmışların dostu' diye suçladı. Ben de, "Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Buna ihtiyacım vardı." Bu sözlerimin üzerine müthiş bir alkış koptu. Bunun nedenini hâlâ anlamış değilim.") Teke tek görüşülen bir danışma bürosundan yardım istedim. Ama beş seans sonra danışmanın dertlerinin benimkilerden çok daha kötü olduğuna karar verdim. Asyalı bir çocuğa kefil oldum ve bir takıma girerek bowling oynadım.

Birkaç kez yazı yazmayı denediysem de her defasında kasıldım kaldım. Bir keresinde bir iki cümle yazmak için kendimi zorladım (Kafamdan bir iki taze cümle çıkması yeterli olacaktı) ama çöp sepetine kapanarak içine kustum. Kustum kustum... Artık bunun beni öldüreceğine inanıyordum... Yazı masamdan ve bilgisayarımdan ancak sürünerek uzaklaşabildim. Avuçlarımın ve dizlerimin üzerinde yerde süründüm. Odanın diğer tarafına eriştiğim sırada kendimi toplamıştım. Ancak, bilgisayarın ekranına omzumun üzerinden bakamıyor, hatta ona yaklaşamıyordum bile. O gün daha sonra gözlerimi kapatarak bilgisayara yaklaştım ve onu kapattım.

O son yaz günlerinde gitgide daha çok Dennison Carville'i düşünmeye başladım. Harold'la bağlantı kurmamı sağlayan ve *İkili Olmak*'ı belli belirsiz överek aslında yeren öğretmenimi. Carville bir keresinde bazı sözleri Victoria çağı romancısı ve şairi Thomas Hardy'e atfetmişti. Hardy *gerçekten* böyle sözler söylemişse de hiçbir yerde bulamadım. Ne *Bartlett*'te, ne de *Tepeden Aşağıya* ve *Tehditkâr Tavır*'ın yayınlanması arasındaki süre boyunca okuduğum Hardy'nin biyografisinde. Galiba Carville bunu kendi uydurmuş ve daha etkili olması için

Hardy'e atfetmişti. Bu benim de zaman zaman başvurduğum bir hile. Bunu utanarak söylüyorum.

Her neyse... Bir yandan içimdeki panikle bir yandan da kafamdaki uyuşukluk ve o korkunç hapsedilme duygusuyla boğuşurken bu sözleri gitgide daha fazla düşünmeye başladım. Bu benim gitgide güçlenen çaresizliğimi ve bir daha yazı yazamayacağım inancımı özetliyordu. (Ne yazık, erkeklik organı olan V.C. Andrews'u Duraklama Devresi yıkmıştı!) Bu sözler durumumu düzeltme çabalarımın, başarılı olsam bile bir işe yaramayacağını açıklıyordu.

Kasvetli yaşlı Dennison Carville'e göre, romancı olmak isteyen biri daha başlangıçta hikâyelerin amaçlarına hiçbir zaman ulaşamayacağını anlamalıydı. Onunki boşuna bir çaba olacaktı. Hardy'nin iddiası şuydu. "Romanda mükemmel çizilmiş bir kahraman bile yeryüzünde yürüyen ve gölgesi toprağa düşen en iç sıkıcı insana kıyasla sadece bir torba kemikten ibarettir." Bu sözleri çok iyi anlıyordum. Sırlarımı saklamaya çalıştığım o bitmek bilmeyen günlerde kendimi öyle hissediyordum. Kemik torbası gibi.

"Dün gece rüyamda yine Manderley'deydim."

Eğer İngiliz Edebiyatında bundan daha güzel ve etkileyici bir başlangıç cümlesi varsa bile ben bunu hiçbir zaman görmedim. 1997 sonbaharı ve 1998 yılının kış mevsiminde bu cümleyi sık sık düşündüm. Bunun nedeni vardı.

Rüyalarımda Manderley'i değil, Sara Laughs'ı gördüm. Jo'nun bazen 'Saklanılacak Yer' diye tanımladığı o evi. Sanırım bu orası için oldukça uygun bir tanımdı. Ne de olsa ev Maine ormanlarının batısında, yani kasaba bile denilemeyecek bir yerdeydi. Eyalet haritalarında TR-90 diye tanımlanan ve sınırın içinde bile olmayan bir bölgede.

Son rüyalarımdan biri adeta bir kâbustu. Oysa bu rüyama kadar diğerlerinin gerçeküstü bir sadelikleri vardı. Bu rüyalardan uyanıp da tekrar dalmadan önce gerçekteki yerimi yeniden anlamak için ışıkları yakmak istiyordum. Fırtına öncesinde havanın nasıl olduğunu bilirsiniz, değil mi? Her şey durgunlaşır ve renkler ateşiniz yükseldiği zaman gördükleriniz gibi bir parlaklık kazanır. Kışın gördüğüm Sara

Laughs'la ilgili rüyalar da böyleydi işte. O rüyalar yüzünden neredeyse hastalanacak duruma geliyordum. Bazen, dün gece rüyamda yine Manderley'deydim, diye düşünüyordum. Bazen de ışığı yakarak yatakta öylece yatıyor, dışarda uğuldayan rüzgârı dinliyordum. Yatak odasının gölgeli köşelerine bakarak, "Rebecca de Winter bir koyda değil, Dark Score gölünde boğuldu," diyordum. "Çırpınarak, boğuk çığlıklar atarak gözden kayboldu. Garip, siyah gözleri suyla dolmuştu. O sırada gerdanlı dalgıç kuşları alacakaranlıkta kayıtsızca ötüyorlardı." Bazen kalkıp bir bardak su içiyordum. Bazen de, nerede olduğumu iyice anladıktan sonra ışığı söndürüyor, tekrar yan dönerek uykuya dalıyordum.

Gündüzleri Sara Laughs'ı hemen hiç düşünmüyordum. Bir insanın uyanıkken ve uykuda geçirdiği saatler arasında böylesine bir zıtlık olmasının hayra alamet sayılmayacağını çok daha sonra kavrayacaktım.

Galiba bu rüyalara Harold Oblowski'nin 1997 ekiminde telefonda söyledikleri neden oldu. Harold görünüşte beni *Darcy'nin Hayranı* yakında yayınlanacağı için kutlamak niyetiyle aradı. Çok eğlenceli bir romandı ve içinde 'insanı çok düşündüren' boktan şeyler de vardı. Harold'un bir iki şey daha söylemek istediğinden şüphelendim. Her zaman öyle olurdu. Ve haklı çıktım. Menajerim bir gün önce editörüm Debra Weinstock'la öğle yemeği yemiş ve o arada 1998 sonbaharından söz etmişlerdi.

Harold, "Oldukça kalabalık görünüyor," dedi. Sonbahar listelerini kastediyordu. Özellikle romanlara ayrılan kısımları. "Başka sürpriz sayılacak eserler de var. Dean Koontz..."

"Ben, onun romanlarını genellikle ocakta yayınladığını sanıyordum," dedim.

"Orası öyle. Ama Debra son romanının gecikebileceğini duymuş. Koontz bir bölüm daha eklemek mi istiyormuş ne. Sonra Harold Robbins'in de bir romanı var. *Yırtıcılar...*"

"Aman çok önemli!"

"Robbins'in hâlâ hayranları var, Mike! Hâlâ var! Sen kendin kaç kez romancıların grafiklerde uzun bir eğri çizdiklerini söyledin."

"Hıı..." Telefonu diğer kulağıma geçirerek iskemlede arkama yaslandım. Bunu yaparken gözüm yazı masamın yukarsındaki Sara

Laughs'ın çerçeveli resmine ilişti. 'Kulübe'yi o gece rüyamda uzun uzun ziyaret edecektim. Ama o sırada bunu bilmiyordum. Bütün bildiğim Harold Oblowski'nin işi çabuk tutarak konuya girmesini istediğimdi.

Harold, "Sabırsızlandığını hissediyorum, oğlum Michael," dedi. "Seni yazı masasında mı yakaladım? Yazı mı yazıyordun?"

"Bugünkü çalışmam henüz bitti. Şimdi gidip öğle yemeği yemeyi düşünüyorum."

O, "İşi fazla uzatmayacağım," diye başladı. "Beni dinle, bu önemli. Sonbaharda eserlerini yayınlayacaklarını sandığımız beş yazar daha var: Ken Follett... Bunun *Iğnenin Gözü*'nden beri en iyi romanı olduğunu söylüyorlar... Belva Plain... John Jakes..."

"Bu adamların hiçbiri benim kortumda tenis oynamıyor," dedim. Ama aslında Harold'un söylemek istediği şeyin bu olmadığını biliyordum. Menajerim *Times* listesinde sadece on beş yer olduğunu hatırlatmak istiyordu.

"Ya Jean Auel'e ne dersin? Sonunda mağara adamları arasında seks epiğinin bir yenisini yayınlıyor."

Doğruldum. "Jean Auel mi? Sahi mi?"

"Şey... Bu yüzde yüz kesin değil, ama öyle olacak gibi görünüyor. Ve nihayet Mary Higgins Clark'ın yeni romanı. Onun kimin kortunda tenis oynadığını biliyorum. Sen de öyle."

Bu haberi altı yedi yıl önce, korumam gereken pek çok şey olduğuna inandığım günlerde, alsaydım, ağzım köpürürdü. Mary Higgins Clark'la aynı kortta oynuyor ve tam tamına aynı okuyucuları paylaşıyorduk. O zamana kadar yayın programlarımız birbiriyle çakışmayacak biçimde ayarlanıyordu. Bunun ondan çok benim lehime olduğundan emin olabilirsiniz. Burun buruna yarışsaydık Clark beni geçerdi. Artık ölmüş olan Jim Croce'un o akıllıca sözlerini anımsayın: "Süpermenin pelerinini çekiştiremezsiniz, rüzgâra karşı tüküremezsiniz, o eski Maskeli Süvari'nin maskesini çıkaramazsınız." Ve, "Mary Higgins Clark'la yarışmaya da kalkışamazsınız." Yani Michael Noonan'sanız.

"Bu nasıl oldu?" diye sordum.

Sesimin tonunda tehlikeli bir şeyler olduğunu sanmıyorum. Ama Harold kovulacağından ya da hatta kötü haber getirdiği için kafasının uçurulacağından korkan biri gibi gergin ve telaşlı konuşmaya başladı.

"Bilmiyorum. Clark'ın aklına bu yıl fazladan yeni bir fikir daha gelmiş sanırım. Bana böyle şeylerin olduğunu söylediler."

Ben de çifte çifte roman yazdığım için böyle şeylerin olduğunu biliyordum. O yüzden Harold'a sadece ne istediğini sordum. Ona telefonu bıraktırmanın en hızlı ve en kolay yolu buydu. Cevabı beni hiç şaşırtmadı. Hem o, hem de Debra ve tabii Putnam Yayınevi'ndeki diğer dostlarım 1998 yazının sonunda yayınlanacak bir kitap istiyorlardı. Böylece Bayan Clark ve diğer rakiplerimi iki ay geride bırakmış olacaktım. Sonra kasımda Putnam satış elemanları Noel'i göz önüne alarak romanın ikinci defa bolca reklamını yapacaklardı.

"Onlar öyle *söylüyorlar...*" diye cevap verdim. Romancıların çoğu gibi yayıncıların vaatlerine hiç inanmazdım. (Bu açıdan başarılı yazarlarla başarısızları birbirlerinden farklı değildi. Bundan da 'Serbest dolaşan paronaya' fikrinin doğru olabileceği anlaşılıyordu.)

"Bence bu bakımdan onlara inanabilirsin, Mike. Unutma *Darcy'nin Hayranı* eski anlaşmandaki son kitap." Harold, Debra Weinstock ve Putnam'dan Phyllis Grann'la yeni kontratla ilgili olarak yapacağı pazarlığı düşünürken biraz canlanır gibi oldu. "Önemli olan seni hâlâ sevmeleri. Şükran Günü'nden önce üzerinde adının bulunduğu sayfaları görürlerse seni daha da sevecekler sanırım."

"Bundan sonraki romanımı onlara kasımda vermemi mi istiyorlar? Gelecek ay?" Hayret dolu bir sesle konuştuğumu umuyordum. Sanki *Helen'in Vaadi* hemen hemen on bir yıldan beri kasada durmuyormuş gibi. İlk sakladığım ceviz oydu. Geride kalan tek ceviz.

Harold cömert biriymiş gibi konuşmaya çalışarak, "Hayır, hayır," dedi. "Ocak ayının on beşine kadar zamanın var." Kendi kendime, Debra'yla nerede yemek yediler acaba, diye sordum. Lüks bir yerde tabii. Hayatıma bahse girerim. Belki Four Seasons'da. Johanna o lüks lokantadan her zaman 'Frankie Valli ve Dört Mevsim' diye söz ederdi. Harold ekledi. "Çok acele etmeleri gerekecek. Gerçekten. Ama buna razılar. Önemli olan şu: Sen romanı çabucak yazabilecek misin?"

"Yazabileceğimi sanıyorum," dedim. "Ama bu onlara pahalıya mal olur. Onlara bunun elbiselerini temizleyiciye verip aynı gün almalarına benzediğini söyle."

"Ah, onlar adına üzülüyorum!" Harold'un sesini duyan mastürbasyon yaptığını sanırdı. Orgazma erişecek ve herkes resmini çekecekti.

"Sence onlar ne kadar..."

Harold, "Herhalde en iyisi avansı artırmalarını istemek olur," dedi. "Tabii somurtacak ve bu işin senin çıkarlarına da uyacağını söyleyecekler. Hatta belki de asıl senin çıkarına olduğunu iddia edecekler... Ama biz de daha fazla çalışacağını öne süreceğiz... Gece yarılarına kadar çalışacağını..."

"Yaratıcılığın neden olduğu manevi acıyı unutma... Erken doğum sancılarını da."

"Tamam... Tamam... Bence avans için yüzde on bir artış, uygun olur." Menajerim mantıklı ve adil bir tavırla konuşuyordu. Yani mümkün olduğu kadar böyle olmaya çalışan biri gibi. Bense kendi kendime, acaba kaç kadın fazladan iki yüz, üç yüz bin alacağı için bir ay önce doğum yapmaya razı olur, diye soruyordum. Ama galiba bazı soruların cevaplanmaması daha iyi olacaktı.

Zaten bu benim açımdan neyi değiştirirdi ki? O lanet olasıca şey zaten yazılmamış mıydı?

"Eh," dedim. "Bak bakalım, onları razı edebilecek misin?"

"Tamam. Ama şimdi bir tek romandan söz ettiğimizi sanma. Tamam mı? Bence..."

"Harold, ben şu anda sadece öğle yemeği yemek istiyorum."

"Michael, sanki sinirlerin biraz gerilmiş gibi konuşuyorsun. Yoksa..."

"Her şey yolunda. Onlarla sadece bir tek roman için konuş. Üretimi hızlandırmam için bana tatlı bir şeyler vermelerini söyle. Tamam mı?"

Harold o en anlamlı sessizliklerinden birine büründükten sonra, "Tamam," dedi. "Bak, bunun daha sonra üç dört romanlık bir anlaşmayı düşünmeyeceğin anlamına gelmediğini umarım. Unutma, ' eline fırsat geçmişken bundan yararlanmalısın,' derler. Şampiyonların prensibidir bu."

"Şampiyonların asıl prensibi, 'dereyi görmeden paçaları sıvama'dır," diye cevap verdim. Ve o gece rüyamda yine Sara Laughs'daydım.

Rüyamda yoldan kulübeye doğru gidiyordum. O sonbahar ve kış mevsiminde gördüğüm bütün rüyalar böyleydi. Yol, koruların arasında üç kilometrelik bir kavis yapıyor ve bir ucu 68 numaralı karayoluna bağlanıyordu. Yolun iki ucunda da birer numara vardı. (Önemliyse söyleyeyim: Levhada KIRK İKİ NUMARALI YOL yazılıydı. Burası yangın çıktığı takdirde yardım istemek için yapılmıştı. Ama yolun adı yoktu. Jo'yla ben de ona bir isim takmamıştık. Hatta kendi aramızda bile. Dar bir yoldu. Birbirine paralel iki çukur, ortada üzerinde ayrık ve çayır otu yetişen bir tümsek. Arabayla geçerken altına sürünen otların hışırtısını duyuyordunuz. Sanki birileri alçak sesle fısıldaşıyorlardı.)

Rüyamda arabada değildim. Bunu hiçbir zaman yapmıyordum. Rüyalarda yürüyordum hep.

Yolun iki yanından sık ağaçlar yükseliyordu. Yukarda gitgide koyulaşan gökyüzü incecik bir yarık gibi gözükmekteydi. Çok geçmeden aşağıyı gözetleyen ilk yıldızları görecektim. Güneş çoktan batmış, ağustosböcekleri cır cır ötüyorlardı. Gölde gerdanlı dalgıç kuşları haykırır gibi ötüşüyorlardı. Koruda küçük hayvanlar ve belki de birkaç çizgili sincap otları hışırdatarak dolaşıyordu.

Sonra yamaçtan inen toprak bahçe yoluna erişiyordu. Bu bizim yolumuzdu. Küçük tahta bir levhada SARA LAUGHS yazılıydı. Yolun başında duruyor ama yokuştan inmiyordum. Villa aşağıdaydı. Ev kütüklerden yapılmış, iki tarafına bölümler eklenmişti. Kulübede on dört oda vardı. Komik bir sayıydı bu. Bu haliyle villanın çirkin ve biçimsiz gözükmesi gerekirdi ama nedense öyle değildi. Sara cesur ve yaşlı bir hanımefendi gibi görünüyordu. Azimle yüzüncü yılına doğru giden bir lady'di. Romatizmalı kalçalarına ve yaşlı, sakat dizlerine rağmen adımlarını zarafetle atan biri gibiydi.

Ortadaki bölüm evin en eski kısmıydı. 1900'lerde yapılmıştı. Diğer bölümler villaya bin dokuz yüz otuzlar, kırklar ve altmışlarda eklenmişti. Bir zamanlar bir av köşküydü Sara. Bin dokuz yüz yetmiş-

lerin başlarında meditasyona meraklı hippilerden oluşan küçük bir grup kiracı olarak evde kısa bir süre kalmıştı. Evin sahipleri bin dokuz yüz kırkların sonundan bin dokuz yüz seksen dörde kadar Hingerman'lardı. Darren ve Marie... Darren 1971'de öldüğü zaman ev sadece Marie'nin olmuştu. Biz villayı satın aldıktan sonra bir tek ilave yaptık. Ortadaki sivri dama takılan bir çanak anten. Bu Johanna'nın fikriydi. Ama karım bunun zevkini çıkarmak için pek fırsat bulamadı.

Rüyamda evin gerisindeki göl, batan güneşin son ışıklarında pırıldıyordu. Bahçe yolu kahverengi çam iğneleri ve kopmuş dallarla kaplanmıştı. İki yanda yetişen ağaççıklar budanmadıkları için birbirlerine girmişler, aralarındaki dar açıklıklardan âşıklar gibi birbirlerine uzanmışlardı. Buraya arabayla gelmiş olsaydınız dallar taşıtın yanlarına sürünerek çığlığa benzer çirkin sesler çıkaracaklardı. Aşağıda ana bölümün kütüklerinin üzerinde yosunlar oluştuğunu görüyordum. Bahçe yolunun sonundaki küçücük verandada, tahtaların arasından iri üç ayçiçeği çıkmıştı. Yüzleri tıpkı projektörlere benziyordu. Ev insanda ihmalden çok, *unutulmuşluk* duygusunu uyandırıyordu.

Hafif bir rüzgâr esiyordu. Bunun cildime soğuk dokunuşu terlediğimi fark etmeme neden oldu. Burnuma gölün hafif ama etkileyici kokusuyla birlikte çamların taze kokusu geliyordu... Dark Score, Maine'deki en temiz ve en derin göllerden biridir. Marie Hingerman'ın bize söylediğine göre bin dokuz yüz otuzların sonlarına kadar daha da büyükmüş göl. Ama sonra Rumford civarındaki atölyeler ve kâğıt fabrikalarıyla beraber çalışan Batı Main Elektrik Şirketi, Gessa nehrine baraj yapmak için eyalet yetkililerinden izin almış. Ayrıca Marie bize kayıklara binmiş beyaz elbiseli hanımlar ve yelekli beylerin fotoğraflarını da göstermişti. "Bu fotoğraflar Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma," diyerek elinde tuttuğu kürekten sular damlayan genç bir kadını işaret etmişti. Caz çağının sınırında sonsuza kadar donup kalmıştı bu hanım. "Bu annem. Kürekle tehdit ettiği adam da babam."

Gerdanlı dalgıç kuşları ötmeye devam ediyor, sesleri kayıp ruhları haykırışlarına benziyordu. Kararan gökyüzünde Venüs'ü görüyordum. "Işıltılı yıldız, parlak yıldız, benim bir dileğim var..." Bu rüyalarda ben her zaman Johanna'yı istiyordum.

Dilekte bulunduktan sonra bahçe yolundan aşağıya inmeye çalışıyordum. Tabii ya. Bu benim evim değil miydi? Karanlık basıyordu ve korudaki sinsi hışırtılar daha da yaklaşıyordu. Sanki bazı yaratıklar bir amaca ulaşmaya çalışıyorlar. Bu durumda evimden başka nereye gidecektim? Nereye *gidebilirdim?* Ev karanlıktı. Yalnız başıma o karanlık yere girmek beni ürkütüyordu. (Belki de Sara o kadar uzun süre yalnız bırakıldığı için kızmış ya da öfkelenmişti.) Ama eve girmem şarttı. Elektrik kesilmiş olabilirdi, bu yüzden mutfak dolabında duran o lambalardan birini yakabilirdim.

Ama nedense yokuştan inemiyordum. Bacaklarım kımıldayamıyordu. Sanki vücudum aşağıdaki evle ilgili, beynimin bilmediği bir şeyi öğrenmişti. Rüzgâr yine esmeye başlıyor ve tüylerim ürperiyordu. Kendi kendime, bu kadar terleyecek ne yaptım, diye soruyordum. Koşuyor muydum? Eğer öyleyse nereye doğru koşuyordum? Ya da nereden uzaklaşıyordum?

Saçlarım terden yapış yapıştı ve alnıma insanı huzursuz edecek kadar ağır tutamlar halinde dökülüyordu. Saçlarımı geri itmek için elimi kaldırdığımda elimin üzerinde, eklemlerin hemen üzerinde fazla derin olmayan bir kesiğin uzandığını görüyordum. Yeniydi bu. Kesik bazen sol, bazen de sağ elimde oluyordu. Kafamda her zaman aynı düşünce oluyordu. "Eğer bu bir rüyaysa ayrıntılar çok belirgin. Bu gerçekten çok doğruydu. Bunlar ancak bir romancının yaratacağı ayrıntılardı... Ama belki de herkes rüyasında bir romancı gibi oluyordu. İnsan bunu nasıl bilebilirdi?

Sara Laughs şimdi aşağıda kara bir heyula gibi dikiliyordu. Şimdi artık oraya inmek istemediğimi anlıyordum. Ben kafasını yaramazlık yapması için eğitmiş bir adamım. Evin içinde beni bekleyen pek çok şeyi hayal edebilirim. Mutfağın bir köşesine sinmiş kuduz bir rakon, banyoda yarasalar. Onları rahatsız edersem ben öylesine büzülmüş dururken etrafıma üşüşecekler. Gıcırtılı sesler çıkarıp tozlu kanatlarını çırparak yanaklarıma sürecekler. Hatta belki de William Denbrough'un ünlü *Evren'in Ötesinden Gelen Yaratıklar*'ından biri, küçük verandanın altına saklanmış, çevresi irinle çevrili pırıltılı gözleriyle bana bakıyor.

"Eh, burada böyle duramam," diyordum. Ama bacaklarım kımıldamıyordu. "Galiba bu bahçe yolunun patikayla birleştiği yerde öylece *kalacağım.* Hoşuma gitsin gitmesin, galiba burda kalacağım."

"Şimdi arkamdaki korudan gelen hışırtılar küçük hayvanların çıkardığı seslere hiç benzemiyor." (Zaten çoğu geceyi geçirmek için yuva ya da inlerine gitmiş olmalılar.) Bu hışırtı, arkamdan yaklaşan ayak sesleri. Dönüp bakmak istiyorum ama başaramıyorum..."

..Ve genellikle bu noktada uyanıyordum. İlk yaptığım şey dönmek oluyordu. Vücudumun tekrar kafama itaat ettiğini göstererek gerçeğe döndüğümü kanıtlıyordum. Bazen -aslında çoğu zaman- nedense, Manderley, diye düşünüyordum. Yine rüyamda Manderley'i gördüm. Bunun ürkütücü bir yanı vardı. (Bence tekrarlanan bir rüyanın zaten ürkütücü bir yanı vardır. Bilinçaltınızın bir saplantıymış gibi yerinden kımıldamayan bir şeyi durmadan kazması.) Ama bir yanımın, rüyanın beni sarmaladığı o yaza özgü soluksuz sükûnetten zevk aldığını eklemezsem yalan söylemiş olurum. Bu yanım uyandığım zaman hissettiğim üzüntü ve endişenin zevkini de çıkarıyordu. Bu rüyanın, gerçek hayatımda olmayan ekzotik bir yabancılığı vardı. Çünkü hayalgücümden uzanan yol etkili bir biçimde kapatılmıştı.

Bir tek defa gerçekten korktuğumu hatırlıyorum. (Size anılarıma tümüyle güvendiğimi söyleyemem. Çünkü çok uzun bir süredir hiçbir şey yaşamıyor gibiydim. Bir gece uyandığımda karanlık odamda açık açık konuşmaya başlamıştım. *"Arkamda bir şey var! Onun beni yakalamasına izin verme! Koruda bir şey var. Lütfen beni yakalamasına izin verme!"* Beni bu sözlerden çok sesimin tonu korkuttu. Duyduğum, paniğe kapılmak üzere olan bir adamın sesiydi. Ve benim sesime hemen hiç benzemiyordu.

1997'de, Noel'den iki gün önce yine arabayla Fidelity Union Bankası'na gittim. Müdür beni yine floresanların aydınlattığı mahzene götürdü. Özel kasama. Merdivenden inerken bana (en aşağı on ikinci defa) karısının romanlarımın fanatik bir hayranı olduğunu açıkladı. Kadın bütün kitaplarımı okumuş, adeta doyamamıştı. Ben de (en aşağı on ikinci defa), "Şimdi de sizi pençeme düşürmeliyim," diye cevap

verdim. O da her zamanki gibi güldü. Bu sık sık tekrarlanan konuşmayı 'Banker Sohbeti' diye tanımlıyordum.

Bay Quinlan anahtarını A kilidine sokarak çevirdi. Sonra müşterisini bir fahişenin evine götüren bir pezo tavrıyla yanımdan ayrıldı. Ben de anahtarımı B kilidine sokarak kasayı açtım. Çekmece şimdi çok büyük gözüküyordu. Geri kalan tek roman kutusu en dibe büzülmüştü sanki. Kardeşlerinin yakalanıp gazla öldürüldüğünü sezen terk edilmiş bir köpek yavrusu gibiydi. Kutunun üzerine iri, siyah harflerle VAAD yazılmıştı. Lanet olasıca romanın nasıl bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyordum.

Zamanda yolculuk yaparak bin dokuz yüz seksenlerden gelen romanı kaptım ve kasanın kapağını çarparak kapattım. Artık içerde tozdan başka bir şey kalmamıştı. Jo rüyamda hırıltılı bir sesle, *"Onu bana ver,"* demişti. Bunu yıllardan beri ilk defa düşünüyordum. *"Onu bana ver. O benim toz kapanım."*

"Bay Quinlan, işim bitti," diye seslendim. Sesim kulaklarıma kaba ve titrek geldi. Ama Quinlan bir terslik olduğunu sezmiş görünmüyordu. Ya da öyle davranıyordu. Sonuçta ünlü Forest Lawn Mezarlığı'nın mali karşıtını ziyaret ederken duygusal açıdan sarsılan tek müşteri ben değildim herhalde.

Quinlan istemeden elimdeki kutuya bir göz attı. (Aslında kutuyu koymak için bir çanta getirebilirdim. Ama bunu hiçbir zaman yapmamıştım.) Bankacı, "Romanlarınızdan birini muhakkak okuyacağım," dedi. "Hatta bunu yeni yılda, kesinlikle yapacağım şeyler listesine katacağım sanırım."

"Öyle yapın," diye cevap verdim. "Gerçekten bunu yapın, Bay Quinlan."

"Beni Mark diye çağırın," dedi. "Lütfen." Bunu da daha önce söylemişti."

Federal Express'e gitmeden önce hazırlamış olduğum iki mektubu roman kutusuna soktum. İkisini de bilgisayarda yazmıştım. Not Defteri'ni kullandığım sürece vücudum yazıcıdan yararlanmama izin veriyordu. Fırtınanın kopmasına Word 6.0'ı açmam neden oluyordu. Not Defteri'ni kullanarak roman yazmayı hiçbir zaman denemedim.

Böyle yaparsam bu lütfun da elimden alınacağını biliyordum... Tabii o zaman bilgisayarda kelime oyunu oynayamayacak ya da bilmece çözemeyecektim. El yazısıyla bir şeyleri karalamaya çalışmış, ama şaşılacak kadar başarısız olmuştum. Sorun, vaktiyle birinin söylediği gibi, "Ekrandan çekinmek," değildi. Bunu kendi kendime kanıtlamıştım.

Mektuplardan birini Harold'a yazmıştım, birini de 'Debra Weinstock'. Mektuplar hemen hemen birbirlerinin aynıydı:

> *"İşte yeni romanım* Helen'in Vaadi. *Bundan benim kadar hoşlanacağını umarım. Belki cilalanması gereken yerleri vardır; ama bunun nedeni romanı bitirebilmek için her zamankinden fazla çalışmam. Mutlu Noeller. Mutlu Işıklar Bayramı, Erin Go Bragh, nice yıllara, birinin sana lanet olasıca bir midilli armağan edeceğini umarım."*

Hemen hemen bir saat kart ve armağanlarını postaya vermekte gecikmiş olan insanların oluşturduğu sırada bekledim. (Ah, Noel baskının azaldığı, dertlerden uzak bir bayramdır. Noel'in en sevdiğim yanlarından biri de budur işte.) *Helen'in Vaadi*'ni sol kolumun altına sıkıştırmıştım. Sağ elimde ise Nelson De Mille'in *Charm School*'unun karton kapaklı bir kopyası vardı. Yayınlanmamış son romanımı canından bezmiş gibi görünen memura teslim edinceye kadar kitabın elli kadar sayfasını okudum. Kadına, "Mutlu Noel'ler," dediğimde titredi ve sesini çıkarmadı.

Dördüncü Bölüm

Ön kapıdan eve girerken telefon çalıyordu. Frank Arlen'di arayan. Bana Noel'de kendisine katılıp katılmayacağımı sordu. Daha doğrusu onlara katılıp katılmayacağımı. Çünkü erkek kardeşlerinin hepsi ve aileleri ona geleceklerdi.

"Hayır," demek için ağzımı açtım. Herkesin viski içerek Jo hakkında duygusal sözler söyleyeceği ve ortalıkta da iki düzine sümüklü çocuğun dolaştığı bir İrlandalı Noeli'ne hiç ihtiyacım yoktu. Ama nedense birdenbire, "Geleceğim," dedim.

Frank'in sesinden onun da benim kadar şaşırmış olduğu belliydi. Ama gerçekten sevinmişti. "Harika!" diye bağırdı. "Ne zaman burada olursun?"

Holdeydim. Lastik şosonlarımdan sular fayansların üzerine akıyordu. Durduğum yerden oturma odasını görebiliyordum. Orada Noel ağacı yoktu. Zaten Jo öleli beri bu zahmete de girmemiştim. Oda hem berbat haldeydi, hem de benim için çok büyüktü... Amerikan antikalarıyla döşenmiş bir paten alanı.

"Bazı işleri halletmek için dışarı çıkmıştım," dedim. "Şimdi çantama birkaç parça çamaşır atıp tekrar arabaya binmeme ne dersin? Radyatör hâlâ sıcakken güneye doğru yola çıkarım."

Frank hiç duraklamadan, "İşte bu şahane olur!" diye bağırdı. "Doğu Malden'in Kızları ve Oğulları gelmeden seninle olgun iki bekâr gibi doğru dürüst bir akşam geçiririz. Telefonu kapatır kapatmaz bardağa senin için içki dolduracağım."

"O halde ben de hemen yola çıkayım."

Johanna'nın ölümünden beri geçirdiğim en güzel tatildi. Kesinlikle. Tam dört gün fahri bir Arlen oldum. Çok fazla içki içtim. Johanna'nın anısına epeyce kadeh kaldırdım... Ve nasılsa karımın bunu yaptığıma memnun olduğunu hissettim. Bu arada, iki bebek bana tükürdü ve bir köpek de gece yarısı yatağıma girmeye çalıştı. Nicky Arlen'in baldızı Noel'den sonraki gece beni mutfakta hindi sandviçi yaparken yalnız yakalayarak sarhoş sarhoş sulanmaya kalkıştı. Onu öptüm. Çünkü öpülmek istediği her halinden belliydi. Maceracı (belki de bunun yerine 'muzip' demem gerekir) bir el, üç buçuk yıldır benden başka kimsenin ilgilenmediği bir yerime uzanınca adeta şok geçirdim. Ancak bu çok da kötü bir şey değildi.

Olay bundan daha ileriye gitmedi. Bir kere Baldız Susy Donahue henüz resmen boşanmamıştı. (O Noel o da benim gibi fahri Arlen'di.) Arlen'lerle dolu bir evde böyle bir ilişkinin ilerlemesi mümkün değildi. Bu yüzden ben de artık gitme zamanının geldiğini düşündüm... Ancak tuğla bir duvarla sona eren dar bir çıkmazda son sürat ilerlemek istersem durum değişebilirdi. Oradan ayın yirmi yedisinde ayrıldım. Davete katıldığım için çok memnundum. Arabamın yanında dururken Frank'le vedalaşarak onu sıkıca kucakladım. Tam dört gün Fidelity Union'daki kasamda tozdan başka bir şey kalmadığını düşünmemiştim. Tam dört gece sabah sekize kadar deliksiz uyumuştum. Bazen midem ekşidiği ya da içkiyi fazla kaçırdığım için başım ağrıyordu. Ama bir kez olsun gece yarısı kafamda "Manderley", sözleri yankılanarak uyanmadım. "Dün gece rüyamda yine Manderley'deydim." Derry'e dönerken kendimi tazelenmiş ve yenilenmiş gibi hissediyordum.

1998'in ilk günü hava berrak ve soğuktu. Sakin ve güzel. Kalkıp duş yaptım. Yatak odasının penceresinin önünde durarak kahvemi içtim. Birdenbire aklıma artık yazabileceğim geldi. Bunda fikirlerin o basit ve güçlü gerçekliği vardı. 'Yukarı' başının üzerinde, 'aşağı' ise ayağının altındadır gibi bir gerçeklik. Yeni yıla girmiştik, bir şeyler değişmişti. Artık istersem yazı yazabilirdim. Yolumu kapayan kaya yuvarlanıp gitmişti.

Çalışma odama gidip bilgisayarı açtım. Kalbim normal atıyordu, alnımda ya da ensemde ter tanecikleri belirmemişti. Ellerim de sıcaktı.

Ama mönü ekranda belirdi. Düğmeye bastığınız zaman beliren nesne. Şimdi karşımda eski dostum Word 6.0 vardı. Düğmeye uzandım. Bu kez ekranda dolmakalem ve parşömen logosu göründü. Ve aynı anda soluk alamaz oldum. Sanki göğsümü demir bir mengeneyle sıkıştırıyordu.

Masadan geriledim. Öğürüyor, üstümdeki tişörtün yakasını çekiştiriyordum. Büro sandalyemin tekerlekleri Jo'nun yaşamının son yılında bulduğu küçük halıya takıldı ve arkaüstü yuvarlandım. Kafam yere çarptı ve gözlerimin önünden parlak noktacıklar hızla geçti. Galiba bayılmadığım için kendimi şanslı saymam gerekirdi. Ama 1998'in İlk sabahı şansım bana asıl öyle devrildiğim için yardım etti. Gözlerim logoda masadan uzaklaşsaydım ve onu izleyen o iğrenç boş ekranı görseydim herhalde boğularak ölürdüm.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda hiç olmazsa soluk alabiliyordum. Gırtlağım sanki daralıp bir saman çöpü kadar incelmişti. Her soluk alışımda çığlığa benzeyen garip bir ses çıkıyordu. Ama yine de nefes alabiliyordum. Yalpalayarak banyoya gittim ve lavaboya öyle şiddetle kustum ki, sıvılar aynaya bile sıçradı. Gözlerim kararıp dizlerim bükülünce bu kez de alnımı lavabonun kenarına şiddetle vurdum. Kafamın arkası kanamamıştı. Öğleye doğru orada iri bir şiş belirdi. Ama alnım hafifçe kanayıp orada bir çürük belirdi. Tabii bu yüzden yalan söylemek zorunda da kaldım. Soranlara gece yarısı banyonun kapısına çarptığımı söyledim. "Ne ahmağım, değil mi? Gece yarısı kalkar ve ışığı yakmazsan, işte böyle olur!"

İyice kendime geldiğimde (tabii böyle bir şey olabiliyorsa) yerde kıvrılmış yatıyordum. Kalkıp alnımdaki yaraya dezenfektan sürdüm. Küvetin kenarına oturarak başımı dizlerime kadar eğdim. Sonunda ayağa kalkacak güveni kazanmıştım. Orada on beş dakika kadar oturdum sanırım. Ve bu süre içinde, bir mucize olmazsa yazı hayatımın sona erdiğine karar verdim. Harold can acısıyla haykıracak, Debra da kulaklarına inanamamış gibi inleyecekti. Ama ne yapabilirlerdi? Yayın Polisi'ni mi çağırırlardı, yoksa en kötü kitaplar listesine sokmakla tehdit mi ederlerdi? Böyle bir şeyi yapabilselerdi bile, bu neyi değiştirirdi? Bir tuğladan özsuyu, bir taştan kan çıkaramazdınız ki. Eğer bir mucize

sonucu yeteneğimi tekrar kazanamazsam yazı hayatım sona ermiş demekti.

Kendi kendime, öyleyse, diye sordum. Kırk yıl için nasıl bir program yapacaksın? Kırk yıl boyunca bol bol kelime oyunu oynayabilirsin. Bilmecelerde yüzersin. Bolca viski içersin. Ama bu yeterli mi? Kırk yıl boyunca başka ne yapacaksın?

Bunu düşünmek istemiyordum. Hiç olmazsa şimdi. Önümdeki kırk yıl başının çaresine bakardı. Oysa 1998'in ilk gününü geçirebilmek bana yetecekti.

Kendimi topladığıma kanaat getirdikten sonra çalışma odama döndüm. Ayaklarımı sürüyerek bilgisayara yaklaştım. Gözlerimi azimle ayakkabılarıma dikmiştim. El yordamıyla uygun düğmeye bastım ve makineyi kapattım. Böyle davrandığınız zaman programa zarar verebilirdiniz, ama şimdi buna aldıracak durumda değildim.

O gece rüyamda yine alacakaranlıkta kırk iki numaralı yolda yürüdüğümü gördüm. Sara Laughs'a giden o yolda. Gerdanlı dalgıç kuşları gölde ağlar gibi sesler çıkarırlarken akşam yıldızına bakarak yine dilekte bulundum. Ve tekrar arkamdaki koruda bir şeyin bana usul usul yaklaştığını hissettim. Anlaşılan Noel tatilim sona ermişti.

Soğuk, sert bir kış oldu. Bol kar yağdı. Şubattaki grip salgını Derry'deki ihtiyarları çok etkiledi ve kimini silip süpürdü. Tıpkı sert bir rüzgârın soğuk fırtına sırasında yaşlı ağaçları sürüklemesi gibi. Grip beni hiç etkilemedi, hatta kışın burnum bile akmadı.

Martta Providence'a uçarak Will Weng'in New England Bilmece Yarışması'na katıldım. Dördüncü gelerek elli dolar kazandım. Çeki çerçevelettim ve oturma odasına astım. Vaktiyle çerçevelenmiş Zafer Sertifikaları (Bu da Jo'nun sözüydü. Galiba bütün güzel sözler onundu.) çalışma odamın duvarlarını süslerdi. Ama 1998'in martında artık o odaya pek girmez olmuştum. Bilgisayarla kelime oyunu oynamak ya da yarışma düzeyinde bilmece çözmek istediğim zaman basit bir kompiter kullanıyor ve mutfak masasının başına geçiyordum.

Bir gün yine öyle yaptığımı hatırlıyorum. Bilgisayarın ana mönüsü ekrandaydı. Bilmecelere girmek üzereydim... Ama düğmeye bastım ve sonunda karşımda eski dostum Word 6.0 belirdi.

O anda (*Tepeden Aşağıya*'yı bitirdiğimden beri sık sık olduğu gibi) düş kırıklığı ya da öfke hissetmedim. Sadece keder ve basit bir özlem duydum. Word 6.0 ikonuna bakmak, Jo'nun cüzdanımdaki fotoğraflarına bakmaya benziyordu. O resimlere bakarken bazen karımı geri alabilmek için ölümsüz ruhumu bile satabileceğimi düşünüyordum... Ve o mart günü yeniden bir roman yazabilmek için ruhumu satabileceğime inandım.

Bir ses, *"Öyleyse gidip dene,"* diye fısıldadı. *"Belki bazı şeyler değişmiştir."*

Ama hiçbir şey değişmemişti ve ben bunu biliyordum. O nedenle Word 6.0'a gireceğim yerde onu ekranın sağ alt köşesindeki Çöp Tenekesi'ne attım. "Elveda, eski dost."

O kış Debra Weinstock defalarca telefon etti. Pek çoğunda bana iyi haberler verdi. Mart başında *Helen'in Vaadi*'nin Literary Guild'in ağustos listesine seçildiğini söyledi. Bu başarıyı benimle birlikte Steve Martini'nin hukukla ilgili polisiye bir romanı paylaşacaktı. O da *Times*'ın en çok satan kitaplar listesinin sekizden on beş numaraya kadar olan bölümünde yer alan yazarlardandı. Debra, İngiliz yayıncının da *Helen*'i çok sevdiğini ve bununla 'yeni bir atılım' yapacağıma inandığını söyledi. (İngiltere'deki satışlarım hep ağır olurdu.)

Debra, "*Vaad* senin için yepyeni bir yön," dedi. "Öyle değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyordum," diye cevap verdim. Sonra da kendi kendime sordum. Debra'ya yeni bir yöne sapmamı sağlayan romanı nerdeyse on iki yıl önce yazdığımı söyleseydim acaba ne yapardı?

"Eser de... bilmem ki... bir tür *olgunluk* var."

"Teşekkür ederim."

"Mike? Galiba hat kesiliyor. Sesin boğuk geliyor."

Tabii boğuk gelecekti. Ulur gibi kahkahalar atmamak için elimi dişliyordum. Sonra elimi dikkatle ağzımdan çekip diş izlerine baktım. "Şimdi daha iyi mi?"

"Evet. Çok daha iyi. Ee, yeni roman hangi konuda? Bana bir ipucu ver."

"Bu sorunun cevabını biliyorsun, yavrum."

Debra güldü. "Bunu öğrenmek için kitabı okuman gerekiyor, Josephine. Öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Eh, sen yazmaya devam et. Putnam'daki dostların eserlerini daha üst düzeye çıkarmana çok seviniyorlar."

Debra'ya, "Hoşça kal," diyerek telefonu kapattım. Ondan sonra on dakika kadar çılgın gibi güldüm. Ağlayıncaya kadar. Ne yapayım, ben böyleydim işte. Her zaman daha üst düzeye çıkıyordum.

Bu devrede *Newsweek*'in Yeni Amerikan Gotikleri (Bu, birkaç dergi daha sattıracak bir laf olması dışında ne idiyse) konusunda bir dizi hazırlayan yazarıyla telefonla röportaja razı oldum. *Publisher's Weekly*'de *Helen'in Vaadi*'nden hemen önce yayınlanacak bir röportaja da. Bunlara razı oldum, çünkü ikisi de bana kolay gözüktü. Bunlar, bir yandan mektuplarınızı okurken bir yandan da telefonda yapabileceğiniz görüşmelerdi. Debra çok sevindi, çünkü ben genellikle her tür reklama, "Hayır," diyordum. İşin bu yanından nefret ederim. Her zaman da ettim. Özellikle televizyondaki canlı programlardan. Aslında kimse kitabınızı okumamıştır ve ilk iş olarak, "Bu çılgınca fikirleri nereden buluyorsunuz?" diye sorarlar. Reklam işleri bir *sushi* büfesine gitmeye benzer ve aslında *sushi* sizsinizdir. Fakat bu kez Debra'nın patronlarına iyi bir haber vermesini sağladığım için seviniyordum. O, "Evet, Mike yine reklamdan hiç hoşlanmıyor," diyebilecekti. "Ama onu iki röportaj için ikna edebildim."

Bu sürede Sara Laughs'la ilgili rüyalarım devam ediyordu. Her gece olmasa da iki üç gecede bir o rüyayı görüyordum. Bunu gündüz hiç düşünmüyor, bilmecelerimi çözüyordum. Bir akustik gitar alarak çalmayı öğrenmeye başladım. (Ama hiçbir zaman Patty Loveless ve Alan Jackson'la turneye çıkamayacaktım...) Her gün *Derry News*'daki şişirme ölüm ilanlarını okuyarak tanıdık adlar olup olmadığına bakıyordum. Yani açıkcası ayakta uyuyordum.

Bütün bunları Harold Oblowski'nin telefonu sona erdirdi. Menajerim beni Debra'nın kitap kulübüyle ilgili telefonundan üç gün kadar sonra aradı. Dışarda uğuldayan fırtına bu kışın sonuncu ve en şiddetli kar tipisine dönüşecekti. Akşama bütün Derry'de elektrikler kesilecekti. Ama Harold akşamüzeri beşte aradığı sırada her şey yeni başlamıştı.

Harold, "Editörünle çok güzel bir konuşma yaptım," dedi. "Çok aydınlatıcı, *güç* verici bir konuşma. Hatta telefonu şimdi kapattım."

"Ya?"

"Evet ya! Putnam'dakiler bu son romanının piyasadaki satış durumunu olumlu bir biçimde etkileyeceğini düşünüyorlar, Michael."

"Evet," dedim. "Eseri bir üst düzeye çıkarıyorum."

"Ha?"

"Saçmalıyorum, Harold. Sen devam et."

"Şey... Helen Nearing şahane bir kadın kahraman. Skate ise şimdiye kadar yarattığın kötü insanların en iyisi."

Sesimi çıkarmadım.

"Debra, *Helen'in Vaadi*'nin üç romanlık bir anlaşma için koz olarak kullanılabileceğinden söz etti. Çok kârlı üç kitaplık bir anlaşma için. Üstelik bunu ben kendisine hiçbir imada bulunmadan açıkladı. Şimdiye kadar hiçbir yayınevi üç kitaplık anlaşma imzalamıyordu. Bu, her zamanki anlaşmalardan bir kitap fazla demektir. Ben de dokuz milyon dolardan söz ettim. Yani her kitap için üç milyon dolar. Debra'nın güleceğini sanıyordum... Ama bir menajer de işe bir yerden başlamak zorundadır. Ve ben de mümkün olduğu kadar yukardan başlamayı tercih ederim. Galiba atalarımın arasında Romalı subaylar vardı."

Etiyopyalı halı tüccarları daha uygun, diye düşündüm ama bunu söylemedim. Kendimi biraz tuhaf hissediyordum. Dişçiye gittiğiniz ve doktor biraz fazla Novacain kullanarak sadece çürük dişinizle etrafındaki etlerin değil de, dudaklarınızın ve dilinizin de uyuşmasına neden olduğu zamanki gibi. Konuşmaya kalkarsam sadece ağzımı oynatacak ve etrafa tükrük saçacaktım. Harold nerdeyse bir kedi gibi mırıldanacaktı. Yeni, olgun Michael Noonan için üç romanlık bir anlaşma. Harika, bebeğim!

Ama bu kez içimden gülmek gelmiyordu. Avaz avaz haykırmak istiyordum. Hiçbir şeyin farkında olmayan Harold mutlu mutlu konuşmasını sürdürüyordu. Kitap ağacının kuruduğundan haberi yoktu. Adam, yeni Mike Noonan'ın yazı yazmaya her kalkışında kriz geçirdiğini, soluğunun kesildiğini ve etrafa kustuğunu bilmiyordu.

"Debra'nın bana ne cevap verdiğini öğrenmek istiyor musun, Michael?"

"Açıkla bakalım."

"Debra, 'Dokuz milyonun pek fazla olduğu ortada,' dedi. 'Ama başlangıç için uygun sayılır. Mike'ın yeni kitabıyla ilersi için önemli bir adım attığını düşünüyoruz.' Bu olağanüstü bir şey. *Olağanüstü!* Tabii ben işi idare ettim. Önce seninle konuşmak istedim. Ama bence en aşağı yedi buçuk alabiliriz. Hatta..."

"Hayır."

Harold durakladı. Bu sessizlik süresi telefonu elimi acıtacak kadar sıktığımı fark etmem için yeterli oldu. Parmaklarımı gevşetmek için kendimi zorladım. "Mike, beni sonuna kadar dinlersen..."

"Seni sonuna kadar dinlememe gerek yok. Yeni anlaşmadan söz etmek istemiyorum."

"Seninle aynı fikirde olmadığım için özür dilerim. Ama bundan daha uygun bir zaman olamaz. Tanrı aşkına, lütfen şunu bir düşün. Burada çok yüksek bir ücretten söz ediyoruz. *Helen'in Vaadi*'nin yayınlanmasından sonraki devreye kadar beklemek istiyorsan, bize aynı teklifte bulunacaklarını garanti edemem..."

"Garanti edemeyeceğini biliyorum," dedim. "Ben garanti istemiyorum. Teklifler de. Anlaşmalardan söz etmek niyetinde *değilim!*"

"Bağırmana hiç gerek yok, Mike. Seni duyabiliyorum."

Bağırıyor muydum? Evet, galiba.

"Putnam'dan memnun değil misin? Bence Debra buna çok üzülür. Ayrıca Phyllis Grann da endişelerini gidermek için elinden gelen her şeyi yapar."

Sen Debra'yla yatıyor musun, Harold, diye düşündüm. Ve bu birdenbire bana dünyanın en mantıklı fikriymiş gibi geldi. Elli yaşlarında, tıknaz, saçları dökülen ufak tefek Harold Oblowski, Smith mezunu sarışın, aristokratik editörümle yatıyordu. Onunla yatıyorum musun, Harold? Plaza'daki bir odada yatarken benim geleceğimden mi söz ediyorsunuz? Yorgun ve kendini yaşlı hisseden bu kazın sonunda boynunu kırıp kendini paté'ye çevirmeden önce daha kaç altın yumurta yumurtlatabileceğinizi mi hesaplıyorsunuz? Planladığınız bu mu?

"Harold, şimdi bundan söz edemem. Etmek istemiyorum."

"Ne oldu? Neden bu kadar etkilendin? Sevineceğini sanıyordum. Kahretsin! Sevincinden havalara uçacağını düşünüyordum."

"Hiçbir şey olmadı. Sadece uzun vadeli anlaşmalardan söz etmem için kötü bir zaman bu. Kusuruma bakma, Harold. Fırında yemek var."

"Hiç olmazsa bunu gelecek haf..."

"Olmaz," diyerek telefonu kapattım. Galiba hayatımda ilk defa telefonu, bir şeyler satmaya çalışmayan birinin suratına kapatıyordum.

Tabii fırında yemek filan yoktu. Fırına yemek koymayı düşünemeyecek kadar da sarsılmıştım. Onun yerine oturma odasına giderek bir bardağa biraz viski koydum. Ve televizyonun karşısına geçtim. Orada tam dört saat oturdum. Her şeye bakıyor, ama hiçbir şey görmüyordum. Dışarda fırtına gitgide şiddetleniyordu. Ertesi gün bütün Derry'de ağaçlar devrilmiş olacak ve dünya buzdan oyulmuş bir heykele benzeyecekti.

Saat dokuza çeyrek kala ışıklar kesildi. Tekrar geldi ama bu ancak otuz saniye kadar sürdü. Ondan sonra tamamıyla gitti. Bunu, Harold'un işe yaramayacak anlaşmasını düşünmemem için bir işaret olarak aldım. Jo dokuz milyon dolara kim bilir nasıl gülerdi. Ayağa kalkıp televizyonun sabaha karşı ikide avaz avaz bağırmaması için fişini çektim. (Boşuna zahmet etmiştim. Elektrikler Derry'de hemen hemen iki gün boyunca gelmedi.) Yukarı çıkarak, giysilerimi karyolanın ayakucuna attım. Dişimi bile fırçalama zahmetine girmeden kendimi yatağa attım. Daha beş dakika bile geçmeden uykuya daldım. Ondan ne kadar süre sonra kâbus başladı, bunu bilmiyorum.

Bu, şimdi 'Manderley Dizisi' diye düşündüğüm kâbusların sonuncusuydu. Rüyaların sonuncusu ve doruk noktası. Uyandığım zaman etrafın zifiri karanlık olması da her şeyi daha kötüleştirdi sanırım.

Bu kâbus da diğerleri gibi başladı. Yoldan çıkıyor, ağustosböcekleriyle gerdanlı dalgıç kuşlarını dinliyordum. Çoğunlukla aradan gözüken ve gitgide kararan gökyüzüne bakıyordum. Bahçe yoluna erişiyordum. Ve orada bir şey *değişmişti.* Biri SARA LAUGHS yazılı levhanın üzerine bir şey yapıştırmıştı. Yaklaşarak eğiliyor ve onun bir radyo istasyonunun etiketi olduğunu görüyordum. Üzerinde, "WBLM" yazılıydı. "107 9, PORTLAND'TAN ROCK AND ROU ZEPLİNİ."

Başımı etiketten gökyüzüne doğru kaldırıyordum. Venüs ışıldıyordu. Her zamanki gibi gezegene bakarak bir dilek diliyordum. Burnumda gölün ıslak ama belli belirsiz kokusu Johanna'yı istiyordum.

Bir şey koruda hantal hareketlerle yürüyordu. Kuru yaprakları hışırdatıyor, bir dalı kırıyordu. İri bir şeye benziyordu.

Kafamın içinde bir ses bana, *en iyisi aşağıya in,* diyordu. *Biri seninle ilgili bir kontrat yaptı, Michael.* (Bildiğiniz gibi, biriyle ilgili kontrat yapmak onu öldürmesi için kiralık bir katil tutulduğu anlamına gelir.) *Üç kitaplık bir anlaşma bu. Kontratların en kötüsü.*

Kımıldayamıyorum. Hiçbir zaman kıpırdayamıyorum. 'Yürüyüşçünün Duraklama Devresi'ne girdim ben.

Ama bu boş laftı. *Yürüyebiliyordum.* Bu kez yürüyebiliyor ve buna seviniyordum. Önemli bir başarı kazanmıştım. Rüyamda, bu her şeyi değiştiriyor, diye düşünüyordum. Her şeyi değiştiriyor!

Yoldan aşağı iniyor, çamların ekşi ama temiz kokusunu gitgide daha fazla hissediyordum. Kırılmış bazı dalların üzerinden atlıyor, bazılarını ise bir tekmede yoldan atıyordum. Alnıma düşen ıslak saçlarımı geriye itmek için elimi kaldırıyordum. Elimin üzerindeki küçük çiziği görüyordum. Meraklanıyor, durarak ona bakıyordum.

Rüyamdaki o ses, *bunun için vakit yok,* diyordu. *Aşağıya in. Yazman gereken bir kitap var.*

Ben yazamıyorum ki, diye cevap veriyordum. *O iş sona erdi. Şimdi önümde bir kırk yıl uzanıyor.*

Ses, *hayır,* diyordu. Bunda beni korkutan bir acımasızlık vardı. *Sen de yazar yürüyüşü var. Yazarların Duraklama Devresi değil bu. Gördüğün gibi o engel de ortadan kalktı. Şimdi çabuk ol ve aşağıya in.*

O sese, *korkuyorum...* diye açıklıyordum.

Neden korkuyorsun?

Şey.. ya Bayan Danvers oradaysa?

Ses cevap vermiyordu. Çünkü Rebecca'nın kâhyasından korkmadığımı biliyordu. O sadece eski bir kitaptaki bir bölüm, ve kemik torbasından başka bir şey değildi. Tekrar yürümeye başlıyordum. Galiba başka seçeneğim yoktu. Ama her adımda duyduğum dehşet daha da

artıyordu. Karanlık bir heyula gibi yükselen eve giden yolun yarısına geldiğimde korku kemiklerime kadar işlemişti. Tıpkı ateşli bir hastalık gibi. Burada kötü bir şeyler vardı. Bir terslik, bir çarpıklık.

Kaçacağım, diye düşünüyordum. *Geldiğim yoldan koşarak kaçacağım. Adam biçimi zencefili kurabiye gibi koşacağım. Koşa koşa ta Derry'e kadar gideceğim. Gerekiyorsa bunu yapacak ve buraya da bir daha gelmeyeceğim.*

Ama arkamdan gelen salyayla karışık solukları ve yumuşak ayak seslerini duyuyordum. Ormandaki şey, şimdi yoldaki yaratığa dönüşmüştü. Hemen arkamdaydı. Dönersem görüntüsü bir vuruşta aklımı başımdan alacak, beni çıldırtacaktı. Kırmızı gözlü, kambur ve aç bir yaratıktı.

Güvene ulaşmak için tek umudum evdi.

Yürümeyi sürdürüyordum. Birbirine girmiş ağaççıklar beni birer elmiş gibi yakalıyorlardı. Ufuktan yükselen ayın ışığında hışırdayan yapraklar alaycı suratlara dönüşüyorlardı. (Bu rüyada ay hiçbir zaman doğmadığı gibi kâbus da hiçbir zaman bu kadar uzun sürmemişti.) Kırpan gözler ve sırıtan ağızlar görüyordum. Aşağıda evin karanlık pencereleri vardı. İçeri girdiğim zaman elektriğin kesilmiş olduğunu anlayacağımı biliyordum. Fırtına elektriği kesmişti. Düğmeyi kapayıp açacaktım. Kapayıp açacaktım. Sonunda bir şey uzanıp bileğimi kavrayacak ve beni bir âşık gibi karanlığın derinliklerine çekecekti.

Artık bahçe yolunun dörtte üçünü aşmıştım. Göle inen, basamakları demiryolu traverslerinden yapılmış merdiveni ve sudaki raftı görebiliyordum. Ay ışığının çizdiği yolda kara bir kareye benziyordu. Raftı oraya Bill Dean çekmişti. Bahçe yolunun küçük verandada sona erdiği yerde dikdörtgen bir şey olduğunun da farkındaydım. Orada hiçbir zaman böyle bir şey olmamıştı. Acaba neydi bu?

İki üç adım attıktan sonra o şeyin ne olduğunu anlıyordum. Bir tabuttu. Frank Arlen'in pazarlık ettiği tabut... Kayınbiraderim cenaze evi sahibinin beni kazıklamaya çalıştığını söylemişti. Oradaki Jo'nun tabutuydu. Yan yatmış ve kapağı içinin boş olduğunu görmemi sağlayacak kadar açılmıştı.

Galiba çığlık atmak istiyordum. Bir de dönmek ve bahçe yolundan koşarak çıkmak. Peşimdeki şey konusunda şansımı deneyecektim. Ama daha ben bunu yapamadan Sara Laughs'ın arka kapısı açılıyor ve korkunç bir gölge gitgide karanlıklaşan bahçeye fırlıyordu. Bu şey bir insan olduğu kadar değildi de. Kollarını kaldırmış, buruş buruş beyaz bir şeydi. Suratının olması gereken yerde hiçbir şey yoktu. Ama yine de gırtlağından gerdanlı balıkçı kuşlarının seslerine benzeyen çığlıklar yükseliyordu. Onun Johanna olduğunu anlıyordum. Karım tabutundan kaçmayı başarmış, ama üzerine sarılmış olan kefenden kurtulamamıştı.

Bu yaratık iğrenç denilecek kadar *hızlı* hareket ediyordu! Hayaletlerin yaptıklarını düşündüğünüz gibi kaymıyordu. Verandadan geçerek bahçe yoluna doğru *hızla* koşuyordu. Donup kaldığım bütün o kâbuslar sırasında beni orada, aşağıda beklemişti. Sonunda yokuştan inmeyi başarmıştım ve o beni kapmak niyetindeydi. Beni ipek kollarıyla sardığı zaman haykıracaktım. Tabii ince kumaşın arkasından sabit bakan koyu renk gözlerini gördüğüm ve kurtlanmış etlerinin kokusunu aldığımda da. Bir daha kendime gelmemek üzere aklımı kaçırırken çığlıklar atacaktım. Haykıracaktım... Ama burada beni duyacak hiç kimse yoktu. Sadece gerdanlı dalgıç kuşları sesimi duyacaktı. Tekrar Manderley'e gelmişti. Ve bu defa ordan hiçbir zaman ayrılamayacaktım.

Çığlıklar atan o beyaz şey bana doğru uzanırken ben yatak odamda uyandım. Yerde yatıyor, dehşet dolu çatlak bir sesle bağırıyordum. Ve başımı durmadan bir şeye vuruyordum. Artık uyumadığımı ve Sara Laughs'da olmadığımı ne kadar sonra anlayabildim, bilmiyorum. Uykumun arasında karyoladan yuvarlanarak odada sürüne sürüne ilerlemiştim. Köşede dizlerimin ve avuçlarımın üzerinde durduğumu ve başımı iki duvarın birleştiği yere tekrar tekrar vurduğumu fark ettim. Tıpkı tımarhanelik bir deli gibi.

Elektrik kesikti ve karyolanın yanındaki saat durmuştu. Önce, o köşeden çıkamadığımı biliyorum. Çünkü orası daha geniş olan odadan güvenliydi. Uyandıktan uzun bir süre sonra da kâbusun et-

kisinden kurtulamadım. (Galiba bunun en önemli nedeni ışığı yakıp kâbusun etkisini gidereməmemdi.) Sürünerek köşemden çıkarsam o beyaz şeyin banyomdan fırlamasından korkuyordum. Başladığı şeyi bitirmeyi hevesle isteyecek ve o korkunç sesiyle çığlıklar atacaktı. Tir tir titrediğimi hatırlıyorum. Üşüyordum ve belimden aşağısı sırılsıklamdı. Çünkü altımı ıslatmıştım.

Orada, o köşede kaldım. Soluk soluğa ve sırılsıklam. Karanlığa bakıyor ve insanı çıldırtacak kadar güçlü bir kâbus olup olmadığını düşünüyordum. O sırada, o mart gecesinde bu sorunun cevabını bulmama az kaldığını düşündüm. (Hâlâ da öyle düşünüyorum.)

Sonunda köşeden çıkabileceğime karar verdim. Odanın ortasına ulaştığımda pijamamın altını çıkardım. Bunu yaparken yönümü şaşırmıştım. Ondan sonra da mutsuz ve sürreal bir beş dakika geçirdim. (Belki de gerçekte süre iki dakikaydı.) Amaçsızca o tanıdık yatak odamda ileri geri sürünerek eşyalara çarptım. Rastgele salladığım elim eşyalara çarptıkça inleyip durdum. Başlangıçta dokunduğum her şey bana o korkunç, beyaz şeymiş gibi geldi. Dokunduğum hiçbir şey bana tanıdık gelmiyordu. Yön duygum gibi karyolanın başucundaki saatin güven veren o yeşil numaraları da kaybolmuştu. O anda Addis Ababa'da bir camide dolaşıyor olabilirdim.

Sonunda omzum karyolaya çarptı. Ayağa kalktım. Bir yastığın kılıfını hızla çekip çıkardım ve kasıklarımla bacaklarımın yukarsını onunla kuruladım. Sonra sürünerek yatağa girdim ve battaniyeyi üzerime çektim. Yerimde titreyerek yatarken pencerelere çarpan sulu sepken karın ritmik sesini dinledim.

O gece uyumam mümkün olmadı. Uyandığınız zaman rüyalar belirsizleşip kaybolur. Ama bu kâbus öyle olmadı. Yan yatarken titremem yavaş yavaş hafifledi. Jo'nun bahçe yolunda duran tabutunu düşünürken bunun çılgınca bir mantığı olduğuna karar verdim. Jo, Sara'yı severdi. Hayalinin bir yerde dolaşması gerekiyorsa, bu da villa olurdu. Ama karımın bana zarar vermesi için ne gibi sebep vardı. Benim Jo'm niçin bana acı verecekti? Hiçbir neden bulamıyordum.

Zaman akıp geçti ve sonunda havanın koyu bir griliğe büründüğünü fark ettim. Eşyaların biçimi siste bekleyen bekçiler gibi belirgin-

leşti. Bu, beni biraz daha rahatlatmıştı. Mutfaktaki odun sobasını yakmaya karar verdim. Şöyle koyu bir kahve de yapacak ve bu olayı geride bırakmak için çabalamaya başlayacaktım.

Dönüp ayaklarımı yere uzattım. Alnıma düşen terden ıslanmış saçlarımı geri itmek için elimi kaldırdım. Sonra elim gözlerimin önünde donmuş gibi kalakaldım. Herhalde yönü şaşırıp odada, karanlıkta yerde sürünür ve yatağa dönmeye çalışırken elimi bir yere sürmüş, sıyırmıştım. Elimin üzerinde kanı pıhtılaşmış, derin olmayan bir çizik vardı. Tam eklemlerin altında.

Beşinci Bölüm

On altı yaşındayken bir gün bir uçak tam başımın yukarsında sesten hızlı gitmişti. O sırada koruda yürüyor ve belki de yazacağım bir hikâyeyi düşünüyordum. Ya da belki de Doreen Fournier'in bir cuma gecesi yumuşayarak Cushman Yolunun sonuna park ettiğim arabada külotunu çıkarmama izin vermesinin ne harika bir şey olacağını.

Her neyse. O sırada iyice derinlere dalmıştım. Bu yüzden o gümbürtü koptuğunda gafil avlandım. Ellerimle kulaklarımı kapayarak kendimi yere attım. Kalbim deli gibi gümbürdüyordu. Yaşamımın sonuna erişmiş olduğumdan emindim. (Ve üstelik hâlâ bakir bir delikanlıydım.) Kırk yıllık yaşamımda salt dehşet bakımından Manderley Dizisi'yle boy ölçüşebilecek bir tek bu olay vardı.

Orada, yerde yatıyor ve balyozun inmesini bekliyordum. Otuz saniye kadar geçtikten sonra balyoz inmediği için olaya Brunswick Deniz Hava Üssü'nden bir jetin neden olduğunu anlamaya başladım. Pilot, Mach 1'le sesten hızlı gitmek için Atlas Okyanusu'nun üzerine gelmeyi bekleyememişti. Ama -kahretsin- sesin bu kadar yüksek olacağı kimin aklına gelirdi?

Ağır ağır ayağa kalktım. Orada öylece dururken kalp atışlarım da yavaşlamıştı. O sırada bir şeyi anladım. Açık havada yankılanan gümbürtüden sadece ben korkmamıştım. Prout's Neck'teki evimizin gerisinde uzanan küçük koru ilk defa bu kadar sessizleşmişti. Orada, güneşin tozlu ışınlarında duruyor, soluğumu tutmuş etrafı dinliyorum. Tişörtümle blucinimin her tarafına kuru yaprak parçaları yapışmıştı. O ana kadar hiç böyle sessizlik duymamıştım. Ocak ayında en soğuk gününde bile koruda sesler olurdu.

Sonunda bir ispinoz ötmeye başladı. Bunu iki üç saniye süren bir sessizlik izledi. Sonra kuşa bir alakarga karşılık verdi. Yine iki ya da üç saniye geçti. Arkasından bir kara karga işe karıştı. Bir ağaçkakan kurt bulmak için bir ağaca vurmaya başladı. Sonra bir yanaklı sincap solumdaki çalıların arasına daldı. Ben ayağa kalktıktan bir dakika sonra koru tekrar canlanmış ve seslerle yankılanmaya başlamıştı. Yani her zamanki gibi olmuştu. Ben de yoluma devam ettim. Ama o beklenmedik gümbürtüyü ve bunu izleyen o ölüm sessizliğini hiçbir zaman unutmadım.

Kâbustan sonra o haziran gününü sık sık düşündüm. Aslında bunun olağanüstü bir yanı yoktu. Nasılsa bazı şeyler değişmişti ya da *değişebilirdi*... Ama önce sessizlik başlıyordu. Ve biz o sırada bir zarar görmediğimize ve tehlikenin geçtiğine (eğer tehlike vardıysa) kendimizi inandırıyorduk.

Derry ondan sonraki haftanın önemli bir bölümünde mahsur kaldı. Fırtına sırasında esen şiddetli rüzgâr ve buz her şeye bir hayli zarar verdi. Daha sonra ısının iyice düşmesi de karın temizlenmesini zorlaştırdı. Ayrıca marttaki bir fırtınadan sonra hava her zaman kötüleşir ve bu yüzden herkes aksileşirdi. Aslında her yıl böyle fırtınalar çıkardı. (Şansımız yardım etmezse nisanda da iki üç fırtınaya yakalanırdık.) Ve biz nedense her defasında hazırlıksız olurduk. Bu türden her olayı kişisel bir olay sayardık.

O haftanın sonlarına doğru hava düzelmeye başladı. Ben de bundan yararlanarak öğleye doğru kahve içip pasta yemek için o küçük lokantaya gittim. Burası Johanna'nın son alışverişini yaptığı Rite Aid'den üç dükkân ötedeydi. Bir yandan kahvemi yudumlayıp lokmamı çiğnerken bir yandan da gazetedeki bilmeceyi çözüyordum. Bu sırada, "Bölmenizi sizinle paylaşabilir miyim, Bay Noonan?" diye sordu. "Burası bugün bayağı kalabalık."

Başımı kaldırdığımda karşımda yaşlı bir adam duruyordu. Onu tanıdımsa da kim olduğunu çıkaramadım.

O, "Ben Ralph Roberts'im," diye açıkladı. "Gönüllü olarak Kızılhaç'ta çalışıyorum. Ben ve karım Lois."

"Ah, tabii," dedim. Ben de altı haftada bir Kızılhaç'a kan veriyordum. Ralph Roberts kan verildikten sonra meyve suyu ve bisküvi dağıtıyor, başınız dönerse ayağa kalkmamanız ya da ani hareketler yapmamanız için sizi uyarıyordu. "Lütfen oturun."

Yaşlı adam kayarcasına banka otururken gazeteme bir göz attı. Bilmece sayfasını açmıştım ve güneş ışınları gazeteyi aydınlatıyordu. "*Derry News*'taki bilmeceleri çözmek bir beyzbol maçında atıcıya vurmaya benzemiyor mu?" diye sordu.

Gülerek, "evet" der gibi başımı salladım. "Kimileri Everest'e tırmanır. Tepe orada olduğu için... Ben de bilmeceyi aynı nedenle çözmeye çalışıyorum, Bay Roberts. Ama *News*'un bilmeceleri yüzünden kimse tepeden aşağıya yuvarlanmıyor."

"Lütfen beni Ralph diye çağırın."

"Pekâlâ. Ben de Mike'ım."

"İyi." Roberts gülerken çarpık ve biraz da sararmış dişleri ortaya çıktı. "İnsanları küçük adlarıyla çağırmak hoşuma gider. Bu kravatınızı çıkarmanıza benzer. Bizim küçük rüzgâr hayli yamandı, öyle değil mi?"

"Evet," dedim. "Ama neyseki hava yavaş yavaş ısınıyor." Isı marta özgü o hızlı sıçramalarından birini yapmış, bir gece önce -4 dereceyken o sabah 10'a çıkmıştı. Havanın ısınmasından daha güzeli de vardı. Güneşin yüzünü yine ısıtması. Zaten ben de bu yüzden evden çıkmıştım.

"Elbette. Bahar sonunda gelecek sanırım. Bazı yıllar yolunu biraz kaybetse de ergeç buraya gelmeyi başarıyor." Roberts kahvesini yudumladı. Sonra da fincanını masaya bıraktı. "Son zamanlarda Kızılhaç'a pek gelmiyorsunuz."

"Sürenin dolmasını bekliyorum," dedim. Bu yalandı. İki hafta önce dörtte bir litre kan verecek duruma gelmiştim. Bunu hatırlamam için gönderilen kart da buzdolabının üzerinde duruyordu. Ama açıkcası bunu unutmuştum. "Gelecek hafta mutlaka geleceğim."

"Bu konuyu kanınız A grubu olduğu için açtım. Bu kanı her zaman kullanabiliriz."

"Bana da bir yatak ayırın."

"Bundan emin olabilirsiniz. Her şey yolunda mı? Bunu yorgun göründüğünüz için sordum. Eğer uykusuzluk çekiyorsanız halinizden anlarım. Bana inanın."

Onda da gerçekten doğru dürüst uyuyamayan bir insan hali *var*, diye düşündüm. Gözlerinin etrafı çok mu gergindi ne? Gerçi Roberts yetmiş beş, yetmiş yedi yaşlarında bir adamdı. Bence o çağa erişen bir insan yaşını gösterir. Biraz daha yaşayın. O zaman yaşam belki sadece gözlerinizle yanaklarınıza vurur. Uzun bir süre yaşayın ve sonunda Jake La Motta'nın fazla çabaladığı zamanki haline dönersiniz.

Bana iyi olup olmadığımı sordukları zaman verdiğim cevabı tekrarlamak için ağzımı açtım. Ama sonra, neden her zaman Marlboro ilanındaki adam gibi davranmam gerektiğini düşünüyorum, diye kendi kendime sordum. Kimi kandırmaya çalışıyorum? Kızılhaç'ta hemşire kolumdan iğneyi çıkardığı zaman bana çikolatalı bisküvi veren bu adama kendimi yüzde yüz iyi hissetmediğimi söylersem ne olacağını sanıyorum? Deprem olacağını mı? Yangın çıkacağını ve etrafı seller basacağını mı? Kahretsin!

"Açıkcası kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Ralph," dedim.

"Grip mi geçirdiniz? Pek çok kişi gripten yattı."

"Hayır. Grip bu kez beni yakalayamadı. Hem geceleri iyi de uyuyorum." Bu da doğruydu. Sara Laughs rüyaları ne normal, ne de şiddetli bir biçimde tekrarlanıyordu artık. "Sadece içim sıkılıyor sanırım."

Roberts, "O halde tatile çıkmalısınız," diye cevap vererek kahvesini yudumladı. Tekrar başını kaldırıp bana baktı ve kaşları çatıldı. Fincanını tekrar masaya bıraktı. "Ne var? Kötü bir şey mi oldu?"

Hayır, demeyi düşündüm. Sadece derin sessizlikte öten kuş sensin, Ralph, hepsi o kadar.

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey yok." Sonra o sözlerin ağzımdan çıkarken nasıl bir tat bırakacağını anlamak için tekrarladım. "Bir tatil."

O, "Evet," diyerek gülümsedi. "Bunu herkes devamlı yapıyor."

"Bunu herkes devamlı yapıyor." Roberts haklıydı. Bunu kaldıramayacak insanlar bile tatile gidiyorlardı. Yorulduklarında, işin içinden çıkamadıklarında ya da her şey üstlerine geliyor gibi olduğunda.

Benim tatile çıkacak param tabii ki vardı. İşimden zaman da ayırabilirdim. *Hangi* iş? Ha ha ha! Ama yine de benim gibi üniversite mezunu bir insanın kavraması gereken bir şeyi ancak Kızılhaç'ta bisküvi dağıtan adam sayesinde anlayabilmiştim. Yani Jo'yla onun ölümünden önceki kış mevsiminde Bermuda'ya gittiğimizden beri hiç tatil yapmamıştım. Benim özel biley taşım dönmüyordu artık. Ama hâlâ bir şeyleri biliyormuş gibi davranıyordum. O yaz Ralph Roberts'in ölüm ilanını *News*'da okuyuncaya kadar ona ne denli borçlu olduğumu anlayamamıştım. (Adamcağıza bir araba çarptı.) Açıkcası Roberts'in nasihati kan verdikten sonra içtiğim o portakal suyundan çok daha iyiydi.

Lokantadan çıktıktan sonra eve dönmedim. Lanet olasıca kentin yarısını aştım. Bilmecesini yarı yarıya tamamladığım gazeteyi koltuğumun altına sıkıştırmıştım. Hava neredeyse ısınmış olmasına rağmen üşüyünceye kadar yürüdüm. Hiçbir şeyi düşünmüyor, ama yine de her şeyi düşünüyordum. Bu özel bir düşünme tarzıydı. Kitap yazma günü yaklaşırken her zaman böyle düşünürdüm. Yıllardan beri bunu yapmamış olsam da sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi aynı biçimde kolaylıkla düşünmeye başladım.

Bu, birtakım adamların bahçe yoluna büyük bir kamyonu park ederek bazı eşyaları bodruma taşımasına benziyordu. İçinde bulunduğum durumu bundan daha iyi açıklayamayacağım. Eşyaların ne olduğunu göremezsiniz, çünkü üstlerine pamuklu kapitoneler sarılmıştır. Ama onları görmeseniz de eşya olduğunu bilirsiniz. Evinizi bir yuva haline sokmanız için gereken şeyler. Her şeyi, tam istediğiniz gibi uygun bir hale sokacak eşyalar.

Adamlar kamyona binerek gittikten sonra bodruma iner, orada dolaşırsınız. Kapitoneyle örtülü bir köşeye ya da bir kavise dokunursunuz. (O gün öğleye doğru Derry'de dolaştığım gibi. Ayaklarımda eski şosonlarımla yokuşları tırmanıyor, yamaçlardan iniyordum.) Bodrumda kendi kendinize, "Şu şifonyer mi?" diye sorsanız da bu önemli değildir. Her şey oradadır. Taşımacılar bir tek şeyi bile unutmamışlardır. Ama bütün eşyaları kendi başınıza yukarı taşımanız gerekecektir. (O arada çoğu zaman zavallı belinizi de incitirsiniz.) Her şeye rağmen burada önemli olan, eşyaların tamı tamına teslim edilmesidir.

Bu kez, kamyonun önümdeki kırk yıl için gerekli şeyleri getirdiğini umarım, diye düşündüm. 'Yazı yazılamaz' diye tanımlanan o yerde geçireceğim yıllar için gerekli her şeyi. Taşımacılar bodrum kapısına gelmişler, kibarca kapıya vurmuşlardı. Birkaç ay geçmesine rağmen cevap alamayınca sonunda kapıyı kırmak için kullanılan o kalın kütüklerden getirmişlerdi. "Hey, ahbap! Gürültünün seni fazla korkutmadığını umarız. Kapı için kusura bakma!"

Kapı benim için önemli değildi. Benim için önemli olan eşyalardı. "Bir eşya eksik mi? Yoksa kırılmış mı? Sanmıyorum. Bütün gereken, eşyaları yukarı taşımak. Kapitone örtüleri çıkararak onları uygun yerlere yerleştirmek."

Eve dönerken eski filmlerin gösterildiği The Shade'in önünden geçtim. Burası Derry'nin küçük, sevimli sinemasıydı. Sinema, video ihtilaline rağmen (ya da belki de o yüzden) başarılı olmuştu. Bu ay bin dokuz yüz ellilerden kalma klasik bilim-kurgu filmleri gösteriliyordu. Ama bütün nisan ayı Jo'nun her zaman en çok sevdiği Humphrey Bogart'a ayrılmıştı. Tentenin altında durarak bir süre PEK YAKINDA yazılı posteri inceledim. Sonra eve gidip telefon rehberinden gelişigüzel bir seyahat acentası seçtim. Adama Key Largo'ya gitmek istediğimi söyledim. Adam, "Herhalde Key *West* demek istiyorsunuz," diye düzeltti. "Hayır," dedim. "Key Largo'yu kastettim. Bogie ve Bacall'ın filmindeki gibi. Üç hafta için." Sonra yeniden düşündüm. Zengindim, yalnızdım ve emekli olmuştum. Bu 'üç hafta'da neyin nesiydi? Sonra, "Altı hafta olsun," diye düzelttim. "Bana bir kulübe filan bulun." Adam bu işin pahalıya patlayacağını söyleyince paranın önemli olmadığını açıkladım. Derry'e döndüğüm zaman bahar gelmiş olacaktı.

O arada üzerlerini açmam gereken bazı eşyalar vardı.

İlk ay Key Largo beni büyüledi. Ondan sonraki iki hafta boyunca da sıkıntıdan bayıldı. Ama yine de kaldım. Çünkü iç sıkıntısı iyi bir şeydi. Bu tür sıkıntıya dayanabilen kimseler bol bol düşünebilirler. Milyarlarca karides yiyip bin kadar margarita kokteyli içtim. John D. MacDonald'ın tam tamına yirmi üç romanını okudum. Üzerine parlak, yeşil iplikle PAPAĞAN KAFALI yazılmış, geniş vizyerli bir kasket

aldım. Sonunda herkesin küçük adını öğreninceye kadar aynı kumsalda dolaştım. Eşyaların üzerlerini açtım ve çoğunu beğenmedim. Ama hepsinin eve uyacağı kesindi.

Jo'yu ve birlikte geçirdiğimiz yılları düşündüm. Ona, kimsenin, *İkili Olmak*'ı, *Eve Doğru Bak, Meleğim*'le karıştırmayacağını söylemeyi düşündüm. Jo bir keresinde, "Sürekli düş kırıklığına uğramış sanatçı rolü oynamayacaksın ya, Noonan?" demişti... Key Largo'da geçirdiğim günlerde bu sözleri sık sık hatırladım. Sesini duyduğumda Jo hep bu sözleri söyledi. Sanatçı rolü... Düş kırıklığına uğramış sanatçı rolü... O lanet olasıca, okul çocuklarına yakışacak düş kırıklığına uğramış sanatçı rolü.

Jo'nun üzerinde koruda dolaşırken sarındığı uzun, kırmızı önlükle bana doğru yaklaşmasını hatırladım. Benim ellerimde şapka dolusu kara mantar vardı. Zaferle gülüyordu. Karım, o gün, "Bu akşam hiç kimsenin yemeği Noonan'larınkinden daha lezzetli olmayacak!" diye bağırmıştı. Jo'nun ayak tırnaklarını boyamak için iki bacağının arasına eğilişini düşündüm. Bu hareketi ancak kadınlar başarabiliyorlardı. Saçlarını yeni kestirdiğinde ona güldüğüm için başıma bir kitabı atışını anımsadım. Banjoyla bir şeyler çalmak için uğraşmasını, sütyensiz göğüslerinin ince bir kazağın altında nasıl durduğunu, ağlamasını, gülmesini ve öfkelenmesini düşündüm. Bir de roller konusundaki düşüncelerini. Düş kırıklığına uğramış sanatçı rolü.

Ve rüyaları düşündüm. Özellikle o son kâbusu. Bunu artık belirginliğini ve etkisini kaybettiği için kolayca yaptım. Yıllar geçtikçe aklımda kalan iki rüya var. Sara Laughs'la ilgili son kâbus ve seksle ilgili ilk rüyam. Bunda bir kız çırılçıplak hamağa uzanmış erik yiyordu. Diğer rüyalarım tamamen etkisini yitirip parçalara bölündüler ya da onları tamamıyla unuttum.

Sara'yla ilgili rüyaların pek çok belirgin ayrıntısı vardı. Gerdanlı dalgıç kuşları, ağustosböcekleri, akşam yıldızı ve ona bakarak dilekte bulunmam ayrıntılardan birkaçı. Ama ben bunların çoğunun sadece gerçekleri *andıran* şeyler olduklarını düşündüm. Ya da 'dekor' diye adlandırabiliriz. O yüzden bu ayrıntıların üzerinde durmam gerekmi-

yordu. Geride üç önemli ayrıntı kalıyordu. Örtülerinin açılması gereken üç büyük eşya.

Kıyıda oturur ve güneşin kumlu ayak başparmaklarımın arasından batışını seyrederken bu üç şeyin birbirine nasıl bağlandığını anlamak için psikiyatri uzmanı olmak gerekmediğini düşündüm.

Sara rüyalarındaki üç önemli ayrıntı arkamdaki koru, aşağıdaki ev ve ortada donmuş gibi duran Michael Noonan'ın kendisi. Hava kararıyordu ve koru tehlikelerle doluydu. Aşağıdaki eve gitmek de -belki villa çok uzun süre boş kaldığı için- aynı derecede korkutucu olacaktı. Ama oraya gitmem gerekiyordu. Bundan hiçbir zaman kuşkum olmamıştı. Ev ne kadar korkutucu olursa olsun sığınabileceğim tek yer orasıydı. Nedense bunu yapamıyordum. Kımıldayamıyordum. Yazarlara özgü o duraklamanın bacaklarla ilgili bir türü gibiydi sanki yaşadığım.

Kâbusun sonunda o sığınağa doğru gidebiliyordum, ama umudum boşa çıkıyordu. Orası en çılgın rüyalarımda bile beklediğimden daha tehlikeliydi. Ölmüş olan karım haykırarak dışarı fırlıyordu. Kefeni her yanına dolaşmıştı ve bana saldırmak niyetindeydi. Bu kâbustan beş hafta sonra ve Derry'den hemen hemen dört bin beş yüz kilometre uzaktayken hızla gelen, sarkık kollu beyaz şeyi hatırlamak bile ürpermeme ve omzumun üzerinden geriye bakmama neden olmuştu.

Peki o gerçekte Johanna mıydı? Bunu kesinlikle bilmiyordum, öyle değil mi? Her yanı kefene sarınmış o şey neydi? Evet, gördüğüm sandık Jo'yu gömdüğümüz tabuta benziyordu. Yine de bu bir şaşırtmaca olabilirdi.

Yazarların bazen 'yürüyememeleri' yazarlara özgü Duraklama Devresi olabilirdi.

Rüyamda o sese, "Ben yazamıyorum," diyordum. O ses ise yazabileceğimi söylüyordu. Yazarlara özgü Duraklama Devresinin sona erdiğinden söz ediyordu. Ona inanıyordum. Çünkü *yürümemi* engelleyen şey kayboluyor, sonunda bahçe yolundan inip korkuyla o sığınağa doğru gidiyordum. O biçimsiz beyaz şey ortaya çıkmadan önce bile dehşet duyuyordum. Korktuğumun kâhya Bayan Danvers olduğunu söylüyordum. Ama bunun nedeni kafamın uyku sırasında Sara Laughs'la Manderley'i birbirine karıştırmasıydı. Benim korktuğum...

Kumsalda yüksek sesle, "Ben yazı yazmaktan korkuyorum," dediğimi duydum. "Hatta denemekten bile korkuyorum."

Bunlar Maine'e uçmadan önceki gece oldu. Çakırkeyiftim ve çok geçmeden sarhoş olacaktım. Tatilimin sonlarına doğru neredeyse her akşam fazlasıyla içiyordum. "Beni korkutan o Duraklama Devresi değil. Bu devreyi sona *erdirmek*. Berbat haldeyim, çocuklar. Gerçekten çok berbat haldeyim!"

Berbat halde olayım olmayayım, sonunda sorunun özünü yakaladığımı sanıyordum. Duraklama Devresini sona erdirmekten korkuyordum. Belki de yaşamımın dizginlerini ele almaktan ve hayatımı Jo'suz sürdürmekten. Ama kafamın derinliklerinde bir yer bunu yapmam gerektiğine inanıyordu. İşte arkamdaki korudan gelen o tehlikeli tehdit dolu sesler de bununla ilgiliydi. Ve inanmak önemlidir. Belki de haddinden fazla. Özellikle hayal gücünüz varsa. Hayal gücü olan bir insanın başı ruhsal bakımdan derde girdiği zaman *görünüşte* olanla gerçek arasındaki sınır kaybolmaya başlar.

Korudaki şeyler. Evet, efendim. Bütün bunları düşünürken içlerinden biri o anda elimdeydi. İçkimi kaldırarak batı ufkuna doğru tuttum. Batmakta olan güneş kadehimin içinde yanıyordu sanki. Çok içiyordum. Belki Key Largo da bunun bir sakıncası yoktu. İnsanların tatildeyken içkiyi fazla kaçırmaları normaldir. Bu neredeyse bir yasa bile sayılır. Ama ben son güne kadar bile içmiştim. Böylesi içki içmenin kontrolü çabuk kaybedilir. Bu, insanın başının belaya girmesine neden olacak bir içme tarzıdır.

Korudakiler... Karım diyemeyeceğim -belki de diyeceğim- dehşet verici bir yaratık tarafından korunan güvenilir bir yer. Bu mantıklıydı. Çünkü Jo'nun yeryüzünde en sevdiği yer Sara Laughs'dı. Bu düşünceyi bir diğeri izledi. Birden uzandığım şezlongta ayaklarımı yana uzattım ve heyecanla doğrulup oturdum. O törenin başladığı yer de yine Sara Laughs'dı. Şampanya, son satır ve o en önemli kutsama. "Eh, artık her şey yolunda sayılır, öyle değil mi?"

Ben her şeyin tekrar yoluna girmesini istiyor muydum? Gerçekten istiyor muydum? Bir ay ya da bir yıl önce belki emin olamazdım. Oysa şimdi emindim. Cevap, "Evet" di. İlerlemek istiyordum. Ölmüş olan

karıma sımsıkı sarılmaktan vazgeçmeli, kalbimi onarmalı ve ilerlemeliydim. Ama bunu yapabilmek için geri dönmem gerekiyordu.

O ahşap eve dönmeliydim. Sara Laughs'a.

"Evet," dedim ve tüylerim diken diken oldu. "İşte şimdi anladın."

"O halde... neden olmasın?"

Bu soru kendimi aptalmışım gibi hissetmeme neden oldu. Ralph Roberts'in tatile ihtiyacım olduğunu söylediği zamanki kadar aptal. Artık tatilim sona ermişti. Sara Laughs'a dönmem gerekiyorsa neden yapmayacaktım ki? Bir iki gece son kâbusun kalıntıları yüzünden korku duyabilirdim. Ama sadece orada olmam bile rüyayı daha çabuk unutmamı sağlayabilirdi.

Ve... yazmam konusunda da bir şeyler *olabilirdi.* (Bu son düşüncenin bilincimin sadece çok alçakgönüllü bir köşesinde belirmesine izin verdim.) ...Herhalde bu olmayacaktı... Ama o kadar da imkânsız sayılmazdı. "Bir mucize olmazsa..." Yeni yılın ilk günü küvetin kenarında oturmuş, ıslak banyo lifini alnımdaki çiziğe bastırırken böyle düşünmemiş miydim? Evet. *"Bir mucize olmazsa..."* Bazen bir kör merdivenden yuvarlanarak kafasını vurur ve o zaman gözleri tekrar görmeye başlardı. Ya da özürlü biri belki de kilisenin önündeki en üst basamağa çıktığında kol değneklerini atmayı başarıyordu.

Harold'la Debra beni yeni bir roman için iyice sıkıştırmaya başlayıncaya kadar daha sekiz dokuz ayım vardı. Bu süreyi Sarah Laughs'da geçirmeye karar verdim. Derry'deki bazı işlerimi halletmem biraz zaman alacaktı. Bill Dean'in gölün kıyısındaki evi oturulacak hale getirmesi de öyle. Ama Dört Temmuz'da artık oraya yerleşmiş olabilirdim. Kolaylıkla. Bu tarihin çok uygun olduğuna karar verdim. Bu sadece ülkemizin doğum tarihi değildi. Batı Maine'deki böcek mevsimi de o sırada sona eriyordu.

Tatil eşyalarımı toplayıp John D. MacDonald'ın kitaplarını benden sonra odaya yerleşecek müşteriye bıraktım. İyice yandığım için artık bana benzemeyen yüzümdeki bir haftalık sakalı tıraş edinceye ve Maine'e uçuncaya kadar kararımı verdim. Bilinçaltımın gitgide koyulaşan karanlığa karşı bir sığınak olarak gördüğü yere dönecektim. Evet, geri dönecektim. Üstelik bunun tehlikeli olabileceğini idrak etmeme

rağmen. Oraya Sara'nın başka bir Lourdes olmasını bekleyerek gidecek değildim... Ama kendi kendime umutlanmak için izin verecektim. Ve akşam yıldızının gölün yukarsından usulca baktığını gördüğüm zaman da bir dilekte bulunacaktım.

Sara rüyalarımı yeniden çizerken bir tek ayrıntı onlara uymadı. Bunu tarif edemediğim için üzerinde durmamaya çalıştım. Ama bu açıdan şansım fazla yardım etmedi. Galiba bir yanım hâlâ yazardı. Ve bir yazar kafasına yaramazlık etmesini öğretmiş olan bir insandır.

Elimin üzerindeki kesikten söz ediyorum. Bütün rüyalarımda bu yara vardı. Buna yemin edebilirim... Ve sonra çizik elimde gerçekten belirmişti. Dr. Freud'un eserlerinde böyle saçma sapan bir şeye rastlayamazdınız. Bu tamamıyla 'Psişik Dostlar'a uygun bir şeydi.

Uçağım alçalırken, bu sadece bir rastlantıydı, diye düşündüm. A82 numaralı koltuktaydım. (Önde oturmanın iyi bir yanı vardır: uçak düşünce çarpma yerinden ilk siz çıkarsınız.) Bangor Uluslararası Havaalanı'na doğru inerken çam ormanlarına bakıyordum. Kar artık ancak bir yıl sonra geri gelecekti. Onu tatile çıkarmıştım. Sadece bir raslantı... Sen yaşamın boyunca elini kaç defa kestin? Yani ellerin hep ortada. Öyle değil mi? Sallanıp duruyorlar. Yaralanmayı davet ediyorlar adeta.

Bütün bunların gerçek gibi gözükmesi gerekse de nedense öyle olmuyordu. Öyle olması gerekirdi ama... şey...

Bu bodrumdaki adamlarla ilgiliydi. Onlar bu açıklamayı kabul etmiyorlardı.

Uçak inerken hafif bir gürültü oldu ve ben de o an bu düşünce dizisini kafamdan kovdum.

Eve döndükten kısa bir süre sonra bir gün akşama doğru dolapları karıştırdım. Ve sonunda içinde Jo'nun eski fotoğraflarının bulunduğu ayakkabı kutusunu bulabildim. Hepsini teker teker dizdim. Sonra da Dark Score gölünde çekilmiş olanları incelemeye başladım. Şaşılacak kadar çok fotoğraf olsa da Johanna resim çekmeye meraklı olduğu için fotoğrafların çoğunda kendisi yoktu. Fakat 1990 ya da 91'de çektiğimi hatırladığım bir resmi buldum.

Bazen yeteneksiz bir fotoğrafçı bile güzel bir resim çekebilir. Ve evet, bu resim gerçekten güzeldi. Fotoğrafta Jo raftta duruyor, altın kızılı güneş arkasında batıyordu. Karım sudan yeni çıkmıştı. Kırmızı biyeli gri iki parça bikinisi sırılsıklamdı. Onu gülerek ıslak saçlarını alnından ve şakaklarından geriye doğru iterken yakalamıştım. Bikinisinin sutyeninin altından göğüs uçları iyice belli oluyordu. Karım Parti Kumsalındaki Canavarlar ya da kampüste bir dizi kızı öldüren bir katille ilgili o suçla karışık zevk veren ikinci sınıf filmlerin posterlerindeki aktrislere benziyordu.

Jo'ya karşı duyduğum müthiş ani istek yüzünden sersemledim. Onun fotoğraftaki haliyle yukardaki odada beni beklemesini istedim. Islak mayosu vücudunu sarıyordu ve perçemleri yanaklarına yapışmıştı. Onunla ikimiz de orgazm oluncaya kadar sevişmeliydim.

Fotoğrafı bir yana bıraktım. Beğendiklerimin arasına. (Gerçi onun kadar beğendiğim bir resim yoktu.) Fena halde heyecanlanmıştım. Böyle bir şey oldu mu, geçinceye kadar hiçbir işe yaramazsınız.

Evin yukarı katındaki odalarında dolaşmaya başladım. Yumruklarımı sıkıp sıkıp açıyordum.

Belki öfke, yas tutma işleminin bir parçasıdır. Ama Johanna'nın ölümünden sonra o fotoğrafı buluncaya kadar karıma hiç kızmadım. Sonra, aman Tanrım! Jo'ya karşı müthiş bir *öfke* duyuyor, evde dolaşıp duruyordum. Ahmak, ne olacak! Öyle sıcak bir günde neden koştu? Düşüncesiz, geri zekâlı kaltak! Beni böyle yapayalnız bıraktı. Artık çalışamıyorum bile!

Merdiven basamaklarından birine oturarak ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sonunda bir içki içmenin iyi olacağına karar verdim. Belki de ilkini yalnız bırakmamak için bir içki daha içerdim. Ayağa kalktım ama aynı anda bunun pek de güzel bir fikir olmadığını düşündüm.

Onun yerine çalışma odama girerek bilgisayarı açtım. Ve bir bilmece çözdüm. O gece yatarken Jo'nun mayolu resmine tekrar bakmak istedim. Ama bunun öfkeli ve sıkıntılıyken birkaç kadeh içme fikri kadar kötü bir şey olduğuna karar verdim. Lambayı söndürürken, bu

gece o rüyayı tekrar göreceğim, diye düşündüm. O kâbusu göreceğimden eminim.

Ama görmedim. Sara Laughs'la ilgili rüyalar sona ermiş gibiydi.

Bir hafta düşündükten sonra hiç olmazsa yazı gölün kıyısında geçirme fikri bana daha da güzel geldi. Böylece mayısın başlarında, bir cumartesi günü öğleden sonra kendisine saygısı olan Maine'li bir bekçinin evinde olup Red Sox takımının maçını seyredeceğine karar vererek Bill Dean'i aradım. Ona Dört Temmuz gibi Sara Laughs'da olacağımı söyledim... Her şey umduğum gibi giderse sonbaharı ve kışı orada geçirecektim.

Bill, "İşte bu güzel," dedi. "Bu gerçekten iyi bir haber. Burada pek çok kişi seni özledi, Mike. Bazıları da karın öldüğü için başsağlığı dilemek istiyorlardı."

Bill Dean'in sesinde hafif bir sitem mi vardı? Yoksa bana mı öyle geliyordu? Jo'yla ben yöreyi gerçekten etkilemiştik. Motton -Kaswakamak- Castle View bölgesine hizmet veren küçük kitaplığa hatırı sayılacak bağışlarda bulunmuştuk. Jo seyyar kitaplık için taşıt alınmasını sağlamak amacıyla fon oluşturulması konusunda öncülük etmiş ve başarılı olmuştu. Bundan başka Kadınlar Dikiş Derneğinin üyesiydi. (Jo battaniye yapmakta ustaydı.) Castle County El İşleri Kooperatifinin de saygın bir üyesiydi. Hastaları ziyaret ediyor, Gönüllü İtfaiye Örgütünün yıllık kan toplama programına katkıda bulunuyor ya da Castle Rock'ta yaz kermesi sırasında bir tezgâhın başına geçiyordu. Ama bir İyilik Meleği gibi davranmıyor, gösterişe de kalkmıyordu. Belli etmeden, alçakgönüllülükle yardım ederken başını önüne eğiyordu. (Çoğu zaman oldukça alaylı tebessümünü gizlemek için. Çünkü Jo'nun iğneli bir mizah yeteneği vardı.) Tanrım, diye düşündüm. Belki de ihtiyar Bill sitem etmekte haklı.

"Herkes Jo'yu özlüyor," dedim.

"Evet, öyle."

"Ben de onu hâlâ çok özlüyorum. Galiba bu yüzden göle pek yaklaşmadım. Jo'yla orada çok güzel günler geçirdik."

"Herhalde. Ama seni burada görmek gerçekten harika olacak. Ben hemen çalışmaya başlayacağım. Evde her şeyi yerli yerinde istiyor-

san bugün bile oraya yerleşebilirsin. Ama bir ev Sara gibi boş kaldığı zaman havası bozulur."

"Biliyorum."

"Brenda Meserve'e evi baştan aşağıya temizlemesini söyleyeceğim. Şu her zaman işlerinizi gören kadına."

"Brenda bu temizliği yapamayacak kadar yaşlı değil mi? Yani... biraz?" Brenda altmış beş yaşında, şişman, iyi kalpli, neşeli ve sıradan bir kadındı. Özellikle gece bir yataktan diğerine çekirge gibi sıçrayan seyyar satıcılarla ilgili hikâyelere bayılırdı.

Bill, "Brenda Meserve gibi kadınlar hiçbir zaman eğlenceyi kaçıracak kadar yaşlanmazlar," diye cevap verdi. "Elektrikli süpürgeyle etrafı temizlemeleri ve en ağır eşyaları taşımaları için iki üç kız da getirir. Bu sana aşağı yukarı üç yüz dolara patlar. Sence uygun mu?"

"Bundan ucuzu can sağlığı."

"Kuyunun ve jeneratörün kontrol edilmesi gerekiyor."

"Ama ikisinin de iyi durumda olduğundan eminim. Jo'nun eski atölyesinin yakınında bir eşekarısı kovanı var. Tahtalar kurumadan arıları kükürt dumanıyla yok etmek niyetindeyim. Ah, evet, eski evin yani ortadaki bölümün damının aktarılması şart. Sana bundan geçen yıl söz etmem gerekirdi. Ama evi kullanmadığın için ben de üzerinde durmadım. Onun parasını da verecek misin?"

"On bine kadar veririm. Daha fazla isterlerse bana telefon et."

"On binden daha fazla isterlerse gülümser ve gidip bir domuzu öperim."

"Bütün bunları ben oraya gelmeden önce hallet. Olur mu?"

"Tabii. Yalnız kalmak istediğini biliyorum... Ama ilk günlerde pek yalnız kalamayacağını bilmelisin. Jo'nun böylesine erken gitmesi hepimizi çok etkiledi ve üzdü. Çok iyi bir kızdı o." Bill tam bir Yankee aksanıyla konuşuyordu.

"Teşekkür ederim, Bill." Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Acı sarhoş bir misafir gibiydi. Her zaman son bir defa daha kucaklaşmak için geri geliyordu. "Bunları söylediğin için sağol."

"Bol bol havuçlu tatlı yiyeceksin, ahbap." Bill güldü, ama uygunsuz davranmaktan çekinen bir tavırla.

"Bol bol havuçlu tatlı yiyebilirim," dedim. "Ama tanıdıklar fazladan pasta getirirse Kenny Auster'in o dev İrlanda kurt köpeği ne güne duruyor?"

Bill neşeyle bağırdı. "Evet. O köpek patlayıncaya kadar pasta yiyebilir." Öksürünceye kadar gıdaklar gibi güldü. Bekledim. Ben de hafifçe gülümsüyordum. "Kenny köpeğe 'Böğürtlen' adını takmış. Bunun nedenini biliyorsam ne olayım! Ne acayip hayvan o. Öyle değil mi?" Kastettiği köpekti. Böğürtlen'in sahibi değil. Kenny Auster'in boyu en fazla bir elliydi. İnce bir adamdı. Maine'lilerin sık sık kullandıkları 'acayip' sözcüğü de ona hiç uymuyordu.

Birdenbire bütün bu insanları özlemiş olduğumu fark ettim. Bill, Brenda, Buddy Jellison, Kenny Auster. Ve bütün yıl boyunca gölün kıyısında yaşayan herkesi. İrlanda kurt köpeği Böğürtlen'i bile özlemiştim. Hayvan, ağzından salyaları akarak başını kaldırır ve her tarafa öyle koşardı. Sanki kafasında yarım beyin varmış gibi.

Bill, "Oraya gidip fırtınada kırılan dalları da temizlemem gerekiyor," dedi. Biraz utanmış gibiydi. "Bu yıl durum o kadar kötü değil. Neyseki o son şiddetli fırtına sırasında burada sadece kar yağdı. Ama henüz temizlemeye zaman bulamadığım kuru dallar filan var. Aslında bu işi çoktan bitirmiş olmam gerekirdi. Evi kullanmamam da bir mazeret değil. Sonuçta hâlâ ödediğin maaşı alıyorum! Bu kır saçlı ihtiyarın kendini suçlamasının komik bir yanı vardı. Jo olsaydı ayaklarını vurarak kıkır kıkır gülerdi. Bundan eminim.

"Her şey Dört Temmuz'a kadar temizlenip yoluna konursa bu bana yeter, Bill."

"Eh, o zaman çamura batmış bir midye kadar mutlu olacağını söyleyebilirim. Sana söz veriyorum." Bill de çamura batmış bir midye kadar mutluydu. "Buna sevindim." Buraya gelip göl kıyısında kitap mı yazacaksın? Eskiden olduğu gibi? Tabii son iki romanının kötü olduğunu söylemiyorum. Tersine. Karım son kitabı elinden bırakamadı. Ama..."

"Bilmiyorum," dedim. Bu doğruydu. Sonra aklıma bir şey geldi. "Bill, bahçe yolunu temizlemeden ve Brenda Meserve'yi de eve salıvermeden bana bir iyilik yapar mısın?"

Bill, "Elimden gelecek bir şeyse bunu memnunlukla yaparım," diye cevap verdi. Ona ne istediğimi söyledim.

Dört gün sonra, üzerinde gönderenin kısa adresi olan küçük bir paket aldım. DEAN POSTRES. / 90 (DARK SCORE). Açtım ve paketi sallayarak içindeki tek kullanımlık o fotoğraf makinelerinden biriyle çekilmiş olan yirmi adet resmi çıkardım.

Bill, filmi evin çeşitli görüntüleriyle doldurmuştu. Çoğunda uzun süredir kullanılmayan yerlere özgü o ihmal edilmişlik havası vardı. Bekçinin ilgilendiği yerlerde bile bir süre sonra o hava görülüyordu.

Resimlere pek bakmadım bile. İstediğim ilk dört fotoğraftı. Onları mutfak masasına, güneşin güçlü ışınlarının üzerlerine düşeceği yere dizdim. Bill bu resimleri bahçe yolunun yukarsında çekmişti. Fotoğraf makinesini aşağıya, tüm alana yayılmış olan Sara Laughs'a doğru çevirmişti. Görüntüde sadece ana bölüm değil, kuzey ve güney bölümlerinin kütükleri üzerinde oluşmuş yosunlar da görülebiliyordu. Bahçe yolundaki iğne yapraklı çam yığınları ve kopuk dallarda... Bill resimleri çekmeden önce herhalde çevreyi temizlemek istemişti, ama sonra bundan vazgeçmişti. Bill'e tamı tamına neyi istediğimi anlatmış hatta, "Siğilleri ve sivilceleri de..." sözlerini kullanmıştım. O da bana istediğimi vermişti.

Jo'yla gölün kenarında uzun süre kalmadığımız için bahçe yolunun iki yanındaki ağaççıklar iyice sıklaşmıştı. Sadece yabanileşmekle kalmamışlar, kimi uzun dallar asfalt yolun üzerinden birbirlerine doğru uzanmışlardı. Tıpkı birbirlerinden ayrılmış özlem çeken âşıklar gibi.

Resimlere bakarken bakışlarım tekrar tekrar bahçe yolunun dibindeki küçük verandaya kayıyordu. Fotoğraflarla Sara Laughs'la ilgili rüyalarım arasındaki benzerlikler bir rastlantı olabilirdi. (Ya da bir yazarın çoğu zaman şaşırtıcı olan pratik hayal gücünün bir ürünü.) Ama verandanın tahtalarının arasından çıkmış olan ayçiçeklerini açıklamam imkânsızdı. Elimin üzerindeki kesiği açıklayamadığım gibi.

Fotoğraflardan birinin arkasını çevirdim. Bill oraya kargacık burgacık bir yazıyla, *"Bu çocuklar erken açmışlar,"* diye yazmıştı. *"Üstelik bu haneye tecavüz sayılır."*

Tekrar resmi çevirdim. Üç ayçiçeği verandanın tahtalarının arasından fışkırmıştı. Suratları projektörlere benzeyen üç iri ayçiçeği. İki değil, dört değil, üç.

Tıpkı rüyalarımdaki gibi.

Altıncı Bölüm

3 Temmuz 1998'de iki bavulumu ve küçük bilgisayarımı orta boy Chevrolet'min bagajına attım. Bahçe yolundan geri geri giderken durakladım ve tekrar eve girdim. Ev bomboş ve biraz da hüzünlü görünüyordu. Artık istenmeyen ve bunun nedenini de anlamayan sadık bir âşık gibi. Henüz eşyaların üzeri örtülmemiş, elektrik kesilmemişti. (Büyük Göl Denemesinin tam bir başarısızlığa uğrayabileceğini anlıyordum.) Ama Benton Sokağı 14 numara yine de terk edilmiş gibi görünüyordu. Yankı yapmayacak kadar eşyalarla dolu odalardan geçerken yine sesleri duydum. Sanki her taraf fazla tozlu ışıkla doluydu.

Çalışma odamdaki bilgisayar tozlanmaması için örtülmüştü. Bu haliyle kukuletalı bir cellada benziyordu. Önünde diz çökerek çekmelerden birini açtım. İçinde dört paket kâğıt vardı. İçlerinden birini aldım. Koltuğumun altına sıkıştırarak döndüm. Sonra durakladım. Jo'nun mayolu fotoğrafını daha geniş olan orta çekmeye koymuştum. Onu da alıp, paketin üzerindeki kâğıdın yanını yırttım. Ve fotoğrafı destenin arasına soktum. Sanki okuduğum kitabın kaldığım sayfasını işaretliyormuşum gibi. Tekrar yazmaya başlarsam ve çalışmam ilerlerse iki yüz ellinci sayfada Johanna'yla karşılaşacaktım.

Evden çıkıp arka kapıyı kitledim. Arabama binerek uzaklaştım. Ve oraya bir daha geri dönmedim.

Birkaç kere göle giderek çalışmaları kontrol etmek istedim. İş, Bill Dean'in tahmin ettiğinden daha kapsamlı olmuştu. Eve yaklaşmamamın nedeni bir duyguydu. Bilincimin tam olarak açıklayamadığı ama

iliklerime kadar hissettiğim bir şey. Böyle yapmamam gerektiğini hissediyordum. Sara'ya gittiğim zaman eşyalarımı yerleştirerek orada kalmalıydım.

Bill damın aktarılması için Kenny Auster'i tuttu. "Yaşlı kızın kazınması" için de Kenny'nin kuzeni Timmi Larribee'yi. Bu iş tencerenin dibini kazımaya benziyor ve bazen kütükten yapılmış evlere uygulanıyordu. Bill boruları kontrol etmesi için bir tesisatçı çağırdı. Daha eski boruların ve kuyudaki tulumbanın değiştirilmesi için de onayımı aldı.

Yaşlı adam telefonda bütün bu masraflar yüzünden yakınıyor, ben de işine devam etmesini söylüyordum. Elli ya da altmışıncı kuşaktan bir Yankee'ydi o. İş masraflara geldi mi bir kenara çekilip onların içlerini dökmelerine izin vermekten başka çareniz yoktur. Nedense bir Yankee para harcanmasını ya da herkesin önünde öpüşülmesini hoş karşılamaz. Bana gelince... benim masraflara aldırdığım bile yoktu. Aslında genellikle müsriflik etmem. Ama birçok açıdan fazla canlı olan hayal gücüm para konusunda pek de işe yaramıyordu. Benim müsriflik fikrim Boston'da üç gün geçirmek, bir Red Sox maçına gitmek, Tower Plak ve Video dükkânına dalmak ve Cambridge'deki Wordsworth Kitabevi'ne uğramaktan ibaretti. Böyle yaşamak, ana para bir yana faizde bile bir delik açmıyordu. Waterville'de paramı idare eden iyi bir uzmanım vardı. Derry'deki evin kapısını kilitleyip 90 numaralı yoldan batıya doğru giderken servetimin beş yüz milyondan biraz daha fazla olduğunu biliyordum. Tabii Bill Gates'in servetiyle kıyaslandığı zaman pek önemli sayılmazdı. Ama bu bölge için hatırı sayılacak bir paraydı. Ve evin onarımının pahalıya mal olması konusunda da rahat davranabilirdim.

Bu benim için tuhaf bir ilkbahar sonu ve yaz başlangıcı oldu. Çoğunlukla bekledim. Kentteki işlerimi tamamladım. Bill Dean kalan sorunları açıklamak için geldiğinde onunla konuştum. Ve düşünmemeye çalıştım. Publisher's Weekly röportajı yapıldı. Muhabir bana kaybımdan sonra çalışmaya dönmek konusunda bir sorunla karşılaşıp karşılaşmadığımı sorduğu zaman sakin sakin kesinlikle böyle bir şey olmadığını söyledim. Neden söylemeyecektim? Bu doğruydu. Sorunlar ben *Aşağıya Kadar*'ı tamamladıktan sonra başlamıştı. O zamana kadar ateş gibiydim.

Haziranın ortalarında Frank Arlen'le öğle yemeği için Starlite Cafe'de buluştum. Starlite, Lewiston'dadır. Coğrafi açıdan Frank'le benim kentimin arasındaki mesafenin tam ortasında. Tatlı olarak Starlite'ın ünlü çilekli pastasını yerken Frank bana biriyle ilişkim olup olmadığını sordu. Ona hayretle baktım.

Yüzünde adlandırılamamış o dokuz yüz ifadeden biri belirdi. Alayla öfke arası bir şeydi. "Neden ağzın bir karış açık kaldı?" diye sordu. "Böyle yaparsan Jo'ya ihanet ettiğini asla düşünmem. Jo öleli ağustosta dört yıl olacak."

"Hayır," dedim. "Kimseyle ilişkim yok."

Kayınbiraderim beni sessizce süzdü. Ben de birkaç saniye ona baktım. Sonra kaşığımla pastanın üzerindeki kremşantiyi karıştırmaya başladım. Pasta fırından yeni çıktığı için hâlâ sıcaktı ve kremşanti de erimeye yüz tutmuştu. Nedense aklıma birinin bir pastayı yağmurda bırakmasıyla ilgili o gülünç şarkı geldi.

"Hiç biriyle ilişkin *oldu mu,* Mike?"

"Bunun üstüne vazife olduğunu sanmıyorum."

"Aman Tanrı aşkına! Tatile çıktığın zaman? O sırada..."

Kendimi zorlayarak başımı eriyen kremşantiden kaldırdım. "Hayır," dedim. "O sırada da olmadı."

Frank yine bir iki dakika konuşmadı. Başka bir konuya geçmeye hazırlandığını sanıyordum. Bu da işime gelirdi. Ama Frank bunun yerine Johanna öleli beri hiç biriyle yatıp yatmadığımı sordu. İnanmasa bile bu konuda uyduracağım bir yalanı kabule hazırdı. Sonuçta erkekler seks konusunda her zaman yalan söylerler. Oysa ben ona doğruyu söyledim... Hem de garip, ters bir zevkle.

"Hayır."

"Bir kere bile?"

"Bir kere bile."

"Bir masaj salonuna ne dersin? Biliyorsun. Hiç olmazsa..."

"Hayır."

Frank kaşığını pastanın olduğu kâsenin kenarına vurup duruyordu. Tatlısından bir lokma bile almamıştı. Bana yeni ve acayip bir böcek

türünün örneğiymişim gibi bakıyordu. Bu pek hoşuma gitmedi. Ama onun bu tavırlarını anladım sanırım.

Son günlerde 'ilişki' denen şeye iki defa yaklaşmıştım. Ne var ki kadınların ikisi de Key Largo'dan değildi. Orada neredeyse çırılçıplak dolaşan aşağı yukarı iki bin güzel kadını seyretmiştim... Bir keresinde çoğu zaman öğle yemeklerini yediğim Extension'da çalışan kızıl saçlı garson kız Kell'ye biraz yaklaşır gibi oldum. Zamanla onunla konuşup şakalaşmaya, ardından bakışmaya başlamıştık. Neyi kastettiğimi biliyorsunuz. Bu bakışmalar biraz gereğinden fazla uzar. Kelli'nin bacakları dikkatimi çekiyordu. Hareket ederken üniformasının kalçalarını sarması. Kelli de durumun farkındaydı.

Ve bir de spor yaptığım Nu You adlı spor merkezinde bir kadın vardı. Pembe koşu sutyeni ve siyah bisiklet şortu giyen uzun boylu bir kadın. Doğrusu nefisti. Ayrıca üzerinde sonu gelmeyen aerobik yolculuklar yapılan o sabit bisiklette pedal çevirirken okumak için getirdiği kitaplar da hoşuma gidiyordu. *Mademoiselle* ya da *Cosmo* okumuyordu. Daha çok John Irving ve Ellen Gilchrist gibi yazarların romanlarını seçiyordu. Ben kitap okuyan insanlardan hoşlanırım. Bir zamanlar ben de kitap yazdığım için değil. Kitap okuyucuları da diğerleri gibi arkadaşlığa havadan sudan söz ederek başlamaya razıdır. Ama genellikle bu konudan daha da ileri gidebilirler.

Pembe sutyen ve siyah şortlu sarışının adı Adria Bundy'di. Onunla yan yana pedal çevirerek sonsuzluğa yolculuk yaparken konuşmaya başladık. Kitaplardan söz ederek. Sonra haftada bir iki sabah halter salonunda ona yardım ettim. Bu tür bir yardımın tuhaf ve fazla samimi bir havası vardır. Galiba bunun bir nedeni ağırlığı kaldıranın arkaüstü yatıyor olması. (Özellikle bir kadın olursa.) Ama konu yalnızca bu değil. Konu daha çok güvene bağlı. İş o noktaya gelmemekle beraber, ağırlığı kaldıran canını yardımcıya teslim ediyor demektir. Ve 1996 kışında Adria bankta yatar ve ben de başucunda durarak onun alnından çenesine doğru gördüğüm yüzüne bakarken iş daha da ilerledi. Artık bakışıyorduk. Şu uzun süren bakışmaları kastediyorum.

Kelli otuz yaşlarındaydı. Adria belki ondan biraz genç. Kelli boşanmış, Adria ise hiç evlenmemişti. Yani onlarla bir ilişki kurarsam

sübyancılık yapmış olmayacaktım. Galiba ikisi de şartlara bağlı olarak benimle memnunlukla yatacaklardı. Yani bu bir tür deneme olacaktı. Oysa ben ne yaptım? Kelli konusunda öğle yemeği yemek için başka bir lokanta buldum. YMCA bana bedava egzersiz denemesi için öneride bulunduğunda hemen kabul ettim. Ve Nu You'ya da bir daha dönmedim. Bu değişiklikten altı ay kadar sonra sokakta Adria'nın yanından geçtiğimi hatırlıyorum. Ona, "Merhaba," dedim, ama şaşkın ve biraz da kırgın bakışlarını görmezden geldim.

İkisini de salt fiziksel açıdan istiyordum. (Hatta galiba bir rüyayı da hatırlıyordum. İkisiyle beraberdim.) Ama aslında o iki kadını da istemiyordum. Bunun bir nedeni, artık yazı yazamamamdı. Teşekkür ederim! Yaşamım zaten berbat haldeydi, bir de buna başka sorunlar da ekleyemezdim. Diğer bir nedense bakışlarınıza karşılık veren kadının kabarık banka hesabınızla değil de, sizinle ilgilendiğinden emin olmak için gereken çaba.

Fakat galiba en önemli neden Jo'nun hâlâ kalbimde ve kafamda olmasıydı. İçimde dört yıl sonra bile başkalarına yer yoktu. Kolestrole benzeyen bir hüzün gibiydi. Eğer bunu gülünç ya da tuhaf buluyorsanız, Tanrı'ya minnet duyun.

Frank sonunda çilekli pastasını yemeye başladı. "Ya dostlar? Gördüğün arkadaşların var değil mi?"

"Evet," dedim. "Sürüyle arkadaşım var." Yalandı. Ama çözdüğüm sürüyle bilmece, okunacak pek çok kitap ve geceleri videoda seyredeceğim epeyce film vardı. FBI'ın filmlerin izinsiz kopya edilmesiyle ilgili uyarısını ezberden tekrarlayabilirdim. Canlı kanlı insanlara gelince... Derry'den ayrılırken sadece doktorum ve dişçimle vedalaştım. Mektuplaşma konusundaysa o haziran ayında sadece *Harper's* ve *National Geographic* gibi dergilere adresimi değiştirdiğimi bildiren kartlar yolladım.

"Frank," dedim. "Sen de şu ünlü Musevi anneler gibi konuşuyorsun."

Frank, "Yanındayken kendimi bazen Musevi bir anne gibi hissediyorum," diye cevap verdi. "Fırınlanmış patatesin hastalıklara köfteden

daha iyi geldiğine inanan bir anne gibi. Aslında seni uzun zamandan beri bu kadar iyi görmemiştim. Sonunda biraz kilo almışsın sanırım..."

"Çok fazla."

"Saçma! Noel'de bize geldiğin zaman İchabod Crane'e benziyordun. Ayrıca yüzünle kolların da güneşten biraz yanmış."

"Bir hayli yürürüş yaptım."

"Onun için iyi gözüküyorsun... Gözlerin dışında. Bazen gözlerinde garip bir ifade beliriyor. Bunu her görüşümde senin için endişeleniyorum. Jo *birinin* senin için endişelenmesine memnun olurdu sanırım."

"Nasıl bir ifade bu?" diye sordum.

"Senin temel bin yıl bakışın. Gerçeği öğrenmek istiyor musun? Bir şeye yakalanan ve kurtulamayan birine benziyorsun."

Derry'den üç buçukta ayrıldım. Akşam yemeği için Rumford'da mola verdim. Güneş ufka yaklaşırken Batı Maine'deki tepelerin arasından ağır ağır geçtim. Derry'den ayrılma ve göle erişme saatlerini dikkatle planlamıştım. Belki bunu çok bilinçli yapmamıştım. Motton'dan geçip henüz eyalete katılmamış olan 90 numaralı yola girerken kalbimin gümbür gümbür çarptığını fark ettim. Arabadaki havalandırma sistemine rağmen yüzüm ve kollarım ter içindeydi. Radyoda çalan müzik kulağıma bir çığlık gibi geliyordu. Sonunda radyoyu kapattım.

Korkuyordum. Bunun iyi bir nedeni vardı. Rüyalarda bazı şeyler arasındaki garip ilişkiyi bir yana bıraksak bile yine de korkmam için nedenler vardı. (Ben bu işi kolaylıkla yapmıştım. Elimdeki kesikle arka verandanın tahtalarının arasından çıkan ayçiçeklerinin bir rastlantı ya da psişik saçmalıklar olduğunu düşünüyor ve onların üzerinde durmuyordum.) Çünkü gördüklerim sıradan rüyalar değildi. Bunca zaman sonra göle dönmeye karar vermenin sıradan bir şey olmadığı gibi. Kendimi korkularıyla yüzleşmek için ruhsal bir arayış yolculuğuna çıkan modern *fin de millénaire* adamı gibi hissetmiyordum. (Ben iyiyim, sen de iyisin, William Ackerman geride usulca bir parça çalarken hep birlikte duygusal mastürbasyon yapalım!) Aslında kendimi Ahdi Atik'teki deli bir peygambere benzetiyordum. Rüyasında Tanrı onu çağırdığı için alkali su ve çekirgelerle beslenmek amacıyla çöle giden birine.

Başım dertteydi. Hayatım karmakarışıktı ve durum gitgide daha da ciddileşiyordu. Yazı yazamamak da bunun bir parçasıydı. Çocukların ırzına geçmiyor ya da Times meydanında bir yandan koşup yandan da megafonla komplo teorilerinden söz etmiyordum. Ama yine de başım dertteydi. Yaşamda yerimi kaybetmiştim ve onu bulamıyordum. Bu fazla şaşılacak bir şey sayılmazdı. Ne de olsa hayat kaldığımız yeri kaybedip sonradan bulacağımız bir kitap değildi. O sıcak haziran akşamı yaptığım aslında şok tedavisiydi. Ve hiç olmazsa bana şu bakımdan biraz hak verin: Ben bu gerçeği biliyordum.

Dark Score gölüne şöyle erişiliyordu: I-95 yoluyla Derry'den New Port'a gidiyordunuz. 2 numaralı karayolundan da New Port'tan Bethel'e. (Arada Rumford'a uğruyordunuz. Burası eskiden cehennemin ön verandası gibi kokuyordu. Ama Reagan ikinci defa Başkan seçilip ekonomi iyice duraklayıncaya kadar sürdü bu.) Bethel'den Waterford'a gitmek için 5 numaralı karayoluna sapıyordunuz. Sonra da 68 numaralı yola. Eski Kır Yoluna yani. Castle View ve Lorton'dan geçiyordunuz. (Burada kent merkezi video, bira ve ikinci el tüfek satan eski bir garajdan oluşuyordu.) Sonra da üzerinde 90 yazılı levhanın önünden. Diğer bir levhada ise ACİL BİR DURUMDA SİZE EN İYİ YARDIM EDEBİLECEK KİŞİ AV MÜFETTİŞİDİR yazılıydı. 1-800-555." GAME'i YA DA EL TELEFONUYLA 72'Yİ ARAYIN. Biri bunun altına sprey tabancaya RAGLES TAKIMININ CANI CEHENNEME! yazmıştı.

O levhayı geçtikten yedi buçuk kilometre sonra sağda ince bir yol beliriyordu. Bunu, üzerinde soluk bir 42 sayısı olan dört köşe bir tenekeden anlıyordunuz. Yazının yukarsında ise aksan işaretleri gibi iki tane .22'lik kurşun deliği vardı. Tam tahmin ettiğim saatte bu dar yola saptım. Chevrolet'nin panosundaki saat akşam yediyi on altı geçtiğini gösteriyordu. Doğu Yazı Saati ayarıyla.

Ve kendimi evime geliyormuş gibi hissediyordum.

Kilometre saatine göre üç yüz metre ilerledim. Yoldaki otların arabamın altına sürünürken çıkardığı sesleri ve arada sırada otomobilin tepesine sürünen dalların hışırtısını duyuyordum. Bazen de diğer kapıya bir yumruk gibi inen gürültüyü.

Sonunda arabayı durdurup motoru kapattım. Dışarı çıkarak arabanın arkasına gittim. Karınüstü yatıp Chevrolet'nin sıcak egsoz sistemine sıkışmış olan otları koparmaya başladım. Kurak bir yaz geçiriyorduk ve dikkatli davranmak gerekiyordu. Rüyamı gerçek hale sokmak için tam tamına bu saatte gelmiştim. Böylece her şeyi daha iyi inceleyebileceğimi ya da ne yapmam gerektiğini öğrenebileceğimi umuyordum. Niyetim bir orman yangını çıkarmak değildi.

İşim bittikten sonra ayağa kalkarak etrafıma bakındım. Rüyamda olduğu gibi ağustosböcekleri cır cır ötüyorlardı. Ağaçlar yolun iki yanında birbirlerine girmişlerdi. Tepemde gökyüzünün görebildiğim kadarı, rengi kaybolan mavi bir şeride benziyordu.

Tekerleklerin bıraktığı çukurlardan yürümeye başladım. Sağdakinden. Jo'yla benim bu yolun sonunda bir tek komşumuz vardı: İhtiyar Lars Washburn. Ama şimdi Lars'ın bahçe yolunu ardıçlar bürümüş, yola paslı bir zincir gerilmişti. Zincirin solundaki bir ağaca da GİRİLEMEZ yazılı bir levha çakılmıştı. Sağdaki ağaca çakılı levhada ise, NEXT CENTURY EMLAK ve yerel bir telefon numarası yazılıydı. Yazılar iyice silindiği için gitgide bastıran alacakaranlıkta kolaylıkla okunmuyordu.

Yürümeye devam ettim. Yine kalbimin gümbürdediğinin farkındaydım. Sivrisinekler kollarımın ve yüzümün etrafında vızıldıyordu. Sivsineklerin kaynaştığı günler geride kalmıştı. Ama ben kan ter içindeydim. Ve işte bu koku haşaratın hoşuna giderdi. Herhalde onlara kan kokusunu hatırlatıyordu.

Sara Laughs'a yaklaşırken ne kadar korkuyordum? Bunu hatırlamıyorum. Galiba korku da can acısı gibi geçer geçmez kafamızdan silinen şeylerden. Ama daha önce oradayken hissettiğim o duyguyu hatırlıyorum. Özellikle bu yoldan yalnız başıma inerken hissetmiştim bunu. Bana gerçek, gitgide zayıflayan bir şeymiş gibi geliyordu. Tıpkı karlar erirken gölün yüzeyinde kalan ince buz tabakası gibi. Bu zayıflamayı kendimizden bile saklamak için yaşamımızı gürültü, ışık ve hareketle dolduruyoruz. Ama 42 numaralı yol gibi yerlerde bütün bu dumanlar ve aynalar kaldırılmış oluyordu. Geride ise ağustosböceklerinin sesleri, kararmaya başlayan yeşil yapraklarla suratları andıran dalların görüntüsü kalıyordu. Ve kalbinizin göğsünüzün içindeki gümbürtüsü.

Gözlerin gerisinde akan kanın hışırtısı. Günün mavi kanı yanağından akarken gökyüzünün aldığı hal.

Gündüz ışığı kaybolurken onun yerini bir tür kesinlik alıyordu: derinin altında bir sır olduğu düşüncesi. Hem karanlık, hem de parlak bir sır. Bu sırrı her soluk alışınızda hissediyor, her gölgede onu görüyordunuz. Attığınız her adımla ona dalıvereceğinizi sanıyordunuz. O buradaydı. Bir patenci gibi soluğunuz kesilirken üzerinden kayıverecektiniz.

Arabayı bıraktığım yerden üç yüz metre kadar güneyde durdum. Bahçe yolunun yedi yüz elli metre kadar kuzeyindeydim hâlâ. Yol orada sert bir dönemeç yapıyor, sağdaki kır göle doğru dimdik iniyordu. Yerliler oradan 'Tidwell'in Kırı' diye söz ederlerdi. Bazen de 'Eski Kamp' dedikleri olurdu. Sara Tidwell ve acayip kabilesinin orada kulübeleri varmış. Yani Marie Hingerman'ın anlattığına göre. (Bir keresinde Bill Dean'a bunu sorduğum zaman o, "Evet, orası," dedi... Ama bu konuda fazla konuşmak istemedi. O sırada bu bana biraz tuhaf gelmişti.)

Bir an orada durarak Dark Score gölünün kuzey ucuna doğru baktım. Su sakin ve cam gibiydi. Güneşin son ışıklarıyla şeker renklerine bürünmüştü. Bir tek dalga ve bir tek küçük tekne bile yoktu. Tekne meraklılarının o sırada marinada ya da Warrington'un Sunset Barında olduklarını tahmin ettim. İstakozlu börekler yiyor ve büyük bardaklarla karışık içkiler içiyorlardı herhalde. Daha sonra birkaçı martini ve hız merakı yüzünden gölde ay ışığında bir aşağı bir yukarı gidip geleceklerdi. Orada beklediğim takdirde onları duyup duyamayacağımı düşündüm. Derry'ye geri dönmem ihtimalinin güçlü olduğundan emindim. Ya öğrendiklerim yüzünden dehşete kapılıp kaçacaktım ya da hiçbir şey bulamadığım için düş kırıklığına uğrayacaktım.

"Strickland, 'Seni küçük gülünç adam,' dedi."

Bu sözler ağzımdan dökülünceye kadar konuşacağımın farkında değildim. Neden özellikle bu sözleri söylemiştim, bilmiyordum. Jo'nun yatağın altında yattığı rüyayı hatırlayarak ürperdim. Bir sivrisinek kulağıma doğru vızıldadı. Ona vurdum ve yürümeyi sürdürdüm.

Sonunda bahçe yolunun başlangıcına eriştim. Zamanlamam adeta mükemmeldi. Rüyama yeniden daldığım duygusu da hemen hemen tamdı. Hatta Sara Laughs yazılı levhaya bağlanmış olan ve gitgide kararan ağaçların oluşturduğu fonun önünde uçuşan balonlar bile bilerek ve isteyerek yarattığım dèja vu duygusunu daha da yoğunlaştırıyordu. (Balonlardan biri beyaz, biri de maviydi. Üzerlerine siyah mürekkeple ve dikkatle kitap harfleriyle HOŞGELDİN MİKE. İYİ Kİ GERİ DÖNDÜN yazılmıştı.) Sonuçta iki rüya birbirinin tamı tamına aynısı olamazdı. Öyle değil mi? Kafanın düşlediği ve ellerin yaptığı şeyler de hiçbir zaman birbirlerinin aynı olamazlardı. Onları birbirlerine benzetmek için ne kadar çabalanırsa çabalansın. Çünkü biz her gün aynı olamayız. Hatta her an.

Levhaya doğru yürüdüm. Alacakaranlıkta buranın esrarını hissediyordum. Ellerimde tahta levhayı sıkarak onun kaba gerçekliğini hissettim. Sonra da başparmağımı harflerin üzerinde dolaştırdım. Kıymık batması için meydan okuyordum sanki. Harfleri cildimle okuyordum. Bir körün Braille okuması gibi. S ve A ve R ve A; L ve A ve U ve G ve H ve S.

Bahçe yolundaki çam iğneleri ve kırılmış dallar temizlenmişti. Ama Dark Score gölü uçuk pembe bir ışıkla pırıldıyordu. Tıpkı rüyalarımda olduğu gibi. Geniş ev de aynıydı. Bill düşünceli davranmış ve arka verandanın ışığını açık bırakmıştı. Tahtaların arasından çıkmış olan ayçiçekleri çoktan kesilmişti. Ama başka her şey aynıydı.

Başımı kaldırarak yolun yukarsındaki şerit gibi gözüken gökyüzüne baktım. Hiçbir şey yoktu... Bekledim... Hiç... Yine bekledim... Hiç... Ve sonra o gözlerimi diktiğim noktada belirdi. Tam orada. Bir an sadece rengi soluklaşan gökyüzü gözüküyordu. (Yanlardan çivit mavisi belirmeye başlıyordu. Dökülmüş mürekkep gibi.) Hemen sonra Venüs ışıldadı. Sabit ve parlaktı.

Yıldıza bakarak, "Bana yardım et," dedim. Başka şeyler de ekleyecektim, ama ne söyleyeceğimi ve ne tür bir yardıma ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Kafamın içinde bir ses endişeyle, *bu kadarı yeter,* dedi. *Şimdilik bu kadarı yeter. Geri dön ve arabana bin.*

Ama aslında plan böyle değildi. Plana göre bahçe yolundan inmem gerekiyordu. O son rüyada, yani kâbusta olduğu gibi. Aşağıdaki ahşap, eski evde kefene sarılı bir canavar olmadığını kanıtlayamadım. Plan, 'korku' sözcüğünün 'her şeye cesaretle dayan ve iyileş' anlamında geldiğini açıklayan 'Yeni Çağ' felsefesine dayanıyordu. Ama orada durmuş, verandadaki gitgide artan karanlıkta pek küçük gözüken ışığa baktım ve daha akıllıca bir yorum olması gerektiğini düşündüm. Bu yorum öyle parlak bir şey değildi. Bence, 'korku' kelimesi ' her şeye boş ver ve kaç' anlamına geliyordu. Gökyüzü kararırken koruda yalnız başıma duruyordum ve bana ikinci yorum daha akıllıca geliyordu. Kesinlikle.

Başımı eğdim ve balonlardan birini almış olduğumu fark ederek hafifçe güldüm. Durumu düşünürken farkına varmadan balonun ipini çözmüştüm. Balon, ipinin ucunda sakin sakin uçuyordu. Koyulaşan karanlıkta üzerindeki yazıları okumak imkânsızdı.

Belki de bu düşünceler boşuna. Belki de başaramayacağım bile. Belki de o iblis beni yine ele geçirdi. Yani yazarlara özgü o yürüyememe illeti. Orada öyle heykel gibi duracaktım. Ve sonra biri gelecek ve beni alıp götürecekti.

Ama şimdi dünya ve zaman gerçekti. Ve gerçek dünyada yazarlara musallat olan yürüyememe illeti diye bir şey yoktu. Elimi açtım. Parmaklarımın arasında tuttuğum ip uçup gitti. Yükselen balonun altından geçerek bahçe yolundan inmeye başladım. Bir ayağım diğerini izliyordu. 1959'da bunu ilk öğrendiğim zamandan beri olduğu gibi. Çamların ekşi ama temiz kokusunu gitgide daha iyi hissediyordum. Bir keresinde rüyamda gördüğüm düşmüş dalın üzerinden aşmak için büyük bir adım attım. Ama bu gerçek dünyada öyle bir şey yoktu.

Kalbim hâlâ şiddetle gümbürderken terden sırılsıklam olmuştum. Terden adeta yağlanmış olan cildim sivrisinekleri çekiyordu. Alnıma düşen saçlarımı arkaya itmek için elimi kaldırdım. Sonra durakladım. Parmaklarımı açarak elimi gözlerime doğru tuttum. Sonra diğer elimi onun yanına getirdim. İkisinde de bir şey yoktu. Kar fırtınası sırasında yatak odasında yerde sürünürken elimin üzerini çizmiştim. Ama şimdi bu yaranın gölgesi bile yoktu.

"İyiyim," dedim. "İyiyim."

Bir ses, "*Strickland, 'Seni gülünç küçük adam,'* dedi," diye cevap verdi. Bu benim sesim değildi, Jo'nunki de. Bu kâbusum sırasında konuşan UFO sesiydi. Durmak istediğim zaman bile beni ilerlemeye zorlayan o ses. Bir yabancının sesi.

Tekrar yürümeye başladım. Artık bahçe yolunun yarısını aşmıştım. Rüyamda, Bayan Danvers'ten korktuğumu açıkladığım yere ulaşmıştım.

Gitgide koyulaşan karanlıkta, kelimeleri deneyerek, "Bayan D.'den korkuyorum," dedim. "Ya o kötü kâhya kadın şimdi aşağıda, evdeyse?"

Gölde bir gerdanlı dalgıç kuşu çığlık attı, ama o ses bana cevap vermedi. Galiba, bunu yapmasına gerek yoktu. Bayan Danvers diye biri yaşamıyordu ki. O eski bir kitaptaki kemik torbasıydı. Ve o ses de bunu biliyordu.

Yeniden yürümeye başladım. Jo'nun jipimizi bahçe yolunda geri geri götürmeye çalışırken çarptığı büyük çam ağacının önünden geçtim. Karım nasıl da küfür etmişti! Bir gemici gibi! Ben bir süre onu ifadesiz bir suratla dinlemeyi başarmıştım. Ama, "Bir ördeği becer!" diye bağırdığı zaman dayanamamıştım. Jipin yanına dayanarak avuçlarımı şakaklarıma bastırmış, gözyaşları yanaklarımdan akıncaya kadar ulurcasına gülmüştüm. Jo ise bana öfkesinden mavi kıvılcımlar saçan gözleriyle bakmıştı.

Ağacın gövdesinde jipin bıraktığı izi görebiliyordum. Bu beyaz para, karanlıkta koyu renk kabuğun yukarsında yüzüyor gibi görünüyordu. Diğer rüyalarımda hissettiğim o endişe bu noktada daha da kötü bir şeye dönüşüyordu. O kefene bürünmüş şey daha evden fırlamadan önce çok ters bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Bir şeyler çarpılmıştı. Bana evin kendisi nasılsa çıldırmış gibi gelmişti. Bu noktada, o gövdesi yaralı yaşlı çamın önünden geçerken adam biçimi zencefilli çörek gibi kaçmak istemiştim.

Oysa şimdi böyle bir şey hissetmiyordum. Evet, korkuyordum. Ama dehşet içinde değildim. Bir kere arkamda hiçbir şey yoktu. Mesela salyaları akarak soluyan o şey. Bir insanın bu korularda rastlama-

yacağı en kötü şey öfkeli, iri bir geyikti. Ya da şansınız gerçekten dönmüşse kızgın bir ayı.

Rüyamda gökyüzünde dolunaydan biraz daha küçükçe bir ay vardı. Ama şimdi gökyüzünde ay yoktu. Olmayacaktı da. O sabah *Derry News*'un hava durumu sayfasına bakarken ayın henüz hilal halinde olduğunu okumuştum.

En güçlü bir dèja vu bile zayıftır. O aysız gökyüzünü düşünürken benimki de uçuverdi. Kâbusumu yeniden yaşıyormuşum duygusu da birdenbire kayboldu. Hatta bu işi neden yaptığımı, neyi kanıtlamaya ya da başarmaya çalıştığımı bile kendi kendime sordum. Şimdi arabamı almak için o karanlık yokuştan çıkmam gerekecekti.

Tamam. Bunu evden alacağım el fenerinin yardımıyla yapacaktım. Herhalde bir şeylerin içinde olacaktı.

Gölün karşı tarafında birdenbire patlamalar birbirlerini izledi. Duyduğum sesler tepelere çarparak yankılanacak kadar güçlüydü. Durup çabucak bir soluk aldım. Birkaç dakika önce olsaydı herhalde bu beklenmedik gümbürtüler yüzünden paniğe kapılarak yokuş yukarı koşmaya başlardım. Oysa şimdi kısa bir an şaşalamıştım. Tabii havai fişek atılıyordu. Sonuncusu, en gürültülüydü. Bir M-80'di belki de. Ertesi gün Dört Temmuz'du. Gölün karşı tarafında çocuklar bayramı erkenden kutluyorlardı. Çocukların her zaman yaptıkları gibi.

Yürümeyi sürdürdüm. Ağaççıklar hâlâ el gibi uzanıyorlardı. Ama budanmışlardı ve uzanışları tehdit dolu değildi. Elektriğin kesik olduğunu düşünerek endişelenmeme de gerek yoktu. Arka verandaya Bill Dean'in benim için yakıp bıraktığı ışığın etrafında pervanelerin uçuştuğunu görecek kadar yaklaşmıştım. Elektrik kesilmiş olsaydı bile jeneratör otomatik olarak çalışmaya başlardı. (Eyaletin batı bölümünde kabloların çoğu hâlâ yukardaydı ve ceryanda sık sık kesiliyordu.)

O güçlü déja vu'yla ilgili duygu kaybolmuştu, ama rüyamla ilgili birçok ayrıntı hâlâ vardı. Bu da bende adeta huşu uyandırıyordu. Jo'nun saksıları her zamanki yerlerinde, Sara'nın o daracık kıyısına inen yolun iki yanında diziliydiler. Herhalde Brenda Meserve saksıları bodrumda iç içe konulmuş halde bulmuş ve yardımcılarından biriyle onları yola dizdirmişti. Saksıların içlerinde henüz bitkiler yoktu. Ama

pek yakında bunun da olacağını seziyordum. Rüyamda gördüğüm ayın yokluğuna rağmen sudaki, kıyıdan elli metre kadar açıkta dalgalanan o kare kare biçimi şeyi görebiliyordum. Bizim raftı bu.

Ne var ki verandanın önünde, o devrilmiş dikdörtgen biçimli şey yoktu. O tabut. Yine de kalbim gümbürdemeye başlamıştı. Galiba tam o sırada gölün Kashwakamak kıyısında yeniden havai fişekler atılsaydı avaz avaz bağıracaktım.

"*Strickland, 'Seni küçük gülünç adam,'* dedi."

"Onu bana ver. O benim toz kapanım."

Ölümün bizi çıldırtması durumunda ne olurdu? Yani yaşadığımız halde kaçırmış olursak? O zaman ne olurdu?

Gördüğüm kâbusta kapının gürültüyle açıldığı ve sargılı kollarını kaldırmış o beyaz şeyin dışarı fırladığı noktaya erişmiştim. Bir adım daha attım, sonra durdum. Her soluğu gırtlağımdan aşağı yollar, sonra da kurumuş dilimin üzerinden dışarı verirken çıkan o hışırtılı sesi duyuyordum. Déja vu duygusu yoktu. Ama bir an o şeyin yine de ortaya çıkacağını sandım. Bu gerçek dünyada, gerçek zamandı. Orada durarak terli yumruklarımı sıktım ve o yaratığı bekledim. Yine kupkuru bir soluk aldım, ama bu kez nefesimi tuttum.

Kıyıya usulca çarpan suyun sesi.

Yüzümü okşayan ve ağaççıkları hışırdatan rüzgâr.

Gölde bir gerdanlı dalgıç kuşunun sesi ve verandadaki ışığa çarpan pervaneler.

Kapıyı hızla açan kefene sarılı bir canavar yoktu. Kapının sağı ve solundaki büyük pencerelerden içerde hiçbir şeyin kımıldamadığını görüyordum. Beyaz ya da başka renk. Tokmağın yukarsına bir not iliştirilmişti. Hepsi o kadar. Not Bill'dendi herhalde. Soluğumu hızla verdim ve bahçe yolunun geri kalan kısmından Sara Laughs'a indim.

Not gerçekten de Bill Dean'dendi. Kâğıtta Brenda'nın benim için biraz alışveriş yaptığı yazılıydı. Süpermarketin fişi mutfak masasının üzerindeydi. Kilere ise bol konserve konulmuştu. Brenda çabuk bozulacak şeylerden fazla almamıştı. Ama süt, bira, tereyağı ve bekâr erkeklerin baş yiyeceği olan hamburger vardı.

Bill, *"Seni önümüzdeki pazartesi günü göreceğim," diye yazmıştı. "İş bana kalsaydı burada olup seni karşılardım. Ama sevgili karım tatile çıkma sırasının bizde olduğunu söylüyor. Onun için Virginia'ya gidiyoruz. (Sıcak) Dört Temmuz'u baldızımla geçireceğiz. Bir şeye ihtiyacın olur ya da bir sorun çıkarsa..."*

Bill, Virginia'daki baldızının telefon numarasını yazmıştı. Butch Wiggins'in kentteki numarasını da. Yerliler oradan 'TR' diye söz ediyorlardı. Örneğin; "Annemle ben Bethel'den bıktık ve karavanı TR'ye götürdük." Kâğıtta başka telefon numaraları da vardı. Tesisatçı, elektrikçi, Brenda Meserve ve hatta Harrison'daki televizyon tamircisinin numaraları. Adam televizyon çanağını maksimum alış için ayarlamıştı. Bill, ihtiyatlı davranıyordu. Kâğıdı çevirdim. Bill'in son bir ekleme yaptığını düşünüyordum. "Dinle, Mike, Yvette'le ben Virginia'dan dönmeden önce nükleer savaş çıkarsa..."

Arkamda bir şey kımıldadı.

Topuklarımın üzerinde hızla döndüm. Not kâğıdı elimden düştü. Tepedeki ampule çarpan pervanelerin beyaz ve daha iri bir türüymüş gibi arka verandanın tahtalarının üzerine uçtu. O anda kefenli şeyi göreceğime inandım. Karımın çürüyen vücudunun çılgınca bir hayalini. *"Toz kapanımı bana ver. Onu bana ver. Ne cüretle buraya gelip beni rahatsız ediyorsun? Tekrar Manderley'e gelme cesaretini nereden buluyorsun? Şimdi buradasın... artık nasıl kaçacaksın? Şu sırra dal bakalım, seni gülünç küçük adam! Sırra dal!"*

Arkamda hiçbir şey yoktu. Rüzgâr ağaçları biraz dalgalandırıyordu... Fakat nedense bu kez terli cildimin üzerinde rüzgârı hissedemedim.

"Ama yine de rüzgâr olmalı," dedim. "Burada başka hiçbir şey yok."

Yalnızken sesiniz ya size güven verir ya da ödünüzü patlatır. Bu kez güven duydum. Eğilip Bill'in notunu aldım ve arka cebime tıktım. Sonra cebimi karıştırarak anahtarlığımı buldum. Verandadaki lambanın ışığına âşık pervanelerinin dalışa geçen büyük gölgelerinin altındaydım. Aradığımı buluncaya kadar anahtarları inceledim. Hepsinin garip, hiç kullanılmamış gibi bir hali vardı. Başparmağımı anahtarın çentikli yanına sürerken, yine Jo öldüğünden beri geçen o aylar ve yıl-

lar boyunca oraya neden gelmediğimi kendi kendime sordum. Villaya iki defa bazı işler için gündüz çabucak uğramıştım. Karım sağ olsaydı herhalde ısrar ederdi.

Ama sonra tuhaf bir şeyi kavradım. '*Jo öldüğünden beri*' düşüncesi yanlıştı. Olayı böyle düşünmek kolaydı. Key Largo'da geçirdiğim altı hafta boyunca olaya bu gözle bakmıştım. Ama şimdi burada dans eden pervanelerin gölgelerinin altında dururken (Bu organik bir disko küresinin altında durmaya benziyordu.) ve göldeki gerdanlı dalgıç kuşlarını dinlerken bazı şeyleri hatırladım. Johanna 1994 yılının ağustos ayında ölmüştü. Derry'de. Kent dayanılmaz derecede sıcaktı... Öyleyse neden Derry'de kalmıştık? Niçin evin göl tarafındaki gölgeli verandada oturup mayolarımızla buzlu çay içmemiş ve teknelerin sağa sola gitmelerini seyretmemiştik? Neden su kayağı yapan insanların ustalıkları konusunda bir şeyler söylememiştik? Hem Jo'nun Rite Aid'in o lanet olasıca araba parkında ne işi vardı? Oysa diğer ağustos aylarını oradan kilometrelerce ötede geçirmiştik.

Hepsi bu kadar da değildi. Jo'yla Sara'da eylülün sonuna kadar kalırdık. Yaz kadar sıcak, hoş ve sakin bir devreydi bu. Ama 1993'te ağustosun ilk haftasından sonra kente dönmüştük. Bunu kesinlikle biliyorum. Çünkü Johanna'nın o ay daha sonra bir tür kitap anlaşması ve reklam saçmalıkları için benimle birlikte New York'a geldiğini hatırlıyorum. Manhattan kavruluyordu. East Village'de yangın musluklarından etrafa su fışkırıyor, daha yukardaki sokaklar kaynıyordu. Bu yolculuk sırasında bir gece Operadaki Hayalet'i de seyrettik. Jo oyunun sonuna doğru kulağıma eğilerek, "Kahretsin," diye fısıldadı. "Hayalet yine burnunu çeke çeke ağlıyor." Oyunun sonuna kadar çılgınca kahkahalar atmamak için kendimi zorlayıp durdum. Jo böyle hınzırlıklar yapardı.

Jo neden o ağustosta benimle geldi? Karım nisan ya da ekim ayında bile New York'tan hoşlanmazdı. Oysa kent bu aylarda bayağı güzel olurdu. Sorumun cevabını bilmiyordum. Hatırlayamıyordum. Bütün bildiğim Jo'nun 1993 ağustosunun başlarından sonra bir daha Sara Laughs'a gitmediğiydi... Ve çok geçmeden bundan bile emin olmayacaktım...

Anahtarı kilide sokarak çevirdim. İçeri girecek, mutfağın tavanındaki lambayı yakacaktım. Bir el feneri kapıp arabaya dönecektim. Bunu yapmazsam yolun en güneyinde evi olan sarhoşun biri hızla gelecek ve arabama arkadan çarpacaktı. Sonra da benden bir milyar dolar tazminat isteyecekti.

Ev havalandırılmıştı, hiç küf kokmuyordu. Durgun ve ağır havanın yerini çamların hoş ve hafif kokusu almıştı. Kapının yanındaki elektrik düğmesine uzandım. Sonra nasıl olduysa karanlık evde bir çocuk ağlamaya başladı. Elim olduğu yerde dondu kaldı ve bütün vücudum buz kesti. Tam anlamıyla paniğe kapılmasam da kafamdaki bütün mantıklı düşünceler uçup gitmişti. Biri ağlıyordu. Bir çocuk ağlıyordu. Ama sesin nereden geldiğini anlayamıyordum.

Sonra ses hafiflemeye başladı. Yumuşamadı, *hafifledi.* Sanki biri çocuğu kucağına almış, onu uzun bir koridorda götürüyordu... Tabii aslında Sara Laughs'da öyle bir koridor yoktu. Evin ortasındaki ana kısımla diğer bölümleri birbirine bağlayan koridor da pek uzun değildi.

Ses hafifledi... Hafifledi... Neredeyse duyulmaz olacaktı.

Orada öyle duruyordum. Elim elektrik düğmesindeydi, tüylerim diken diken olmuştu. Bir yanım kaçmak istiyordu. Küçücük bacaklarımın başarabileceği bir hızla oradan uçmalıydım. Adam biçimi zencefilli çörek gibi. Ancak diğer bir yanım, -mantıklı yanım- idareyi ele almaya başlamıştı bile.

Elektrik düğmesini çevirdim. Kaçmak isteyen yanım, *boş ver,* dedi. *Bu bir işe yaramayacak. Düğme bozuk. Bu rüyanla ilgili, ahmak. Kâbusun gerçek oluyor.*

Ama işe yaradı. Işığın yanmasıyla gölgeler hızla kayboldu. Jo'nun soldaki küçük yamru yumru toprak kap koleksiyonu ve sağdaki kitaplık ortaya çıktı. Dört yıl ya da daha uzun bir süre görmediğim şeylerdi hepsi. Buradaydılar ve eskisi gibiydiler. Ortadaki rafta Elmore Leonard'ın üç romanı vardı. *Swag, The Big Boynce* ve *Mr. Majestyk.* Onları yağmurlu bir günde okumak için ayırmıştım. Kamp yaparken yağmura karşı her zaman hazırlıklı olmanız gerekir. İyi bir kitap olmazsa öyle bir havada koruda iki gün oturmak bile insanı çıldırtabilir.

Çocuğun o hafif hıçkırığını son defa duydum. Sonra etrafa derin bir sessizlik çöktü. Mutfaktaki tıkırtı devam ediyordu. Ocağın yanındaki saatti bu. Jo, ender bir zevksizlik sonucu Kedi Felix biçiminde bir saat almıştı. Kedinin sarkaç görevi yapan kuyruğu sallanırken gözleri de sağa sola oynuyordu. Bence şimdiye kadar çevrilen her ucuz korku filminde bu saatten vardı.

"Kim var orda?" diye seslendim. Mutfağa doğru bir adım attım. Mutfak holün gerisinde sanki yüzen loş bir yerdi. Durakladım. Ev, karanlıkta bir mağara gibi geliyordu. O ağlama sesi her yerden gelmiş olabilirdi. Kendi hayal gücümün kaynağından bile. "Burada biri mi var?"

Cevap çıkmadı... Ama o sesi kafamda yarattığımı sanmıyordum. Eğer öyleyse yazarlara özgü Duraklama Devresi, dertlerimin en hafifi sayılırdı.

Rafta, Elmore Leonard'ın solunda uzun uçlu bir el feneri vardı. Sekiz pil alan türden. Işığı biri yüzünüze tuttuğunda bir an körleşirdiniz. Feneri kaptım. Az kalsın elimden düşüyordu. Ancak o zaman ne kadar çok terlemiş, ne derece korkmuş olduğumu anladım. Kalbim hızla çarparken feneri kavradım. Korkutucu hıçkırıkların tekrar başlamasını bekler gibiydim. Hatta o kefenli şeyin biçimsiz kollarını kaldırarak karanlık oturma odasından uçar gibi çıkmasını da. Eski, yaşlı bir politikacı şansını yeniden denemek için mezarından çıkacaktı. *"Dostlarım, 'Yeniden Dirilme' için oy verin! O zaman kurtulursunuz."*

Feneri sıkı sıkı tutup yaktım. Parlak ışık dümdüz oturma odasına doğru uzandı. Yontulmamış taştan şöminenin yukarsındaki iri geyik kafası aydınlanırken hayvanın cam gözleri suyun altında yanan iki mum gibi pırıldadı. Eski kamış ve bambudan yapılmış takımı gördüm. Eski kanepeyi. Dengede durması için tek ayağının altına bir şeyler sıkıştırdığımız lekeli yemek masasını. Ortalıkta hayalet falan yoktu. Ama yine de bunun kötü bir 'Luna Park' olduğuna karar verdim. Ölümsüz Cole Porter'ın dediklerini hatırladım: "Hepsinden vazgeçelim." Arabama döner dönmez yola çıkarsam gece yarısı Derry'de olabilir, kendi yatağımda uyurdum.

Holün lambasını söndürdüm. Şimdi sadece el fenerinin ışığı karanlıkta bir çizgi çiziyordu. O zevksiz kedi saatin tıkırtısını dinledim.

Herhalde onu Bill kurmuştu. Kulağıma buzdolabının o tanıdık uğultusu geldi. Bu sesleri dinlerken duymayı hiç beklemediğimi anladım. Ağlamaya gelince...

Bir çocuk *ağlamış mıydı?* Gerçekten?

Evet. Ya ağlıyordu ya da başka *bir şeydi.* Sesin ne olduğunu Tanrı bilirdi. Önemli olan şuydu: Buraya gelmek, kafasına yaramazlık etmeyi öğretmiş bir adam için çok tehlikeli bir fikir ve ahmakça bir davranıştı. Holde ışığı yakmadan öyle duruyordum. Ortalığı sadece fenerin ve arka verandadaki lambanın pencerelerden giren ışığı aydınlatıyordu. O anda gerçek olduğunu bildiğim şeylerle hayal ürünü olduğuna inandıklarım arasındaki çizginin kaybolmuş olduğunu anladım.

Evden çıktım. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettim ve el fenerini bir sarkaç gibi sağa sola sallayarak yokuştan çıktım. Mutfaktaki o Deli Kedi Felix'in kuyruğu gibi. Yoldan kuzeye doğru çıkarken aklıma Bill Dean için bir masal uydurmam gerektiği geldi. "Eh, Bill oraya gittim ve kapıları kilitli evimde bir çocuğun ağladığını duydum. Bu beni o kadar korkuttu ki, bir anda adam biçimi zencefilli çöreğe dönüşüp koşa koşa Derry'ye kaçtım. Aldığım el fenerini sana geri yollayacağım. Onu raftaki kitapların yanına koy, olur mu?" Asla bu hikâyeyi anlatamazdım. Çünkü bu etrafa yayılacak ve herkes, "Hiç şaşırmadık," diyecekti. "Galiba bunun nedeni o kadar çok kitap yazması. Öyle bir çalışma insanın beynini yumuşatır. Kesinlikle. Adam şimdi kendi gölgesinden korkuyor. Bu bir tür iş kazası."

Yaşamım boyunca oraya bir daha dönmesem bile TR'dekilerin hakkımda öyle düşünmelerini istemiyordum. Neredeyse aşağılayan bir tavırla, "İşte çok fazla düşünürsen böyle olur," tavrı hoşuma gitmeyecekti. Çok kimse hayal gücü sayesinde geçinen insanlar hakkında böyle düşünüyordu.

Bill'e hastalandığımı söyleyecektim. Bir açıdan bu doğruydu. Ama hayır... Ona *başka* birinin hastalandığını söylemem daha doğru olacaktı... Derry'deki arkadaşlarımdan biri... Belki de bir hanım arkadaş. "Bill, şu hanım arkadaşım hastalandı. Onun için..."

Birdenbire durakladım. Işık arabamın önünü aydınlatıyordu. Karanlıkta korudaki o pek çok sesi fark etmeden bir buçuk kilometre

kadar yürümüştüm. "Geyikler gece uykusuna yatıyor," diye aldırmamıştım. O kefenli şeyin (ya da ağlayan bir çocuk hayaletinin) beni izleyip izlemediğini anlamak için dönüp arkama da bakmamıştım. Bir hikâye uydurmaya, onu süslemeye dalmıştım. Bunu kâğıt üzerinde değil de, kafamın içinde tasarlamış ve yine bildiğim o yöntemlerden yararlanmıştım. İşe öylesine dalmıştım ki, korkmayı unutmuştum. Kalp atışlarım normalleşmişti artık. Cildimi kaplayan ter kuruyordu. Sivrisinekler de kulağıma doğru vızıldamaktan vazgeçmişlerdi. Orada öylece dururken aklıma bir şey geldi. Sanki kafam bana bazı temel gerçekleri hatırlatmak için sakinleşmemi sabırla beklemişti.

Borular. Bill'e eski boruların değiştirilmesi için izin vermiştim. Tesisatçı da çok yakın bir zamanda bunu yapmıştı.

Fenerin ışığını Chevrolet'min panjurunda dolaştırarak, "Borularda hava vardı," dedim. "Duyduğum ses buydu."

Kafamın derinliklerinde birinin bunun olayı mantıklı gösterebilmek için uydurulmuş bir yalan olduğunu söylemesini bekledim. Ama öyle olmadı... Galiba kafamın bu yanı da bu düşüncenin doğru olabileceğini anlamıştı. İçinde hava olan borulardan insanların konuşmalarına, köpek havlamalarına ve çocukların ağlamalarına benzeyen türlü sesler çıkar. Belki de tesisatçı borulardaki havayı boşaltmıştı. O ses de başka yerden geliyordu... Ya da adam bu konuda bir şey yapmamıştı. Şimdi soru şuydu: Arabama atlayarak karayoluna çıkmak için üç yüz metre geri geri gidecek ve sonra da Derry'ye dönecek miydim? Sırf on saniye (belki de sadece beş saniye) kadar duyduğum bir ses yüzünden hem de. Üstelik heyecanlı ve sinirli olduğum bir anda.

Cevabın, "Hayır," olduğuna karar verdim. Belki geri dönmeme sadece bir tek garip şey yetecekti. Herhalde *Mezardan Hikâyeler*'deki karakterlerden biri gibi saçma sapan bir şeyler haykırarak. Ama holdeyken duyduğum ses yeterli değildi. Sara Laughs'da kalmamın çok önemli olduğu bir sırada hem de.

Kendimi bildim bileli kafamın içinde bazı sesler duyarım. Bu bir yazar için gerekli özelliklerin bir parçası mı, bilmiyorum. Bunu başka bir yazara hiçbir zaman sormadım. Daha doğrusu gerek duymadım. Çünkü bütün o seslerin benim başka bir tarafım olduğunu biliyorum.

Ama yine de benim için gerçek olmayan bu seslerin, bazen başkaları için gerçek olduğunu düşünüyorum. Ve hiçbiri benim için Jo'nun sesinden daha gerçek... ya da daha tanıdık değil. Şimdi o sesi duyuyordum. Meraklı, şefkatle karışık alaylı... ve takdir doluydu.

"Savaşacak mısın, Mike?"

Orada karanlıkta durarak, "Evet," diye cevap verdim. Fenerin ışığı krom aksamı pırıldatıyordu. "Öyle sanıyorum, bebek."

"O halde... her şey yolunda, değil mi?"

Evet, öyleydi. Arabama girerek motoru çalıştırdım ve yoldan ağır ağır indim. Bahçe yoluna ulaşınca oraya saptım.

Eve ikinci defa girdiğim zaman o ağlamaya benzeyen sesi duymadım. Alt katta yavaş yavaş dolaştım. Bulabildiğim her lambayı yakıncaya kadar feneri elimden bırakmadım. Gölün kuzey ucunda hâlâ teknelerle dolaşanlar vardıysa bizim eski Sara'ya bakarken herhalde onlara Spielberg'e özgü acayip bir uçan daire yukarlarında duruyor gibi geliyordur.

Bence evler kendi zaman akımlarında yaşıyorlar. Bu sahiplerinin içinde yüzdüklerinden daha farklı. Ve daha yavaş. Bir evde, özellikle eski bir evde geçmiş daha yakındır. Benim yaşamımda Johanna öleli dört yıl olmuştu. Ama Sara için o daha yakındı. İçeri girip bütün ışıkları yaktıktan ve el fenerini yerine koyduktan sonra eve gelmekten ne kadar korktuğumu iyice anladım. Johanna'nın yarıda kesilen yaşamıyla ilgili ayrıntıları gördüğüm zaman acımın yeniden canlanacağından korkuyordum. Jo'nun geceliğiyle uzanmaktan hoşlandığı, kitap okuyarak erik yediği kanepenin yanındaki masaya bırakılmış ve bir sayfası kıvrılarak işaretlenmiş bir kitap... Kilerin rafında duran ve içinde yulaf olan karton kutu. Karım kahvaltıda ondan başka bir şey istemezdi. Güney bölümünde banyonun kapısına asılmış eski yeşil bornozu. Bill Dean oradan 'yeni bölüm' diye söz ediyordu ama bu kısım biz daha Sara Laughs'ı görmeden önce yapılmıştı.

Brenda Meserve o izleri silerek iyi bir iş yapmıştı. İnsanca bir iş. Ama hepsini ortadan kaldıramamıştı. Jo'nun Sayers'ın Peter Wimsey'nin maceralarıyla ilgili ciltli serisi oturma odasındaki kitaplığın or-

tasında hâlâ o şeref yerindeydi. Karım şöminenin yukarsındaki geyik kafasına Bunter adını takmıştı, yani Peter Wimsey'nin uşağının adını. Bir keresinde de geyiğin kıllı boynuna bir çıngırak asmıştı. (Bu hiç de Bunter'a yakışır bir süs değildi.) Kırmızı kurdeleye bağlı çıngırak hâlâ oradaydı. Herhalde Bayan Meserve bu çıngırağa hayretle bakmış, onu indirip indirmemesi gerektiğini düşünmüştü. Tabii Jo'yla kanepede sevişiğimizi (evet, çoğu kez orada otururken dayanamıyorduk.) ve bu olaydan 'Bunter'in zilini çalmak' diye söz ettiğimizi bilmiyordu. Brenda Meserve elinden geleni yapmıştı. Ama her iyi evlilik gizli bir ülkedir. Toplumun haritasındaki gerekli beyaz bir boşluk. Başkalarının burayı bilmemesi orayı sizin yapar.

Ortalıkta dolaşarak eşyalara dokundum, onlara baktım. Hepsini yeniden görüyordum. Bir süre sonra televizyonun önündeki kamış iskemlelerden birine çöktüm. Yastık, altımda hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. Jo'nun, "Özür dile, Michael," dediğini duyar gibi oldum.

Ellerimi avuçlarıma gömerek ağladım. Galiba bu benim son yas tutuşum oldum. Ama duruma dayanmamı kolaylaştırmadı. Durmazsam içimde bir şeyin kırılacağını düşününceye kadar ağladım, ağladım. Sonunda kendimi topladığım zaman yüzüm sırılsıklamdı. Hıçkırık tutmuştu beni. Hayatımda kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmediğimi düşündüm. Bütün kaslarım gerilmişti. Bunun bir nedeni epeyce yürümüş olmamdı. Ama asıl neden buraya gelmemin sebep olduğu gerilim ve stresti. Savaşmaya karar vermem. Hayaletlere özgü ağlama sesi durumu daha kötüleştirmişti. O olay şimdi bana çok uzaklarda kalmış gibi geliyorsa da beni etkilemişti.

Mutfaktaki muslukta yüzümü yıkayıp tıkanmış burnumu temizledim. Gözyaşlarımı ellerimin ayalarıyla kuruladım. Sonra bavullarımı kuzey bölümündeki misafir yatak odasına taşıdım. Son defa Jo'yla uyuduğum güney bölümündeki büyük yatak odasında yatmak niyetinde değildim.

Brenda Meserve de bu odayı seçeceğimi tahmin etmişti. Şifonyerin üzerinde taze kır çiçeklerinden oluşan bir demet ve kart vardı: GERİ GELDİĞİNİZE SEVİNDİM. HOŞGELDİNİZ, BAY NOONAN. Eğer duygusal açıdan bitkin düşmemiş olsaydım Bayan Meserve'nin küçük,

harflerden oluşan yazısını gördüğümde tekrar bir ağlama krizi geçirebilirdim. Yüzümü çiçeklere gömerek derin derin soluk aldım. Kokuları güzeldi. Sonra giysilerimi çıkararak düştükleri yerde bıraktım. Yataktaki örtüyü açtım. Tertemiz çarşaflar, tertemiz yastık kılıfları. Ve o bizim eski Noonan, çarşafların arasına süzülerek başını yastık kılıflarına dayadı.

Orada öyle yattım. Başucumdaki lambayı söndürmemiştim. Tavandaki gölgelere bakıyordum. Bu yerde ve bu yatakta olduğuma adeta inanamıyordum. Kefenlere sarılı bir yaratık beni karşılamamıştı... Ama onun beni rüyalarımda yakalama ihtimali olduğundan emindim.

Bazen uyumakla uyanmak arasında bir geçiş dönemi vardır. Hiç olmazsa benim için. Ama bu gece öyle olmadı. Farkına varmadan dalıp gittim. Ve ertesi sabah uyandığımda güneş ışınları pencereden giriyor, başucumdaki lamba hâlâ yanıyordu. Rüya görüp görmediğimi hatırlamıyordum. Sadece gece bir an uyandığımı ve uzaklarda, bir çıngırağın hafifçe çaldığını duyduğumu anımsıyordum.

Yedinci Bölüm

Küçük kız 68 numaralı yolun ortasından çıkıyordu. Aslında bebeklikten henüz kurtulmuştu sanırım. Üstünde kırmızı bir mayo, ayaklarında da sarı lastik paletler vardı. Başına Boston Red Sox kepini önü arkasına gelecek şekilde geçirmişti. Lakeview Market'inin ve Dickie Brooksie'nin her türlü servisin sağlandığı garajının önünden geçmiştim. Orada hız sınırı elli beş milden otuz beş mile iniyordu. Neyse ki o gün bu kurala uymuştum. Yoksa çocuğun ölümüne neden olabilirdim.

Geri dönüşümün ilk günüydü. Geç kalkmış ve sabahın büyük bir bölümünü gölün kıyısındaki koruda dolaşarak geçirmiştim. Nelerin aynı kaldığını, nelerin değiştiğini anlamaya çalışıyordum. Gölün suları biraz alçalmış gibiydi. Tahmin ettiğimden daha az tekne vardı. Oysa bu, yazın en büyük bayramıydı. Bunların dışında her şey aynı gibiydi. Hatta sanki elimle aynı böcekleri savuruyordum.

On bire doğru midem bana kahvaltıyı atladığımı hatırlattı. Köy Kahvesi'ne gitmenin iyi olacağını düşündüm. Warrington'daki lokanta çok daha modern olsa da gidersem herkes gözlerini bana dikecekti. Köy Kahvesi daha uygundu. Tabii hâlâ açıksa. Buddy Jellison nalet herifin tekiydi, ama Batı Maine'de kızartma konusunda ondan daha iyi bir aşçı yoktu. Ayrıca midem de şöyle büyük, yağlı bir köy burgeri istiyordu.

Ve şimdi de bu küçük kız, yoldaki beyaz çizginin üzerinde yürürken sanki törendeymişcesine görünmez bir grubun amigosu gibi davranıyordu.

Otuz beş mille gittiğim için onu tam zamanında gördüm. Aslında yazın bu yoldan çok araba geçer ve pek az kimse hızın azaldığı bu yolda sürünürcesine ilerleme zahmetine katlanırdı. Sonuçta Castle İlçesinde sadece on iki polis devriye arabası vardı ve pek azı TR'yle ilgilenirdi. Tabii özellikle çağrılırlarsa durum değişiyordu.

Arabayı yolun yanına sürerek park ettim. Daha tozlar havalanmadan dışarı fırladım. Hava durgun, sıcak ve nemliydi. Bulutlar sanki dokunabileceğiniz kadar alçalmışlardı. Çocuk kalkık burunlu, dizleri kabuk bağlamış yaralarla dolu küçük bir sarışındı. Beyaz çizginin üzerinde sanki bu gerilmiş bir ipmiş gibi durarak yaklaşmamı seyretti. Bir ceylandan daha fazla korkmuş görünmüyordu.

"Merhaba," dedi. "Ben kıyıya iniyorum. Annem beni götürmedi. Çok kızdım." Çok kızmanın nasıl bir şey olduğunu herkes kadar bildiğini göstermek için ayağını yere vurdu. Tahminime göre üç ya da dört yaşındaydı. Oldukça düzgün konuşuyordu ve pek sevimliydi. Ama yine de üç dört yaşındaydı.

"Dört Temmuz'da kıyıya inmek iyi olur," diye cevap verdim. "Ama..."

Başını salladı, "Dört Temmuz ve havai fişekler de." 'de' sözcüğünü değişik ve tatlı bir hale sokmuştu. Sanki Vietnam dilinde bir şeymiş gibi.

"...burada, karayolunun ortasından yürürsen kendini kıyıda değil, Castle Rock Hastanesi'nde bulursun."

Orada, 68 numaralı karayolunun ortasında durup çocukla Bay Roberts oynamamam gerektiğine karar verdim. Üstelik elli metre kadar güneyde viraj vardı ve her an bir araba altmış mil hızla önümüze çıkabilirdi. Gerçekten de bu sırada bir motor sesi duydum. Üstelik gitgide hızlanıyordu.

Çocuğu alıp motoru hâlâ çalışmakta olan arabama götürdüm. Böyle taşınmak hoşuna gitmişti. Hiç korkmuyordu. Ama onu kucağıma alır almaz kendimi Çocuk Düşmanı Chester gibi hissettim. Brooksie'nin garajındaki büroyla bekleme odası karışımı yerde oturan birinin başını uzatarak beni göreceğinin farkındaydım. Benim kuşağıma özgü tuhaf gerçeklerden biri de bu. Kendi çocuğumuz olmayan bir küçüğe dokunduğumuzda başkalarının bunda şehvetle karışık bir şeyler bul-

malarından korkuyoruz... Ama belki de iç dünyamızın lağımlarının derinliklerinde böyle bir şey var da farkında değiliz. Her neyse... Çocuğu yoldan kenara aldım. En azından bunu yaptım. İsterse Batı Maine'in Öfkeli Anneleri peşime düşüp ellerinden gelen kötülükleri yapsınlar.

Küçük kız, "Beni kıyıya götürür müsün?" diye sordu. Parlak gözleriyle bana bakıyor, gülümsüyordu. Onun on ikisine geldiğinde hamile olabileceğini düşündüm. Özellikle beyzbol kepini öyle 'afili' taktığı için. "Mayocuğun yanında mı?"

"Galiba mayocuğumu evde bıraktım. Ne kötü değil mi? Hayatım, annen nerede senin?"

Yaklaştığını duyduğum araba soruma cevap verirmiş gibi virajın yakınındaki bir yoldan fırladı. Bu iki yanı yukarıya kadar çamurlanmış bir Jeep Scout'tu. Motor ağaca tırmanmış ve buna öfkelenmiş bir hayvan gibi homurdanıyordu. Yan pencereden bir kadının kafası uzanmıştı. Bizim sevimli küçüğün annesi oturamayacak kadar korkmuştu anlaşılan. Arabayı delice sürüyordu. Kadın yan yoldan çıktığı sırada bir araba 68 numaralı karayolundaki virajı alsaydı, kırmızı mayolu arkadaşım da herhalde aynı anda öksüz kalacaktı. Jip bir an yalpalarken kadın başını içeri çekti.

Bir gacırtı duyuldu. Kadın eski taşıtı dokuz saniyelik bir sürede sıfırdan altmışa çıkarmaya çalışıyordu. Eğer müthiş bir dehşet bunu sağlayabilseydi, kadın da herhalde başarılı olacaktı.

Mayolu küçük kız, "O Mattie," dedi. "Ben ona kızdım. Kıyıda Dört Temmuz'u kutlamak için evden kaçtım. Eğer öfkelendiyse ben de beyaz dadıma giderim."

Çocuğun neden söz ettiğini hiç bilmiyorum. Ama 'Miss Bosox 1998'in bayramı kıyıda kutlayabileceğini düşündüm. Ancak ben evde beşte birlik şişeden viski içmeyi tercih edecektim. O arada elimi kaldırmış başımın yukarsında sağa sola sallıyordum. Çok hızlı el salladığım için küçük kızın ince telli sarı saçları uçuşuyordu.

"Hey," diye bağırdım. "Hey, bayan. Çocuk burada!"

Jip önümden süratle geçti. Hâlâ hızlanıyor ve öfkeyle homurdanıyordu. Egzozundan mavi dumanlardan oluşan bulutlar çıkıyordu. Jipin eski vitesinden yine korkunç bir gacırtı yükseldi. Bu 'Anlaşalım' programının çılgınca bir versiyonu gibiydi. Mattie, ikinci vitese geçmeyi

başardın. Şimdi... yarışı bırakacak ve şu çamaşır makinesini alacak mısın? Yoksa üçüncü aşamaya geçerek şansını mı deneyeceksin? Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Yola çıkıp jipe doğru döndüm. Taşıt benden gitgide uzaklaşıyordu. (Benzin kokusu keskin ve yoğundu.) Küçük kızı başımın yukarsına kadar kaldırdım. Mattie'nin dikiz aynasından bizi göreceğini umuyordum. Artık kendimi çocuk düşmanı Chester gibi değil de, bir Disney çizgi filmindeki açık artırmayı yöneten zalim birine benzetiyordum. Domuz yavrularının arasında en şirin olanını satışa çıkarmıştım. Ama yaptığım etkili oldu. Jipin çamurlu stop lambaları yandı. Kötü kullanılan frenin bir iblisin ulumasını andıran sesi duyuldu. Hem de tam Brooksi'nin önünde. Yaşlılar tatlı tatlı Dört Temmuz dedikodusu yapmak için orada toplanmışlarsa artık konuşacak ilginç bir konu çıkmıştı. Herhalde özellikle Mattie'nin bebeğini vermem için haykırması hoşlarına gidecekti. Uzun bir aradan sonra yazlık evinize döndüğünüzde her şeyin düzgün başlaması iyi oluyordu.

Stop lambaları ışıldadı ve jip yolda saatte en aşağı yirmi mil hızla geri geri gelmeye başladı. Şimdi vitesten öfkeli değil, korku dolu sesler çıkıyordu. Vites, "Lütfen," diyordu. "Lütfen dur. Beni öldürüyorsun." Jipin arkası mutlu bir köpeğin kuyruğu gibi sağa sola gidiyordu. Jipin bana doğru gelişini seyrettim. İpnotize olmuş gibiydim. Taşıt kâh kuzeye giden şeritten ilerliyor, kâh beyaz çizgiyi aşarak güneye geçiyordu. Ayrıca kadın durumu düzeltmek için fazla çabaladığından soldaki tekerlekler tozları etrafa saçıyordu.

Yeni kız arkadaşım, "Mattie hızlı gider," dedi. Havadan sudan söz ediyor ve "ne ilginç değil mi?" gibi konuşuyordu. Bir kolunu boynuma dolamıştı. Evet, onunla dost olmuştuk.

Ama çocuğun sözleri kendime gelmemi sağladı. Mattie gerçekten de hızlı gidiyordu. *Fazla* hızlı. Ve galiba Chevrolet'min arkasını da götürecekti. Ben de orada öylece duruyordum. Çocukla iki taşıtın arasında kalıp diş macununa benzer bir hal alacaktık. Arabamın yanından geri geri gittim. Gözlerimi jipe dikmiş bağırıyordum. "Yavaşla, Mattie! Yavaşla!"

Sevimli yumurcak bu sözleri beğenmişti. "Gülerek bağırmaya başladı. "Yavaşla, Mattie, yavaşla!"

Fren yeni bir acıyla çığlıklar atarken jip mutsuzca geriye doğru bir defa daha şiddetle sıçradı. Mattie'nin debriyaja aldırdığı yoktu. Bu son zıplama sırasında jipin arka tamponu benim arabamınkine iyice yaklaştı. Arada bir sigara kadar yer kalmıştı. Keskin bir benzin kokusu etrafa yayıldı. Çocuk elini yüzüne doğru sallıyor ve abartılı bir tavırla öksürüyordu.

Şoför yerinin yanındaki kapı hızla açıldı, Mattie Devore sirkte topla atılan bir akrobat gibi dışarı fırladı. Tabii bir akrobatı eski şal örneği şort ve pamuklu bol bir tunikle hayal edebilirseniz. Önce ablasının çocuğun başında beklediğini, yani bir tür bebek bakıcılığı yaptığını sandım. Mattie'yle çocuğun annesi başka başka kimselerdi. Küçük çocukların gelişirken anne ve babalarını küçük adlarıyla çağırdıklarını biliyordum. Ama bu solgun yüzlü sarışın kız on iki yaşındaymış gibi gözüküyordu. En fazla on dördünde. Onun jipi deli gibi sürmesinin nedeninin çocuğu yüzünden dehşete kapılması olmadığına karar verdim. (Ya da neden sadece dehşet değildi.) Kız aslında araba sürmesini bilmiyordu herhalde.

Bir şey daha vardı, tamam mı? Bir tahminde daha bulundum. Çamurlu dört çekişli jip, torbalanmış şal örneği şort, o berbat bol tunik, küçük kırmızı lastikle toplanmış uzun sarı saçlar. Ve önemlisi üç yaşında bir çocuğun çıkıp gitmesine neden olan dikkatsizlik... Bütün bunlar bana kızın karavanda yaşayan o hippilerden olduğunu söylüyordu. Bu sözlerimin size nasıl geldiğini biliyorum. Ama bu laflarımı bir temele dayandırıyordum. Ayrıca -kahretsin!- ben İrlandalıyım. Benim atalarım da atla çekildiği günlerde karavanda yaşamışlardı.

Çocuk tombul elini hâlâ yüzüne doğru sallıyordu. "Pis kokuyor! Jip pis kokuyor!"

Jipin mayosu nerede, diye düşündüm. Sonra Mattie yeni kız arkadaşımı kaparcasına kucağımdan aldı. Bana çok yaklaştığı için Mattie'nin, mayolu güzelin ablası olduğu hakkındaki düşüncem yok oldu. Mattie ancak yeni yüzyılın ortalarına doğru yaşlanmaya başlayacaktı. Ama ne on iki, ne de on dört yaşındaydı. Yirmi yaşında olduğunu tahmin ettim. Ya da bundan bir yaş daha küçüktü. Kızı kaparken sol elindeki altın halkayı gözlerinin altındaki koyu lekeleri ve gri cildi-

nin mora dönüştüğünü gördüm. Mattie gençti, ama bu yüz bir annenin dehşet ve bitkinliğini yansıtıyordu.

Onun küçük kıza tokadı indireceğini sanıyordum. Karavanda yaşayan hippi anneler yorgunluk ve korku karşısında böyle tepki gösteriyorlardı. Öyle bir şey yapmaya kalkarsa onu bir şekilde engelleyecektim. Gerekiyorsa öfkesini üzerime çekecektim. Bunun soylu bir tarafı yoktu. Bütün istediğim, omuzları kavrayarak, popoya tokatları indirme ya da kızın yüzüne haykırma anını erteletmekti. Kente döndüğüm ilk gündü ve bu saatleri dikkatsiz ve pasaklı bir sürtüğün çocuğuna eziyet etmesini seyrederek geçirmek istemiyordum.

Mattie kızını sarsacağı ve, "Nereye gittiğini sanıyordun, küçük şıllık?" diye bağıracağı yerde önce ona sarıldı. (Bebek de ona. Sevinçle, korkuyla değil.) Genç kadın sonra kızının yüzüne öpücükler yağdırdı.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı. "Kafandan neler geçiyordu? Seni bulamadığım zaman öleceğimi sandım."

Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Mayolu çocuk tam ve müthiş bir hayretle ona bakıyordu. Başka zaman bu bana pek komik gelirdi. Sonra kızın yüzü de buruştu. Gerileyerek onların birbirlerine sarılıp ağlamalarını seyrettim. Peşin yargım yüzünden de utandım.

Bir araba yanımızdan geçerken yavaşladı. Tipik bir yaşlı çift herhalde bayram şerefine fındık fıstık almak için dükkâna gidiyorlardı. Şimdi ağızları bir karış açık bu sahneyi seyrediyorlardı. İki elimi birden onlara doğru sabırsızca salladım. "Ne bakıp *duruyorsunuz?* Haydi basıp gidin!" der gibi. Araba hızlanırken plakadan onların başka eyaletten olmadıkları anlaşılıyordu. Bu tipik çift buralıydılar. Ve pek yakında bu olay etrafa yayılacaktı: Küçük gelin ve pek sevgili bebeği yolun kenarında ağlıyorlardı. (Herhalde Mattie o bebeğe evlenmeden önce bir arabanın arka koltuğunda ya da bir kamyonda hamile kalmıştı.) Yanlarında da bir yabancı vardı. Hayır, aslında tam anlamıyla bir yabancı sayılmazdı. Eyaletin kuzeyinden gelen yazardı o. Şu Mike Noonan.

Küçük kız, "Kıyıya inip, yü...yü...yüzmek istedim," diye hıçkırdı. Şimdi de yüzmek sözcüğü ekzotikleşmişti. Sanki bu Vietnam dilinde 'kendinden geçme'nin karşılığıydı.

"Seni öğleden sonra yüzmeye götüreceğimi söyledim." Mattie hâlâ burnunu çekiyordu, ama kendini toplamaya da başlamıştı. "Bir daha yapma bunu, bebeğim. Sakın yapma. Annen çok korktu."

Çocuk, "Yapmam," diyerek hıçkırdı. "Gerçekten yapmayacağım." Hâlâ ağlıyordu. Sıkıca sarılarak başını annesinin boynunun yanına dayadı. Bu sırada basketbol kepi düştü. Kepi yerden aldım. Kendimi iyice bir yabancı gibi hissetmeye başlıyordum. Mavili kırmızılı kepi Mattie'nin avucuna ittim. Sonunda parmaklarıyla kavradı.

Olayın böyle sona ermesinden memnun olduğuma karar verdim. Belki buna hakkım vardı. Olayı gülünç bir şeymiş gibi anlattım. Öyleydi de. Ama bu da komik olduğunu sonradan anladığınız olaylardandı. Sürdüğü sırada ise insana dehşet veren bir şey gibi geliyordu. Ya öbür taraftan bir kamyon gelseydi? Virajı son sürat alsaydı?

Gerçekten de o sırada virajdan bir araba çıktı. Ama hiçbir turistin binmeyeceği türden bir kamyonetti bu. İçindeki iki yerli yanımızdan geçerken merakla bize baktılar.

"Hanımefendi," dedim. "Mattie? Gitsen iyi olacak, sanırım. Kızınıza bir şey olmamasına sevindim. "Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz adeta önüne geçilemeyecek bir gülme isteğine kapıldım. Mattie'ye (Bu ad da 'Unforgiven' ve 'True Gritt' gibi kovboy filmlerine yakışacak bir şeydi) bu sözleri kelimeleri uzata uzata söylerken soylu alnımın ortaya çıkması için kovboy şapkamı geri itecek ve başparmaklarımı da deriden yapılmış pantolonumun beline sokacaktım. "Çok güzelsiniz, bayan. Yoksa siz yeni öğretmen misiniz?"

Mattie bana döndü ve o zaman genç kadının gerçekten güzel olduğunu fark ettim. Gözlerinin altındaki morlukla ve başının iki yanından sarkan sarı saçlarına rağmen yine de güzeldi. Barda içki içecek yaşta olmasa da onu yine de başarılı buldum. Hiç olmazsa bebeği dövmemişti.

Mattie, "Çok teşekkür ederim," dedi. "O *yolda* mıydı?" Bakışlarıyla yalvarıyor, "lütfen olmadığını söyleyin" der gibi bakıyordu. "Hiç olmazsa onun yolun kenarından yürüdüğünü anlatın."

"Şey..."

Küçük kız işaret etti. "O çizginin üzerinden yürüyordum. Orası şu *'repüş'* gibi yerlerden. Repüşler de güvenlidir."

Mattie'nin zaten solgun olan yanakları büsbütün bembeyaz kesildi. Onun bu hali hoşuma gitmedi. Bu durumdayken eve jiple gitmesi düşüncesi de. Özellikle yanında çocukla.

"Nerede oturuyorsunuz, bayan..."

Kadın, "Devore," dedi. "Ben Mattie Devore'um." Çocuğu kucağında yana alarak elini uzattı. Elini sıktım. Sabah hava sıcaktı ve akşama doğru daha da ısınacaktı. Tam da göle girilecek havaydı. Ama Mattie'nin dokunduğum parmakları buz gibiydi. "Biz şurada oturuyoruz."

Jipin fırladığı yolu işaret ediyordu. Dar patikanın altmış metre ilersindeki çam korusuna geniş bir karavan park edilmişti. (Ay, ne şaşılacak şey değil mi?) Oranın adının Wasp Hill Yolu olduğunu hatırladım. 68 numaralı karayolundan Orta Koy adlı yere ulaşmak için yedi yüz elli metrelik bir uzaklığı aşmak gerekiyordu. "Ah, evet, kovboy, şimdi her şeyi hatırlamaya başlıyordum. Artık tekrar Dark Score çiftliğine dönüyorum. Küçük çocukları korumak gibi bir özelliğim var."

Onların yakında oturmaları beni yine de rahatlattı. Arkaları neredeyse birbirine dokunan taşıtlarımızdan dört yüz metre kadar ötedeydiler. Tabii düşündüğüm zaman bunu mantıklı buldum. Bizim mayolu güzel kadar küçük bir çocuk fazla uzağa gidemezdi... Ama bu küçük oldukça azimli biri olduğunu kanıtlamıştı... Annesinin bitkin haline, çocuğun iradesinin neden olabileceğini düşündüm. Kızın müstakbel erkek arkadaşlarından olamayacak yaşa eriştiğim için sevindim. Bu kız hepsinin bir emirle alev alev yanan çemberin içinden atlamalarını sağlayacaktı. Yeniyetmeliğinden genç kızlığına kadar hem de.

Şey... Hiç olmazsa lisedeyken. Kentin diğer yanında karavanda yaşayan kızlar genellikle üniversiteye gitmezlerdi. Civarda teknik okul olmazsa. Ve kız, gençlerin çemberlerden atlamalarına, uygun biri (daha da akla yakını uygunsuz biri) gelene kadar buna devam edecekti. Delikanlı Yaşamın Büyük Virajından çıkacak ve kızı karayolunda ezecekti. Bizim güzel de beyaz çizgiyle "repüş" arasındaki farkı anlayamayacaktı.

Kendi kendime, Tanrım, dedim. Bırak bu düşünceleri. Bebek daha üç yaşında. Sen neredeyse onun üç çocuğu olduğunu hayal edeceksin. İkisinde mantar hastalığı var, üçüncüsü ise geri zekâlı. Öyle mi?

Mattie, "*Çok* teşekkür ederim," diye tekrarladı.

"Önemli değil," diyerek küçük kızın burnuna dokundum. Yanakları gözyaşları yüzünden sırılsıklam olsa da bana neşeyle gülüyordu. "Bu çok konuşkan bir kız."

"Çok konuşkan ve çok dikbaşlı." Mattie çocuğu sonunda hafifçe sarstı. Ama kız korkmadı. Bundan da çoğu kez annesinin onu itip kakmadığı ya da tokatlamadığı anlaşılıyordu. Tersine küçüğün tebessümü daha da yayılırken annesi de gülümsemeye başladı. Ve evet, Mattie'nin biçimsiz kılığına aldırmazsanız onun olağanüstü güzel olduğunu fark ediyordunuz. Tenis kıyafeti giyerek Castle Rock Kulübüne gönderirseniz daha da çekici olacaktı. Belki genç bir Grace Kelly'e benzeyecekti. (Ama Mattie herhalde yaşamı boyunca o kulübe gidemeyecekti. Oraya ancak hizmetçilik ya da garsonluk yaparsa girebilirdi.)

Mattie dönüp bana baktı. İrileşmiş gözlerindeki bakışları ciddiydi.

"Bay Noonan," dedi. "Ben kötü bir anne değilim."

Adımı söylediği için irkildim. Ama bu şaşkınlığım pek kısa sürdü. Sonuçta uygun yaştaydı. Ve kitaplarımı okuması, öğleden sonraki saatlerini televizyonun önünde geçirerek "Genel Hastane" ve "Yaşanacak Bir Tek Yaşam" dizilerini seyretmesinden daha iyiydi onun için. Hiç olmazsa biraz.

"Kızımla göle ne zaman gideceğimiz konusunda tartıştık. Ben çamaşırlarımızı asmayı ve öğle yemeğini yememizi istiyordum. Yüzmeye öğleden sonra gidebilirdik. Kyra ise..." Durakladı. "Ne var? Ben şimdi ne söyledim ki?"

"Çocuğun adı Kia mı? Yani..." Başka bir şey söyleyemeden çok tuhaf bir şey oldu. Ağzımın içine sanki sular doluştu. Bir an paniğe kapıldım. Okyanusta yüzen ve suratına çarpan dalgalar yüzünden su yutan biri gibi hissediyordum. Ama su tuzlu değildi. Taze ve soğuktu. Kan gibi hafif madensi bir tadı vardı.

Başımı çevirip yere tükürdüm. Ağzımdan sıvıların fışkıracağını sanıyordum. Boğulmasına ramak kalan bir kurbana suni solunum yapmaya başlarken olduğu gibi. Ama öyle olmadı. Sıcak bir havada tükürdüğünüzde olduğu gibi ağzımdan küçük beyaz bir topak fırladı. Ve daha yol kenarındaki toprakların üzerine düşmeden o garip duygu da kayboldu. Bir saniyede. Sanki hiç öyle bir şey olmamıştı.

Küçük kız kayıtsızca, "Bu adam tükürdü," dedi.

"Affedersiniz..." diye mırıldandım. Şaşırmıştım. Tanrı adına, ne anlama geliyordu bu? "Galiba benimki gecikmiş bir tepkiydi."

Mattie endişelendi. Sanki kırk değil de seksen yaşındaymışım gibi. Ama belki de o yaştaki bir kız için kırk, seksen demekti. "Bize gelmek ister misiniz? Size su veririm."

"Hayır. Artık iyiyim."

"Pekâlâ. Bay Noonan... Ben şunu kastettim. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmedi. Çarşafları asıyordum... O da içerde videoda Dev Fare'yle ilgili bir çizgi filmi seyrediyordu. Sonra biraz daha mandal almak için içeri girdim..." Kızına baktı. Küçük kız artık gülümsemiyordu. Durumu kavramaya başlamıştı. Gözleri irileşmişti, yaşlarla dolmaya hazırdı. "Gitmişti. Bir an korkudan ölecek gibi oldum."

Çocuğun dudakları titriyordu. Gözleri de tam zamanında dolu dolu oldu. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Mattie kızının saçlarını okşadı. Çocuk başını o tuhaf tuniğe dayayıncaya kadar sürdürdü bunu.

"Üzülme, Ki," dedi. "Bu sefer bir şey olmadı. Ama yola çıkamazsın. Bu çok tehlikeli. Küçücük şeyleri yollarda çiğnerler. Sen de küçücük bir şeysin. Dünyadaki en değerli küçücük şey."

Küçük kız şimdi daha şiddetle ağlıyordu. Bu kıyıya inmek ya da başka bir yere gitmek için öncelikle uyuması gereken bir küçüğün ağlamasıydı.

Başını annesinin boynuna dayayan çocuk, "Kia kötü, Kia kötü," diye hıçkırdı.

Mattie, "Hayır, hayatım," dedi. "O sadece üç yaşında." Onun kötü bir anne olduğu konusunda hâlâ kuşkularım vardıysa bile hepsi kayboldu. Belki daha önce kaybolmuştu. Neticede çocuk bakımlı, tombul ve güzeldi. Orasında burasında çürükler de yoktu.

Bir düzeyde bütün bunların farkındaydım. Diğerindeyse o garip olayla başa çıkmaya çalışıyordum. Duyduğumu sandığım o garip şeyle. Beyaz çizgiden kaptığım küçük çocuğun adı Jo'yla kızımız olursa vermeyi kararlaştırdığımız isimdi.

"Kia," dedim. Hayretle. Sanki dokunursam bir yerini kıracakmışım gibi çocuğun başının arkasını hafifçe okşadım. İnce saç telleri güneşten ısınmıştı.

Mattie, "Hayır," diye düzeltti. "O adını şu ara ancak böyle söyleyebiliyor. İsmi Kia değil *Kyra*. Grekçe. 'Bir hanımefendi gibi' demek." Biraz utançla kımıldandı. "İsmini bebeklere verilecek isimlerle ilgili bir kitaptan seçtim. Hamileyken böyle şeylerle ilgileniyordum. Galiba bu kendimi kapıp koyuvermekten daha iyiydi."

"Güzel bir ad," dedim. "Siz de kötü bir anne değilsiniz."

O sırada aklıma Frank Arlen'in Noel'de yemek yerken anlattığı bir hikâye geldi. Bu en küçük kardeşi Petie'yle ilgiliydi. Frank'in hikâyesi sofradakilerin katıla katıla gülmelerine neden olmuştu. Olayı hiç hatırlamadığını iddia eden Petie bile yanaklarından yaşlar akıncaya kadar gülmüştü.

Frank, "Petie beş yaşındayken bir Paskalya bayramında bizimkiler 'Yumurta Arama' yarışını başlattılar," demişti. "Annemle babam bir gece önce bizi büyükanneme yolladıktan sonra evin her yerine renkli yüz yumurtayı saklamışlardı, Paskalya sabahı hepimiz çok eğlendik. Johanna verandada ganimetten payına düşen yumurtaları sayarken başını kaldırıp yukarı baktı ve bir çığlık attı. Petie, ikinci katta evin arka tarafındaki çıkıntıda neşeyle dolaşıyordu. Orası beton zeminli verandadan bir buçuk metre kadar yukardaydı."

Aile aşağıda el ele tutuşmuş, korku ve merakla beklerken Bay Arlen, Petie'yi kurtarmıştı. Bayan Arlen arka arkaya 'Selam Meryem' duasını okuyordu. (Frank daha da neşeyle gülerek, "Duaları öyle hızlı okuyordu ki, sesi 'Kabile Sihirbazı' plağındaki sincaplardan birininkine benziyordu," demişti.) Sonra kocası kucağındaki Petie'yle yatak odasının penceresinden içeri girince kadın bayılmış, betonun üzerine yığılıp kalmıştı. O arada burnunu da kırmıştı. Petie'ye ne yaptığını sordukları zaman çocuk yağmur olduğunda yumurta olup olmadığına baktığını söylemişti.

Galiba her ailenin böyle bir hikâyesi vardır. Bu dünyanın Petie ve Kyra'larının ölümden kurtulması, hiç olmazsa anne ve babaların Tanrı'nın varlığına inanmalarını sağlar.

Mattie, "Gerçekten çok korktum," derken yine on dört yaşındaymış gibi gözüküyordu. En fazla on beş.

"Tamam, olay artık sona erdi," diye hatırlattım. "Ve Kyra da artık yola çıkıp yürümeyecek. Öyle değil mi, Kyra?"

Çocuk annesinin omzundan başını kaldırmadan kafasını salladı. Mattie onu daha karavana götürmeden uyuyakalacaktı sanırım.

Kadın, "Bunun benim için ne kadar garip bir olay olduğunu bilemezsiniz," dedi. "En sevdiğim yazarlardan biri aniden ortaya çıkıyor ve yavrumu kurtarıyor. TR'de bir yeriniz olduğunu biliyordum. Herkesin Sara Laughs diye tanımladığı o ahşap, büyük ev. Ama etraftakiler karınızın ölümünden beri oraya gelmediğinizi söylüyorlardı."

"Uzun bir süre gelmedim," diye açıkladım. "Sara bir ev değil de bir evlilik olsaydı, bunun bir barışma denemesi olduğunu söyleyebilirdiniz."

Mattie bir an gülümsedi, sonra tekrar ciddileşti. "Sizden bana bir iyilikte bulunmanızı isteyecektim."

"Buyrun, isteyin."

"Bu olaydan kimseye söz etmeyin. Bu Ki'yle benim için zor bir dönem."

"Neden?"

Mattie dudağını ısırıp galiba bu soruya vereceği cevabı düşündü. Aslında bir an düşünseydim bu soruyu sormazdım. Genç kadın sonra, "olmuyor" der gibi başını salladı. "Öyle işte. Kentte bugün olanlardan söz etmezseniz sevinirim. Size, bilemeyeceğiniz kadar büyük bir minnet duyarım."

"Etmem tabii."

"Ciddi misiniz?"

"Tabii. Ben aslında burada daha çok yazları kalan biriyim. Ve uzun süredir buraya gelmedim... Yani konuşabileceğim fazla tanıdığım yok." Tabii Bill Dean vardı ama ona her şeyi açıklamak zorunda değildim. Fakat onun da olayı öğreneceği kesindi. Eğer bu küçükhanım yerlilerin kızının yürüye yürüye kıyıya inmeye kalktığını öğrenmeyeceklerini sanıyorsa kendini kandırıyordu sadece. "Yalnız bizi fark ettiler bile sanırım. Brooksie'nin garajına bir göz atın. Gözucuyla. Öyle dönüp bakmayın."

Mattie dediğimi yaptı ve sonra da içini çekti. İki ihtiyar bir zamanlar benzin pompalarının olduğu asfalt dökülü yerde duruyorlardı. Biri galiba Brooksie'nin kendisiydi. Onu Palyaço Bozo'nun doğuya özgü bir kopyasına benzetmeme neden olan kabarık kızıl saçlarından birkaç

tutam kalmış olduğunu görebiliyordum. Diğeri ise Brooksie'nin bir delikanlı gibi durmasına neden olan ihtiyar mı ihtiyar biriydi. Altın saplı bir bastona dayanmıştı. Tavırları nedense tuhaf bir biçimde bir akbabayı hatırlatıyordu.

Mattie, "Onlar konusunda hiçbir şey yapamam," dedi. Sıkılmış gibiydi. "Kimse onlar konusunda bir şey yapamaz. Bayram olduğu ve bizi sadece o ikisi gördüğü için kendimi şanslı saymam gerekiyor sanırım."

Ben de, "Ayrıca," diye ekledim. "Fazla bir şey gördüklerini sanmıyorum." Böylece iki gerçeği göz ardı ediyordum. Birincisi biz orada dururken yanımızdan altı kadar araba ve bir kamyonet geçmişti. İkincisi Brooksie'yle yaşlı arkadaşı görmediklerini seve seve uyduracaklardı.

Başını Mattie'nin omzuna dayamış olan Kyra hanımefendilere yakışır bir biçimde horladı. Genç kadın ona bakarak üzüntü ve sevgi dolu bir tavırla gülümsedi. "Sizinle aptal gibi gözükmeme neden olan böyle bir durumda karşılaştığımız için üzgünüm. Aslında sizin gerçekten büyük hayranlarınızdan biriyim. Castle Rock'taki kitapçıda bu yaz yeni bir romanınızın yayınlanacağını söylediler."

Başımı salladım. "Evet. Adı *Helen'in Vaadi*."

Mattie gülümsedi. "Güzel bir ad ."

"Teşekkür ederim. Arkadaşınızı kolunuzu kırmadan eve götürün."

"Evet."

Bu dünyada istememelerine rağmen yersiz, utandırıcı sorular soran insanlar vardır. Bu kapılara çarpmak gibi özel bir yetenektir. İşte ben de bu gruptanım. Mattie'yle jipin yolcu tarafına doğru yürürken çok güzel bir soru sordum. Ama aslında bu konuda fazla suçlanmamam gerekir. Sonuçta elindeki yüzüğü görmüştüm.

"Kocanıza bu olayı anlatacak mısınız?"

Mattie hâlâ gülümsüyorsa da biraz donuklaşmış gibiydi. Yüz kasları gergindi. Sorulan bir soruyu hikâye yazarken beğenmediğiniz bir satıra yaptığınız gibi silebilseydiniz, ben bunu hemen yapardım.

"Kocam geçen ağustos ayında öldü."

"Mattie, çok üzgünüm! İşte pot böyle kırılır!"

"Bunu bilemezdiniz. Benim yaşımda bir kızın evlenmemiş olması gerekir, öyle değil mi? Ve evliyse o zaman da kocasının askerde olduğu düşünülür."

Jipin yolcu tarafına bebeğin oturması için pembe bir koltuk konulmuştu. Mattie'nin Kyra'yı kaldırıp arabaya bindirmeye çalışırken zorlandığının farkındaydım. Onun yanından çocuğun tombul bacağını tutmak için uzanırken elimin üstü genç kadının göğsüne süründü bir an. Mattie pozisyon gereği ancak Kyra'nın yerinden kayarak yuvarlanmasını göze alırsa gerileyebilirdi. Ama onun bu dokunuşu fark ettiği belliydi. Herhalde, kocam öldü, diye düşündü. Artık bir tehlike yaratmıyor. Ve bu çok önemli yazar da sıcak bir yaz sabahı beni biraz mıncıklamasının bir sakıncası olmadığını düşünüyor. Ben ne diyebilirdim ki? Çok önemli yazarın çıkageldiğini ve kızını yoldan çektiğini, hatta belki de onun canını kurtardığını mı?

Hayır, Mattie. Ben kırk yaşındayım. Yakında yüz yaşıma basacağım. Ve seni mıncıklamaya da hiç niyetim yoktu. Ama bunu söyleyemezdim. O zaman durum daha da kötüleşirdi. Biraz kızardığımı hissettim.

Kızı yerine oturttuktan ve birbirimizden güvenli sayılacak kadar uzaklaştıktan sonra, "Siz *kaç* yaşındasınız?" diye sordum.

Bana anlamlı anlamlı baktı. Yorgun ya da değil, kendini toplamıştı. "Ne durumda olduğumu bilecek yaştayım." Elini uzattı. "Tekrar teşekkür ederim, Bay Noonan. Tanrı sizi tam zamanında yolladı."

"Yok canım. Tanrı bana Köy Kahvesi'nde bir hamburger yemem gerektiğini söyledi," diye cevap verdim. "Ya da belki de bunu söyleyen onun tam zıttı olan bir yaratıktı. Lütfen Buddy'nin hâlâ orada olduğunu söyleyin bana."

Mattie gülümsedi ve yüzünde tekrar o sıcak ifade belirdi. Bunu görmek beni mutlu etti. "Ki'nin çocukları sahte kimliklerle bira içmeye çalıştıkları zaman bile orada olacak. Ama tabii biri yoldan gelip ondan karides tetrazzini gibi bir şey isteyebilir. Böyle bir şey olursa Buddy herhalde kalp krizinden ölür."

"Doğru. Eh, bana yeni kitabımdan yolladıklarında size de bir tane bırakırım."

Mattie yine gülümsüyordu, ama yüzünde hafif bir tereddüt vardı. "Bunu yapmanıza hiç gerek yok, Bay Noonan."

"Evet, öyle. Bunu yapacağım. Menajerim benim için elli kitap alıyor. Yaşlanırken bunların daha çok işe yaradıklarını görüyorum."

Belki sesimde fark edilmesini istemediğim bir şeyler vardı. Bazen böyle oluyor sanırım. Mattie bunu sezdi.

"Tamam. O kitabı sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Çocuklara özgü o garip, kayıtsızca tavırlarla uyuyan küçük kıza baktım. Başını omzuna doğru eğmiş, küçük biçimli dudaklarını büzmüştü. Ağzında bir hava kabarcığı vardı. Bebeklerin tenleri beni mahvediyor. Nasıl da narin ve güzel bu tenler. Sanki hiç gözenekleri yok. Çocuğun kasketi çarpılmıştı. Mattie uzanarak onu düzeltmemi seyretti. Vizörün gölgesinin bebeğin yüzüne düşmesini sağladım.

"Kyra," dedim.

Mattie başını salladı. "Bir hanımefendi gibi."

"Kia, Afrikalılara özgü bir ad," diye açıkladım. "Mevsimin başlangıcı anlamına geliyor." Ondan sonra Mattie'nin yanından ayrıldım. Arabamın şoför tarafına doğru giderken genç kadına hafifçe el salladım. Mattie'nin bana merakla baktığının farkındaydım. Çok garip bir duyguya kapıldım. Ağlayacak gibi oldum.

Anneyle kız gözden kaybolduktan çok sonra bile bu duygu geçmedi. Köy Kahvesi'ne vardığımda hâlâ aynı şeyi hissediyordum. Arabayı benzin pompasının solundaki toprak zeminli park yerine soktum. Bir süre orada öylece oturdum. Jo'yu, evde hamilelik testi için kullanılan ve yirmi iki buçuk dolar tutan takımı düşünüyordum. Karım, tamamıyla emin oluncaya kadar bu küçük sırrı saklamaya karar vermişti. Evet, neden bu olmalıydı. Başka ne olabilirdi ki?

"Kia," dedim. "Mevsimin başlangıcı." Ama bu sözler yeniden ağlama isteğine neden oldu. Bu yüzden arabadan indim ve kapıyı sertçe kapattım. Sanki böylece kederi taşıtın içine hapsedebilecektim.

Sekizinci Bölüm

Buddy Jellison gerçekten de eskisi gibiydi. Üstünde yine lekelerle dolu kirli beyaz önlüğü vardı. Sığır kanı ya da çilek sosuyla lekelenmiş kâğıt başlığının altından yine siyah saçları çıkmıştı. Bıyığına yediği kurabiyenin kırıntıları yapışmıştı. Buddy belki elli beş yaşındaydı, belki de yetmiş. Genetik bakımından şanslı insanlar gibi orta yaşın sınırına yaklaşmasına daha çok varmış gibi gözüküyordu. İriyarı ve hantal bir adamdı. Bir doksan boylarındaydı. Yüz otuz beş yüz otuz altı kilo kadar olmalıydı. Yine dört yıl önce olduğu gibi yaşama sevinci doluydu. Esprili ve zarifti!

Sanki oraya daha dün gitmişim gibi, "Yemek listesi ister misin?" diye sordu. "Yoksa hatırlıyor musun?"

"Hâlâ lüks köy burgeri yapıyor musun?"

"Kargalar hâlâ çam ağaçlarının tepelerine pisliyorlar mı?" Buddy uçuk renkli gözleriyle beni süzdü. Bana başsağlığı dilememesi işime geldi.

"Herhalde. Hepsinden birer tane istiyorum. Kastettiğim kargalar değil, köy burgeri. Bir de çikolata frape. Seni gördüğüme sevindim."

Elimi uzattım. Şaşırdı ama eliyle elime dokundu. Beyaz kıyafetinin, önlüğünün, başlığının tersine eli temizdi. Tırnakları bile. "Tamam," diyerek ızgaranın yanında soğan doğrayan soluk suratlı kadına döndü. "Köy burgeri, Audrey," diye ekledi. "Fırla."

Ben genellikle tezgâhın önünde oturmayı tercih ederim. Ama o gün buzdolabının yanına geçerek Buddy'nin burgerin hazır olduğunu bağırarak haber vermesini bekledim. Audrey yemek hazırlar ama gar-

sonluk yapmazdı. Düşünmek istiyordum ve Buddy'nin yeri de buna uygundu. İçerde sandviç yiyip gazoz içen iki yerli vardı hepsi o kadar. Yazlık evleri olanların Köy Kahvesi'nde yemek yemeleri için açlıktan ölmek üzere olmaları gerekirdi. O zaman bile onları bağırıp tekmeler atarak kapıdan içeri zorla sokmanız gerekirdi. Yerde rengi soluklaşmış ve yer yer kabarmış yeşil muşamba yayılıydı. Buddy'nin kıyafeti gibi bu da pek temiz değildi. İçeri giren Yazlıkçılar herhalde Buddy'nin ellerini fark etmiyorlardı. Tahtalar koyu renk ve yağlı gibiydi. Kaplamaların yukarsına, duvarın badanalı kısmına otomobillerde görülen o etiketlerden yapıştırılmıştı. Buddy'nin dekorasyon fikri buydu işte.

KORNA BOZULDU! PARMAĞA DİKKAT EDİN.

KARIMLA KÖPEĞİM KAYBOLDU! KÖPEĞİ BULANA ÖDÜL VERECEĞİM!

BURADA KENTİN SARHOŞU DİYE BİRİ YOK. HEPİMİZ BU GÖREVİ SIRAYLA YAPIYORUZ.

Mizah, neredeyse her zaman makyaj yapmış öfkedir sanırım. Ama küçük kentlerde bu makyaj genellikle hafiftir. Tavandaki üç vantilatör sıcak havayı belli belirsiz yarıyordu. Meşrubatın konulduğu buzdolabının solundan iki sinek kâğıdı sarkmaktaydı. İkisine de bol bol böcek yapışmıştı. Bunlardan bazıları hâlâ bitkince çırpınıyordu. Onlara bakarken hâlâ yemek yiyebiliyorsanız sindirim sistemimiz yerinde demektir.

Adların benzerliğini düşündüm. Bu sadece bir rastlantı *olmalıydı.* Ayrıca o genç ve güzel kadını. On altı, on yedi yaşında anne olmuş, on dokuz, yirmi yaşında da dul kalmıştı. İstemeden onun göğsüne dokunduğumu hatırladım. İnsanların birdenbire genç kadınları ve onların ayrıntılarından oluşan çekici dünyayı keşfeden kırkındaki erkekler hakkında ne gibi bir yargıya vardıklarını düşündüm. Ve en çok Mattie bana kızının adını söylediği zaman olan o tuhaf şeyi anımsadım. Sanki ağzıma ve boğazıma soğuk, maden suyu gibi bir sıvı dolmuştu. Hem de *hızla.*

Burgerim hazır olduğunda Buddy bana iki defa seslenmek zorunda kaldı. Yemeği almak için tezgâha gittiğim zaman, "Burada mı kalacaksın?" diye sordu. "Yoksa çıkıp gidecek misin?"

"Neden soruyorsun?" dedim. "Yoksa beni özledin mi, Buddy?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama sen hiç olmazsa bu eyalettensin. Massachusettes sözcüğünün Piscataqua dilinde 'makat' anlamına geldiğini biliyor muydun?"

"Her zamanki gibi çok komiksin," dedim.

"Evet. Letterman'ın canına okumayı sürdüreceğim. Ona Tanrı'nın martılara neden kanat verdiğini açıklayacağım."

"Neden vermiş, Buddy?"

"Lanet olasıca Fransızlardan daha çabuk davranmaları için."

Raftan bir gazete, frape için de bir kamış aldım. Sonra yandan geçerek telefona gittim. Gazeteyi koltuğumun altına sıkıştırarak telefon rehberini açtım. Rehberle istediğiniz gibi dolaşabilirdiniz. Çünkü bu zincirle telefona bağlı değildi. Zaten Castle Rock telefon rehberini kim çalmak isterdi ki?"

Rehberde yirmiden fazla Devore olmasına şaşırmadım. Burada yaşıyorsanız sık sık duyacağınız adlardandı bu. Pelkey, Bowie ya da Toothaker gibi. Galiba durum her yerde aynı. Bazı aileler daha fazla ürüyor ve daha az yolculuk yapıyorlar.

Wasp Hill Yolunda oturan bir Devore vardı rehberde. Ama bu Mattie, Mathilda, Martha ya da M.Devore değildi. Telefonun sahibinin adı Lance'dı. Rehberin kapağına baktım. Üzerinde 1997 yazılıydı. Rehber Mattie'nin kocası hâlâ canlılar dünyasındayken basılıp gönderilmişti. Ayrıca bu adla ilgili bir şey daha vardı. "Devore, Devore... Şimdi ünlü Devore'ları övelim... Devore, Devore, adın neden Devore?" Ama ne olduğunu bulamadım.

Burgerimi yedim, sıvı dondurmamı içtim ve sinek kâğıtlarına yapışmış olan şeylere de bakmadım!

Soluk yüzlü sessiz Audrey'nin paramın üstünü vermesini beklerken (Köy Kahvesi'nde hâlâ elli dolara bütün hafta yemek yiyebilirdiniz... Tabii damarlarınız buna dayanabilirse.) kasaya yapıştırılmış etiketi okudum. Bu da yine Buddy Jellison'un o özel esprilerindendi. "Cyber-uzay beni o kadar korkuttu ki, altıma ettim." Bu espri yüzünden kahkahalar atarak iki büklüm olmasam da bana o günkü sırları

çözmem için bir anahtar sağladı. Devore adının niye sadece tanıdık geldiğini değil, niçin bazı şeyleri çağrıştırdığını da anladım.

Parasal açıdan halim vaktim yerindeydi. Pek çok kimsenin ölçülerine göre de zengin biriydim. TR'yle bağları olan ve herkesin ölçüsüne göre zengin sayılan biri vardı. Göller bölgesinde bütün yıl oturan yerlilerin ölçüsüne göreyse fazla zengin olan biri. Tabii adam hâlâ soluk alıyor, yemek yiyor ve etrafta dolaşıyorduysa.

"Audrey, Max Devore hâlâ sağ mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Evet. Ama onu buralarda pek sık görmüyoruz."

Bu sözler Buddy'nin etiketlerinin sağlayamadığı şeyi başardı, güldüm. Yüzü her zaman sarımsı olan ve şimdi de karaciğer nakline hazırmış gibi gözüken Audrey de alayla hafifçe gülümsedi. Tezgâhın öbür ucunda Oxford Plains'de yapılacak bayram yarışıyla ilgili el ilanını okuyan Buddy bize bir kütüphane memuru gibi öfkeyle baktı.

Geldiğim yoldan döndüm. Büyük bir hamburger, yaz sıcağında yenilmemesi gereken bir şeydir. Uykunuzu getirir ve kafanızın çalışmasını engeller. Şimdi bütün istediğim eve giderek (Henüz Sara'da yirmi dört saat bile kalmamıştım, ama artık orayı 'evim' diye düşünmeye başlamıştım bile) kuzey bölümündeki yatak odasında kendimi karyolaya atarak dönen vantilatörlerin altında iki saat uyumaktı.

Wasp Hill Yolunun önünden geçerken yavaşladım. Çamaşırlar iplerden sarkıyordu. Ön bahçeye birkaç oyuncak dağılmıştı. Ama jip yoktu. Mattie'yle Kyra'nın mayolarını giyerek halka açık 'kumsalcığa' indiklerini tahmin ettim. İkisinden de hoşlanmıştım. Hem de çok! Herhalde Mattie'nin kısa süren evliliği Max Devore'la aralarında bir bağ kurulmasına yol açmıştı... Ama kirli bahçe yolunda duran paslanmış, geniş karavana ve çıplak ön bahçeye bakarken Mattie'nin torbalanmış şortunu ve ucuz tuniğini hatırladım. Anlaşılan bu bağ pek de güçlü değildi.

Maxwell Devore seksenli yılların sonuna doğru Palm Springs'e çekilmeden önce bilgisayar devriminin öncülüğünü yapmıştı. Bu daha çok gençlere özgü bir devrimdi, ama Devore da başarılı oldu. Çünkü oyun sahasını biliyor ve kuralları anlıyordu. Adam bu işe, hafıza kaydı

çiplerden önce manyetik bantlara yapıldığı sırada girişmişti. UNIVAC adlı depo büyüklüğündeki bir kompüterin sanat eseri sayıldığı yıllardı. COBOL'u biliyor, FORTRAN'ı anlıyordu. Tabii sonunda alan genişledi. Dünyayı tanımlama noktasına erişti. Artık Devore'un diğerlerine ayak uydurması imkânsızdı. O da gelişmek için gerekli yetenekleri satın aldı.

Visions adlı şirketi öyle programlar yarattı ki, bu sayede her şey neredeyse anında disketlere geçirilebiliyordu. Endüstride standart halini alan grafik görüntü programları ve Pixel Easel'ı da. Bu sayede laptopları olanlar parmaklarıyla resimler yapabiliyorlardı. Bunların hiçbiri Devore'un icadı olmasa da adam hepsinin *oluşturulabileceğini* anlamış ve bunu yapmaları için uzmanlar tutmuştu. Elinde onlarca patent vardı. Yüzlercesinin de ortaklarla birlikte sahibiydi. Adamın servetinin altı yüz milyon doları bulduğu düşünülüyordu. Tabii bu teknoloji senetlerinin durumuna bağlıydı.

TR'de adamın aksi ve nalet biri olduğu söyleniyordu. Bu şaşılacak bir durum değildi. Bir Nazarene, Nazareth'den iyi bir şey çıkabileceğine inanır mıydı? Tabii yerliler Devore'un ilginç biri olduğunu söylüyorlardı. Zengin ve başarılı adamları gençliklerinde tanıyan yaşlılarla konuşun. (Ve bütün yaşlılar genellikle bu kişileri tanıdıklarını iddia ederler.) Size bu adamların duvar kâğıdı yediklerini, köpeklerine saldırdıklarını ve kilisenin verdiği yemeklere idrarla lekelenmiş iç çamaşırıyla geldiklerini söylerler. Devore konusunda bunlar geçerli olsaydı ve adam bir tür Scrooge sayılsaydı bile, herhalde o en yakın iki akrabasının bir karavanda yaşamalarına izin vermezdi.

Gölün yukarısındaki yolda ilerledim. Ve sonra da bahçe yolumun başlangıcında durdum. Yakındaki bir ağaca çivilenmiş olan cilalı tahtaya baktım. Üzerine kızgın şişle SARA LAUGHS yazılmıştı. Bu işleri burada böyle yapıyorlardı. Levhaya bakarken Manderley Dizisi'nin son rüyası aklıma geldi. O kâbusta biri tahtanın üzerine bir radyo istasyonuyla ilgili bir etiket yaptırmıştı. Geçiş parasının tamamını vermek zorunda olduğunuz turnikelerdeki kumbaralara yapıştırılanlar gibi.

Arabadan inerek levhaya doğru gittim ve onu inceledim. Tahtanın üzerine etiket yapıştırılmamıştı. Ama verandanın tahtalarının arasından gerçekten ay çiçekleri çıkmıştı. Bavulumda bunu kanıtlayan re-

simler vardı. Fakat evin adını belirten levhada etiket yoktu. Bu neyi kanıtlıyordu? Haydi, Noonan, kendine gel.

Arabaya gidecek oldum. Taşıtın kapısı açıktı ve hoparlörlerden Bach Boys'un müziği yükseliyordu. Sonra fikrimi değiştirerek levhaya döndüm. Rüyamda etiket Sara'nın Ra hecesiyle Laughs'un Lau harflerinin üzerine yapıştırılmıştı. Parmaklarımı oraya sürdüm. Ve bana orada biraz yapışkan varmış gibi geldi. Tabii sıcak havada vernik hafifçe yumuşamış olabilirdi. Ya da bana öyle geliyordu.

Arabayla yoldan indim ve evin önünde durdum. El frenini çektim. (Dark Score ya da Batı Maine'deki on iki kadar gölün etrafındaki yamaçlarda el frenini daima çekerdiniz.) Beach Boys'un *"Don't Worry Baby"* şarkısının sonunu dinledim. Bence bu, grubun en iyi şarkısıydı. Aptalca sözlerine rağmen. Brian Wilson şimdi, "Seni ne kadar çok sevdiğimi bilseydin, bebeğim, artık senin için hiçbir sorun kalmazdı. Ve, ah, dostlar bu ne şahane bir dünya olurdu," diyordu.

Öyle oturup şarkıyı dinledim ve verandanın sağına yerleştirilmiş olan sandığa baktım. Civardaki rakonları başarısızlığa uğratmak için çöpleri oraya atıyorduk. Kapakları sıkaca kapanan bazı çöp bidonları bile bu açıdan pek işe yaramıyordu. Rakunlar iyice aç olduklarında o küçük ellerini zekice kullanarak kapakları açmayı başarıyorlardı.

Kendi kendime, aklından geçirdiğin şeyi yapmayacaksın değil mi, dedim. Yani... yoksa yapacak mısın?

Galiba yapacaktım veya hiç olmazsa deneyecektim. Beach Boys yerini Rare Earth'e bıraktığında arabadan inip çöp sandığını açtım. Plastikten yapılmış iki çöp kutusunu çıkardım. Starn Proulx adlı biri haftada iki gün çöpleri alıyordu. (Kendi kendime, yani dört yıl önce, diye hatırlattım.) Stan de Bill Dean'in para için yarım gün çalışan adamlardan oluşan geniş hizmet ağının bir parçasıydı. Ama Stan herhalde bayram olduğu için son çöpleri almaya gelmemişti. Haklı çıktım. Her kutuda birer plastik torba vardı. Bir ahmak olduğum için kendi kendime küfrederek torbaları aldım. Ağızlarındaki sarı bağları çözdüm.

Kafamdakilerin ıslak çöpleri verandaya dökmeme neden olacak bir saplantıya dönüştüğünü sanmıyordum. (Tabii bunu hiçbir zaman kesinlikle bilemeyeceğim. Belki de böylesi daha iyi.) Unutmayın ki

evde dört yıl boyunca hiç kimse oturmamıştı. Bu yüzden kahve telvesi ya da tampon gibi çöpler birikmemişti. Torbalarda Brenda Meserve'nin yardımcılarının süpürüp doldurduğu kuru çöpler vardı.

Dokuz elektrikli süpürge torbasına kırk sekiz ay boyunca toplanan toz, toprak ve ölü sinekler doldurulmuştu. Desteyle kâğıt havlu da vardı. Bazıları eşya cilası kokuyordu, bazıları ise camların silinmesinde kullanılan o sıvılardan çöpe küflü bir yatak pedi ve güvelerin yediği anlaşılan bir ipek ceket atılmıştı. O cekete bakarken hiç de üzülmedim. Gençlik yıllarımın bir hatasıydı bu. Beatles'ların "Am the Wamrus" devrelerinden kalma gibiydi.

Bir kutuya kırık camlar, bir diğerineyse ne oldukları anlaşılan (ve zamanı geçmiş) tesisatla ilgili parçalar doldurulmuştu... Dört köşe yırtık ve pis bir halı parçası... İyice eskimiş, renkleri solmuş ve yırtılmış bardak bezleri... Bahçedeki ocakta tavuk ve hamburger kızartırken giydiğim eski fırın eldivenleri...

Buruşturulmuş etiket ikinci torbanın en dibindeydi. Onu bulacağımı biliyordum. Levhadaki yapışkan yeri fark eder etmez anlamıştım. Ama gözlerimle görmem gerekiyordu. Herhalde Kuşkucu Thomas'ın tırnaklarının altına kan bulaşmasının gerektiği gibi.

Bulduğu kâğıdı verandanın güneşten ısınmış tahtalarının üzerine koyarak buruşukları elimle düzelttim. Kenarları yırtılmıştı. Galiba Bill, etiketi çıkarabilmek için macun bıçağı kullanmıştı. Bay Noonan'ın dört yıl sonra göle döndüğünde sarhoş bir çocuğun bahçe yolunun başındaki levhaya etiketi yapıştırmış olduğunu görmesini istememişti. "Tanrım, bu hiç de hoş olmaz!" Etiket böylece çıkarılmış ve çöp tenekesini boylamıştı. Ve şimdi de buradaydı. Kâbusumla ilgili bir ayrıntı daha ortaya çıkarılmıştı. Üstelik kötü durumda da sayılmazdı. Parmağımı kâğıda sürdüm. WBLM, 102.9, PORTLAND ROCK AND ROLL ZEPLİNİ.

Kendi kendime korkmam için bir neden olmadığını söyledim. Bu etiketin hiçbir anlamı yoktu. Diğerlerinin de olmadığı gibi. Sonra çöp sandığındaki çalı süpürgesini alıp çöpleri topladım ve etiketle birlikte tekrar plastik torbalara doldurdum.

Eve girdim. Üzerime sinen toz ve pislikten kurtulmak için duş yapmayı düşünüyordum. Sonra kendi 'mayocuğuma' gözüm ilişti. Açık bavullarımdan birinde duruyordu. Duş yerine yüzmeye karar verdim. Mayo çok sevimliydi. Key Largo'da almıştım ve üzerinde su püskürten balinalar vardı. Beyzbol kepli arkadaşımın bu mayoyu beğeneceğini düşündüm. Saatime bir göz attım. Köy burgerimi yiyeli kırk beş dakika olmuştu. Eh, yeteri kadar zaman geçmiş sayılırdı. *"Kemo sabe."* Özellikle enerjik 'Çöp Poşeti Hazine Avı'ndan sonra.

Mayomu giyerek Sara'dan suyun kenarına giden traverslerden yapılmış basamaklardan indim. Ayağımdaki paletler şıkırdarken, kalan son birkaç sivrisinek vızıldıyordu. Önümde göl ışıl ışıldı. Alçak, nemli gökyüzünün altında sakin suları insanı davet ediyordu. Dark Score'un tüm doğu kıyısında kuzey ve güneye doğru bir yol uzanıyordu. Herkesin geçiş hakkının olduğu bir yol. (Tapu kayıtlarında buradan 'ortak mal' diye söz ediliyordu.) TR'dekiler ise orayı 'Sokak' diye tanımlıyorlardı. Benim basamakların aşağısında biri sola, Sokak'a saparsa oradan tâ Dark Score marinasına kadar yürüyerek gidebiliyordu. Bu arada Wellington ve Buddy Jellison'un o küçük lokantasının önünden geçiliyordu... Tabii yamaçtaki çam ve köknar ağaçlarının arasına gizlenmiş olan kırk sekiz yazlık evin önünden de. Sağa yapılırsa Halo Koyuna kadar yürünebiliyordu. Ama Sokak'ı artık otlar kaplamış olduğu için bu iş insanın bir gününü alabilirdi.

Bir an yolda durdum. Sonra koştum ve suya atladım. Havada uçarken son defa böyle sıçradığım sırada karımın elini tuttuğumu hatırladım.

Göle dalmak adeta bir felaket oldu. Su, bana on dört değil kırk yaşında olduğumu hatırlatacak kadar soğuktu. Kalbim bir an durmuştu sanki. Dark Score gölünün sularına gömülürken oradan bir daha sağ çıkamayacağımı düşündüm. Bundan emindim. Beni raftla yolun payıma düşen kısacık bölümünün arasında yüzüstü sürüklenirken bulacaklardı. Soğuk suyla yağlı köy burgerinin kurbanı olacaktım. Mezar taşıma da, ANNEN SANA HER ZAMAN EN AŞAĞI BİR SAAT BEKLEMENİ SÖYLERDİ, diye yazacaklardı.

Sonra ayaklarım taşlara ve dipteki kaygan yosunlara değdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Tarafların puan durumlarının birbirine yakın olduğu bir basketbol maçında son çabayı göstermeye azimli bir oyuncu gibi yukarı doğru fırladım. Yukarı çıkarken inlediğim için sular ağzıma doldu. Öksürerek suları tükürdüm. Bir elimi kalbimi teşvik için göğsüme vurup duruyordum. "Haydi, bebeğim, devam et. Bu işi başarabilirsin."

Ayaklarım yere basınca durdum. Sular belime kadar geliyordu. Ağzımın içinde soğuk ve metalik bir tat vardı. Gölde giysilerinizi yıkarken çamaşır makinesinde icabına bakmanız gereken pek çok mineral olurdu. 68 numaralı karayolunun kenarında dururken ağzımda beliren tadın eşiydi bu. Mattie Devore bana kızının adını açıkladığı an olanları söylüyorum.

Ben sadece psikolojik bir bağlantı kurdum, hepsi bu. Adların benzerliği karımı çağrıştırdı. Sonra da bu gölü. Bu...

Yüksek sesle, "...gölün sularını daha önce de bir iki defa tatmıştım," dedim. Sanki bu gerçeği vurgulamak istiyormuş gibi eğildim ve avucuma suyu doldurarak içtim. Bana Batı Gölleri Birliğinin diğer üyelerine her yıl gönderilen analiz raporlarına göre eyaletteki en temiz ve berrak suydu. Suyu içtiğimde sırlar açıklanmadı ya da beynimde şimşekler çakmadı. Sadece Dark Score suyuydu bu. Önce ağzımdaydı, şimdi de midemde.

Yüzerek rafta gittim. Yandaki üç basamaklı merdiveni tırmandım. Ve sıcak tahtaların üzerine kendimi attım. Birdenbire oraya geldiğim için büyük bir sevinç duydum. Her şeye rağmen... Ertesi gün burada yeni bir yaşam tarzı kurmaya başlayacaktım. Hiç olmazsa deneyecektim. Şimdilik başımı dirseğimin içine dayayarak, yarı uyuklamak yeterliydi. Artık günün maceralarının sona erdiğinden emindim.

Ama sonradan yanıldığımı anlayacaktım.

TR'de geçirdiğimiz ilk yaz Jo'yla evin göle bakan verandasından Castle Rock'tan atılan havai fişekleri seyretmenin mümkün olduğunu keşfetmiştik. Hava kararmaya yüz tutmuşken bunu hatırladım. Şimdi bu süreyi oturma odasında geçirmeye ve videoda bir film seyretme-

ye karar verdim. Dört Temmuz Bayramında alacakaranlıkta verandada geçirdiğim saatleri tekrar yaşamak doğru olmayacaktı. Bir yandan Jo'yla içki içer, bir yandan da atılan büyük havai fişeklere gülerdik. Şimdi yalnızdım. Derry'de fark etmediğim kadar yalnız. Sonra buraya neden geldiğimi kendi kendime sordum. Johanna'nın anısıyla yüzleşmek ve her şeyi sevgiyle gömmek için değilse, niçin? Açıkçası yeniden yazmaya başlamak bana o gece her zamankinden daha da olmaz görünüyordu.

Evde bira yoktu. Marketten ya da Köy Kahvesi'nden altılık bira kolisi almayı unutmuştum. Ama evde Brenda Meserve'nin aldığı kolalar vardı. Bir kutu açarak balkona yerleştim. Işık oyunlarını seyretmeye hazırlandım. Bunun bana fazla acı vermeyeceğini umuyordum. Kendi kendimi aldatmıyordum. Fazlasıyla gözyaşı dökecek durumda olsam da bu anları yaşamam gerekiyordu.

Telefon çaldığı sırada ilk havai fişek patlamıştı. Mavi ışıltıları çok sonra bir gümbürtü izledi. Telefonun çalması beni Castle Rock'taki hafif patlamadan daha fazla irkiltti. Arayanın Bill Dean olduğuna karar verdim. Uzaktaki eyaletten villaya yerleşip yerleşmediğimi soracaktı herhalde.

Jo ölmeden önceki yaz, konuşurken dolaşabilmek için bir telsiz telefon edinmişti. Bu ikimizin de hoşuna gidiyordu. Sürgülü kapıdan oturma odasına girdim. Düğmeye bastım ve balkondaki iskemleme dönerken, *"Alo?"* dedim. "Ben Mike." Sandalyeye oturdum. Gölün uzaktaki karşı kıyısında Castle View'nun göğünü kaplamış olan alçak bulutların altında yeşil ve sarı yıldızlı fişekler patlıyor, bunu sessiz parıltılar izliyordu. Gürültüleri daha sonra oluşacaktı.

Bir an telefondan hiç ses çıkmadı. Sonra hırıltılı bir ses duydum. Yaşlı bir erkeğin sesiydi. Ama Bill Dean'inki değil. Adam, "Noonan?" diye sordu. "Bay Noonan?"

"Evet?" Bir an sanki dev bir altın pul gökyüzünün batı tarafını aydınlattı. Alçak bulutlara kısa bir an telkari şekiller çizdi. Bu görüntüler aklıma televizyonda gösterilen ödül programlarını hatırlattı. Işıltılı tuvaletler giymiş bütün o güzel kadınları.

"Ben, Devore."

Dikkatle yine, "Evet?" dedim.

"Ben Max Devore."

Audrey, "Onu burada pek sık görmeyiz," derken ben bunu bir Yankee esprisi olarak almıştım. Oysa şimdi kadının ciddi olduğunu anlıyordum. Doğrusu şaşılacak şeylerin sonu hiç gelmiyordu.

Pekâlâ. Şimdi ne olacak? Ben konuşmayı başlatma konusunda hiç de başarılı değildim. Devore'a telefon numaramı nasıl bulduğunu soracaktım. Çünkü numaram rehberde yoktu. Peki bu ne işe yarayacaktı? Yarım milyar dolardan daha fazla paran varsa, rehber de olmayan her numarayı öğrenebilirdin. Tabii karşımdaki gerçekten o ünlü Max Devore idiyse?

Yine, "Evet," derken bu kez kelimenin sonunda sesimi soru sorar gibi yükseltmedim.

Tekrar bir sessizlik oldu. Bu sessizliği bozarak sorular sormaya başlarsam konuşmanın yönetimi Devore'un eline geçecekti... Tabii buna 'konuşma' denilebilirdiyse. Aslında bu iyi bir teknikti, ama Harold Oblowski'yle o pek uzun süren 'dostluğumuz' bana üstünlük sağlıyordu. Harold, 'gebe suskunluklar'da ustaydı.

Kulağımda sevimli küçük kordonsuz telefon, yerimde kımıldamadan oturarak batıdaki gösteriyi seyrettim. Maviye dönüşen kırmızılar, altına dönüşen yeşiller... Üzerlerinde ödül programlarına özgü ışıltılı tuvaletler olan görünmeyen kadınlar bulutların arasında dolaşıyordu.

Devore sonunda, "Anladığıma göre bugün gelinimle karşılaşmışsınız," dedi. Sinirlenmiş gibiydi.

Şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak, "Olabilir," diye cevap verdim. "Beni neden aradığınızı sorabilir miyim, Bay Devore?"

"Anladığım kadarıyla bir olay olmuş."

Gökyüzünde beyaz ışıklar dans ediyordu. Tıpkı patlayan uzay gemileri gibiydiler. Zamanda yolculuk yapmanın sırrını çözdüm, diye düşündüm. Bu sesle ilgili bir fenomen.

Telefonu çok sıkı tutuyordum. Parmaklarımı gevşettim. Maxwell Devore. Yarım milyar dolar. Adam sandığım gibi Palm Springs'de değildi. Burada, TR'deydi. Tabii telefondaki mırıltıya benzeyen hafif sese inanılabilinirse.

"Ben torunum için endişeleniyorum." Adamın sesi daha da hırıltılı bir hal almıştı. Öfkeli olduğu her halinden belliydi. Bu adam yıllar boyu duygularını gizlemek gereği duymamıştı. "Anladığım kadarıyla gelinim yine dikkatsizlik etmiş. Bu sık sık oluyor zaten."

Şimdi altı yıldız patlaması geceyi aydınlatıyordu. Disney'in doğayla ilgili eski filmlerindeki çabucak açıveren çiçekler gibi. Castle View'daki kalabalığı hayal edebiliyordum. Battaniyelerin üzerine bağdaş kurmuş dondurma yiyor, bira içiyorlardı. Aynı anda, "Aaah!" diye bağırıyorlardı. Bence başarılı bir sanat eserini de bu yaratır. Herkesin aynı anda, "Aaah!" diye bağırması.

Jo, *"Sen bu adamdan korkuyorsun, değil mi?"* diye sordu.

"Tamam. Belki korkmakta haklısın. İstediğinde istediği birine öfkeli davranabileceğini düşünen bir adam... işte böyle biri tehlikeli olabilir."

Sonra Mattie'nin sesini duydum. "Ben kötü bir anne değilim, Bay Noonan. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmedi."

Tabii kötü annelerin çoğu böyle bir olayda aynı sözleri söylerlerdi sanırım... Ama ben Mattie'ye inanmıştım.

Bundan başka -kahretsin!- telefon numarası rehberde yoktu. Elimde kolayla burada oturmuş havai fişekleri seyrediyor ve kimseyi rahatsız etmiyordum. Ve bu adam...

"Bay Devore, ne istediğiniz konusunda hiçbir fikrim..."

"Bırakın bu lafları, Bay Noonan. Size saygım var, ama bu lafları bırakın. Sizi gelinim ve torunumla konuşurken görmüşler." Herhalde Joe McCarthy de komitesinin karşısına çıkarak 'pis solcular' damgasını yiyen o zavallı ahmaklarla böyle konuşmuştu.

Jo, *"Dikkatli ol, Mike,"* dedi. *"Maxwell'in gümüş çekicinden kendini koru."*

"Bu sabah bir kadın ve küçük bir kızla konuştum," dedim. "Galiba kastettiğiniz kişiler onlar."

Adam, "Hayır, siz bir *bebeğin* yolda yalnız başına yürüdüğünü gördünüz," diye cevap verdi. "Sonra da onu izleyen bir kadını. Gelinim o eski püskü arabaya binmişti. Çocuk çiğnenebilirdi. Neden o genç kadını korumaya çalışıyorsunuz, Bay Noonan? Size bir vaatte mi bulun-

du? Açıkcası bu davranışınızla çocuğa iyilik etmiş olmuyorsunuz. Size bu kadarını söyleyebilirim."

Adama, "Beni karavanına götüreceğini söyledi," demeyi düşündüm. Sonra da bana bütün dünyayı dolaştıracağını. Dilimi tutarsam bana oldukça cömert davranacaktı. Duymak istediğiniz bu mu?"

Jo, *"Evet,"* diye homurdandı. "Duymak istediği bu sanırım. İnanmak istediği şey de. *Adamın damarına basmasına izin verme. Bu yüzden de bir lise öğrencisi gibi alaya başlama. Yoksa pişman olabilirsin, Mike."*

Zaten neden Mattie Devore'u korumak zahmetine katlanıyordum ki? Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Aslına bakarsanız burada nasıl işe bulaştığım konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Ben sadece Mattie'nin yorgun göründüğünü biliyordum. Çocuğun ise hiçbir yeri çürümemişti. Somurtmuyordu. Korkmuş gibi bir hali de yoktu.

"Evet, bir araba vardı. Eski bir jip."

"Hah, şöyle." Devore'un sesinde memnuniyet vardı. Ve büyük bir merak. Neredeyse açgözlülük. "E, sonra..."

"Ben onların birlikte geldiklerini sanıyordum." Yaratıcılık yeteneğimin beni terk etmemiş olduğunu keşfetmek bana büyük bir zevk verdi. Adeta sarhoş oldum. Artık kendimi kalabalığın önünde başarılı olamayan ama sanki arka avluda topu ustalıkla atabilen bir oyuncu gibi hissediyordum." Belki de küçüğün elinde papatyalar vardı. "Sanki balkonumda oturmuyor da bir mahkeme salonunda tanıklık ediyordum. Harold olsaydı benimle gururlanırdı. Şey, hayır. Harold, yaptığım bu konuşmayı duysa dehşete kapılırdı.

"Yanılmıyorsam onların kır çiçekleri topladıklarını sandım. Ama ne yazık ki olayla ilgili ayrıntıları çok fazla hatırlayamıyorum. Ben bir yazarım, Bay Devore. Arabamı sürerken çoğu zaman kendi, özel dünyama..."

"Yalan söylüyorsunuz!" Devore'un öfkesi açığa çıkmıştı artık. Bir çıban gibi parlak kırmızıydı ve zonkluyordu. Düşündüğüm gibi bu adamın nezaket kurallarını unutması için fazla çaba göstermeye hiç gerek yoktu.

"Bay Devore. 'Bilgisayar' Devore sanırım?"

"İyi bildiniz."

Jo çabuk öfkelenirdi. Sinirlendikçe ses tonu ve yüz ifadesi gitgide daha sakinleşirdi. Şimdi çok garip bir biçimde karımı taklit ediyordum. "Bay Devore, akşam akşam tanımadığım kimselerin bana telefon etmelerine hiç alışık değilim. Ayrıca bana yalancı olduğumu söyleyen bir insanla yaptığım bu konuşmayı daha fazla uzatmayacağım. İyi akşamlar, efendim."

"Madem her şey yolundaydı, arabanızı neden durdurdunuz?"

"TR'ye epeydir gelmemiştim. Köy Kahvesi'nin hâlâ açık olup olmadığını öğrenmek istedim. Ah, aklıma gelmişken. Telefon numaramı nereden aldığınızı bilmiyorum. Ama onu nereye koyabileceğinizi biliyorum. İyi geceler."

Başparmağımla düğmeye basarak bağlantıyı kestim. Sonra da yaşamım boyunca hiç böyle bir şey görmemişim gibi telefona baktım. Kalbim hızla çarpıyordu. Atışlarını yalnız göğsüm değil bileklerim ve boynumda da hissediyordum. Kendi kendime, eğer bankada birkaç milyonum olmasaydı, Devore'a telefon numaramı bilmem neresine sokmasını söyleyebilir miydim, dedim.

Jo sakin sakin, *"Devlerin Savaşı, hayatım,"* dedi. *"Ve bunun nedeni de karavanda yaşayan, genç bir kız. Onun göğüsleri bile yoktu."*

Yüksek sesle güldüm. Devlerin Savaşı mı? Pek de öyle sayılmazdı. Bu yüzyılın başında yaşamış olan ve 'Hırsız Baronlar' diye tanımlanan ihtiyar bir zengin, "Son zamanlarda bir milyon doları olan herkes kendini servet sahibi sanıyor," demişti. Devore da herhalde hakkımda böyle düşünecekti. Ve geniş bir açıdan bakıldığı zaman da adamın haklı olduğu anlaşılacaktı.

Şimdi batıda gökyüzü yanıp sönen ve normal olmayan garip bir ışıkla aydınlanıyordu. Gösterinin sonuna gelmiştik.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordum.

Ama cevap çıkmadı. Sadece bir gerdanlı dalgıç kuşu gölün ilersinde haykırıyordu. Herhalde gökyüzünde gümbürdeyen alışık olmadığı o gürültüyü protesto ediyordu.

Ayağa kalkıp içeri girdim ve telefonu şarj edici desteğinin üzerine koydum. Bunu yaparken telefonun tekrar çalmasını beklediğimi anla-

dım. Devore'un filmlere özgü o klişeleri tekrarlayacağını sanıyordum. "Eğer yoluma çıkarsan seni..." "Seni uyarıyorum, ahbap... Sakın..." "Sana iyi bir öneride bulunmama izin ver. Ondan sonra..."

Telefon tekrar çalmadı. Kolanın geri kalan kısmını yutarcasına içtim. Çünkü boğazım iyice kurumuştu. Yatmaya karar verdim. Neyseki balkondayken ağlamalar, inlemeler duymamıştım. Devore, bana kendi derdimi unutturmuştu. Ona inanılmaz bir minnet duyuyordum.

Evin kuzeyindeki yatak odasına gidip soyundum. Ve yattım. Kyra adlı küçük kızı ve ablası yaşındaki annesini düşünmeye başladım. Devore, Mattie'ye düşmandı. Bu kadarı çok belliydi. Ben adam için para bakımından bir hiçtim. O zaman Mattie neydi? Devore, genç kadına karşı saldırıya geçtiği sırada Mattie nereden güç bulacaktı? Bu çok kötü bir düşünceydi. Bunu kafamdan geçirirken uykuya daldım.

Üç saat sonra yatmadan önce aptallık edip içtiğim kolayı vücudumdan atmak için uyandım. Klozetin önünde durmuş, tek gözüm kapalı çişimi ederken o ağlama sesini tekrar duydum. Karanlıkta, kaybolmuş, korkuya kapılmış bir çocuk ağlıyordu... Ya da çocuk kaybolmuş ve korkuyormuş gibi rol yapıyordu.

"Yapma," dedim. Klozetin önünde çırılçıplak durmuştum. Sırtım ürperiyordu. "Lütfen yine aynı saçmalığa başlama. Bu insanı korkutuyor."

Ağlama sesi daha önce olduğu gibi hafifledi. Sanki çocuğu uzun bir koridordan götürüyorlardı. Yatağıma dönerek yan yattım ve gözlerimi yumdum.

"Bu bir rüyaydı," dedim. "Yine bir Manderley rüyası."

Böyle olmadığını biliyordum. Ama tekrar uykuya dalacağımın da farkındaydım. O ara en önemli şey buymuş gibiydi. Dalarken kendi sesimi duydum. "O canlı. Sara canlı."

Ve başka bir şeyi daha anladım. Sara bana aitti. Ona tekrar sahip olmuştum. İyi ya da kötü evime dönmüştüm.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah saat dokuzda bir pet şişesine greyfurt suyu doldurarak Sokak'ta güneye doğru uzun bir yürüyüş yapmak için yola çıktım. Hava açık ve iyice ısınmaya başlamıştı. Etraf sessizdi. Bu, cumartesiye rastlayan bir bayramdan sonraki günlere özgü bir sessizlikti. Gölün ilerlerinde iki üç balıkçı vardı. Ama ne bir motor homurdanıyor, ne de çocuklar suları şakırdatarak bağrışıyorlardı. Yukardaki yamaca yapılmış altı kadar küçük evin önünden geçtim. Yılın bu mevsiminde evlerde birilerinin olması gerekirdi. Ama gördüğüm bütün hayat belirtileri Passendale'lerin balkon parmaklığına asılmış olan mayolar ve Rimer'ların kısa iskelesine atılmış, yarı sönmüş durumdaki yeşil fosforlu lastik bir deniz atıydı.

Passendale'lerin küçük evi hâlâ onların mıydı? Gölü ve gerisindeki dağları gören Batchemder'ların o hoş daire biçimi yazlık evleri hâlâ onlara mı aitti? Bunu bilemezdim. Dört yılda çok şey değişebilirdi.

Yürürken düşünmek için kendimi hiç zorlamadım. Bu yazarlık günlerinden kalma eski bir taktikti. Vücudunu çalıştır, kafanı dinlendir. Bırak bodrumdaki çocuklar görevlerini yapsınlar. Jo'yla vaktiyle içki içip ızgara etlerden yediğimiz ve arada sırada da kâğıt oyunlarına katıldığımız kampların önünden geçtim. Sessizliği bir sünger gibi emdim. Meyve suyumu içtim, kolumla alnımdaki terleri sildim. Ve kafama üşüşecek düşüncelerin neler olacağını anlamak için bekledim.

İlki tuhaf bir algılamayla ilgiliydi. Nedense gece ağlayan çocuk, Max Devore'un telefonundan daha gerçekmiş gibi geliyordu bana. TR'de tam anlamıyla geçirdiğim ilk akşam çok zengin ve huysuz biri

olduğu hemen anlaşılan bir tekno-milyarderi bana gerçekten telefon etmiş miydi? Hatta bir ara bana yalancı olduğumu da söylemiş miydi? (Tabii anlattığım hikâye düşünülürse gerçekten yalancıydım. Ama bu da konuyla ilgili değildi.) Tabii bunların olduğunu biliyordum ama Dark Score Gölünün Hayaletine inanmak daha kolaydı. Bazı kamp ateşlerinin etrafında ondan "Ağlayan Esrarlı Çocuk" diye de söz ediyorlardı.

İkinci düşüncem Mattie Devore'u arayıp ona olanları anlatmamın gerekli olduğuyla ilgiliydi. Meyve suyumu bitirmeden hemen önce bu aklıma gelmişti. Sonra bunun doğal bir istek olduğuna, ancak kötü bir fikir sayılabileceğine karar verdim. Kötü Üvey Babaya Karşı Başı Dertte Olan Küçük Hanım gibi basit şeylere inanamayacak kadar olgun yaştaydım. Tabii bu olayda üvey babanın yerini Kayınbaba alıyordu. Bu yaz ilgilenmem gereken kendimce bazı sorunlarım vardı. Bay Bilgisayar'la Bayan Eski Karavan arasındaki bir tartışmaya karışarak dertlerimi büsbütün karmaşık bir hale sokmak istemiyordum. Devore tepemi attırmıştı. Hem de nasıl. Ama belki de bunun kişisel bir yanı yoktu. Adam her zaman böyle davranıyor olabilirdi. Bazı insanlar doğuştan kabaydılar. Bu yüzden Devore'la boğuşmak istiyor muydum? Hayır. İstemiyordum. Küçük Bayan Beyzbolcuyu kurtarmış, istemeden annesinin küçük ama hoş bir sertlikteki göğüslerine de dokunmuştum. Kyra'nın Grekçede 'hanımefendi gibi' anlamına geldiğini öğrenmiştim. Bundan fazlası oburluk olurdu, Tanrı aşkına!

Bu noktada durdum. Yalnız beynim değil, ayaklarım da Warrington'a kadar yürümüş olduğumu fark etmiştir. Yerlilerin bazen 'Kulüp' diye tanımladıkları, çok büyük, ahşap bir binaydı burası. Bir tür kulüp sayılabilirdi gerçekten. Burada altılı bir golf alanı, bir ahır ve ata binilecek yollar, bir lokanta ve bir bar vardı. Ana binada yaklaşık otuz altı kişi kalabiliyordu. Sekiz ya da dokuz kabin yapılmıştı. Hatta kulübe iki şeritli bir bowling salonu bile sağlanmıştı. Ama oyuncuların kukaları sırayla dizmesi gerekiyordu. Warrington, Birinci Dünya Savaşı'nın başlarında yapılmıştı. Yani bir bakıma Sara Laughs'dan daha yeniydi. Fakat ahım şahım bir yer değildi.

Uzun bir iskeleden Sunset Bar denilen yere gidiliyordu. Yazın Warrington'da kalan misafirler günün sonunda içki içmek için orada

toplanıyorlardı. (Başlangıçta Bloody Mary'ler içen de oluyordu.) O tarafa doğru baktığım zaman artık yalnız olmadığımı anladım. Suda yüzen barın kapısının solundaki verandada bir kadın durmuş, bana bakıyordu.

Bu yüzden fena halde irkildim. O sırada sinirlerim pek sağlam değildi. Herhalde bunun olayla bir ilişkisi vardı... Ama galiba başka durumda da o kadın irkilmeme neden olurdu. Bunun bir nedeni kadının anormal bir biçimde hareketsiz beklemesiydi. Diğer bir neden ise olağanüstü zayıf olmasıydı. Ama en baş neden kadının yüzüydü. Edward Munch'un "Haykırış" adlı tablosunu hiç gördünüz mü? O haykıran kadının ağzını kapatarak müthiş bir dikkatle baktığını hayal edin. O zaman iskelenin ucunda, uzun parmaklı ellerinden birini kenardaki demir çubuklara dayamış olan kadını gözlerinizin önünde iyice canlandırabilirsiniz. Ama size şunu söylemeliyim. Aklıma önce Edward Munch değil, Bayan Danvers geldi.

Kadın yetmiş yaşlarında gözüküyordu. Siyah tek parça bir mayonun üzerine yine siyah bir şort giymişti. Nedense bu kıyafetin tuhaf, resmi bir havası vardı. Her zaman beğenilen o küçük siyah kokteyl elbiseleri gibi. Hemen hemen dümdüz olan göğsü ve kemikli omuzları dışında cildi bembeyazdı. Bu kısamlar yaşın neden olduğu iri kahverengi lekelerle doluydu. Üçgen biçimi suratı ve çıkık elmacık kemikleriyle bir kurukafayı andırıyordu. Alnında hiç kırışık yoktu. Bu çıkık alnın altında gözleri gölgelerin arasında kaybolmuş gibiydi. Tutam tutam seyrek, beyaz saçları kulaklarının arkasından çıkık çene kemiğine doğru sarkıyordu.

Tanrım, diye düşündüm. Ne kadar da sıska, o sadece bir çuval...

Bu aklıma gelir gelmez şiddetle titredim. Sanki biri etimin içinde bir teli çevirip duruyordu. Kadının bu halimi fark etmesini istemiyordum. Bir yaz günü için kötü bir başlangıç olabilirdi. Bir adamı öylesine tiksindiriyordunuz ki, karşınızda suratını buruşturarak titriyordu. Bu nedenle elimi salladım. Gülümsemeye çalışıyordum. *Merhaba, yüzen barın yanında duran hanımefendi! Merhaba, seni gidi kemik torbası. Ödümü patlattın! Ama son zamanlarda beni korkutmak çok kolay. Onun için seni affediyorum. E, nasılsın bakalım?* Bana tebes-

sümün suratımı buruşturmaktan farksız gibi geliyordu. Acaba kadın da aynı fikirde miydi?

Kadın selamıma karşılık vermedi.

Kendimi aptal gibi hissettim. "Burada köyün aptalı yoktur. Hepimiz sırayla bu rolü oynarız." El sallamamı ahmakça bir selamla sona erdirerek döndüm ve geldiğim yoldan yürümeye başladım. Beş adım sonra omzumun üzerinden bakmak zorunda kaldım. Kadının beni izlediği duygusu öyle güçlüydü ki, bir an sanki iki küreğimin arasına bastırıyor gibi hissettim.

Ancak kadının durduğu iskele şimdi bomboştu. Gözlerimi kıstım. Önce onun barın gölgelerinin daha koyu kısımlarına doğru gerilemiş olduğunu sandım. Ama sanki bir hayalet gibi yok olmuştu.

Jo, *"O bara girdi, hayatım,"* dedi. *"Bunu sen de biliyorsun, öyle değil mi? Yani... gerçekten biliyorsun sanırım. Değil mi?"*

"Öyle, öyle," diye mırıldanarak sokaktan kuzeye, eve doğru yürümeye başladım. "Tabii biliyorum. Başka nereye gidebilirdi ki? Ama bana aradan kadının bara girebileceği kadar bir süre geçmiş gibi gelmiyor. Yalınayak olmasına rağmen adımlarını yine de duyabileceğimden emindim. Özellikle böyle sessiz bir sabahta."

Jo, *"Belki de sinsice hareket ediyordu,"* dedi.

"Evet," diye cevap verdim. O yaz sona ermeden böyle konuşmalarım çokça olacaktı. "Evet, belki de öyle. Belki de sinsi biri o. Evet. Tıpkı Bayan Danvers gibi."

Yine durup arkama baktım. Ama Sokak gölün kıyısını izleyerek hafif bir dönemeç yapıyordu. Artık Warrington'u ya da Sunset Bar'ı göremiyordum. Aslında böylesi daha iyi, diye düşündüm.

Eve giderken Sara Laughs'a dönmeden önce ve daha sonra etrafımı saran garipliklerin bir listesini yapmaya çalıştım. Tekrarlanan rüyalar, ayçiçekleri, radyo istasyonuyla ilgili etiket, gece ağlayan çocuk. Galiba Mattie ve Kyra'yla karşılaşmam ve Bay Bilgisayar'ın bunu izleyen telefonu garip olaylardan sayılabilirdi... Ama hiçbiri gece ağlayan çocuk kadar garip değildi.

Ya Johanna öldüğü sırada Dark Score'da değil de Derry'de olmamız? Bunu da listeye alabilir miydim? Bilmiyordum. Hatta kentte olma-

mızın nedenini bile hatırlayamıyordum. 1993 yılının sonbahar ve kış aylarında kısa hikâyeler yazıyor ve *Kırmızı Gömlekli Adam*'ın senaryosunu hazırlamaya çalışıyordum. 1994 Şubatında *Tepeden Aşağıya Kadar*'ı yazmaya başlamıştım. Ve dikkatimin çoğunu işlerime vermiştim. Ayrıca batıya, TR'ye -batıya Sara'ya- gitmeye karar vermek...

Yüksek sesle, "Bu Jo'ya düşen bir görevdi," dedim. Ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz sözlerimin ne kadar doğru olduğunu anladım. Bizim yaşlı kızı, Sara'yı ikimiz de seviyorduk. Ama, "Hey, İrlandalı, gel birkaç gün için TR'ye gidelim," demek Jo'ya düşen bir işti. O bunu her zaman söyleyebilirdi... Ama karım ölümünden bir yıl önce bunu hiç söylememişti. Bir kere bile. Ve bu sözleri onun adına tekrarlamak da hiçbir zaman aklıma gelmemişti. Nasılsa Sara Laughs'ı unutmuştum. Hatta yaz geldiği zaman bile. Bir yazıya bu kadar dalmak mümkün müydü? Buna pek ihtimal vermiyordum... ama bu durum başka nasıl açıklanabilirdi?

Bu tabloda çok yanlış olan bir şey vardı, ama bunun ne olduğunu bilemiyordum. Hiç bilemiyordum.

Bu, Sara Tidwell'i ve onun şarkı sözlerinden birini hatırlamama neden oldu. Kadın hiçbir zaman plak doldurmamıştı. Ama bende bu şarkının Blind Lemon Jeff'in okuduğu bir plağı vardı.

"Bu ambarda yapılan danslı bir toplantı, şekerim."
Dönüp durmaktan başka bir şey yok.
İzin ver de seni tatlı dudaklarından öpeyim, şekerim.
Bulduğum iyi şey sensin."

Bu şarkıyı çok seviyordum. Her zaman, bu parçayı viskiden sesi kısılmış yaşlı şarkıcı yerine bir kadın söyleseydi nasıl olurdu, diye düşünürdüm. Sara Tidwell söyleseydi. Eminim şarkıyı çok hoş ve daha canlı söylerdi.

Evime tekrar dönmüştüm. Etrafıma bakındım ve yakınımda kimseyi göremedim. (Şimdi günün ilk kayak motorunun karşıya doğru gittiğini duyuyordum.) Pantolonumu çıkararak külotumla kaldım ve yüzerek rafta gittim. Ama yukarı çıkmadım. Merdivene tutunup raftın yanında yattım. Bir elimle merdiveni tutuyor ve ayaklarımı tembelce vuruyordum. Hoş bir şeydi. Peki günün geri kalan bölümünü nasıl geçirecektim?

Sonunda ikinci kattaki çalışma yerimi temizlemeye karar verdim. Bunu yaptıktan sonra belki de gidip Jo'nun atölyesine bakardım. Tabii cesaretim kırılmazsa.

Geri döndüm. Ayaklarımı kolayca vuruyor, vücudumun üzerinden ipek gibi akan serin suya başımı sokup çıkarıyordum. Kendimi susamuru gibi hissediyordum. Kıyıya yaklaştığım sırada suları akan kafamı kaldırdım ve sokakta bir kadının durduğunu gördüm. Bana bakıyordu. Warrington'da gördüğüm kadın kadar sıskaydı da... Ama yeşildi. Yeşildi ve eski bir efsanedeki orman perisi gibi yolun kuzeyini işaret ediyordu.

İnledim ve su yuttum. Suları geri çıkarmak için öksürürken göğsüme kadar gelen suda durarak akan gözlerimi sildim. Ve sonra gülmeye başladım. (Belki de biraz kuşkuyla.) Kadın yeşildi, çünkü o benim demiryolu traverslerinin Sokak'a eriştiği yerin biraz kuzeyinden çıkmış olan bir huş ağacıydı. Ama gözlerimden akan suları sildikten sonra bile siyah çizgili fildişi rengi gövdenin etrafındaki yaprakların merakla bakan bir surat oluşturmalarının yine de ürkütücü bir yanı vardı. Hava çok durgundu. O surat da hiç kımıldamıyordu. (Siyah mayolu ve şortlu kadının yüzü gibi.) Ama rüzgârlı bir günde bu yüz insana gülümsüyormuş ya da kaşlarını çatmış gibi ya da belki de kahkaha atıyormuş gibi gelirdi. Huşun gerisinde hastalıklı bir çam yükseliyordu. Çıplak bir dalı kuzeye doğru uzanmaktaydı. İşte ben o dalı sıska bir kola ve kuzeyi işaret eden kemikli bir ele benzetmiştim.

Kendi kendimi ilk defa böyle korkutmuyordum. Ben sadece bir şeyler görüyordum, işte o kadar. Bu kadar çok roman yazarsanız yerdeki her lekeyi ayak izine benzetirsiniz. Topraktaki her çizgi gizli bir mesaj gibidir. Tabii bu, Sara Laughs'daki gerçekten tuhaf şeylerle kafamın içindekiler garip olduğu için garip gördüğüm şeyler konusunda bir ayırım yapmamı ve karar vermemi zorlaştırıyordu.

Etrafıma bakındım. Gölün o bölümü hâlâ sadece bana aitti. (Ama uzaklarda ilk motorun homurtularına bir ikincisi ve üçüncüsü de katılmıştı.) Islak külotumu çıkarıp sıktım. Onu şortumla tişörtümün üzerine koydum. Eşyalarımı göğsüme bastırarak çırılçıplak demiryolu traverslerinden yukarı çıktım. Bunter olduğumu, Lord Wimsey'e kah-

valtısını ve gazetesini götürdüğümü hayal ediyordum. Eve girdiğim sırada bir ahmak gibi sırıtıp duruyordum.

İkinci kat, pencereler açık olduğu halde inanılmaz sıcaktı. Merdivenin sahanlığına erişir erişmez bunun nedenini anladım. Jo'yla burayı paylaşmıştık. Ben sağdaydım, o da solda. Karımınki küçük bir odaydı. Aslında nerdeyse hücre gibi bir yerdi. (Aslında evin kuzeyinde atölyesi olduğu için burası ona yeterli geliyordu.) Koridorun dibinde villayı aldıktan bir yıl sonra getirttiğimiz dev klimanın ızgaralı burnu uzanıyordu. Ona bakarken farkına varmadan makinenin kendine özgü o homurtusunu aradığımı anladım. Üzerine bir kâğıt yapıştırılmıştı. "Bay Noonan. Bu alet kırık. Açtığınız zaman sıcak hava veriyor ve sanki içi kırık camlarla doluymuş gibi sesler çıkarıyor. Dean, Castle Rock'taki Western Auto'nun gerekli parçaları getirteceğine söz verdiğini söylüyor. Ama buna gözlerimle gördüğüm zaman inanırım. B. Meserve."

Gülümsedim. Bu tam da Bayan M.'den beklenecek bir şeydi. Sonra düğmeyi çevirmeyi denedim. Jo makinelerin yakında penisli bir insan olduğunu sezdiği zaman uygun bir karşılık verdiğini iddia ederdi. Ama bu kez öyle olmadı. Klimanın beş saniye kadar zırıldamasını dinledim, sonra da kapattım. TR'lilerin dediği gibi. "Kahrolasıca şey yatağa pisledi," diye homurdandım. Klima tamir edilinceye kadar bu katta bilmece çözmem mümkün olmayacaktı.

Ancak, yine de çalışma odama baktım. Orada hem neler bulacağımı, hem de neler hissedeceğimi merak ediyordum. Ama hemen hemen hiçbir şey olmadı, *Kırmızı Gömlekli Adam*'ı tamamladığım yazı masası oradaydı. Böylece kendi kendime ilk başarımın bir rastlantı olmadığını kanıtlamıştım. Richard Nixon'un fotoğrafı da yine duvarda asılıydı. Çifte zafer işareti yapan adamın resminin altında, BU ADAMDAN ELDEN DÜŞME BİR ARABA ALIR MISINIZ? yazılıydı. Bez parçalarından yapılmış kilim yerdeydi. Jo, battaniyelerin şahane dünyasını keşfederek halı dokumaktan vazgeçmeden önce, bir kış mevsiminde bunu benim için yapmıştı.

Burası benim için tümüyle bir yabancının çalışma odası değildi. Ama her şey (özellikle garip bir biçimde bomboş olan yazı masasının

yüzeyi) bu odanın çalışma bölümünün daha önceki kuşaktan bir Mike Noonan'a ait olduğunu açıklıyordu. Bir keresinde insanın yaşamını genellikle iki ana gücün belirlediğini okumuştum. Bunlar iş ve evlilikti. Evliliğim sona ermişti. İşimse Duraklama Devresindeydi ve böyle devam edecekti. İşte bu nedenlerle çeşitli hayali yaşantılar uydururken genellikle gerçekten mutluluk duyduğum ve pek çok günü geçirdiğim bu mekânın benim için bir anlamı olmamasını garip karşılamadım. Bu, kovulan birinin bürosuna bakmaya benziyordu... Ya da birdenbire ölen birinin odasına bakmaya.

Tam çıkacağım sırada aklıma bir şey geldi. Köşedeki dosya dolabı kâğıt doluydu. Bankadan gelen belgeler (çoğu sekiz on yıl öncesine aitti) mektuplar, (çoğuna hiçbir zaman cevap verilmemişti) birkaç hikâye özeti. Ne var ki aradığımı bulamadım. Yakındaki dolaba gittim. Orada ısı herhalde en aşağı kırk üç dereceydi. Ve aradığımı Bayan M.'nin üzerine, ALET EDEVAT diye yazdığı kutuda buldum. Bu Debra Weinstock'un, Putnam'ın yayınladığı ilk kitabımın üzerindeki çalışmalarımız sona erdiğinde bana hediye ettiği bir Sabyo Memo yazıcısıydı. Konuştuğunuz zaman çalışacak, düşündüğünüz zaman da duracak biçimde ayarlanıyordu.

Debra'ya bu armağanın nedenini hiçbir zaman sormadım. Makine gözüne ilişmiş ve kadın, kendisine saygısı olan her popüler romancı böyle bir bebeğinin olmasını ister, diye mi düşünmüştü?... Yoksa neden daha da mı belirgindi?... Belki de bir tür ima. "Bilinçaltının yolladığı o kısa faksları hâlâ tazeyken kaydet, Noonan," mı demek istiyordu. Nedeni o zaman da anlamamıştım, şimdi de anlamıyordum. Ama gerçekten profesyonellere yakışacak bu dikte makinem vardı. Arabama en aşağı on iki kaset atmıştım. Yolculuk sırasında dinlemeyi düşündüğüm, evde doldurulmuş kasetler. Onlardan birini makineye takacak ve ses kontrol düğmesini iyice açacaktım. Dikte düğmesini çevirecektim. O zaman en aşağı iki defa duyduğum o ses tekrarlanırsa onu kaydetmiş olacaktım. Kaseti Bill Dean'e dinletecek ve ona bu sesi neye benzettiğini soracaktım.

"Ya bu gece ağlayan çocuğun sesini duyduğumda cihaz çalışmazsa?"

Güneşin aydınlattığı boş çalışma odasına, "İyi ya," dedim. "O zaman başka bir şeyi daha öğrenmiş olurum." Orada kolumun altında cihazla durmuş, boş masaya bakıyor ve bir domuz gibi terliyordum. "Ya da hiç olmazsa bir şeyden kuşkulanırım."

Jo'nun koridorun diğer tarafındaki küçük odası, büromun fazla kalabalık ama sevimli gözükmesini sağlıyordu. Aslında karımın hücresi hiçbir zaman eşyalarla tıka basa dolu olmamıştı. Şimdi ise burası kare biçimi odamsı bir yerdi. Halı gibi Jo'nun da fotoğrafları gitmişti. Hatta masası bile. Sanki birisi bir işi kendi başına yapmaya kalkışmış, ama sonra vazgeçmişti. Hem de işin yüzde doksanı tamamlandıktan sonra. Jo oda temizlenirken atılmış, kazınıp temizlenmişti. Bir an Brenda Meserve'ye karşı mantıksız bir öfke duydum. Aklıma bir işe yalnız başıma kalkıştığım zaman annemin bana söyledikleri geldi. "Bu kez büyük bir lokmayı yutmaya çalıştın, öyle değil mi?" Jo'nun o küçücük çalışma odası konusunda da böyle hissediyordum. Odayı duvarlara kadar böyle boşaltmakla Bayan Meserve de boyundan büyük bir işe kalkışmıştı.

O UFO sesi, *"Belki de odayı boşaltan Bayan Meserve değil,"* dedi. *"Belki de bu işi Jo, kendisi yaptı. Bunu hiç düşündün mü, ahbap?"*

"Budalaca bir düşünce bu," diye homurdandım. "Jo bunu neden yapsın? Öleceğini sezdiğini hiç sanmıyorum. Tam o gün eczaneden aldığı şey..."

Ama bunu söylemek istemiyordum. Hiç olmazsa yüksek sesle. Nedense bu bana kötü bir fikir gibi geliyordu.

Odadan uzaklaşmak için döndüm. Ve o sıcakta beni şaşırtan serin bir hava yanaklarımın yanından geçti. Vücudumun değil, sadece yüzümün iki yanından. Olağanüstü bir duyguydu bu. Sanki birkaç el yanaklarımı ve alnımı hafifçe bir an okşamıştı. Aynı anda kulağıma iç çekişini andıran bir ses de geldi... Ne var ki buna tam anlamıyla bir iç çekişi denilemezdi. Bu kulaklarımın önünden geçip giden bir fısıltıydı sanki. Telaşla çabucak fısıldanan bir mesaj gibi.

Döndüm. Odanın perdelerinin oynadığını göreceğimi sanıyordum... Ama dümdüz sarkıyorlardı.

"Jo," dedim. Bu ad öyle şiddetle titrememe neden oldu ki, az kalsın kolumun altındaki kayıt cihazını düşürüyordum. "Bu sen miydin, Jo?"

Hiçbir şey olmadı. Ne perdeler havalandı, ne de hayalet-eller yanaklarımı okşadı... Gerçekten hava akımı olsaydı, perdeler de dalgalanırdı. Her taraf sessizdi. Orada sadece, bomboş bir odanın kapısında kolunun altında teyple duran, uzun boylu, yüzü gözü ter içinde bir adam vardı... Ama işte o anda, ilk defa Sara Laughs'da yalnız olmadığıma gerçekten inanmaya başladım.

Kendi kendime, ne olmuş, diye sordum. Doğru olsa bile yine de bu bir sorun sayılmaz. Hayaletler kimseye zarar veremezler.

O sırada böyle düşünüyordum.

Öğle yemeğinden sonra Jo'nun atölyesine gittim. (Onun klimalı atölyesine.) O zaman Brenda Meserve konusunda içim rahat etti. Anlaşılan kadın yutabileceğinden daha büyük bir lokma seçmemişti. Jo'nun küçük odasından anımsadığım bazı eşyalar, hatırladığım diğer eşyaların hemen hepsiyle birlikte buraya konulmuştu. Karımın ilk yaptığı ve çerçevelettiğimiz battaniye. Bez parçalarından yapılmış yeşil kilim, Maine'deki kır çiçeklerini gösteren, çerçeveli poster. Sanki Bayan M. bana bir mesaj yolluyordu. "Istırabını gideremem. Acılı günlerini kısaltamam. Buraya gelmekle yeniden açılabilecek yaraları engelleyemem. Ama sana acı verecek her şeyi bir yere toplayabilirim. Böylece onlarla beklenmedik bir anda ya da hazır değilken karşılaşmazsın. Ancak bu kadarını yapabilirim."

Burada duvarlar çıplak değildi. Her taraf karımın neşesini ve yaratıcılığını yansıtıyordu. Atölyede örgüler vardı. (Desenleri farklı farklıydı.) Patik kareler, Jo'nun, "Benim küçük kolajlarım," dediği şeylerden uzanan bezden yapılmış bebekler. Sarı, siyah ve turuncu ipek şeritlerden yapılmış soyut çöl manzarası. Çiçek fotoğrafları. Karımın kitaplığının üzerindeki henüz tamamlanmamış bir eser. Sara Laughs adlı kadının kafası. Bu kürdanlar ve saplı şekerlere takılan çubuklardan yapılmıştı.

Bir köşede Jo'nun küçük dokuma tezgâhı ve tokmağından JO'NUN ÖRGÜ MALZEMESİ! DOKUNMAYIN yazılı kâğıdın sarktığı ufak tahta

bir dolap vardı. Diğer köşede ise karımın çalmaya çalıştığı banjo duruyordu. Jo tellerin parmaklarını çok acıttıklarını söylemişti. Üçüncü köşede bir kano küreği ve bağcıklarının ucunda mor ponponlar olan, burunları aşınmış paten potinleri.

Dikkatimi çeken ve gözlerimi oradan ayırmama engel olan şey, odasının ortasındaki eski tip, kapağı yukarıya kaldırılarak açılan yazı masasının üzerindeydi. Karımla burada geçirdiğimiz o pek çok güzel yaz, sonbahar ve kış hafta sonları sırasında yazı masasının üzerinde makaralar, yün yumakları, iğne yastıkları, eskizler, belki İspanya İç Savaşıyla ilgili bir kitap ya da ünlü Amerikan köpekleri konusunda bir cilt olurdu. Johanna insanı sinirlendirebilirdi. Hiç olmazsa beni. Çünkü yaptıkları hiçbir zaman sistemli ya da düzenli olmazdı. Bazen de korkutucu derecede ezici olurdu. Kafası karışık ama son derece zeki bir kadındı. Yazı masası da her zaman bu özelliğini yansıtırdı.

Oysa şimdi durum böyle değildi. Bayan M.'nin masadaki karmakarışık eşyaları toplayıp oraya başka bir şeyi koyduğu düşünülebilinirdi ama kadının böyle yapması için bir neden yoktu. Mantıksızca bir davranış olurdu bu.

O nesnenin üzerine gri plastikten bir kukuleta örtülmüştü. Ona dokunmak için elimi uzattım, ama sonra durakladım. Buna eski bir rüyayı hatırlamam neden oldu.

("Onu bana ver. O benim toz kapanım.")

Bu düşünce kafamdan kaydı. O tuhaf hava akımının yüzümden kaydığı gibi. Sonra bu anı hızla kayboldu ve plastik örtüyü çektim. Eski elektrikli yazı makinem ortaya çıktı. Onu yıllar boyunca görmemiş, düşünmemiştim bile. Makineye doğru iyice eğildim. Yazı diskinin eskiden çok beğendiğim bir Courier olduğunu biliyordum. Bunu daha görmeden anladım.

"Tanrı aşkına! Eski yazı makinemin burada ne işi var?"

Johanna resim yapardı. (Pek ustaca değil.) Fotoğraf çekerdi. (Hem de ustalıkla.) Onları bazen satardı. Şiş ya da kroşeyle örgü örer, kumaş dokur ve boyardı. Gitarla sekiz ya da on temel akoru çalabilir ve tabii yazı da *yazabilirdi*. İngilizce bölümünden mezun olan pek çok kişi gibi. Zaten onlar bu yüzden İngilizceyi seçerler. Karım edebiyat ko-

nusunda müthiş bir yetenek miydi? Hayır. Mezun olmadan önce şiir yazmayı denemiş, sonra da bundan vazgeçmişti. Bir keresinde, "Sen ikimiz için de yaz, Mike," demişti. "Bu alan sadece senin. Ben geriye kalanları biraz tadacağım." Jo'nun ipekleri, fotoğrafları ve örgüyle yarattığı sanat eserleri şiirleriyle kıyaslandığında akıllıca bir karar vermiş olduğu anlaşılıyordu.

Ama işte eski yazı makinem buradaydı. Neden?

"Mektuplar," dedim. "Jo makineyi aşağıda bir yerde buldu ve mektuplarını yazmak için onu buraya çıkardı."

Ancak, bu Jo'nun yapacağı bir şey değildi. Karım çoğu zaman mektuplarını bana gösterir, benden altlarına bir iki satır yazmamı isterdi. Ayakkabıcının çocuklarının her zaman yalınayak dolaştığıyla ilgili sözü hatırlatarak kendimi suçlu hissetmeme neden olurdu. (Çoğu kez, Alexander Graham Bell olmasaydı bir yazarın dostları ondan hiç haber alamazlardı," diye de eklerdi.) Evliliğimiz boyunca karımın daktiloda şahsi bir mektup yazdığını hiç görmemiştim. Her şey bir yana bunun görgü kurallarına uygun olmadığını düşünürdü. Jo yazı makinesini kullanabiliyordu. Hiç hata yapmadan, yavaş ama kusursuz iş mektupları yazardı. Ve bunun için de benim masamdaki bilgisayarı kullanırdı ya da kendininkini.

"Hayatım, ne yapmaya çalışıyordun?" diye sordum. Sonra da yazı masasının çekmecelerine bakmaya başladım.

Brenda Meserve onlarla da ilgilenmeye çalışmış, ama Jo'nun temel karakteri onu yenilgiye uğratmıştı. Görünüşteki düzen (renklerine göre ayrılmış makaralar örneğin) çok geçmeden Jo'nun o eski, sevgili karmaşasına dönüşmüştü. Çekmecelerde karımla ilgili yeteri kadar şey buldum. Kalbim, yüz kadar beklenmedik anı yüzünden sızladı. Ama Courier makaralı ya da makarasız, eski makinemde yazılmış kâğıtlar bulamadım. Bir tek sayfa bile.

Araştırmam sona erdiğinde iskemlemde arkaya yaslandım. (Jo'nun iskemlesinde) ve yazı masasının yukarsındaki çerçeveli küçük fotoğrafa baktım. Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Herhalde bunu Jo kendisi banyo edip basmıştı. (Resmin orijinali bir tavanarasında bulunmuştu herhalde.) Karım sonra fotoğrafı boyamıştı.

Resim Ted Turner'ın boyadığı ve aranan suçlularla ilgili bir postere benzemişti.

Fotoğrafı alıp parmağımı camının üzerinde dolaştırdım. Şaşkındım. Bu, en son burada, TR 90'da yaşadığı bilinen, bu yüzyılın başlarında blues söylenen Sara Tidwell'in resmiydi. Kadın ve grubu (bunlardan bazıları dostları, çoğu akrabalarıydı). TR'den ayrılınca kısa bir süre Castle Rock'ta kalmışlar... Sonra da birdenbire ortadan kaybolmuşlardı. Ufuktaki bulutlar ya da yaz sabahı görülen sis gibi.

Sara fotoğrafta hafifçe gülümsüyordu. Ama tebessümün anlamını kavramak zordu. Gözlerini yarı kapamış, gitarının ipini (kayış değil, ip) bir omzundan geçirmişti, resimde bu açıkça görülüyordu. Fonda melon şapkalı bir siyah vardı. Bunu o 'öldürücü açıyla' kaşına doğru eğmişti. (Müzisyenlerin bir özelliği vardır: Şapkayı kendilerine yakıştırmasını iyi bilirler.) Adam, 'çamaşır teknesi' diye tanımlanan bir kontrbasın yanında duruyordu.

Jo, Sara'nın cildini sütlü kahve rengine boyamıştı. Belki bunun nedeni karımın Sara'nın diğer resimlerinde bu tonu görmüş olmasıydı. (Kadının her yerde bir hayli fotoğrafı vardı. Çoğunda Sara başını arkaya atmış o ünlü, gürültülü kaygısız kahkahalarından birini atıyor ve saçları hemen hemen beline kadar iniyordu.) Ama bu resimlerden hiçbiri renkli değildi sanırım. Zaten yüzyılın başlarında böyle bir şey olamazdı. Sara Tidwell'den geriye kalan, yalnızca eski fotoğraflar değildi. Büyük garajın sahibi Dickie Boorks'un bana vaktiyle anlattığı bir olayı hatırlıyordum. Babası Castle Rock panayırında tüfekle atış yerinde oyuncak bir ayı kazandığını ve onu Sara Tidwell'e verdiğini iddia etmişti. Dickie'nin söylediğine göre Sara da adamı bir öpücükle ödüllendirmişti. İhtiyar olayı hiçbir zaman unutmamış ve bunun yaşamının en güzel öpücüğü olduğunu söyleyip durmuştu... Ama karısının yanındayken böyle söylediğini hiç sanmıyorum.

Sara elimdeki resimde sadece gülümsüyordu. Sara Laughs adıyla bilinen Sara Tidwell. Hiç plak yapmamış olmasına rağmen şarkıları yine de yaşamıştı. Bir tanesi "Walk Me Baby" Aerosmith in "Walk This Way"ine çok benziyordu. Sara günümüzde yaşasaydı ondan 'Afrikalı-Amerikalı' diye söz edilirdi. 1984'te Johanna'yla evi satın aldığımız ve

Sara'yla ilgilenmeye başladığımız günlerde onu 'Siyah' diye tanımlarlardı. Sara'nın kendi çağında herhalde onu 'kara kadın', 'zenci' ya da belki de sekizde bir beyaz kanı taşıdığını belirtmek için ' Oktoron' diye çağırıyorlardı. Ve tabii 'pis zenci' diye de. Pek çok kimsenin onu böyle tanımladığı kesindi. Sara'nın Dickie Brooks'un babasını öptüğüne inanıyor muydum? Beyaz bir adamı, hem de bütün Castle Rock'ın gözleri önünde? Hayır, buna inanmıyordum. Ama kim kesin bir şey söyleyebilirdi ki? Hiç kimse. Geçmişin büyüleyici yanlarından biri de buydu.

Fotoğrafı tekrar masaya koyarken, "Bu ambarda yapılan danslı bir toplantı, şekerim," diye şarkı söyledim. "Dönüp durmaktan başka bir şey yok."

Yazı makinesinin örtüsüne uzandım ve son anda örtmeye karar verdim. Orada dururken bakışlarım yine Sara'ya kaydı. Omzunda gitarının ipi, gözleri yarı kapalı öyle duruyordu. Kadının yüzündeki bir şey ve tebessümü bana her zaman tanıdık gelmişti. Birdenbire durumu kavradım. Kadın acayip bir biçimde Robert Johnson'a benziyordu. Led Zeppelin ve Yardbirds'ün plağa alınan hemen her parçasında arkada, akorların gerisinde Johnson'un o 'ilkel sesi' vardı. Efsaneye göre o *Dört Yola* inmiş ve yedi yıl hızlı yaşamak, çok içmek, sokak kadınlarıyla düşüp kalkmak ve müzik alanında ölümsüzleşmek için ruhunu şeytana satmıştı. Bu isteklerine kavuşmuştu. Sonunda da Robert Johnson'un bir kadın yüzünden zehirlendiği söylenir.

Akşama doğru dükkâna gittim. Buzlukta güzel bir dilbalığı yatıyordu. Bana akşam yemeği için uygun gibi geldi. Balıkla içmek için bir şişe beyaz şarap aldım. Kasanın önünde sıramı beklerken arkamdan yaşlı bir adamın titrek sesini duydum. "Dün yeni bir dost edindiğini gördüm." Yankee aksanı o kadar koyuydu ki, insan alay olsun diye öyle konuştuğunu sanırdı... Ama bunun nedeni sadece aksan değildi. Bence asıl neden bu insanların şarkı söyler gibi konuşmalarıydı. Gerçek Maine'liler bir açık artırmada satış yapıyormuş gibi konuşurlardı.

Döndüm. Arkamdaki, bir gün önce Kyra, Mattie'yle tanıştığım sırada garajın önündeki asfalt alanda Dickie Brooks'la duran ve bizi sey-

reden o ihtiyardı. Elinde yine o altın başlı baston vardı. Ama bastonu bu kez tanıdım. 1950'lerde *Boston Post* gazetesi, New England eyaletindeki her ilçeye, en yaşlı yerlilere verilmek üzere bu bastonlardan bir tane hediye etmişti. Ve bastonlar bir ihtiyardan diğerine geçmişti. İşin komiği *Post* gazetesi çoktan nalları dikmişti.

Adamın adını hatırlamaya çalışarak, "Aslında iki dost edindim," diye cevap verdim. İhtiyarı Jo'nun yaşadığı günlerden anımsıyordum. Dickie'nin bekleme odasındaki koltukların birinde oturur, çekiçler iner ve kompresörler homurdanırken havadan ve siyasetten, siyasetten ve havadan söz ederdi. Oranın müdavimlerindendi. Ve dışarda, 68 numaralı karayolunda bir şey oldu mu, hemen haberi olur ve bunu görürdü. Zaten garaja da daha çok bunun için giderdi.

"Duyduğuma göre Mattie Devore istediği zaman pek sevimli oluyormuş." Bütün Yankee'ler gibi R harflerinin yerine H'leri geçiriyordu. İhtiyar çapaklı gözlerinden birini kırptı. Hayatım boyunca pek çok müstehcen göz kırpması görmüştüm, ama hepsi altın saplı bastondan bu adamınkinin yanında sönük kalırlardı. İçimden bir yumrukta adamın balmumundan yapılmış gibi duran gaga burnunu kırmak geldi. Burnu suratından uçarken kıvırdığınız dizinizin üstünde bir dalı kırarken çıkan çatırtıya benzer bir ses duyulacaktı.

"Sen çok şey duyuyor musun, ihtiyar?" diye sordum.

Yaşlı adam, "Ah, evet," dedi. Gülümserken karaciğer parçalarını andıran dudakları aralandı. Dişetlerinde sürüyle beyaz leke vardı. Üstte ve altta da iki sarı dişi duruyordu. "Onun küçük bir kızı var. Çocuk pek sevimli. Evet."

"Koşan bir kedi kadar sevimli," diye mırıldandım.

İhtiyar bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. Benim gibi tüysüz bir delikanlının böyle eski bir sözü tekrarlaması onu biraz şaşırtmıştı. Sonra o pis tebessümü yayıldı. "Ama çocuk annesine aldırmıyor," dedi. "Biliyor musun, evi o bebek idare ediyor."

Çok sonra altı kişinin bizi seyredip konuşmamızı dinlediğini fark ettim. Neyse geç olsun da güç olmasın derler. Sesimi biraz yükselterek, "Bende bu izlenimi bırakmadılar," diye cevap verdim. "Hayır. Bende hiç böyle bir izlenim bırakmadılar."

Adam sadece sırıttı... O ihtiyarlara özgü, "Ben senden iyisini bilirim..." diyen tebessümdü bu.

Dükkândan çıkarken Mattie Devore'u düşünerek endişeleniyordum. Bence çok fazla kişi genç kadının işine burnunu sokuyordu.

Eve vardığımda şarap şişemi mutfağa götürdüm. Ben balkondaki ocağı yakarken o da bu arada soğurdu. Buzdolabının kapağına uzanırken bir an duraksadım. Kapağa gelişigüzel kırk sekiz kadar küçük mıknatıs yapıştırmıştık. Sebze, meyve biçiminde olanların yanında plastik harfler ve hatta California üzümleri şeklinde olanları vardı. Ama şimdi artık bunlar gelişigüzel serpiştirilmiş gibi durmuyorlar, buzdolabının kapağında bir daire oluşturuyorlardı. Biri buraya gelmiş, içeri girmiş ve...

O, buzdolabının kapağındaki mıknatısları yeniden mi dizmişti? Eğer öyleyse, bu hırsızın adamakıllı tedavi görmesi gerekiyordu. Mıknatıslardan birine parmağımın ucuyla hafifçe dokundum. Sonra birdenbire kendi kendime kızarak uzandım ve mıknatısları rastgele dağıttım. Bunu öyle şiddetle yaptım ki, ikisi yere düştü ve eğilip onları almadım.

O gece yatmadan önce teybi, doldurulmuş Dev Geyik Bunter'ın altına yerleştirdim. Cihazı açarak 'Dikte' düğmesine bastım. Sonra teybe evden getirdiğim kasetlerden birini takarak yukarı çıkıp yattım. Rüya görmeden, bazı kesintiler olmadan tam sekiz saat uyudum.

Ertesi gün yani pazartesi günü hava turistlerin Maine'e gelmelerine neden olan güzellikteydi. Hava o kadar güneşli ve temizdi ki, gölün karşı tarafındaki tepeler sanki yavaşça büyütülmüşler gibi gözüküyorlardı. New England'daki en yüksek tepe olan Mount Washington daha gerilerde yüzer gibi duruyordu.

Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra ıslık çalarak oturma odasına gittim. Bu sabah son günlerde hayal ettiğim şeyler bana nedense gülünç geliyordu. Sonra ıslığım yarıda kesildi. Teypteki sayacı yatarken 000'a getirmiştim. Ama şimdi kadranda 012 yazılıydı.

Kaseti sardım. Elim 'Çalma' düğmesinde öylece durdum. Kendi kendime (Jo'nun sesiyle) budalalık etmememi söyledim ve düğmeye bastım.

Bir ses, *"Ah, Mike..."* diye fısıldadı. Adeta yas tutarcasına. Banttan geliyordu bu ses. Bir çığlık atmamak için avucumu ağzıma bastırdım. Hava akımı yüzümün yanlarını okşayarak geçtiği sırada Jo'nun odasında duyduğum sesti bu. Ama şimdi kelimeler tümünü kavrayabileceğim kadar yavaş söyleniyordu. Ses yine duyuldu. *"Ah Mike."* Hafif bir şıkırtı oldu. Makine bir süre kapanmıştı. Ardından ben kuzey bölümünde uyurken oturma odasında söylenen sözler tekrarlandı. *"Ah, Mike..."*

Sonra ses kesildi.

Onuncu Bölüm

Saat dokuz sularında bir kamyonet bahçe yolundan inerek arabamın arkasında durdu. Taşıt yeniydi. Dodge Ram kamyonetiyle temiz ve krom aksanı öyle parlaktı ki, sanki o on günlük deney plakaları o sabah çıkarılmıştı. Ama bu da daha önceki gibi beyazımsıydı ve şoför mahallinin yanındaki kapıda bulunan yazılar da tanıdıktı. WILLIAM 'BILL' DEAN/KAMP KONTROLÜ-BEKÇİLİK-HAFİF MARANGOZLUK İŞLERİ. Bunun altında da Bill'in telefon numarası yazılıydı. Dean'i karşılamak için elimde kahve fincanı arka verandaya çıktım.

Bill, "Mike!" diye bağırarak şoför yerinden indi. Yankee erkeklerinin kimseyle kucaklaşmadıkları bilinir. Bu herkesçe bilinen bir gerçektir. Sert erkekler dans etmez ve gerçek maçolar da *quiche* yemezler, gibi bir şeydir bu. Ama Bill elimi öyle bir sıktı ki, az kalsın dörtte üçü boş olan fincandaki kalan kahve dökülecekti. Adam sonra heyecanla sırtıma vurdu. Gülümserken takma oldukları hemen anlaşılan o şahane dişleri ortaya çıktı. Onlardan eskiden 'Roebuck protezi' diye söz edilirdi. Çünkü mağaza kataloğundan seçilirlerdi. Bir an kafamdan, böyle bir protez Lakewiew Market'inde beni sorguya çeken asırlık ihtiyarın işine yarardı, diye geçti. Herhalde yemek zamanı o meraklı yaşlı bunağın işini kolaylaştırırdı. Sonra, Bill, "Mike," dedi. "İnsan seni görünce gözü gönlü açılıyor!"

"Ben de seni gördüğüme seviniyorum," diyerek gülümsedim. Ama bu sahte bir tebessüm değildi. Kendimi iyi hissediyordum. Gökgürültüleriyle yankılanan bir gece yarısı rahatça ödünüzü patlatabilecek şeyler bir yaz sabahına özgü parlak ışıkta çoğu zaman sadece ilginç gözüküyorlardı. "Seni iyi gördüm, dostum."

Bu doğruydu. Bill sadece dört yaş daha almıştı. Saçları biraz ağarmışsa da diğer bakımlardan eskisi gibiydi. Altmışında mı, yoksa yetmişinde miydi? Bu önemli değildi. Suratında sağlığının bozulduğunu belirten o balmumumsu renk yoktu. Yüzü çökmemişti. Özellikle gözlerinin etrafı ve avurtları. Ben bütün bunları yaklaşan bitkinliğin işaretleri olarak alırdım.

Bill elimi bırakarak, "Ben de seni," dedi. "Jo için hepimiz çok üzüldük, Mike. Kenttekiler onu çok severlerdi. Böylesine genç öldüğü için hepimiz çok etkilendik. Karım, benden özellikle sana başsağlığı dilememi istedi. Jo, Yvette'in zatürree geçirdiği yıl onun için bir battaniye dokumuştu. Karım bunu hiçbir zaman unutmadı."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Bir an sesimin kendiminkine hiç benzemediğini fark ettim. TR'de karım sanki hiç ölmemiş gibiydi. "Yvette'e de teşekkür et."

"Olur. Evde her şey yolunda mı? Yani klima dışında demek istiyorum. Lanet olasıca şey! Western Auto'dakiler bana gereken parçayı getireceklerine söz vermişlerdi. Parça güya geçen hafta gelecekti. Ama adamlar şimdi ağustosun birine kadar gelemeyeceğinden söz etmeye başladılar.

"Önemli değil. Laptop'um yanımda. Gerekirse mutfak masası ne güne duruyor?" Onu kullanmak istiyordum. Pek çok bilmece vardı ve zaman azdı.

"Sıcak su var, değil mi?"

"Evet, evet. Bunların hepsi iyi de, bir sorun var."

Durakladım. Bir bekçiye evinde hayaletler dolaştığını nasıl açıklardın? Galiba bunu yapmanın uygun bir yolu yoktu. Belki de en iyisi konuya girivermekti. Soracağım sorular vardı. Ve sadece konunun etrafında nazlı nazlı dönmek istemiyordum. Bir kere Bill bunu hemen sezerdi. Dişlerini bir katalogtan seçebilirdi, ama asla aptal biri değildi.

"Ne var, Mike? Açıkla bakalım."

"Bu sözlerimi nasıl karşılayacağını bilmiyorum ama..."

Durumu birdenbire kavrayan bir adam gibi gülümseyerek elini kaldırdı. "Belki de bunu zaten biliyorum."

Öyle rahatladım ki! Bill'in Sara'da başından neler geçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Belki de ampulleri değiştirir ya da damı kontrol ederken bir şeyler olmuştu. "E, *sen* ne duydun?"

Bill, "Daha çok Royce Merrill'le Dickie Brooks'un anlattıklarını," dedi. "Bunun dışında fazla bir şey bilmiyorum. Unutma, karım-

la Virgina'daydık. Daha dün gece sekize doğru döndük. Ama yine de dükkânda konuşulan en önemli konu bu."

Aklım fikrim Sara'da olduğu için o an neden söz ettiğini anlayamadım. Yerlilerin evindeki garip gürültülerden söz edip dedikodu yaptıklarını düşünüyordum. Sonra Royce Merrill adını hatırladım ve durumu kavradım. Merrill, altın saplı bastonu olan ve müstehcen bir ifadeyle göz kırpan o ihtiyar bunaktı. Evimin bekçisi hayaletlerin çıkardıkları gürültülerden değil, Mattie Devore'dan söz ediyordu.

"Sana bir fincan kahve vereyim," dedim. "Bana burada nelerle karşılaşacağımı anlatmanı istiyorum. Bu gerekli."

Balkondaki iskemlelere oturduk. Ben fincanıma yeniden kahve doldurmuş, Bill'e de çay vermiştim. (Bill, "Son günlerde kahve iki ucumda da yanma yapıyor," demişti.) Ona önce Royce Merrill-Dickie Brooks'un Mattie ve Kyra'yla karşılaşmamla ilgili yorumlarını sordum.

Neyse ki, bu tahmin ettiğimden daha iyiydi. İki ihtiyar da beni kucağımda çocukla yolun kenarında dururken görmüşlerdi. Kapısı açık kalmış Chevrolet'min hendeğe doğru park edilmiş olduğunu da. Neyse ki Kyra'nın 68 numaralı karayolundaki şeritte oyun oynar gibi yürüdüğünü fark etmemişlerdi. Ama Royce sanki bunu dengelemek istiyormuş gibi Mattie'nin bana, "kahramanım" dercesine sıkıca sarıldığını ve dudaklarımdan öptüğünü iddia etmişti.

"Kadını yakalayarak bazı şeyler yaptığımı kaçırmadığını umarım," dedim.

Bill, "Royce'un hayal gücü ellisinden beri fazla çalışmıyor," diyerek güldü. "Ve bu da kırk yıl kadar önceydi."

"Ben kadına hiç dokunmadım bile. Şey... Bir an elimin tersi onun göğsünün çizdiği kavisin üzerinden kaymıştı. Ama bu da istemeden olmuştu. O genç kadın ne düşünürse düşünsün gerçek buydu."

Bill, "Kahretsin," dedi. "Bunu bana söylemene bile gerek yok. Ama..."

Bu, "Ama," sözcüğünü tıpkı annemin her zaman yaptığı gibi söylemişti. Cümlenin sonunda sesini alçaltmıştı. Sanki bu kelime uğursuz bir uçurtmanın kuyruğuydu.

"Ama ne?"

Bill, "O genç kadına yaklaşmazsan iyi edersin," dedi. "O iyi bir kız aslında. Nerdeyse kentli sayılır. Ancak, başına dert açabilir." Bir an durdu. "Hayır, bu sözlerimle Mattie'ye karşı haksızlık ediyorum. *Onun* başı dertte."

"İhtiyar, çocuğun velayetinin kendisine verilmesini istiyor. Öyle değil mi?"

Bill çay fincanını balkonun parmaklığının üzerine bıraktı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Göl sularından yansıyan ışıklar yüzüne dalga dalga vuruyor ve ona tuhaf bir görünüş veriyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim. Ayrıca elime bazı ipuçları da geçti. Anlayacağın Mattie'nin kayınpederi cumartesi akşamı havai fişekler atılırken beni aradı. Doğru dürüst konuşup amacını açıklamasa da Max Devore'un Batı Maine'e gelininin jipine ve karavanına el koymak için geldiğini sanmıyorum. Evet, Bill, hikâye nedir?"

Yaşlı dostum birkaç saniye sessizce bana baktı. Karşısındakinin çok ciddi bir hastalığa tutulduğunu bilen ve ona gerçeğin ne kadarını açıklayabileceğini düşünen biri gibiydi. Bu bakışlar fena halde endişelenmeme neden oldu. Ayrıca Bill Dean'i zor bir duruma düşürüyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Sonuçta Devore'un kökleri buradaydı. Bill belki beni severdi ama ben oranın yerlisi değildim. Jo'yla ben uzaklardan gelmiştik. Tabii daha kötüsü de olabilirdi. Massachusettes'ten ya da New York'tan gelmek gibi. Yine de Derry, Maine de olmakla beraber, buraya uzaktı.

"Bill? Nasıl davranmam gerektiği konusunda yardıma ihtiyacım var. Eğer sen..."

Bill artık öyle rahat gülümsemiyordu. "Devore'un yoluna çıkayım deme. Adam deli..."

Bir an onun Devore'un bana kızmış olabileceğini kastettiğini sandım. Ama sonra yüzüne tekrar bakınca, hayır, diye düşündüm. O Devore'un delice öfkelere kapıldığını söylemiyor. 'Deli'den kastı, çıldırmış biri olduğu.

"Deli mi?" diye sordum. "Nasıl deli? Charles Manson gibi mi? Yoksa Hannibal Lecter gibi mi? Nasıl?"

Bill mırıldandı. "Howard Hughes gibi diyelim. Onunla ilgili hikâyeleri hiç okudun mu? İstediklerini elde etmek için neler yaptığını? Bu belki sadece Los Angeles'te satılan bir tür sosisli sandviç olabilir, Locheed ya da McDonnelle Douglas'tan çalmak istediği bir uçak desinatörü. Hughes istediğini elde etmek için deli olurdu. Ve bunu ele geçirinceye kadar da durmazdı. Devore da onun gibi işte. Kentte anlatılan hikâyelerden anlaşıldığına göre daha çocukken bile dikkafalı ve inatçıymış.

"Babam onunla ilgili bir olayı anlatırdı. Küçük Max Devore bir kış günü Scant Larribee'nin küçük deposuna girmiş. Çünkü Scant'ın, oğlu Scooter'a Noel'de hediye ettiği kızağı istiyormuş. Bu olay 1923'te olmuş sanırım. Babamın söylediğine göre kırılan camlar Devore'un iki elini kesmişse de o kızağı alıp gitmiş. Onu gece yarısına doğru bulmuşlar. Ellerini göğsüne bastırmış Sugar Maple Hill'den aşağıya kayıyormuş. Yün eldivenleri ve üstü başı kan içindeymiş. Maxie Devore'un çocukluğuyla ilgili pek çok hikâye var. Sorarsan sana elli değişik olay anlatırlar. Bunlardan bazıları doğru bile olabilir. Ama kızakla ilgili olan gerçekten doğru. Çiftliğime bahse girerim. Çünkü babam yalan söylemezdi. Bu dini inançlarına aykırıydı."

"Neden, bir Baptist miydi?"

"Hayır, efendim. Bir Yankee'ydi."

"1923 yılı çok gerilerde kaldı, Bill. İnsanlar bazen değişir."

"Evet. Ama çoğu da değişmez. Devore'u geri dönüp Worrington'a yerleştiğinden beri görmedim. Onun için kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Yalnız, duyduğum bazı şeyler yüzünden, Devore *değiştiyse,* diye düşünüyorum. "Daha kötü olmuş demektir. Adam, bütün ülkeyi tatile ihtiyacı olduğu için aşmadı. Devore o *çocuğu* istiyor. Onun için bebek, Scooter Larribee'nin kızağının bir başka türü. Ve sana şunu ısrarla öneriyorum. Onunla çocuk arasında pencere cam rolüne çıkma."

Kahvemi yudumlayarak göle doğru baktım. Bill düşünmem için bana zaman verdi. O sırada iş botlarından birini yerdeki tahtalara düş-

müş olan kuş pisliğini kazımak için kullandı. Karga pisliği bu, diye düşündüm. Ancak kargalar etrafa bu kadar bol pislik saçar.

Bir şeyin kesin olduğu anlaşılıyordu: Mattie Devore'un başı dertteydi ve kurtulacağa pek benzemiyordu. Yirmi yaşında olduğum kadar kuşkucu değildim artık. Kim olabilir ki? Ama yasaların Bayan Karavan'ı, Bay Bilgisayar'a karşı koruyacağına inanacak kadar da saf ya da idealist değildim... Özellikle Bay Bilgisayar pis oyunlar oynamaya karar verirse. Adam daha çocukken istediği kızağı almış ve gece yarısı onunla kaymaya çıkmıştı. Üstelik kanlar akan ellerine de aldırmamıştı. Ya şimdi olgun bir insan olarak ne yapacaktı? Son kırk yıl boyunca istediği kızakların hepsini elde eden yaşlı bir adamken?"

"Mattie hikâyesi nedir, Bill? Bana anlat."

Bu uzun sürmedi. Taşrada anlatılan hikâyeler genellikle basit şeylerdir. Ama bu, onların ilginç olmadıkları anlamına gelmez.

Mattie Devore yaşamına Mattie Stanchfield adıyla başlamıştı. TR'den değildi, ama sınırın hemen ötesinde Motton'da yaşıyordu. Babası bir ağaç kesicisi, annesiyse evde güzellik bakımı yapan bir kadındı. Bu da aralarındaki bağı insanda dehşet uyandırır biçimde kusursuz bir taşra evliliği haline sokuyordu. Üç çocukları vardı. Dave Stanchfield sonunda Lowel'de bir virajı alamayarak ağzına kadar kâğıt hamuru dolu kamyonla Kawadian Pond'a daldığı zaman dul karısının da umudu kırıldı. Çok geçmeden o da öldü. Sigorta yoktu. Stanchfield sadece taşıtını sigorta ettirmişti.

Grimm Kardeşler'in masalları beğenilir değil mi? Evin arkasındaki birkaç oyuncağı, bodrumdaki iki ayaklı saç kurutma makinesini ve eski paslı Toyota'yı çıkarın. İşte size Grimm'leri aratmayacak bir masal. "Bir zamanlar zavallı dul bir kadın, dört çocuğuyla yaşardı..."

Mattie masalın prensesiydi. Fakir, ama güzeldi. (Kadının güzel olduğuna ben de şahsen tanıklık edebilirdim.) Sonra prens çıkageldi. Uzun boylu, zayıf, kekeme, kızıl saçlı biriydi. Lance Devore. Max Devore'un yaşamında güneş batarken dünyaya gelen oğlu. Lance, Mattie'yle karşılaştığı sırada yirmi bir yaşındaydı. Kız ise henüz on ye-

disine basmıştı. İki genç Mattie'nin yaz mevsimi için garsonluk yapmaya başladığı Warrington'da karşılaştılar.

Lance gölün karşı tarafında, Upper Bay'de kalıyordu. Ama salı geceleri Warrington'da beyzbol maçları yapılıyordu. Kentliler, Yazlıkçılar'a karşı oynuyorlardı. Lance de maçlara katılmak için genellikle sandalla oraya geliyordu. Yumuşak bir topla oynanan bu beyzbol bu dünyadaki Lance Devore'lar için şahane bir şeydi. Elinde beyzbol sopasıyla kalede dururken fasulye sırığı gibi olmanızın hiç önemi yoktu. Ve tabii kekelemenizin de.

Bill, "Lance, Warrington'dakilerin akıllarını epeyce karıştırıyordu. Çocuğun hangi takımdan olduğunu bilemiyorlardı. Yerliler'den miydi, yoksa Yazlıkçılar'dan mı? Ama Lance'in buna aldırdığı yoktu. İki taraf da ona uygundu. Bazı haftalar Yerliler'le bazı haftalar da Yazlıkçılar'la oynuyordu. İki takım da Lance aralarına katıldığı için memnundu. Topa çok iyi vuruyordu. Rakibin topunu da bir melek gibi yakalıyordu. Uzun boylu olduğu için onu hemen kaleye dikiyorlardı. Ancak, Lance orada gerçekten ziyan oluyordu... İkinci kale ya da yanda... vay vay vay... Lance zıplayıp dönüyordu. Şu Noriega denilen adam gibi."

"Galiba Nureyev'i kastediyorsun," dedim.

Bill omzunu silkti. "Önemli olan şu: Çocuk gerçekten görülecek gibiydi. Ve herkes ondan hoşlanıyordu. Lance diğerlerine hemen uyum sağlıyordu. Beyzbolu genellikle gençler oynar. Ve onlar için kim olduğun değil, nasıl oynadığın önemli. Ayrıca çoğu Max Devore'un kim olduğunu bile bilmiyordu."

"Tabii *Wall Street Journal*'ı ya da bilgisayar dergilerini okumuyorlarsa," diye mırıldandım. "Onlarda Devore adı sık sık geçiyor. İncil'de Tanrı sözcüğünün geçmesi gibi."

"Sahi mi?"

"Şey... Bilgisayar dergilerinde Tanrı'nın adı Gates diye yazılıyor sanırım. Sanırım ne demek istediğimi biliyorsun."

"Galiba... Ama yine de Max Devore altmış beş yıldan beri TR'de oturmuyordu. O buradan ayrıldığında neler olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Hayır. Nerden bileceğim?"

Bill bana hayretle baktı. Sonra sanki gözlerinde bir perde belirip kayboldu. "Bunu sana başka zaman anlatırım. Gizli bir şey değil zaten. Ama saat on birde Harriman'larda olmam gerekiyor. Kanalizasyon tulumbasını kontrol edeceğim. Buraya takılıp kalmak olmaz. Sana söylemek istediğim şu: Lance Devore'u yumuşak topa gerektiği gibi vuran, yani topu yüz metre ileriye, ağaçların arasına atan uysal bir çocuk diye aralarına almışlardı. Babası yüzünden ona düşman olacak yaşta kimse yoktu. En azından salı geceleri Warrington'da. Paralı bir ailenin çocuğu olduğu için Lance'e kızmıyorlardı. Kahretsin! Yazları buraya sürüyle zengin gelir. Bunu sen de biliyorsun. Tabii hiçbiri Max Devore kadar zengin olmasa da bunun da kademeleri var."

Bu doğru değildi. Bunu bilecek kadar param vardı. Zenginlik Richter ölçeği gibidir. Belirli bir noktayı geçtikten sonra bir düzeyden diğerine atlarsınız. Ancak, iki ya da üç katı bir hızla değil. Düşünmek istemeyeceğiniz kadar şaşırtıcı bir hızla. Fitzgerald işin doğrusunu anlatırken sezgilerine pek güvenememişti sanırım. "Çok zenginler senden ve benden farklıdır." Bill'e bunu söylemeyi düşündüm. Ama sonra dilimi tutmaya karar verdim. Adam gidip kanalizasyon tulumbasını tamir edecekti.

Kyra'nın annesiyle babası çamurlu bir çukura saplanmış olan bir bira fıçısının başında karşılaştılar. Mattie her salı akşamı sağlanan fıçı birasını el arabasıyla ana binadan beyzbol alanına götürüyordu. Kız lokantanın bulunduğu bölümden hiçbir zorluk çekmeden epeyce uzaklaştı. Ama haftanın başlarında çok yağmur yağmıştı. Ve el arabası sonunda yumuşak bir yerde çamura battı. Lance'in takımı sahadaydı. Lance ise bankın ucuna oturmuş vuruş sırasının kendisine gelmesini bekliyordu. Mavi Warrington polo gömlek ve beyaz şort giymiş bir kızın çamura saplanmış olan el arabasıyla boğuştuğunu gördü ve ona yardım etmek için yerinden kalktı. Üç hafta sonra iki genç artık birbirlerinden hiç ayrılmıyordu. Ve Mattie hamileydi. On hafta sonra evlendiler. Otuz yedi ay sonra Lance Devore tabutta yatıyordu. Artık yumuşak topla oynanan beyzbolla, yaz akşamları içilen soğuk birayla, babalıkla, güzel bir prensese olan aşkıyla hiçbir ilişkisi yoktu. Onun-

ki de çabuk sona eren yaşamlardandı. "Sonsuza kadar mutlu oldular," sözleri ona uymuyordu.

Bill Dean iki gencin karşılaşmalarının ayrıntılarını anlatmadı. Sadece, "Sahada karşılaştılar," dedi. "Kız birayı getiriyordu. Lance onun arabayı çamurdan çıkarmasına yardım etti."

Mattie de olayın bu bölümünden pek söz etmedi. O yüzden fazla bir bilgim yok. Ama... yine de bazı şeyleri biliyorum. Tabii kimi ayrıntıların yanlış olabileceği üzerine sizinle bir dolara karşılık yüz dolarına bahse varım. Ayrıntıların çoğu doğru. O yaz, bilmem gerekmeyen şeyleri öğrendim.

Bir kere havalar çok sıcaktı. 1994 yazı on yılın en sıcak mevsimiydi. Başkan Clinton'u Newt ve Cumhuriyetçiler gölgede bırakmaya çalışıyordu. Herkes bizim o Kaypak Willie'nin ikinci defa seçilmek için çabalamayacağını söylüyordu. Boris Yeltsin'in kalp krizi yüzünden ya da içkiyi bırakmak için yatırıldığı klinikte öldüğü iddia ediliyordu. Red Sox takımı hakkı olmamasına rağmen iyi gözüküyordu. Belki Derry'de de Johanna Arlen Noonan'ın midesi sabahları biraz bulanıyordu. Eğer öyleyse genç kadın kocasına bundan hiç söz etmemişti.

Mattie'yi sol göğsünün üzerine beyaz iplikle adı işlenmiş olan mavi polo gömleğiyle görebiliyordum. Beyaz şortu güneşten yanmış bacaklarıyla güzel bir zıtlık oluşturuyordu. Başındaki kepin geniş vizyerinin yukarsında kırmızı bir W harfi vardı. Warrington'un W.'su. O güzel koyu sarı saçları, kepin arkasındaki delikten çıkıyor ve gömleğinin yakasına düşüyordu. Onun el arabasını bira fıçısını düşürmeden çamurdan çıkarmak için çabalamasını da hayalimde canlandırabiliyordum. Başını eğmişti. Enli vizyerin gölgesi ağzı ve küçük çenesi dışında yüzünün görülmesini engelliyordu.

Lance, "İ-i-izin v-v-ver de, y-y-yardım e-e-deyim," diyordu. Kız başını kaldırıyor, kepin vizyerinin gölgesi kayboluyor ve delikanlı Mattie'nin iri mavi gözlerini görüyordu. Kızı da ilerde onun gibi mavi gözlü olacaktı. Lance bu gözlere bakıyor ve savaş bir tek kurşun bile atılmadan sona eriyordu. Delikanlı artık Mattie'ye aitti. Herhangi bir delikanlının bir genç kıza ait olması gibi.

Buradakilerin dedikleri gibi, "Gerisi flörttü."

İhtiyar Devore'un üç çocuğu vardı. Ama sadece Lance kendisini ilgilendiriyordu. (Bill rahatça, "Adamın kızı iyice kaçık," dedi. (California'daki bir akıl hastanesinde. Galiba kız kansermiş de.) Lance'in bilgisayarlar ve disketlerle hiç ilgilenmemesi babasını memnun ediyor gibiydi. İşleri yönetecek bir oğlu daha vardı. Ancak Lance'in kendisinden çok büyük olan üvey ağabeyinin başka bir konuda başarılı olması imkânsızdı. Yani o babasına torunlar veremeyecekti.

Bill, "Adam hötöröf," dedi. "California'da onlardan sürüyle olduğunu söylüyorlar."

Herhalde TR'de de öyleleri vardı ama evimin bekçisini cinsel açıdan eğitmek de bana düşmezdi.

Lance Devore, Oregon'daki Reed Üniversitesi'ne gidiyordu. Konu olarak ormancılığı seçmişti. Delikanlı yeşil flanel pantolon, kırmızı askı ve şafak vakti akbabaların görünüşlerine âşık olan tiplerdendi. Akademik lafları bir tarafa bırakırsak, Grimm Kardeşler'in masallarındaki oduncular gibi biriydi. Üçüncü sınıftan dörde geçeceği yaz tatilinde babası onu ailenin Palm Springs'deki malikânesine çağırdı. Ona avukatlarınki gibi kutuya benzer bir çanta verdi. Bunun içi haritalar, havadan çekilmiş fotoğraflar ve hukuki belgelerle doluydu. Pek düzenle sokulmamışlardı. Ama delikanlının buna önem verdiğini de sanmıyorum. Resimli roman toplayan birine içi Vakvak Kardeş'in eski ve ender bulunan dergileriyle dolu bir sandık hediye edildiğini düşünün. Ya da Humprey Bogart'la Marilyn Monroe'nun piyasaya sürülmemiş, sadece kaba montajı yapılmış filminin bir sinema meraklısına verildiğini. Ondan sonra da bu hevesli ormancının, babasının Batı Maine'deki dönümlerce ya da kilometrekarelerce büyüklüğünde ormanların değil, adeta birçok krallığın sahibi olduğunu kavradığını hayal edin.

Max Devore TR'den 1933'te ayrılmış olsa da büyüdüğü yerle her zaman yakından ilgilenmişti. Bu bölgede çıkan gazetelere abone olmuş, *Downeast* ve *Main Times* gibi dergilerin kendisine yollanmasını sağlamıştı. Bin dokuz yüz seksenli yılların başında Raine'le New Hampshire sınırının doğusunda uzun ve geniş şeritler halinde arazi almaya başlamıştı. Tanrı da biliyor ya, satılacak çok toprak vardı. Bu yerlerin sahibi olan kâğıt fabrikalarının çoğu 'ekonomik durgunluk'

denen kuyuya yuvarlanmıştı. Çoğu, New England'daki mal mülk ve şirketleri konusunda en iyisinin kısıntıya gitmek olduğuna karar vermişti. Böylece Kızılderililerden çalınan ve bin dokuz yüz yirmiler ve ellilerde amansızca sınırları çizilen bu topraklar sonunda Max Devore'un eline geçmişti. Belki adam burayı, uygun bir fırsat çıktığı için almıştı. Belki de bunun yararlanabileceği bir alım satım olduğunu düşünmüştü. Belki de çocukluk yıllarından sağsalim çıktığını, hatta o çağı yendiğini kendi kendisine kanıtlamak için almıştı.

Belki de bu toprakların küçük oğlu için güzel bir oyuncak olacağına karar vermişti. Devore, Batı Maine'de geniş toprakları satın aldığı sırada herhalde Lance küçük bir çocuktu... Ama anlayışlı bir babanın onun nelerle ilgilendiğini sezebileceği bir yaştaydı.

Devore, Lance'dan 1994 yazını, çoğu on yıl önce alınmış olan toprakları kontrol ederek geçirmesini istedi. Çocuğun belgeleri bir düzene sokmasını istiyordu. Fakat istediği bundan da fazlaydı. Lance'ın bütün bunlardan bir anlam çıkarması gerektiğini düşünüyordu. Aradığı şey toprakların kiralanması değildi. Ancak, Lance böyle bir şey önerirse razı olacaktı, sanırım. Ne var ki Devore aslında satın aldığı şeylerin anlamını kavramak istiyordu. Lance bir yazı Batı Maine'de geçirir ve kendince bütün bunlardan bir anlam çıkarabilir miydi? Ayda iki üç bin dolar ücretle?

Herhalde Lance'in cevabı Buddy Jellison'un sözlerinin daha terbiyeli bir tekrarıydı. "Kargalar ağaç tepelerine pislerler mi?"

Delikanlı 1994 yazında bölgeye geldi ve Dark Score gölünün diğer kenarında çadırını kurdu. Reed'e ağustosun sonlarında dönmesi gerekirken onun yerine üniversiteye bir yıl devam etmemeye karar verdi. Bu babasının hoşuna gitmedi. Max Devore'un burnuna 'kız derdi' diye tanımladığı şeyin kokusu geliyordu.

Bill Dean, "Evet," dedi. "Ta California'dan Maine'i koklamak kolay değildir!" Güneşten yanmış kollarını kavuşturmuş kamyonetinin şoför mahallinin yanındaki kapıya yaslanmıştı. "Koklamayı onun adına buraya daha yakın biri yapıyordu."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Gevezeliklerden. İnsanlar bedavadan konuşurlar. Hem de işin içinde para varsa bundan fazlasını yaparlar."

"Royce Merrill gibiler mi?"

Bill, "Royce onlardan sadece biri," diye başını salladı. "Ama Devore'un bir tek adamı olduğunu sanmıyorum. Burada zaman iyiyle kötü arasında değişmiyor. Kötüden daha kötüye gidiyor. Bu nedenle Max Devore gibi biri elli ya da yüzlük banknotlar vermeye başlarsa..."

"Bu kişi buradan biri miydi? Örneğin bir avukat?"

Adam avukat değildi. Motton'da iş yapan ve pusuda bekleyen Richard Osgood adlı bir emlak komisyoncusuydu. (Bill onun 'kaypak bir yağcı' olduğunu düşünüyordu.) Osgood sonunda Castle Rock'tan bir avukatı tutmuştu. 1994 yazı sona erdiği ve Lance Devore, TR'de kaldığı zaman o kaypak adamın ilk işi olayları öğrenmek oldu. Buna bir son verecekti.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

Bill önce saatine, ardından da gökyüzüne baktı. Ve sonunda gözlerini bana dikti. "İkimiz de deneyimli insanlarız," demek istiyormuş gibi garip bir tavırla omzunu silkti. "Sakin ve kararlıyız. Ama böyle aptalca sorular sormana hiç gerek yok."

"Sonra Lance Devore'la Mattie Stanchfield, 68 numaralı karayolundaki Grace Baptist Kilisesinde evlendiler. Osgood'un bunu engellemek için bazı şeyler yaptığından söz edildi. Hatta bana Osgood'un çiftin nikâhını kıymayı reddetmesi için Peder Gooch'a rüşvet bile teklif ettiğini söylediler. Ama bence bu budalaca bir iddia. İki genç başka bir kiliseye giderlerdi. Zaten kesinlikle bilmediğim bir şeyi tekrarlamamın da bir yararı yok."

Bill kollarını açıp sağ elinin, derisi kayışa dönmüş parmaklarıyla teker teker saymaya başladı.

"Lance'la Mattie 1994 eylülünün ortasında evlendiler. Bunu biliyorum." Başparmağını uzattı. "Herkes damadın babasının gelip gelmediğini anlamak için etrafına bakındı. Ama Devore hiç gözükmedi." İşaret parmağını kaldırdı. İki parmağı havadayken eli tabancaya benziyordu. "Mattie bebeği 1995 yılının nisan ayında dünyaya getirdi. Yani bebek

biraz erken doğdu... Ama sorun yaratacak kadar da erken değil. Bebeği dükkânda kendi gözlerimle gördüm. Henüz bir haftalıktı. Ve uygun büyüklükteydi. Üçüncü parmağı da uzandı. "Delikanlının babasının genç çifte para yardımı yapmayı kesinlikle reddedip etmediğini bilmiyorum. Ama onların Dickie'nin garajının aşağısında bir karavanda yaşadıklarını *biliyorum*. Yani bence çok zor durumdaydılar."

"Devore onları köşeye kıstırmaya çalıştı," dedim. "Her istediğini elde etmeye alışık olan bir insan böyle yapardı... Fakat sen adamın Lance'e çok düşkün olduğunu düşünüyorsun... Onun için herhalde zamanla yumuşardı."

"Belki yumuşardı ya da yumuşamazdı." Bill tekrar saatine baktı. "Şu hikâyeyi çabucak bitirip senin güneşinden kaçayım... Ancak kısa bir hikâye daha dinlemen gerekiyor. Çünkü bu, gerçek durumu açıklıyor.

"Lance, geçen yılın temmuzunda, yani ölmeden bir ay önce Lakewiew Market'ten posta bölmesinde boy gösterdi. Elinde, gönderilmek istediği sarı bir zarf vardı. Ama önce Carla DeCinces'e zarfın içindeki şeyi göstermeye karar verdi. Kadın delikanlının çok gururlandığını söyledi. Babaların, çocukları pek küçükken takındığı tavırlara benziyordu bu."

Başımı salladım. Sıska, kekeme Lance Devore'un gururlu tavırlar takınması fikri bana komik geldi. Sahneyi gözlerimin önünde canlandırabiliyordum. Bunun hoş bir yanı da vardı.

"Zarfta, Lance'le Mattie'nin Rock'ta çektirdikleri bir resim vardı. Yani çocuğun fotoğrafıydı bu... Adı neydi onun? Kayla mı?"

"Kyra."

"Ah, evet. Son zamanlarda çocuklarına akıllarına gelen her adı takıyorlar. Öyle değil mi? Kyra, fotoğrafta deri kaplı büyük bir koltukta oturuyordu. Düğme gibi küçücük burnuna ufacık bir gözlük oturtulmuştu. Bebek, gölün öte tarafında TR-160 ya da TR-110'daki ormanların havadan çekilmiş bir resmine bakıyordu. Devore'un satın aldığı yerlerden birine. Carla bebeğin suratında şaşkın bir ifade olduğunu

söyledi. Sanki bütün dünyada bu kadar çok ağaç olduğunu hiç düşünememiş gibi. Carla'nın söylediğine göre bebek pek sevimliydi."

"Koşan bir kedi kadar sevimli," diye mırıldandım.

"Ve zarf... Lance'in taahhütlü ve ekspres göndermek istediği zarfın üzerinde 'Maxwell Devore, Palm Spring, California,' yazılıydı."

"Ve sen bundan şu sonucu çıkardın: Yaşlı adam tek torunu olan bebeğin fotoğrafını isteyecek kadar yumuşamıştı. Ya da Lance Devore resmin babasını yumuşatabileceğini düşünmüştü."

Bill başını salladı. Çocuğu zor bir toplama işlemini başaran bir baba kadar memnundu. "Böyle olup olmadığını bilmiyorum. Zaten herhangi bir sonuç çıkaracak kadar zamanımız olmadı. Lance o küçük uzay çanaklarından almıştı. Senin evindeki gibi. Çanağı dama çıkardığı gün şiddetli bir fırtına vardı. Dolu, şiddetli rüzgâr, gölün kıyısına vuran dev dalgalar, arka arkaya çakan şimşekler. Bunlar gerçekleşirken akşam olmak üzereydi. Lance ise çanağı dama akşamüzeri yerleştirmişti. Her şey yerli yerindeydi. Ama fırtına çıktığı sırada delikanlı İngiliz anahtarını karavanın damında unutmuş olduğunu hatırladı. Anahtarın ıslanıp paslanmasını istemiyordu. Onu almak için dama çıktı..."

"Çocuğa yıldırım mı çarptı? Tanrım, Bill!"

"Evet, yıldırım düştü ama yolun karşı tarafına. Wasp Hill Yolunun 68'e bağlandığı yere gidersen, yıldırımın düştüğü ağacın gövdesinden geri kalanları görürsün. Yıldırım düştüğü sırada Lance elinde İngiliz anahtarıyla merdivenden iniyordu. Eğer başının üzerinden bir yıldırım geçmemişse, bunun ne kadar korkutucu bir şey olduğunu bilemezsin. Bu neye benzer biliyor musun? Yolda sarhoş bir sürücünün senin bulunduğun şeride geçerek üzerine gelmesine, ama son anda kendi tarafına dönmesine. Yakına düşen bir yıldırım saçlarının dimdik olmasına yol açar. Hatta organını bile etkiler. Dişindeki dolgulardan sesler çıkar ve kulakların uğuldar. Hava sanki kavrulmuş gibidir. Ağzında böyle bir tat bırakır. Lance o gece el merdiveninden düştü. Eğer yere yuvarlanmadan önce düşünecek zaman bulduysa, herhalde kendisini elektrik çarptığını sanmıştır, zavallı. TR'yi çok seviyordu ama burası ona hiç uğurlu gelmedi."

"Lance'ın boynu mu kırıldı?"

"Evet. Mattie bütün o gökgürültüleri arasında Lance'ın düştüğünü ya da haykırdığını filan duymadı. Dolu başladığı ve Lance de hâlâ dönmediği için birkaç dakika sonra dışarı baktı. Ve delikanlının orada, öylece yattığını gördü. Gözleri açık, o lanet olasıca dolulara bakıyordu."

Bill son bir defa saatine göz attı. Sonra da kamyonetinin kapısını açtı. "İhtiyar, onların düğününe gelmemişse de oğlunun cenaze törenine katıldı. Ve o günden beri burada. Genç kadına yaklaşmadı bile..."

"Ama çocuğu istiyor," dedim. Aslında bunu anlamış olsan da içim bir tuhaf oldu. Dört Temmuz'da karşılaştığımız zaman Mattie bana, "Bundan kimseye söz etmeyin," demişti. "Bu Ki'yle benim için iyi bir zaman değil..." Sonra sordum. "Devore'un açtığı dava ne durumda?"

"Bana sorarsan bitiş çizgisine erişmek üzere. Castle Yüksek Mahkemesi'nde taraflar dinlenecek. Ya bu ayın sonuna doğru ya da gelecek ay. Yargıç o zaman bebeğin büyükbabasına teslim edilmesine karar verecek veya davayı sonbahara kadar erteleyecek. Hangisi olursa olsun, bu hiç önemli değil. Çünkü Tanrı'nın bu yemyeşil dünyasında hiçbir zaman olamayacak bir şey var. Yani mahkemenin annenin lehinde karar vermesi. Küçük kız, şu ya da bu şekilde California'da büyüyecek."

Bu sözleri duyunca donup kaldım sanki.

Bill kamyonetinin direksiyonunun arkasına kaydı. "Bu işe hiç karışma, Mike. Mattie Devore'la kızına da hiç yaklaşma. Eğer onları cumartesi günü gördüğün için seni mahkemeye çağırırlarsa bol bol gülümse ve mümkün olduğu kadar da az konuş."

"Max Devore, Mattie'nin iyi bir anne olmadığını mı iddia ediyor."

"Evet."

"Bill ben çocuğu gördüm. Kız gayet iyiydi."

Yaşlı dostum tekrar gülümserken yüzünde neşe yoktu. "Öyle olduğunu sanırım. Ama önemli olan bu değil. Sen onların işine hiç karışma dostum. Bunu sana söylemek benim görevim. Artık Jo olmadığı için tek bekçin de benim." Kamyonetinin kapısını çarparak kapattı ve motoru çalıştırdı. Vitese uzanırken aklına başka bir şey geldiği için duraksadı. "Bir fırsatını bulursan baykuşları aramalısın."

"Hangi baykuşları?"

"Burada bir yerde bir çift plastik baykuş olacak. Belki bodrumda ya da Jo'nun atölyesinde olabilirler. Karın ölmeden önceki sonbahar onları postayla yolladılar."

"1993 yılının sonbaharında mı?"

"Evet."

"Bu doğru olamaz. Biz 1993 yılının sonbaharında Sara'ya gelmedik ki."

"Ama böyle oldu işte. Ben burada, fırtınaya karşı kullandığınız kapıları takarken Jo çıkageldi. Onunla bir süre konuştuk. Ardından posta kamyonu gözüktü. Kutuyu hole taşıdım. Sonra Jo'yla kahve içtik. O sırada hâlâ kahve içebiliyordum. Jo baykuşları kutudan çıkararak bana gösterdi. Tanrım! Kuşlar gerçek gibi duruyorlardı! Jo on dakika kadar sonra buradan ayrıldı. Hatta on dakika bile dolmadan. Sanki Sara'ya sırf bu iş için gelmişti. Ama bir insan sırf iki plastik baykuşu teslim almak için ta Derry'den kalkıp buralara kadar neden gelir, bunu bilemiyorum."

"Sonbaharda hangi gündü bu, Bill? Hatırlıyor musun?"

Yaşlı adam hemen, "Kasımın ikinci haftası," diye cevap verdi. "O gün akşama doğru karımla Lewiston'a gittik. Yvette'in ablasına, kadının doğum günüydü. Dönüşte Yvette'le Castle Rock Agway'e uğradık. Karım Şükran Günü için hindi almak istiyordu." Bill bana merakla baktı. "O baykuşlardan gerçekten haberin yok muydu?"

"Yoktu."

"Sence bu biraz garip değil mi?"

"Belki de Jo bana bundan söz etti de, ben unuttum. Artık bunun önemi de yok. "Ama nedense bana önemli gibi geliyordu. Basit bir şey olsa da bir anlamı vardı herhalde. "Jo neden plastikten yapılmış iki baykuş getirtmek istedi?"

"Kargaların tahtaları pislememeleri için. Şimdi verandada yaptıkları gibi. Kargalar o plastik baykuşları gördükleri zaman eve yaklaşmıyorlar."

Şaşkınlığıma rağmen gülmeye başladım. "Sahi mi? Bu gerçekten etkili oluyor mu?"

"Evet. Ama kargaların şüphelenmemeleri için baykuşların yerlerini arada bir değiştirmen gerekiyor. Baykuşları bul. O zaman dertten kurtulursun."

"Bunu yapacağım," dedim. Plastik baykuşlar kargaları korkutup uzaklaştırıyorlardı. Bu Jo'nun etraftan öğrendiği bilgi kırıntıcıklarındandı. (O da bu açıdan bir kargadan farksızdı. İlgisini çeken ışıltılı bilgi parçalarını toplardı.) Karım bana durumu açıklama zahmetine katlanmadan bu yöntemi uygulamıştı. Bir anda yine onu müthiş özledim. Hem de öylesine özledim ki...

"İyi. İlerde bir gün, zamanım olduğu vakit gelirim. Burayı iyice dolaşırız. Koruyu da. Sonuçtan memnun kalacağını sanıyorum."

"Bundan eminim," dedim. "Devore nerede kalıyor?"

Bill kalın kaşlarını kaldırdı. "Warrington'da. Onunla hemen hemen komşu sayılırsınız. Bunu bildiğini sanıyordum."

İskelede gördüğüm o kadını hatırladım. Siyah mayo üstü ve siyah şortuyla egzotik bir kokteyl parti kılığına bürünmüş gibiydi. Başımı salladım. "Devore'un karısıyla karşılaştım."

Yaşlı dostum, mendilini kullanmak zorunda kalacak kadar kahkahalarla güldü. (Mendil, futbol flaması büyüklüğünde şal örneği bir şeydi.)

"Komik olan nedir?" diye sordum.

"Sözünü ettiğin sıska bir kadın, değil mi? Beyaz saçlı? Suratı çocukların Cadılar Bayramı'nda taktıkları maskelere benziyor?"

Gülme sırası bana gelmişti. "Ta kendisi!"

"O Devore'un karısı değil. Şimdi ne diyorlar? Evet, kişisel yardımcısı. Adı Rogette Whitmore. Bu adı Rojet değil de, "Roget" diye söyledi. "Devore'un karılarının hepsi öldü. En sonuncusu yirmi yıl önce."

"Rogette adı da ne biçim bir isim? Kadın Fransız mı?"

"California'lı." Bill bu kelime her şeyi açıklıyormuş gibi omzunu silkti. "Kentte bazı kimseler kadından korkuyorlar."

"Sahi mi?"

"Evet." Bill bir an durakladı, sonra da gülerek ekledi. Karşımızdakinin saçma sapan bir şey söylediğimizi bildiğimizi anlaması için böyle gülümserdik. "Bertha Meserve onun bir cadı olduğunu söylüyor."

"Kadınla adam neredeyse bir yıldan beri Warrington'da öyle mi?"

"Evet. Whitmore denen kadın gelip gidiyor. Ama çoğunlukla burada. Kenttekiler onların dava sonuna kadar burada kalacaklarını düşünüyorlar. Ondan sonra da Devore'un özel jetiyle California'ya gideceklerini. Warrington'un satılması işini de Osgood'a bırakacaklar ve..."

Satılması işini mi? Ne demek *satılması* işi?"

"Bunu bildiğini sanıyordum." Bill vitese uzandı. "İhtiyar Hugh Emerson, Devore'a Warrington'u Şükran Günü'nden sonra kapattıklarını söylediği zaman seninki oradan taşınmak niyetinde olmadığını açıklamış. Orada rahatmış ve kımıldamak niyetinde de değilmiş."

"Ve sonunda orayı satın almış." Son yirmi iki dakika içersinde şaşırmış, eğlenmiş ve öfkelenmiştim. Ama tam anlamıyla hayretler içinde kalmamıştım. Şimdiyse o durumdaydım. "Yani Devore, Castle View'daki Lookout Rock oteline geçmemek ya da ev kiralamak zorunda kalmamak için Warrington'u satın aldı, öyle mi?"

"Evet, öyle yaptı. Ana bina ve Sunset Bar da dahil olmak üzere dokuz bina, yirmi dönüm orman, altılı golf sahası ve Sokak'ın kenarında yüz elli metre uzunluğundaki kıyı şeridi. Ayrıca iki şeritli bowling salonu ve beyzbol sahası. Dört milyon, iki yüz elli bin dolar. Alım satımı dostu Osgood ayarladı. Devore da şahsi çekini verdi. Çekte bütün o sıfırlara nasıl yer buldu bilmem."

Bill bu sözlerden sonra geri geri gidip bahçe yolundan çıktı. Ben verandada durmuş, ağzı bir karış açık onun arkasından bakıyordum.

Plastik baykuşlar!

Bill saatine sık sık göz atarken o arada bana yaklaşık yirmi dört ilginç şey söylemişti. Ama yığının en tepesinde Jo'nun lanet olasıca iki plastik baykuşu almak için ta buralara kadar geldiği gerçeği vardı. (Bunun gerçek olduğunu kabul ediyordum. Çünkü Bill kuşkuya yer bırakmayacak kadar kesin konuşmuştu.)

Karım bana baykuşlardan söz etmiş miydi?

Etmiş olabilirdi. Bunu yaptığını hatırlamıyordum. Jo, yazıya daldığım zaman bana bir şey söylemenin işe yaramayacağını, sözlerin bir kulağından girip diğerinden çıktığını iddia ederdi. Bazen gömle-

ğime birinci sınıf öğrencisi bir çocukmuşum gibi pusulalar iğnelerdi. Yapılacak işler, telefonla aranacak kimselerle ilgili mesajlar. Ama Jo, "Ben Sara'ya gidiyorum, hayatım. Gelecek bir eşyayı şahsen almak istiyorum. Bir kadına arkadaşlık etmek istemez misin?" deseydi, bunu hatırlamaz mıydım? Kahretsin! Onunla buraya gelmez miydim? TR'ye gelmek için bahane bulmak her zaman hoşuma giderdi. Fakat o sırada o senaryonun üzerine çalışıyor, belki de zorlanıyordum... Gömleğimin koluna iğnelenen pusulalar... "İşin bittiğinde dışarı çıkarsan, süt ve portakal suyuna ihtiyacımız olduğunu unutma..."

Jo'nun sebze bahçesinin kalıntılarını inceledim. Temmuz güneşi ensemi kavururken o baykuşları düşündüm. Lanet olasıca plastik baykuşları. Diyelim ki Jo bana buraya, Sara Laughs'a geleceğini söyledi? Ve ben de yazıya daldığım için onun teklifini adeta pek duymadan reddettim. Bunları kabul edelim. İşte o zaman başka bir soru ortaya çıkıyor: Neden karım kalkıp buraya gelmesi gerektiğini düşündü? Birine telefon edip posta kamyonunu karşılamasını söyleyebilirdi. Kenny Auster bir işi memnunlukla yapardı. Bayan M. de öyle. Ve bekçimiz Bill Dean de zaten buradaydı. Bütün bunlar başka sorulara bağlandı. Bir kere Jo neden lanetli baykuşların Derry'deki eve teslim edilmesini istememişti? Sonunda gerçek bir plastik baykuş görmedikçe yaşayamayacağıma karar verdim. Eve dönerken, "Belki de baykuşlardan birini arabamı bahçe yolunda bıraktığım zaman onun tepesine dikerim," dedim. "Böylece kargaların bombardımanından da kurtulmuş olurum."

Holde durdum. Aklıma aniden bir şey gelmişti. Waterville'e, Ward Henkins'e telefon ettim. O benim vergilerime ve yazıyla ilgisi olmayan diğer işlerime bakıyordu.

Ward neşeyle, "Mike," dedi. "Göl nasıl?"

"Göl serin, hava da sıcak," diye cevap verdim. "Tam istediğimiz gibi. Ward, sana gönderdiğimiz bütün belgeleri beş yıl saklıyorsun, değil mi? Yani vergicilerin başımıza dert açmaya karar vermeleri ihtimaline karşı."

O, "Aslında beş yıllık süre kabul ediliyor," dedi. "Ama ben senin belgelerini yedi yıl saklıyorum. Çünkü vergicilerin gözünde sen tombul bir güvercin gibisin."

Tombul bir güvercin olmak, plastik bir baykuş olmaktan daha iyidir, diye düşündüm ama bir şey söylemedim. "Kâğıtların arasında masa takvimleri de var, değil mi? Benim ve Jo ölünceye kadar onunkiler."

"Tabii. İkiniz de günlük tutmadığınız için makbuzlar ve iddia edilen masrafları kontrol etmenin en iyi yolu bu."

"Jo'nun 1993 yılı takvimini bulabilir misin? Kasımın ikinci haftasına bakmanı istiyorum."

"Bu işi memnunlukla yaparım. Aslında aradığın nedir?"

Bir an dul kaldığım ilk gece Derry'deki mutfak masasının başında oturduğunu görür gibi oldum. Yanında NORCO EV HAMİLELİK TESTİ yazan bir kutuyu tutuyordum. Bunca yıl sonra *neyi* arıyordum? Karımı çok sevmiştim ve o gömüleli nerdeyse dört yıl olmuştu. Şimdi bulmaya çalıştığım *neydi?* Yani bela dışında.

"İki plastik baykuşu arıyorum," dedim. Herhalde Ward bu sözleri kendisine söylediğimi sandı. Ama ben bundan emin değildim. "Evet, bu sözlerimin biraz tuhaf olduğunun farkındayım. Sen sonra beni arar mısın?"

"Bir saat içersinde ararım."

"Aferin sana," diyerek telefonu kapattım.

Şimdi sıra baykuşları bulmaya gelmişti. Öyle iki ilginç şeyin kaldırılacağı en akla yakın yer neresiydi?

Bakışlarım bodrum kapısına kaydı. "Bu çok basit, Watson."

Bodruma inen merdiven karanlıktı ve hafif nem kokuyordu. Sahanlıkta durmuş, elimle elektrik düğmesini ararken kapı arkamdan öyle şiddetle kapandı ki, hayretle bağırdım. Hava son derece durgundu. Ne rüzgâr vardı, ne de hava akımı. Ama kapı yine de gürültüyle kapanmıştı. Ya da aşağıdan bir şey onu çekmişti.

Karanlıkta merdivenin başında durarak elimle düğmeyi aradım. Burnuma yeterince havalandırılmayan bodrumlarda sağlam beton temellerden bile yükselen o garip koku geliyordu. Burası soğuktu. Kapının dışında olduğundan daha soğuk. Yalnız değildim... ve bunu biliyor-

dum. Korkmadığımı iddia edersem yalan söylemiş olurum... Ama iyice meraklanmıştım. Burada biri vardı. *Benimle beraber.*

Elimi düğmenin olduğu duvardan çekerek kollarımı yana bıraktım ve öyle durdum. Kaç dakika olduğunu bilemediğim bir süre boyunca bekledim. Kalbimin göğsünde deli gibi çarptığını şakaklarımda bile hissediyordum. Burası çok soğuktu. Soru sorar gibi, "Merhaba?" dedim.

Cevap alamadım. Aşağıdaki boruların birinden damlayan suyun şıpırtısını ve soluklarımın hışırtısını duyuyordum. Uzaklarda, güneşin ışıldadığı başka bir dünyada ise bir karga zaferle ötüyordu. Belki de arabamın motor kapağına pislemişti. Gerçekten bana bir baykuş gerekli, diye düşündüm. Hatta şimdiye kadar baykuşsuz nasıl dayandığımı bilmiyorum.

Yine sordum. "Merhaba? Konuşabiliyor musun?"

Tıs...

Belki orada karanlıkta durarak hayaletlere seslendiğim için kendimi ahmak ve gülünç bulmalıydım. Ama öyle bir şey hissetmedim. Hiç hissetmedim. Nemin yerini, hissedebildiğim bir soğukluk almıştı. Burada biri vardı. Ah, evet. "O halde bir yere vurabilir misin? Kapıyı kapatabildiğine göre, bir yere vurmayı da başarırsın."

Orada durarak borulardan ayrı ayrı damlayan suların hafif sesini dinledim. Tekrar elektrik düğmesine uzanırken aşağıdan, benden pek de uzak olmayan bir yerden ses geldi. Bir yere vurulmuştu. Sara Laughs'ın bodrumunun tavanı yüksekti. Topraktaki don şeridinin üzerine dökülmüş olan doksan santim kalınlığındaki beton, arkaları gümüşlü büyük panolarla izole edilmişti. Duyduğum sesi bunlardan birine indirilen bir yumruk çıkarmıştı. Bundan iyice emindim.

İzolasyon panosuna indirilen bir yumruk sadece. Ama o anda bağırsaklarım çözülmüş, vücudumdaki bütün kaslar gevşemişti sanki. Saçlarım dimdik oldu. Bana göz çukurlarım genişliyor, buna karşılık göz yuvarları büzülüyormuş gibi geldi. Başım sanki bir kurukafaya dönüşmeye çalışıyordu. Derimin her santimetrekaresi diken diken oldu. Burada benimle birlikte bir şey vardı. Ölmüş bir şey. Artık isteseydim de ışığı yakamazdım. Kolumu bile kaldıracak gücüm kalmamıştı.

Konuşmaya çalıştım. Ve sonunda kulağıma oldukça yabancı gelen bir sesle, "Burada mısın?" dedim.

Güm.

"Kimsin sen?" Hâlâ boğuk bir fısıltıyla konuşuyordum. Ölüm döşeğinde yatan bir adam, ailesine son talimatlarını verirken böyle bir ses çıkarırdı. Ama bu kez aşağıdan ses çıkmadı.

Düşünmeye çalışırken aklıma Tony Curtis'in eski bir filmde Harry Houdini rolünü oynadığı geldi. Filmde iddia edildiğine göre Houdini medyum âleminin Diojen'iydi. Boş zamanlarında dürüst bir medyum arayıp durmuştu. Bir seansa katılmış ve orada ölüler...

"'Evet' için bir, 'Hayır' için de iki defa vur," dedim. "Bunu yapabilir misin?"

Güm.

O nesne aşağımda, merdivendeydi... Çok aşağıda değil, beş altı ya da yedi basamak altımdaydı. Elimi uzatarak karanlık bodrumda salladığımda ona dokunamazdım... Bunu hayal edebiliyordum. Ama bu hareketi yapabildiğimi hayal bile edemiyordum.

"Sen..." Sesim kesildi. Diyaframımda güç kalmamıştı. Buz gibi bir hava, ütülercesine göğsüme bastırıyordu. Bütün irade gücümü kullanarak yeniden denedim. "Sen Jo musun?"

Güm. İzolasyon panosuna vurulan yumuşak bir yumruğun çıkardığı ses. Bir duraklama, sonra, "Güm-güm."

Evet ve hayır.

O zaman neden o aptalca soruyu sorduğumu bilmiyorum. "Baykuşlar burada, aşağıda mı?"

Güm-güm.

"Onların nerede olduklarını biliyor musun?"

Güm.

"Baykuşları aramalı mıyım?"

Güm! Yumruk çok sert vurulmuştu.

"O baykuşları neden istedi?" diye sorabilirdim. Ama merdivendeki şeyin cevap vermesi...

Sıcak parmaklar gözlerime dokundu. Az kalsın haykırıyordum, ama sonra bunun parmak değil, ter taneleri olduğunu anladım. Ka-

ranlıkta ellerimi kaldırarak ayalarıyla yüzümü saçlarıma kadar sildim. Ellerim yüzüm sanki yağlıymış gibi kayıverdi. Soğuk ya da değil kendi terimde yıkanıyordum sanki.

"Sen Lance Devore musun?"

Cevap hemen geldi. *Güm-güm.*

"Sara da güvenle kalabilir miyim? Güvende miyim?"

Güm. Bir duraklama. Bunun duraklama olduğunu biliyordum. Merdivendeki şeyin cevabı sona ermemişti. Sonra ses yine duyuldu: *Güm-güm.* Evet, güvenle kalabilirdim. Hayır, güvende değildim.

Kolumu biraz olsun kontrol edebiliyordum artık. Uzanarak duvarı yokladım ve sonunda elektrik düğmesini buldum. Parmaklarımı ona dayadım. Şimdi yüzümdeki ter sanki buza dönüşüyordu.

"Geceleri ağlayan sen misin?" diye sordum.

Hemen aşağımdan, *Güm-güm* sesi geldi. Bu iki *Güm* arasında düğmeyi çevirdim. Bodrumdaki globlarla birlikte sahanlığın tavanından sarkan parlak ampul yandı. En aşağı yüz yirmi beş watttı. Aradan birinin saklanabileceği kadar zaman geçmemişti. Hele oradan kaçması ya da bunu denemesi imkânsızdı. Ayrıca pek çok bakımdan hayranlık uyandıran Bayan Meserve bodrum merdivenini süpürmeyi unutmuştu. Güm seslerinin geldiğini tahmin ettiğim basamağa kadar indiğim zaman ince toz tabakasında ayak izlerim kaldı. Ama orada bunlardan başka bir iz yoktu.

Soluğumu verdim ve buharlaştığını gördüm. Demek ki burası soğuktu. *Hâlâ* soğuktu, ama hızla gitgide ısınıyordu. Yine soluğumu verdim ve bu kez çok hafif bir buhar gördüm. Üçüncü sefer ise artık hiçbir şey gözükmüyordu.

Avucumu izole edilmiş karelerden birine sürdüm. Düzgündü. Parmağımı bastırdım. Fazla güç kullanmama rağmen parmağım gümüşümsü yüzeyde hafif bir çukur bıraktı. Çok kolaydı bu. Biri yumruğunu buraya vurup dursaydı ince gümüş tabakada çukurluklar, hatta yırtıklar olması ve alttaki pembe dolgunun ortaya çıkması gerekirdi. Oysa bütün karelerin yüzeyi düzgündü.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordum.

Cevap alamasam da bana ziyaretçim hâlâ *buradaymış* gibi geliyordu. Burada bir yerdeydi.

"Işığı yakarak seni kızdırmadığımı umarım," dedim. Ve bu kez kendimi biraz tuhaf hissettim. Bodruma inen merdivenlerde durmuş yüksek sesle konuşuyor, sanki örümceklere vaaz veriyordum. "Mümkün olursa seni görmek istiyordum." Bu sözlerimin doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Birdenbire döndüm. Hem de öyle bir hızla ki, az kalsın dengemi kaybederek merdivenden aşağıya yuvarlanacaktım. Kefenli yaratığın arkamda durduğunu sanmıştım. Yere yumruğunu vuran da oydu. *Şey.* Bu M.R. James'in hikâyelerindeki o nazik hayaletlerden değildi. Evrenin sınırından gelmiş dehşet verici bir şeydi.

Ama arkamda hiçbir şey yoktu.

Tekrar döndüm, iki üç defa derin derin soluk alarak sakinleşmeye çalıştım. Sonra da merdivenden aşağıya indim. Merdivenin altında işe bayağı yarayacak hafif bir sandal vardı. Küreği de yanındaydı. Köşede Sara'yı aldıktan sonra değiştirdiğimiz gaz sobası duruyordu. Jo'nun (benim itirazlarıma rağmen) çiçekliğe dönüştürmeyi istediği pençe ayaklı eski banyo küveti de. İçinde pek iyi hatırlayamadığım sofra örtüleri olan bir sandık buldum. İçine artık küflenmeye yüz tutan kasetler atılmış bir kutu da. (Delfonics Funkadelic ve .38 Special gibi grupların kasetleri.) Birkaç kutuya eski tabaklar yerleştirilmişti. Burada bir hayat vardı ama pek ilginç değildi. Jo'nun atölyesinde sezdiğim yaşam gibi yarıda kesilmemiş, gelişerek sona ermişti. Bir yılanın değiştirdiği eski deri gibi atılmıştı. Bunun bir sakıncası yoktu. Hatta normaldi.

Bazı eşyaların konulmuş olduğu raftan bir resim albümünü aldım. Hem merak, hem de dikkatle davranıyordum. Ama bu kez bir bomba patlamadı. Resimlerin hemen hepsi Sara Laughs'ın onu aldığımız zamanki halini yansıtıyordu. Ancak, Jo'nun bir fotoğrafını buldum. Kadın bol paçalı bir pantolon giymişti. (Saçlarını ortadan ayırmış ve dudaklarına da beyaz bir ruj sürmüştü.) Diğer bir fotoğrafta ise Michael Noonan görülüyordu. Üstünde çiçekli bir gömlek vardı. Favorileriyse uzundu. Onu görünce utandım. (Resimdeki bekâr Mike tanımak istemediğim, ama yine de tanıdığım Barry White tarzı biriydi.)

Jo'nun eski kırık ayak değirmeni de oradaydı. Sonbaharda hâlâ villada olursam kullanabileceğim bir tırmık. Kışın Sara'da olursam fazlasıyla ihtiyacım olacak bir kar küreme aleti. Ve birkaç kutu yağlıboya. Bu arada plastik baykuşları bulamadım. İzolasyonu yumruklayan dostum haklı çıkmıştı.

Yukarda telefon çalmaya başladı.

Cevap vermek için telaşla koştum. Bodrum kapısından çıktım ve sonra ışığı söndürmek için geriye uzandım. Yaptığım hareket beni eğlendirirken aynı zamanda normal bir davranışmış gibi geldi... Çocukken kaldırımdaki çatlaklara basmamak da bana normalmiş gibi gelirdi. Şimdi bu hareketim normal olmasa bile bunun ne önemi vardı? Sara'ya döneli sadece üç gün olmuştu. Ama daha şimdiden Noonan'ın İlk Ekzantriklik Yasası'nı belirlemiştim. Yalnızken yaptığınız garip şeyler aslında hiç de garip gözükmez.

Telsiz telefonu kaptım.

"Merhaba, Mike. Ben Ward."

"Hızlı davrandın."

Ward, "Dosya odası koridordan biraz ötede," dedi. "Bu iş çok kolay oldu. Jo'nun takviminde 1993 kasımının ikinci haftasında sadece bir tek şey var. Burada 'Maine Ç.M. Freep. 11.' yazılı. Tarih 16 salı. Bu işine yarayacak mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim, Ward. Bu gerçekten çok işime yarayacak."

Bağlantıyı keserek telefonu kaidesine bıraktım. Evet, bunun yararı olacaktı. Maine Ç.M. Çorba Mutfağıydı. Jo, 1992'den ölümüne kadar derneğin yönetim kurulunda çalışmıştı. Freep. de Freeport'tu. Herhalde o gün yönetim kurulu toplantısı yapılmıştı. Üyeler Şükran Günü'nde evsiz barksızlara yemek vermek konusunu konuşmuşlardı... Sonra Jo iki plastik baykuşu almak için yüz kilometre kadar yolu aşarak TR'ye gelmişti. Bu, bütün soruları cevaplamıyorsa da sevdiğiniz birinin ölümünden sonra pek çok soru sorulmaz mıydı? Ve bunlar zaman aşımına da uğramazlardı.

O zaman UFO sesi duyuldu. *"Burada, telefonun yanındayken neden Bonnie Amudson'u aramıyorsun? Ona 'Merhaba' de, nasıl olduğunu sor."*

Jo bin dokuz doksanlarda dört yönetim kurulunda görev almıştı. Bunların hepsi yardım işleriyle ilgiliydi. Arkadaşı Bonnie, yönetim kurulunda yer boşaldığı zaman onu Çorba Mutfağı'nda çalışması için ikna etmişti. Jo'yla o, pek çok toplantıya birlikte gitmişlerdi. Ama galiba 1993 kasımındakine değil. Bonnie'nin beş yıldan sonra o toplantıyı hatırlamasını bekleyemezdim... Ama kadın toplantı zabıtlarını saklıyorsa...

Kahretsin, ne düşünüyorum ben? Bonnie'ye telefon edecek, ona nazik davranacak ve sonra kadından 1993 aralığı zabıtlarını kontrol etmesini mi isteyecektim? Karımın kasım toplantısına katılıp katılmadığını mı soracaktım? Ya da Jo'nun yaşamının son yılında ona eskisinden farklı görünüp görünmediğini? Bonnie bunu neden öğrenmek istediğimi sorduğunda ona ne diyecektim?

Jo rüyamda, *"Onu bana ver,"* diye homurdanmıştı. Rüyamda karıma hiç benzemiyordu. Sanki bambaşka bir kadındı. *Süleyman'ın Masalları* kitabındaki gibi biri belki de. Dudakları bal tadında, ama kalbi zehirle dolu bir kadın. Parmakları dondan sonra, bir ağacın ince dalları kadar soğuk olan biri. "Onu bana ver. O benim toz kapanım."

Bodrum kapısına giderek tokmağa dokundum ve çevirdim... sonra da elimi çektim. Aşağıya, o karanlığa bakmak istemiyordum. Bir şey yeniden yumruğunu vurmaya başlayabilirdi. Bu riski göze alamazdım. Kapıyı kapalı bırakmak daha iyi olacaktı. Şimdi istediğim soğuk bir içkiydi. Mutfağa girip buzdolabının kapağına uzandım. Sonra da durakladım. Mıknatıslar yine daire oluşturacak biçimde dizilmişlerdi. Ama yedisi ortaya çekilerek bir kelime oluşturmak için kullanılmıştı.

Merhaba

Burada bir şey vardı. Bu güneşli yere çıkmış olmama rağmen yine de bundan hiç kuşkum yoktu. Sara'da güvende olup olmadığımı sormuş ve karışık bir cevap almıştım... Ama bu önemli değildi. Sara'dan şimdi ayrılırsam nereye gidecektim? Tabii Derry'deki evin anahtarı bendeydi, ama sorunların burada çözümlenmesi gerektiğini biliyordum.

"Merhaba," diyerek bir kola almak için buzdolabını açtım. "Kim olduğunu bilmiyorum, ama 'Merhaba'."

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah çok erken uyandım. Kuzeydeki yatak odasında biri olduğundan emindim. Yastıklara dayanarak oturdum ve gözlerimi ovuşturdum. Benimle pencerenin arasında koyu renk, geniş omuzlu bir karaltı duruyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordum. Onun bana kelimelerle cevap veremeyeceğinden emindim. Bunun yerine duvara vuracaktı. Evet için bir, hayır için iki vuruş. E, ne düşünüyorsun, Houdini? Ama pencerenin yakınında duran gölge hiç cevap vermedi. Elimle yukarıyı araştırdım ve yatağın üzerindeki ışığın yanmasını sağlayan kordonu buldum. Hızla çektim. Yüzüm buruşmuş, dudaklarım aşağıya doğru bükülmüştü. Karın kaslarım öylesine büzülmüştü ki, ateş edilseydi sanki kurşunlar üzerlerinden sekecekti.

"Kahretsin," dedim. "Buna ahmaklık denmez de ne denir?"

Perdenin kornişine taktığım askıdan eski süet ceketim sarkıyordu. Bavulları açarken ceketi oraya asmış, sonra da onu dolaba kaldırmayı unutmuştum. Gülmeye çalıştımsa da başaramadım. Gecenin üçünde bu olay bana pek de komik gelmedi.

Elektriği söndürerek arkaüstü uzandım. Gözlerim açık Bunter'in çıngırağının çalmasını ya da çocuksu hıçkırıkların başlamasını bekliyordum.

Etrafı dinlerken dalıp gitmişim.

Yedi saat kadar sonra yeni model bir Ford bahçe yolundan indi ve benim arabamla burun buruna durdu. Ben o sırada Jo'nun atölyesine

gitmeye hazırlanıyordum. Baykuşların dolaplarda olup olmadıklarına bakacaktım. Evle atölye arasındaki kısa yolun başındaydım. Ama geri dönmek zorunda kaldım. Hava durgundu. Ben sadece paçaları kesilmiş bir blucin ve lastik ayakkabılar giymiştim.

Jo her zaman Cleveland stili giyimin doğal bir biçimde ikiye ayrıldığını iddia ederdi. Tam Cleveland ve Cleveland Spor. Bu salı sabahı bana gelen ziyaretçim Cleveland Spor kılığındaydı. Üzerinde ananaslar ve maymunlar olan bir Hawai gömleği, Muz Cumhuriyetinden bej pantolon ve beyaz mokasenler. İsteyen çorap giyerdi, istemeyen de giymezdi. Ama beyaz ayakkabılar Cleveland tarzının gerekli bir ayrıntısıydı. En az bir tane, ama gösterişli altın süs eşyası. Adam bu açıdan usule uygundu. Bileğine bir Rolex saat takmıştı. Boynuna da kalın bir altın zincir. Gömleğinin etekleri pantolonunun üzerindeydi. Belinin arkasında kuşku uyandıran bir kabarıklık vardı. Ya bir tabancaydı ya da çağrı cihazı. Ama çıkıntı bir çağrı cihazı için fazla büyüktü. Tekrar arabaya baktım. Lastikler siyahtı. Ve panelin üzerinde -ah ah, şuna bakın- üzeri örtülü mavi lamba vardı." Sana usulca sokulabilmek için, büyükanne!

"Michael Noonan?" Adam, belirli karakterde kadınların yakışıklı bulacakları bir tipti. Yakınlarında biri sesini yükselttiği zaman korkuyla büzülen kadınların. Ya da evde işler karıştığı zaman, gizli kalmış mutsuz yanları yüzünden bunu hak ettiklerine inandıkları için polis çağıramayan zavallıların. Evde işlerin karışması çürümüş bir göz, çıkmış dirsekler, arada sırada da göğüslerin üzerindeki sigara söndürülmesi anlamına geliyordu. Bu kadınlar çoğu zaman kocalarını ya da aşıklarını, "Baba," diye çağırırlardı. "Sana bir bira getirebilir miyim, baba?" gibi. Ya da, "İşin de zor bir gün mü geçirdin, baba?"

"Evet, ben Michael Noonan'ım. Sizin için ne yapabilirim?"

Baba'nın bu modeli dönüp eğildi ve ön yolcu koltuğundaki kâğıtların arasından bir şey aldı. Panelin altındaki telsiz bir defa gıdaklar gibi ses çıkardı, sonra da sustu. Adam elinde uzun sarı dosyayla bana döndü. Onu uzatarak, "Bu sizin," dedi.

Ben dosyayı almayınca yaklaşarak onu elime sıkıştırmaya çalıştı. Güya reflekslerin etkisiyle parmaklarım onu kavrayacaktı. Onun yeri-

ne ellerimi omuzlarımın hizasına kaldırdım. Adam, "Eller yukarı, ahmak," demiş gibi.

Adam bana sabırla baktı. Suratından Arlen kardeşler gibi İrlandalı olduğu anlaşılıyordu. Ne var ki, bu yüzde Arlen'lere özgü o şefkat, içtenlik ve merak yoktu. Bunun yerini bir tür ekşi alay almıştı. Sanki dünyadaki tüm pislikleri ve iğrençlikleri ikişer defa görmüştü. Kaşlarından biri uzun zaman önce yarılmıştı. Yanakları rüzgârdan yanmış gibi kırmızımsıydı. Yani ya çok sağlıklıydı ya da tahıldan yapılan alkollü ürünlere çok meraklıydı. Ziyaretçi sizi bir yumrukta yere devirecek, sonra da kalkmamanız için üzerinize oturacak bir insana benziyordu. "Ben iyi davrandım, baba. Üzerimden kalk. Zalimlik etme."

"Bu işi zorlaştırmayın. Bu belgeyi alacaksınız. İkimiz de bunu biliyoruz. Onun için işi zorlaştırmayın."

"Önce bana kimliğinizi gösterin."

Adam içini çekerek gözlerini devirdi. Elini gömleğinin ceplerinden birine soktu. Deri bir cüzdan çıkarıp çabucak açtı. Cüzdanın içinde bir rozet ve fotoğraflı bir kimlik kartı vardı. Yeni dostumun adı George Footman'dı. *Castle* şerif yardımcısı. Fotoğrafta hiç gölge yoktu. Saldırıya uğramış bir kurbanın sabıkalılar dosyasında göreceği resimlere benziyordu.

Footman, "Tamam mı?" dedi.

Üzerine sarı dosya geçirilmiş belgeyi tekrar uzattığı zaman aldım. Ben kâğıdı incelerken şerif yardımcısı orada durdu. Adamdan etrafa o ekşi alay duygusu yayılıyordu. Beni 10 Temmuz 1998 sabahı saat onda Avukat Elmer Durgin'in Castle Rock'taki bürosuna davet ediyorlardı. Yani cuma sabahı. Elmer Durgin reşit olmayan Kyra Elizabeth Devore'un *ad litem* velisi görevi verilmişti. Kyra Elizabeth Devore'un durumuyla ilgili herhangi bir bilgim varsa bu konuda ifademi alacaktı. Bu ifade Castle Yüksek Mahkemesi ve Yargıç Noble Rancourt adına alınacaktı. Yanımızda bir stenograf bulunacaktı. Belge bu ifadenin mahkemeye ait olduğu konusunda beni temin ediyordu. Bunun **davacı** ya da **davalıyla** bir ilgisi yoktu.

Footman, "Büroya gelmezseniz size verilecek cezaları hatırlatmak benim görevim..." diye başladı.

"Teşekkür ederim. Bunları bana saydığınızı farz edelim. Tamam mı?" Arabasını alıp götürmesini işaret ettim. Müthiş bir nefret ve tiksinti duyuyordum... Ve bana haklarımı *çiğniyorlarmış* gibi geliyordu. Bana şimdiye kadar böyle bir celp gelmemişti. Ve durum hiç hoşuma gitmiyordu.

Footman arabasına gitti. Tam bineceği sırada durakladı. Kıllı kolunun birini açık kapının üzerinden sarkıtmıştı. Sisli güneş ışığında bileğindeki Rolex parlıyordu.

"Sana bir öneride bulunacağım," dedi. Bu konuşma tarzı bana bu adamla ilgili diğer şeyleri kavramam için yeterli oldu. "Bay Devore'u kızdırma."

"Yoksa adam beni bir böcek gibi ezer," dedim.

"Ha?"

"Aslında şöyle demen gerekiyordu. 'Sana bir öneride bulunacağım. Bay Devore'u kızdırma, yoksa seni bir böcek gibi ezer'."

Yüzündeki ifadeden böyle bir şeyi söylemeyi çok istediğini anladım. Suratındaki şaşkınlığın yerini öfke alıyordu. Anlaşılan ikimiz de aynı filmleri görmüştük. Özellikle Robert de Niro'nun bir psikopatı canlandırdığı filmleri. Sonra birdenbire adamın yüz hatları gevşedi.

"Ah, tabii ya," dedi. "Sen şu yazarsın."

"Evet, bana öyle söylüyorlar."

"Yazar olduğun için böyle sözler söyleyebiliyorsun."

"Burası hür bir ülke, öyle değil mi?"

"Amma da ukalasın."

"Ne zamandan beri Max Devore'un emrinde çalışıyorsun, sayın şerif yardımcısı? İlçe şerifinin bürosundakiler böyle gizlice ek bir görev yaptığını biliyorlar mı?"

"Tabii biliyorlar. Bu sorun değil. Ama *sen* bazı sorunlarla karşılaşabilirsin, Bay Ukala Yazar."

Birbirimize galiz küfürler savurmaya başlamadan işi burada kesmem gerektiğine karar verdim.

"Lütfen bahçe yolumdan çık, sayın şerif yardımcısı."

Beni bir dakika kadar süzdü. Kusursuz bir son söz söylemek istiyor, ama ne diyeceğini bilmiyordu. Tabii ona bir Bay Ukala Yazar'ın yardım etmesi gerekiyordu. "Seni cuma günü bekleyeceğim."

"Yani beni öğle yemeğine mi davet ediyorsun? Merak etme randevularımı oldukça ucuz atlatırlar."

Footman'ın kızılımsı yanaklarının rengi biraz daha koyulaştı. Adamın altmışında ne hal alacağını görür gibiydim. Tabii bu arada 'ateş suyu'ndan vazgeçebilirse durum değişirdi. Footman arabasına binerek geri geri gitti. Bunu o kadar hızlı yaptı ki, tekerleklerden iniltiye benzer sesler çıktı. Orada durmuş arkasından bakıyordum. Şerif yardımcısı 42 numaralı yoldan ana caddeye çıktığında ben de eve girdim. Şerif Yardımcısı Footman bir Rolex alabildiğine göre, diye düşündüm. Ek işi çok kazançlı olmalı. Ya da belki saati ucuza almıştır.

Jo'nun sesi, *"Sakin ol, Michael,"* diye önerdi. *"Kırmızı bez artık gitti. Kimse onu sana doğru sallamıyor. Onun için gevşe artık..."*

Karımın sesini dinlemekten vazgeçtim. Sakinleşmeye hiç niyetim yoktu. Bu işin acısını birilerinden çıkarmak istiyordum. Haklarıma tecavüz edilmişti.

Holdeki yazı masasına gittim. Jo'yla zamanı yaklaşan belgeleri her zaman oraya koyardık. (Masa takvimlerimizi de oraya koyduğumuzu hatırladım.) Celbi, sarı dosyasının ucundan ilan tahtasına iliştirdim. Bu kadarını başardıktan sonra yumruğumu gözlerime doğru kaldırarak parmağındaki nikâh halkasına baktım. Sonra da yumruğumu kitaplığın yanına, duvara indirdim. Bunu şiddetle yaptığım için raftaki karton kapaklı kitapların hepsi yerinden oynadı. Mattie Devore'un torbalanmış şortunu ve ucuz tüniğini düşündüm. Sonra da Warrington için dört milyon iki yüz elli bin dolar veren kayın babasını. Lanet olasıca adam şahsi çekini vermişti. Sonra Bill Dean'in sözlerini hatırladım. O, küçük kızın ne olursa olsun California'da büyüyeceğini söylemişti.

Evde bir aşağı bir yukarı dolaştım. Hâlâ öfkeliydim. Sonunda kendimi buzdolabının önünde buldum. Mıknatısların oluşturduğu daire hâlâ oradaydı. Ama dairenin içindeki harfler değişmişti. Şimdi

merhaba

nın yerinde başka bir şey vardı:

Onardımt

"Onardmt." Bu heceleri yüksek sesle söyler söylemez durumu anladım. Buzdolabının kapağında yeterli harf yoktu. (g ve x harflerinin de kaybolmuş olduğunu fark ettim.) Benim buzdolabını Ouija tahtası gibi kullanacaksak bol harf bulmam gerekecekti. Özellikle sesli harfler. O arada kapaktaki harflerin yerini değiştirdim. Aralarını açtım.

On ardm t

Avcumla meyve ve sebze biçimi mıknatısları dağıttım ve yine bir aşağı bir yukarı dolaşmayı sürdürdüm. Devore'la gelininin arasına girmemeye karar vermiştim. Ama yine de olan olmuştu. Cleveland kılıklı bir şerif yardımcısı bahçe yolumda belirmiş ve zaten sorunlu olan bir yaşamı daha da sorunlu bir hale sokmuştu... Üstelik beni biraz korkutmuştu. Neyse ki, bu görebildiğim ve anladığım bir şeye karşı duyulan bir korkuydu. Birdenbire bu yaz hayaletler, ağlayan çocuklar, karımın dört yıl önce neler yaptığı konusunda endişelenmekten daha fazla şeyler yapmak istediğime karar verdim... Tabii Jo bir şeyler yapmışsa. Artık kitap yazamıyor olsam da bu yaranın üstündeki kabukları koparmam gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Buzdolabının kapağında ne yazıyordu?

"Ona yardım et."

Hiç olmazsa bu konuda çabalamaya karar verdim.

"Harold Oblowski Edebiyat Temsilciliği."

"Benimle Belize'a gel, Nola," dedim. "Sana ihtiyacım var. Gece yarısı seninle bir güzel sevişiriz. Dolunay kıyıyı kemiğe çevirdiği zaman."

Nola, "Merhaba, Bay Noonan," dedi. Kadın espriden hiç anlamazdı. Romantik biri hiç değildi. Bazı açılardan Oblowski Bürosu için ideldi. "Harold'la mı konuşmak istiyorsunuz?"

"Evet oradaysa."

"Evet, burada. Lütfen bekleyin."

Eserleri En Çok Satan Kitaplar listelerine giren bir yazar olmanın iyi bir yanı vardır. Genellikle romanları on beşlik listelere girse bile. O zaman menajeriniz sizin için daima bürosundadır. "Burada değil," de dedirtmez. İkincisi Nantucket'da tatilde bile olsa sizinle yine de konuşur. Üçüncüsüyse konuşmak için beklediğiniz süre genellikle çok kısadır.

Harold, "Mike!" diye bağırdı. "Göl nasıl? Bütün hafta sonu seni düşündüm."

İçimden, ah, evet, tabii ya, diye geçirdim. Domuzlar da ıslık çalarlar.

"Her şey genelde çok iyi. Yalnız bir sorunum var, Harold. Bir avukatla görüşmem gerekiyor. Önce bana birini tavsiye etmesi için Ward Hankins'i aramayı düşündüm. Sonra Ward'ın tanıdıklarından çok daha güçlü birine ihtiyacım olduğuna karar verdim. Dişleri eğelenmiş ve insan eti yemekten hoşlanan biri iyi olur."

Harold bu kez o 'uzun sessizlik' oyununa kalkışmadı. "Ne oldu, Mike? Başın dertte mi?"

Evet, için bir defa vur, diye düşündüm. Hayır, içinse iki defa. Çılgınca bir an bunu gerçekten yapmak istedim. Christy Brown'ın *Bütün Günler Aşağıda* adlı hatıratını okuyup bitirdiğini hatırladım. Mürekkep kalemini sol ayağının parmakları arasına sıkıştırarak koskoca bir kitap yazmanın nasıl bir şey olduğunu kendi kendime sormuştum. Şimdi de, bodrum duvarına vurmaktan başka iletişim yolu bulamadan sonsuza kadar yaşamak nasıl bir şey acaba, diye düşünüyordum. Ve üstelik böyle yaptığın zaman sadece belirli birkaç kişi seni duyup ne dediğini anlıyor... Üstelik belirli kimseler, belirli zamanlarda başarıyor bunu.

Jo, o sen miydin? Eğer sendiysen neden, hem 'Evet,' hem de 'Hayır,' diye cevap verdin?

"Mike? Orada mısın?"

"Evet. Bu aslında benimle ilgili bir sorun değil, Harold. Onun için hemen telaşlanma. Ama yine de bir sorunum var. Senin asıl avukatın Goldacre. Öyle değil mi?"

"Evet. Ben şimdi hemen ona..."

"Fakat o genellikle anlaşmaları kapsayan yasalarla ilgileniyor." Şimdi yüksek sesle düşünüyordum. Durduğum zaman Harold konuşmaya başlamadı. Bazen iyi davrandığı olurdu. Çoğu kez aslında. "Sen yine de onu benim adıma arar mısın? Goldacre'a çocukların velayetiyle ilgili yasaları iyi bilen bir avukatla konuşmam gerektiğini söyle. Bir davayı hemen alabilecek durumda olan en iyi uzmanla bağlantı kurmamı sağlasın. Gerekirse cuma günü benimle mahkemeye gelebilecek bir avukatla."

Harold, "Bu babalık davası mı?" diye sordu. Sesinde hem saygı, hem de korku vardı.

"Yok canım. *Velayetle* ilgili." Ona bütün hikâyeyi daha sonra tutacağım avukattan öğrenmesini söylemeyi düşündüm. Ama Harold bundan iyisine layıktı... ve ne olursa olsun er ya da geç hikâyeyi benim ağzımdan dinlemek isteyecekti. Avukat ona ne söylerse söylesin. Harold'a Dört Temmuz sabahı olanları ve bunu izleyen olayı anlattım. Devore konusundan başka bir şeyden söz etmedim. Seslerden, ağlayan çocuklardan ve karanlıktaki *Güm* seslerinden yani. Harold sadece bir defa sözümü kesti. O da olaydaki zalim adamın kim olduğunu öğrendiği zaman.

"Başını belaya sokacaksın," dedi. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"Zaten başım bir dereceye kadar belada," diye cevap verdim. "Onun için ben de onların içini biraz sıkmaya karar verdim."

Harold gülünecek kadar ciddi bir sesle, "Bir yazarın en iyi eserini vermesi için gerekli olan rahat ve huzuru bulamayacaksın," dedi. Ona, bu önemli değil. Jo öldüğünden beri bakkaldan alacağım şeylerle ilgili listeden daha ilginç bir şey yazmadım, deseydim, ne yapardı acaba, diye düşündüm. 'Belki bu olay beni biraz canlandırır, Harold.' Ama böyle bir şey söylemedim. Noonan klanının temel kuralı, "Ter içinde kaldığını görmelerine izin verme"ydi Herhalde aile mozolesinin kapısına birinin, "Endişelenmeyin, ben iyiyim," diye yazdırması uygun olacaktı.

Sonra 'On ar m t' harflerini hatırladım.

"O genç kadının bir dosta ihtiyacı var," dedim. "Ve Jo da ona yardım etmemi isterdi. Karım, sıradan insanların ezilmesine hiç gelemezdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Tanrım. Birini bulmaya çalışırım. Mike... o ifade için cuma günü kalkıp oraya gelmemi ister misin?"

"Hayır." Sesim gereksiz yere sert çıkmıştı. Bunu hesaplı bir sessizlik değil, kırgınlığı açıklayan sükûnet izledi. "Dinle, Harold, bekçim velayet davasının yakında başlayacağını söyledi. Eğer bu olursa ve sen de yine buraya gelmek istersen sana telefon ederim. Moral desteğine her zaman ihtiyacım var. Bunu sen de biliyorsun."

"Bu defaki moral olmayan destek sanırım." Neyse ki şimdi Harold'un sesinde yine neşe vardı.

Vedalaşarak telefonu kapattık. Buzdolabına giderek mıknatıslara baktım. Hepsi hâlâ karmakarışıktı. Bu beni biraz rahatlattı. Herhalde hayaletlerin de zaman zaman dinlenmeleri gerekiyordu.

Kordonsuz telefonu alıp verandaya çıktım ve Dört Temmuz gecesi oturduğum iskemleye çöktüm. Devore'un beni aradığı o akşam. O konuşmaya hâlâ inanamıyordum. "Babacık," celbi getirdikten sonra bile. Devore bana yalancı olduğumu söylemişti. Ben de ona telefon numaramı bilmem neresine sokmasını. İki komşu olarak ilişkimize iyi başlamıştık.

İskemleyi verandanın kenarına biraz daha yaklaştırdım. Aşağıda, Sara'nın arkasıyla göl arasındaki yamaca doğru inen on sekiz metrelik baş döndürücü bir uçurum vardı. Yüzerken gördüğüm yeşil kadını aradım. Kendi kendime, budala olma, dedim. Öyle şeyleri sadece bir açıdan görebilirsin. Ağacın şu ya da bu yanında, ondan sadece üç metre uzakta olsan bile görülecek bir şey olmadığını anlarsın. Ama bu kuralları bozan bir istisnaydı anlaşılan. Sokaktaki huş ağacının yalnız gölden değil, karadan da bir kadına benzediğini fark ettiğim zaman hem eğlendim, hem de biraz endişelendim. Bunun bir nedeni huşun hemen gerisindeki çam ağacıydı. Kuzeyi kemikli bir kol gibi işaret eden o kuru dal. Ayrıca hepsi bu kadar değildi. Buradan da huşun beyaz dalları ve dar yaprakları yine bir kadın şekli çiziyordu. Rüzgâr, ağacın aşağı kısmını salladığı zaman da yeşilli gümüşümsü yapraklar bir kadının uzun eteği gibi dönüp dalgalanıyordu.

Harold'un iyi niyetle yaptığı buraya gelme teklifine daha bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, "Hayır," demiştim. Yine bir hayalete benzeyen ağaç-kadına bakarken bunun nedenini anladım. Harold gürültücü bir adamdı. Ayrıntıları fark etmezdi. Buradaki şey neyse menajerim onu korkutup kaçırabilirdi. Ben bunu istemiyordum. Evet, korkuyordum. Bodruma inen o karanlık merdivende durduğum ve hemen aşağıdan gelen sesleri duyduğum zaman ödüm patlamıştı. Ne var ki yıllardan beri ilk defa tam anlamıyla canlanmıştım. Sara'da hiçbir zaman karşılaşmadığım bir şeye dokunuyordum ve bu da merakımı uyandırıyordu.

Kucağımdaki kordonsuz telefon çalmaya başlayınca irkildim. Cihazı kaptım. Arayanın Max Devore ya da onun fazla süslü uşağı Footman olduğunu sanıyordum. Ama arayan John Storrow adlı bir avukattı. Sesi, insanın onun hukuk fakültesinden yeni mezun olduğunu düşünmesine yol açıyordu. Örneğin, geçen hafta. Buna karşın o Park Caddesi'ndeki Avery, McLain ve Bernstein Hukuk Bürosu'nda çalışıyordu. Ve Park Caddesi bir avukat için etkileyici bir adresti. Ağzında hâlâ birkaç süt dişi olan biri için bile. Henry Goldacre, Storrow'un iyi olduğunu söylediyse, bu doğru demekti. Ve Storrow'un uzmanlık alanı da velayet davalarıydı.

Tanışma faslı sona erdikten ve biraz da bilgi verildikten sonra avukat, "Şimdi bana orada neler olduğunu anlatın," dedi.

Elimden geleni yaptım. Hikâyeyi açıklarken biraz umutlandım. Saatleri sayan makine çalışmaya başladığı zaman insanın bir hukukçuyla konuşması acayip bir rahatlık duymasını sağlıyordu. O sihirli noktayı geçiyor ve *bir* avukat, *sizin* avukatınız oluyordu. Sizin avukatınız içtendi. Sizin avukatınız anlayışlıydı. Sarı bir not defterine bir şeyler yazıyor ve uygun yerlerde de başını sallıyordu. Sizin avukatınızın sorduğu soruların çoğu cevaplayabileceğiniz türden şeylerdi. Bunu başaramadığınız zaman da sizin avukatınız bunu yapmanız için uygun yolu bulmanızı sağlıyordu. Sizin avukatınız her zaman sizden yanaydı. Sizin düşmanlarınız, onun da düşmanıydı. Siz avukatınız için sıradan bir insan değil, önemli biriydiniz.

Sözlerim sona erdiğinde John Storrow, "Vay vay vay," dedi. "Bu olayın gazetelere düşmemesine şaştım."

"Bu hiç aklıma gelmedi." Ama onun ne demek istediğini anlıyordum. Devore ailesinin hikâyesi *New York Times* ya da *Boston Globe* gazetelerine uygun değildi. Hatta belki *Derry News*'a göre. Ama süpermarketlerde satılan *National Enquirer* ya da *İnside View* gibi haftalık gazeteler için çok uygundu. King Kong, genç kadın yerine onun masum çocuğunu kaçırmaya çalışıyor ve bebeği kucağına alarak Empire State binasının tepesine tırmanıyordu. "Ah! Bırak o bebeği, hayvan!" Olay baş sayfaya geçecek türden değildi. Ne kan, ne de morgda çekilen ünlülerin fotoğrafları vardı. Ama olay dokuzuncu sayfa için idealdi. Gözlerimin önünde iri puntoyla yazılmış başlığı canlandırdım. "Bilgisayar Kralı, genç ve güzel kadının tek çocuğunu elinden almaya çalışırken lüks içinde yaşıyor." Ve tabii buraya Warrington'la Mattie'nin paslı karavanının resimleri de yan yana basılacaktı. Ama bence bu başlık çok uzundu. Artık yazı yazmıyordum ve hâlâ bir editöre ihtiyacım vardı. Düşünülecek olursa bu da acı bir şeydi.

Storrow düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Belki bir süre sonra gazetelerin durumu haber almalarını sağlarız." O zaman bu adama bağlanabileceğimi anladım. Hiç olmazsa böyle öfkeliyken. Avukat sonra daha ciddi bir tavırla, "Şimdi bu davada ben kimi temsil edeceğim, Bay Noonan?" diye sordu. "Sizi mi, o genç hanımı mı? O genç hanımın avukatlığını almam bence daha iyi olur."

"O genç hanım sizinle konuştuğumu bile bilmiyor. Üzerime vazife olmayan şeylere karıştığımı düşünebilir. Hatta bana kızabilir de."

"Bunu neden yapsın?"

"Çünkü o bir Yankee. Maine'li Yankee hem de. Yani en kötü türden. İrlandalılar bile onların yanında daha mantıklı kalırlar."

"Belki. Ama hedefi onun gömleğine iğnelemişler bile. En iyisi kadına telefon edip durumu açıklayın."

Bunu yapacağıma söz verdim ve bunu başarmak çok da zor olmadı. Şerif Yardımcısı Footman'dan o celbi aldığımdan beri Mattie'yle konuşmam gerektiğini biliyordum. "Ya cuma sabahı Michael Noonan'ı kim temsil edecek?"

Storrow alayla güldü. "Bu işi yapacak yerel bir avukat bulacağım. O sizinle birlikte Durgin'in bürosuna gidecek. Kucağında çantasıyla

sessizce oturacak ve söylenilenleri dinleyecek. Ben de o sırada kente gelmiş olabilirim. Buna Bayan Devore'la konuşmadıkça karar veremem. Durgin'in bürosuna gelmeyeceğim ama velayet davası başladığında yerimi aldığımı göreceksiniz."

"Tamam. Çok iyi. Beni arayıp yeni avukatımın adını verin. Yani öbür yeni avukatımın adını."

"Olur. Bu arada o genç hanımla konuşun ve işi almamı sağlayın."

"Denerim."

Avukat, "Ve genç hanımla beraberken herkesin sizi göreceği bir yerde olun," diye ekledi. Kötü adamlara sinsice davranmaları için fırsat verirsek onlar da bundan yararlanırlar. O hanımla aranızda herhangi bir şey yok, değil mi? Bunu sorduğum için özür dilerim, ama mecburum."

"Hayır, yok," dedim. "Uzun zamandan beri kimseyle aramda kötü diye tanımladığınız şeylerden olmadı."

"Buna üzüldüğümü söyleyebilirim, Bay Noonan, ama bu şartlar altında..."

"Mike. Beni Mike diye çağırın."

"İyi. Bu hoşuma gider. Ben de John'um. Herkes bu işe karıştığınız için sizin hakkınızda konuşacak. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii. Herkes sizin gibi bir avukatı tutacak durumda olduğumu biliyor. Şimdi Mattie'nin benimle ne tür bir ilişkisi olduğunu düşünmeye, tahminler yürütmeye başlayacaklar. Genç ve güzel bir dul, karısı ölmüş olan orta yaşlı bir adam. En akla yakın şeyin seks olduğuna karar verecekler."

"Gerçekçi birisiniz."

"Aslında öyle biri olduğumu sanmıyorum, ama bazı şeylerin de farkındayım."

"Öyle olduğunu umarım. Çünkü oyun sertleşebilir. Karşımızdaki son derecede zengin bir adam." Söylediklerine rağmen avukatın öyle görkmüş bir hali yoktu. Sesinde adeta bir *açgözlülük* vardı. Sanki buzdolabının kapağındaki mıknatıslarla tekrar bir daire yapılmış olduğunu gördüğüm zaman bir yanımın hissettiklerini duyuyordu.

"Biliyorum."

"Mahkemede bunun fazla önemi olmayacak. Çünkü diğer tarafın da parası var. Ayrıca yargıç bu davanın bir barut fıçısı olduğunu bilecek. Bu işe yarayabilir."

"Bizim lehimizde olan en iyi şey nedir?" Bunu Kyra'nın pembe beyaz yüzünü ve annesinden hiç korkmadığını düşünerek söylemiştim. John'un, suçlamaların hiçbir temele dayanmadığının ortada olduğunu söyleyeceğini sanıyordum. Yanılmışım.

"En iyi şey mi? Devore'un yaşı. O Tanrı'dan bile daha yaşlı olmalı."

"Hafta sonunda duyduklarıma bakılırsa adam seksen beş yaşında. Bundan da Tanrı'nın daha büyük olduğu anlaşılıyor."

"Evet." Ama onu bir baba adayı olarak düşünün. Tony Randall onun yanında yeniyetme bir genç gibi kalıyor. John sanki bu durumdan şeytani bir zevk alıyormuş gibi konuşmuştu. "Şunu bir düşünün, Michael. Çocuk, liseden büyükbabası yüz yaşına bastığı yıl mezun olacak. Ayrıca yaşlı adamın haddinden fazla büyük bir lokmayı yutmaya kalkışmış olması ihtimali de var. *Ad litem* vâsinin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bu temelde mahkemenin çocuğun haklarının korunması için tayin ettiği bir avukattır. Hizmetinin karşılığı mahkeme masraflarına katılır ve bu da aslında çok azdır. Ad litem vâsi olmayı kabul eden kimseler bunu çıkar gözetmeden yaparlar. İyilik etmek için... Ama hepsi değil. Her ne olursa olsun, *ad litem* davayı kendince yorumlar. Yargıçlar önerilerini kabul etmek zorunda olmasalar da genellikle onu dinlerler. Bir yargıcın kendi tayin ettiği avukatı dinlememesi, onun budala yerine konmasına neden olur. Yargıçlar da en çok budala yerine konulmaktan nefret ederler."

"Devore'un da kendi avukatı olacak değil mi?"

John güldü. "Velayet davası başladığı zaman salonda onun en aşağı altı avukatı olacak."

"Ciddi misiniz?"

"Adam seksen beş yaşında. Yani Ferrari'lere binemeyecek. Yobet'te paraşütle atlayamayacak kadar yaşlı. O yaşta fahişelerle de

düşüp kalkamaz. Tabii müthiş güçlü bir adamsa, o başka. Peki geride parasını harcayabileceği ne kalıyor?"

Sıkıntıyla, "Avukatlar," dedim.

"Evet."

"Ya Mattie Devore? Onun neyi olacak?"

John Storrow, "Sizin sayenizde benim gibi bir avukatı olacak," diye cevap verdi. "Bu tıpkı John Grisham'ın romanlarından birine benziyor, öyle değil mi? Altın madeni! Bu arada beni Durgin ilgilendiriyor. Şu *ad litem*. Devore, sorun çıkacağını düşünerek akılsızca davranmış olabilir. Durgin'in aklını çelmek için. Durgin de teklife dayanamayacak kadar aptalca davranmıştır belki de. Ah, neler öğreneceğimizi kim bilir?"

Ben onun söylediklerinin başına döndüm. "Mattie'nin sizin gibi bir avukatı olacak. Benim sayemde. Eğer ben burada olmasaydım ve burnumu bu işe sokmasaydım, Mattie ne yapardı? Eline ne geçerdi?"

"Sadece *bubkes*. Bu İbranice bir söz. Anlamı da..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum," dedim. "Ama bu inanılacak gibi değil."

"Adaleti temsil eden kadının bileklerine kelepçe vur, ağzını bantla. Gözleri zaten bağlı. Sonra onun ırzına geç ve çamurlarda yuvarla. Bu hayal hoşunuza gidiyor mu bilmem. Benim gitmiyor ama bu davacının zengin, davalının ise fakir olduğu velayet davalarını iyi açıklıyor. Ve cinsel eşitlik de aslında durumu daha kötüleştirdi. Çünkü anneler hâlâ parasızlar ve artık onlara velayet konusunda uygun kişi gözüyle bakılmıyor."

"Mattie Devore'un size ihtiyacı var, öyle değil mi?"

John kısaca, "Evet," dedi. "Yarın bana telefon edin ve kadının avukatlığımı kabul ettiğini söyleyin."

"Bunu başarabileceğimi umarım."

"Ben de öyle. Ve dinleyin... bir şey daha var."

"Ne?"

"Devore'a telefonda yalan söylediniz."

"Saçma!"

"Hayır, hayır. Kız kardeşimin en çok sevdiği yazarı yalanlamak hiç hoşuma gitmez ama öyle yaptınız. Bunu siz de biliyorsunuz. Devore'a

anneyle çocuğun beraber olduğunu söylediniz. Küçüğün çiçek topladığını, her şeyin yolunda gittiğini. Sahneye Bambi'yle Thumper dışında her şeyi kattınız."

Şimdi iskemlemde dimdik oturuyordum. Sanki biri başıma kum dolu bir çuvalla vurmuştu. Ayrıca zekice davrandığımın göz ardı edildiğini düşünüyordum. "Hayır, hayır. Tekrar düşünün. Ben adama kesin bir şey *söylemedim.* Ona öyle sandığımdan söz ettim. Bu kelimeyi birkaç kere kullandım. Bunu gayet iyi hatırlıyorum."

"Anlıyorum. Eğer bu konuşma banda alındıysa o kelimeyi kaç defa kullandığınızı sayarak öğrenme fırsatını bulacaksınız."

Önce bir şey söylemedim. Devore'la yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Telefondaki o uğultuyu hatırlıyordum. Sara Laughs'da daha önce kaldığımız yaz aylarından hatırladığım o karakteristik uğultuyu.

İstemeye istemeye, "Konuşma banda alınmış olabilir," diye mırıldandım.

"Evet. Ve Devore'un avukatı bandı *ad litem*'e gönderebilir. O zaman konuşmanız hakkında ne düşünürler?"

"Dikkatle konuştuğumu düşünürler," dedim. "Saklayacak şeyleri olan bir insan gibi."

"Ya da hikâye anlatan bir insan gibi. Ve siz bu konuda ustasınız, öyle değil mi? Ne de olsa geçiminizi sağlamak için yaptığınız bir şey bu. Velayet davasında Devore'un avukatı bundan söz edecektir. Mattie olay yerine geldikten sonra oradan geçen insanlardan birini tanık olarak çağırırsa... genç kadının şaşkın ve üzgün olduğuna tanıklık edecek birini... O zaman sizin hakkınızda ne düşünecekler?"

"Bir yalancı olduğuma karar verecekler," dedim. Sonra da ekledim. "Kahretsin!"

"Korkmayın, Mike. Umudunuzu kaybetmeyin."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Onların önünü kesin. Adamları saldırıya geçmeden durdurun. Durgin'e olanları tümüyle anlatın. Her şeyi zapta geçirtin. Küçük kızın hiçbir tehlike olmadığını sandığını, o yüzden yolun ortasından yürüdüğünü vurgulayın. Şu 'refüç' sözcüğünü de. Ona bayıldım."

"Ama ellerinde bir band varsa ve onu dinletirlerse o zaman hikâyesini değiştiren bir ahmak durumuna düşerim."

"Sanmıyorum. Devore'la konuşurken yemin etmiş bir tanık değildiniz ki. Verandanızda oturmuş, etliye sütlüye karışmıyor, havai fişek gösterisini seyrediyorsunuz. Ve birdenbire bu aksi ihtiyar sizi aradı. Terbiyesizce konuşmaya, atıp tutmaya başladı. Ona telefon numaranızı bile vermemiştiniz. Öyle değil mi?"

"Vermemiştim."

"*Rehberde olmayan* numaranızı?"

"Vermemiştim."

"Adam size Maxwell Devore olduğunu söyledi. Ama herhangi biri de olabilirdi. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Hatta İran Şahı bile olabilirdi."

"Hayır, Şah öldü."

"Öyleyse Şah'ı bir tarafa bırakalım. Örneğin, adam meraklı bir komşu olabilirdi... Ya da şaka yapmak isteyen biri."

"Evet."

"Ve siz de bütün bu ihtimalleri göz önüne alarak öyle konuştunuz. Ama artık resmi bir hukuk işleminin bir parçasısınız. Onun için de bütün gerçeği, sadece gerçeği söylüyorsunuz."

"Tabii." Benim avukatım düşüncesinin uyandırdığı o rahatlık az önce kaybolmuş gibiydi. Ama şimdi yeniden güçleniyordu.

John ciddi ciddi, "Gerçeği söylemekten başka yapabileceğiniz iyi bir şey yok. Mike," dedi. "Belki bazı vakalarda bir istisna yapılabilir, ama bu öyle bir olay değil. Bunu iyice anladık mı?"

"Evet."

"İyi. Anlaştık. Yarın on bir gibi beni arayın. Ya siz ya da Mattie. Ancak, kadının telefon etmesi daha iyi olur."

"Elimden geleni yaparım."

"Eğer inadı tutarsa ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Öyle sanıyorum. Teşekkür ederim, John."

Avukat, "Sanırım yakında görüşeceğiz," diyerek telefonu kapattı.

Bir süre orada öylece oturdum. Bir keresinde telefonun bağlantı sağlayan düğmesine bastım, ama sonra vazgeçtim. Bağlantıyı kesmek için aynı düğmeyi kullandım. Mattie'yle konuşmam gerekiyordu ve henüz buna hazır değildim. Onun yerine biraz dolaşmaya karar verdim.

"Eğer inadı tutarsa ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz değil mi?"

Tabii. Mattie'ye mağrur davranacak durumda olmadığını hatırlatacaktım. Tam bir Yankee gibi davranamaz, *İkili Olmak, Kırmızı Gömlekli Adam* ve yakında yayınlanacak olan *Helen'in Vaadi*'nin yazarı Michael Noonan'ın yardım önerisini reddedemezdi. Ona, "Ya gururun ya da kızın," diyecektim. "İkisi birden olmuyor."

"Hey, Martie, seç bakalım!"

Hemen hemen yolun sonuna kadar yürüyüp Tidwell'in Çayırı'nda durdum. Manzara çok güzeldi. Buradan fincan biçimi göl ve gerideki White Dağları görülüyordu. Sular sisli gökyüzünün altında adeta uyukluyorlardı. Başınızı bir yana eğdiğinizde sular griye bürünüyordu. Öbür yana eğdinizde de masmavi oluyorlardı. O sırlarla ilgili duygunun etkisindeydim yine. Manderley duygusunun.

Bu yüzyılın başlarında buraya kırktan fazla zenci yerleşmişti. Belki de bir süre konaklamışlardı. Marie Hingerman öyle söylemişti. (İlçenin 1977'de iki yüzüncü yıldönümünde yayınlanan o pek kalın *Castle İlçesi ve Castle Rock'n Bir Tarihçesi* adlı kitapta da böyle yazıyordu.) O zenciler çok özel insanlardı. Çoğu birbiriyle akrabaydı. Çoğu yetenekliydi. Çoğu önce 'Red-Top Boys' sonra da 'Sara Tidwell ve Red-Top Boys' adıyla bilinen müzik grubundandı. Bu çayırı ve gölün kıyısındaki büyük arsayı Douglas Day adlı bir adamdan almışlardı. Gerekli parayı on yılda biriktirebildiklerini adamla pazarlık eden Sonny Tidwell söylemişti. (Red-Top diye bilinen Sonny Tidwell. Adam 'Tavuk Tırmığı' denen o gitarlardan birini çalıyordu.)

Bu olay kentte müthiş bir gürültünün kopmasına neden oldu. Hatta bunu protesto için bir miting bile düzenlendi. "Sürü halinde gelen bu kapkara insanlar"a itiraz ediyorlardı. Neyse ki sonra olaylar yatıştı

ve sonuç iyi oldu. Çoğunlukla böyle olur zaten. Yerlilerin çoğu orada, Day'in Tepesi'nde bir gecekondu mahallesi oluşacağını sanıyordu. Ama öyle bir şey olmadı. (1900 yılında Sonny Tidwell kalabalık klanı için o toprakları aldığı sırada bu yerin adı böyleydi.) Onun yerine bembeyaz, güzel küçük evler yapıldı. Ortada da daha büyükçe bir bina vardı. Belki orasını grup toplantısı, prova ya da konser için yapmışlardı.

Sara ve Red-Top Boys (Bazen grupta bir kız da oluyordu. Orkestradaki üyeler her konserde değişiyordu. Devamlı üye pek yoktu.) Batı Maine'de bir yıl kadar konserler verdiler. Hatta belki de iki yıl. Grup batı sınırında aşağı yukarı dolaşıp durdu. Farmington, Skowhegan, Bridgton, Gates Falls Castle Rock, Motton, Fryeburg. Eskicilerde ve ambarlarda yapılan kermeslerde orkestranın eski posterlerine rastlanıyordu. Sara ve Red-Tops'u bölgede çok beğeniyorlardı. TR'dekilerle de iyi geçiniyorlardı. Buna hiçbir zaman şaşırmadığımı söylemeliyim. O, her şeyin yararlı olması gerektiğine inanan tatsız şair Robert Frost bir konuda haklıydı. Kuzeydoğudaki üç eyalette yaşayan bizler, sağlam çitlerin iyi komşular yarattığına gerçekten inanıyoruz. Söylenip duruyor, sonra güya barışıyoruz. Ama dudaklarımızı büzüp gözlerimizi komşumuza dikerek, "Faturalarını ödüyorlar," diyoruz. "Kendi hallerinde yaşıyorlar." Sanki toplumdan uzaklaşmak bir meziyetmiş gibi. Ve sonra büyük bir meziyetle onları tanımlıyoruz." İlane kabul etmiyorlar.

Ve Sara Tidwell günün birinde Sara Laughs'a dönüştü.

Ama sonunda TR-90'ın isteklerine pek de uygun olmadığına karar verdiler sanırım. 1901 yılının yaz mevsiminin sonlarında klan bir iki panayırda çaldıktan sonra buradan ayrıldı. Day ailesi 1933 yılına kadar Tidwell'lerin o güzel küçük evlerini yazları kiraya vererek bol para kazandı. Ne var ki, kulübeler 1933 yılında gölün doğu ve kuzey kıyılarını kavuran yangında kül oldu. Ve hikâye böylece sona erdi.

Yani Sara'nın müziği dışında. Onun müziği hep yaşadı.

Üzerine oturduğum kayadan kalktım. Kollarımı açarak gerindim. Sırt kaslarımı gerdim. Sonra yoldan geri döndüm. Alçak sesle Sara'nın şarkılarından birini mırıldanıyordum.

On İkinci Bölüm

Yoldan eve dönerken hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. İlk editörüm, "Bir romancının kafasından geçen şeylerin yüzde seksen beşi beni hiç ilgilendirmez," derdi. Ama ben hiçbir zaman bunun yazarların tekelinde olması gerektiğine inanmadım. 'Yüksek düşünceler' denilen şeylere çoğu zaman fazla değer verilir. Bir sorun olduğu ve önlem alınması gerektiği zaman genellikle bir yana çekilerek işi bodrumdaki çocuklara bırakmanın daha iyi sonuç verdiğini gördüm. Aşağıda vücutları kaslı ve dövmeli, sendikadan olmayan işçiler çalışıyor. Özel yetenekleri içgüdülerle ilgili. Sorunları yukarıya, ancak en son çare olarak gönderiyorlar.

Mattie Devore'a telefon etmeyi denediğimde çok tuhaf bir şey oldu. Anladığım kadarıyla bunun hayaletlerle bir ilişkisi yoktu. Telefonu çalıştıran düğmeye bastığım zaman o uğultu yerine derin bir sessizlikle karşılaştım. Telefonu kuzey yatak odasında yerine oturtmadığımı düşünürken aslında ahizede tam bir sessizlik olmadığını fark ettim. Uzayın derinliklerinde bir radyo yayın yapıyordu sanki. Çizgi filmlerdeki bir ördek kadar neşeli biri vak vaklar gibi ve Brooklyn aksanıyla şarkı söylüyordu. "Sağ ayağını yere bas, sonra sağ ayağını salla, sonra yine yere bas ondan sonra ayağını sallamaya başla."

"Kimsiniz?" diye sormak için ağzımı açacaktım ki, ben bunu yapmadan bir kadın, "Alo?" dedi. Şaşırmış ve kuşkuya kapılmış gibi bir hali vardı.

"Mattie?" Şaşaladığım için onu daha resmi bir adla çağırmak aklıma bile gelmedi. Yani, "Bayan Devore," diye. Karşımdakinin o olduğunu bir tek kelimeden anlamam bana garip gelmedi. Oysa Mattie'yle o gün pek fazla konuşmamıştık. Belki de bodrumdaki çocuklar fondaki müziği tanımış ve onunla Kyra arasında bağlantı kurmuşlardı.

"Bay Noonan?" Mattie beni daha da şaşırmıştı. "Ama telefon hiç çalmadı bile!"

"Siz tam beni aradığınız sırada telefonu açtım sanırım," dedim. "Arada sırada böyle oluyor." Ama kendi kendime, bu türü kaç defa oluyor, diye sordum. Sizi arayan kişi, telefon etmeye çalıştığınız insan. Belki de bu sık sık oluyor. Yoksa bu telepatik bir durum mu? Ya da sadece bir rastlantı mı? Canlı yayın mı, yoksa hafızayla mı ilgili? Ancak, ne olursa olsun bu sihirli bir şey gibiydi. Alçak tavanlı, uzun oturma odasına baktım. Geyik Bunter'in cam gözlerine. Ve, evet, belki de burası artık sihirli bir yer, diye düşündüm.

Mattie kuşkuyla, "Belki de sizi aradığım için özür dilemem gerekiyor," dedi. "Küstahlık bu. Telefon numaranızın rehberde olmadığını biliyorum."

Kendi kendime, bunun için hiç endişelenme, dedim. Şimdiye kadar numaram herkesin eline geçti bile. Hatta onu rehberin sarı sayfalarına yazdırmayı bile düşünüyorum.

Mattie utançla sözlerini sürdürdü. "Numarayı kütüphanedeki dosyanızdan aldım. Ben orada çalışıyorum." Fonda, "Hokey Pokey" parçasının yerini "The Farmer in the Dell" almıştı.

"Bu konunun üzerinde bile durmayın," dedim. "Özellikle telefonu sizinle konuşmak için açtığımı düşünürseniz..."

"Benimle konuşmak için mi? Neden?"

"Önce hanımlar."

Mattie gergin bir şekilde güldü. "Sizi akşam yemeğine davet etmek istiyordum. Daha doğrusu Ki'yle ben sizi yemeğe davet ediyoruz. Bunu daha önce yapmam gerekirdi. Geçen gün bize çok iyi davrandınız. Yemeğe gelir misiniz?"

Hiç duraklamadım. "Evet. Memnuniyetle. Zaten konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Bir sessizlik oldu. Geride, şarkıda fare peyniri alıyordu. Küçükten bütün bunların 'Hi-Ho-Dairy-O' adlı çok büyük, gri bir fabrikada olduğunu sanırdım.

"Martie? Hâlâ orada mısınız?"

"Kayınbabam sizi de bu işe karıştırdı, değil mi? O aksi ihtiyar." Genç kadının sesi ifadesizdi.

"Şey... Evet ve hayır. Kaderin, rastlantıların ya da Tanrı'nın beni bu işe karıştırdığını söyleyebiliriz. O sabah orada olmanın nedeni Max Devore değil, köy burgerinin peşinde koşmamdı."

Mattie biraz neşelenmiş gibiydi. "Buna sevindim." Genellikle, korkuya kapılan insanlar ifadesiz ve tekdüze bir sesle konuşurlar. Hatta bazen zorlanan ve dehşete kapılan insanlar. "Ben dertlerimin size de bulaştırılmış olmasına üzülüyorum." Onu John Storrow'a teslim ettiğim zaman kimin başını derde soktuğunu düşünmeye başlayacağını biliyordum. Bu konuyu onunla telefondan konuşmayacağım için sevindim.

"Her neyse... Size yemeğe gelmek hoşuma gider. Ne zaman?"

"Bu akşam sizin için çok erken mi?"

"Hayır, hiç değil."

"Harika. Ama yemeği erken yememiz gerekecek. Bizim küçük tatlısını yerken uyuyakalabilir. Sizce altı uygun mu?"

"Evet."

"Ki heyecanlanacak. Fazla misafir gelmiyor."

"Yine kendi başına dolaşmaya çıkmadı ya?"

Mattie'nin alınacağını sanıyordum. Ama bu kez *güldü*. "Tanrım, hayır! Cumartesi günü olanlar onu korkuttu. Şimdi yan bahçedeki salıncağı bırakıp arka taraftaki kum havuzuna giderken bile içeri girip bana haber veriyor. Ayrıca sizden sık sık söz ediyor. Sizden 'Beni yakalayan o uzun boylu adam,' diye söz ediyor. Galiba ona kızgın olmanızdan endişeli."

"Ona kızgın olmadığımı söyleyin," dedim. "Hayır, hayırlı. Bunu ben kendim söylerim. Size bir şey getirebilir miyim?"

Mattie kararsızca, "Bir şişe şarap olur mu?" diye sordu. "Yoksa bu çok mu iddialı olur? Izgarada hamburger var ve bir de patates salatası yapacağım."

"Ben de iddialı olmayan bir şarap getiririm."

Mattie, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu çok heyecan verici bir şey. Uzun süredir bize hiç kimse gelmiyor."

Az kalsın, "Bu benim için de heyecan verici," demeye hazırlandığımı fark ederek dehşete kapıldım. "Dört yıldan beri ilk kez biriyle randevulaşıyorum." Onun yerine, "Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim," dedim.

Telefonu kapatırken John Storrow'un Mattie'yle beraberken herkesin gözü önünde olmamı, kentteki dedikoduculara ek malzeme sağlamamı önerdiğimi hatırladım. Genç kadın, hamburgerleri bahçedeki ocakta pişirirse herkes bizi görebilecekti... Akşam saatlerinde hem de. Ama Mattie sonra nazik davranacak ve beni içeri davet edecekti herhalde. Duvardaki Elvis'in kadife üzerine yapılmış resmini ya da Franklin Lint'in yıldönümü tabaklarını hayranlıkla seyretmem için. Belki de karavanı nelerle süslemişse onları görmemi isteyecekti. Kyra'nın bana yatak odasını göstermesine izin verecek ve en sevdiği bebeğe ve diğer kumaştan yapılmış hayvanlara bakarak hayretle bağıracaktım. Yani gerekirse. Yaşamımızda her türden önemli sayılabilecek şeyler vardır. Avukatınız bunlardan bazılarını anlayabilir. Ama galiba birkaçını da anlayamaz.

Doldurulmuş geyik kafasına, "Bu işte doğru yolda mıyım, Bunter?" diye sordum. "'Evet,' için bir, 'Hayır,' için iki defa böğür."

Kuzey bölümüne giden koridorun ortasındaydım. Serin bir duştan başka bir şey düşünmüyordum. Birdenbire arkamdan bir ses duydum. Bunter'in boynundaki çıngırak bir an şıngırdadı. Durakladım. Elimde gömleğim, başımı yana eğerek çıngırağın tekrar çalmasını bekledim. Ama çalmadı. Bir dakika sonra banyoya giderek duşu açtım.

Lakeview Market'te bir köşeye sıkıştırılmış oldukça iyi şaraplar vardı. Yerliler pek şarap içmeseler de turistler herhalde bol bol şarap satın alıyorlardı. Ben de bir şişe kırmızı Mondavi seçtim. Belki de bu

Mattie'nin düşündüğünden biraz daha pahalıydı. Ama fiyat etiketini koparır ve onun aradaki farkı anlamayacağını umabilirdim. Kasanın önünde bir sıra oluşmuştu. Bunu daha çok mayolarının üzerine tişörtlerini geçirmiş kimseler oluşturuyordu. Halk plajının kumları da bacaklarına yapışmıştı. Sıramın gelmesini beklerken gözüm son anda kasaya yakın bir yere konulmuş olan o şeylere ilişti. Aralarında, üzerlerinde MAGNABET yazılı birkaç plastik torba da vardı. Üzerleri elle çizilmiş birer buzdolabı resmiyle süslenmişti. Dolaba YAKINDA DÖNECEĞİM yazılı bir not iliştirilmişti. Yazılı bilgiye göre her poşette iki takım sesli harf, ayrıca fazladan sessiz harfler vardı. İki poşeti kaptım... Sonra da bir üçüncüsünü. Mattie Devore'un çocuğu böyle bir şeyden hoşlanacak yaştaydı herhalde.

Kyra benim kapının önündeki ot bürümüş bahçeye girdiğimi gördü. Karavanın yanındaki küçük salıncağından fırlayarak annesinin yanına koştu ve arkasına saklandı. Kapının önündeki basamakların yakınına bir hibachi konulmuştu. Cumartesi günü benimle korkusuzca konuşan çocuk, şimdi bir tek mavi gözle beni gözetliyordu. Tombul eliyle annesinin güneşlenmek için giyilen türdeki elbisesinin kalça kısmının aşağısını yakalamıştı.

Ne var ki, iki saat içinde durum iyice değişti. Alacakaranlık koyulaşırken Kyra, karavanın oturma odasında kucağıma yerleşmişti. Uykulu uykulu çocukları her zaman büyüleyen Kül Kedisi masalını dinliyordu. Oturduğumuz koltuk ancak ucuz dükkânlarda satılabilen yamru yumru, kahverengi bir şeydi. Ama karavanın içinde neler göreceğim konusundaki o kayıtsızca peşin yargılarım yüzünden hâlâ utanıyordum. Arkamızda, duvarın yukarsında Edward Hopper'ın bir resmi vardı. Gece yarısı bir büfedeki bomboş tezgâhı gösteren o resim. Karşıda, mutfak bölmesindeki küçük formika masanın yukarsına Vincent van Gogh'un Ayçiçeği dizisinden bir tablo asılmıştı. Bu resim, Mattie Devore'un geniş karavanına Hopper'dan daha çok uyuyordu. Neden böyle olduğunu bilmiyorum, ama öyleydi.

Ki uykulu uykulu mırıldandı. "Cam ayakkabı onun ayakcığını kesecek."

"İmkânsız," dedim. "Ayakkabı camları özel olarak Grimoire Krallığında yapılıyordu. Düzgün ve kırılmaz cam. Ama onlar ayağındayken tiz bir sesle şarkı söylersem durum değişir."

"Bana da öyle bir çift ayakkabı alınacak mı?"

"Çok üzgünüm Ki," dedi. "Artık kimse camdan ayakkabı yapmayı bilmiyor. Kayıp bir sanat bu. Toledo çeliği gibi." Karavanın içi sıcaktı. Çocuğun dayandığı göğsüm iyice ısınmıştı. Ama bu pozisyonu kesinlikle değiştirmeyecektim. İnsanın kucağında bir bebek olması harika bir şeydi. Dışarda annesi şarkı söylüyor ve pikniğimiz için kullandığımız küçük, portatif masadan tabakları topluyordu. Mattie'nin şarkı söylediğini duymak da çok hoştu.

Kyra, Kül Kedisi'nin yerleri fırçaladığını gösteren resmi işaret etti. "Haydi oku oku." Annesinin bacaklarının yanından endişeyle bakan o küçük kız kaybolmuştu. Cumartesi günü, ne olursa olsun kıyıya ineceğim, diye düşünen öfkeli bebek de. Şimdi burada bana güvenen, zeki güzel ve uykulu bir küçük vardı. "Yoksa daha fazla dayanamayacağım."

"Tuvalete mi gitmek istiyorsun? Çişin mi geldi?"

Kyra bana kurumlu bir tavırla baktı. "Hayır. Zaten ona çiş değil, su dökmek denir. Hem ben tuvalete de gittim. Ama hikâyeyi hemen okumazsan, uyuyakalacağım."

"İçinde sihir olan hikâyeler çabuk okunmaz, Ki."

"Eh, sen de okuyabildiğin kadar hızlı oku öyleyse."

"Pekâlâ." Sayfayı çevirdim. Kül Kedisi burada olgun biri gibi davranmaya çalışıyor ve baloya giden kötü ablalarına el sallıyordu. Ablalar bir diskoya giden yıldız adayları gibi giyinmişlerdi. "Kül Kedisi, ablaları Tammi Faye ve Vanna'ya..."

"Ablalarının adı böyle mi?"

"Ben onlara bu adları verdim. Sence bir sakıncası yok ya?"

"Yok." Kyra kucağıma iyice yerleşerek başını tekrar göğsüme dayadı. "Kül Kedisi ablaları Tammi Faye ve Vanna'yı gönderir göndermez birdenbire mutfağın köşesinde parlak bir ışık belirdi. Bunun içinden gümüş elbiseli güzel bir kadın çıktı. Saçlarındaki mücevherler birer yıldız gibi ışıldıyordu."

Kyra kayıtsızca, "İyilik Perisi," dedi.

"Evet."

Mattie içeri girdi. Elinde yarısına kadar dolu Mondavi şişesiyle ızgarada kullandığı kararmış araç gereçler vardı. Güneşlenmek için giydiği giysi parlak kırmızıydı. Ayaklarındaki lastik altlı ayakkabılar o kadar beyazdı ki, sanki loşlukta ışıldıyorlardı. Saçlarını geriye tarayarak bağlamıştı. Tabii benim kulüpte hayal ettiğim şahane bebek değildi, ama yine de çok güzeldi. Mattie bir Kyra'ya baktı, bir bana. Kaşlarını kaldırdı. "Çocuğu alayım mı?" der gibi kollarını uzattı. Ben de, "Hayır," diyerek başımı salladım. Ona ikimizin de henüz buna hazır olmadığı mesajını verdim.

Mattie o birkaç yemek pişirme aracını temizlerken ben de kitabı okumayı sürdürdüm. Genç kadın düz tahta kaşığı temizlediği sırada Ki'nin vücudu daha da gevşedi. Ne olduğunu hemen anladım. Çocuk uykuya dalmıştı. *Peri Masallarının Küçük Altın Hazinesi* adlı kitabı kapatıp sigara masasına, oradaki iki kitabın yanına bıraktım. Herhalde o kitapları Mattie okuyordu. Başımı kaldırdım ve genç kadının mutfaktan bana baktığını fark ettim. Ona zafer işareti yaptım. "Noonan, sekizinci round da teknik knock out'la maçı kazandı."

Mattie ellerini bir havluyla kurulayarak yaklaştı. "Onu bana verin."

Onun yerine Kyra'yı kucaklayarak ayağa kalktım. "Onu ben taşırım. Nereye götüreceğim?"

Mattie işaret etti. "Sola."

Bebeği kısa koridorda taşıdım. Koridor öyle dardı ki, Ki'nin ayaklarını ve başını vurmamak için dikkat ediyordum. Koridorun dibinde son derecede temiz bir banyo vardı. Sağdaki kapalı kapı herhalde yatak odasına açılıyordu. Mattie'nin bir zamanlar Lance Devore'la paylaştığı ve şimdi yalnız yattığı odaya. Belki Mattie'nin geceleri zaman zaman orada kalan bir sevgilisi vardı, ama genç kadın onun karavandaki izlerini iyice silmişti.

Soldaki kapıdan dikkatle içeri süzüldüm. Çiçekli bir örtüsü olan yatağa baktım. Burada üzerinde bebek evi olan bir masa ve bir duvarda da Zümrüt Kent'in resmi vardı. Diğer duvara ise parlak, yapışkan harflerle KYRA'NIN EVİ yazılmıştı. Devore hiçbir kötü yanı olmayan

bu yerden çocuğu alıp buradan götürmek istiyordu. Tersine her şey burada çok uygundu. Kyra'nın evi iyi yetişen küçük bir kızın odasıydı.

Mattie, "Onu karyolaya yatırın," dedi. "Sonra gidip kendiniz için bir kadehe şarap koyun. Ben Ki'ye pijamalarını çabucak giydirir sonra da size katılırım. Konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum."

"Tamam." Çocuğu yatırdıktan sonra onu burnunun ucundan öpmek için eğildim. Neredeyse bundan vazgeçiyordum. Ama sonra bu isteğimi yerine getirdim. Ben odadan çıkarken Mattie gülümsüyordu. Demek ki yanlış bir şey yapmamıştım.

Bir kadehe şarap koydum ve elimde içkiyle küçük oturma odasına döndüm. Kyra'nın peri masallarının yanındaki iki kitaba baktım. İnsanların neler okuduklarını her zaman merak etmişimdir. Onların karakterlerini kavramak için bundan daha üstün yol ecza dolaplarına bakmaktır. Ama yüksek tabakadan insanlar ev sahibinizin ilaçlarını ve kocakarı malzemelerini karıştırmanızdan hiç hoşlanmazlar.

İki kitap birbirinden çok farklıydı. Adeta şizofrenik bir şeydi bu. Mattie birinin dörtte üçlük bölümündeki bir sayfaya iskambil kâğıdıyla işaret koymuştu. Richard North Patterson'un *Sessiz Tanık* adlı eseriydi bu. Mattie'nin zevkini alkışladım. Patterson ve De Mille bu ara çok tutulan romancıların en iyileri sayılırlardı. Diğer kitap ise ciltli, kalın bir eserdi. *Herman Melville'in Hikâyeleri.* Richard North, Patterson'unkiyle taban tabana zıt bir kitap. Yana basılmış olan solmuş mor damgadan kitabın Four Lakes Genel Kitaplığına ait olduğu anlaşılıyordu. Kitaplık 68 numaralı karayolunun TR'den çıkarak Motton'a girdiği, Dark Score gölünün yedi buçuk kilometre kadar güneyindeki küçük, güzel taş bir binadaydı. Mattie orada çalışıyordu sanırım. Genç kadının yine bir iskambil kâğıdıyla işaretlediği yeri açtım. Ve Mattie'nin *Bartleby*'i okuduğunu anladım.

Mattie arkamdan, "Onu anlayamıyorum," dedi. Öyle irkildim ki, az kalsın kitabı elimden düşürüyordum. "Kitabı beğendim. Güzel bir hikâye. Ama ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Diğerine gelince... O işleri kimin karıştırdığını bile tahmin ettim."

Kitapları bıraktım. "Aynı sürede okumak için tuhaf bir çift."

Mattie, "Patterson'u zevk için okuyorum," diye açıkladı. Mutfağa giderek kısa bir an şarap şişesine baktı. (Bana istekle bakmış gibi geldi.) Sonra da buzdolabını açıp limonata dolu bir sürahiyi aldı. Buzdolabının kapağında kızının Magnabet poşetinden aldığı harflerle yazdığı şeyler vardı. Kİ, MATTİE ve HO-HO (Bunun Noel Baba olduğunu tahmin ettim.) "Şey... Galiba ikisini de zevk için okuyorum. Bir grubumuz var. Ve yakında *Bartleby*'i inceleyeceğiz. Grup perşembe akşamları kitaplıkta toplanıyor. Kitabı bitirmek için daha on sayfa okumam gerekiyor."

"Okuyucular Kulübü."

"Evet. Başkanımız Bayan Briggs. O, bu grubu ben doğmadan çok önce oluşturmuş. Kendisi Four Lakes'in kütüphane başmemurudur. Onu tanıyor musunuz?"

"Biliyorum. Lindy Briggs, ev bekçimin baldızı."

Mattie, "Dünya ne küçük, değil mi?" dedi.

"Hayır. Dünya büyük, ama kent küçük."

Genç kadın elinde limonata bardağıyla mutfaktaki tezgâha dayanacak oldu, sonra bundan vazgeçti. "Neden dışarı çıkıp orada oturmuyoruz? Böylece buradan gelip geçenler hâlâ giyinik olduğumuzu ve olmayacak şeyler yapmadığımızı da anlarlar."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Yüzünde alayla karışık bir neşe vardı. Ve bu ifade onun yüzüne pek yakışmıyordu.

Mattie, "Henüz yirmi bir yaşında olabilirim," dedi. "Ama aptal değilim. O adam beni göz hapsine aldırdı. Bunu biliyorum. Belki siz de biliyorsunuz. Başka bir gece, şakadan anlayan bir yanı olsaydı ona, 'Canın cehenneme,' demeyi de isterdim. Ama dışarısı daha serin ve hibachi'den çıkan dumanlar böcekleri hemen uzaklaştırır. Sizi şaşırttım mı? Eğer öyleyse özür dilerim."

"Şaşırtmadınız." Oysa şaşırtmıştı. Biraz. "Özür dilemenize de gerek yok."

Elimizde bardaklarla hafifçe sallanan basamaklardan indik. İki bahçe iskemlesine yan yana oturduk. Solda, hibachi'deki kömürler gitgide kararan havada gül rengine bürünmüş parlıyorlardı. Mattie arkasına yaslandı. Soğuk bardağını bir an alnına dayadı. Sonra da limonata-

nın geri kalanından biraz içti. Buz küpleri şıkırdayıp dişlerinden kaydı. Karavanın gerisindeki koruda ve yolun öte yanında ağustosböcekleri ötüşüyordu. 68 numaralı karayolunun daha yukarlarında Lakeview Market'in önündeki benzin istasyonunu aydınlatan parlak floresan lambaları görebiliyordum. İskemlenin oturulacak yeri biraz gevşemiş, bunu örmek için kullanılan şeritler de eskimişti. Eski iskemle sola doğru iyice yatıyordu. Her şeye rağmen o sırada buradan başka bir yerde oturmayı hiç istemezdim. Bu akşam, küçük bir mucizeye dönüşmüştü... Hiç olmazsa bu ana kadar durum böyleydi. Ne var ki, daha John Storrow konusunun açılması gerekiyordu.

Mattie, "Salı gecesi geldiğiniz için seviniyorum," dedi. "Bu geceleri geçirmek benim için çok zor. Çünkü her zaman Warrington'daki beyzbol maçlarını düşünüyorum. Şu anda oyuncular eşyalarını alıyor olmalılar. Sopaları, kale levhasını, kalecinin maskesini. Hepsini kalenin arkasındaki dolaba koyuyorlar. Son biralarını içip son sigaralarını tüttürüyorlar. Kocamla orada tanıştım. Herhalde şimdiye kadar bunu size söylemişlerdir."

Mattie'nin yüzünü iyi göremiyordum. Ama sesinde hafif bir acılığın belirmiş olduğunun farkındaydım. Sanırım yüzünde yine o alaylı ifade vardı. Bu ona yakışmayan yaşlılara özgü bir ifadeydi. Ancak, bunun duygularını yansıttığına inanıyordum. Eğer dikkat etmezse bu ifade kök salıp güçlenecekti.

"Bill'den bir hikâye dinledim. Lindy'nin eniştesinden."

"Ah, evet. Bizim hikâye her yerde anlatılır. Dükkânda, Köy Kahvesi'nde ya da o çenesi düşük ihtiyarın garajında... Ah, aklıma gelmişken, kayınbabam o garajı borçlarından kurtardı. Banka oraya el koymadan işe karıştı. Şimdi Dickie Brooks ve dostları Max Devore'un yürüyüp konuşan bir İsa olduğuna inanıyorlar. Bay Dean'in size garajdakilerin anlatacaklarından daha doğru bir hikâyeyi naklettiğini umarım. Öyle olmalı. Yoksa Jezebel'le hamburger yemek tehlikesini göze alamazdınız."

Mümkün olduğunca bu konudan uzaklaşmak istiyordum. Mattie'nin öfkesini anlasam da bunun bir yararı olmayacaktı. Tabii durumu kavramak benim için kolaydı. Sonuçta kızımı halat çekme yarışında

ortaya bağlanan bir mendile dönüştürmemişlerdi. "Warrington'da hâlâ maç yapılıyor mu? Devore orayı satın aldığı halde."

"Yapılıyor ya. Devore, her salı akşamı motorlu tekerlekli iskemlesiyle sahaya gidip oyunu seyrediyor. Buraya geldikten sonra başka şeyler de yaptı. Tabii kentlilerin kendisi hakkında iyi şeyler düşünmelerini sağlamak için yapılmış şeylerdi bunlar. Fakat Devore'un yumuşak topla oynanan beyzbolu gerçekten sevdiğini sanıyorum. Whitmore denen o kadın da adamla birlikte gidiyor. Önünde tekerlekli bir kırmızı el arabasıyla yedek oksijen tüpü götürüyor. Arabada bir de kaleci eldiveni var. Devore'un oturduğu yere yanlışlıkla top gelirse kullanmak için. Duyduğuma göre mevsimin başında az kalsın böyle bir şey oluyormuş. Oyuncular da, seyirciler de şaşkın şaşkın bağırışmışlar."

"Sizce maça gittiği zaman oğlu yakınındaymış gibi bir duyguya mı kapılıyor?"

Mattie sertçe güldü. "Devore'un maçı seyrederken Lance'i aklına bile getirmediğinden eminim. Warrington'daki maçlar sert geçiyor. Oyuncular ayaklarını kaldırarak kaleye kayıyorlar, kaçan topları yakalamak için akla gelmedik şeyleri yapıyorlar. Ve bir hata yaptıkları zaman da birbirlerine küfrediyorlar. İşte Max Devore de bütün bunlardan hoşlanıyor. Yani salı gecesi maçlarını hiç kaçırmamasının nedeni bu. Oyuncuların kaymalarını ve kanlar içinde yerden kalkmalarını seyretmekten hoşlanıyor."

"Lance de öyle mi oynardı?"

Genç kadın bu konuyu dikkatle düşündü. "Sert bir oyuncuydu, ama çılgın değildi. Maça eğlenmek için çıkardı. Hepimiz o yüzden maçları seyrederdik. Biz kadınlar. Kahretsin! Biz kızlar. Barney Therriault'un karısı Cindy on altı yaşındaydı. İlk kale tarafında geride durur, sigara içer ve böcekleri kovmak için elimizi sallardık. Erkeklerimiz başarılı olduklarında onları alkışlar aptalca bir şey yaptıklarında da gülerdik. Kola içer ya da bir kutu birayı paylaşırdık. Ben Helen Geary'nin ikizlerine hayranlıkla bakardım. O da Ki gülünceye kadar onu çenesinin altından öperdi. Bazen Köy Kahvesi'ne giderdik. Buddy pizza yapardı. Parayı maçı kaybetmiş olanlar öderlerdi. Oyundan son-

ra herkes yine birbiriyle dost olurdu. Orada oturup güler, bağrışırdık. Limonata kamışlarının üzerine sarılı kâğıtları etrafa üflerdik. Bazı çocuklar çakırkeyif olurlardı. Ama kimse kötü davranmazdı... Biliyor musunuz, şimdi hiçbiri beni görmeye gelmiyor. En samimi arkadaşım Helen Geary ve Lance'in en yakın arkadaşı olan Richie Lattimore bile. Lance'le Richie saatlerce kayalardan, kuşlardan ve gölün karşı kıyısındaki ağaçlardan söz ederlerdi. Hepsi cenaze törenine geldiler ve bir süre daha benimle konuştular. Sonra... Durumun nasıl olduğunu biliyor musunuz? Ben çocukken kuyumuzun suyu çekilmişti. Bir süre musluğu açtığınız zaman ip gibi incecik bir su akardı. Sonra sadece hava gelmeye başladı. Sadece hava. "Şimdi Mattie'nin sesinde alay değil kırgınlık vardı. "Noel'de Helen'i gördüm. İkizlerin doğum gününde buluşmaya karar verdikse de olmadı. Galiba Helen yanıma yaklaşmaktan korkuyor."

"İhtiyarın yüzünden mi?"

"Başka kimin yüzünden olacak? Ama önemli değil. Hayat yine devam ediyor. "Dikleşerek bardağına yeniden koyduğu limonatayı bitirdi ve bardağı bir kenara bıraktı. "Ya siz, Mike? Buraya bir roman yazmak için mi döndünüz? TR'ye bir ad mı vereceksiniz?" Bu, yerel bir espriydi. Bunu bana acı veren bir nostaljiyle hatırladım. Yerliler, büyük planları olan kimseler için, "TR'ye ad verecek," derlerdi.

"Hayır," dedim ve sonra kendimi de şaşırtan bir şeyi ekledim. "Ben artık o işi yapmıyorum."

Mattie'nin ayağa fırlayarak sandalyesini devireceğini, dehşetle haykıracağını sanıyordum. Tabii bu benimle ilgili bazı şeyleri yeterince açıklıyordu. Hiçbiri gururumu okşayacak ayrıntılar değildi.

"Kendinizi emekliye mi ayırdınız?" Mattie sakin sakin konuşuyordu, öyle dehşete kapılmış gibi bir hali de yoktu. "Yoksa yazarlara özgü o Duraklama Devresine mi girdiniz?"

"Açıkçası emekliye *isteyerek* ayrılmadım." Konuşma eğlenceli bir hal almıştı. Ben oraya Mattie'ye John Storrow'u satmaya gelmiştim. Gerekirse avukatı ona zorla kabul ettirmeye. Oysa bunun yerine ilk defa birine yazı yazamamamdan söz ediyordum.

"Demek ki Duraklama Devresine girdiniz."

"Ben de öyle düşünüyordum, ama artık emin değilim. Bence romancıların kafalarında anlatabilecekleri belirli sayıda hikâye var. Onlar sona erince de her şey bitiyor."

Mattie, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Belki de artık burada olduğunuz için yeniden yazmaya başlayacaksınız. Belki de buraya dönmenizin bir nedeni de bu."

"Belki de haklısınız."

"Korkuyor musunuz?"

"Bazen. Daha çok hayatımın sonuna kadar ne yapacağımı düşünerek korkuyorum. Ben şişelerin içinde gemiler oluşturabilen insanlardan değilim. Çiçeklerle de karım ilgilenirdi."

Mattie mırıldandı. "Ben de korkuyorum. Çok korkuyorum. Şimdi bana bu korkular hiç sona ermeyecekmiş gibi geliyor."

"Devore'un veyalet davasını kazanacağından mı korkuyorsunuz? Mattie ben de..."

Genç kadın, "Velayet davası sadece bunun bir parçası," dedi. "Burada, TR'de olmak bile beni korkutuyor. Her şey bu yazın ilk aylarında başladı. Devore'un mümkün olursa Ki'yi elimden almak niyetinde olduğunu öğrendikten çok sonra. Ve durum gitgide daha da kötüleşiyor. Bu bir bakıma fırtına bulutlarının New Hampshire üzerinde toplanmalarına ve sonra da gölün yukarsından kayarak yaklaşmalarına benziyor. Durumu bundan daha iyi açıklayamayacağım. Yalnız..." Kımıldanarak ayak ayak üstüne attı ve elbisesinin eteğini sanki üşümüş gibi çekiştirdi. "Yalnız, son zamanlarda birkaç gece aniden uyandım ve bana odada yalnız değilmişim gibi geldi. Hele bir keresinde *yatakta* yalnız değilmişim gibi bir duyguya kapıldım. Bazen bu, sadece bir duygudan öteye geçmiyor. Baş ağrısı gibi bir şey ama daha çok sinirlerimi etkiliyor. Bazen kulağıma fısıltılar ya da hıçkırıklar geliyor sanki. İki hafta önce bir gece pasta yaptım. Ve un kavanozunu kaldırmayı unuttum. Ertesi sabah kutu devrilmiş ve unlar tezgâha yayılmıştı. Biri yayılmış unların üzerine elle 'Merhaba' yazmıştı. Önce bunun Ki'nin işi olduğunu sandım. Ama kızım öyle bir şey yapmadığını söyledi. Zaten yazı onun değildi. Ki'nin harfleri çarpık çurpuktu. Onun böyle bir

şey yazabilecceğini de pek sanmıyorum. Belki 'Hey' yazabilir ama işte o kadar... Mike, o ihtiyar beni korkutmak için birini yolluyor olabilir mi? Yani... bu aptalca bir şey, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum..." dedim. Merdivende dururken karanlıkta izolasyon panosuna indirilen yumruğu düşündüm. Buzdolabının kapısına mıknatıslı harflerle yazılan yazıyı ve karanlıkta ağlayan çocuğu da. Sadece donmamış adeta uyuşmuştum. Sinirlerdeki baş ağrısı! Güzel bir tanımlamaydı bu. Bir şey gerçek dünyanın sınırından uzanıp insana dokunduğunda tam tamına böyle bir şey hissediyordun.

Mattie, "Belki de hayaletler var," diye mırıldanarak kararsızca gülümsedi. Aslında tebessümünde neşeden çok korku vardı.

Ona, tam Sara Laughs'da olanları anlatmak için açacaktım ki, bundan vazgeçtim. Burada çok belirgin iki seçenek vardı. Ya doğaüstü şeylerden söz etmeye dalacaktık ya da gerçek dünyaya dönecektik. Max Devore'un bir çocuğu çalmaya çalıştığı dünyaya.

"Evet," dedim. "Hayaletler konuşmak üzereler."

"Keşke yüzünüzü daha iyi görebilseydim. Az önce yüzünüzde bir ifade belirdi. Neydi bu?"

"Bilmem," diye cevap verdim. "Ama bence şimdi Kyra'dan söz etmemiz daha iyi olacak. Tamam mı?"

"Tamam." Hibachi'den yayılan ışığın altında onun iskemlesinde arkasına yaslandığını gördüm. Sanki bir darbe yemeye hazırlanıyordu.

"Cuma günü Castle Rock'ta ifade vermem için bir celp aldım. Kyra'nın *ad litem* vâsisi olan Elmer Durgin'in önünde konuşacağım..."

Mattie, "O ukala küçük kurbağa, Kyra'nın hiçbir şeyi değil," diye bağırdı. "O yaratık, kayınbabamın arka cebinde yaşıyor. Tıpkı Dickie Osgood gibi. Osgood, ihtiyar Max'ın sevgili emlakçısı. Dickie'yle Elmer Durgin, Mellow Roger'da birlikte içki içiyorlar. Daha doğrusu bu işler kızışıncaya kadar öyleydi. Sonra herhalde biri onlara bunun hoş kaçmayacağını söyledi. Adamlar da bundan vazgeçtiler.

"Celbi bana George Footman adında bir şerif yardımcısı getirdi."

Mattie tiz bir sesle, "Onlardan biri daha!" dedi. "Dickie Osgood, tam bir yılan. Ama George Footman hurda yığılı arsalarda uluyan köpeklerden. İki defa işten el çektirildi. Bu bir daha olursa artık tamamen Max Devore için çalışabilecek."

"Her neyse... Adam beni korkuttu. Bunu belli etmemeye çalıştım, ama gerçekten korktum. Ve beni korkuttukları zaman hemen öfkelenirim. New York'a, menajerime telefon ettim. Sonra da bir avukat tuttum. Özellikle çocuklarla ilgili velayet davalarına bakan birini."

Mattie'nin yüzünden, bu sözleri nasıl karşıladığını anlamaya çalıştımsa da bunu başaramadım. Oysa birbirimize oldukça yakındık. Fakat yüzünde hâlâ sert darbeler bekleyen bir kadınınkine benzeyen o donuk ifade vardı. Hoş belki de Mattie için o darbeler inmeye başlamıştı bile.

Ağır ağır, acele etmemeye çalışarak John Storrow'la yaptığım konuşmayı anlattım. Avukatın cinsel eşitlik konusundaki sözlerini özellikle vurguladım. Bunun dava sırasında onun aleyhinde bir durum olacağını ve Kyra'yı büyükbabasına verme konusunda Yargıç Rancourt'un adamın işini kolaylaştıracağını açıkladım. Ayrıca Devore'un sürüyle avukat tutacağı konusu üzerinde durdum. Adamın istediği kadar kendisini destekleyecek tanık bulabileceğini de anlattım. Richard Osgood, TR'de koşuşup duracak ve Devore dolarlarını saçacaktı. Ama mahkeme Mattie'ye çok önemli biriymiş gibi davranmak zorunda değildi. Ha o, ha bir dondurma külahı. Sözlerimi John'un ertesi gün on birde birimizden biriyle konuşmak istediğini ve bunu Mattie'nin yapmasının daha doğru olacağını açıklayarak sona erdirdim. Sonra bekledim. Sessizlik uzadıkça uzadı. Şimdi sadece cırcır böceklerinin sesi ve bir delikanlının arabasının egzozunun uzaklardan gelen gürültüsü duyuluyordu. 68 numaralı karayolunda Lakeview Market yaz satışlarının bir günü daha sona erdiği için beyaz floresan lambalar söndü. Mattie'nin sessizliği hoşuma gitmedi. Bu bir patlamadan önceki sessizliğe benziyordu. Yankee'lere özgü bir patlamadan önceki sessizliğe. Dilimi tuttum ve genç kadının bana, "Size işlerime karışma hakkını kim verdi?" diye sormasını bekledim.

Mattie tekrar konuşmaya başladığında sesinde yenilgi vardı. Onun böyle konuşması kalbimi sızlattı. Ama daha önce yüzündeki alayla karışık kuşkuyu gördüğüm için buna şaşmadım. Ve kalbimi mümkün olduğu kadar katılaştırmaya çalıştım. "Hey, Mattie bu dünya çok amansız. Birini seç."

Mattie, "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. "Benim davama bakması için niçin New York'lu pahalı bir avukatı tutasınız? Teklifiniz bu değil mi? Öyle olmalı. Çünkü ben avukatı tutacak durumda değilim. Lance öldüğü zaman sigortadan otuz bin dolar aldım. Bu açıdan yine de şanslıydım. Lance, Warrington'daki arkadaşlarından bir sigorta poliçesi almıştı ve o para olmasaydı geçen kış bu karavan da elimden giderdi. Belki bankadakiler Dickie Brooks'u seviyorlar ama Mattie Stanchfield Devore'a aldırdıkları bile yok. Kitaplıktan, vergiler çıktıktan sonra haftada yüz dolar kadar bir para alıyorum. Yani avukatın ücretini ödemeyi teklif ediyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Neden? Bizi tanımıyorsunuz bile."

"Çünkü..." diye başladım, sonra da sustum. Galiba bu noktada Jo'nun işe karışmasını bekliyordum. Kafamdan bana karımın sesiyle konuşmasını istiyordum. Ardından bunları kendi sözlerimmiş gibi Mattie'ye tekrarlayacaktım. Ama Jo gelmedi. Ben şimdi tek başıma uçuyordum.

Sonunda, "Çünkü şimdi yapacaklarım hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedim. Bu sözlerim beni yine şaşırttı. "Ve sizi de *tanıyorum*. Yemeğinizi yedim, Ki'ye bir masal okudum ve kucağımda uyuyakaldı... Belki de geçen gün onun hayatını da kurtardım. Ki'yi yakalayıp yoldan çektiğimde. Bunu hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğiz. Ama belki de onu gerçekten kurtardım. Çinlilerin böyle olaylarda ne dediklerini biliyor musunuz?"

Cevap beklemiyordum. Bu aslında gerçek bir soru değil, sözlerimi güçlendirmek için yararlandığım bir şeydi. Mattie beni şaşırttı ve bu son kez olmayacaktı. "Birinin hayatını kurtardığınız zaman artık ondan siz sorumlu olursunuz."

"Evet. Bu ayrıca neyin adil, neyin doğru olduğuyla da ilgili. Sanırım ben en çok sonucu etkileyebileceğim bir şeyin parçası olmak istiyorum. Geriye bakıyor ve karım öldükten sonra geçirdiğim o dört yılı düşünüyorum. Ve o yıllar bomboş uzanıyor. Hatta çekingen Marjorie'nin yakışıklı bir yabancıyla karşılaştığı bir kitap bile yok."

Mattie bu sözlerimi düşünüyordu. Tıka basa dolu kâğıt hamuru kamyonu gürültüyle yoldan geçerken ona baktı. Taşıtın farları göz alıyor ve arkadaki kütükler sağa sola sallanıyordu. Çok şişman bir kadının kalçaları gibi. Mattie sonunda, "Bizi destekleyeyim demeyin," diye homurdandı. Sesi alçak ve inanılmaz derecede sertti. "Bizi desteklemeyin. O adamın beyzbol sahasında haftanın timini desteklediği gibi. Yardıma ihtiyacım var, biliyorum. Ama buna razı olamam. Olmam *imkânsız*. Ki ve ben... biz bir oyun değiliz. Bir maç. Anlıyor musunuz?"

"Çok iyi anlıyorum."

"Kenttekilerin neler söyleyeceklerini de biliyorsunuz sanırım."

"Evet."

"Sizce ben çok şanslı bir kız değil miyim? Önce son derecede zengin bir adamın oğluyla evleniyorum. *O* öldükten sonra da başka bir zengin beni himayesine alıyor. Herhalde daha sonra da Donald Trump'la birlikte yaşamaya başlayacağım."

"Kesin şunu!"

"Karşı taraftan olsaydım herhalde bütün bunlara inanırdım. Ama acaba şanslı Mattie'nin hâlâ bir Modair karavanında yaşadığını ve sağlık sigortası yaptıracak parası olmadığının farkında olan biri var mı? Ya da kızının aşılarını ilçe hemşiresinin yaptığının. Annemle babam ben on beş yaşındayken öldüler. Bir ağabeyim ve ablam var. Ancak, yaşça benden çok büyükler ve bu eyalette yaşamıyorlar. Annemle babam ayyaştı. Beni dövmezlerdi, ama başka sürekli türlü eziyet ederlerdi. Bu tıpkı hamamböcekleriyle dolu bir motelde büyümeye benziyordu. Babam kütük taşırdı. Annemse viski düşkünü bir güzellik uzmanıydı ve bütün hayali pembe bir Cadillac almaktı. Babam, Kewadin Pond'da boğuldu. Annem de altı ay kadar sonra kendi kusmuğunda. Hikâyenin buraya kadar olan kısmını beğendiniz mi?"

"Pek beğenmedim. Üzgünüm."

"Annemin cenazesinden sonra ağabeyim Hugh beni alıp Rhode Island'a götürmek istedi. Ne var ki karısının aileye on beş yaşında bir kızın katılmasını pek de sevinçle karşılayamayacağı belliydi. Onu haksız bulduğumu da söyleyemeyeceğim. Ayrıca o ara okuldaki amigo

grubuna seçilmiştim. Bu şimdi saçma sapan bir şey gibi gözüküyor olsa da o günlerde çok çok önemliydi.

Tabii önemli bir şeydi. Özellikle babası ve annesi alkolik olan ve üç kardeşten evde kalan tek çocuk için. Mattie son çocuktu ve annesiyle babasının o derdin pençesine düşmelerini seyretmek dünyanın en acı şeylerinden biriydi. Yalnızlık duygusunu artıran bir şey. Kutsal meyhaneden son çıkan lütfen elektrikleri söndürsün.

"Sonunda Florence Teyzemin yanına gittim. Yolun üç kilometre kadar aşağısında oturuyordu. Birbirimizden pek hoşlanmadığımızı anlamamız uzun sürmedi. Ama yine de iki yıl dayandık. Sonra üçüncü ve dördüncü sınıf arasındaki tatilde Warrington'da yazlık bir iş buldum ve Lance'le tanıştım. Evlenme teklif ettiği zaman Flo Teyze buna izin vermedi. Ona hamile olduğumu söylediğimde de beni kovdu. Ve böylece ondan izin almamıza da gerek kalmadı."

"Okulu terk ettiniz değil mi?"

Mattie yüzünü buruşturarak başını salladı. "Altı ayımı çocukların benim bir balon gibi şişmemi seyretmelerine göz yumarak geçirmek istemedim. Lance bana baktı. Dışardan imtihana girebileceğimi söyledi. Bunu geçen yıl yaptım. Çok kolay oldu. Şimdi Ki'yle yalnızız. Teyzem bana yardım etmeye razı olsa bile ne yapabilir? Kadıncağız Castle Rock'taki Gore Tekstil Fabrikasında çalışıyor ve yılda ancak on altı bin dolar kazanıyor."

Yine başımı salladım ve Fransa'dan gelen telif ücretiyle ilgili çekin miktarının bu kadar tuttuğunu düşündüm. Son üç ay için gönderilen paraydı bu. Sonra aklıma Ki'yle ilk karşılaştığım gün onun söyledikleri geldi.

"Kyra'yı kapıp yolun kenarına götürürken bana siz kendisine kızarsanız 'Beyaz Dadı'sına gideceğini söyledi. Yakınlarınız ölmüş olduğuna göre Kyra kimi kastetti..." Aslında bu soruyu sormama hiç gerek yoktu. Bir iki olayı birbirine bağlamam yeterliydi. "Beyaz Dadı Rogette Whitmore mu? Devore'un yardımcısı. Ama o zaman bu..."

"Ki'nin onları gördüğü anlamına geliyor. Evet, öyle ya! Geçen aya kadar Ki'nin büyükbabasını sık sık görmesine izin verdim. Tabii gidince o kadını da görüyordu. Ki, haftada bir iki defa büyükbabasına

gidiyor, bazen de gece orada kalıyordu. Kızım 'Beyaz Baba'sını seviyor. Hiç olmazsa başlangıçta seviyordu. Ve o tüyler ürpertici kadına da bayılıyor." O an Mattie tüm sıcağa rağmen karanlıkta titremiş gibi geldi bana.

"Devore bana telefon ederek Lance'in cenazesi için buraya geleceğini ve o arada torununu görüp göremeyeceğini sordu. Çok nazikti. Lance ona evleneceğimizi söylediğinde sanki beni satın alabileceğini sanan o değilmiş gibi."

"Öyle mi yaptı?"

"Evet. Önce yüz bin dolar teklif etti. 1994'ün ağustos ayında. Lance ona telefon ederek eylülün ortalarında evleneceğimizi haber verdikten sonra. Lance'e bu olaydan hiç söz etmedim. Bir hafta sonra fiyat iki yüz bine çıktı."

"Neye karşılıktı bu?"

"Ben, bu orospu pençelerimi Lance'den çekecek ve başka bir kente gidecektim. Lance'e adresimi de vermeyecektim. Bu kez Lance'e olanları anlattım. Tepesi fena halde attı. Babasını arayarak o ister hoşlansın, ister hoşlanmasın evleneceğimizi söyledi. 'Torununu görmek istiyorsan bu aşağılık ayak oyunlarından vazgeç ve doğru dürüst davran,' dedi.

Babası başka türlü biri olsaydı Lance Devore'un verebileceği en mantıklı cevap bu olurdu, diye düşündüm. Ama ne yazık ki karşısındaki mantıklı bir adam değildi. Başa çıkmaya çalıştığı insan çocukken Scooter Larribee'nin kızağını çalmış olan biriydi.

"Devore bu teklifleri Lance yanımda yokken telefonda yaptı. Ardından düğünden on gün kadar önce Dickie Osgood beni görmeye geldi. Bana Delaware'de bir numarayı aramamı söyledi. Ben de öyle yaptım..." Mattie başını salladı. "Buna inanamayacaksınız. Olanlar tıpkı sizin romanlarınızdaki bir olaya benziyordu."

"Bir tahminde bulunabilir miyim?"

"Eğer istiyorsanız..."

"Devore Kyra'yı satın almak istedi."

Mattie'nin gözleri irileşti. İncecik bir ay doğmuştu. Bu nedenle genç kadının yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi rahatça görmüştüm.

"Kaç para teklif etti?" diye sordum. "Merak ettim. Çocuğu dünyaya getirmeniz, bebeği Lance'e bırakıp kaçmanız için kaç dolar?"

Genç kadın, "İki milyon dolar," diye fısıldadı. "Bu para seçeceğim bir bankaya yatırılacaktı. Ancak bankanın Mississippi'nin batısında bir yerde olması şartıyla. Bir daha çocuğa ve Lance'e yaklaşmayacağıma dair bir belge de imzalayacaktım. En aşağı 20 Nisan 2016 yılına kadar."

"Yani Kyra'nın yirmi bir yaşına bastığı yıla kadar."

"Evet."

"Ve tabii Osgood ayrıntıları bilmiyor. Onun için de bu kentte kimse durumun farkında değil. Devore'un etekleri tertemiz."

"Öyle. Ve iki milyon sadece bir başlangıçtı. Devore Ki'nin beşinci, onuncu, on beşinci ve yirminci doğum günlerinde milyonları vermeye devam edecekti." Mattie olanlara inanamıyormuş gibi başını salladı. "Mutfaktaki muşamba kabarıyor. Duş başlığı küvete düşüp duruyor. Ve bu lanet olasıca karavan son günlerde doğuya doğru eğiliyor. Oysa ben altı milyon dolarlık bir kadın olabilirdim."

Kendi kendime, teklifi kabul etmeyi hiç düşündün mü, Mattie, diye sordum... Ne var ki bu soruyu hiçbir zaman sormayacaktım. Böyle yakışıksız bir merak, giderilmeye layık değildi.

"Bunu Lance'e söylediniz mi?"

"Söylememeye çalıştım. Zaten babasına fena halde kızmıştı. Durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum. Evliliğimizin böyle müthiş bir kinle başlamasını da. Üstelik bu nefret haklı nedenlere dayansa bile... Ve tabii Lance'in daha sonra... yani... Anlıyorsunuz sanırım..." Ellerini kaldırdı, sonra da tekrar kucağına bıraktı. Bu hem yorgunluğu yansıtan bir hareketti, hem de tuhaf bir sevimliliği vardı.

"Lance'in on yıl sonra size dönerek, 'Babamla aramızı açtın kaltak,' demesini istemiyordunuz."

"Öyle. Ama sonunda bu sırrı kendime saklayamadım. Fakir mahallesinde yetişmiş bir çocuktum. Ancak on bir yaşındayken bana bir külotlu çorap alabilmişlerdi. On üç yaşıma kadar saçlarım hep örülüydü ya da atkuyruğu biçimindeydi. New York eyaletinin, New York kenti demek olduğunu sanıyordum... ve bu adam... *bu hayalet bana*... bana altı milyon dolar teklif ediyordu. Bu beni dehşete düşürdü. Devore'la

ilgili rüyalar görmeye başladım. Usulca bir dev gibi geliyor ve bebeğimi beşiğinden çalıyordu. Bazen bir yılan gibi kıvrıla büküle pencereden içeri süzülüyordu..."

"Herhalde oksijen tüpünü de peşinden sürüklüyordu."

Genç kadın gülümsedi. "O sırada oksijen tüplerinden haberim yoktu. Rogette Whitmore'dan da. Şunu söylemeye çalışıyorum. On yedi yaşındaydım ve sır saklamayı da pek bilmiyordum." Onun bu sözleri söyleyiş tarzı yüzünden bu kez de ben gülecektim ama kendimi tuttum. Mattie, korkuya kapılmış olan o saf çocukla şimdi dışardan sınava girerek diploma almış olgun kadın arasında uzun yıllar varmış gibi konuşmuştu.

"Ve tabii Lance kızdı."

"Öyle kızdı ki, babasına telefon edeceği yerde ona e-mail'le cevap verdi. Anlayacağınız Lance kekemeydi. Ne kadar sinirlenirse kekemeliği de o kadar artardı. Telefonda konuşması imkânsızdı."

Sonunda tablo ortaya çıktı, diye düşündüm. Şimdi olayı anlıyorum. Lance Devore babasına akıl almaz bir mektup yazmıştı. Yani Max Devore olursanız bu akıl almaz sayılır. Genç adam mektubunda babasıyla bir daha konuşmak istemediğini, Mattie'nin de aynı fikirde olduğunu yazmıştı. Max Devore'u evlerine de kabul etmeyeceklerdi. (Modair karavan Grimm Kardeşler'in masallarındaki fakir bir oduncunun kulübesi değilse de hemen hemen ona yakındı.) Devore'u bebeğin doğumundan sonra da görmek istemiyorlardı. O sırada ya da sonra bebeğe hediye gönderme cüretini gösterirse bu armağan da geri yollanacaktı. "Hayatımdan çık, baba. Bu sefer affedilemeyecek kadar fazla ileri gittin!"

İncinen bir çocuğu idare etmenin yolları var tabii. Bunlardan bazıları akıllıca, bazıları da kurnazca... Ama kendi kendinize şunu sorun: Politik davranabilen bir baba hiç böyle bir durum yaratır mıydı? İnsan karakterinden biraz olsun anlayan bir adam oğlunun nişanlısına ilk çocuğundan vazgeçmesi için bir servet teklif eder miydi? (Bu öyle müthiş bir paraydı ki, kız için gerçek bir anlamı yoktu.) Ve Devore, on yedi yaşındaki bir kız-kadına şeytanla yapılacak bir anlaşma önermişti. Oysa o çağda çocuklar yaşama daha romantik bir açıdan bakıyorlardı.

Devore hiç olmazsa son teklifini yapmadan önce biraz beklemeliydi. Tabii adamın ne kadar zamanının kaldığını bilemeyeceğini söyleyebilirsiniz, ama bu da pek inandırıcı olmaz. Ben Mattie'nin haklı olduğunu düşünüyordum. Devore'a kalp görevi yapan o kuru eriğin içinde umutlar vardı. Adam sonsuza kadar yaşayacağını sanıyordu.

Ve sonunda kendini tutamadı. İşte istediği kızak oradaydı. Kızak onun olmalıydı. Orada, pencerenin diğer tarafında duruyordu. Bütün yapması gereken camı kırıp istediğini almaktı. Adam yaşamı boyunca hep böyle yapmıştı. Ve bu nedenle de oğlunun e-mail'ine kurnazca karşılık vermemişti. Oysa onun gibi yaşlı ve deneyimli bir adamın böyle yapması gerekirdi. Devore, oğluna öfkeyle karşılık vermişti. Tıpkı kulübenin camını kıramayan bir çocuğun yapacağı gibi. Demek Lance onun yaşamına karışmasını istemiyordu? Tamam Lance, taşralı Daisy Mae'iyle bir çadırda ya da karavanda veya lanet olasıca ahırda yaşayabilirdi. O çok kazançlı harita çıkarma işinden de vazgeçebilir, kendisine gerçek bir iş bulurdu. İnsanların geri kalanının nasıl yaşadığını öğrenirdi.

Yani Devore şunu demeye getirmişti. "Sen beni terk edemezsin oğlum. *Ben* seni kovuyorum."

Mattie, "Lance'in cenaze töreninde birbirimizin kollarına atılmadık," dedi. "Öyle bir şey olduğunu sanmayın. Ama bana nezaketle davrandı. Doğrusu böyle bir şeyi beklemiyordum. Ben de ona karşı nazik olmaya çalıştım. Beni aylığa bağlamayı teklif etse de buna yanaşmadım. Hukuki bakımdan bazı pürüzler çıkmasından korktum."

"Zaten böyle bir şey olmazdı herhalde. Ama dikkatli davranmanızı beğendim. Devore, Kyra'yı ilk gördüğü zaman ne oldu, Mattie?"

"O anı hiç unutmayacağım." Genç kadın elini elbisesinin cebine sokarak ezik bir paket çıkardı. Sallayıp paketten bir sigara aldı. Ona hem açgözlülükle, hem de tiksintiyle baktı. "Sigarayı bırakmıştım. Çünkü Lance buna verecek paramız olmadığını söylemişti. Onun haklı olduğunu biliyordum. Ama eski alışkanlıklar fark ettirmeden canlanıyor. Şimdi sadece haftada bir paket sigara içiyorum. Ve bunun bile çok fazla olduğunu bilsem de insan bazen teselli arıyor. Siz de sigara ister misiniz?"

Başımı, "hayır" der gibi salladım. Mattie sigarasını yaktı. Kibritin alevinin ışığında yüzündeki o güzelliğin iyice artmış olduğunu gördüm. Kendi kendime, ihtiyar bu kadın hakkında ne düşündü acaba, diye sordum.

Mattie, "Devore torununu ilk defa bir cenaze arabasının yanında gördü," diye açıkladı. "Motton'da Dakin'in Cenaze Evindeydik. 'Ölüye bakma' sırasıydı. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Jo'yu düşünerek, "Ah, evet," dedim.

"Tabut kapatılmış olsa da bundan yine de 'Ölüye bakma' diye söz ediliyordu. Garip bir şeydi bu. Sigara içmek için dışarı çıktım. Ki'ye de dumanın ona gelmemesi için kapının önündeki basamaklara oturmasını söyledim. Bahçe yolunda biraz ilerledim. Aynı anda büyük, gri bir limuzin orada durdu. Televizyonun dışında o zamana kadar böyle bir şey hiç görmemiştim. Sigara paketini tekrar çantama sokarak Ki'yi çağırdım. O sendeleyerek yanıma geldi ve elimi tuttu. Limuzinin kapısı açıldı ve Rogette Whitmore indi. Bir elinde oksijen maskesi vardı. Oysa adamın buna ihtiyacı yoktu. Hiç olmazsa o ara. Kadını Devore izledi. Gri elbiseli uzun boylu bir adam. Boyu sizinki kadar uzun değildi, Mike. Ama yine de boyluydu. Ayaklarındaki siyah ayakkabılar ayna kadar parlaktı."

Genç kadın sustu, düşünüyordu. Sigarası ağzına doğru yükseldi, sonra tekrar iskemlesinin kol dayanacak yerine doğru indi. Ayın sönük ışıklarında kırmızı bir ateşböceğine benziyordu.

"Devore önce hiçbir şey söylemedi. Yardımcısı onun kolunu tutarak kapının önündeki üç dört basamağı çıkmasına yardım etmek istedi. Ama adam kolunu silkerek ondan kurtuldu. Bizim durduğumuz yere doğru yardım görmeden geldi. Ancak, göğsünün derinliklerinden yükselen o hırıltıyı duyuyordum. Yağlanması gereken bir makinenin çıkardığı sese benziyordu. Devore'un şimdi ne kadar yürüyebildiğini bilmiyor ve aslında bunu fazla başarabildiğini de sanmıyorum. O gün, o birkaç adım bile neredeyse adamı öldürecekti. Ve bu olay neredeyse bir yıl önce oldu. Devore bir iki saniye beni süzdü. Sonra iri, kemikli ellerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Kyra'ya baktı. Kızım da başını kaldırmış ona bakıyordu."

Evet, bu sahneyi görebiliyordum... Ama renkli bir fotoğraf gibi değil. Bu daha çok tahta kalıpla basılmış bir resim gibiydi. Grimm'lerin peri masallarını süsleyen kaba bir resim daha. Küçük kız irileşmiş gözlerle o yaşlı, zengin adama bakıyor. Bir zamanlar çaldığı kızağa binerek zaferle kayan o çocuk şimdi hayatının sonundaydı. Bir kemik torbası daha. Hayalimde Ki kukuletalı bir ceket giymişti. Devore'un o büyükbaba maskesi biraz kaymış ve altındaki kurdun postunun tüyleri belirmişti. "Gözlerin ne kadar iri, büyükbaba. Burnun ne kadar kocaman, büyükbaba. Dişlerin de çok büyük."

"Devore, Ki'yi yerden kaldırırken ne kadar çaba harcadı bilmiyorum, ama başardı. Ki onu hiç tanımıyordu. Yaşlı insanlar çocukları her zaman korkutsalar da kızım adamın kendisini kucaklamasına itiraz etmedi. Devore, 'Sen benim kim olduğumu biliyor musun?' diye sordu. Ki, "hayır" der gibi başını salladı. Ne var ki adama... sanki onun kim olduğunu ***hemen hemen*** anlamış gibi bakıyordu. Sizce bu mümkün mü?"

"Evet."

"Devore, 'Ben senin büyükbabanım,' dedi. Az kalsın Ki'yi kapacaktım, Mike. Çünkü aklıma delice bir şey geldi... Bilmem ki..."

"Devore'un kızını yiyeceğini mi sandın?"

Mattie sigarasını dudaklarına götürürken durakladı. Gözleri yuvarlak yuvarlak açılmıştı. "Bunu nereden bildiniz? Nasıl bilebilirsiniz?"

"Çünkü kafam bu olayı bir peri masalına benzetiyor. Kırmızı Başlıklı Küçük Kız ve Yaşlı Gri Kurt. Devore sonra ne yaptı?"

"Ki'yi adeta gözleriyle yedi. Devore o günden beri kızıma dama oynamasını öğretti. Candyland ve küplerle ev yapmayı. Ki henüz üç yaşında. Devore'dan toplama ve çıkarmayı öğrendi. Kızımın Warrington'da kendi odası ve küçük bir bilgisayarı var. Adamın Ki'ye bilgisayar konusunda neler öğrettiğini de Tanrı bilir. Ama o ilk gün kızıma sadece baktı. Bu hayatım boyunca gördüğüm en aç bakıştı.

"Ki de ona baktı. Bu ancak on ya da bilemediniz yirmi saniye kadar sürdü. Ancak bana o an sonsuza kadar uzamış gibi geldi. Devore sonra Ki'yi bana vermeye çalışırken bütün gücünü harcamıştı. Eğer orada olmasaydım belki de çocuğu beton bahçe yoluna düşürecekti.

"Biraz sendeledi. Rogette Whitmore hemen kolunu adamın beline doladı. Devore ancak o zaman kadından oksijen maskesini alıp ağzıyla burnuna kapattı. İki defa derin soluk aldı ve kendini toplar gibi oldu. Maskeyi Rogette'e geri verdi. Sonra da bana baktı. Sanki beni ilk defa o anda görüyordu. Bana, 'Aptalca davrandım, değil mi?' diye sordu. Ben de, 'Evet, efendim. Bence öyle,' dedim. Bu sözleri söyler söylemez bana öfkeyle baktı. Herhalde adam o an beş yaş daha genç olsaydı, beni tokatlardı."

"Ama beş yaş genç değildi ve sizi de tokatlamadı."

"Hayır. 'İçeri girmek istiyorum,' dedi. 'Bana yardım eder misin?' Ben de edeceğimi söyledim. Ben bir tarafına geçtim, Rogette de diğer yanına. Kyra peşimizde, cenaze evinin basamaklarından çıktım. Kendimi o zaman haremdeki bir cariye gibi hissettim ve bu hiç de hoş bir duygu değildi. Antreye girdiğimiz zaman Devore soluklanmak ve biraz daha oksijen almak için oturdu. Rogette de Kyra'ya döndü. Bence kadının yüzü insanı korkutuyor. O bana bir tabloyu hatırlatıyor..."

"Çığlık'ı mı? Munch'ın şu resmini?"

"Evet. Tablonun o olduğundan eminim." Mattie filtresine kadar içtiği sigarasını yere attı. İzmariti beyaz lastik ayakkabısıyla çorak, taşlık yere iyice bastırdı. "Ama Ki ondan hiç korkmadı. Ne o zaman, ne de şimdi. Rogette, Kyra'ya doğru eğilerek, 'Hanım sözüne hangi kelime uyuyor,' diye sordu. Kyra hemen, canım, dedi. İki yaşındayken bile kafiyeler bulmaktan hoşlanırdı. Rogette elini çantasına sokarak bir çikolata çıkardı. Ki, onu alıp alamayacağını anlamak için bana baktı. Ben de, 'Tamam,' dedim. 'Yalnızca bir tane. Çikolatanın elbisene bulaşmasını istemiyorum.' Ki çikolatayı ağzına attı ve sanki çok uzun yıllardan beri dostmuşlar gibi kadına gülümsedi.

"Devore o sırada kendini toplamıştı. Ama yine de yorgun görünüyordu. O zamana kadar gördüğüm insanların en yorgunuydu sanki. Bana İncil'den bir bölümü hatırlatıyordu. Şu yaşlılığımızda günlerin bize zevk vermediğini söyleyeceğimizle ilgili bölümü. Ona bakarken kalbim sızladı ve Devore da bunu fark etti sanırım. Uzanıp elimi tuttu. 'Beni dışlama,' dedi. Ve o anda suratında Lance'i görür gibi oldum. Ağ-

lamaya başlayarak, 'Beni buna zorlamazsanız böyle bir şey yapmam,' diye cevap verdi."

Küçük grubu cenaze evinin girişinde görür gibi oldum. Devore oturuyordu. Mattie ayaktaydı. Küçük kız, tatlı çikolatayı emerken iri gözlerle şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Geriden org müziği yükseliyordu. Zavallı yaşlı Max Devore, diye düşündüm. Oğlunun ölüsüne bakıldığı gün çok kurnazca davranmış. Ah, 'Beni dışlama,' öyle mi?

Seni satın almaya çalıştım, bu işe yaramayınca parayı artırdım ve bu kez bebeği satın almak için uğraştım. O da bir işe yaramayınca oğluma senin, kendisinin ve bebeğin aldığınız kararın oluşturduğu pislikte boğulacağınızı ve bunun da beni etkilemeyeceğini söyledim. Bir bakıma, Lance'in düşerek boynunu kırdığı yerde olmasının sorumlusu benim. Ama beni dışlama, Mattie. Ben sadece zavallı bir ihtiyarım. Onun için beni dışlama."

"Aptalca davrandım, değil mi?"

"Sen onun daha iyi bir insan olduğunu sanıyordun. Olduğundan iyi. Eğer bu seni aptal durumuna düşürüyorsa, dünyanın daha pek çok aptalca ihtiyacı var demektir, Mattie."

Genç kadın, "Tabii yine de kuşkularım *vardı*," dedi. "O yüzden parasını almak istemedim. Ve adam son kasım ayında artık bu tekliflerinden vazgeçmişti. Sonunda Devore'un kızımı görmesine izin verdim. Pek sık olmasa da belki ilerde Ki'nin bundan kazançlı çıkacağını düşünüyordum. Gerçekten. Fakat en çok Ki'yle babası arasındaki tek kan bağı olduğu için kızımın büyükbabasını görmesine izin veriyordum. Çocuklar büyükbabalarından çok hoşlanırlar. Ben de Ki'nin bu zevki tatmasını istiyordum. İstemediğim tek şey kızımın Lance'in ölümünden önce olanlardan zehirlenmemesiydi.

"Önce her şey yolunda gibiydi. Sonra yavaş yavaş değişmeye başladı. Bir kere Ki'nin 'Beyaz Baba'sını pek de sevmediğini fark ettim. Rogette'e olan duyguları hiç değişmemişti. Ama Max Devore onu endişelendirmeye başlamıştı. Bunun nedenini hâlâ anlamış değilim. Kızım da durumu anlatamıyor. Ona bir keresinde Devore'un kendisini kötü hissetmesine neden olan bir yerlerine dokunup dokunmadığını sordum. Hatta bu yerleri gösterdim. Ama Ki, 'Hayır,' dedi. Kızıma ina-

nıyorum. Bilmiyorum... Devore ya bir şey söyledi ya da yaptı. Bundan eminim."

"Belki de adamın soluk alırken çıkardığı sesler daha da kötüleşti," dedim. "Bu kadarı bile bir çocuğu korkutmaya yeter. Ya da belki de Ki oradayken adam bir kriz geçirdi. Ya siz Mattie?"

"Şey... Şubat ayında bir gün Lindy Briggs bana George Footman'ın kütüphanedeki yangın söndürme aletlerini ve duman algılayıcılarını kontrol için geldiğini söyledi. Ayrıca Lindy'e son zamanlarda çöp sepetlerinde bira tenekeleri ve içki şişeleri bulup bulmadığını da sormuş. Hatta el yapımı sigara izmaritleri."

"Yani esrarla sigaralar. Şu 'hamamböceği' denilenlerden."

"Evet. Duyduğuma göre Dickie Osgood da eski arkadaşlarımı görmeye gidiyor, onlarla konuşuyormuş. Adam altın arıyor. Onun için etrafı kazıp duruyor."

"Kazılıp çıkarılacak şeyler var mı?"

"Çok şükür, öyle fazla bir şey yok."

Genç kadının haklı olmasını umuyordum. Tabii bana anlatmadığı bir şeyler varsa bile John Storrow bunu onun ağzından almayı belki başarabilirdi.

"Ama bütün bunlar olup biterken Ki'nin o adamı görmesine izin vermişsiniz."

"Çocuğumun o ziyaretlerini sona erdirmemin ne yararı olurdu? Ayrıca bu iş devam ettiği sürece adamın yaptığı planları yavaşlatacağını umuyordum."

Bunun mantıklı olduğunu düşündüm. Bu genç kadın ne kadar da yalnızdı!

"Sonra... ilkbaharda son derecede tuhaf, korkutucu duygulara kapılmaya başladım. Ürpertici."

"Nasıl ürpertici? Nasıl korkutucu?"

"Bilmiyorum." Genç kadın sigaralarını çıkarıp baktı. Sonra da paketi tekrar cebine soktu. "Bunun tek nedeni kayınbabamın kirli çamaşırlar araması değildi. Ki'yle ilgiliydi bu. Kızım büyükbabasının yanındayken sürekli endişeleniyordum. Devore ve o kadının yanındayken Rogette, satın aldıkları BMW'yle gelirdi. Ki ise daha önceden

basamaklara oturup beklerdi. Warrington'da sadece gündüz kalacaksa yanında oyuncaklarıyla dolu torbası olurdu. Yatıya kalacaksa o zaman da küçük Minnie Mouse bavulunu alırdı. Ve Ki her seferinde yanında götürdüğünden daha fazla eşyayla geri dönerdi. Kayınbabam armağanların gücüne çok inanıyor. Rogette, Ki'yi arabaya bindirmeden önce o soğuk tebessümüyle bana bakar ve, 'Saat yedide,' derdi. 'Ona akşam yemeğini yediririz.' Ya da, 'Yanınızdan ayrılmadan önce şöyle sıcak şeylerle bir kahvaltı yapar.' Sonra elini çantasına sokup kızıma bir çikolata uzatırdı. Köpeğe el sıkışması için bir bisküvi uzatır gibi. Hav hav uslu köpek, diye düşünürdüm her zaman. Ondan sonra Ki'yle Rogette çıkıp giderlerdi. Akşam yedide ya da sabah sekizde BMW şimdi arabanızı park ettiğiniz yerde dururdu. O kadına bakarak saatinizi ayarlayabilirdiniz. Ama sonra endişelenmeye başladım."

"Hukuki işlemlerden bıkıp Ki'yi kaçıracaklarını mı düşünüyordunuz?" Bu bana mantıklı bir endişe gibi geliyordu. Hatta bana göre öylesine mantıklı bir şeydi ki, Mattie'nin küçük kızını yaşlı adama göndermeye razı olmasına adeta inanamadım. Yaşamda olduğu gibi velayet davalarında da 'bir şey yanınızdaysa onun sahibi sayılırdınız.' Mattie geçmişi ve şimdiki günleri konusunda doğruyu söylüyorduysa velayet davası da iç sıkıcı bir hal alacaktı. Zengin Bay Devore için bile. Sonunda çocuğu kaçırmak daha etkili bir çözüm sayılabilirdi.

Mattie, "Pek de değil," diye cevap verdi. "Galiba en mantıklısı bu, ama aslında sorun bu değildi. Ben sadece korkmaya başladım. Somut bir şey bulamasam da akşam saat altıyı çeyrek geçerken beyaz saçlı kaltak bu kez Ki'yi geri getirmeyecek, diye düşünüyordum. Kadın bu kez..."

Bekledim. Mattie cümlesini tamamlamayınca da sordum. "Bu kez ne?"

Mattie, "Size söyledim ya," dedi. "Bilmiyorum. Ama bahardan beri Ki için korkuyorum. Haziran ayı gelirken artık bu duruma dayanamayacağımı anladım. Ve ziyaretleri sona erdirdim. Kyra o günden beri bana öfkeli. Kızımın Dört Temmuz'da evden kaçmasının asıl nedeninin bu olduğundan hemen hemen eminim. Kızım büyükbabasından pek söz etmiyor. Ama sık sık, 'Şu anda Beyaz Dadı ne yapıyor dersin

Mattie?' diye soruyor. Bazen de bana koşup, 'Bebek, köpek, öbek,' diyor ve çikolata ya da şeker istiyor."

"Devore bu duruma nasıl bir tepki gösterdi?"

"Fena halde öfkelendi. Tekrar tekrar telefon etti. Önce ne olduğunu sordu, sonra da tehditler savurmaya başladı."

"Fiziksel tehditler mi?"

"Hayır. Velayetle ilgili tehditler. Kızımı benden alacaktı. Dava sona erdiği zaman bütün dünya benim çocuğuna bakamayacak bir kadın olduğumu öğrenecekti. Hiçbir şansım yoktu. Tek umudum yumuşayıp onun torununu görmesine izin vermeme bağlıydı. 'Kahretsin! Torunumu görmeme izin ver!'"

Başımı salladım. "Ben havai fişekleri seyrederken telefon eden adam, 'Beni dışlama,' diyecek bir adama benzemiyordu. Oysa bu tehditler ona uyuyor."

Genç kadın, "Dickie Osgood da bana telefon etti," dedi. "Diğer bazı kentliler de. Aralarında Lance'in eski arkadaşı Richie Lattimor da vardı. Hatta Richie bana Lance'ın hatırasına sadık kalmadığımı söyledi."

"Ya George Footman?"

"Zaman zaman devriye arabasıyla buradan geçiyor. Bana gözünün üzerimde olduğunu hatırlatmak için... Footman'ın fiziki tehditlerini kastettiniz sanırım. Zaten onun devriye arabasıyla yokuştan indiğini görmek bile bana fiziki bir tehditmiş gibi geliyor. Footman beni korkutuyor. Ama son zamanlarda galiba her şeyden korkuyorum."

"Kyra'nın ziyaretlerinin sona ermesine rağmen mi?"

"Buna rağmen. Sanki bana her şey gök gürlemeye başlayacakmış gibi geliyor. Bir şeyler olacakmış gibi. Ve her gün bu duygum daha da güçleniyor."

"John Storrow'un telefon numarası," dedim. "Onu istiyor musunuz?"

Genç kadın gözlerini kucağına dikerek sessizce oturdu. Sonra kafasını kaldırarak, "evet" der gibi başını salladı. "Numarayı verin. Ve teşekkür ederim. Bütün kalbimle."

Telefonu pembe bir not defteri kâğıdına yazmış ve ön cebime koymuştum. Mattie kâğıdı parmaklarıyla kavradı ama hemen almadı. Par-

maklarımız birbirine dokunuyordu. Ve genç kadın bana etkileyici bir ısrarla bakıyordu. Sanki maksadımı benden daha iyi biliyordu.

"Bunu size nasıl ödeyebilirim?" diye sordu. İşte her şey açığa çıkmıştı.

"Bana anlattıklarınızın hepsini Storrow'a tekrarlayın." Pembe kâğıdı bıraktım. "Bu yeterli olur. Eh... artık gitmem gerekiyor. Beni arar, avukatla neler konuştuğunuzu haber verir misiniz?"

"Tabii."

Birlikte arabama doğru gittik. Oraya erişince genç kadına döndüm. Bir an onun beni kucaklayıp sıkıca sarılacağını sandım. Teşekkür için yapılacak bu hareket o anki ruh halimize göre başka şeylere yol açabilirdi. Öyle gerilim içindeydik ki, bu durum biraz melodrama kaçıyordu. Hoş, aslında durum zaten böyleydi. İyiler ve kötülerin olduğu ve bunların gerisinde de baskı altında tutulan seksüel güdülerin yaşandığı bir peri masalı.

Sonra tepede, marketin olduğu yerde bir arabanın farları belirdi. Taşıt garajın önünden geçip farları daha da parlaklaşarak bize doğru geldi. Mattie geriledi ve ellerini arkasına götürdü. Azar işitmiş bir çocuk gibi. Araba geçti ve yine karanlıkta kaldık. Ama o an geçmişti. Tabii öyle bir an olmuşsa.

"Yemek için çok teşekkür ederim," dedim. "Harikaydı."

Mattie, "Avukat için teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Onun da harika olduğundan eminim." İkimiz de güldük. Ve o elektrikli hava kayboldu. "Biliyor musunuz, o bir keresinde sizden söz etti. Devore yani."

Genç kadına hayretle baktım. "Kim olduğumu bilmesi bile şaşırtıcı. Yani bu olaylardan önce."

"Sizi biliyor, gerçekten. Sizden gerçekten hoşlandığını hissettiğim bir tavırla söz etti."

"Şaka ediyorsunuz. Evet, bu bir şaka."

"Hayır, şaka etmiyorum. Sizin dedenizin babasının, onun dedesinin babasıyla aynı kamplarda çalıştıklarını söyledi. Ormanda çalışmadıkları zamanlarda da komşuymuşlar. Galiba Boyd'un Marinası'nın yakınında bir yerde çalışıyorlarmış. Devore bunu 'Onlar aynı kaba

ederlermiş,' diye açıkladı. Ne sevimli değil mi? 'TR'den iki oduncunun torunlarının arasından milyonerler çıkması sistemin gerektiği gibi çalıştığını gösterir,' dedi. 'Zengin olmak için üç kuşak çabalamış olsa bile.' Ben o sırada adamın Lance'i gizli kapaklı eleştirdiğini sandım."

"Bu sözleri hangi sebeple söylemiş olursa olsun, saçma! Ailem deniz kıyısından gelme, Prout's Neck'ten. Yani eyaletin diğer tarafından. Balık ve istakoz için ağ atarlarmış. Ağaç kesmezlermiş." Bütün bunların hepsi doğruydu. Ama kafam yine de bir şeyi bulmaya çalışıyordu. Genç kadının sözleriyle ilgili bir anıyı. Belki üzerinden bir gece geçerse onu yakalayabilirdim.

"Acaba Devore karınızın ailesinden birinden mi söz ediyordu?"

"Hayır. Maine'de Arlen'ler var. Kalabalık bir aile. Ama çoğu hâlâ Massachusettes'de yaşıyor. Hepsi değişik işlerle uğraşıyorlar. Fakat bin sekiz yüz seksenlerde çoğu Malden-Lynn Bölgesi'nde taş ocağında çalışıyorlar ya da belki de taş yontuyorlardı. Devore size takılmış sanırım." Ama o zaman bile adamın böyle bir şey yapmadığını anlamıştım sanırım. Belki hikâyenin bir bölümü aklında yanlış kalmıştı. En zeki insanların bile hafızaları seksen beş yaşına geldikleri zaman bulanıklaşmaya başlar. Ancak, Max Devore, ona buna takılacak bir adam değildi. O anda, gözlerimin önünde bir hayal belirdi. Burada, TR'de toprağın altından her yöne giden ve gözle görülmeyen güçlü kablolar uzanıyordu.

Elimi arabamın kapısının yukarsına dayamıştım. Mattie bir an parmaklarıma dokundu. "Siz gitmeden önce son bir soru sorabilir miyim? Ama sizi uyarıyorum, bu ahmakça bir soru."

"Sorun bakalım. Ahmakça sorular uzmanlık alanıma girer."

"Şu '*Bartleby*' hikâyesinin neyle ilgili olduğu konusunda bir fikriniz *var* mı?"

Az kalsın gülecektim. Ama ay ışığı, yüzündeki ifadeden onun ciddi olduğunu fark etmem için yeterliydi. Gülersem kırılacaktı. Lindy Briggs'in 'Okuyucular Grubu'ndandı. (Bin dokuz yüz seksenlerin sonuna doğru o grup için bir konuşma yapmıştım.) Mattie, üyelerden yirmi yaş kadar genç olmalıydı. Ve aptal durumuna düşmekten korkuyordu.

Mattie, "Bir dahaki sefere önce benim konuşmam gerekiyor," dedi. "Kitabı okuduğumu anlamaları için özetten başka bir şeyler de söylemeliyim. Hikâyeyi başım ağrıyıncaya kadar düşündüm. Ama yine de bir sonuca varamadım. Ayrıca kitabın her şeyin son birkaç sayfada sihirli bir biçimde açıklığa kavuştuğu hikâyelerden olduğunu da sanmıyorum. Ve bana anlamı bulmam *gerekiyormuş* gibi geliyor. Hatta her şey tam önümde duruyor sanki."

Bu sözler yine o kabloları düşünmeme neden oldu. Her yana dağılan insanları ve yeri toprağın altında birbirine bağlayan o ağı. Özellikle kaçmaya çalıştığınız zaman. Ama Mattie bekliyor, bana umut ve endişeyle bakıyordu.

"Tamam," dedim. "İyi dinleyin. Ders başladı."

"Sizi dinliyorum. Bana inanın."

"Çok kimse *Huckleberry Finn*'in ilk modern Amerikan romanı olduğunu düşünür. Bunda da haksız sayılmazlar. Ama *Bartleby* yüz sayfa daha uzun olsaydı, ben onu seçerdim. Arzuhalcinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir sekreter mi?"

"O kadar yüksek değil. Başvurular yazan ya da *Christmas Carol*'daki Bob Cratchit'e benzeyen biri. Ama Dickens, Bob'a bir geçmiş ve bir aile hayatı sağlamış. Melville, Bartleby için bunların hiçbirini yapmamış. O, Amerikan romanlarındaki ilk ekzistansiyalist karakter. Hiçbir bağı olmayan biri. Yani bağlanamayan biri..."

İki oduncunun torunlarının arasından milyonerler çıkması. Onlar aynı kaba ederlermiş...

"Mike?"

"Efendim?"

"İyi misiniz?"

"Tabii." Kafamı elimden geldiği kadar toplamaya çalıştım. Bartleby'le yaşam arasındaki tek bağ yaptığı iş. Bu açıdan Yirminci Yüzyılın Amerikalısı. *Gri Takım Elbiseli Adam*'daki kahraman, Sloan Wilson'dan pek farklı değil. Ya da... -daha karanlık bir örnek alırsak- *Baba*'daki Michael Corleone'den. Ama sonra Bartleby orta tabaka Amerikan erkeklerinin tanrısı olan işi bile sorgulamaya başlıyor."

Mattie'nin şimdi heyecanlanmış gibi bir hali vardı. Ne yazık, diye düşündüm. Lisenin son sınıfında da okumalıymış, bunu kaçırmış. Bu hem o, hem de öğretmenleri için bir kayıp. "Bartleby bu yüzden mi, 'Yapmamayı tercih ederim,' demeye başlıyor?"

"*Evet.* Bartleby'in sıcak hava dolu bir balon olduğunu düşün... Onu yere bir tek ip bağlıyor. Bu ip de onun mesleği, yani arzuhalcilik. Bartleby'nin yapmak istemediği şeylerin gitgide arttığını görüyoruz. Buna bakarak o ipteki çürümeyi saptayabiliriz. Sonunda ip kokuyor ve Bartleby de uçup gidiyor. Bu lanet olasıca hikâye çok etkileyici, değil mi?"

Mattie, "Onu bir gece rüyamda gördüm," diye açıkladı. "Karavanın kapısını açıyor ve üstünde eski, siyah takım elbisesiyle basamaklarda oturduğunu görüyordum. Çok zayıftı. Saçı pek kalmamıştı. 'Lütfen oradan kalkar mısınız?' diyordum. 'Dışarı çıkıp çamaşırları asmam gerekiyor.' Ve o, 'Bunu yapmamayı tercih ederim,' diye cevap veriyordu. Evet, hikâye gerçekten etkileyici sanırım."

"Söylediklerinizden bu anlaşılıyor," diyerek arabama bindim. "Beni arayın. John Storrow'la neler konuştuğunuzu haber verin."

"Olur. Ve borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey varsa bunu sadece istemeniz yeterli olur."

"Sadece istemeniz." İnsanın böyle boş bir çek vermesi için ne kadar genç, ne kadar deneyimsiz olması gerekiyordu?

Pencerem açıktı. Uzanarak genç kadının elini sıktım. O da benimkini. Güçle.

Sonra, "Karınızı çok özlüyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Bu belli oluyor mu?"

"Bazen." Mattie elimi sıkmıyordu artık. Ama parmaklarımı bırakmamıştı. "Ki'ye masal okurken hem mutlu, hem de kederli görünüyordunuz... Onu bir tek defa gördüm. Karınızı yani. Ve çok güzel olduğuna karar verdim."

Ellerimizin birbirine dokunuşlarını düşünüyordum. Dikkatimi buna vermiştim. Ama şu anda bunu birdenbire unuttum. "Onu ne zaman gördünüz? Ve nerede? Hatırlıyor musunuz?"

Mattie sanki bu soruları saçma buluyormuş gibi gülümsedi. "Hatırlıyorum. Kocamla tanıştığım gece o da oyun alanındaydı."

Elimi genç kadının avucundan ağır ağır çektim. Bildiğim kadarıyla Jo da ben de 1994 yazı boyunca TR-90'ın yakınına bile gelmemiştik... Fakat galiba bu bilgim yanlıştı. Jo, temmuzun başlarında buraya gelmişti. Hatta beyzbol maçına bile gitmişti.

"Gördüğünüz kadının Jo olduğundan emin misiniz?" diye sordum.

Mattie yola doğru bakıyor, o sırada karımı düşünmüyordu. Buna evim ve bahçesine bahse girebilirdim. Yani iki evden birine. Genç kadın Lance'i düşünüyordu. Belki bu iyi bir şeydi. Kocasını düşünürse yüzüme dikkatle bakmayacaktı. O anda suratımdaki ifadeyi kontrol edebildiğimi sanmıyordum. Yüzümde, göstermek istediğimden daha fazla şey görebilirdi.

Genç kadın sonunda, "Evet," dedi. "Jenna McCoy ve Helen Geary'le birlikte ayakta duruyordum. Bu Lance çamura sapladığım bira fıçısını kurtarmam için bana yardım ettikten sonra oldu. O sırada bana maçtan sonra diğerleriyle birlikte pizza yemeğe gelip gelmeyeceğimi sormuştu... Jenna, 'Bak, işte Bayan Noonan,' dedi. O ünlü yazarın karısı. Bluzu ne şahane değil mi, Mattie?' Bluzun üzerinde mavi güller vardı."

O bluzu çok iyi hatırlıyordum. Jo onu bir 'şaka' olduğu için severdi. Mavi gül hiç yoktu. Ne doğada, ne de serada. Bir keresinde üstünde bluzla bana heyecanla sarılmış ve, "Ben senin mavi gülünüm," diye bağırmıştı. "Ben pembeleşinceye kadar beni okşamalısın." Bu olayı hatırlamak kalbimin sızlamasına neden oldu. Hem de şiddetle.

Mattie ekledi. "Jo, üçüncü kale tarafındaydı, tel örgünün gerisinde. Yanında da bir adam vardı. Dirsekleri deri yamalı eski, kahverengi bir ceket giymişti. Bir şey yüzünden gülüyorlardı. Sonra Jo başını çevirerek bana baktı." Mattie bir an sustu. Arkasında kırmızı elbisesiyle arabamın yanında öylece duruyordu. Ensesindeki saçları kaldırıp bir an öyle tuttu. Sonra da indirdi. "*Bana* baktı. Beni gerçekten görüyordu. Yani ne gördüğünün farkında değilmiş gibi bir hali yoktu... Görünüşü... yani gülüyordu ama yüzünde kederli bir ifade vardı. Sanki beni

tanıyormuş gibi. Sonra o adam kolunu Jo'nun beline doladı ve birlikte uzaklaştılar."

Bir sessizlik oldu. Şimdi sadece ağustosböceklerinin sisleri ve uzaktaki bir kamyonun homurtusu duyuluyordu. Mattie orada bir an öylece durdu. Sanki, gözleri açık bir rüya görüyormuş gibiydi. Sonra bir şeyi sezinleyerek bana döndü.

"Bir şey mi var?"

"Hayır. Yalnızca kolunu karımın beline dolayan adam kimdi?"

Genç kadın biraz kararsızca güldü. "Adamın karınızın sevgilisi olduğunu sanmıyorum. Ondan yaşlıydı. En aşağı ellisindeydi." Ben, ne olmuş, diye düşündüm. Ben de kırk yaşındaydım ama Mattie'nin vücudunun elbisesinin içinde nasıl hareket ettiğinin farkına varmıştım. Ensesindeki saçları nasıl kaldırdığını da. "Yani... Şaka ediyorsunuz, değil mi?"

"Bunu gerçekten bilmiyorum. Galiba son zamanlarda bilmediğim çok şey var. Ama karım zaten öldü. Onun için bu olayın bir önemi yok."

Mattie endişelenmişti. "Galiba bir pot kırdım, Mike. Üzgünüm."

"O adam *kimdi?* Bunu biliyor musunuz?"

Genç kadın başını salladı. "Onun Yazlıkçılar'dan olduğunu düşündüm. Öyle bir hali vardı. Belki de bunun nedeni sıcak bir yaz akşamı arkasında ceket olmasıydı. Eğer Yazlıkçıysa bile Warrington'da kalmıyordu. Ben onların çoğunu tanıyordum."

"Ve Jo'yla birlikte uzaklaştılar?"

"Evet." Genç kadın isteksizce konuşmuştu.

"Araba parkına doğru mu?"

"Evet." Mattie daha da isteksizleşmişti. Ve bu sefer yalan söylüyordu. Bunu sezgiden de öte acayip bir duyguyla anlamıştım. Sanki genç kadının kafasından geçenleri okuyordum.

Pencereden uzanarak onun elini tekrar tuttum. "Bana borcunu ödemek için sadece istememin yeteceğini söyledin. Şimdi istiyorum. Bana gerçeği söyle, Mattie."

Genç kadın dudağını ısırarak parmaklarının üzerine koyduğum eline baktı. Sonra da başını kaldırıp yüzüme. "İriyarı bir adamdı. O

eski spor ceketiyle bir profesörü andırıyordu. Ya da belki bir marangozdu. Saçları siyah, yüzü güneşten yanmıştı. Birlikte neşeyle gülüyorlardı. Ama Jo sonra bana baktı ve gülümsemesi kesildi. Ondan sonra adam kolunu onun beline doladı ve alandan uzaklaştılar." Bir an durdu. "Ama araba parkına doğru değil. Sokak'a doğru."

Sokak. Yoldan, gölün kıyısından kuzeye doğru yürürlerse Sara Laughs'a erişeceklerdi. Ve sonra? Bunu kim bilebilirdi?

"Jo bana o yaz buraya geldiğini hiç söylemedi," diye mırıldandım.

Mattie birkaç cevabı denediyse de hiçbirini beğenmedi sanırım. Artık gitme zamanım gelmişti. Hatta, keşke beş dakika önce gitseymişim, diye düşünmeye bile başlıyordum.

"Mike, eminim ki..."

"Hayır," dedim. "Değilsiniz. Ben de öyle. Ama Jo'yu çok sevdim ve bu olayı unutmak için elimden geleni yapacağım. Herhalde önemli bir şey değildi bu. Zaten... başka ne yapabilirim ki? Yemek için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Mattie neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. Elini tekrar tutarak üzerini öptüm. "Kendimi bir budala gibi hissediyorum."

"Siz hiç de budala değilsiniz," dedim.

Elini tekrar öptüm ve oradan uzaklaştım. Ve dört yıl sonra ilk randevum böyle geçti.

Eve giderken bir insanın diğerini gerçekten tanıyamayacağıyla ilgili o eski sözü düşünüyordum. Bu fikirden söz etmek kolaydı. Ama bunun kendi yaşamınıza uygulanabileceğini anlamak insanı sarsıyordu. Sakin bir uçuş sırasında havadaki şiddetli bir fırtına kadar beklenmedik ve dehşet verici bir şeydi. İki yıl kadar çabaladıktan sonra bebeğimiz olmadığı için üroloğa gidişimizi hatırladım. Doktor bize spermlerimin az olduğunu söylemişti. Bu felaket sayılacak kadar az değilse de Jo'nun hamile kalamamasını açıklayacak sayıdaydı.

Doktor, "Bir bebek istiyorsanız," demişti. "Bunu özel bir yardım olmadan başarabilme ihtimaliniz yüksek. Hem şartlar, hem de zaman sizden yana. Bu yarın da gerçekleşebilir, dört yıl sonra da. Evi sürüyle

bebekle doldurabilecek misiniz? Pek sanmıyorum. Ama iki çocuğunuz olabilir. Ve gerekli şeyleri yaparsanız bir bebeğiniz olacağı da neredeyse kesin." Kadın sonra gülmüştü. "Unutmayın, işin zevki yolculuktadır."

Evet, çok zevkli anlar olmuş, Bunter'in çıngırağı sık sık çalmıştı. Ama bebeğimiz olmamıştı. Sonra Johanna, sıcak bir yaz günü bir alışveriş merkezinin araba parkında koşarken ölmüştü. Çantasındaki şeylerden biri de Norco Evde Hamilelik Testi'ydi. Ve karım bana bunu alacağından hiç söz etmemişti. Kargalarını gölün kıyısındaki verandayı pisletmemeleri için iki plastik baykuş satın aldığından söz etmediği gibi.

Jo'nun bana açıklamadığı başka neler vardı?

"Kes," diye homurdandım. "Tanrı aşkına, bunu düşünmekten vazgeç!"

Ama başaramadım.

Sara'ya döndüğüm zaman buzdolabının üzerindeki mıknatıslar yine bir daire biçiminde dizilmişlerdi. Ortaya da üç harf toplanmıştı.

i i
y

Y harfini alıp yukarıya, ait olduğunu düşündüğüm yere çıkardım. Ortaya "iyi" kelimesi çıktı. Peki bu doğru muydu? Yoksa başka bir kelime mi oluşturulması gerekiyordu. İyi sözcüğüyle ne kastediliyordu? Boş eve, "Bu konuda tahminler yürütebilirim," dedim. "Ama yapmak istemiyorum." Geyik Bunter'e baktım. Boynundaki çıngırağın çalması için sanki onu zorluyordum. Öyle bir şey olmadı. Ben de iki yeni Magnabet poşetini açtım ve aldığım harfleri buzdolabının kapısına serpiştirdim. Sonra kuzey bölümüne giderek soyundum. Dişlerimi fırçalamaya başladım.

Aynaya bakarak bir çizgi filme yakışır biçimde köpüklerin arasından dişlerimi gösterdim, kaşlarımı çattım. O arada ertesi sabah tekrar Ward Hankins'i aramayı düşünüyordum. Ona plastik baykuşlarla

ilgili araştırmalarımın 1993 kasımından 1994 temmuzuna uzandığını söyleyebilirdim. Jo o ay için takvimine hangi toplantıları yazmıştı? Derry'den ayrılmak için ne tür bahaneler bulmuştu? Ward'la işim bittikten sonra Jo'nun arkadaşı Bonnie Amudson'u sıkıştırabilirdim. Karımın yaşamının son yazında neler olduğunu sorardım.

Bırak da kadın huzur içinde yatsın. UFO sesiydi bu. *Bunu neden yapıyorsun? Bu araştırmanın sana ne yararı olur? Diyelim ki Jo o yönetim kurulu toplantılarından birinden sonra TR'ye geldi. Belki de sadece içinden öyle geldiği için. Eski arkadaşlarından biriyle karşılaştı ve onu akşam yemeği için Sara'ya getirdi. Sadece akşam yemeği için.*

UFO sesine, "Ve bana bundan hiç söz etmedi, öyle mi?" diye sordum. Sonra da ağız dolusu macunu tükürüp ağzımı çalkaladım. "Bir tek kelime bile söylemedi?"

Ses cevap verdi. *Sana söylemediğini nereden biliyorsun?* Diş fırçamı dolaba koyarken bu sözler yüzünden donup kaldım. UFO sesi önemli bir noktaya değinmişti. 1994 temmuzunda *Tepeden Aşağıya Kadar*'a öylesine dalmıştım ki, Jo içeri girip Lon Chaney Junior'un kraliçeyle dans ederken Londra'nın Kurt Adamları'nı taklide kalkıştığını söyleseydi herhalde ben de. "Hı," derdim. "Çok güzel hayatım." Ve o sırada provaları okumayı sürdürürdüm.

Aynadaki görüntüme, "Saçma," dedim. "Palavra."

Ama değildi. Bir kitabı yazmaya başladığımda dünyayla adeta ilişkim kesilirdi. Gazete bile okumaz, sadece spor sayfasına bir göz atardım. Onun için... evet, Jo bana Lewiston ya da Freeport'taki bir yönetim kurulu toplantısından sonra TR'ye gittiğini söylemiş olabilirdi. Bu mümkündü. Eski bir arkadaşıyla karşılaştığını da söylemişti belki de. 1991'de Bates'te devam ettiği fotoğrafçılık seminerinden biri olabilirdi. Jo bana bizim verandada oturup güneş batmadan önce topladığı kara boru mantarlarından yediklerini de anlatmıştı belki de. Evet, karım bütün bunları bana anlatmış olabilirdi. Ve ben onun sözlerinin bir tekini bile dinlememiştim.

Peki Bonnie Amundson'dan inanabileceğim bazı şeyler öğrenebileceğimden emin miydim? O Jo'nun arkadaşıydı, benim değil. Ve

Bonnie karımın ona açıkladığı sırların zaman aşımına henüz uğramadıklarını da düşünebilirdi.

Diğer seçenek basit ve acı vericiydi. Jo öleli dört yıl olmuştu. Onu sevmeyi sürdürür ve bu soruları da bir kenara bırakabilirdim. Musluktan ağzıma tekrar su aldım. Ağzımı çalkaladıktan sonra tükürdüm.

Kahve makinesini sabah saat yediye ayarlamak için tekrar mutfağa döndüğüm zaman mıknatısların oluşturduğu dairenin içinde yeni bir mesaj vardı:

Mavi gül yalancı ha ha

Bu yazıya bir iki saniye baktım. Kendi kendime bunu kimin yazdığını ve nedenini soruyordum.

Bir yandan bu sözlerin doğru olup olmadığını.

Elimi uzatarak harfleri iyice dağıttım. Sonra gidip yattım.

On Üçüncü Bölüm

Sekiz yaşındayken kızamık oldum ve çok hastalandım. Babam bir keresinde bana, "Senin öleceğini sandım," dedi. Ve o, olayları abartan bir insan değildi. Bir gece annemle birlikte beni soğuk su dolu küvete soktuklarını anlattı. İkisi de şokun kalbimi durduracağına inanıyorlardı, ama *bir şey* yapmazlarsa gözlerinin önünde yanacağımdan emindiler. Odada gördüğüm parlak figürler yüzünden yüksek ve tekdüze bir sesle ders verir gibi konuşmaya başlamıştım. Dehşete kapılan annem meleklerin beni alıp götürmek için geldiklerinden emindi. Babam, beni soğuk suya daldırmalarından önce ateşime bakmıştı. Eski Johnson and Johnson Rektum derecesinin cıvası 41'i gösteriyordu. Babam, "Ondan sonra derecene bakmaya cesaret edemedim," derdi.

O parlak şekilleri hatırlamıyorum. Ama garip bir zamanı anımsıyorum. Lunaparkta 'eğlence evi' denilen türde bir yerdeydim sanki. Koridorda aynı anda birkaç değişik film birden gösteriliyordu. Dünya esnekleşmiş, daha önce kabarık olmayan yerleri şişmişti. Sabit olan bölgelerse dalgalanıyordu. Çoğu inanılmayacak kadar uzun boylu olan adamlar çizgi filmlerdekilere benzeyen sopamsı bacaklarını makas gibi açıp kapıyor, odama girip çıkıyorlardı. Hepsinin de gümbürtüye benzeyen sesleri hemen yankılanıyordu. Kardeşim Siddy'nin elini gömleğinin içine sokarak koltuğunun altından arka arkaya yellenmeye benzer sesler çıkardığını hatırlıyorum. Hiçbir şey sırasıyla gelişmiyordu. Bölük pörçüktü. Zehirli bir ipe dizilmiş tuhaf sosisler gibi.

O günlerle Sara Laughs'a döndüğüm yaz arasındaki yıllarda bilinen hastalıklara tutulmuş, mikrop kapmış ve vücudum acılara uğ-

ramıştı. Ama sekiz yaşındakine benzeyen o ateşli hastalık gibisi hiç olmamıştı. Galiba böyle hallerin sadece çocukların başına geldiğine inanmıştım. Ya da sıtmalıların ve o felaketten farksız sinir krizi geçirenlerin başlarına böyle şeyler gelebilirdi. Ama yedi temmuz gecesi ve sekiz temmuz sabahı çocukluğumdaki o ateşli günlere çok benzeyen bir süre geçirdim. Rüya görmek, uyanmak, hareket etmek hepsi birbirinin içindeydi. Olayı size mümkün olduğu kadar doğru anlatmaya çalışacağım. Ama söyleyeceğim hiçbir şey olayın garipliğini açıklayamayacak. Sanki dünyanın sınırının dışında gizli bir koridor bulmuş ve orada sürüne sürüne ilerlemiştim.

Önce müzik sesini duydum. Bu, Dixieland türü bir müzik değildi. Çünkü borular yoktu. Ama yine de Dixieland tarzına benziyordu. İlkel, dengesiz bir *bebop*'tu bu. Üç dört akustik gitar, bir ağız mızıkası, bir kontrabs. (Ya da belki de iki tane.) Bunların gerisinden mutlu ve gürültülü bir bateri sesi geliyordu. Ama bu ses sanki gerçek bir davuldan çıkmıyordu. Sanki vurmalı çalgılar konusunda bir hayli yetenekli olan biri bazı kutuları yumrukluyordu. Sonra müziğe bir kadın sesi katıldı. Fakat sesi tiz bir tenordu. Pek erkeksi değildi. Tiz do'lara çıkamıyordu. Ses neşeli, ısrarlı ve tehlikeliydi aynı zamanda. Hemen şarkıyı söyleyenin Sara Tidwell olduğunu anladım. Yaşamı boyunca hiçbir plak doldurmamış olan o şarkıcı. Dinlediğim Sara Laughs'dı ve iyiden iyiye coşmuştu.

"Biliyorsun geri döneceğimiz yer MANderley,
Dans edeceğimiz yer SANderley,
Birlikte şarkı söyleyeceğimiz yer, BANderley,
Sevişeceğimiz kent CANderley,
Öp beni, bebek, ah!"

Kontrbaslar -evet iki kontrbas vardı- ayakları sürüyerek dans edilen 'Barnyard Shuffle'ye başladılar. Elvis'in de söylediği *Baby Let's Play House*'da olduğu gibi. Sonra bir gitar solosu başladı. Bunu Son Tidwell çalıyordu.

Karanlıkta ışıklar pırıldıyordu. Şimdi başka bir kadın şarkıcının sesini düşünüyordum. Bin dokuz yüz ellilerde yaşamış olan Claudine Clark'ı. *"Işıkları görüyorum. Parti ışıklarını... Kırmızı, mavi ve yeşil..."* İşte hepsi şimdi buradalardı. Evden göle inen demiryolu traverslerinden yapılmış basamakların yukarsındaki ağaçlara Japon fenerleri asılmıştı. Parti ışıkları karanlıkta parlak mistik daireler oluşturuyorlardı. Kırmızı, mavi ve yeşil.

Arkamda Sara, Manderley şarkısına geçmek için bir şeyler söylüyordu. *"Bebek kötü şeyleri seviyor, bebek güçlü şeyleri seviyor, bebek bütün gece partide eğlenmek istiyor."* Sonra ses hafiflemeye başlıyordu. Sesten anlaşıldığına göre Sara ve Red-Top Boys bahçe yoluna yerleşmişlerdi. George Footman'ın Max Devore'un celbini vermek için bana geldiğinde arabasını park ettiği yere. Işık halkaların arasında göle doğru iniyordum. Yumuşak kanatlı pervanelerin sardığı fenerlerin yanından. Pervanelerden biri fenerin içine girmeyi başarmıştı. Bir yarasayı andıran korkunç gölgesi fenerin akordeon gibi katlanan plili kâğıdına vuruyordu. Jo'nun basamakların yanına yerleştirdiği çiçeklikler gece açan güllerle doluydu. Japon fenerlerin ışığında güller mavi gibi duruyordu.

Şimdi orkestranın sesi hafif bir mırıltı gibi geliyordu. Sara'nın sözleri haykırdığını, bu sözleri şimdiye kadar duyduğu en komik şeylermiş gibi gülerek söylediğini duyuyordum. O Manderley, Sanderley, Canderley laflarını tekrarlıyordu. Ama artık kelimeleri tek tek seçemiyordum. Basamakların aşağısındaki kayalara vuran göl sularının sesi daha fazla duyuluyordu. Raftın altındaki küçük fıçıların hışırtısı ve bir gerdanlı dalgıç kuşunun karanlıklardan süzülen sesi daha belirgindi. Sağımda biri Sokak'ta duruyordu. Gölün kıyısında. Adamın yüzünü göremiyordum, ama kahverengi spor ceketi ve altındaki tişörtü seçebiliyordum. Ceketin yakası tişörtteki bazı harfleri örttüğünden yazıların ancak şu kadarı gözüküyordu:

ORMA
ER
AYIS

Gerçi ben zaten tişörtte ne yazılı olduğunu biliyordum. İnsan rüyalarında her zaman böyle şeyleri biliyor. Öyle değil mi? NORMAL SPERM SAYISI. Köy Kahvesi'ne yakışacak bir espriydi bu.

Bütün bunları kuzey bölümündeki yatak odasında rüyamda görüyordum. Bu noktada rüya gördüğümü anlayacak kadar uyandım... Ama bu durum gözlerinizi başka bir rüyada açmanıza benziyordu. Çünkü Bunter'in çıngırağı deli gibi çalıyordu. Ve koridorda da biri vardı. Bay Normal Sperm Sayısı mıydı bu? Hayır, o değildi. Kapıya vuran gölge tam insan biçiminde değildi. Omuzları düşüktü ve kolları pek belli olmuyordu. Çıngırağın gümüş şıkırtısını andıran sesi durmadan yankılanırken doğrulup oturdum. Çarşafın bir ucunu çıplak belime doğru çektim. Dışardakinin o kefenli şey olduğundan emindim. O kefenli şey beni almak için mezarından çıkıp gelmişti.

Boğazım kurumuştu, titrek bir sesle, "Lütfen bunu yapma," dedim. "Lütfen yapma, lütfen."

Kapıdaki gölge kollarını kaldırdı. Sara Tidwell o neşeli, gür sesiyle şarkıya başladı. *"Bu ambarda yapılan danslı bir toplantı, şekerim. Dönüp durmaktan başka bir şey yok."*

Arkaüstü yatarak çarşafı yüzüme kadar çektim. Çocukça bir hareketti bu... Sonra kendimi o küçük kumsalımızda buldum. Üstümde sadece külotum vardı. Ayak bileklerime kadar suyun içindeydim. Su ılıktı. Yazın ortalarında hep böyle olurdu. Bulanık gölgem iki yana düşüyordu. Bunlardan birine suya yaklaşmış gibi olan incecik ay neden oluyordu, diğeriyse içine pervanenin hapsolduğu Japon feneri. Yolda duran adam kaybolmuştu. Ama yerini belirtmek için oraya plastik bir baykuş dikmişti. Sanki kuş bana donmuş, altın çerçeveli gözleriyle bakıyordu.

"Hey, İrlandalı!"

Bizim rafta baktım. Jo orada ayakta duruyordu. Sudan yeni çıkmış olmalıydı. Çünkü üzerinden hâlâ sular damlıyordu. Saçları yanaklarına yapışmıştı. Bulduğum fotoğraftaki iki parçalı mayoyu giymişti. Kırmızı biyeli gri mayoyu.

"Çok uzun bir süre geçti, İrlandalı. Ne dersin?"

"Ne hakkında?" diye seslendim. Ama onun ne demek istediğini biliyordum.

"Bunun hakkında." Jo ellerini göğüslerine götürüp sıktı. Parmaklarının arasından akan damlalar eklemlerinden kayıyordu.

Karım yanımdan ve tepemden, "Haydi gel, İrlandalı," dedi. "Haydi gel, köpek. Hemen gidelim." Çarşafı uykudan uyuşmuş parmaklarımın arasından kolaylıkla çekti. Gözlerimi yumdum. Ama o elimi tutarak vücuduna doğru çekti. Sonra parmaklarıyla ensemi ovmaya başladı.

"Sen Jo değilsin," dedim. "Kimsin sen?"

Ama orada bana cevap verecek kimse yoktu. Korudaydım. Etraf karanlıktı ve gölde gerdanlı dalgıç kuşları haykırıyorlardı. Yoldan Jo'nun atölyesine doğru gidiyordum. Rüyada değildim. Cildimi okşayan serin rüzgârı hissediyordum. Çıplak tabanıma ya da topuğuma arada sırada taşların battığının farkındaydım. Bir sivrisinek kulağımın yakınında vızıldadı. Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. Ayağımda şort biçimi külot vardı. Her adımda organım zonkluyordu.

Jo'nun cilasız tahtalardan yapılmış olan atölyesi karanlıkta belirdiği zaman, "Kahretsin," dedim. "Ne oluyor?" Arkama baktım. Sara hâlâ tepedeydi. Kadın değil ev. Gecenin indiği göle doğru uzanan bir villa. "Bana ne oluyor?"

Jo, "Her şey yolunda, Mike," diye cevap verdi. Raftla ayakta duruyor, ona doğru yüzmemi seyrediyordu. Sonra ellerini takvimleri süsleyen modeller gibi ensesinde birleştirdi. Islak sutyenin içinde göğüsleri dikleşmiş, o fotoğrafta olduğu gibi göğüslerinin uçları belirginleşmişti. Ben külotumla yüzüyordum.

Mattie, kuzey bölümündeki yatak odasında, "Her şey yolunda, Mike," dedi. Gözlerimi açtım. Genç kadın yatakta yanımda oturuyordu. Saçlarını açmıştı. Omuzlarına kadar iniyordu. Göğüsleri küçücüktü. Çay fincanı kadar. Vücudu kelebek kanatlarına benzeyen gölgelere sarılmıştı. Ya da gül yapraklarına benzeyen gölgelere. Orada otururken çaresiz bir çekiciliği vardı. Sirkteki atış yerinde hiçbir zaman kazanamayacağınızı bildiğiniz bir armağan gibiydi. Ya da üst tarafa koydukları şu armağanlardan biri, gibi. Mattie elini çarşafın altına doğru uzattı.

Karımın atölyesinin önündeki basamaklardan çıkarken o UFO sesi, *her şey yolunda,* dedi. Bu ambarda yapılan danslı bir toplantı şekerim. Eğilip paspasın altındaki anahtarı buldum ve aldım.

Merdivenden rafta tırmandım. Sırılsıklamdım, üzerimden sular akıyordu. Jo ıslak mayosuyla tahtaların üzerinde durmaktaydı. Mattie'yi karyolaya çektim. Jo'nun atölyesinin kapısını açtım. Bütün bunlar aynı zamanda oluyordu. Egzotik bir ip ya da kemerin şeritleri gibi birbirlerine geçerek bir örgü oluşturuyorlardı.

Jo raftta, "İstediğini yap," derken kuzey bölümündeki yatak odasında Mattie, "İstediğini yap," dedi. Atölyede kimsenin bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Ben orada ne yapmak istediğimi tamı *tamına* biliyordum.

Raftta Jo'ya doğru eğilerek dudaklarımı uzattım. Ağzıma gölün kokulu suları girdi. Karım tahtanın üzerinde diz çöktü.

Soluk soluğa, "Maçtaki adam kimdi?" diye sordum. "O kimdi, Jo?"

"Önemli biri değildi, İrlandalı. Sadece yine bir kemik torbası."

Karım güldü, sonra gövdesini geriye doğru bükerek bana baktı. Göbek çukuru küçücük, siyah bir fincana benziyordu. Jo'nun duruşunda tuhaf, çekici, yılanları andıran bir şeyler vardı. Karım, "Aşağıda her şey ölüm," diyerek soğuk avuçlarını ve sudan kırışmış parmaklarını yanaklarıma bastırdı. Başımı döndürerek eğdi. Şimdi gölün derinliklerine bakıyordum. Suyun dibinde bir akıntının sürüklediği çürümüş vücutlar kayarcasına ilerliyorlardı. Islak gözleri sanki dik dik bakıyordu. Balıkların kemirdikleri burunları yarılmıştı. Dilleri, yosun gibi bembeyaz dudaklarının arasında sallanıyordu. Bazı ölüler peşlerinde deniz analarına benzeyen soluk renkli bağırsakları sürüklüyorlardı. Bazıları sadece iskelete dönüşmüşlerdi. Ama bu mezbaha sahnesi bile beni amacımdan döndüremeyecekti. Başımı sallayarak Jo'nun ellerinden kurtuldum. Ona sıkıca sarıldım. Karım bana ayın gümüşe dönüştürdüğü gözleriyle baktı. Sanki ben saydammışım gibi. Bir gözbebeğinin diğerinden daha iri olduğunu fark ettim. Derry ilçesi morgunda onu teşhis ettiğim zaman televizyon monitöründeki gözleri böyleydi. Jo ölmüştü. Karım bir ölüydü ve ben onun cesediyle sevişiyordum. Ama bunu fark etmek bile beni durdurmadı, Jo'nun soğuk etine doku-

narak, "Kimdi o adam?" diye bağırdım. "Tanrı aşkına! Bana onun kim olduğunu söyle, Jo!"

Kuzey bölümündeki yatak odasında Mattie'yi kendime çektim. Genç kadın irileşmiş gözlerle bana baktı. Sonra elini yanağıma koyarak başımı çevirdi. "Dışarda her şey ölüm." Sanki çok bilinen bir şeyi açıklayan insanlara özgü o tavırla. Pencereden New York'taki Beşinci Caddeyi gördüm. Ellinci ve altmışıncı sokakların arasındaki bölümü. Bütün o lüks mağazaları: Bijan, Bally Tiffany, Bergdorf's, Steuben Glass. Ve sonra Harold Oblowski gözüktü. Elinde Jo ölmeden önce Noel'de ona hediye ettiğimiz domuz derisinden çanta vardı. Yanında da Barnes ve Noble marka çantayı saplarından tutan, biçimli vücutlu güzel sekreteri Nola. Ama şimdi genç kadının güzelliği kaybolmuştu. O artık üstünde Donna Karan'ın bir tayyörü, ayaklarında da krokodil derisi ayakkabılar olan sarı çeneli bir iskeletti. Çantanın saplarını parmakları değil, yüzüklü kemikleri kavrıyordu. Harold, her zamanki gibi bir menajere yakışacak tavırla gülümseyerek dişlerini gösteriyordu. Ne var ki, tebessümü yayılmış ve müstehcen bir hal almıştı. Paul Stuart'tan aldığı, o çok sevdiği kruvaze ceketli koyu gri elbisesi, üzerinde sert havayla dolmuş yelkenler gibi dalgalanıyordu. Etraflarında, yolun iki yanında yaşayan ölüler dolaşıyordu. Mumya anneler bebek cesetlerini ellerinden tutarak ya da pahalı pusetlerle götürüyorlardı. Zombi kapıcılar yeniden canlandırılan cesetler gibiydi. İlerde, yüzünden son et parçaları şerit şerit sarkan bir zenci, iskelete dönmüş olan köpeğini gezdiriyordu. Taksi şoförleri raga müziğine uyarak çürümekteydiler. Gelip geçen otobüslerden bakan yolcuların başları kurukafalara dönüşmüştü. Hepsi de kendilerince Harold gibi gülümsüyorlardı. "Hey, nasılsın? Karın nasıl? Ya çocuklar? Son zamanlarda güzel romanlar yazıyor musun?" Fındık satıcıları çürüyorlardı. Ama bunların hiçbiri ateşimi söndüremezdi. Alev alev yanıyordum. (O arada çarşafların üzerinde mavi gül desenleri olduğunu gördüm ve hiç şaşırmadım.) Mattie'ye, "Bana o adamın kim olduğunu söyle!" diye bağırdım. "Onun kim olduğunu biliyorsun! Bunun farkındayım!" Çarşafı dişlediğim için sesim boğuk boğuk çıkıyordu. Bu sözleri benden başka kimse anlayamazdı. "Söyle, fahişe!"

Jo'nun atölyesiyle ev arasındaki yolda karanlıkta durdum. Yazı makinesini kucaklamıştım. Hâlâ heyecanlıydım. Sonra artık yalnız olmadığımı fark ettim. O kefenli şey arkamdaydı. Parti ışıklarının çektiği pervaneler gibi burası da onu çekmişti. Kefenli şey güldü. Sesi sigaradan boğuklaşmıştı. Ancak bir tek kadın böyle gülebilirdi. Elini yazı makinesinin altına doğru uzattı. Cildinin kahverengi olduğunu görmeme gerek yoktu.

Kefenli kadın arkamdan, "Öğrenmek istediğin nedir, tatlım?" diye sordu. Hâlâ gülüyor, alay ediyor ve beni okşuyordu. "Gerçekten her şeyi öğrenmek istiyor musun? Bilmek ve hissetmek mi istiyorsun?"

On beş kilo kadar olan elektrikli yazı makinesi kucağımda titriyordu. Kaslarımın da gitar telleri gibi titrediklerini hissediyordum.

"Onun kim olduğunu öğrenmek mi istiyorsun, şekerim? O iğrenç adamın kim olduğunu? Sara yine güldü. O öksürüğe benzeyen hırıltılı kahkahalarından birini attı.

Aynı anda rafttaydım. Jo gitmişti. Ama orkestranın hafif sesini duyabiliyordum. Sara, Sonny ve Red-Top Boys, *Black Mountain Rag*'e başlamışlardı. Doğrulup oturdum. Sersemlemiş, yorulmuştum. Seks yüzünden gücüm kalmamıştı. Eve giden yolu göremesem de Japon fenerleri yüzünden onun yaptığı kavisi seçebiliyordum. Külotum, raftta ıslak bir yığın halinde yerde duruyordu. Onu giyecek oldum. Çünkü kıyıya yüzerken elimde taşımak istemiyordum. Külotumu dizlerime kadar çektiğim sırada durakladım. Parmaklarıma bakıyordum. Her birine çürüyen, kaygan et parçaları yapışmıştı. Birkaç tırnağın altından da kopmuş saç tutamları uzanıyordu. Ceset saçları.

"Ah, Tanrım," diyerek inledim. Bütün gücüm kesilmişti. Kendimi sulara bıraktım. Şimdi kuzey tarafındaki yatak odasında, sıcak bir şeyin içindeydim. Gece lambasının sönük ışığında bu koyu renk bir sıvı gibi duruyordu. Mattie gitmişti ve yatak bir kan gölüne dönüşmüştü. O gölcüğün ortasında bir şey yatıyordu. Onun önce bir et parçası ya da bir organ olduğunu sandım. Daha dikkatle baktığım zaman onun bezden yapılmış bir oyuncak olduğunu anladım. Kandan kırmızıya dönmüş siyah tüylü bir şeydi. Yan yatmış ona bakıyordum. Yataktan çıkıp odadan kaçmak istiyordum ama yapamıyordum. Kaslarım iyice

gevşemişti. Bu yatakta kiminle sevişmiştim? Ona ne yapmıştım? Tanrı aşkına, ne?

Sonra dua eder gibi, "Bu yalanlara inanmıyorum," diye mırıldandığımı duydum. Kendimi toparlamaya çalıştım. Olanları ancak böyle açıklayabilirim. Ben üç kişiydim. Raftta, kuzey bölümündeki yatak odasında ve yolda olan üç ben. Ve üçü de o sert darbeyi hissetti. Sanki rüzgâr insanı yumruklayacak bir hal almıştı. Etrafımı karanlık hızla sardı. O arada Bunter'in çıngırağı gümüş şıngırtısını andıran bir sesle durmadan çalıyordu. Sonra birden kesildi. Ben de kendimden geçtim. Bir süre boşlukta kaldım. Bir 'hiç'in içinde.

Yaz tatiline çıkmış kuşların gevezeliğiyle kendime geldim. O belirgin kızılımsı karanlıktaydım. Bu da güneşin kapalı gözkapaklarıma vurduğunu açıklıyordu. Boynum tutulmuş, başımı acayip bir açıyla yana çevirmiştim. Dizlerimi büküp bacaklarımı biçimsizce altıma almıştım.

Yüzümü buruşturarak başımı kaldırdım. Daha gözlerimi açmadan yatakta da, raftta da ve evle atölye arasındaki yolda da olmadığımı anladım. Altımda zeminin sert tahtaları vardı.

Işık göz kamaştırıyordu. Gözlerimi tekrar sıkıca yumdum ve akşamdan kalma biri gibi inledim. Avuçlarımı çukurlaştırarak ellerimi gözlerime götürdüm. Ve gözkapaklarımı usulca araladım. Doğrulup oturdum ve etrafıma baktım. Üst kattaki koridorda, bozuk klimanın altındaydım. Bayan Meserve'nin notu hâlâ makineden sarkmaktaydı. Çalışma odamın kapısının önünde ise eski, yeşil elektrikli yazı makinem duruyordu. Buna kâğıt da takılmıştı. Ayaklarıma baktım. Kirliydi. Tabanlarıma çam iğneleri batmış, bir topuğum çizilmişti. Ayağa kalkarken biraz sendeledim. (Sağ bacağım uyuşmuştu.) Bir elimi duvara dayayarak dik durmaya çalıştım. Üstümde yattığım zamanki külotum vardı. Başıma gelenler onu etkilememiş gibiydi. Belki gece bir macera geçirmiştim ve bu belli olmuyordu.

Çatlak bir sesle, "Ama bu gerçek bir maceraya benziyordu," dedim. Kolumla alnımdaki terleri sildim. Oldukça boğucu bir hava vardı. "Ama bu *Hardy Boys* dergilerinde okuduklarıma hiç benzemiyordu."

Sonra kuzey bölümünde yatak odasındaki yatağa yayılmış olan kan gölünü hatırladım. Ortasında yan yatmış olan kumaştan yapılmış hayvanı da. Bu anı rahatlamamı sağlamadı. Yani özellikle kötü bir kâbustan sonra, "Çok şükür bu bir rüyaymış," diyerek hissettiğiniz o rahatlığı duymadım. Kızamığın neden olduğu o ateş arasında başımdan geçenler kadar gerçekti bütün bunlar... O *şeylerin* hepsi. Sadece fazla heyecan yüzünden kafam onları çarpıtmıştı.

Yalpalayarak merdivene gittim ve topallaya topallaya aşağıya indim. Karıncalanan bacağımın bükülüvermesinden korktuğum için tırabzana sıkıca tutunuyordum. Aşağıya indiğim zaman oturma odasında sersem sersem etrafıma bakındım. Sanki odayı ilk defa görüyordum. Sonra topallayarak kuzey bölümüne giden koridora girdim.

Yatak odasının kapısı aralıktı. Bir an kanadı iyice iterek içeriye girmeye cesaret edemedim. Çok korkmuştum. Kafam *Alfred Hitchock Sunar* adlı programda gösterilen bir hikâyeyi tekrarlamaya çalışıyordu. Hikâye alkol yüzünden gözleri kararan ve karısını boğan bir adamla ilgiliydi. Adam hiçbir şeyi hatırlamıyor ve evde yarım saat karısını arıyordu. Sonra onu kilerde buluyordu. Kadının gözleri açıktı ve yüzü şişmişti. Son zamanlarda kumaştan yapılmış oyuncaklarla oynayan bildiğim tek çocuk Kyra Devore'du. Ama annesinin yanından ayrılırken küçük kız güllü örtüsünün altında uyuyordu. Ayaklarımda sadece külodumla ta Wasp Hill Yoluna döndüğümü düşünmek budalaca bir şeydi. Sonra...

Ne? Kadına mı saldırdım? Çocuğu buraya mı getirdim? Uykumun arasında?

Ama yazı makinesini uykumun arasında almışım. Öyle değil mi? Şimdi o yukarda, lanet olasıca koridorda duruyor.

Koruda otuz metre ilerlemekle yedi buçuk kilometre gitmek arasında büyük bir fark var...

Burada durup kafamın içinde kavga eden sesleri dinleyecek değildim. Eğer çıldırmamışsam -ki çıldırdığımı sanmıyordum- o kavgacı ahmakları dinleyerek belki de gerçekten delirecektim. Hem de hızla. Uzanıp yatak odasının kapısını ittim.

Bir an çarşafa yayılmış olan ahtapot biçimindeki kanı gerçekten *gördüm.* Dehşetim böylesine gerçek ve yoğundu. Sonra gözlerimi sıkıca yumdum. Tekrar açıp karyolaya baktım. Çarşaflar buruşmuş, yana kaymıştı. Yatağın kapitone saten yüzünü görüyordum. Bir yastık karyolanın yanına atılmıştı. Diğeri ise ayakucuna sıkışmıştı. Jo'nun yaptığı küçük halı çarpılmış, komodinin üzerindeki su bardağım devrilmişti. Yatak odası, sanki içerde kavga edilmiş ya da âlem yapılmış gibiydi. Ama burada cinayet işlenmiş olamazdı. Yatakta kan yoktu, siyah tüylü bir oyuncak da.

Dizüstü çökerek yatağın altına baktım. Orada da hiçbir şey yoktu. Brenda Meserve'nin sayesinde toz yumakları bile yok olmuştu. Alt çarşafa tekrar baktım. Önce elimi buruşuk yerlerde dolaştırdım. Sonra lastikli köşeleri çekerek, çarşafı tekrar yatağa geçirdim. Bu lastikli çarşaflar büyük bir icat. Eğer yaşamları boyunca hiç yatak yapmamış ya da yığınla çamaşır yıkamamış olan beyaz politikacılar yerine kadınlar Hürriyet madalyasını verselerdi, herhalde bu yatağa geçirilen kanatları lastikli çarşafı ilk düşünen adam şimdiye kadar o tenekeden almış olurdu. Rose Garden'de yapılacak bir törenle hem de.

Çarşaf iyice gerildikten sonra onu tekrar inceledim. Hiç kan ya da meni izi yoktu. Bir damla bile. Zaten kan olacağını sanmıyordum. (Ya da kendi kendime öyle söylüyordum.) Ama ya ikincisi? Hiç olmazsa dünyanın en yaratıcı seks rüyasını görmüştüm. Bir triptiç'di bu. İki kadınla yatmış, üçüncüsü tarafından da okşanmıştım. Hem de aynı anda. Ayrıca ateşli bir o aşk gecesinden sonra hissedilen şeyleri hissediyormuşum gibi geliyordu. Havai fişekler atıldıysa yanmış barutlar neredeydi?

Güneşli boş odaya, "Herhalde Jo'nun atölyesinde," dedim. "Ya da burasıyla atölye arasındaki yolda. Mattie Devore'la aranda bir şey olmamasına sevin, ahbap. Buluğ çağını yeni aşmış bir dulla maceraya atılmana hiç gerek yok."

Bir yanım aynı fikirde değildi. O tarafım bana gereken şeyin *tam tamına* Mattie Devore olduğunu söylüyordu. Ama gece onunla yatmamıştım. Raftta da, ölmüş olan karımla sevişmemiştim. Sara Tidwell de beni okşamamıştı. Artık küçük, güzel bir çocuğu öldürmediğimi

anlamıştım. Şimdi tekrar yazı makinesini düşünüyordum. Onu neden odadan almıştım? Bu zahmete neden katlanmıştım?

Aman, ne saçma bir soru! Belki karım bazı şeyleri benden saklıyordu. Hatta belki de biriyle ilişki kurmuştu. Evde hayaletler olabilirdi. Yedi yüz elli metre kadar güneyde zengin bir adam vardı ve beni kazığa oturtmayı da istiyor olabilirdi. Ona bakılırsa belki benim mütevazı tavan arasında da bazı oyuncaklar olabilirdi. Ama orada güneşin parlak ışınlarında durmuş, dipteki duvara vuran gölgeme bakarken bence bir tek şey önemliydi? Karımın atölyesine gitmiş ve eski yazı makinemi almıştım. Böyle bir şeyi yapmamın bir tek nedeni olabilirdi.

Banyoya girdim. Başka bir şey yapmadan önce vücudumdaki terden ve ayaklarımdaki kirden kurtulmak istiyordum. Duş musluğuna uzandım ve sonra durakladım. Küvet su doluydu. Sanırım onu uykumda yürürken doldurmuştum... ya da başka bir *şey* bunu yapmıştı. Tapayı açacak kola uzandım ve yine durdum. 68 numaralı karayolunun kenarında dururken ağzımda o soğuk su tadının belirdiği anı hatırlamıştım. Birdenbire aynı şeyin olmasını beklediğimi anladım. Öyle bir şey olmayınca suyu boşaltmak için tapayı açtım. Duşu da.

Elektrikli yazı makinesini aşağıya indirebilirdim. Hatta onu gölün yüzeyinden hafif bir rüzgârın estiği verandaya bile taşıyabilirdim. Ama yapmadım. Makineyi ta çalışma odamın kapısına kadar taşımıştım. Ve ben orada çalışacaktım... Tabii *çalışabilirsem*. Odadaki ısı elli dereceye çıksa bile orada çalışacaktım... Zaten öğleden sonra saat üçte ısı bu dereceye yükselebilirdi.

Makineye takılmış olan kâğıt Click'ten verilmiş olan eski bir makbuzun pembe kopyasıydı. Castle Rock'a gittiğimiz zaman Jo fotoğrafçılık malzemelerini oradan alırdı. Makbuzu tersine çevirip makineye takmıştı. Böylece boş tarafı Courier'e doğru bakıyordu. Kâğıda o küçük haremimdeki kadınların adını yazmıştım. Sanki üç boyutlu rüyam devam ederken ondan söz etmeye çabalamıştım.

```
Jo Sara Mattie Jo Sara Mattie Mattie Mattie
Sara Sara
    Jo Johanna Sara Jo MattieSaraJo
```

Bunun altında ikinci bir satır vardı. Ama bu kez büyük harfler kullanmamıştım.

normal sperm sayısı sperm norm hepsi gül gibi

Çalışma odamın kapısını açarak yazı makinesini içeri taşıdım ve Richard Niwon posterinin altındaki eski yerine koydum. Pembe makbuzu makineden çıkarıp buruşturdum ve çöp sepetine attım. Sonra makinenin fişini prize soktum. Kalbim hızla ve şiddetle çarpıyordu. Tıpkı on üç yaşında, Y havuzundaki yüksek tramplene tırmanırken olduğu gibi. On iki yaşındayken o merdivenden üç kere çıkmış sonra da cesaretim kırıldığı için tekrar aşağıya inmiştim. Ama on üçüne bastıktan sonra korkaklık olmazdı. Bunu başarmam gerekiyordu.

Üzerinde ALET-EDEVAT yazılı kutunun gerisinde bir vantilatör gördüğümü sanıyordum. O tarafa doğru giderken garip, hırıltılı bir sesle hafifçe gülerek geri döndüm. Daha önce de güvenimi kaybettiğim zamanlar olmuştu. Öyle değil mi? Vantilatörü almak, sonra da bu odada hiçbir işim olmadığını anlamak aptalca bir şey olurdu.

Heyecanlanma, dedim kendi kendime. Sakin ol. Ama bunu başaramadım. O dar göğüslü, gülünç mor mayolu çocuk da sakinleşememişti. Tramplenin ucuna kadar gitmişti. Aşağıdaki havuzun suları yemyeşildi. Başlarını kaldırmış kendisine bakan kız ve erkek çocuklar da çok küçüktüler. Çok ***küçük***.

Yazı masasının sağındaki çekmecelerden birine doğru eğilip öyle bir hızla çektim ki, yerinden çıktı. Ayağımı tam zamanında geri çektim. Yoksa üzerine düşecekti. Yüksek sesle, neşesizce güldüm. Çekmecede yarım deste kâğıt vardı. Kenarları hafifçe sararmış, gevrekleşmiş gibiydi. Uzun zaman bekleyen kâğıtlar böyle oluyordu. Desteye bakarken kendi kâğıtlarımı getirdiğimi hatırladım. O desteler bu kâğıtlardan daha tazeydi. Desteyi almadım ve çekmeceyi yerine taktım. Bunu ancak birkaç denemeden sonra başarabildim. Ellerim titriyordu.

Sonunda masamın önündeki iskemleye oturdum. Ağırlığım yüzünden eskisi gibi gıcırdadığını duydum. İskemleyi öne doğru çekerken alttaki makaralar da eskisi gibi homurdanmaya benzer bir ses çı-

kardılar. Dizlerimi masanın altındaki boşluğa soktum. Sonra da tuşlara baktım. Ter içindeydim. Y havuzundaki yüksek trampleni hatırlıyordum hâlâ. Yürürken tramplen çıplak ayaklarımın altında sallanmıştı. Aşağıdan gelen seslerin etrafta yankılandığını hâlâ anımsıyordum. Klor kokusunu ve hava temizleme makinelerinin uğultusunu da. *Bum bum bum.* Sanki suyun gizli kalbi çarpıyordu. Tramplenin ucunda durup insan suya yanlış atlarsa felç olup olmayacağını düşünmüştüm. (İlk defa değil!) Belki öyle olmuyordu, ama insan korkudan ölebilirdi. *Ripley's Believe or Not*'ında böyle belgelenmiş vakalardan söz ediliyordu. Ve sekizle on dört yaş arasında o kitap benim için bilim kaynağı olmuştu.

Jo'nun sesi bağırdı. *Haydi!* Onun kafamda genellikle sakin olan sesi şimdi tizleşmişti. *Telaşı bırak ve başla!*

Makinenin düğmesine uzandım. Şimdi de programı çöpe attığımı hatırlıyordum. Güle güle, eski dost, diye düşünmüştüm.

"Lütfen bunu başarayım," dedim. "Lütfen."

Elimi indirip düğmeyi çevirdim. Makine çalışmaya başladı. Courier makarası döndü. Kuliste sahneye çıkmayı bekleyen bir balerin gibi. Bir kâğıt aldım. Üzerinde terli parmaklarımın izleri kaldı. Ama buna aldırmayarak, kâğıdı makineye taktım ve ortaladım. Sonra

Birinci Bölüm

diye yazarak fırtınanın patlamasını bekledim.

On Dördüncü Bölüm

Telefonun sesi -daha doğrusu telefonun çalması karşısında takındığım tavır- iskemlenin gıcırtıları ya da eski elektrikli yazı makinesinin mırıltısı kadar tanıdıktı. Ses önce sanki çok uzaklardan geliyor, sonra da yaklaşıyordu. Tıpkı düdük çalarak makasa yaklaşan bir tren gibi.

Çalışma odamda paralel telefon yoktu. Jo'nunkinde de öyle. Yukarı katın eski kadranlı telefonu iki oda arasındaki koridorda, bir masanın üzerindeydi. Jo'nun, 'tampon bölge' diye tanımladığı yerde. Herhalde ısı orada en aşağı otuz üç derece olmuştu, ama nedense koridordaki hava çalışma odamdan sonra bana daha serinmiş gibi geldi. Öylesine terlemiştim ki spor çalışırken gördüğüm o kaslı çocukların hafifçe göbekli bir kopyasına benziyordum.

"Alo?"

"Mike? Sizi uyandırdım mı? Uyuyor muydunuz?" Mattie'ydi arayan. Ama gecekinden farklı bir Mattie. Korkmuyordu, kararsız da değildi. Bu Mattie o kadar sevinçliydi ki, sanki yerinde duramıyordu. Karşımdaki, Lance Devore'un âşık olduğu Mattie'ydi.

"Uyumuyordum," dedim. "Yazmaya çalışıyordum."

"Sahi mi? Emekliye ayrıldığınızı sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum," dedim. "Ama belki biraz acele etmiştim. Neler oluyor? Çok keyifli gibisiniz."

"Biraz önce John Storrow'la konuştum..."

Sahi mi? İkinci katta ne kadar kalmıştım ben? Bileğime baktım ve açık renk bir daireden başka bir şey göremedim. Çocukken dediğimiz gibi, "Deri saati çil buçuğu gösteriyordu." Saatim aşağıda, kuzey bölü-

mündeki yatak odasındaydı. Herhalde komodinin üzerinden devrilen bardağın suları içinde yüzüyordu.

"...yaşı. Ve diğer oğluna celp yollayabilecek."

"Bir dakika," dedim. "Sözleri kavrayamadım. Baştan başlayın ve yavaş konuşun."

Mattie söyleneni yaptı. Önemli haber fazla uzun sürmedi. (Çoğu zaman öyledir.) Storrow ertesi gün gelecekti. İlçe havaalanına inecek ve Castle Wiew'da Lookout Rock Oteli'nde kalacaktı. İkisi cuma gününün önemli bir bölümünü davadan söz ederek geçireceklerdi. Mattie, "Ah, evet," dedi. "Storrow sizin için de bir avukat bulmuş. İfade vereceğiniz zaman sizinle birlikte gitmesi için. Adamın Lewiston'dan olduğunu sanıyorum."

Bunlar iyi şeylerdi. Ama bu haberden daha da önemlisi Mattie'nin savaşmak için tekrar cesaretini toplamasaydı. Bu sabaha kadar o pespaye kılıklı genç kadının ne kadar sıkıntılı olduğunu kavrayamamıştım. (Tabii hâlâ sabahsa. Bozuk klimanın üzerinden içeri süzülen ışıklar öyleyse bile bunun fazla sürmeyeceğini açıklıyordu.) Mattie'nin bu sabaha kadar kızını kaybedeceğine gitgide daha çok inandığı anlaşılıyordu.

"Harika bu! Çok sevindim, Mattie!"

"Bunu size borçluyum. Burada olsaydınız, size koskocaman bir öpücük verirdim."

"John size davayı kazanabileceğinizi söyledi, öyle mi?"

"Evet."

"Ve siz de ona inandınız?"

"Evet!" Genç kadın sesini biraz alçalttı. "Fakat Storrow'a dün akşam bize yemeğe geldiğinizi söylediğimde bu pek hoşuna gitmedi."

"Evet," dedim. "Hoşuna gideceğini sanmıyordum."

"Ona yemeği bahçede yediğimizi söyledim. Storrow da, 'Dedikoduların başlaması için içerde altmış saniye kalmanız yeterli olur," dedi.

"John'un Yankee âşıklar konusunda iyi niyetli fikirleri yoktur. Bu hakaret sayılır," dedim. "O bir New York'lu."

Mattie'nin küçük şakamın hak etmediği kadar güldüğünü düşündüm. Bu yarı gergin rahatlamanın nedeni şimdi iki koruyucu bulması

mıydı? Yoksa şu ara seks konusunun onun için fazla nazik olması mıydı? Bunları düşünmemek daha iyi olacaktı.

"Beni fazla azarlamadı. Ama aynı şeyi tekrarlarsak bunu yapacağını açıkça söyledi. Yine de bütün bunlar sona erdiğinde sizi *gerçek* bir yemeğe çağıracağım. Sofrada sevdiğiniz her şey olacak. İstediğiniz gibi pişirilmiş yemekler!"

"Sevdiğiniz her şey. İstediğiniz gibi." Tanrım bu kadın söylediklerinin başka anlama çekilebileceğinin farkında bile değildi. Bundan emindim. Bir an gülümseyerek gözlerimi kapattım. Neden gülümsemeyecektim? Mattie'nin söylediği her şey harikaydı. Özellikle Michael Noonan'ın fesat düşüncelerle dolu kafasını temizlerseniz. Söylediklerinden peri masallarına yakışacak bir sonuca erişebileceğimiz anlaşılıyordu. Tabii cesaretimiz kırılmaz ve doğru yoldan sapmazsak... Bir de ben kızım olacak yaşta genç bir kadına sokulma konusunda kendimi tutarsam... Ama rüyalar bunun dışındaydı. Eğer kendimi tutamazsam başıma gelecek her şeyi hak edecektim. Ama Kyra cezalandırılmayı hak etmiyordu. Çocuk bu olayda, bir arabanın burnundaki süs gibiydi. Taşıtın onu götüreceği her yere gitmek zorundaydı. Aklıma uygunsuz şeyler geldiğinde bu gerçeği hatırlamam iyi olacaktı.

"Eğer yargıç Devore'u evine boş ellerle yollarsa," dedim. "Sizi Portland'daki Renoir Nights'a götürür ve dokuz türlü Fransız yemeği ikram ederim Storrow'da. Hatta cuma günü buluşacağım avukata da. Yani benden daha iyi kim var ki?"

"Tanıdıklarım arasında öyle biri yok." Mattie'nin sesi ciddiydi. "Borcumu bir gün size ödeyeceğim, Mike. Şimdi kötü durumdayım. Ama her zaman böyle olmayacak. Hayatımın sonuna kadar çabalamam da gerekse, size borcumu ödeyeceğim."

"Mattie buna hiç gerek..."

Kadın, sakin ama kararlı bir sesle, "Pekâlâ da var," dedi. "Var. Ve bugün bir şey daha yapmam gerekiyor."

"Nedir o?" Böyle neşeliyken onu dinlemek hoşuma gidiyordu. Mutlu ve özgürdü. Tıpkı affedilerek hapishaneden yeni salıverilen bir mahkûm gibi. Her şeye rağmen özlemle çalışma odamın kapısına bakmaya başlamıştım. Bugün fazlasını yapamazdım. Eğer çabalarsam

fırında kızartılmış elmaya dönecektim. Fakat yine de en aşağı bir iki sayfa yazmak istiyordum. Rüyamdaki iki kadın da bana, *"İstediğini yap,"* demişlerdi. *"İstediğini yap."*

Genç kadın, "Kyra'ya Castle Rock'taki Wal-Mart'tan o koskocaman oyuncak ayıyı alacağım," dedi. "Ona bunu uslu bir çocuk olduğu için yaptığımı söyleyeceğim. Siz diğer taraftan gelirken yolun ortasında yürüdüğü için aldığımı açıklayamam tabii."

"Ayı siyah olmasın," diye mırıldandım. Bu sözler ağzımdan öylesine dökülüverirken kafamda böyle bir düşüncenin belirdiğinin bile farkında değildim.

"Efendim?" Mattie şaşırmıştı.

Yine pek düşünemeden söylediklerimi düzeltmeye çalıştım. "Yani... markasını söyledim. Bana da bir ayı alırsanız sevinirim."

Sözlerimin onu eğlendirdiği anlaşılıyordu. "Belki alırım." Genç kadın sonra tekrar ciddileşti. "Dün gece sizi mutsuz edecek şeyler söylediysem özür dilerim. Sizi bir dakika bile üzmek istemem. Bu dünyada..."

"Endişelenmeyin," dedim. "Ben mutsuz değilim. Sadece aklım biraz karışık, hepsi o kadar. Hatta Jo'nun o gizemli arkadaşını unuttum bile." Yalan söylemiştim ama bu konuda iyi niyetli olduğumu düşünüyordum.

"Herhalde böylesi daha iyi. Sizi fazla tutmayayım. İşinizin başına dönün. Bunu yapmak istiyorsunuz, değil mi?"

Şaşırdım. "Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Bilmiyorum... Sadece..." Mattie durakladı. Ve ben birdenbire iki şeyi anladım. Söylemek istediği şeyi ve bunu bana söylemeyeceğini. *Dün gece sizi rüyamda gördüm, demeyi düşünmüştü. İkimiz beraberdik. Sevişecektik. Birimizden biri, 'İstediğini yap,' dedi. Ya da -bilmiyorum- belki bunu ikimiz birden söyledik.*

Belki bazen hayaletler canlıydı. Bedenlerinden ayrılmış düşünceler ve istekler diye niteleyebilirdik onları. Görülmeden dolaşan dürtüler. İd'den yükselen hayaletler. İğrenç yerlerden çıkan hortlaklar.

"Mattie? Orada mısınız?"

"Tabii buradayım. Benimle iletişimi sürdürmeyi istiyor musunuz? Yoksa gereken her şeyi John Storrow'dan öğrenmeyi mi tercih edeceksiniz?"

"Beni aramazsanız kızarım. Fena halde kızarım."

Mattie güldü. "Tamam, o halde sizi ararım. Ama çalışmadığınız zamanlarda. İyi günler, Mike. Ve tekrar teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Ona, "Güle güle," dedim. Genç kadın telefonu kapattıktan sonra bir dakika kadar orada durarak eski tip bakalit telefona baktım. Beni arayıp haber verecekti. Ama çalışmadığım zamanlarda. Peki ne zaman çalıştığımı nasıl bilecekti? Bilecekti işte. Ben, onun Jo'yla spor ceketli adamın araba parkına doğru gittiklerini açıkladığı zaman yalan söylediğini nasıl anlamıştım. Mattie beni aradığı sırada üstünde askılı bir bluz, ayağında da beyaz şort vardı. Eteklik ya da elbise giymesine gerek yoktu. Çünkü günlerden çarşambaydı. Ve kitaplık da çarşambaları kapalıydı.

Bunların hiçbirini bilmiyorsun. Uydurup duruyorsun.

Ama uydurmuyordum. Uyduracak olsaydım onun daha seksi bir şey giydiğini hayal ederdim. Belki Victoria's Secret'ten alınmış Şen Dul denilen o iç çamaşırını.

O düşünce başka bir şeyi çağrıştırdı. İkisi de, "İstediğini yap," demişlerdi. Ve bu benim bildiğim bir cümleydi. Key Largo'dayken *Atlantic Montley*'de feminizm yanlısı birinin pornografiyle ilgili bir yazısını okumuştum. Yazarın hangisi olduğunu pek hatırlayamıyorum. Ama Naomi Wolf ya da Camille Paglia değildi. O kadın daha tutucuydu. Ve bu sözleri o kullanmıştı. Belki de yazar Sally Tisdale'di. Yoksa kafanın içi yankılanırken Sara Tidwell adını mı duyuyordu? Yazar kim olursa olsun, *"Benim* istediğimi yap," sözlerinin kadınların hoşuna giden erotikanın temeli olduğunu iddia ediyordu. "İstediğini yap," sözlerinin de erkekleri çeken pornografinin temeli olduğunu. Kadınlar sevişirken bu ilk cümleyi söylediklerini hayal ediyorlardı. Erkekler ise ikinci cümlenin söylendiğini. Yazar, sözlerini sürdürüyordu. "Gerçek seks dünyası altüst olduğu; yani bazen şiddete, bazen utanç verici şeylere,

bazen de kadınına göre başarısızlığa dönüştüğü zaman çok kere olayda suçlanmayan bir komplo yardımcısı vardır. Bu pornodur. Adam çoğu zaman öfkeyle kadına dönerek, "Böyle yapmamı istedin!" diye bağırır. "Yalan söylemeyi bırak ve gerçeği itiraf et! Böyle yapmamı *sen* istedin!"

Yazar her erkeğin yatak odasında bu sözleri duymayı umduğunu iddia ediyordu. "İstediğini yap." Beni ısır, göbeğimden şarap iç, popona vurmam için bana saç fırçasını ver. İstediğini yap. Kapı kapalı ve biz de buradayız. Ama aslında sadece *sen* buradasın. Benim kendi isteklerim yok. Ben sadece senin hayallerinin istekli bir uzantısıyım. Burada sadece *sen* varsın. Benim kendi isteklerim yok. İhtiyaçlarım ya da tabularım da. Bu gölgeyle, bu fanteziyle, bu hayaletle istediğini yap."

İncelemeyi okurken yazarın en azından yarı yarıya saçmaladığını düşünmüştüm. Erkeğin kadını ancak bir tür ayrıntıya dönüştürürse gerçek zevke erişeceğini iddia etmek çiftten çok, gözlemcinin karakterini açıklıyordu. Bu kadın pek çok terim biliyordu, oldukça da zekiydi. Ama bütün bunların gerisinde Jo'nun eskiden en sevdiği yazarlardan biri olan Somerset Maugham'ın seksen yıl önce *Yağmur* adlı hikâyesinde Sadie Thompson'a söylediği sözleri tekrarlıyordu. "Erkekler birer hayvandır. Bencil hayvanlar. Hepsi." Ama *biz* hayvan değiliz. Genellikle. Ya da bıçak kemiğe dayanıncaya kadar. Zorlandığımız zaman da sorun nadiren seksle ilgilidir. Çoğu kez sorun bize ait alanlara bağlıdır. Duyduğuma göre, feministler erkeklerin seksle diğer konuları birbirinden ayırt etmediklerini iddia ediyorlar ki, bu da gerçeği yansıtmıyor.

Çalışma odama gidip kapıyı açarken telefon tekrar çalmaya başladı. Ve yine tanıdık bir hissi duydum. Dört yıl sonra yine ortaya çıkmıştı. Telefonda duyulan öfke. Cihazı kaptığım gibi yerinden sökmek ve ta karşıya fırlatmak istiyordum. Neden ben tam yazı yazarken bütün dünya beni arıyordu? Neden onlar... şey... istediğimi yapmama izin vermiyorlardı?

Kararsızca gülerek tekrar telefona döndüm. Önceki konuşma sırasında alıcının üzerinde ıslak el izim kalmıştı.

"Alo?"

"Sana kadınla beraberken herkesin görebileceği bir yerde olmaya gayret etmeni söyledim."

"Sana da günaydın, Avukat Storrow."

"Orada başka bir zaman kuşağındasın sanırım, ahbap. Burada, New York'ta saat biri çeyrek geçiyor."

"Mattie'yle yemek yedim," dedim. "Dışarda. Sadece küçük kıza masal okuyup uyumasına yardım etti..."

"Herhalde kentin yarısı artık kadınla yattığınızı düşünüyor. Diğer yarısı da ben mahkemede boy gösterdiğim zaman buna inanmaya başlayacak." Neyseki avukatın gerçekten kızmış gibi bir hali yoktu. Sanki mutlu bir gün geçiriyormuşcasına enerjik konuşuyordu.

"Seni kimin tuttuğunu açıklaman için zorlayabilirler mi?" diye sordum. "Yani velayet davası sırasında."

"Hayır."

"Cuma günü ifade verirken?"

"Ne münasebet! Durgin bu konuyu açmaya kalkışırsa *ad litem* vâsi olarak bütün inanırlığını kaybeder. Ayrıca onların seks konusuna girmemeleri için bazı nedenler var. Karşı taraf Mattie'nin çocuğunu ihmal ettiğini, hatta onu hırpaladığını kanıtlamaya çalışacak. Annenin bir rahibe olmadığını kanıtlamak *Kramer Kramer'e Karşı* filmi sinemalarda gösterildiğinden beri etkili olmuyor. Ayrıca bu konuda başka sorunlarla karşı karşıyalar." Storrow şimdi iyice keyiflenmişti.

"Anlat."

"Max Devore seksen beş yaşında ve üstelik boşanmış bir adam. İki defa boşanmış hatta. Çocuğun velayeti onun yaşında bekâr bir adama verilmeden önce, başka bir noktanın göz önüne alınması gerekir. İkincil velayet. Bu, annenin ihmal ve hırpalamayla suçlanması dışında en önemli nokta."

"Peki bu iddialar neler? Biliyor musun?"

"Hayır. Mattie de bilmiyor. Çünkü bunların hepsi uydurma şeyler. Ha, aklıma gelmişken... çok tatlı bir kadın..."

"Evet, öyle."

"...ve bence müthiş bir tanık olacak. Onunla karşılaşmak için sabırsızlanıyorum. Dur... konudan sapmayalım. Şimdi seninle ikincil velayetten söz ediyoruz. Öyle değil mi?"

"Öyle."

"Devore'un akli dengesi yerinde olmadığı resmen belgelenen bir kızı var. California'da bir klinikte. Modesto'da sanırım. Bu, velayet bakımından hiç de hoş bir durum değil."

"Öyle gözüküyor."

"Oğlu Roger ise..." Avukatın not defterinin sayfalarını çevirdiğini duydum. "...elli dokuz yaşında. Yani o da bıyığı yeni terlemiş bir delikanlı değil. Tabii son zamanlarda onun yaşında baba olan erkekler de var. Bu, yeni cesur dünya ne de olsa! Ama Roger bir homoseksüel."

Bill Dean'in, "O bir hötöröf," dediğini hatırladım. "Anladığıma göre California'da sürüyle öyleleri varmış."

"Seksüel konuların önemli olmadığını söylemedin mi?"

"Belki de '*hetero* seks önemli değil,' demeliydim. Bazı eyaletlerde -California'da bunlardan biri- *homo* seks de önemli değil... ya da fazla önemli sayılmıyor. Ama bu davaya California'da değil, Maine'de bakılacak. Ve bu eyalette insanlar evli iki erkeğin -yani birbirleriyle evli iki erkeğin- küçük bir kızı iyi yetiştirebileceklerini bilecek kadar aydınlatılmış değiller."

"Roger Devore *evli mi?"* Tamam, itiraf ediyorum. Şimdi ben de dehşetle karışık bir sevinç duyuyordum. Bu düşüncelerim yüzünden utanıyordum. Sonuçta Roger Devore kendi hayatını yaşayan bir insandı. Belki yaşlı babasının son çabalarından haberi yoktu ya da olayla pek az ilgisi vardı. Ama yine de sevindim.

John, "O ve Morris Ridding adlı bir disket imalatçısı 1996'da 'nikâhlandılar'," dedi. "Bunu bilgisayarla ilk yaptığım araştırma sırasında buldum. Eğer dava açılırsa mahkemede bu olaydan yeteri kadar yararlanmak niyetindeyim. Bunu ne dereceye kadar kullanabileceğimi bilemiyorum. Şu anda, önceden tahmin yapmak imkânsız. Ama elime fırsat geçerse o parlak gözlü, neşeli kızın yaşlı iki homonun yanında büyümesiyle ilgili bir tablo çizeceğim. Yaşamlarını daha çok bilgisayar odalarında geçiren ve Kaptan Kirk'le Bay Spock'ın ışıklar söndükten sonra neler yaptıklarını tahmine çalışan iki homonun yanında... Elime böyle fırsat geçerse bundan da yararlanacağım."

"Bu biraz zalimce bir şey," diye mırıldandım. Fikrinden caydırılmasını, hatta kendisiyle alay edilmesini isteyen bir adam gibi konuşmuştum. Ama öyle bir şey olmadı.

"Tabii zalimce bir şey. Bu, iki masum yavayı öldürmek için arabayı kaldırıma doğru sürmeye benziyor. Roger Devore'la Morris Ridding uyuşturucu ticareti yapmıyor veya küçük çocukları satmıyorlar. Ya da yaşlı kadınları soymuyorlar. Ancak, bu bir velayet davası ve böylesi davalar, insanları boşanmadan bile daha ustalıkla böceklere dönüştürürler. Bu olay çok kötü sayılmasa da yeterince kötü. Çünkü 'çıplak' diye tanımlayabildiğim bir şey. Max Devore doğduğu kente sadece bir tek neden yüzünden döndü. Küçük kızı satın almak için. İşte bu da benim tepemi attırıyor."

Güldüm. Hayalimde Buggs Bunny'deki Elmer Fudd'ın elinde tüfekle kapısında DEVORE yazılı bir tavşan deliğinin önünde beklediği canlanmıştı.

"Devore'a çok basit bir mesaj vereceğim. Çocuğun fiyatı iyice artı. Ve bu, belki de onun verebileceğinden daha yüksek."

"Bir iki defa 'eğer dava açılırsa' dedin. Devore'un her şeyden vazgeçerek buradan gitme ihtimali var mı sence?"

"Evet, oldukça güçlü bir ihtimal var. Eğer adam yaşlı ve istediklerini elde etmeye alışık biri olmasaydı bu ihtimalin daha da güçlü olduğunu söyleyebilirdim. Ayrıca Devore'un kafasının hâlâ çıkarlarının nereye bağlı olduğunu anlayacak kadar iyi çalışıp çalışmadığı sorunu da var. Oradayken Devore ve avukatıyla görüşmeyi deneyeceğim. Ama şu ana kadar daha adamın sekreterini aşamadım."

"Rogette Whitmore'u mu?"

"Hayır. Whitmore, basamakların daha yukarsında. Onunla da henüz konuşmamış olsam da konuşacağım."

"Richard Osgood ya da George Footman'ı dene," dedim. "Birinden biri Devore'la ya da onun başavukatıyla bağlantı kurmanı sağlayabilir."

"Zaten Whitmore denilen kadınla konuşmam gerekecek. Devore gibi adamlar yaşlanırlarken en yakın danışmanlarına gitgide daha fazla güvenmeye başlarlar. Kadın, belki adamın bu işten vazgeçmesi konusunda önemli bir rol oynayabilir. Belki de başımıza dert açarak

Devore'u savaşması için teşvik edebilir. Ya patronunun davayı kazanacağına gerçekten inandığı için ya da boğuşmayı seyretmekten zevk alacağından. Ayrıca Devore'la da evlenebilir."

"*Evlenmek* mi?"

"Neden olmasın? Yaşlı adam, kadınla evlenmeden önce onunla bir anlaşma imzalayabilir. Ve ben mahkemede bundan söz edemem. Karşı tarafın Mattie'nin avukatını kimin tuttuğunu öğrenmeye kalkışamayacağı gibi."

"John, ben o kadını gördüm. Yetmişinde var sanırım."

"Ama küçük bir kızla ilgili velayet davasına katılabilecek bir kadın oyuncu. Ayrıca ihtiyar Devore'la evli homo çift arasında da bir koruyucu görevi yapıyor. Bunu da unutmamalıyız."

"Pekâlâ." Yine çalışma odamın kapısına baktım ama eskisi kadar özlemle değil. Bazen, isteseniz de istemeseniz de bir noktaya ulaşırsınız. Ben de bu günlük o noktaya ulaştığımı düşünüyordum. Ama belki akşama...

"Senin için bulduğum avukatın adı Romeo Bissonette." John bir an durdu. "Bu gerçek bir ad olabilir mi?"

"Lewiston'dan mı?"

"Evet. Nasıl bildin?"

"Çünkü Maine'de ve özellikle Lewiston civarında bu gerçek bir ad olabilir. Gidip onu görmem gerekiyor mu?" Avukatla bugün görüşmek istemiyordum. Lewiston yetmiş beş kilometre ötedeydi. Ve iki şeritli yollar şimdi kampçılarla dolu olmalıydı. Bütün istediğim gidip yüzmek ve sonra da uzun bir uyku çekmekti. *Rüya* görmeyeceğim uzun bir uyku.

"Gitmene gerek yok. Adamı ara ve onunla biraz konuş. Aslında onu trapezcilerin altına gerilen bir emniyet ağı gibi görebilirsin. Bissonette, sorgulama Dört Temmuz'daki olayın dışına çıktığı an buna itiraz edecek. Sen de o olay konusunda gerçeği, bütün gerçeği söyle. Gerçekten başka hiçbir şeyden söz etme."

"Olur."

"Onunla konuş, sonra da cuma günü adamla... bir dakika... burada yazılı." John yine not defterini karıştırdı. "Dokuzu çeyrek geçe 120 nu-

maralı yoldaki büfede buluş. Kahve için. Biraz konuşun ve birbirinizi tanıyın. Hesabı ödemek için yazı tura da atın. Ben o sırada Mattie'yle olacağım ve mümkün olduğu kadar fazla bilgi edinmeye çalışacağım. Belki özel bir dedektif tutmamız bile gerekecek."

"Böyle konuşman hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? Hesapları senin avukatın Goldacre'a yollayacağım. O da onları menajerine verir. Menajerin de..."

"Hayır," dedim. "Goldacre'a tembih et. Hesapları doğruca buraya yollasın. Harold, bir Musevi anneden farksızdır. Bütün bunlar bana kaça mal olacak?"

John hiç duraklamadı. "En aşağı yetmiş beş bin dolar." Özür diler gibi bir hali de yoktu.

"Bunu Mattie'ye söyleme."

"Tamam. E, artık eğlenmeye başladın mı, Mike?"

Düşünceli düşünceli mırıldandım. "Biliyor musun? Gerçekten başladım sayılır."

"Yetmiş beş bin doların karşılığında öyle olması gerekir." Vedalaştık. John telefonu kapattı.

Ben de telefonu yerine yerleştirirken aklıma bir şey geldi. Şu son beş günü o dört yıllık süreden daha yoğun bir biçimde yaşamıştım.

Bu sefer telefon çalmadan çalışma odama girmeyi başardım. Ama artık o gün çalışamayacağımın farkındaydım. Yazı makinesinin başına geçerek 'Dönüş' tuşuna birkaç defa bastım. Sayfanın dibine kendim için bir not yazmaya başladığım sırada telefon çalmıştı. Telefon ne tatsız bir cihaz. Ve ondan ne kadar da az müjde alabiliyoruz! Ama bugün bir istisnaydı. Onun için de işi gülümseyerek bitirebilecektim. Sonuçta çalışıyordum. ***Çalışıyordum.*** Bir yanım hâlâ burada oturabilmeme şaşıyordu. Rahatça soluk alıyordum, kalp atışlarım düzenliydi. Kişisel ufkumda endişe krizinin en ufak bir işareti bile yoktu. Yazmaya başladım:

[SONRA: Drake'ten Radford'a. Giderken yolun üzerindeki manava uğrar. Sahibiyle konuşur. Adam eski

bir kaynaktır. Ona güzel ve renkli bir ad gerekli. Hasır şapka. Disney Dünyası tişörtü Shackleford'dan söz ederler.]

Makine, sayfayı tükürünceye kadar merdaneyi çevirdim. Onu diğerlerinin üzerine koyarak kendime son bir notu karaladım. (Raiford için Ted Rosencrief'i ara.) Rosencrief, Derry'de oturan emekli bir denizciydi. Birkaç kitap için onu araştırmacı olarak kullanmıştım. Bir projede Rosencrief'ten kâğıdın nasıl yapıldığını öğrenmesini istemiştim. Bir diğerinde sık görülen kuşların göç yollarını. Üçüncüsünde ise piramitlerdeki mezarların mimari özellikleriyle bazı küçük ayrıntıları. Ve ondan her zaman 'bazı küçük ayrıntıları' istemiştim. Ama hiçbir zaman tam bilgiyi değil. Bir yazar olarak düsturum şuydu: "Gerçekleri açıklayarak aklımı karıştırmayın." Arthur Hailey türü roman başaramayacağım bir şeydi. O tür romanları yazmak bir tarafa, okuyamıyordum bile. Ben yeterli bilgi istiyor, böylece renkli yalanlar uydurabiliyordum. Rosie de bunu biliyordu. Bu nedenle onunla her zaman iyi çalışıyorduk.

Bu sefer Florida'daki Raiford Hapishanesi konusunda bilgiye ihtiyacım var. Oradaki 'ölüm evi'nin nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istiyordum. Bir dizi insan öldüren katillerin psikolojisini de. Rosie'nin benden haber çıktığı için memnun olacağını düşünüyordum... Sonunda onu aramam için bir neden çıkmasına ben de sevinmiştim.

Çift aralıkla yazıp doldurduğum sekiz sayfayı alarak sırayla baktım. Bu sayfaların varlığı beni hâlâ şaşırtıyordu. İşin sırrı ta başından beri eski elektrikli makine ve Courier tipi şeritte miydi? Gerçekten böyle gözüküyordu.

Yazdıklarım da hayret edilecek gibiydi. Dört yıllık tatilim sırasında aklıma pek çok şey gelmiş, yazarlara özgü o Duraklama Devresi bile bunu engellememişti. Aklıma gelen fikirlerden biri gerçekten müthişti. Kitap yazacak durumda olsaydım ondan gerçekten bir roman çıkarabilirdim. Yaklaşık on iki fikir ise oldukça güzel sayılırdı. Yani onlar sıkıştığım zaman kullanabileceğim şeylerdi... Jack'in fasulyesi gibi bir gecede büyüyüp esrarlı bir hal alabilirlerdi. Bazen böyle oluyordu. Ne

var ki fikirlerin çoğu hayal meyal kavradığım şeylerdi. Araba sürerken, yürürken ya da gece yatakta uyumayı beklerken kayan yıldızlar gibi kafamda belirip kaybolan ve 'eğer' diye başlayan küçük şeyler.

Kırmızı Gömlekli Adam da onlardan biriydi. Bir gün Derry'deki JCPenney mağazasının vitrin camlarını silen parlak kırmızı gömlekli bir adam görmüştüm. Penney, alışveriş merkezine taşınmadan kısa bir süre önceydi. Genç bir adamla kadın kırmızı gömlekli işçinin el merdiveninin altından geçtiler... Eski batıl inançlara göre bu müthiş uğursuzluk getirecek bir şeydi. Ama bu çift nerede olduklarının bile farkında değillerdi. El ele tutuşmuş, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Dünya tarihindeki bütün yirmi yaşındaki gençler bile âşıktılar. Delikanlı iyice uzundu. Ben bakarken başı neredeyse cam silen adamın ayağına değecek ve belki de o zaman merdiven devrilecekti.

Bütün bu olay beş saniye içersinde tarih oldu. *Kırmızı Gömlekli Adam*'ı yazmak ise beş ayımı aldı. Gerçek dışında bütün kitap 'eğer'e dayanıyordu. O kısa ana. Delikanlının başının adamın ayağının altından geçmesi yerine bir çarpmayı hayal ettim. Diğer fikirler de bunu izledi. Romanı bir sekreter gibi yazdım.

Şimdi üzerinde çalıştığı Mike'ın Gerçekten Müthiş Fikirlerinden biri değildi. (Jo'nun vurgusu kelimelerin başharflerini dikkatle belirtti.) Ama bu, 'eğer' fikirlerinden de değildi. Bu kez konu benim eski gerilim hikâyelerime de benzemiyordu. Artık organı olan V.C. Andrews ortalarda yoktu. Sağlam bir şeydi bu. Gerçekmiş gibi.

Andy Drake, Key Largo'da yaşayan özel bir dedektifti. Kırk yaşındaydı, karısından boşanmıştı ve üç yaşında bir kızı vardı. İlk bölümde Regina Whiting adlı bir kadının evine gidiyordu. Bayan Whiting'in de bir kızı vardı ve çocuk beş yaşındaydı. Kadın son derecede zengin bir müteahhitle evliydi. Adamın Andy Drake'in bildiği şeylerden hiç haberi yoktu. Yani Regina Taylor Whiting'in asıl adı Tiffany Taylor'du. Ve kadın 1992 yılına kadar Miami'de fahişelik yapmıştı. Pahalı bir telekızdı.

Telefon çalmaya başlamadan önce bu kadarını yazmıştım. O noktadan sonra olacakları biliyordum. Önümüzdeki birkaç hafta bir sekre-

ter gibi çalışacaktım. Tabii bir mucize sonucu yeniden canlanan yazma yeteneğim kaybolmazsa.

"Karen Whiting üç yaşındayken annesiyle verandadaki sıcak su küvetindeydi. O sırada telefon çaldı. Regina, bahçıvandan telefona cevap vermesini istemeyi düşündü. Sonra bu işi kendi yapmaya karar verdi. Asıl bahçıvanları gripten yatıyordu. Onun yerini geçici olarak alan bu yabancıdan yardım istemek kadını sıkacaktı. Kızına kımıldamadan oturmasını söyleyerek onu uyardı. Sonra da telefona cevap vermek için koştu. Karen, annesi küvetten çıkarken suların üzerine sıçramaması için elini kaldırdı. O sırada banyo yaptırdığı bebeği düştü. Küçük kız onu almak için eğilince saçları sıcak su küvetinin güçlü emicilerinden birine yakalandı. (Bu hikâye iki üç yıl önce gazetede bu tür bir öldürücü, kazayı okuduğum zaman aklıma gelmişti.)

Bir işçi bulma bürosunun yolladığı haki gömlekli, isimsiz bahçıvan neler olduğunu gördü. Çimen alanda hızla koşarak küvete daldı ve çocuğu yakaladığı gibi dipten yukarı çekti. O sırada kızın saçları ve baş derisinin bir kısmı emiciyi tıkamıştı. Adam kıza tekrar nefes alıncaya kadar suni solunum uyguladı. (Bu harika bir gerilim sahnesi olabilirdi. Bu bölümü yazabilmek için sabırsızlanıyordum.) Adam sinir krizi geçiren ve sonra rahatlayan annenin bütün ödül tekliflerini reddetti. Ama bahçıvan sonra Regina'nın kocasının kendisiyle konuşması için adresini vermeye razı oldu. Ne var ki, John Sanborn diye açıkladığı adının ve adresinin sahte olduğu anlaşılacaktı.

İki yıl sonra saygıdeğer bir ikinci yaşam süren eski fahişe, Miami'de çıkan bir gazetenin birinci sayfasında çocuğunu kurtaran adamın resmini gördü. Gazetede adı John Shackleford olarak yazılıydı. Ve adam dokuz yaşındaki bir kıza tecavüz ettikten sonra onu öldürmekle suçlanıyordu. Yazıda adamın kırktan fazla cinayet işlemiş olmasından şüphelenildiği de açıklanıyordu. Kurbanlarından çoğu çocuktu. Basın toplantısında bir gazeteci, "Beyzbol Kasketli'yi yakaladınız mı?" diye bağırdı. "John Shackleford, 'Beyzbol Kasketli' katil mi?"

Aşağıya inerken, "Eh," dedim. "Öyle olduğunu *düşünüyorlar.*"

Bugün gölde çok fazla motor olduğunu gürültüden anlıyordum. Çıplak yüzmek kolay olmazdı. Mayomu giyerek omzuma bir havlu at-

tını. Kâbuslarımın ve sabahki beklenmedik çalışmamın neden olduğu teri yıkamak için yoldan indim. Rüyamda bu yolun kenarında ışıklı Japon fenerleri vardı.

Sara'yla göl arasına demiryolu traverslerinden yirmi dört basamak yapılmıştı. Dört ya da beş basamak indiğim sırada birdenbire olayın ne müthiş bir şey olduğunu kavradım. Dudaklarım titremeye başladı. Gözlerim dolarken ağaçlar ve gökyüzünün renkleri birbirine karıştı. Gırtlağımdan bir ses yükseldi. Boğuk bir inilti. Bacaklarımın gücü kesildi ve bir demiryolu traversinin üzerine çöktüm. Bir an krizin hemen sona erdiğini düşündüm, ama yanılmıştım. Ağlamaya başladım. Krizin en şiddetli anında havlunun ucuyla ağzımı tıkadım. Gölde teknelerle dolaşanlar çıkardığım sesleri duysalardı burada birinin öldürüldüğünü sanacaklardı.

Jo'suz geçirdiğim boş yılları düşünerek kederle ağladım. Dostsuz ve çalışmadan geçen onca yıl... Ama kederimin yanında minnet duygusu da hissediyordum. Çalışamadığım o yıllar sona erdiği için. Tabii bunu kesinlikle söyleyebilmek için henüz erkendi. Bir tek kırlangıçla yaz olmazdı. Sekiz sayfalık bir taslak da yazarlığımın yeniden canlandığı anlamına gelmezdi. Ama gerçekten yazabileceğimi düşünüyordum. Ayrıca korktuğum için haykırmıştım. Korkunç bir olay sona erdiğinde ya da müthiş bir kazadan son anda kurtulduğumuzda yaptığımız gibi. Ve birdenbire Jo öleli beri ince, beyaz bir şeridin üzerinde yürüdüğümü anladığım için ağlıyordum. Yolun ortasından yürümüştüm. Bir mucize olmuş ve tehlikeden kurtulmuştum. Kim olduğunu bilmediğim biri beni kenara taşımıştı. Ama önemli olan bu değildi. O sorunun cevabını başka bir gün alabilirdim.

Ağlayarak bütün bunları içimden attım. Sonra göle inip suya girdim. Serin su fazla ısınmış olan vücuduma iyi geldi. Dahası sanki yeniden dirilmişim gibi oldum.

On Beşinci Bölüm

"Kayıt için adınızı açıklayın."

"Michael Noonan."

"Adresiniz?"

"Daima oturduğum yer Derry'de Benton Sokağı, No. 15. TR'90'da, Dark Score gölünün kıyısında da bir evim var. Posta adresi 832 numaralı kutu. Ev ise karayoluna açılan 42 numaralı yoldu.

Kyra Devore'un *ad litem* vâsisi Elmer Durgun tombul elini suratına doğru salladı. Ya kendini rahatsız eden bir böceği kovmak ya da bana bu kadarının yeterli olduğunu söylemek için. Ben de aynı fikirdeydim. Kendimi *Bizim Kent* oyunundaki küçük kız gibi hissediyordum. Küçük çocuk adresini, "Grover's Corner, New Hampshire, Amerika, Kuzey Yarım Küresi, Dünya, Güneş Sistemi, Samanyolu Galaksisi, Tanrı'nın Beyni," diye veriyordu. Aslında oldukça sinirliydim. Kırk yaşına gelmiş olsam da mahkeme işlemleri konusunda hâlâ bakirdim. Castle Rock'ta Durgin, Peters ve Jarrette'in Bridge Sokağı'ndaki bürosundaydık, ama bu yine de hukuki bir işlem sayılırdı.

Bu eğlencelerin söylenebilecek tek bir garip ayrıntısı vardı. Steno o hesap makinelerine benzeyen saplı, tuşlu makinelerden kullanmıyordu. Seçtiği 'Stonemask' yüzünün alt yarısını kaplıyordu. Bunları daha önce de görmüştüm, ama eski siyah-beyaz ceket filmlerinde. Şu Dan Duryea ya da John Payne'in her zaman *Buick'lerle* dolaştıkları ve sert tavırlarla Camel içtikleri filmlerde. Odanın köşesine bakarak dünyanın en yaşlı savaş uçağı pilotunu görmek zaten oldukça tuhaftı.

Ancak, söylediğiniz her sözün boğuk ve tekdüze bir sesle tekrarlanması daha da garipti.

"Teşekkür ederim, Bay Noonan. Karım bütün kitaplarınızı okudu. Sizin en sevdiği yazar olduğunuzu söylüyor. Bunun da kaydedilmesini istedim." Durgin göbeğini titreterek güldü. Şişman bir adam olduğu için bu çok normaldi. Şişmanların çoğundan hoşlanırım. Belleri kalındır, ama çok neşeli ve cömerttirler. Ama benim Kötü Küçük Şişman İnsanlar diye düşündüğüm bir alt grup da vardır. Mümkünse KKŞİ'lerle zıtlaşmamalıdır. Ellerine yarım bir bahane ve dörtte bir fırsat geçti mi evinizi yakar, köpeğinize saldırırlar. Pek azının boyu bir elli beşten uzundur. (Durgin'in boyu da bu kadardı sanırım.) Çoğunun boyu bir buçuk metreden de kısadır. Sık sık gülerler. Ama bu gülüş gözlerine yansımaz. Kötü Küçük Şişman İnsanlar bütün dünyadan nefret ederler. Özellikle başlarını eğerek aşağıya baktıkları zaman hâlâ ayaklarını görebilen kimselerden. Bu gruba ben de dahildim.

"Lütfen karınıza benim adıma teşekkür edin, Bay Durgin. Sizin de romanlarımı okumaya başlamanız için kitaplarımdan birini önerebileceğimden eminim."

Durgin güldü. Hukuk fakültesinden on yedi dakika önce mezun olmuş gibi gözüken genç ve güzel yardımcısı da. Solumdaki Romeo Bissonette de güldü. Ama köşede dünyanın en yaşlı F-111 pilotu Stonemask'a mırıldanmayı sürdürdü.

Durgin, "Romanınızın filminin geniş ekranda oynatılmasını bekleyeceğim," dedi. O an gözlerinde kötü bir pırıltı belirdi. Sanki kitaplarımdan hiçbirinin filme alınmadığını biliyordu. Sadece *İkili Olmak* televizyon için çekilmişti. Ama ratingi *Milli Divan Yenileme Şampiyonluğu*'nunkiyle hemen hemen eşitti. Bu küçük şişko yaratığın aklı sıra nezaketen söylediği sözlerin sona erdiğini umuyordum.

Avukat, "Ben Kyra Devore'un *ad litem* vâsisiyim," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz, Bay Noonan?"

"Bildiğimi sanıyorum."

Durgin konuşmasını sürdürdü. "Beni Yargıç Rancourt seçti. Velayet konusunda dava açılırsa nelerin Kyra Devore'un lehine olacağına karar vermem için. Tabii bu mümkünse. İşte *ad litem*'in anlamı bu.

Tabii dava açılırsa Yargıç Rancourt'un karar verirken benim vardığım sonuçlara dayanması şart değil. Ama çoğu zaman böyle olur."

Ellerini boş bir bloknotun üzerinde birbirlerine kenetleyerek bana baktı. Diğer taraftan güzel yardımcı defterine hızla bir şeyler karalıyordu. Belki de savaş pilotuna güvenmiyordu. Durgin'in yüzünde alkış bekliyormuş gibi bir ifade vardı.

Ben, "Bu bir soru muydu, Bay Durgin?" dedim. Romeo Bissonette büyük bir ustalıkla ayak bileğime hafif bir tekme indirdi. Bunun bir kaza olmadığını anlamak için ona bakmama hiç gerek yoktu.

Durgin çok düzgün ve ıslak olan dudaklarını büzdü. Üzerlerine sanki saydam bir cila sürülmüştü. Parıldayan kabak kafasındaki yirmi dört kadar saç telini tarayarak düzgün kavisler oluşturmuştu. Avukat bana sabırla baktı. Sanki beni bakışlarıyla tartıyordu. Bütün bunların gerisinde bir Kötü Küçük Şişman İnsanın o amansız kötülüğü vardı. Evet, nazik konuşma sona ermişti. Bundan emindim.

"Hayır, Bay Noonan, bu bir soru değildi. Böyle güzel bir sabah, güzel gölünüzden kalkıp gelmenizi sizden istememizin nedenini öğrenmeyi arzu edeceğinizi düşündük. Belki de yanıldım. Şimdi eğer..."

Kapıya sertçe vuruldu ve içeriye dostumuz George Footman girdi. Bugün Cleveland kıyafetinin yerini haki bir şerif yardımcısı üniforması almıştı. Belinde kayışı ve tabancası vardı. Durgin'in yardımcısının mavi ipek bluzunun sardığı göğüslerine iyice baktıktan sonra ona bir dosyayla teyp verdi. Odadan çıkmadan önce bana çabucak bir göz attı. "Seni hatırlıyorum, ahbap," der gibi. "O ukala yazarsın sen. Hani şu randevuları ucuza mal olan köpek."

Romeo Bissonette başını bana doğru eğdi. Ağzıyla kulağımın arasına elinin yanıyla köprü kurdu. "Devore'un kaseti."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Sonra tekrar Durgin'e döndüm.

"Bay Noonan, siz Kyra Devore ve annesi Mary Devore'la karşılaştınız. Öyle değil mi?"

Mattie'den Mary adını da nasıl çıkardı, diye düşündüm... Sonra durumu anladım. Beyaz şortla askılı üstü bildiğim gibi. Ki, küçükken Mary demeye çalışmıştı. Ve ancak Mattie diyebilmişti.

"Bay Noonan, size engel mi oluyoruz?"

Bissonette, "Alaya hiç gerek yok," dedi. "Öyle değil mi?" Sesi sakindi. Ama Durgin ona pis pis baktı. Yani, KKŞİ'ler diledikleri gibi dünyayı ele geçirdikleri zaman Bissonette de *Gulag'a giden ilk yük trenine* bindirilecekti.

Durgin cevap veremeden, "Affedersiniz," dedim. "Bir iki saniye daldım."

Avukat parlak dudaklarını gererek güldü. "Yeni bir roman için aklınıza bir şey mi geldi?" diye sordu. Spor ceketli bir bataklık kurbağasına benziyordu. Yaşlı jet pilotuna dönerek son sözleri silmesini söyledi. Sonra Kyra'yla Mattie hakkındaki sorusunu tekrarladı.

"Evet, onlarla karşılaştım," dedim.

"Bir kere mi, yoksa birkaç defa mı?"

"Birkaç defa."

"Kaç kere?"

"İki defa."

"Mary Devore'la telefonda da konuştunuz mu?"

Bu sorular beni rahatsız etmeye başlayan bir yöne doğru gidiyordu.

"Evet."

"Kaç defa?"

"Üç." Mattie'yle üçüncü defa bir gün önce konuşmuştum. Genç kadın bana ifade verdikten sonra kendisi ve John Storrow'la kent alanında piknik yapıp yapmayacağımı sormuştu. Tanrı'nın ve herkesin gözleri önünde, kentin tam orta yerinde yemek yiyecektik... Yanımızda da 'şaperon' olarak New York'lu bir avukat olacaktı. Bunun ne zararı vardı?

"Telefonda Kyra Devore'la konuştunuz mu?"

Ne garip bir soruydu bu. Kimse beni buna hazırlamamıştı. Herhalde adamın soruyu sormasının nedeni de buydu.

"Bay Noonan?"

"Evet, onunla bir defa konuştum."

"Bunun nasıl bir konuşma olduğunu açıklar mısınız?"

"Şey..." Kuşkuyla Bissonette'e baktım. Ama o bana yardım edemedi. Onun da ne cevap verilmesi gerektiğini bilmediği anlaşılıyordu. "Mattie..."

"Efendim?" Durgin mümkün olduğu kadar öne doğru eğildi. Pembe etinin çevrelediği gözlerinde dikkatli bir ifade vardı. "Mattie mi?"

"Mattie Devore. *Mary* Devore."

"Onu Mattie diye mi çağırıyorsunuz?"

"Evet," dedim. Ve içimden, yatakta diye eklemek için çılgınca bir istek duydum. Yatakta onu 'Mattie' diye çağırıyorum. 'Aç, Mattie! Ah, Mattie! diye bağırıyorum. Sonra ekledim. "Kendisini tanıtırken bu adı söyledi. Onunla..."

"Bu konuya da döneceğiz. Ama beni şimdi Kyra Devore'la telefonda yaptığınız konuşma ilgilendiriyor. Bu ne zaman oldu?"

"Dün."

"9 Temmuz 1998."

"Evet."

"Telefon eden kimdi? Siz mi, o mu?"

"Ma... Mary Devore." Kendi kendime, şimdi de, 'Sizi neden aradı?' diye soracak, dedim. Ben de, 'Mattie bir seks maratonu daha istiyordu,' diyeceğim. Daha önce biçimsiz cücelerin çıplak resimlerine bakarak çikolataya batırılmış çilek yiyeceğiz."

"Kyra Devore sizinle neden konuştu?"

"Konuşup konuşamayacağını sordu. Annesine, bana açıklamak istediği bir şey olduğunu söylediğini duydum."

"Size söylemek istediği neydi?"

"İlk defa köpük banyosu yaptığını söylemek istiyormuş."

"Kyra o sırada öksürdüğünü de söyledi mi?"

Cevap vermeyerek adama baktım. O anda insanların avukatlardan neden nefret ettiklerini anladım. Özellikle işlerinde usta olanlar tarafından sorguya çekildiklerinde.

"Bu soruyu tekrarlamamı ister misiniz, Bay Noonan?"

"Hayır," dedim. Bir yandan da bu olayı nereden öğrendiğini düşünüyordum. Bu alçaklar Mattie'nin telefonunu mu dinliyorlar. Benimkini? İkisini birden mi? İlk defa o zaman insanın yarım milyar doları

olmasının ne anlama geldiğini kavrar gibi oldum. Bu kadar çok parası olan biri sürüyle telefonu dinletebilirdi. "Kyra annesinin köpükleri yüzüne sıçrattığını ve o yüzden öksürdüğünü söyledi..."

"Teşekkür ederim, Bay Noonan. Şimdi..."

Bissonette, "İzin verin de cümlesini tamamlasın," diye atıldı. Onun, bu görüşmeye tahmin ettiğinden daha fazla karıştığını anladım. Uykusu varmış gibi gözüken bir adamdı. Suratı, o kısa bacaklı, insana güvenen, üzgün halli tazılara benziyordu. "Burası mahkeme salonu değil. Siz de bir tanığı sorguya çekmiyorsunuz."

"Ben o küçük kızın iyiliğini düşünüyorum!" Durgin hem ukalaca ve hem de alçakgönüllü bir tavırla konuşmuştu. İki durum birbirine hiç uymuyordu. Bu, haşlanmış mısırın üzerine çikolata sosu dökmeye benziyordu. "Bu çok ciddiye aldığım bir sorumluluk. Sizi sıkıştırıyormuş gibi davrandıysam özür dilerim, Bay Noonan."

Özrünü kabul ettiğimi belirtmek zahmetine girmedim. Bu ikimizi de sahtekâr durumuna düşürürdü. "Ben şunu söylemek istiyordum. Ki bu olayı anlatırken gülüyordu. 'Annemle köpük savaşı yaptık,' dedi. Annesi tekrar telefonu aldığı zaman onun güldüğünü duydum."

Durgin ben konuşurken Footman'ın getirdiği dosyayı açmış, sayfaları hızla çeviriyordu. Sanki söylediklerimi hiç duymuyormuş gibi bir tavır takınmıştı. "Annesi... yani Mattie diye çağırdığınız kimse."

"Evet, Mattie diye çağırdığım kimse. Ama... onunla yaptığımız özel telefon konuşmasını nereden öğrendiniz."

"Bu sizin üzerinize vazife değil, Bay Noonan." Durgin bir tek sayfayı alarak dosyayı kapattı. Kâğıdı, röntgen filmini inceleyen bir doktor edasıyla havaya kaldırdı. Kâğıt sık aralıklı satırlarla yazılmış yazılarla doluydu. "Şimdi Mary ve Kyra Devore'la ilk karşılaşmanıza dönelim. Bu Dört Temmuz'da oldu, değil mi?"

"Evet."

Durgin başını sallıyordu. "Dördün sabahı. Önce Kyra Devore'la karşılaştınız."

"Evet."

"Önce onunla karşılaştınız, çünkü annesi o sırada yanında değildi. Öyle değil mi?"

"Bu sorunuzu kötü bir biçimde kurdunuz, Bay Durgin. Ama galiba cevabım, evet."

Durgin, "Gramerimi, romanları 'En Çok Satan Kitaplar' listesine geçen biri düzelttiği için gururlanıyorum," diyerek gülümsedi. Tebessümden Gulag'a ilk giden yük treninde Bissonette'in yanında oturmama çok sevineceği anlaşılıyordu. "Şimdi bize bu karşılaşmadan söz edin. Önce Kyra Devore'la karşılaştınız. Sonra da Mary Devore'la. Ya da bu daha hoşunuza gidiyorsa, 'Mattie'yle."

Hikâyeyi anlattım. Sözlerim sona erdiğinde Durgin teybi önüne koydu. Tombul parmaklarının tırnakları da dudakları kadar parlaktı.

"Bay Noonan, Kyra'yı çiğneyebilirdiniz. Öyle değil mi?"

"Ne münasebet! Elli kilometreyle gidiyordum. Dükkânın önünde hız sınırı budur. Çocuğu, durmak için zaman bulabilecek kadar uzaktan gördüm."

"Ama ya diğer yönden gelseydiniz? Güneye değil de kuzeye doğru gidiyor olsaydınız? Çocuğu görecek kadar zaman bulabilir miydiniz?"

Aslında bu bütün sorularından daha adilceydi. Diğer yönden gelen biri tepki göstermek için fazla zaman bulamazdı. Ama...

"Evet," dedim.

Durgin kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misiniz?"

"Evet, Bay Durgin. Tabii daha hızlı fren yapmam gerekirdi ama..."

"Elli kilometreyle giderken?"

"Evet. Elli kilometreyle giderken. Size hız sınırını söyledim..."

"Evet, 68 numaralı karayolunun o bölümünde hız sınırının elli kilometre olduğunu söylediniz. Evet, öyle. Sizce yolun o bölümünde çoğunluk bu kurala uyuyor mu?"

"1993 yılından beri TR'de fazla kalmadım. Onun için de..."

"Haydi, Bay Noonan! Bu sizin kitaplarınızdaki bir sahne değil. Siz sadece sorulara cevap verin. Yoksa bütün sabahı burada geçireceğiz."

"Ben elimden geleni yapıyorum, Bay Durgin."

Avukat sabrı zorlanan bir adam tavrıyla içini çekti. "Dark Score gölünün kıyısındaki evde bin dokuz yüz seksenlerden beri oturuyorsunuz, değil mi? Lakewiew Market'in, Dick Brooks'un Büyük Garajı'nın

ve postanenin bulunduğu bölgelerde hız sınırı o zamandan beri değişmedi, öyle değil mi?"

"Hayır, değişmedi," diye itiraf ettim.

"Öyleyse tekrar soruma dönüyorum. Sizce o yoldan geçenlerin çoğu saatte elli kilometre hız sınırına uyuyorlar mı?"

"Çoğu konusunda bir şey söyleyemem. Çünkü bir trafik araştırması yapmadım. Ama galiba bazıları buna uymuyorlar."

"Castle Şerif Yardımcısı Footman'ın TR'90'da trafik cezalarının en çok nerede kesildiği konusunda tanıklık etmesini ister misiniz?"

Dürüstçe, "Hayır," dedim.

"Önce Kyra Devore, sonra da Mary Devore'la konuşurken yoldan başka taşıtlar geçti mi?"

"Evet."

"Kaç taşıt?"

"Kesin olarak bilmiyorum. İki sanırım."

"Üç olabilir mi?"

"Belki."

"Beş?"

"Hayır. O kadar çok olduğunu sanmıyorum."

"Ama bunu kesin olarak bilmiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Kyra Devore çok korktuğu için mi?"

"Aslında o yaşta bir çocuğa göre..."

"Sizin yanınızda ağladı mı?"

"Şey... Evet."

"Onu annesi mi ağlattı?"

"Bu haksız bir soru."

"Sizce üç yaşındaki bir çocuğun, bayram sabahı kalabalık bir karayolunun ortasından yürümesine izin vermek haksız bir şey değil mi? Yoksa bunun kadar haksızca sayılmaz mı?"

Bissonette uysalca, "Yeter," dedi. Av köpeğininkini andıran suratında endişe vardı.

Durgin, "Sorumu geri alıyorum," dedi.

"Hangisini?" diye sordum.

Bana yorgun yorgun baktı. "Senin gibi salaklarla arada bir karşılaşıyorum," der gibiydi. "Bu davranışlara alışığım." Sonra yine sordu. "Çocuğu alıp güvenli bir yere taşıdıktan sonra, Devore'lardan ayrılıncaya kadar yoldan kaç taşıt geçti?"

'Güvenli bir yere taşımak' sözleri hiç hoşuma gitmedi. Ben cevabımı tasarlarken yaşlı adam Stonemask'a bu soruyu mırıldanıyordu. Aslında bunu ben yapmıştım ve bir iki sözle savuşturulacak bir şey değildi.

"Size bunu kesin olarak bilmediğimi söyledim."

"Bir 'tahmin-saptama' yapın."

Tahmin-saptama. Son zamanlarda uydurulan bu sözden hiçbir zaman hoşlanmayacaktım. Paul Harvey'e yakışacak bir laftı bu. "Üç olabilir."

"Buna Mary Devore'un taşıtı da dahil tabii. O..." Dosyadan aldığı kâğıda baktı. "...1982 model bir Jeep Scout muydu?"

Ki'nin, "Mattie hızlı gider," dediğini hatırladım. Durgin'in şimdi hangi yöne gittiğini biliyordum. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Evet, taşıttaki oydu. Ve bir Scout'taydı. Aracın hangi yılın modeli olduğunu bilmiyorum."

"Kadın o hız sınırından daha yavaş mı sürüyordu arabayı? Yoksa hız sınırında veya daha süratli miydi? Yani siz kucağınızda Kyra'yla dururken önünüzden geçtiği zaman?"

Genç kadın en aşağı elli mille sürüyordu arabayı. Ama Durgin'e, "Bu konuda kesin bir şey söyleyemem," dedim. Adam biraz düşünmemi istedi. "Celladın ipe attığı düğümü bilmediğinizden eminim, Bay Noonan," diyordu sanki. "Ama denerseniz öyle bir düğüm yapabileceğinizden eminim." Ben de mümkün olduğu kadar nezaketle bu isteğini reddettim.

Avukat tekrar kâğıdı aldı. "Bay Noonan, iki tanığın Bayan Devore'un sizin önünüzden geçtiği sırada taşıtı otuz beş milden daha hızlı sürdüğünü iddia ettiklerini öğrenmek sizi şaşırtır mı? Dick'in Büyük Garajı'nın sahibi Richard Brooks, Junior ve emekli marangoz Royce Merrill'den söz ediyorum."

"Söylediklerinizi çok gülünç! Eğer dediğiniz hızla gelseydi, fren yaptığı zaman kayar ve jip de hendeğe tepetaklak yuvarlanırdı!"

"Şerif Yardımcısı Footman kayma izlerini ölçtü. Bundan da taşıtın saatte en aşağı elli mille geldiği anlaşılıyor." Durgin soru sormuyor, ama bana adeta muzipçe bakıyordu. Sanki beni biraz daha çırpınmaya ve bu pis bataklığa biraz daha çekmeye davet ediyordu. Sesimi çıkarmadım. Durgin şişman ellerini kavuşturarak bana doğru eğildi. Yüzündeki o muzip ifade kaybolmuştu.

"Bay Noonan, Kyra Devore'u yolun kenarına taşıyıp kurtarmasaydınız, öz annesi onu çiğnemez miydi?"

Bu gerçekten tehlikeli bir soruydu. Ne cevap verecektim? Bissonette'in bana yardımcı olmak için işaret ettiği yoktu. Daha çok avukatın güzel yardımcısıyla göz göze gelmeye çalışıyordu. Mattie'nin *Bartleby*'le birlikte okuduğu Richard North Patferson'un *Sessiz Tanık* adlı kitabını düşündüm. Grisham'ın tersine Patterson'un avukatları hemen her zaman ne yaptıklarını biliyorlardı. "İtiraz ediyorum, sayın yargıç. Tanıktan tahmin yürütmesi isteniyor."

Omzumu silktim. "Üzgünüm sayın avukat. Kristal küremi evde bıraktım."

Durgin'in gözlerinde yine o pis pırıltı belirdi. "Bay Noonan, şundan emin olmalısınız. Sorulara burada cevap vermezseniz sizi Malibu ya da Fire Island'dan geri çağırabiliriz. Ya da bundan sonraki eserinizi nerede yazacaksanız oradan."

Yine omzumu silktim. "İyi ya?... Gerekiyorsa onu da yaparım. Size o anda yalnızca çocukla ilgilendiğimi söyledim. Annesinin hangi hızla gittiği ya da Royce Merrill'in gözlerinin iyi görüp görmediği konusunda hiçbir fikrim yok. Şerif Yardımcısı Footman'ın kayma izlerini doğru ölçüp ölçmediğini de bilmiyorum. O yolda sürüyle lastik izi var, bundan emin olabilirsiniz. Ama diyelim ki, Bayan Devore elliyle gidiyordu. Hatta elli beşle. Genç kadın yirmi bir yaşında, Bay Durgin. Ve insan yirmi bir yaşındayken araba sürme yeteneği doruk noktasına erişir. Herhalde Bayan Devore da kızına yaklaşırken direksiyon kırardı. Hem de kolaylıkla."

"Bu kadarı yeter sanırım."

"Neden? İstediğinizi elde edemediğiniz için mi? Bissonette yine bileğimi tekmeledi ama aldırmadım. "Kyra'nın tarafındansanız neden büyükbabasını kolluyorsunuz?"

Durgin'in dudaklarında öfkeli bir tebessüm uçuştu. Yani adam, "Tamam, uyanık," diyordu. "Madem oyun oynamak istiyorsun?" Teybi iyice kendine doğru çekti. "Madem Kyra'nın büyükbabasından, yani Palm Spring'ten Bay Maxwell Devore'dan söz ettiniz, öyleyse onun hakkında biraz konuşalım. Olur mu?"

"Bu sizin gösteriniz."

"Maxwell Devore'la hiç konuştunuz mu?"

"Evet."

"Yüz yüze mi, yoksa telefonda mı?"

"Telefonda." Adamın rehberde olmayan numaramı bulduğunu söyleyecektim ama sonra aklıma Mattie'nin de aynı şeyi yaptığı geldi. Bu konuda dilimi tutmaya karar verdim.

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen cumartesi gecesi. Dört Temmuz'da. Havai fişek gösterisini seyrederken o beni aradı."

"Konuşmanızın konusu o sabahki küçük macera mıydı?" Durgin elini cebine sokarak bir kaset çıkardı. Bunu yaparken tavırları biraz abartılıydı. O anda seyircilere bir ipek mendilin iki tarafını gösteren bir illüzyoniste benziyordu. Adam blöf yapıyordu. Bundan emin olamazdım... Ama şimdi emindim. Devore'un konuşmamızı kaydettiği kesindi. Hatlardaki o mırıltıyı andıran ses fazla yüksekti. Adamla konuşurken bile kafamın bir yeri bunu fark etmişti. Durgin'in şimdi teybe taktığı kasette de her şey vardı... Ama yine de bir blöftü bu.

"Hatırlamıyorum..." dedim.

Durgin, teybin saydam kapağını kapatacakken eli havada dondu kaldı. Avukat bana kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. Ama gözlerinde başka bir şey, sanki hayretle karışık bir öfke vardı.

"Hatırlamıyor musunuz? Haydi, Bay Noonan. Yazarların konuşmaları hatırlayabilmek için kendi kendilerini *eğittiklerinden* eminim. Ve bu konuşmayı daha bir hafta önce yaptınız. Şimdi bana ne hakkında konuştuğunu söyleyin."

İfadesiz bir sesle, "Açıkçası bunu bilemiyorum," diye cevap verdim.

Durgin az kaldı paniğe kapılacaktı. Sonra yüzündeki ifade kayboldu. Avukat tırnağı cilalı parmağını Sa., Ç., Ge yazılı düğmelerin üzerinde dolaştırdı. Sonra, "Bay Devore konuşmaya nasıl başladı?" diye sordu.

Uysalca, "'Alo' diye," dedim. Stonemask'ın içinden kısa, boğuk bir ses yükseldi. Yaşlı adam ya öksürerek boğazını temizliyor ya da gülmemeye çalışıyordu.

Durgin'in yanakları pençe pençe kızardı. "Alo'dan sonra? Ne oldu o zaman?"

"Hatırlamıyorum."

"Size o sabah sordu mu?"

"Hatırlamıyorum."

"Ona Mary Devore'la kızının beraber olduğunu söylemediniz mi, Bay Noonan? Birlikte çiçek topladıklarını? Dört Temmuz'da bütün kentte konuşulan olayı sorduğu zaman bu endişeli büyükbabaya böyle söylemediniz mi?"

Bissonette, "Oh oh oh," diyerek bir elini masanın yukarsına doğru uzatırken diğer elinin parmaklarını avucuna dokundurarak hakemin 'Mola' işaretini yaptı. T işaretini.

Durgin ona baktı. Şimdi yanaklarındaki kırmızılık daha da artmıştı. Dudakları gerilmiş, çoğuna kron geçirilmiş küçük dişleri ortaya çıkmıştı. "Siz ne istiyorsunuz?" Neredeyse homurdanacaktı. Sanki Bissonette ona Mormon'lardan ya da belki de Rosicrusian'lardan söz etmek için uğramış gibi.

"Bu adamı beklediğiniz biçimde cevap vermeye zorlamaktan vazgeçmenizi istiyorum. Çiçek toplamakla ilgili her şey zabıttan çıkarılsın."

Durgin söylendi. "Neden?"

"Çünkü bu tanığın söylemediği şeyleri zapta geçirmeye çalışıyorsunuz. İstiyorsanız biraz ara verelim. Hep birlikte Yargıç Rancourt'a giderek onun fikrini alalım..."

Durgin, "Soruyu geri alıyorum," dedi. Bana somurtkanca, ama öfkeyle baktı. "Bay Noonan, işimi yapmama yardım etmek istiyor musunuz?"

"Mümkün olursa Kyra Devore'a yardım etmek istiyorum," diye cevap verdim.

"Pekâlâ." Avukat sanki bu aynı şeymiş gibi başını salladı. "Öyleyse lütfen bana Maxwell Devore'la ne konuştuğunuzu söyleyin."

"Hatırlamıyorum," diyerek gözlerinin içine baktım. "Belki siz hafızamı tazelememe yardım edersiniz."

Bir sessizlik oldu. Tıpkı bazen büyük paraların döndüğü pokerde son fişler de sürüldükten hemen sonra, oyuncular ellerini açmaya hazırlanırken olduğu gibi. O yaşlı savaş uçağı pilotu bile sessizleşmişti. Maskenin yukarsından gözüken gözlerini hiç kırpmıyordu. Sonra Durgin teybi elinin ayasıyla yana itti. (Dudaklarındaki ifadeden o sırada cihaza karşı benim telefona duyduklarımı hissettiği anlaşılıyordu.) Tekrar Dört Temmuz sabahına döndü. Salı gecesi Mattie ve Ki'yle yediğim yemeğe hiç değinmedi. Devore'la yaptığım telefon konuşmasına da tekrar dönmedi. Zaten kolaylıkla çürütülebilecek beceriksizce şeyler söylemiştim.

Saat on bir buçuğa kadar adamın sorularını cevapladım. Ama konuşma aslında Durgin teybi elinin ayasıyla yana ittiği zaman sona ermişti. Bunu biliyordum. Durgin'in de bildiğinden emindim.

"Mike! Mike, bu tarafa!"

Mattie kent parkında, bando yerinin arkasındaki masaların birinden el sallıyordu. Canlı ve mutlu gözüküyordu. Ben de ona el sallayarak o tarafa gittim. Koşmaca oynayan çocukların aralarından, çimlerin üzerine uzanmış olan gençlerin yanından geçtim. Bir Alman çoban köpeğinin sıçrayarak ustalıkla yakaladığı frizbiden kaçtım.

Genç kadının yanında uzun boylu, kızıl saçlı bir adam vardı. Ama onu iyice görecek kadar zaman bulamadım. Ben hâlâ çakıl döşeli yoldan ilerlemeye çalışırken Mattie bana doğru gelip sıkıca sarıldı. Namus kumkumalarının yaptıkları gibi de poposunu çıkarmadı. Beni, dudaklarımın dişlerime bastırmasına neden olacak bir şiddetle öptü. Geri

çekilirken de bir şapırtı sesi duyuldu. Mattie gerileyerek gizlemediği bir sevinçle bana baktı. "Bundan daha müthiş bir öpücük olur mu?"

"En aşağı dört yıldan beri karşılaştığım en müthiş öpücük bu," dedim. "Bunu kabul eder misin?" Genç kadın birkaç saniye içinde geri çekilmezse bu olayın bana ne kadar zevk verdiğini anlayacaktı.

"Galiba kabul etmem gerekiyor." Kızıl saçlı adama garip bir tavırla, meydan okurcasına döndü. "Bunun bir sakıncası yoktu, değil mi?"

Adam, "Herhalde yoktu," dedi. "Neyseki hiç olmazsa şu anda sizin Büyük Garaj'daki ihtiyarlar göremiyorlar. Mike, ben John Storrow! Sonunda seninle karşılaştığım için memnunum."

Avukattan hemen hoşlandım. Belki de üç parça takım elbisesiyle piknik masasına ciddiyetle kâğıt tabakları dizdiği için. O sırada kızıl kıvırcık saçları rüzgârda uçuşuyordu. Cildi beyaz ve çilliydi. Güneşte bronzlaşmayan ve yandıktan sonra egzemalıymış gibi iri parçalar halinde soyulan bir cildi vardı. Elini sıktığım zaman bana sanki parmakları sadece eklemlerden oluşmuş ve etleri yokmuş gibi geldi. En aşağı otuz yaşında olmalıydı. Ama Mattie'nin yaşında gözüküyordu. Onun ancak beş yıl sonra ehliyetini göstermeden bir barda içki içebileceğini tahmin ettim.

John, "Otur," dedi. "Castle Rock Variety'nin lütfettiği beş çeşit bir öğle ziyafeti var. Dev sandviçler. Nedense burada onlardan 'İtalyan sandviçi' diye söz ediliyor... İnce kesilmiş Mozzarella peyniri... Kızarmış sarmısak... börek..."

"Dört etti," dedim.

John, "Ah, içkiyi unuttum," diye cevap verdi. Ve bir kesekâğıdından üç tane uzun boyunlu huş birası şişeleri çıkardı. "Haydi, başlayalım. Mattie cumaları ve pazarları saat ikiden sekize kadar kitaplığı yönetiyor. Ve şu ara işi asması da hiç hoş olmaz."

Dün gece, "Sizin okuma grubunda durum nasıldı?" diye sordum. "Lindy Briggs'in seni çiğ çiğ yemediğini görüyorum."

Mattie güldü. Ellerini birbirine kenetleyerek yukarı kaldırdı ve başının üzerinde salladı. "Çok başarılı oldum! Beni çok beğendiler. Tabii onlara en iyi ipuçlarını senden aldığımı söylemedim..."

Storrow, "Küçük lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı. Kendi sandviçinin üzerindeki ipi çözerek kâğıdını açıyordu. Bu işi sadece parmaklarının ucunu kullanarak dikkatle ve biraz da kuşkuyla sürdürüyordu.

Bu yüzden iki kitaba baktığımı ve bazılarında ipuçları bulduğumu söyledim. "Her şey harikaydı. Kendimi bir üniversiteli gibi hissettim."

"İyi."

Storrow, "Bissonette," diye sordu. "Nerede o? Bugüne kadar Romeo adlı biriyle hiç tanışmadım."

"Hemen Lewistone'a dönmesi gerektiğini söyledi. Üzgünüm."

"Aslında küçük bir grup oluşturmamız daha iyi. Hiç olmazsa başlangıçta." Sandviçini ısırdı. Rulo şeklindeydi ve içine pek çok şey konuluyordu. John bana hayretle baktı. "Hey, bu hiç fena değil."

Avukat sonra, "Şimdi ifadenden söz et," diye ekledi. Onlar yemek yerlerken ben olanları anlattım. Sözlerim sona erince sandviçimi alıp ikisine yetişmeye çalıştım. İtalyan sandviçlerinin ne kadar lezzetli olduğunu unutmuştum. Aynı anda tatlı, ekşi ve yağlıydılar. Bu kadar nefis bir şeyin sağlıklı olması mümkün değildi. Tabii başı dertte olan genç bir kadının insana sıkı sıkıya sarılması için de aynı şey söylenebilirdi.

John, "Çok ilginç..." diye mırıldandı. "Gerçekten çok ilginç." Yağlanmış poşetinden bir mozzarrella parçası aldı. Bunu kırıp ilgi ve dehşetle içindeki beyaz malzemeye baktı. "Buralılar gerçekten bunu yiyorlar mı?" diye sordu.

"New York'lular da balık mesanesi yiyorlar," dedim. "Hem de çiğ çiğ."

"Herhalde." Peynir parçasını plastik kaptaki makarna sosuna batırdı (Batı Maine'de bundan 'peynir sosu' diye söz edilirdi.) ve yedi.

John'a bakıyordum. "E?"

"Hiç de fena değil. Yalnız, biraz daha biberli olmalıydı."

Evet, bu açıdan haklıydı. Soğuk Mozzarella yemek, soğuk sümük yemeğe benziyordu. Ama yaz ortalarındaki bu güzel cuma günü, düşüncemi kendime saklamaya karar verdim.

Mattie öğrenmek istedi. "Madem kaset Durgin'deydi, onu neden dinletmedi? Bunu anlayamıyorum."

John kollarını uzatarak eklemlerini çatırdatırken genç kadına şefkatle baktı. "Herhalde bunu hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyeceğiz."

Avukat, Devore'un davadan vazgeçeceğini düşünüyordu. Bütün vücut dili ve sesindeki nüanslar bunu açıklıyordu. Bu umut verici bir durumdu. Ama Mattie'nin fazla umuda kapılmaması daha iyi olacaktı. John Storrow göründüğü kadar genç ve o kadar saf değildi. (Ya da ben şiddetle öyle olmasını diliyordum.) Her şeye rağmen avukat yine de *gençti*. Ne o, ne de Mattie, Scooter Larribee'nin kızağı hikâyesini biliyordu. Ya da Bill Dean bu olayı anlatırken adamın suratında beliren ifadeyi.

"Bazı ihtimallerden söz etmemi ister misiniz?"

"Tabii," dedim.

John sandviçini bırakarak parmaklarını sildi. Ve sonra teker teker saymaya başladı. "Bir; telefon *eden* Devore. Bu durumda banda alınmış konuşmalar büyük kuşku uyandırır. İki; adam bir Noel Baba etkisi yapmadı, değil mi?"

"Hayır, yapmadı."

"Üç; uydurdukların senin aleyhinde şeyler, Mike. Ama çok da önemsenecek bir durum değil. Ve bunun Mattie'nin durumuyla hiçbir ilişkisi yok. Ha, aklıma gelmişken... Mattie'nin Kyra'nın yüzüne sabun köpüklerini püskürtmesi... buna bayıldım. En sağlam suçlamaları bu olayla ilgiliyse, o zaman şimdiden vazgeçmeleri daha iyi olur. Son olarak da... bence Devore'da Nixon hastalığı var. Asıl gerçek de belki burada saklı."

Mattie meraklandı. "Nixon hastalığı mı?"

"Durgin'deki kaset tek band değil. Olamaz da. Ve kayınbaban Warrington'da nasıl bir sistem varsa onunla kaydettiği bandı mahkemeye verirse başına geleceklerden korkuyor. O zaman biz de bütün bantları istetebiliriz. Ve aslında ben bunu deneyeceğim."

Mattie şaşırdı. "O bantlarda ne olabilir ki?" Madem kasetler o kadar kötü halde onları neden ortadan kaldırmıyor?"

"Belki de kaldıramıyor," dedim. "Belki de o kasetlere başka nedenlerle ihtiyacı var."

John başını salladı. "Aslında bu önemli değil. Durgin *blöf* yapıyordu. Önemli olan da *bu.*" John avucunu hafifçe piknik masasına vurdu. "Devore'un davadan vazgeçeceğini sanıyorum. Gerçekten buna inanıyorum."

Hemen atıldım. "Böyle düşünmek için çok erken." Ama Mattie'nin yüzünden ve her zamankinden daha da ışıltılı olan gözlerinden itirazın bir işe yaramayacağını anladım.

Mattie, John'a, "Mike, diğer yaptıklarını da anlat," dedi. "Ondan sonra kitaplığa gitmem gerekiyor."

"Çalıştığın günlerde Kyra'yı nereye yolluyorsun?" diye sordum.

"Bayan Callum'a. Wasp Hill Yolunun üç kilometre yukarsında oturuyor. Ayrıca temmuz aylarında TİO var. Yani Tatil İncil Okulu. Ki bundan çok hoşlanıyor. Özellikle şarkı söylenmesini ve Nuh ve Musa peygamberler hakkındaki hikâyeleri. Onlarla ilgili resimler kara tahtaya asılıyor. Otobüs onu Arlene'e bırakıyor. Ben de Ki'yi dokuza çeyrek kala alıyorum." Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Kızım o sırada kanepede derin bir uykuya dalmış oluyor."

John ondan sonraki on dakikalık sürede yaptıklarını anlattı. Davayı alalı fazla zaman geçmemişse de pek çok konuda ilk adımları atmıştı. California'da biri Roger Devore ve Morris Ridding hakkında bilgi topluyordu. ('Bilgi toplamak' sözleri kulağa 'Onları sinsice izliyor'dan daha iyi geliyordu.) John özellikle Roger Devore'un babasıyla olan ilişkisinin niteliklerini ve Maine'deki küçük yeğeniyle ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek istiyordu. Avukat ayrıca, Max Devore'un TR-90'a döndükten sonra neler yaptığını ve faaliyetlerini öğrenebilmek için bir çalışma başlatmıştı. Bunun için de benim 'kiralık avukat' Romeo Bissonette'in önerdiği bir özel dedektifi tutmuştu.

John, konuşurken ceketinin cebinden çıkardığı küçük not defterinin sayfalarını hızla çeviriyordu. O sırada avukatın telefon konuşmamız sırasında "Bayan Adalet" konusunda söylediklerini hatırladım. "O kadının bileklerine kelepçeleri geçir, gözündeki bağa uyması için ağzına flaster yapıştır. Irzına geç ve çamurda yuvarla." Bu, yaptıklarımızı tanımlamak için fazla abartılı bir şey olsa da kadını hiç yoktan itip kaktığımızı düşünüyordum. Zavallı Roger Devore'un beş bin kilo-

metre öteden gelip tanık yerine çıktığını ve ona seksüel tercihlerinin sorulduğunu hayal edebiliyordum. Kendi kendime sık sık onu bu duruma babasının düşürdüğünü hatırlatıyordum. Sonuçta bu durumun sorumluları Mattie, ben ya da John Storrow değildi.

Avukata, "Devore ve başhukuk danışmayla konuşabilecek misin?" diye sordum. "O noktaya yaklaştın mı?"

"Bunu kesin olarak bilmiyorum. Olta suya atıldı. Balık masada. İstakoz buzda. En sevdiğin mecazları seç ve onları istediğin gibi karıştır."

Mattie ciddi ciddi, "Şişlerini de ateşe sok," dedi.

Ben de ekledim. "Taşları dama tahtasına diz."

Birbirimize bakarak güldük. John bize kederle bakıp içini çekti. Sonra sandviçini alarak tekrar yemeye başladı.

"Devore'la avukatı yanındayken buluşman gerekiyor, öyle mi?" diye sordum.

"Davayı kazandıktan sonra ihtiyar adamın Mary Devore'un avukatının meslek ahlakına uymadığını ileri sürerek her şeye yeniden başlaması hoşuna gider mi?" diye karşılık verdi.

Mattie bağırdı. "Bunun şakasını bile yapma!"

John, "Ben şaka yapmıyordum ki," dedi. "Evet, adamın avukatının yanında olması gerekiyor. Ama böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Hiç olmazsa bu ara. O ihtiyarı uzaktan bile göremedim. Meraktan öldüğümü size itiraf etmem gerekiyor."

Mattie, "Eğer seni bu kadarcık bir şey mutlu edecekse," diye atıldı. "O zaman önümüzdeki salı akşamı beyzbol sahasına gel. Devore o süslü tekerlekli iskemlesiyle orada olacak. Gülecek, alkışlayacak ve on beş dakikada bir de lanet olasıca oksijen maskesini kullanacak."

John, "Bu hiç de fena bir fikir değil," dedi. "Hafta sonu için New York'a dönmem gerekiyor. Osgood'la konuştuktan sonra buradan ayrılacağım. Ama belki salı akşamı yine çıkagelirim. "Çöplerimizi toplamaya başladı. O anda yine hem ciddi, hem de sevimli bir hali olduğunu düşündüm. Stan Laurel'in önlük takması gibi. Mattie onu bir kenara çekerek toplama işini kendisi sürdürdü.

Bir ara, biraz da kederle, "Kimse böreklerden yemedi," dedi.

John, "Onu eve, Ki'ye götür," dedi.

"Öyle şey olmaz. Ben çocuğuma bunlardan yedirmiyorum. Sen benim ne biçim bir anne olduğumu sanıyorsun?"

Genç kadın yüzümüzdeki ifadeleri fark ederek söylediklerini düşündü. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Biz de ona katıldık.

Mattie'nin eski jipi Savaş Anıtı'nın arkasındaki hafif meyilli alandaydı, Castle Rock için bu anıt Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir asker demekti. Kâseye benzeyen miğferinin üzeri bol bol kuş pisliğiyle doluydu. Jipin yanına, kontrol etiketinin yukarsına Hertz işareti yapıştırılmış yepyeni bir Taurus park edilmişti. John çantasını arka kanepeye attı. Çanta, çok ince ve gösterişsizdi. Bu insana güven veriyordu.

Avukat, Mattie'ye, "Salı günü gelebileceksem sana telefon ederim," dedi. "Osgood denilen adam sayesinde kayınbabandan bir randevu almaya başarabilirsem yine seni ararım."

Mattie, "Ben de İtalyan sandviçleri alırım," diye cevap verdi.

John güldü ve bir eliyle Mattie'nin kolunu kavradı. Diğer eliyle de benimkini. İlk çiftini evlendirmeye hazırlanan seminerden yeni çıkmış bir rahibe benziyordu.

"Siz ikiniz gerekirse telefonla konuşun. Ama şunu unutmayın. Telefonlardan birini ya da ikisini birden dinliyor olabilirler. Alışverişe çıkmış gibi markette karşılaşabilirsiniz. Mike, sen de yerel kütüphaneye uğrayarak bir kitap alabilirsin."

Mattie bana ciddi bir tavırla baktı. "Kartını yeniletmedikçe olmaz."

"Fakat bundan sonra Mattie'nin karavanına gitmek yok. Anlaşıldı mı?"

Ben, "Evet," dedim. Mattie de öyle. John Storrow pek ikna olmamış gibiydi. Bu yüzden, yüzümüzde ya da vücutlarımızda olmaması gereken bir şeyleri mi fark etti, diye düşündüm.

John ekledi. "Karşımızdakiler seçtikleri saldırı tarzını sürdürmek zorundalar. Ama bunun etkili olacağını sanmıyorum. Yine de onlara yollarını değiştirme fırsatını vermemeliyiz. Bu ikinizle ilgili imalar anlamına geliyor. Kyra'yla Mike hakkındaki imalar anlamına da."

Mattie şok geçirmiş gibiydi. Suratındaki ifade yüzünden şimdi on iki yaşındaymış gibi duruyordu. "Mike ve Kyra! Sen neden söz ediyorsun?"

"Çaresizlik yüzünden her şeyi deneyebilecek insanlar çocuğun taciz edildiğini bile ima edebilirler."

Genç kadın, "Saçma bu!" dedi. "Eğer kayınbabam bu tür çamurlar atmaya kalkarsa..."

John başını salladı. "Biz de çamurları geri atmak zorunda kalırız. Bunu, ülkedeki bütün gazetelerde çıkan yazılar izler. Hatta belki Mahkeme Televizyonu bile bundan söz eder. Tanrı bizi kutsasın ve korusun! Böyle şeyleri istemiyoruz. Mümkün olduğunca bunlardan kaçınmalıyız. Bu büyükler ve çocuklar için hoş bir şey olmaz. Hem şimdi, hem de daha sonra."

Eğilerek Mattie'yi yanağından öptü.

"Bütün bunlar yüzünden çok üzgünüm." John gerçekten üzgün görünüyordu. "Ne yapalım ki velayet davaları her zaman böyledir."

"Beni uyardın... Ama birilerinin davayı kazanmak için böyle iftiralar atması fikri..."

Avukat; "İzin ver de seni tekrar uyarayım," dedi. Yüzünde sert bir ifade belirmişti. Tabii genç ve uysal görünüşü izin verdiği kadar. "Karşımızda, dava iddiaları sağlam bir temele dayanmayan çok zengin bir adam var. Bu ikisi bir arada eski dinamitlerle oynamaya benzeyebilir."

Mattie'ye döndüm. "Hâlâ Ki için endişeleniyor ve onun tehlikede olduğunu düşünüyor musun?"

Genç kadının işi idare etmeyi düşündüğünü sezdim. Galiba bunun nedeni o Yankee'lere özgü sıkı ağızlılıktı. Ama sonra böyle yapmaktan vazgeçti. Belki de bunun kendisi için kaldıramayacağı lüks bir şey olduğunu düşündü.

"Evet. Ama bildiğin gibi bu sadece bir his."

John'un kaşları çatılmıştı. Galiba Devore'un istediğini elde etmek için başka yollara başvurabileceği onun da aklına gelmişti. "Kızını mümkün olduğu kadar korumaya çalış. Ben önsezilere saygı duyarım. Hissettiklerinin elle tutulur bir nedeni var mı?"

Mattie, "Hayır," diye cevap verdi. Bana bir göz attı. Benden dilimi tutmamı istiyordu. "Pek yok." Jipin kapısını açarak içinde börekler olan kesekâğıdını arkaya attı. Onları götürmeye karar vermişti. Sonra John'la bana öfkeye yakın bir ifadeyle baktı. "Zaten haftada beş gün çalışırken bu öneriyi nasıl uygulayacağımı da bilmiyorum. Ağustosta mikroçipleri güncelleştireceğimiz için altı gün çalışmaya başlayacağım. Bu ara Ki öğle yemeklerini Tatil İncil Okulu'nda yiyor. Akşam yemeklerini ise Arlene Cullum'da. Kızımı sadece sabahları görebiliyorum. Geri kalan zaman da..." Ne söyleyeceğini o daha ağzını açmadan anladım. Bu söz eskiden kalmaydı. "...Ki, TR'de."

"Bir 'au pair' bulmana yardım edebilirim," dedim. Bunun John Storrow'dan daha ucuza geleceğini düşünüyordum.

İkisi birden aynı anda, "Olmaz!" diye bağırdılar. Sonra birbirlerine bakarak gülmeye başladılar. Ancak, Mattie'nin gülmesine rağmen sinirleri gerilmiş ve çok da mutsuzmuş gibi bir hali vardı.

John, "Durgin'in ya da Devore'un velayet timinin izlemesi ve istismar etmesi için geride iz bırakmayacağız. Beni kimin tuttuğu ve Mattie'nin çocuk bakıcısının ücretini kimin ödediği başka başka konular."

Mattie, "Zaten senden çok şey aldım, Mike," diye mırıldandı. "Rahatça uyumamı engelleyecek kadar çok şey... Sinirlerim bozulduğu için daha fazlasını alamam." Jipe binerek kapıyı kapattı.

Ellerimi taşıtın açık penceresinin kenarına dayadım. Şimdi aynı hizadaydık. Göz göze geldiğimiz zaman şaşaladım. "Mattie paramı sarfedeceğim hiç kimse yok. Sizden başka."

"John'un ücreti meselesini kabul ediyorum. Çünkü ona ücreti Ki için verilecek." Elini bir an parmaklarımın üzerine koyarak sıktı. "Diğeri ise benimle ilgili. Tamam mı?"

"Evet. Ama bebek bakıcısıyla şu İncil Okulunu yönetenlere velayet davası açılacağını ve bunun çok acı bir savaş olacağını söylemelisin. Kyra'nın senin iznin olmadan herhangi bir yere gitmesine izin vermemelerini istemelisin. Bu kişi tanıdık biri olsa bile."

Genç kadın gülümsedi. "Bunu yaptım bile. John'un önerisi üzerine." Elini kaldırarak şiddetle vurdu. Sonra da uzaklaştı.

Jipin Castle Sokağı'nı aşan ve dışarı giden arabaları 68 numaralı karayoluna akıtan Prouty Köprüsü'ne doğru ilerlerken yağlı egzoz dumanları çıkarmasını seyrettik. John'a, "E, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Mattie, paralı bir koruyucusu ve zeki bir avukatı olduğu için çok şanslı." John bir an durup ekledi. "Ama sana bir şey söyleyeceğim... bana hiç de şanslı biriymiş gibi gelmiyor. İçimde bir duygu var... Bilemiyorum..."

"Yani Mattie'nin etrafında iyice göremediğin bir bulut var."

"Belki. Belki sorun bu." Avukat parmaklarını kabarık kırmızı saçlarının arasına soktu. "Sadece bunun hüzünlü bir şey olduğunu biliyorum."

John'un ne demek istediğini çok iyi anlıyordum... Ama benim için daha da fazlası vardı. Kederli olsun olmasın, Mattie'yle sevişmek istiyordum. Onun teninin ve saçlarının kokusunu almalıydım. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak istediğimi yapmamı fısıldarken soluğunun oradaki ince tüyleri titretmesini arzu ediyordum.

Saat ikiye doğru Sara Laughs'a döndüm. İçeri girerken çalışma odamı ve Courier şeritli elektrikli yazı makinemi düşünüyordum. Yeniden yazmaya başlamıştım. *Yazmaya.* Buna hâlâ pek inanamıyordum. Altıya kadar yazı yazacaktım. (Dört yıllık bir tembellikten sonra bu bana çalışmak gibi gözükmüyordu ya.) Sonra yüzecek ve Buddy'nin kolestrol bakımından zengin özel yemeklerinden birini yemek için Köy Kahvesi'ne gidecektim.

Kapıdan girer girmez, Bunter'in çıngırağı tiz bir sesle şıngırdamaya başladı. Elim donmuş gibi tokmakta, antrede kalakaldım. Ev sıcak ve aydınlıktı. Hiçbir yerde bir gölge bile yoktu. Ama sanki soğuk bir gece yarısıymış gibi kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Kim var orada?" diye seslendim.

Çıngırağın sesi kesildi. Bir an sessizlik oldu. Sonra bir kadının çığlığı duyuldu, hem de her tarafta yankılanarak. Sıcak bir ciltten fışkıran terler gibi, güneşin ışıldattığı toz zerrecikleri gibi etrafa yayıldı. Bu çığ-

lıkta öfke, itiraz ve acı vardı... Ama bana göre daha çok dehşet... Ben de karşılık olarak haykırdım. Böyle yapmamak elimde değildi. Bodruma inen karanlık merdivende durmuş, izolasyon levhasına vuran yumruğun sesini dinlerken de korkmuştum. Ama bu çok daha kötüydü.

O çığlık hiç kesilmedi. Yalnızca çocuğun hıçkırıkları gibi hafifledi. Sanki feryat eden kadını hızla bir koridordan geçirerek benden uzaklaştırıyorlardı.

Ve ses sonunda duyulmaz oldu.

Kitaplığa yaslandım. Elimi tişörtüme bastırmıştım. Avucumun altında kalbim delice çarpıyordu. Soluk almaya çalışıyor, inliyordum. Kaslarım çok korktuğumuzda olduğu gibi, sanki *patlamıştı.* Acayip bir duyguydu bu.

Bir dakika sonra kalp atışlarım ve soluğum yavaş yavaş düzene girdi. Dikleştim ve sendelemeden bir adım attım. Bacaklarımın beni taşıyabileceklerini anlayarak iki adım daha. Mutfağın kapısında durup oturma odasına doğru baktım. Geyik Bunter de, şöminenin üzerinden cam gözleriyle bakıyordu. Boynundan çıngırağı sarkıyor ve hiç şıngırdamıyordu. Tek ses mutfaktaki o budala Kedi Felix saatinin tıkırtısıydı.

O sırada bile bir düşünce kafamı kurt gibi kemiriyordu. Haykıran kadının Jo olduğunu düşünüyordum. Sara Laughs'da karımın hayaleti dolaşıyordu. Ve acı içindeydi. Ölmüş olsun olmasın, ıstırap çekiyordu.

Yavaşça, "Jo, sen misin?" diye sordum. "Jo..."

Hıçkırıklar tekrar başladı. Dehşete kapılmış bir çocuğun hıçkırıklarıydı sanki. Aynı anda ağzıma ve burnuma gölün o demirimsi tadı doldu. Elimi boğazıma götürerek öğürdüm. Yine korkuya kapılmıştım. Sonra evyenin üzerine eğilerek tükürdüm. Ama eskisi gibi oldu. Ağzımdan sular fışkırmadı, sadece biraz tükürük çıktı, o kadar. O su tadı da hiç olmamış gibi kayboldu.

Orada öyle duruyordum. Tezgâha tutunmuş evyeye doğru eğilmiştim. Herhalde geceki 'şişede duran keyfin' çoğunu çıkararak partiyi sona erdiren bir sarhoşa benziyordum. Zaten kendimi de öyle hissediyordum. Sersemlemiş, bitkinleşmiştim. Ne olduğunu anlayacak halde değildim. Bu olayların ağırlığı altında eziliyordum.

Sonunda doğruldum. Katlanarak bulaşık makinesinin kulpuna takılmış olan havluyu alıp yüzümü sildim. Buzdolabında çay vardı. Büyük bir bardağa konmuş, buz dolu bir çay içmeyi öylesine istiyordum ki. Elimi buzdolabının kulbuna doğru uzattım ve sonra dondum kaldım. Meyve ve sebze biçimi mıknatıslarla yine bir daire çizilmişti. Ortasında ise bir yazı vardı.

boğulmasna ardım et

Bu kadarı yeter, diye düşündüm. Buradan gidiyorum. Hemen, şimdi. Bugün.

Ama yine de bir saat sonra boğucu çalışma odamdaydım. Masada, yakınımda çay dolu bir bardak vardı. (Buzlar çoktan erimişti.) Mayoluydum ve yaratmaya başladığım dünyada kaybolup gitmiştim. Bu dünyada Andy Drake adlı özel dedektif John Shackleford'un 'Beyzbol Kepli' adam diye adlandırılan ve bir dizi insanı öldürdüğü bilinen katil olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

Biz işte yolumuza böyle devam ederiz. Her defa tek bir gün, tek bir yemek, tek bir acı, tek bir soluk. Dişçiler bir seferde bir kanal dolgusu yapıyorlardı. Gemi yapımcıları bir seferde sadece bir tekne inşa ediyorlardı. Kitap yazıyorsanız siz de bir seferde bir tek sayfa yazarsınız. Bildiklerinize ve korktuğunuz her şeye sırt çeviriyordunuz. Kataloglara inceliyor, futbol maçlarını seyrediyor, AT-T'de Sprint'i seçiyordunuz. Gökyüzündeki kuşlarını sayıyor ve koridordan biri geldiğinde ayak seslerini duymamıza rağmen pencereden dönmüyordunuz. "Evet," diyordunuz. "Seninle aynı fikirdeyim. Bulutlar çoğu kez başka şeylere benziyorlar. Balıklara, boynuzlu atlara, küheylanlara binmiş insanlar." Ama aslında onlar sadece birer buluttular. Ondan sonra dikkatinizi başka şeylere veriyordunuz. Sonraki yemeğe, sonraki acıya, sonraki soluğa, sonraki sayfaya. İşte yolunuza böyle devam ediyordunuz.

On Altıncı Bölüm

Yazı makinemi ve yeni başladığım kitabın sayfalarını toplayıp Derry'e dönmek bir yana, *odaları* değiştirmekten bile korkuyordum. Bu, bir bebeği fırtınada dışarı çıkarmak kadar tehlikeli bir şey olurdu. O nedenle Sara Laughs'da kaldım. Tabii işler iyice garipleşirse evden ayrılma hakkım hâlâ vardı. (Sigara tiryakileri de öksürükleri arttığında sigarayı bırakma hakkına her zaman sahiptiler.) Böylece bir hafta geçti. Bu süre boyunca bazı şeyler oldu. Ancak ertesi cuma, Sokak'ta Max Devore'la karşılaşıncaya kadar en önemli şey romanımı yazmayı sürdürmemdi. (Adamla temmuzun on yedisinde karşılaştım.) Kitap tamamlandığı zaman ona, *Çocukluk Arkadaşım* adını verecektim. Belki biz her zaman kaybolan şeyin en iyisi olduğunu düşünürüz... Ya da, "O en iyisi olabilirdi," deriz. Bunu kesin olarak bilmiyorum. Bütün *bildiğim* o hafta gerçek yaşamımın çoğu zaman Andy Drake'e, John Shackleford'a ve epeyce gerilerdeki kara silüete bağlı olduğu. O John Shackleford'un çocukluk arkadaşı Raymond Garraty'di. Arada bir beyzbol kepi giyen bir adam.

O hafta boyunca evdeki tuhaf olaylar sürdü, ama daha basit düzeyde. O kanı donduran çığlıklar bir daha duyulmadı. Bunter'in çıngırağı arada bir çaldı. Bazen de meyve ve sebze biçimi mıknatıslar yine bir daire oluşturdu. Ama dairenin ortasında hiçbir şey yoktu. Yani o hafta. Bir sabah kalktığım zaman toz şeker kutusunun devrilmiş olduğunu gördüm. O zaman aklıma Mattie'nin unla ilgili hikâyesi geldi. Dökülmüş şekerlerin ortasına yazı yazılmamıştı, sadece dalgalı bir çizgi vardı.

Sanki *bir şey* yazı yazmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Eğer öyleyse ona sempati duydum. *Bunun* nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Dehşetengiz Elmer Durgin'in karşısında ayın onunda cuma günü ifade vermiştim. Ondan sonraki salı günü Sokak'tan Warrington'daki beyzbol alanına gittim. Max Devore'u göreceğimi umuyordum. Alana alkışları, bağrışmaları ve vurulan topların sesini duyacak kadar yaklaştığım sırada saat altıya gelmişti. Rustik levhaların belirttiği (meşe oklarının üzerine kızgın demirle dağlanmış süslü W harfleri) terk edilmiş bir kayıkhane, bir iki kulübecik ve böğürtlenlerin içine yarı gömülmüş bir çardağın önünden geçiyordum. Sonunda derin orta sahaya eriştim. Patates cipsi poşetleri, çikolata kâğıtları ve bira tenekeleri kimilerinin maçları bu uygun yerden seyrettiklerini açıklıyordu. Elimde olmayarak Jo'yla o esrarlı arkadaşını düşündüm. Eski kahverengi spor ceketli adamı. Bu iriyarı yabancı kolunu karımın beline dolamış ve onu güle-rek sahadan uzaklaştırmıştı. Jo'yla birlikte Sokak'a doğru gitmişlerdi. Hafta sonunda iki defa Bonnie Amudson'u aramayı düşünmüştüm. Belki o adamın izini bulur ve adını öğrenebilirdim. Ama her seferinde de bundan vazgeçmiştim. Her defasında kendi kendime, "Uyuyan yılanı uyandırma," demiştim. "Sakın uyandırma, Michael."

O akşam derin alanın gerisindeki yer bana aitti. Kaleden uygun uzaklıkta durduğunu düşünüyordum. Yani tekerlekli iskemlesiyle gerilen ağın arkasında oturan adama göre. Bana yalancı olduğumu söyleyen ve telefon numaramı güneş görmemiş yerlerine kaldırmasını önerdiğim adama.

Ama boşuna endişelenmiştim. Devore maça gelmemişti. O güzeller güzeli Rogette de öyle. Mattie'nin, pek de özen gösterilmeyen ilk kale sınırındaki kümes telinin arkasında olduğunu gördüm. John Storrow da yanındaydı. Avukat, blucinle bir polo gömlek giymiş, kızıl saçlarının üzerine de Mets takımının keplerinden birini geçirmişti. Yan yana durmuş, iki dost gibi konuşuyorlardı. Beni ancak iki vuruş

döneminden sonra fark ettiler. John'un yerine haset etmem ve biraz da kıskançlık duymam için yeteri kadar zaman buldum yani.

Sonunda biri topu ortaya doğru fırlattı. Burada korunun kenarı çit görevini yapıyordu. Orta saha oyuncusu gerilemiş olsa da top başının çok yukarsından geçti. Ben düşünmeden o tarafa doğru gittim. Çimleri biçilmiş dış alanla ağaçlar arasında sınır oluşturan çalıların üzerinden atladım. Bir taraftan da zehirli sarmaşıkların arasından geçmediğimi umuyordum. Yumuşak topu, uzattığım sol elimle yakaladım. Seyircilerden bazılarının, "Yaşa!" diye bağırmaları beni güldürdü. Orta saha oyuncusu çıplak sağ elini eldivenine vurarak beni alkışladı. O arada atıcı sahada sakin sakin dolaştı. Sayı kazandırdığını biliyordu.

Topu oyuncuya atarak, bira tenekeleri ve çikolata kâğıtları arasındaki yerimi aldım. Omzumun üzerinden bir göz attığımda Mattie'yle John'un bana baktıklarını gördüm.

İnsanların da bir tür hayvan oldukları iddia edilir. Beyni diğer canlılardan biraz daha büyükçe bir tür. Ve özellikle yaşam planındaki yerlerine büsbütün inanan canlılar. Çok gerektiği zaman derdimizi işaretlerle anlatmayı başarmamız da bu iddiayı destekliyor. Mattie ellerini kenetleyerek göğsüne bastırdı. Başını sola eğerek kaşlarını kaldırdı. *"Kahramanım!"* diyordu. Ben de ellerimi omuzlarıma doğru kaldırarak avuçlarımı açtım. *"Aman hanımefendi, hiç önemli değil."* John kafasını eğip parmaklarını başı ağrıyormuş gibi alnına götürdü. *"Seni şanslı köpek!"*

Bu açıklamalardan sonra arkadaki ağı işaret ettim ve soru sorar gibi omzumu silktim. Hem Mattie, hem de John yine omuzlarını silkerek cevap verdiler. Bir süre sonra yüzünde dev bir çil patlamış gibi gözüken küçük bir çocuk benim bulunduğum yere doğru koştu. Kendisine büyük gelen Michael Jordan tişörtü bir elbise gibi ayak bileklerine kadar iniyordu.

Çocuk, John'u işaret ederek, "O adam sana kendisini daha sonra Rock'taki otelinden aramamı söylemem için bana elli sent verdi," dedi. "Cevabın varsa sen de elli sent verecekmişsin."

"Ona kendisini dokuz buçukta arayacağımı söyle," diye cevap verdim. "Ama bozuk param yok. Bir doları kabul eder misin?"

"Ah, evet, tabii!" Banknotu kaptığı gibi uzaklaşan çocuk dönüp bana baktı. Gülümserken dişleri ortaya çıkmıştı. Fonda beyzbol oyuncularının göründüğü bu sahneyle Norman Rockwell'in resimlerini yapmaktan hoşlandığı çocuklara benziyordu. "Ha, evet. Adam, topu yakalamanın pek beceriksizce olduğunu söyledi."

"Herkes Willia May için de sık sık böyle söylerdi. Bunu ona tekrarla."

"Willie kim?"

Ah, gençlik. Ah, zaman. "Sen sadece bu sözleri ona tekrarla, oğlum. O ne demek istediğimi anlar."

Bir devre daha orada kaldım. Oyun o sırada sertleşirken Devore hâlâ gözükmemişti. Geldiğim yoldan eve döndüm. Sadece bir kayanın üzerinde duran bir balıkçıyla, el ele tutuşarak Sokak'tan Warrington'a giden genç bir çift gördüm. Onlarla merhabalaştım. Aynı anda kendimi hem yalnız, hem de memnun hissettim. Ben bunun ender duyulan bir mutluluk olduğuna inanıyorum.

Bazıları eve döner dönmez telesekreterlerini kontrol ederler. O yaz ben de buzdolabımın kapağını kontrol ettim. "Ooo-moo-iğne battı-canımı yaktı-şimdi hayaletler konuşacak." O gece konuşmadılar, ama sebze ve meyve biçimi mıknatıslar birleşerek yılan gibi kavisli bir çizgi oluşturmuşlardı.

Bir süre sonra John'u arayarak ona Devore'un nerede olduğunu sordum. Avukat, bana işaretlerle daha kısaca anlattığı şeyi sözlerle tekrarladı. "Devore geri döneliberi kaçırdığı ilk maçmış bu. Mattie birkaç kişiden onun iyi olup olmadığını öğrenmeye çalıştı. Ve onlar adamın iyi olduğunu söylediler... Yani bildikleri kadarıyla."

"'Öğrenmeye çalıştı' da ne demek?"

"Birkaç kişi Mattie'yle konuşmadı bile. Babamla annemin kuşağı bu durumdan 'görmezden gelmek' diye söz ederlerdi." O zaman, dikkat et, ahbap, diye düşündüm. Onlar benim kuşağımdan yarım adım gerideler. Tabii bunu söylemedim. John konuşmasını sürdürdü. "Sonunda eski arkadaşlarından biri Mattie'yle konuşmaya razı oldu. Aslında Mattie Devore konusunda çoğunun tavrı böyle. Osgood denilen

adam belki berbat bir satıcı, ama Devore'un 'para dağıtıcısı' olarak harika çalışıyor. Mattie'yle kentteki diğer insanları birbirlerinden uzaklaştırıyor. Burası bir *kent* mi, Mike? Bunu pek anlayamıyorum."

Dalgın dalgın, "Burası sadece TR," dedim. "Buna açılmamanın iyi bir yolu yok... Sen Devore'un *herkese* rüşvet verdiğine inanıyor musun? Bu Wordsworth'e özgü o eski inanca pek uymuyor. Yani kırsal kesimlerin sağlık ve iyilik kaynakları olduklarıyla ilgili inanca."

"Devore, etrafa birtakım hikâyelerin yayılması için para saçıyor. Bunun için Osgood'dan yararlanıyor. Belki Footman'dan da. Ve buradaki insanlar da en az dürüst politikacılar kadar dürüst sanırım."

"Yani satılmış olanlar mı?"

"Evet. Ha, aklıma gelmişken. Devore'nun yıldız tanıklarından birini gördüm. Şu Royce Merrill denen adamı. Maçta dostlarıyla birlikte alet edevat kulübesinin önündeydi. Onu fark ettin mi?"

Etmediğimi söyledim.

John, "Adam yüz otuz yaşında olmalı," dedi. "Altın saplı bir bastonu var. Bu sap bir filin poposu büyüklüğünde."

"O bir *Boston Post* bastonu. Bir zamanlar bölgedeki en yaşlı adamlara verilirmiş."

"Ve Merrill'in o bastonu dürüst bir şekilde ele geçirdiğinden, eminim. Devore'un avukatları adamı tanık yerine çıkarırlarsa o ihtiyarı parça parça ederim." Avukatın neşeli ve güven dolu tavırlarında insanın kanını donduran bir şeyler vardı.

"Bundan eminim," dedim. "Mattie, eski arkadaşlarının onunla konuşmaktan kaçınmalarına nasıl tepki gösterdi?" Genç kadının salı gecelerinden nefret ettiğini söylediğini hatırladım. Ölmüş olan kocasıyla tanıştığı yerde beyzbol maçlarının devam etmesi de onda nefret uyandırıyordu.

John, "Mattie uygun davrandı," diye cevap verdi. "Galiba artık çoğuyla konuşmaktan da vazgeçmişti. Bu durumu kaybedilmiş bir dava sayıyor." Bu açıdan kuşkularım vardı. Hatırladığım kadarıyla insan yirmi bir yaşındayken kaybedilmiş davalar onu çok ilgilendirirdi. Ama bir şey söylemedim. "Mattie dayanıyor. Yalnızmış ve korkuyormuş. Galiba

için için kendini Kyra'dan vazgeçmeye hazırlamaya çalışıyormuş. Ama artık kendine güveniyor. Bunun en önemli nedeni seninle karşılaşması. Açıkçası çok şanslı bir adamsın, Mike."

Şey... belki. Jo'nun ağabeyi Frank'in bana bir seferinde, "Şans diye bir şey yoktur," dediğini hatırladım. "Sadece kader ve doğru seçimler vardır." Bu düşünceyi TR'yi görünmeyen kabloların sardığı hayali izledi. Gözle görülmeyen bu bağlar çelik kadar sağlamdı.

"John, geçen gün ifade verdikten sonra sana o en önemli soruyu sormayı unuttum. Hepimizi endişelendiren şu velayet davası... Programa alınmış mı?"

"İyi bir soru. Bu noktayı iyice araştırdım. Bissonette de öyle. Bence Devore henüz başvurmamış. Ama ihtiyarla adamları kurnaz davranıp davayı başka bir bölgede açmışlarsa o başka."

"Bunu yapabilirler mi? Başka bir bölgedeki mahkemeye başvurabilirler mi?"

"Olabilir. Ama öyle olsaydı, çabucak öğrenirdik."

"O halde bütün bunlar ne anlama geliyor?"

John hemen cevap verdi. "Devore'un bu davadan vazgeçmek üzere olduğu anlamına. Şu anda bu durumu başka şekilde yorumlamam imkânsız. Yarın erkenden New York'a dönüyorum. Ama bağlantımızı kesmeyeceğim. Sen de burada bir şeyler olursa beni ara."

İstediğini yapacağımı söyledim ve sonra gidip yattım. Hiçbir kadın gelip rüyalarımı benimle paylaşmadı. Bu da beni rahatlattı.

Çarşamba günü öğleye doğru bardağıma tekrar buzlu çay doldurmak için aşağıya indiğim zaman Brenda Meserve döner çamaşır askısını arka verandaya yerleştirmişti. Çamaşırlarımı galiba annesinin kendisine öğrettiği biçimde asıyordu. Pantolon ve gömlekler dışa, çamaşırlar da içe. Böylece oradan geçen meraklılar cildime en yakın olan o eşyalar konusunda nasıl bir seçim yaptığımı göremeyeceklerdi.

Bayan M. evden ayrılmaya hazırlanırken, "Bu çamaşırları saat dörde doğru toplayabilirsiniz," dedi. Beni, bütün yaşamı boyunca hali vakti yerinde erkeklerin işlerini gören kadınların o zeki ve alaycı bakışlarıyla süzüyordu. "Onları unutup sabaha kadar burada bırakayım

demeyin. Üzerlerine çiğ düşen çamaşırlar yeniden yıkanmadıkça insanı rahatsız eder."

Ona alçakgönüllü bir tavırla çamaşırları içeri almayı unutmayacağımı söyledim. Sonra da evin kendisine rahat gelip gelmediğini sordum. Kendimi bilgi toplamaya çalışan bir casusa benzetiyordum.

Kadın kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Nasıl rahat."

"Şey... Bir iki defa acayip sesler duydum. Gece."

Bayan Meserve burnunu çekti. "Bu kütükten yapılmış bir ev, öyle değil mi? Ayrı ayrı zamanlarda yapılmış bölümleri var. Bir bölüm diğerine yaslanarak yerleşiyor. Herhalde duyduklarınız böyle sesler."

Sanki hayal kırıklığına uğramışım gibi, "Demek evde hayalet filan yok," dedim.

Bayan M. muhasebecilere özgü kayıtsız bir tavırla, "Ben hiç hayalet görmedim," diyerek başını salladı. "Ama annem burada çok hayalet olduğunu söylerdi. Bütün gölün hayaletlerin yuvası olduğundan söz ederdi. General Wing, onları kovuncaya kadar burada yaşayan Micmac'ların yuvası. İç Savaşa katılarak orada ölen askerlerin ruhları onları defetti. Bu bölgeden altı yüz kişi savaşa gitti, Bay Noonan. Geri dönenler yüzde elliyi bile bulmuyordu... Yani vücutlarıyla dönenler... Annem ayrıca Dark Score'un bu kıyısında ölen zenci çocuğun hayaletinin de dolaştığını anlatırdı. Zavallı çocuk. Bildiğiniz gibi o Red-Tops'lardandı."

"Bundan haberim yoktu. Sara ve Red-Tops'ı biliyorum tabii. Ama bu olayı değil." Bir an durakladım. "Çocukcağız boğuldu mu?"

"Hayır. Ayağından bir hayvan kapanına yakalandı. Hemen hemen bütün gün çırpındı, yardımına gelmeleri için haykırdı. Sonunda onu bulup ayağını kurtardılar. Ama keşke bunu yapmasalardı. Kan zehirlenmesi başlamıştı ve küçük çocuk öldü. Bin dokuz bir yılının yazıydı. Yanılmıyorsam diğerleri bu yüzden buradan ayrıldılar. Olay, burada kalmak istemeyecekleri kadar acıydı. Fakat annem o küçük oğlanın burada kaldığını iddia ederdi. Çocuğun hâlâ TR'de olduğunu söylerdi."

Bayan M.'ye o küçük çocuğun Derry'den geldiğimden beri burada olduğunu sandığımı söylersem ne yapardı acaba, diye düşündüm. O günden sonra sık sık eve döndüğünü açıklarsam?

Brende Meserve ekledi. "Sonra Kenny Auster'in babası Normal. O hikâyeyi biliyorsunuz, değil mi? Ah, o feci hikâye." Kadının memnun olmuş gibi bir hali vardı. Ya bu korkunç hikâyeyi bildiği ya da onu anlatma fırsatını yakaladığı için.

"Hayır," dedim. "Ama Kenny'i tanıyorum tabii. Kurt köpeği olan adam. Böğürtlen adlı o köpekten söz ediyorum."

"Tamam. Kenny hem marangozluk, hem de bekçilik yapar. Tıpkı kendinden önce babasının da yaptığı gibi. Babası pek çok evin bekçiliğini yapardı. İkinci Dünya Savaşından sonra Normal Auster, Kenny'nin küçük kardeşini arka bahçede boğdu. Bu Wasp Hill'de oturdukları sırada oldu. Yolun ikiye ayrıldığı; bir patikanın eski iskeleye, diğerinin de marinaya indiği o noktada. Ama Normal zavallı yavrucağı gölde boğmadı. Onu yere, tulumbanın altına koydu. Çocuk sudan boğulup ölünceye kadar da orada tuttu."

Orada durmuş kadına öyle bakıyordum. Gerimizde çamaşırlar dönen askıda garip sesler çıkararak dalgalanıyorlardı. Burnuma, ağzıma ve boğazıma dolan madensi suyu düşünüyordum. Bu, gölün suyu da olabilirdi, bir kuyunun da. Hepsi de derinlerdeki aynı su tabakasından geliyordu. Buzdolabının kapısındaki mesajı düşündüm. *"Boğulmasına ardım et."*

"Bebeği tulumbanın hemen altına yatırdı ve orada bıraktı. Yeni bir Chevrolet almıştı. Arabayla 42 numaralı yola indi. Çiftesi de yanındaydı."

"Bana Kenny Auster'in babasının burada, benim evimde intihar ettiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz, Bayan Meserve?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Adam bu işi Bricker'lerin göle bakan verandasında yaptı. Onların verandadaki salıncaklarına oturdu ve o lanet olasıca bebek katilin kafasını uçurdu."

"Bricker'ler mi? Ben onları bilmiyorum..."

"Nereden bileceksiniz? Bin dokuz yüz altmışlardan beri göl kıyısında hiçbir Bricker yok. Onlar Delaware'den gelmişlerdi. Kibar ve soylu insanlardı. Galiba siz onların oturdukları evi Warshburn'lerin yeri diye biliyorsunuz. Ama artık onlar da gitti. Ev boş. Arada sırada o

doğuştan geri zekâlı Osgood birini getirerek evi gösteriyor. Ama orayı istediği fiyata hiçbir zaman satamayacak. Bu sözümü unutmayın."

Warshburn'leri tanımış, onlarla bir iki defa briç de oynamıştım. İyi insanlardı. Ama Bayan M.'nin kırsal alana özgü o tuhaf züppeliği yüzünden 'kibar ve soylu' diye tanımladığı gibi de değillerdi sanırım. Warshburn'lerin evi Sokak'ın üzerinde, Sara'dan iki yüz metre kadar ötedeydi. Zaten ondan sonra da fazla bir şey yoktu. Orada gölün kıyısı iyice dikleşiyordu. Koru yeni yetişen fidanlar ve çalılar yüzünden geçilmeyecek haldeydi. Sokak, Dark Score'un ta kuzey ucundaki Halo Koyuna kadar gidiyordu. Ama 42 numaralı yol bir kavis yaparak yan yola bağlanıyordu. Ve bu yol yazın böğürtlen toplamaya gelenler, kışınsa avcılar tarafından kullanılıyordu.

Normal, diye düşündüm. Bebek oğlunu arka bahçedeki tulumbanın altında boğan bir adam için garip bir ad.

"Normal bir not bıraktı mı? Olayı açıklayacak bir mektup?"

"Hayır. Ancak çoğunluk onun hayaletinin de gölün kıyısında dolaştığını söylüyor. Küçük kentlerde herhalde sürüyle hayalet var. Ama ben bu konuda evet, hayır ya da belki diyemem. Eviniz konusunda bütün bildiğimse içeriyi ne kadar havalandırırsam havalandırayım etrafın yine de rutubet koktuğu, Bay Noonan. Galiba bunun nedeni kütükler. Kütük evler göl kıyılarına uygun değil. Nem, tahtalara sızıyor."

Bayan M. çantasını lastik ayakkabılı ayaklarının arasına, yere bırakmıştı. Eğilip onu aldı. Bu, kırsal alanlarda yaşayan kadınlara özgü o eşyalardandı. İşe yarar, siyah ve biçimsiz bir şey. (Sadece saplar altın gibi halkalara takılmıştı. Bayan M. isteseydi mutfaktaki aletlerin çoğunu o çantada taşıyabilirdi.

"Burada bütün gün durup sizinle gevezelik edemem. Bunu çok isterim, ama eve dönmeden önce bir yere daha uğramam gerekiyor. Bildiğiniz gibi dünyanın bu köşesinde yazın hasat yapılır. Şimdi, karanlık basmadan o çamaşırları içeri almayı unutmayın, Bay Noonan. Üzerleri çiğle kaplanmasın."

"Unutma." Unutmadım da. Ayağımda mayomla verandaya çıktığım zaman bir fırından farksız olan odamda çalıştığım için ter içinde kalmıştım. (O klimayı tamir ettirmem gerekiyordu. Bu şarttı.) Ve-

randaya çıktığım zaman bir şeyin Bayan M.'nin düzenini değiştirmiş olduğunu gördüm. Blucinlerim ve gömleklerim iç taraftaydı, çubuğa sarılmıştı. Bayan M. eski Ford'una binerek bahçe yolundan çıktığı sırada gözlerden gizlenmiş durumda olan iç çamaşırlarım ve çoraplarım şimdi dış taraftaydı. Sanki gözle görülmeyen safirim, gözle görülmeyen misafirlerimden *biri* bana gülüyordu.

Ertesi gün kitaplığa gittim. İlk işim kartımı yenilemek oldu. Lindy Briggs dört dolarımı alarak beni bilgisayara kaydetti. Ama önce Jo'nun öldüğünü duyduğu zaman çok üzüldüğünü söyledi. Bill gibi onun sesinde de gizli bir sitem olduğunu fark ettim. Sanki başsağlığının böylesine gecikmesinden ben sorumluydum. Galiba bu doğruydu.

"Karımla ilgili gelenekleri yerine getirdikten sonra, "Lindy, sende kentin tarihçesi var mı?" diye sordum.

Kadın, "Var," diyerek masanın üzerinden bana doğru eğildi. Ufak tefek bir kadındı. Fazla göz alıcı desenleri olan kolsuz bir elbise giymişti. Kır saçlarını iyice kabartmıştı. Çift odaklı gözlüğünün arkasından parlak gözleri gözüküyordu. Lindy sır verir gibi ekledi. "İkisi de pek iyi değil."

Ben de yine aynı tavırla sordum. "Hangisi daha iyi."

"Galiba Edward Osteen'inki. O bin dokuz yüz ellilerin ortalarına kadar buraya sadece yazları gelirdi. Fakat emekli olduktan sonra buraya tümüyle yerleşti. *Dark Score Günlerini* de ya 1965'te ya da 66'da yazdı. Kitabı özel olarak yayınlattı. Çünkü hiçbir ticari yayınevi onu istemedi. Bölgedeki yayıncılar bile." İçini çekti. "Yerliler kitapları satın almış olsalar da bu fazla bir satış sayılmaz, öyle değil mi?"

"Evet, herhalde," dedim.

"Aslında iyi bir yazar değildi. İyi bir fotoğrafçıydı. Osteen'in çektiği o küçük siyah beyaz resimler gözlerimi acıtıyor. Gelgelelim adam yine de bazı güzel hikâyeler anlatıyor. Micmac'ların sürülmesi, General Wing'in numaralar yapan atı, bin sekiz yüz seksenlerdeki hortum, bin dokuz yüz otuzlardaki yangınlar."

"Sara ve Red-Tops'tan söz ediyor mu?"

Lindy gülümseyerek başını salladı. "Sonunda evinizin tarihçesini öğrenmeye karar verdiniz, öyle mi? Buna sevindim. Osteen villanın eski bir fotoğrafını bulmuş. O da kitapta... Fotoğrafın 1900'de Freyburg panayırında çekildiğini düşünüyor. Ed Osteen, 'O grubun doldurduğu bir plağı dinlemek için çok şey verirdim,' derdi."

"Ben de öyle. Ne yazık ki onlar hiç plak yapmadılar." Birdenbire aklıma Yunan şairi George Seferis'i bir haiku'su geldi. *Bunlar ölmüş dostlarımızın sesleri mi? / Yoksa sadece bir gramafon mu?* Sonra, "Bay Osteen'e ne oldu?" diye sordum. "Bu adı hatırlayamadım da."

Kadın, "Jo'yla sen gölün kıyısındaki yeri almadan bir iki yıl önce öldü," dedi. "Kanserden."

"İki tarihçe olduğunu söyledin."

"Öbürünü herhalde biliyorsun. *Castle ve Castle Rock'ın Bir Tarihçesi.* Bunu, bölgenin yüzüncü yıldönümü için hazırlamıştı. Eser oldukça can sıkıcı. Eddie Osteen'in kitabı iyi yazılmış sayılmaz. Ama can sıkıcı değil. En azından bu kadarını kabul etmeliyiz. İki kitabı da şurada bulacaksın. Yukarsında MAİNE'LE İLGİLİ ESERLER yazılı bir levha olan rafları işaret ediyordu. "Onları alan yoktu." Sonra gözleri parladı. "Ama fotokopi makinemize atacağın beş senti memnunlukla kabul ederiz."

Mattie en dipte, beyzbol şapkasını ters çevirmiş bir çocuğun yanında oturuyor, ona mikrofilm okuyucusunu nasıl kullanacağını gösteriyordu. Başını kaldırıp bana gülümsedi. Sonra da dudaklarını oynattı. "Güzel bir tutuştu." Herhalde benim Warrington'da şansım yardım ettiği için topu yakalayışımdan söz ediyordu. Haklıydı, şanslı ya da değil, topu iyi yakalamıştım.

"Neyi arıyorsun?"

Bulduğum iki tarihçeye öylesine dalmıştım ki, Mattie'nin sesini duyunca irkildim. Dönüp gülümsedim. Önce genç kadının hafif ve hoş bir parfüm sürmüş olduğunu fark ettim. Sonra da Lindy Briggs'in bizi masasından seyrettiğini. Kadının suratındaki o dostça tebessüm silinmişti.

"Yaşadığım bölgenin tarihçesini," dedim. "Eski hikâyeleri. Hizmetçim anlattıklarıyla ilgimi uyandırdı." Sonra alçak sesle ekledim. "Öğretmen bizi izliyor. Dönüp sakın bakma."

Mattie şaşırıp, galiba biraz da endişelendi. Sonradan endişelenmekte haklı olduğu anlaşılacaktı. Ardından alçak ama en azından masadan duyulacak bir sesle kitaplardan herhangi birini benim için rafa kaldırıp kaldıramayacağını sordu. İki eseri de ona verdim. Mattie kitapları alırken hapishanedeki mahkûmların yaptıkları gibi konuştu benle. "Geçen cuma seni temsil eden avukat," diye fısıldadı. "John için özel bir dedektif buldu. *Ad litem* vâsi hakkında ilginç bir şey öğrendiklerini düşünüyor."

Mattie'yle birlikte Maine'le ilgili kitapların bulunduğu raflara doğru gittim. Genç kadının başını derde sokmayacağımı umuyordum. Ona, o ilginç şeyin ne olduğunu bilip bilmediğini sordum. "Hayır" der gibi başını salladı. Kütüphane memurlarına özgü tavırlarla hafifçe gülümsedi. Ben de kitaplıktan ayrıldım.

Arabayla eve dönerken kitaplarda okuduklarımı düşünmeye çalıştım. Ama hiçbirinde fazla bir bilgi yoktu. Osteen kötü resimler çeken kötü bir yazardı. Hikâyeleri renkli olsa da temelleri sağlam değildi. Evet, kitapta Sara ve Red-Tops'dan söz ediyor ve onlar için, 'Dixie-land sekizlisi' terimini kullanıyordu. Ve ben bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Red-Tops, Dixieland tarzı parçalar çalmışsa da aslında onlar bir blues grubuydu. (Cuma ve cumartesi geceleri.) Ayrıca ilahiler de okuyan bir topluluk. (Pazar sabahları ve akşamları.) Osteen, Red-Tops'un TR'de kaldıkları süreyi iki sayfada özetlemişti. Adamın Sara'nın şarkılarını başkalarından dinlemediği de anlaşılıyordu.

Yazar, bir çocuğun ayağı kapana kısıldığı için kan zehirlenmesinden öldüğünü de teyid ediyordu. Anlattığı hikâye Brenda Meserve'inkine uyuyordu... Hoş neden uymasındı ki? Herhalde Osteen de hikâyeyi Bayan M.'nin babasından ya da dedesinden dinlemişti. Adam, küçüğün Son Tidwell'in tek çocuğu olduğunu yazıyordu. Ayrıca Son'un asıl adının Reginald olduğunu da Tidwell'lerin New Orleans'da genelevlerin bulunduğu mahalleden kuzeye doğru çıktıklarını duymuştu. Yani bu yüzyılın başlarında Storyville diye bilinen, kulübemsi evlerin bulunduğu ünlü sokaklardan.

Daha resmi bir üslupla yazılmış olan *Castle Tarihçesi*'nde, Sara ve Red-Tops'dan söz edilmiyordu. İki kitapta Kenny Austen'in boğulan küçük kardeşiyle ilgili bir satır bile yoktu. Son Tidwell'le Sara Tidwell evliydi. Osteen'in adını açıklamadığı küçük de onların çocuğuydu. Lindy'nin sözünü ettiği fotoğrafı bularak onu dikkatle incelemiştim. En az on iki zenci sığır sergisine benzeyen bir yerin önünde kaskatı kesilmiş gibi duruyorlardı. Daha geride eski tip bir dönmedolap vardı. Fotoğraf, Fryburg Panayırı'nda çekilmiş olabilirdi. Fotoğraf eski ve solmuş olsa da, Osteen'in bütün fotoğraflarından çok daha etkileyici bir havası vardı. Vahşi Batı ve bunalım yıllarında yaşamış olan haydutların resimlerini herhalde görmüşsünüzdür. Suratlarında bir gerçeği yansıtan tuhaf bir ifade vardır. Sıkı yakalar ve kravatların yukarsındaki sert yüzler, eski moda şapkaların gölgelerinin gizleyemediği gözler.

Sara önde ve ortadaydı. Elinde gitarı, üstünde de siyah bir elbise vardı. Bu fotoğrafta belirgin bir biçimde gülümsemiyordu. Ama sanki gözlerinin içi gülüyordu. Tıpkı portrelerdeki gözlere, yani odanın içinde ne tarafa giderseniz gidin sanki sizi izliyormuş gibi duran gözlere benziyordu. Fotoğrafı inceledim ve rüyamda Sara'nın neredeyse kinle konuştuğunu hatırladım. "Neyi bilmek istiyorsun, şekerim?" Galiba onu ve diğerlerini tanımak istiyordum. Kimdi bu insanlar? Şarkı söyleyip enstrüman çalmadıkları zaman ne yapıyorlardı? Birbirleriyle ilişkileri neydi? Neden buradan ayrılmışlardı? Nereye gitmişlerdi?

Sara'nın iki eli de gözüküyordu. Bir elini gitarın tellerinin üzerine, diğerini de perdelere koymuştu. Kadın 1900'deki panayırda bir gün Sol akorunu kullanıyordu. Parmakları bir sanatçıya yakışır biçimde zarif ve inceydi. Yüzük takmamıştı. Tabii bu onun Son Tidwell'le evli olmadığı anlamına gelmezdi. Eğer evli değillerse bile, tuzağa yakalanan küçük oğlan bu nikâhsız çiftten dünyaya gelmiş olabilirdi. Ancak Son Tidwell'in gözlerinde de aynı neşeli pırıltı vardı. İkisi arasındaki benzerlik dikkat çekiciydi. Bana ikisi evli bir çiftten çok kardeşmiş gibi geliyordu.

Eve dönerken bütün bunlar kafamda dönüp duruyordu. Ayrıca o görünmeyen ama hissedilen kabloları düşündüm ve en çok Lindy Biggs'in üzerinde durdum. Bana gülümsemiş, ama dışardan lise sınav-

larına giren zeki ve genç yardımcısına hiç de öyle davranmamıştı. Bu da beni endişelendiriyordu.

Eve vardığımda sadece romanım ve içindeki karakterler için endişelenmeye başladım. O kemik torbalarının üzeri her gün etle kaplanmaya başlıyordu.

Michael Noonan, Max Devore ve Rogette Whitmore o korkunç kısa komedi sahnesini cuma akşamı oynadılar. Açıklanmaya değecek iki olay bundan önce oldu.

Önce John Storrow perşembe gecesi telefon etti. Televizyonun önünde oturmuş bir beyzbol maçını seyrediyordum. Sesi kapatmıştım. (Bence uzaktan kumanda aletlerinin çoğunda olan o sesi tamamıyla kısma düğmesi, yirminci yüzyılın en harika buluşu sayılabilir.) Sara Tidwell'i, Son Tidwell'i ve adamın küçük oğlunu düşünüyordum. Ayrıca Storyville'i de. Her yazarın sevmesi gereken bir addı bu. Kafamın gerilerindeyse hamileyken ölen karımla ilgili düşünceler vardı.

"Alo?" dedim.

John, "Mike, harika haberlerim var," diye açıkladı. Neredeyse sevinçten ölecek gibiydi. "Romeo Bissonette garip bir ad olabilir. Ama onun benim için bulduğu dedektifin hiçbir tuhaf yanı yok. Adı George Kennedy. Şu film aktörününkü gibi. Hem usta, hem de *hızlı* hareket ediyor. Bu adam New York'ta bile çalışabilir."

"Aklına gelen en müthiş kompliman buysa o kentten daha sık ayrılmalısın."

Avukat bu sözlerimi duymamış gibi konuşmasını sürdürdü. "Kennedy aslında bir güvenlik şirketinde çalışıyor. Diğer işi boş zamanlarında yapıyor. Bence bu büyük bir kayıp. Bana inan, Mike. Sağladığı bilginin çoğunu telefonla elde etmiş. Buna inanamıyorum."

"Özellikle inanamadığın nedir?"

"Turnayı gözünden vurduk, bebek!" John hem beni endişelendiren, hem de güven aşılayan o açgözlülükle karışık memnuniyetle konuşuyordu. "Elmer Durgin, mayıs ayından beri şunları yapmış: Arabası için aldığı borcu ve Rangely göllerindeki villasının parasını ödemiş. Doksan yıl boyunca çocuk nafakası ödeyecekmiş..."

"Kimse doksan yıl nafaka ödemez," dedim. Ama sadece laf olsun diye söyledim... Aslında duymaya başladığım heyecanı hafifletmeye çalışıyordum. "Bu mümkün değil, ahbap."

"Yedi çocuğun olursa bunu ödersin." John gürültülü kahkahalar atmaya başladı.

Durgin'in kendini pek beğendiğini gösteren tombul suratını, genç bir kızınkini andıran dudaklarını, cilalanmış gibi duran tırnaklarını düşündüm. "Olamaz!"

John hâlâ gülüyordu. "Pekâlâ olur." Çıldırmış gibiydi. Manik, depresif ve sürekli. "Adamın gerçekten yedi çocuğu var. O-On dörtle... ü-üç yaşları arasında. A-adam f-fazla faalmiş!" Avukat yine dayanamayarak ulur gibi gülmeyi sürdürdü. Şimdi ben de onunla birlikte uluyordum. Buna bulaşıcı bir hastalıkmış gibi ben de yakalanmıştım. "Kennedy bana b-bütün a-ailenin resimlerini f-fakslayacak." Artık kendimizi hiç tutamıyorduk. O New York'ta ben burada katılmak üzereydik. John Storrow'un Park Caddesindeki bürosunda oturduğunu, deli gibi bağırarak temizlikçi kadınları korkuttuğunu hayal edebiliyordum.

Genç adam yeniden anlaşılabilir bir biçimde konuşmayı başardığı zaman, "Ama bu önemli değil," dedi. "Neyin önemli olduğunun farkındasın değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim. "Nasıl böyle budalaca davranıyor?" Hem Durgin'i kastediyordum, hem de Devore'u. John da ikisinden birden söz ettiğimizin farkındaydı sanırım.

"Elmer Durgin, Batı Maine'in geniş ormanlarının arasına sıkışmış küçük bir kentten küçük bir avukat. Bir koruyucu meleğin onun yerinden fırlamasına neden olacak silahlarla geleceğini nasıl tahmin edebilirdi? Ha, aklıma gelmişken adam bir de tekne almış. İki hafta önce. Kıçtan takma çift motorlu bir şey. Koskocaman! Oyun sona erdi, Mike. Bizim takım son anda dokuz gol atarak şampiyon oldu."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Elim sanki kendi başına buyrukmuş gibi kalktı. Yumruğumu hafifçe sıkarak sağlam tahtadan yapılmış olan sigara masasına vurdum.

John hâlâ ikide bir kıkır kıkır gülüyor, sanki helyum gazı dolu balonlar uçuruyordu. "Ah, evet! Beyzbol maçı da tam bir kayıp sayılmaz."

"Öyle mi?"

"Ona bayılıyorum."

"Ona?"

John sabırla, "Mattie'yle!" diye açıkladı. Mattie Devore'a. Bir an durakladı. "Mike? Orada mısın?"

"Evet," diye mırıldandım. "Telefon elimden kaydı da. Affedersin." Aslında telefon bir santim bile kaymamıştı ama doğal bir tavırla konuşmuş olduğumu sanıyordum. Hoş öyle olmasa bile ne çıkardı? İş Mattie'ye gelince ben -hiç olmazsa John'a göre- kuşkulanılacak bir insan değildim. Agatha Christie'nin romanlarında bir malikânede çalışan personel gibi. John Storrow yirmi sekiz ya da otuz yaşlarındaydı. Mattie'den yirmi yaş büyük bir adamın onu cinsel açıdan çekici bulabileceği aklına bile gelmiyordu... Belki kent meydanında aklından bir iki saniye için böyle bir şey geçmiş olabilirdi... Ama herhalde daha sonra bu şüpheyi gülünç bularak kafasından atmıştı.

John, "Mattie'nin avukatı olduğum için şimdilerde ona yaklaşamam," diye açıkladı. "Bu meslek ahlakına uymaz. Güvenlik bakımından da uygun değil zaten. Ama daha sonra... kim bilir?"

"Doğru," dedim. Kendi sesimi duyuyordum. Gafil avlandığınız zaman olduğu gibi. Sanki bir başkasının sesiydi duyduğum. Radyoda konuşan biri ya da teypten yükselen bir ses. Bunlar ölü dostlarımızın sesleri mi? Yoksa sadece gramafon mu? John'un ellerini düşündüm. Parmakları ince ve uzundu. Hiçbirinde yüzük yoktu. O eski fotoğrafta Sara'nın elleri gibi. "Hayır, kimse önceden bilemez."

Vedalaştık. Ben yine oturup sesi kapatılmış televizyonda maçı seyretmeyi sürdürdüm. Kalkıp bira almayı düşündüm ama mutfak bana çok uzakmış gibi geldi. Tıpkı safariyle çıkar gibi. Önce hafif bir acı duymuştum. Ardından bunu iyi bir duygu izlemişti. Bu 'üzüntüyle karışık bir rahatlama' diye tanımlanabilirdi. John, Mattie'ye göre fazla büyük müydü? Hayır, o fikirde değildim. Yaşı çok uygundu. İki numaralı Sevimli Prens bu kez üç parçalı takım elbise giyiyordu. Belki Mattie'nin erkekler konusunda şansı artık değişiyordu. Eğer öyleyse buna sevinmem gerekirdi. *Sevinecektim* de. Ve rahatlayacaktım. Çünkü yazmam gereken bir kitap vardı. Kırmızı elbisenin altında ışıldayan

beyaz lastik ayakkabılara ya da sigarasının karanlıkta dans eden ateşine aldıracak değildim.

Kyra'yı mayosu ve paletleriyle 68 numaralı karayolunda gördüğümden beri ilk defa gerçekten kendimi yapayalnız hissettim.

Boş odaya, "Strickland, 'Seni küçük, gülünç adam,' dedi," diye bağırdım. Bu sözler daha ben konuşacağımı anlamadan ağzımdan fırladı. Aynı anda televizyondaki kanal birdenbire değişti. Beyzbol maçından tekrar gösterimde olan *'Al in the Family'*e geçti. Sonra da *Ren'le Stimpy'*e... Başımı eğerek uzaktan kumanda aletlerine baktım. Hâlâ bıraktığım yerde, sigara masasının üzerinde duruyordu. Kanal yine değişti. Bu kez Humphrey Bogart'la İngrid Bergman'ı görüyordum. Geride bir uçak vardı. Humphrey'nin İngrid'e o uçağa bineceğini söylediğini anlamak için uzaktan kumanda aletini almama gerek yoktu. Bu karımın en çok sevdiği filmdi. Ve her seferinde sonunda hüngür hüngür ağlardı.

"Jo," diye sordum. "Burada mısın?"

Bunter'in çıngırağı bir defa çaldı. Hafifçe. Evde daha önce birkaç varlık dolaşmıştı. Bundan emindim... Ama bu gece ilk defa yanındakinin Jo olduğundan emindim.

"O adam kimdi, hayatım," dedim. "Beyzbol maçındaki adam? Kimdi o?"

Bunter'in boynundan sarkan çıngıraktan ses çıkmasa da Jo hâlâ odadaydı. Tutulan bir soluk gibi onu hissediyordum.

Mattie ve Ki'yle yemek yedikten sonra buzdolabının kapağına yazılmış olan alaylı mesajı hatırladım. *"Mavi gül yalancı, ha ha."*

"Kimdi o?" Sesim titriyordu. Ağlamaya başlayacak birinin sesi gibi. "Burada o adamla ne işin vardı? Sen..." Karıma, "Bana yalan mı söylüyordun?" diye soramazdım. "Beni aldatıyor muydun?" diye de. Hissettiğim varlığı kafamdan yaratmış olsam bile -ki bu mümkündü, bu gerçeği kabul etmeliyiz- bu soruyu yine de soramazdım.

Televizyonda *Casablanca*'nın o sahnesi kayboldu. Onun yerini herkesin sevgilisi avukat Perry Mason aldı. Perry'nin ezeli düşmanı Hamilton Burger üzgün gözüken bir kadını sorguya çekiyordu. Birdenbire televizyondan sesler yükseldi. Fena halde irkildim.

Eskilerden kalma bir aktris, "Ben yalancı değilim!" diye bağırdı. Bir an dönüp bana baktı. Ellilerden kalma o siyah beyaz çehrede Jo'nun gözlerini görünce sersemledim, soluğum kesildi. "Ben hiçbir zaman yalan söylemedim, Bay Burger! Asla söylemedim!"

Burger, "Ben söylediğinizi iddia ediyorum," diye cevap verdi. Bir vampir gibi sırıtarak kadına yaklaştı. "Bence siz..."

Televizyonun ekranı aniden karardı. Bunter'in çıngırağı bir defa hızla çaldı. Sonra yanımdaki varlık her neyse gitti. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. "Ben yalancı değilim... Ben hiçbir zaman yalan söylemedim. Asla söylemedim!"

İstersem buna inanabilirdim.

İstersen...

Gidip yattım, rüyada görmedim.

Sıcak, çalışma odasını boğucu bir hale sokmadan önce masanın başına geçiyordum artık. Meyve suyu içiyor, kızarmış ekmek yiyordum. Ondan sonra da eski elektrikli makinede hemen hemen öğleye kadar yazı yazıyordum. Kâğıtlar makineden uçarcasına geçer ve diğer taraftan yazılarla dolu bir şekilde çıkarken Courier'in dans edip dönmesini seyrediyordum. Bu bana hiçbir zaman bir iş gibi gelmeyen o garip ve şahane sihirdi. Aslında beni bu dünyadan ve sorunlardan uzaklaştıran garip bir tramplendi.

Öğleyin çalışmaya ara veriyor ve kötü bir şeyler yemek için arabayla Buddy Jellison'un 'yağ deposu'a gidiyordum. Ondan sonra eve dönüp bir saat kadar çalışıyordum. Ardından yüzüyor ve kuzey bölümündeki yatak odasında hiç rüya görmeden güzel bir uyku çekiyordum. Evin güney tarafındaki yatak odasının kapısından bile bakmıyordum. Sanırım Bayan M. bunu garip bulsa da konuyu hiç açmıyordu.

Ayın on yedisinde, yani cuma günü eve dönerken benzin almak için Lakeview Market'in önünde durdum. Garajda da benzin pompaları vardı ve üstelik benzin bir iki peni daha ucuzdu. Ama oranın atmosferi hoşuma gitmiyordu. O gün otomatik pompanın başında durmuş dağlara doğru bakarken Bill Dean'in Dodge Ram'i adacığın diğer tarafında durdu. Yaşlı dostum taşıttan inerek bana gülümsedi. "E, durumlar nasıl, Mike?"

"Oldukça iyi."

"Brenda durmadan yazdığını söylüyor."

"Evet, öyle." Tam ikinci kattaki klimadan söz edecektim ki, sözler dilimin ucunda takıldı kaldı. Yeniden kavuştuğum yeteneğim konusunda hâlâ çok endişeliydim. Onun için çalışabildiğim bu yerde hiçbir değişiklik yapmak istemiyordum. Belki yaptığım aptalca bir şeydi. Ama bazen başarılı olacağınızı düşündüğünüz için başarılı olursunuz. İnanç böyle de tanımlanabilir.

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok sevindim." Bill Dean bana içtenlikle konuşmuş gibi gelmişti. Fakat konuşması yine de eski Bill' inkine benzemiyordu. Hiç olmazsa beni burada sevinçle karşılayan adama.

"Gölün benim tarafımla ilgili eski kitaplara bakıyordum," diye açıkladım.

"Sara ve Red-Tops'u mu kastediyorsun? Onlar seni her zaman ilgilendirdiler. Bunu hatırlıyorum."

"Evet, onlarla da ilgileniyorum. Ama sadece o grupla da değil. Bu bölgenin tarihçesini inceliyorum. Bayan M.'yle konuşurken bana Normal Auster'dan söz etti. Kenny'nin babasından."

Bill hâlâ gülümsüyor olsa da benzin deposunun kapağını açarken bir an durakladı. O an yaşlı adam belli etmeden donakalmıştı sanki. "Sen bu konuyla ilgili bir roman yazmayacaksın, öyle değil mi, Mike? Çünkü burada, kentte bunu hoş karşılamayacak insanlar var. Onlar her şeyi yanlış anlayabilirler. Jo'ya da aynı şeyi söylemiştim."

"Jo'ya mı? İki tulumbanın arasından ve adacığın üzerinden geçerek onu kolundan yakalamak istedim. "Bütün bunların Jo'yla ne ilgisi var?"

Bill garip bir tavırla bana uzun uzun baktı. "Sana bundan söz etmedi mi?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Jo, yerel gazetelerden birine Sara ve Red-Tops'la ilgili bir şeyler yazmayı düşünüyordu." Yaşlı bekçi sözlerini ağır, dikkatle seçiyordu. Bunu ve kavurucu güneşin ensemi yaktığını çok iyi hatırlıyorum. Asfalta düşen gölgelerimizin kenarlarının keskin hatlı olduğunu da.

Tulumbanın motorunun sesi de çok güçlüydü. "Galiba Jo, Yankee dergisinden de söz etti. Tabii bu konuda yanılıyor olabilirim. Ama sanmıyorum."

Sanki dilim tutulmuştu. Jo, yerel tarihçeyi yazma konusunda neden bana hiçbir şey söylememişti? Benim alanıma el attığını düşündüğü için mi? Bu gülünç bir şeydi. Karımın beni böyle şeyler düşünemeyecek kadar iyi tanıdığını biliyordum... Öyle değil mi?"

"Jo'yla bu konuşmayı ne zaman yaptın, Bill? Hatırlıyor musun?"

O, "Tabii hatırlıyorum," dedi. "Plastik baykuşları almaya geldiği gün. Ama konuyu ben açtım. Çünkü buralılar onun etrafta dolaşıp sorular sorduğunu söylemişlerdi."

"Fazla merak yüzünden her şeye burnunu mu sokuyordu?"

Bill soğuk soğuk, "Ben böyle söylemedim," dedi. "Bu sözler senin."

Doğruydu. Fakat Bill aslında bunu kastetmişti. "Devam et."

"Devam edilecek bir şey yok. Jo'ya TR'de sızlayan bazı ayaklar olduğunu söyledim. Her yerde olduğu gibi. Ve ona mümkünse bazı nasırlara basmamasını önerdim. O ne demek istediğimi anladığını söyledi. Belki gerçekten anladı, belki de anlamadı. Bütün bildiğim soru sormayı sürdürdüğü. Akıldan çok, zamanı olan yaşlı ahmakların anlattıkları hikâyeleri dinledi."

"Ne zaman oldu bu?"

"1993'ün sonbaharında, 1994 kışı ve baharında. Jo bütün kenti dolaştı. Evet. Hatta Motton'la Harlow'a da gitti. Elinde not defteri ve küçük bir teyple dolaşıyordu. Her neyse... Bütün bildiğim bu kadar."

O anda beni sersemleten bir şeyi sezdim. Bill yalan söylüyordu! Eğer daha önce bana bunu sorsaydınız güler ve Bill'in hiçbir zaman yalan söyleyemeyeceğini iddia ederdim. Aslına bakarsan bu işi pek bilmiyor ve beceriksizce yalan söylüyordu.

Bunu Bill'in yüzüne vurmayı düşündüm. Ama bana ne yararı olacaktı? Düşünmem gerekiyordu. Ve bu işi burada yapamazdım. Kafamda gök gürlüyordu sanki. Zamanla o gürültü geçecek ve ben de aslında bu olayın hiç önemli olmadığını anlayacaktım. Ama bunun için zamana ihtiyacım vardı. Bir süre önce ölmüş olan çok sevdiğiniz biri konu-

sunda ummadığınız şeyler öğrenmek sizi sarsıyordu. Bana inanın, bu doğru.

Az önce gözlerini benden kaçıran Bill şimdi tekrar bana bakıyordu. Hem samimi bir hali vardı, hem de biraz korkuyordu. Buna yemin edebilirdim.

"Jo, küçük Kerry Auster'i sordu. Nasıra basmak sözleriyle bunu kastetmiştim. Bu bir gazeteye ya da dergiye yazı olacak kadar önemli bir konu değildi. Normal sadece aniden çıldırmıştı. Bunun nedenini kimse bilmiyor. Korkunç bir faciaydı. Anlamsız bir şey. Kentte bu hikâyenin zarar verebileceği bazı kişiler var. Küçük kentlerde her şey yüzeyin altında birbirine bağlıdır..."

Evet, kolaylıkla göremediğiniz kablolar gibi.

"...ve geçmiş çok yavaş ölür. Sara ve diğerlerinin konusu biraz daha farklı. Onlar... uzaklardan gelmiş... gezgincilerdi. Jo sadece onlarla ilgilenseydi bir sorun çıkmazdı. Hoş, belki de böyle yaptı. Ben onun yazdığı bir tek kelimeyi bile görmedim. Tabii yazdıysa..."

Bill'in bu konuda doğruyu söylediğini hissettim. Ama ben bir şey daha biliyordum. Mattie'nin izin günü beni aradığında beyaz şort giymiş olduğunu anladığım gibi. Bill, Sara ve diğerlerinden söz ederken onların uzaktan gelen gezgin insanlar olduklarını söylemişti. Oysa konuşurken duraklamış ve aklındaki sözcüğün yerine 'gezginciler' kelimesini geçirmişti. Söylemediği sözlerin ne olduğunu anlamıştım. Adamın 'pis zenciler' demesine ramak kalmıştı. "Sara ve diğerleri uzaktan gelmiş pis zencilerdi sadece."

Birdenbire aklıma Ray Bradbury'nin eski bir hikâyesi geldi. *Mars Cennet Aslında:* Mars'a ilk giden uzay yolcuları orada İllinois eyaletinin Green Town'ını buluyorlar. Çok sevdikleri dostlar ve yakınlar oradalar. Ne var ki o dostlar ve yakınlar aslında birer yabancı canavarlar. Uzay yolcuları cennet olması gereken bu yerde çoktan ölmüş olan akrabalarının yataklarında uyuduklarını sanarken hepsi teker teker öldürülüyorlar.

"Bill, Jo'nun ölü mevsimde de buraya birkaç defa geldiğinden emin misin?"

"Evet. Birkaç defa değil. Altı yedi kere. Belki daha da fazla. Gündüzleri."

"Jo'nun yanında bir adam var mıydı? İriyarı, siyah saçlı biri?"

Bill bunu düşünürken ben soluğumu tutmamaya çalışıyordum. Bekçim sonunda, "hayır" der gibi başını salladı. "Jo'yu birkaç defa gördüm. Her seferinde yalnızdı. Ne var ki buraya her gelişinde onunla karşılaşmadım. Bazen Jo gittikten sonra TR'ye gelmiş olduğunu öğrendim. Onu 1994'ün haziranında gördüm. O küçük arabasıyla Halo koyuna doğru gidiyordu. Bana el salladı, ben de ona. O akşam bir şeye ihtiyacı olup olmadığını anlamak için villaya gittim. Ama Jo, Derry'e dönmüştü. Karını bir daha hiç görmedim. O yaz öldüğünü duyduğumda ben de, Yvette de şok geçirdik."

Jo ne arıyordu acaba, diye düşündüm. Ama her neyse, karım hiçbir zaman bunu yazmadı. Yazsaydı kâğıtları bulurdum."

Peki bu doğru muydu? Jo saklanmaya gerek görmeden pek çok defa buraya gelmişti. Hatta bir seferinde yanında yabancı bir adam bile vardı. Ve karımın ziyaretlerini bir rastlantı sonucu öğrenmiştim.

Bill mırıldandı. "Bu konudan söz etmek zor. Ama madem konuşmaya zor yanından başladık, artık sonuna kadar sürdürmeliyiz. TR'de yaşamak, eskiden ocak ayında hava gerçekten soğukken bir yatakta dört hatta beş kişinin yatmasına benziyor. Herkes hiç kımıldamazsa rahat uyuyabiliyordun. Ancak biri huzursuzlaşır, sağa sola dönerse kimse rahat uyuyamıyordu. Bu ara huzursuz olan sensin. Herkes bu olaya o gözle bakıyor."

Bill ne söyleyeceğimi anlamak için bekledi. Ama yirmi saniye geçmesine rağmen ben ağzımı açmayınca (Harold Oblowski benimle gururlanırdı) ayaklarını yere sürerek konuşmasına devam etmek zorunda kaldı.

"Örneğin... kentte bazı kişiler senin Mattie Devore'la ilgilenmen yüzünden endişeleniyorlar. Bunu söyleyen kişiler olsa da ben ikinizin arasında bir şeyler var demiyorum. Fakat TR'de kalmak istiyorsan durumunu boşuna zorlaştırıyorsun demektir."

"Neden?"

"Sana bir buçuk hafta önce söylediğimi tekrarlayacağım. O kadın bir bela."

"Bill, hatırladığım kadarıyla sen genç kadının *başının* belada olduğunu söylemiştin. Ve bu doğru. Ben de beladan kurtulması için ona yardıma çalışıyorum. Aramızda bundan başka bir şey de yok."

Yaşlı dostum, "Sana Devore'un deli olduğunu söylediğimi hatırlıyorum," dedi. "Onu kızdırırsan bunun bedelini hepimize birden ödetir." Pompa durdu ve hesabı yazdı. Bill içini çekip ellerini kaldırdı ve sonra indirdi. "Bütün bunları söylemenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ya bunları dinlemenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Tamam. İkimiz de aynı durumdayız. Ama TR'de zor geçinebilen tek insan Mattie Devore değil. Sorunları olan başka insanlar da var. Bunu anlayamıyor musun?"

Belki de çok fazla şeyi, çok iyi anladığımı fark etmişti. Omuzları düştü.

"Eğer bir kenara çekilmemi ve Devore'un hiç savaşmadan Mattie'nin bebeğini almasına göz yummamı istiyorsan, bunu aklından çıkar," dedim. "Umarım asıl sorun bu değildir. Çünkü benden böyle bir şeyi isteyen biriyle dostluğu keserim."

"Ne olursa olsun bunu artık senden isteyemem." Bill'in lehçesi iyice koyulaşmıştı. Neredeyse beni aşağılayacak gibi konuşuyordu. "Artık bunun için çok geç, öyle değil mi?" Beklenmedik şekilde aniden yumuşadı. "Tanrım, ben *senin* için endişeleniyorum, oğlum! Gerisine boş ver, tamam mı? Onlara aldırma." Yine yalan söylemeye başlamıştı, ama bu kez o kadar etkilenmedim. Çünkü kendi kendini kandırmaya çalıştığını düşünüyordum. "Yine de dikkatli davranmalısın. Devore'un deli olduğunu söylediğimde bir benzetme yapmıyordu. Adam mahkemenin istediği şeyi kendisine vereceğinden emin olmasa dava açma zahmetine katlanır mı? 1933 yazında çıkan o yangınlarla boğuşurken üç iyi insan öldü. İçlerinden biri de benim akrabamdı. Lanet olasıca bölgenin yarısı yandı. Bunun Max Devore'un bölgeye bir hediyesi olduğu biliniyordu. Tabii bu işi onun yaptığı hiçbir zaman kanıtlanamadı. O zamanlar genç ve parasızdı. Avukatları cebinde taşımıyordu. Henüz yirmisinde bile değildi. Devore şimdi ne yapacak dersin?"

Bill beni dikkatle inceledi. Sesimi çıkarmadım.

Yaşlı adam sanki *konuşmuşum* gibi başını salladı. "Söylediklerimi düşün ve şunu unutma, Mike. Seni sevmeyen bir insan böyle açık açık konuşmazdı."

"Benimle ne kadar açık konuştun, Bill?" Bir turistin Volvo'sundan inip içeri girerken bize merakla baktığını hayal meyal fark ettim. Daha sonra bu sahneyi hayalimde canlandırdığımda yumruklaşmaya hazırlanan iki adama benzediğimizi anladım. Oradayken keder, şaşkınlık ve belli belirsiz bir ihanet duygusuyla haykırmak istediğini hatırlıyorum. Ayrıca bu tertemiz pamuklu atlet giymiş, ağzı hazır protezle dolu zayıf ihtiyara çok kızdığımı da anımsıyorum. Belki de Bill'le gerçekten kavga etmek üzereydik. Ama bunu o sırada fark etmemiştim.

"Mümkün olduğunca açık." Bekçim içeri girip benzin parasını ödemek için döndü.

"Evimde hayaletler dolaşıyor," dedim.

Sırtı bana dönük, öyle durakladı. Bir darbe yemeye hazırlanıyormuş gibi omuzlarını kaldırmıştı. Sonra yavaşça bana döndü. "Sara Laughs'da her zaman hayaletler vardı, Mike. Sen onları tahrik ettin. Belki Derry'e dönüp sakinleşmelerine izin vermen daha iyi olacak. Evet en iyisi bu." Sanki sözleri uygun bulup bulmadığını anlamak için cümleleri kafasından geçiriyormuş gibi konuşmuştu. Sonra başını salladı. Dönerken yaptığı gibi ağır ağır hareket ediyordu. "Evet, bu herkes için daha iyi olur."

Sara'ya döndükten sonra Ward Hankins'i, ardından da Bonnie Amudson'u aradım. Nihayet! Bir yanım onun Augusta'da, ortak olduğu seyahat acentasında bulamamak için dua ediyordu. Ama Bonnie oradaydı. Onunla yaptığımız konuşmanın ortasında faks makinesinden Jo'nun randevu günlerinin sayfalarının kopyaları çıkmaya başladı. Ward ilk sayfaya, "Bunun işe yarayacağını umarım," diye yazmıştı.

Bonnie'ye neler söyleyeceğimi kafamda tasarlamıştım. Böyle yapmanın felaketi davet etmek olacağını düşünmüştüm. Kadına Jo'nun bir şeyler yazdığından söz ettim. Belki de bir makale ya da bir dizi. Bu yazlık evimizin bulunduğu kentle ilgiliydi. Ve yerlilerin bazıla-

rı da karıma merakı yüzünden kızmışlardı. Kimisi hâlâ öfkeliydi. Jo, Bonnie'yle konuşmuş muydu? Ona ilk taslağı göstermiş miydi?

"Hayır, hayır." Bonnie'nin gerçekten şaşırdığı belliydi. "Jo bana çektiği fotoğrafları gösterirdi. Ve açıkçası beni pek de ilgilendirmeyen yararlı bitkilerin bazı türlerini. Ama bana hiçbir zaman yazılarını göstermedi. Hatta onun bir keresinde yazı işini sana bırakmaya karar verdiğini duymuştum. Kendisi sadece..."

"Başka şeylerin tatlarına bakacaktı biraz, öyle mi?"

"Evet."

Bunun konuşmayı sona erdirmek için uygun bir an olduğunu düşündüm. Ama galiba bodrumdaki adamların başka fikirleri vardı. "Jo birini görüyor muydu, Bonnie?"

Genç kadın sesini çıkarmadı. Bana altı kilometre kadar uzun gözüken kolumu kaldırarak elimi uzattım ve sepetten faksları aldım. On taneydi. 1993'ten 1994 ağustosuna kadar olan dönemin sayfaları. Hepsi Jo'nun düzgün yazısıyla doldurulmuştu. Karım ölmeden önce faks makinemiz var mıydı? Bunu hatırlayamıyordum. Kahretsin! Hatırlayamadığım o kadar çok şey vardı ki!

"Bonnie, eğer bir şey biliyorsan, lütfen söyle. Jo öldü. Ama ben yaşıyorum. Gerekiyorsa onu affedebilirim. Fakat insan anlayamadığı bir şeyi nasıl affeder..."

Bonnie, "Affedersin," diyerek sinirli sinirli güldü. "Önce ne demek istediğini anlayamadım. 'Birini görmek'... bu Jo'ya hiç uymayan bir şeydi... Tanıdığım Jo'ya uymayan... onun için bir an ne demek istediğini anlayamadım. Hatta başta bir psikiyatristten söz ettiğini sandım. Aslında kastettiğin bu değildi sanırım. Öyle değil mi? Sen Jo'nun bir erkeği görüp görmediğini öğrenmek istedin. Yani bir sevgilisi olup olmadığını."

"Evet. Kastettiğim buydu." Fakslanmış olan takvim yapraklarını karıştırıyordum. Elimle gözlerim arasındaki mesafe henüz kısalıp normale inmemiş olsa da bu noktaya yaklaşıyorduk. Yaklaşıyorduk. Bonnie'nin sesindeki o dürüst şaşkınlık beni rahatlatmıştı. Ama tahmin ettiğim kadar değil. Çünkü cevabı biliyordum. Eski *Perry Mason*

dizisindeki kadının işe karışmasına bile gerek yoktu aslında. Gerçekten. Sonuçta Jo'dan söz ediyorduk. *Jo*'dan.

Bonnie sanki çıldırmış olmamdan kuşkulanıyormuş gibi yavaşça, "Mike," dedi. "Jo seni seviyordu. *Seni* çok seviyordu."

"Evet. Öyle sanırım." Takvimin sayfaları karımın ne kadar çok çalıştığını gösteriyordu. Ne kadar yararlı işler yaptığını. Ç.M. Maine... Çorba Mutfakları... Ko-Ka. Kocalarından Dayak Yiyen Kadınlar için ilçeden ilçeye uzanan ve sığınaklardan oluşan bir ağ. Genç. Ko. Mai. Ki. Do. Feministler. Karım ayda iki üç toplantıya katılmıştı. Hatta bazen haftada iki üç toplantıya. Ve ben bunu pek fark etmemiştim. Romanımdaki tehlikede olan kadınlara fazla dalmıştım. "Ben de onu çok seviyordum, Bonnie. Ama Jo, hayatının son on ayında bir şeyler karıştırıyordu. Onunla Çorba Mutfakları ya da Maine Kitaplıkları Dostları'nın Yönetim Kurulu toplantılarına giderken sana ipucu olabilecek hiçbir şey söylemedi mi?"

Genç kadın hiç sesini çıkarmadı.

"Bonnie?"

Telefonu kulağımdan çekerek pilin gücünü gösteren kırmızı ışığın yanıp yanmadığına baktım. Telefondan gıdaklamaya benzer bir ses yükseldi. Bonnie benim adımı söylemişti. Aleti tekrar kulağıma götürdüm.

"Bonnie, ne var?"

"O son dokuz on aylık sürede Jo'yla arabayla öyle uzun yolculuklar yapmadık. Daha çok telefonda konuştuk. Bir defa da Waterville'de yemek yediğimizi hatırlıyorum. Ama onunla uzun otomobil yolculukları yapmadık."

Tekrar faks sayfalarını karıştırdım. Jo düzgün yazısıyla pek çok toplantıyı kaydetmişti. Aralarında Maine'deki Çorba Mutfakları da vardı.

"Anlayamıyorum. Jo, Çorba Mutfakları Yönetim Kurulundan ayrılmış mıydı?"

Yine bir sessizlik oldu. Sonra Bonnie dikkatle konuşmaya başladı. "Evet, Mike. Jo, *bütün* yönetim kurullarından çekilmişti. Kadın sığınaklarından, gençlerin korunması için açılmış olan merkez-

lerden. 1993 yılında. O sırada süresi dolmuştu. Diğer ikisine, Çorba Mutfakları'na ve Maine Kitaplıkları Dostları'na gelince... Jo 1993 yılının ekim ya da kasım ayında istifa etti."

Karım, Ward'ın bana yolladığı sayfalara dikkatle toplantıları kaydetmişti. Sürüyle toplantıyı. 1993'teki toplantılar. 1994'teki toplantılar. Artık üyesi olmadığı yönetim kurullarının toplantıları. Karım buraya gelmişti. Toplantıların yapıldığı günlerde buraya gelmişti. TR'deydi. Hayatım pahasına bahse girerdim.

Ama neden?

On Yedinci Bölüm

Devore gerçekten deliydi. Zır deli. Ve adam beni daha kötü, daha zayıf ve dehşet verici bir anda yakalayamazdı. Bence o andan itibaren olanları neredeyse önceden kararlaştırmıştı. O andan, yörede hâlâ sözü edilen korkunç fırtınaya kadar olan her şey kayaların yuvarlanmasından farksızdı.

O cuma günü öğleden sonraki saatlerde kendimi iyi hissediyordum. Bonnie'yle yaptığım konuşma pek çok soruyu cevapsız bırakmışsa da bu beni canlandırmıştı. Mutfakta sebze kızarttım. (Köy Kahvesi'nde son zamanlarda tava yemeklerine dadanmamın kefaretini ödemek için.) Akşam haberlerini izlerken yemeğimi yedim. Gölün karşı tarafında güneş dağlara doğru kayıyor ve altın ışıkları oturma odasına doluyordu. Tom Brokaw'ın programı bittiği zaman Sokak'tan kuzeye doğru yürümeye karar verdim. Karanlık çökmeden eve dönebileceğim noktaya kadar yürüyecektim. O arada Bill Dean ve Bonnie Amudson'un anlattıklarını düşünecektim. Bazen üzerinde çalıştığım romanda konuyla ilgili bir pürüz çıktığında yürüyüş yaparak bunu düşünürdüm. Şimdi de öğrendiklerimi bu yolla düşünmek niyetindeydim.

Demiryolu traverslerinden yapılmış basamaklardan indim. Kendimi çok iyi hissediyordum. (Aklım karışmıştı, ama yine de iyiydim.) Sokak'ta yürümeye başladım. Sonra Yeşil Kadın'a bakmak için durdum. Akşam güneşi onu iyiden iyiye aydınlatıyordu. Aslına bakarsanız onun ne olduğunu görmek zordu. Ona bakarken sanki Yeşil Kadın

bana, "Kuzeye çık, delikanlı, kuzeye çık," diyordu. Eh, ben bir delikanlı olmasam da, kuzeye doğru çıkabilirdim. Hiç olmazsa bir süre için.

Ama orada yine de bir dakika daha durdum. Endişeyle huşun dalları arasında gördüğüm surata benzeyen gövdesine bakıyordum. Hafif rüzgârın onu sallayarak ağzını adeta beni aşağılar gibi sırıtmasına neden oluşu hiç hoşuma gitmiyordu. O sırada kendimi kötü hissetmeye başlamıştım sanırım. Ne var ki bunu fark etmeyecek kadar ağaca dalmıştım. Sonra kuzeye doğru yürümeye başladım. Jo'nun aslında tamı tamına ne yazdığını düşünüyordum... Çünkü artık o sırada karımın bir şeyler yazdığına inanmaya başlamıştım. Onun yazı makinemi atölyesine götürmesi için başka ne sebep olabilirdi? Orayı aramaya karar verdim. Her şeyi dikkatle araştıracak...

boğulmasna ardım et.

Ses korudan, sudan, benden gelmişti. Başım döndü ve kafamdaki düşünceler rüzgâra kapılmış yapraklar gibi dağılıverdi. Durdum. Aynı anda kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiş olduğumu düşündüm. Hiç bu kadar *yıkılmamıştım.* Göğsüm sıkışmış, midem, soğuk bir çiçek gibi kapanmıştı sanki. Gözlerime yaşlara benzemeyen buz gibi bir su dolmuştu. Ve ben ne olacağını biliyordum. *"Hayır,"* demek istedim ama başaramadım.

Onun yerine ağzıma göl suyunun soğuk tadı doldu. O kara madenlerin tadı. Ağaçlar birdenbire gözlerimin önünde sallanıp ışıldamaya başladı. Sanki hepsine saydam bir sıvının arkasından bakıyordum. Göğsümdeki baskı korkunç bir biçimde yoğunlaştı ve el biçimini aldı. Beni yakalamışlardı.

Biri, "Bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyecek mi?" diye sordu. Haykıracak gibiydi. Oysa Sokak'ta benden başka kimse yoktu. Ama sesi açıkça duydum. "Bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyecek mi?"

Başka sesler duymadım. Sadece kafama yabancı düşünceler doldu. Bunlar kafatasımın kenarlarına çarpmaya başladı. Bir lambanın... ya da Japon Fenerinin içine hapsolmuş pervaneler gibi.

boğuldum yardım et
boğuldum yardım et

mavi kepli adam beni yakala diyor
mavi kepli adam dolaşmama izin vermiyor
yardım et boğuldum
yolda böğürtlenlerimi kaybettim
o beni tutuyor
yüzü kötü ve parlıyor
bırak da kalkayım bırak da kalkayım. Ah, Tanrım bırak da kalkayım
öküzleri salıver bütün öküzleri LÜTFEN
ÖKÜZLER BAŞIBOŞ haydi git ve dur şimdi ÖKÜZLER BAŞIBOŞ.
O adımı haykırıyor
adımı YÜKSEK sesle haykırıyor

İyice paniğe kapılarak eğildim. Ağzımı açtım. Dudakları gerilmiş, iyice açılmış ağzımdan buz gibi sular... mı fışkırdı?

Hayır.

Duyduğum dehşet geçti. Ama yine de geçmedi. Midem hâlâ müthiş bulanıyordu. Sanki vücudumun hiç kabul etmeyeceği bir şeyi yemiştim. Karıncaları öldürmek için kullanılan bir tür tozu. Ya da Jo'nun kitabında kırmızı çerçeveye alınmış olan o zehirli mantarlardan birini. Sendeleyerek altı adım attım. Öğürüyordum. Hâlâ ıslak olduğunu sanan kupkuru boğazımdan sesler yükseliyordu. Kıyının göle doğru indiği dik yamaçta bir huş ağacı daha vardı. Her şeyi güzel gösteren akşama özgü ışıkta aksini görmek için beyaz karnını zarif bir biçimde sulara doğru eğmişti. Sokak lambasına sarılan bir sarhoş gibi ona tutundum.

Göğsümdeki baskı azalmaya başladı. Ama geride bir sancı kaldı ve bu yağmur kadar gerçekti. Ağaca sarılmış, ona yaslanmıştım. Kalbim çırpınıyordu. Ve ansızın bir şeyin korktuğunu fark ettim. Habis, iğrenç bir kokuydu. Bütün yaz, kavurucu güneşin altında kaynayan, borusu tıkanmış bir fosseptikten yükselen kokudan daha kötü bir koku. İnsan aynı anda ölmüş olması gereken, ama yaşayan iğrenç bir varlığı hissediyor ve bu kokunun ondan yayıldığını düşünüyordu.

"Ah, durun," demek istedim. *"Bütün öküzler salıverildi. Her şeyi yapacağım. Sadece şuna son verin."* Ama sesim çıkmadı. Sonra koku kayboldu. Şimdi burnuma sadece orman ve gölün kokusu geliyordu... Ancak bir şeyi görebiliyordum. Gölde bir çocuk vardı. Sırtüstü yatan, boğulmuş küçük bir zenci. Yanakları iyice şişmiş, ağzı gevşekçe açılmıştı. Gözleri bir heykelinki kadar beyazdı.

Ağzıma yine gölün o amansız metal tadı doldu. *"Bana yardım edin.* Beni çıkarın. Ben boğuldum." Eğildim, kafamın içinde o ölü surata doğru avaz avaz bağırıyordum. Sonra *yukarıya, kendime doğru* baktığımı fark ettim. Batan güneşin ışıltılı gül rengine dönüştürdüğü titreyen bir huş ağacına sarılmış, blucinli, sarı polo gömlekli beyaz bir adama bakıyordum. Bağırmaya çalışıyordu. Sıvımsı suratı titreşiyordu. Gözleri lezzetli bir böceğin peşindeki küçük bir tatlı su levreği yüzünden görülmüyordu. Hem o zenci çocuktum, hem de o beyaz adam. Suda boğulmuş ya da boğulmakta olan insanlar. *"Olanlar gerçekten doğru mu? Evet, için bir defa vur. Hayır için iki defa."*

Öğürürken ağzımdan sadece biraz tükrük aktı. Ve inanılmaz bir şey oldu. Bir balık ona doğru sıçradı. Balıklar güneş batarken gördükleri her şeye saldırmaya çalışırlardı. Ölmekte olan ışıkta onları çıldırtan bir şey olmalıydı. Balık, kıyıdan iki metre kadar ötede tekrar suya düştü. Gümüş bir halka belirdikten sonra balık gözden kayboldu. Her şey gibi. Ağzımdaki o tat, o iğrenç koku, boğulmuş olan zenci çocuğun ışıldayan suratı (Herhalde kendini o sırada böyle düşünüyordu. 'Zenci' diye.) Çocuğun adının Tidwell olduğundan emindim.

Sağıma baktım. Toprakların arasından alın biçimi gri bir kaya çıkmıştı. İşte, diye düşündüm. İşte orada. Sanki bunu tasdik etmek istiyorlarmış gibi o korkunç, çürümüş et kokusunu tekrar duydum. Sanki topraktan yayılıyordu.

Gözlerimi kapayarak huşa sıkıca sarıldım. Bitkin ve hastaydım. Midem bulanıyordu. Ve işte o zaman Max Devore denen o deli arkamda konuşmaya başladı. "Hey, pezo, fahişen nerede?"

Döndüm. Adam oradaydı. Yanında da Rogette Whitmore vardı. Adamı bir tek defa o zaman gördü ve bu yeterli oldu. Hatta 'yeterli'den de fazla!

Diğerlerine hiç benzemeyen tekerlekli sandalyesi motosikletin yolcu sepetiyle aya inme aracı arasında bir şeydi. İki yanda altı krom tekerlek vardı. Arkada ise galiba dört tane daha büyük tekerlek sırayla dizilmişti. Hiçbiri aynı düzeyde değildi. Her birinin kendi süspansiyon sistemi vardı. Devore, her türlü bozuk yoldan sarsılmadan geçebilecekti. Arka tekerleklerin yukarsındaki kapalı yer bir makine bölmesi olmalıydı. Devore'un bacaklarını bir uçağın motor yerini andıran cam elyaf bir pano gizliyordu. Kırmızı ince çizgili siyah bir şeydi. Ortasına benim DSS uydu çanağıma benzeyen bir alet takılmıştı... Onun bir tür bilgisayarlı kaçınma sistemi olduğunu tahmin ettim. Hatta belki de otomatik bir pilottu. Dirsek dayanacak yerler genişti ve türlü düğmeyle kaplıydı. Bu makinenin soluna yüz yirmi santim boyunda bir oksijen tüpü asılmıştı. Saydam plastikten akordeon gibi bir tüpe hortum bağlanıyordu. Tüp ise Devore'un kucağındaki maskeye. Bu bana avukatın yazıhanesindeki yaşlı adamın Stonemask'ını hatırlattı. Başımdan geçenlerden sonra bu Tom Clancy'e yakışacak taşıtın bir halüsinasyon olduğunu düşünebilirdim. Ama panele, çanağın altına yapıştırılmış etiket buna engel oldu. Etikette, KANIM DODGER MAVİSİ RENGİ yazılıydı.

Warrington'da Sunset Bar'ın dışında gördüğüm kadın bu akşam uzun kollu beyaz bluz ve siyah bir pantolon giymişti. Pantolon aşağıya doğru öyle daralıyordu ki, insana kınlarına sokulmuş iki kılıcı hatırlatıyordu. Dar suratı ve çökük avurtları Rogette'in Edvard Munch'un haykıran kadınına daha çok benzemesine neden oluyordu. Beyaz cansız saçlar yüzünün etrafını sarkık bir kukuleta gibi sarıyordu. Dudaklarına öyle parlak kırmızı bir boya sürmüştü ki, insan onun ağzından kanlar aktığını sanıyordu.

Rogette yaşlı ve çirkindi. Ama Mattie'nin kayınbabasının yanında yine de hoş sayılırdı. Adam sıska ve dudakları mosmordu. Gözlerinin etrafı ve ağzının iki yanında koyu mor lekeler vardı. Bir arkeoloğun piramidin mezar odasında bulduğu mumyaya benziyordu. Çıplak pul pul kafasına birkaç tutam beyaz saç yapışmış gibiydi. Koskocaman kulaklarından da beyaz kıllar çıkmıştı. Kulakları güneşte kalmış balmumu

figürler gibi erimiş görünüyordu. Devore beyaz pamuklu bir pantolon ve mavi bol bir gömlek giymişti. Kafasına bere geçirseydiniz uzun hayatının sonuna yaklaşmış olan bir on dokuzuncu yüzyıl Fransız ressamıyla karşı karşıya olduğunuzu düşünebilirdiniz.

Devore'un kucağında ahşap, siyah bir baston vardı. Ucuna parlak kırmızı bir bisiklet klipsi takılmıştı. Bastonu kavrayan parmakları pek güçlü gözükmüyordu ve baston kadar da kararmıştı. Adamın dolaşım sisteminin aksamaya başladığı anlaşılıyordu. Devore'un ayak ve bacaklarının ne durumda olduklarını hayal edemiyordum bile.

"Kaltak kaçtı ve seni bıraktı, öyle mi?"

Bir şeyler söylemeye çalıştımsa da ağzımdan karganınkini andıran bir sesten başka bir şey çıkmadı. Hâlâ huşa sarılmış duruyordum. Ağacı bırakıp doğrulmaya çalıştım. Oysa bacaklarım hâlâ güçsüzdü. Bu nedenle ağacı tekrar yakalamak zorunda kaldım.

Devore gümüş bir düğmeyi çevirdi ve tekerlekli sandalye üç metre daha yaklaştı. Aramızdaki açıklığın yarısı kapanmıştı. Tekerleklerden ipek hışırtısını andıran bir fısıltı yükseldi. Ona bakmak habis bir uçan halıyı seyretmeye benziyordu. Çok sayıdaki tekerlekleri birbirlerine bağlı olmadan inip kalkıyor ve batarken kızıla bürünmeye başlayan güneşte ışıldıyorlardı. Adam yaklaştığında karakterini sezdim. Çürüyen vücudunun yanında gücü korkutucuydu. İnkâr edilmeyecek bir şeydi. Tıpkı bir elektrik fırtınasına benziyordu. Kadın Devore'un yanında yürüyor, sessiz bir alayla beni süzüyordu. Gözleri pembeydi. O sırada gözlerinin gri olduğuna ve batmakta olan güneş yüzünden pembemsi gözüktüğüne karar verdim.

Adam, "Ben her zaman fahişelerden hoşlandım," diye açıkladı. Kelimeyi uzatarak, "Fahişşeee," haline soktu. "Öyle değil mi, Rogette."

Kadın, "Evet, efendim," diye cevap verdi. "Tabii her şeyin yeri ayrı."

Devore sanki kadın kendisini yalanlamış gibi, delice bir neşeyle, "Onların yeri benim yanım!" diye bağırdı. "O kadın nerede, delikanlı? Şu anda kiminle beraber olduğunu merak ediyorum. Bulduğun o zeki avukatla mı? Ah, o genç adam hakkında her şeyi biliyorum. Üçüncü sınıfta karnesine yaramazlık ettiğinin yazıldığını bile. Ben her şeyi öğ-

renmeyi kendime vazife edindim. Sen buraya geleli çok olmadı, genç pezo! Başarımın sırrı bu."

Kendimi iyice zorlayarak doğruldum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Senin gibi dolaşıyorum. Bunu engelleyen bir yasa yok, öyle değil mi? Sokak, kullanmak isteyen herkesin. Sen buraya geleli çok olmadı, genç pezo. Ama yine de burada bunları öğrenecek kadar oturdun. Burası bizim kent alanının bir karşıtı. İyi köpeklerle kötü itler burada yan yana dolaşabiliyorlar."

Bir eliyle kırmızı bisiklet klipsini kavramıştı. Diğer eliyle de maskeyi alıp oksijeni derin derin içine çekti. Sonra aleti kucağına bırakarak sırıttı. Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi. İğrenç bir tebessümdü bu. O sırada tentürdiyot rengi dişetleri ortaya çıktı.

"O iyi mi? Şu senin küçük fahişeeşe? Usta biri olmalı. Yoksa oğlumu yaşadığı o pis karavana hapsetmeyi başaramazdı. Sonra sen çıkageldin. Daha kurtlar oğlumun gözlerini yiyip bitirmeden. Kaltak, cilveli mi bari?"

"Kes sesini!"

Rogette Whitmore başını arkaya atarak güldü. Çıkan ses bir baykuşun pençelerini geçirdiği bir tavşanın feryadına benziyordu. Tüylerim diken diken oldu. Bana kadın da adam kadar deliymiş gibi geldi. Neyse ki ikisi de yaşlıydı. Rogette, "Can alıcı noktaya parmağını bastın, Max," dedi.

"Ne istiyorsunuz?" Derin bir soluk aldım... Ve yine ağzımda o çürümüş et tadı belirdi. Öğürdüm. Bunu yapmak istemiyordum, ama kendime engel olamadım.

Devore sandalyesinde doğruldu ve benimle alay etmek ister gibi derin bir soluk aldı. O anda, *Apocalypse Now* filminde kumsalda dolaşarak bütün dünyaya sabahları napalm kokusuna bayıldığını açıklayan Robert Duvall'e benziyordu. Devore'un tebessümü iyice yayıldı. "Burası çok güzel bir yer değil mi? Düşüncelere dalıp rahatlanabilecek bir köşe." Etrafına bakındı. "Evet, her şey burada oldu."

"Çocuk burada boğuldu yani."

Bana Whitmore'un tebessümüne endişeli bir şey karışmış gibi geldi. Ama Devore sakindi. Yaşlı adamlara özgü tavırlarla elini iyice açа-

rak saydam oksijen maskesini aldı. Parmakları maskeye uzanmaktan çok, sanki etrafı araştırdı. Maskenin içine sümüklerin yapışmış olduğunu gördüm. Adam oksijeni yine derin derin içine çekti. Ve maskeyi tekrar kucağına bıraktı.

Devore, "Bu gölde otuz ya da daha fazla insan boğuldu," dedi. "Bilinenler bunlar. Bir çocuk daha boğulmuş, bu önemli mi?"

"Bu işi anlayamıyorum. Burada Tidwell'lerin iki çocuğu birden mi öldü? Biri kan zehirlenmesinden, diğeri de..."

"Ruhun senin için değerli mi, Bay Noonan? Ölümsüz ruhun? Tanrı'nın etten bir kozaya hapsolmuş kelebeği? Yakında benimki gibi kokacak bir et yığınının içine hapsolmuş kelebeği?"

Sesimi çıkarmadım. O gelmeden önce olan acayip şeylerin etkisi geçiyordu. Bunun yerini adamın inanılmaz kişisel çekiciliği alıyordu. Yaşamım boyunca hiç böylesine çıplak bir güçle karşılaşmamıştım. Bunun doğaüstü bir yanı yoktu. *'Çıplak'* sözü çok uygundu. Oradan kaçabilirdim. Başka şartlar altında olsa kaçacağımdan emindim. Beni orada tutan cesaret değildi. Bacaklarım bana hâlâ lastikmiş gibi geliyordu. Ve yere yığılmaktan korkuyordum.

Devore, "Sana ruhunu kurtarman için bir şans daha veriyorum," diyerek bunu belirtmek için kemikli parmağını kaldırdı. "Buradan git, benim harika pezom. Hemen, şimdi. Arkandaki bu giysilerle. Bavul hazırlamak zahmetine girme. Hatta mutfaktaki ocağı kapatıp kapatmadığına bile bakma. Git. O fahişeyi bırak. Diğer küçük fahişeciği de."

"Onları sana bırakayım, öyle mi?"

"Evet, bana bırak. Ben gerekeni yapacağım. Ruha ihtiyacı olanlar sanat ve edebiyat mezunlarıdır, Noonan. Ben mühendisim."

"Canın cehenneme!"

Rogette Whitmore yine tavşanın çığlığını hatırlatan o sesi çıkardı.

Yaşlı adam sandalyesinde oturuyordu. Başını eğmiş, iğrenç suratında pis bir tebessümle bana bakıyordu. Mezardan çıkarılıp yeniden hayat verilmiş bir şeye benziyordu. "O kadının hayatındaki erkek olmayı istediğinden emin misin, Noonan? O kaltak için bunun bir önemi olduğunu mu sanıyorsun? Ha sen, ha ben, bunun o kadın için hiç önemi yok."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum." Yine derin bir soluk aldım. Bu kez havanın tadı iyi gelmişti. Bir adım atarak huştan uzaklaştım. Bacaklarım güçlenmişti artık. "Ve bunu öğrenmek falan istemiyorum. Kyra'yı hiçbir zaman alamayacaksın. Yaşamının geri kalan o kısa bölümünde bunu başaramayacaksın, pis sürüngen. Bu hiçbir zaman olmayacak."

Devore sırıtarak bana yine tentürdiyot rengi dişetlerini gösterdi. "Sen neler göreceksin, ahbap, neler! Temmuz sona ermeden öyle şeyler göreceksin ki, 'Keşke haziranda gözlerimi oysaydım,' diyeceksin!"

"Eve gideceğim. Çekil de geçeyim."

Yaşlı adam. "İyi ya git, ben sana nasıl engel olabilirim?" diye sordu. "Sokak herkese ait." Yine kucağından maskeyi alıp içine bol bol oksijen çekti. Onu kucağına attıktan sonra sol elini Buck Rogers'a yakışacak tekerlekli sandalyesinin kol dayanacak yerine koydu.

Ona doğru adım attığım sırada daha ben ne olduğunu anlayamadan Devore sandalyeyi üzerime sürdü. Bana çarpıp kötü biçimde yaralanmama neden olabilirdi. Bir bacağımı ya da ikisini birden kırabileceğinden eminim. Ama bana çarpmadan durdu. Geriye doğru sıçradım. Whitmore'un yine güldüğünün farkındaydım.

"Ne oldu, Noonan?"

"Seni uyarıyorum. Yolumdan çekil."

"O fahişe sinirlerini gerdi, değil mi?"

Sola doğru gidecek oldum. O taraftan Devore'un yanından geçecektim. Ama adam sandalyesini hızla çevirerek ilerledi ve yolumu kesti.

"TR'den git, Noonan. Bu iyi bir öneri..."

Sağa doğru atıldım. Göl tarafına doğru. Bu kez Devore'un yanından ustalıkla geçip gidebilecektim. Ama yüzümün sol tarafına küçük, sert bir yumruk indi. Beyaz saçlı kaltağın parmağında yüzük vardı. Ve bu kulağımın arkasını yardı. Acıyı ve sıcak kanın aktığını hissettim. Dönüp iki elimi birden uzattım ve kadını ittim. Hayret ve öfke dolu garip bir ses çıkararak çam iğneleriyle kaplı yola yuvarlandı. Aynı anda bir şey başımın arkasına indi. Bir an gözlerimin önünde turuncu bir ışık belirdi. Sendeleyerek geriledim. Bana çok ağır hareket ediyor-

muşum gibi geliyordu. Kollarımı sallıyordum. Sonra tekrar Devore'u gördüm. Tekerlekli sandalyesinde dönmüş, kabuklarla kaplı kafasını uzatmıştı. Bana vurduğu bastonu kaldırmıştı. Eğer on yaş genç olsaydı, o anlık turuncu ışığı yaratacağı yerde, kafatasımı patlatabilirdi.

Eski dostum huş ağacına çarptım. Elimi kulağıma götürdüm ve parmaklarımın ucuna bulaşan kanlara gözlerime inanamıyormuşum gibi baktım. Adamın vuruşu yüzünden başım ağrıyordu.

Whitmore ayağa kalkmaya çalışıyor, pantolonuna takılmış olan çam iğnelerini temizliyordu. Ve öfkeli bir tebessümle bana bakıyordu. Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Fazla kırmızı dudakları gerilmiş, küçük dişleri ortaya çıkmıştı. Batmakta olan güneşin ışığında gözleri alev alev yanıyor gibiydi.

"Yolumdan çekil," derken sesim hafif ve bitkindi.

Devore, "Olmaz," diye homurdandı. Kalın siyah bastonunu sandalyesinin önünde kavis yapan panonun üzerine koydu. Şimdi elleri kesilse bile o kızağı almaya kararlı küçük çocuğu görebiliyordum. "Hayır. Fahişe meraklısı, muhallebi çocuğu! Yolundan çekilmeyeceğim."

O gümüş düğmeyi tekrar çevirdi ve tekerlekli sandalye yine bana doğru hızlandı. Eğer orada dursaydım, bastonuyla beni delip geçecekti. Alexander Dumas'nın bir hikâyesindeki kötü dük gibi. Çarpışma sırasında herhalde sağ elinin ince kemikleri kırılacak, sağ kolu yerinden kopacaktı. Ama bu adam böyle şeylere hiçbir zaman aldırmamıştı. Bedeli hesaplamayı küçük insanlara bırakmıştı. Eğer şok ya da kuşku yüzünden duraklasaydım beni öldürecekti. Bundan eminim. Onun yerine sağa doğru atıldım. Lastik ayakkabılarım bir an çam iğneleriyle kaplı kıyıda kaydı. Sonra toprakla ilişkileri kesildi ve düşmeye başladım.

Suya dengesiz bir düşüş yaptım. Kıyıya çok yakındım. Sol ayağım suyun içindeki bir köke çarpıp burkulunca müthiş bir acı duydum. Sanki gök gürlemişti. Haykırmak için ağzımı açtım ve gölün suları ağzımdan içeri doldu. O soğuk, madensi tat bu kez gerçekti. Öksürüp aksırarak suları tükürdüm. Sendeleyerek düştüğüm yerden uzaklaşmaya çalıştım. O çocuk, diye düşünüyordum. O ölü çocuk, burada, dipte! Ya ellerini uzatıp beni yakalarsa?

Sırtüstü döndüm. Hâlâ ellerimi sallıyor, öksürüyordum. Blucinin bacaklarıma ve kasıklarıma ıslak ıslak yapıştığının farkındaydım. Gülünç bir biçimde cüzdanımı düşünüyordum. Kredi kartları ya da ehliyetime aldırdığım yoktu. Ama cüzdanımda Jo'nun iki fotoğrafı vardı ve suda mahvolacaklardı.

Devore'un iyice kıyıya yanaşmış olduğunu gördüm. Bir an suya yuvarlanacağını bile sandım. Tekerlekli sandalyesinin önü benim yuvarlandığım yerden uzanmaktaydı. (Huşun yarı ortaya çıkmış köklerinin hemen solundaki lastik ayakkabılarımın bıraktığı kısa izleri seçebiliyordum.) Devore'un ön tekerlekleri hâlâ karadaydı, ama toprak aracın altından kuru, küçük topaklar halinde aşağıya yuvarlanıyordu. Hafif bir gürültüyle suya düşerek birbirine giren halkalar oluşturuyorlardı. Whitmore sandalyenin arkasını yakalayıp geri çekiyorsa da bu onun için fazla ağırdı. Devore kurtulacaksa bunu kendinin başarması gerekiyordu. Şimdi gölde, belime kadar gelen suda duruyordum. Giysilerim etrafımda yüzüyordu. Ve ben ihtiyarın göle yuvarlanmasını istiyordum.

Devore, morumsu bir pençeye benzeyen sol elini düğmeye uzatmaya çalışıyordu. Birkaç defa çabaladıktan sonra bunu başardı. Tekerlekli sandalye kıyıdan geri geri giderken taş ve topraklar son defa aşağıya yuvarlandı. Whitmore, ayağının ezilmemesi için çevik bir hareketle yana sıçradı.

Devore kontrollerle biraz daha uğraşarak sandalyesini bana doğru döndürdü. Ben suda, göle doğru sarkmış olan huştan iki metre kadar uzakta duruyordum. Devore sandalyesini tekrar öne doğru sürdü. Şimdi Sokak'ın kenarında ve yamaçtan gerideydi. Whitmore bize arkasını dönmüş, yere doğru eğilmişti. Onu düşünmedim. Ama düşünseydim herhalde dinlenip soluk almaya çalıştığına karar verirdim.

İçimizde en iyi durumda olan Devore gibiydi. Kucağındaki oksijen maskesinden bile yararlanmıyordu. Güneşin son ışıkları adama vururken suratı benzin dökülerek tutuşturulmuş, yarı çürümüş kabak fenerlere benziyordu.

Devore, "Yüzmek hoşuna gitti mi?" diye sorarak güldü.

Etrafıma bakındım. Yoldan geçen bir çift ya da karanlık basmadan oltasını bir defa daha ıslatabileceğini uman bir balıkçı görebileceğimi

umuyordum... Ne var ki aynı zamanda kimsenin gelmesini de istemiyordum. Öfkeliydim, yaralanmıştım ve korkuyordum. En önemlisi utanıyordum. Seksen beş yaşında bir adam beni göle yuvarlamıştı. Ayrıca bu adam orada bekleyip benimle eğlenmek niyetindeydi.

Suda sağa doğru yürümeye başladım. Güneye, evime doğru. Belime kadar gelen su serindi. Ve artık alıştığım için beni canlandırıyordu. Kayalara ve suya batmış dalların üzerine basarken lastik ayakkabılarım şapırdıyor, burkulan bileğimse hâlâ sancıyordu. Ama bacaklarım beni taşımayı başarıyorlardı. Gelgelelim, gölden çıktıktan sonra yine aynı şeyi başarabilecek miydi, bu belli değildi.

Devore tekrar kontrollerle oynadı ve Sokak'tan ağır ağır inmeye başladı. Kolaylıkla, benimle aynı hizada ilerliyordu.

Yaşlı adam, "Seni Rogette'le doğru dürüst tanıştırmadım, değil mi?" diye sordu. "Üniversitedeyken mükemmel bir atletti. Özellikle yumuşak topla oynanan beyzbol ve alan hokeyinde ustaydı. Neyse ki yeteneklerinin hiç olmazsa bir kısmını kaybetmedi. Rogette bu delikanlıya ustalığını göster."

Whitmore ağır ağır ilerleyen sandalyenin solundan geçti. Bir an bu yüzden onu göremedim. Kadını tekrar gördüğümde elindeki şeyi fark ettim. Whitmore soluk almak için eğilmemişti.

Gülerek kıyıya yaklaştı. Sol kolunu karnına doğru bükmüştü. Orada yolun kenarından aldığı taşları taşıyordu. Rogette yaklaşık golf topu büyüklüğündeki bir taşı aldı. Elini kulağına doğru kaldırdı. Sonra da taşı bana doğru fırlattı. Taş, sol şakağımın hemen yakınından geçerek arkamda suya düştü.

"Hey!" diye bağırdım. Korkmaktan çok şaşırmıştım. Daha önce olanlara rağmen buna inanamıyordum.

Devore kadına sitem etti. "Nen var senin, Rogette? Sen hiç topları kızlar gibi atmazdın. Onu vurmanı istiyorum?"

İkinci taş, başımın beş santim yukarsından geçti. Üçüncüsü yüzüme gelseydi dişlerimi parçalayacaktı. Taşı öfke ve korkuyla bağırarak elimle uzaklaştırdım. Daha sonra taşın avucumu çürüttüğünü fark edecektim. O sırada kadının sadece bende nefret uyandıran suratının ve tebessümünün farkındaydım. Lunaparkta atış için iki dolar veren

ve bütün gece çabalaması gerekse de büyük oyuncak ayıyı kazanmak niyetinde olan bir kadının suratıydı bu.

Rogette taşları çok *hızlı* fırlatıyordu. Bunlar göle, sağıma soluma düşerek suları fışkırtıyordu. Bunun üzerine geri geri gitmeye başladım. Dönüp hızla yüzmekten korkuyordum. Kadın o anda daha iri bir taşı atabilirdi. Bu yüzden onun erişemeyeceği bir yere kadar gitmek zorundaydım. Devore o sırada ihtiyarlara özgü o hırıltılı sesle gülüyordu. İğrenç suratı büzülmüştü. Kafası elmadan yapılmış çirkin ifadeli bir bebeğin suratına benziyordu.

Rogette'in taşlarından biri köprücük kemiğime hızla inerek havaya fırladı. Canım yandığı için bağırdım. Rogette de öyle. Karşısındakine güzel bir tekme indiren karateci gibi. *"Hai!"*

Böyle yavaş gerilemek olmayacaktı. Dönüp daha derin sulara doğru yüzmeye başladım. Ve o fahişe neredeyse beynimi dağıtıyordu. Yüzmeye başladığım zaman attığı iki taş yan tarafıma düştü. Sanki mesafeyi hesaplıyordu. Bir duraklama oldu. Ben, bu işi başaracağım, diye düşündüm. Kadının erişebileceği yerden... Sonra bir şey başımın arkasına indi. Darbenin hem kendini hissettim, hem de sesini duydum. "Güüüm," diye bir şey indi sanki. Yarasa Adam çizgi romanlarında olduğu gibi.

Gölün yüzeyi hemen parlak turuncudan parlak kırmızıya dönüştü. Sonra da koyu kırmızıya. Devore'un takdirle bağırdığını ve Rogette'in de o acayip sesi çıkararak güldüğünü hayal meyal duyuyordum. Ağzıma yine demir tadındaki sular doldu. Öyle sersemlemiştim ki, kendi kendime suyu yutmamam, tükürmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Şimdi ayaklarım yüzmemi engelleyecek kadar ağırlaşmıştı. Lanet olasıca lastik ayakkabılarım sanki bir ton ağırlığındaydı. Ayakta durabilmek için yere basmayı denedim. Ama suların boyumu aştığı bir yere gelmiştim. Kıyıya doğru baktım. Batan güneşin ışıklarında pırıldıyordu. Manzara şahaneydi. Kıyı parlak turuncu ve kırmızı ışıklarla aydınlatılmış bir sahneye benziyordu. Galiba kıyıdan artık altı metre kadar uzaktaydım. Devore'la Whitmore, Sokak'ın kenarında durmuş beni seyrediyorlardı. Grant Wood'un tablolarındaki Anne ve Baba'ya

benziyorlardı. Devore yine oksijen maskesini kullanıyordu ama sırıttığını görebiliyordum. Whitmore da sırıtıyordu.

Ağzıma tekrar sular doldu. Çoğunu tükürürken birazını da yuttum. Bu yüzden öksürdüm, neredeyse öğürecektim. Suya batmaya başladım. Çabalayıp tekrar yüzeye çıktım. Yüzmüyor, deli gibi çırpınıyordum. Suyun yüzünde kalmam için gerekli enerjinin dokuz katını harcıyordum. Panik ortaya çıkmıştı. Ben sersem ve şaşkın bir haldeyken bir fareninkine benzeyen küçük sivri dişleriyle beni kemirmeye başladı. Tiz ve hoş bir vızıltı duyuyordum. Zavallı kafacığım kaç darbe yemişti? Whitmore'un yumruğu -bir... Devore'un bastonu- bir... ve bir taş... Yoksa iki taş mı? Tanrım, hatırlayamıyorum...

Kendini topla, Tanrı aşkına! O ihtiyarın seni böyle yenmesine izin vermeyeceksin, değil mi? Onun seni de o küçük çocuk gibi boğmasına?

"Hayır! Mümkünse buna izin vermeyeceğim!"

Suda ayaklarımı oynatarak sol elimle başımın arkasını yokladım. Ensemin hemen yukarsında kaz yumurtası büyüklüğünde bir şiş vardı ve hâlâ büyüyordu. Şişliğe bastırdığım zaman can acısından neredeyse hem kusacak, hem de bayılacaktım. Gözlerim doldu ve yaşlar yanaklarımdan aktı. Parmaklarına baktığım zaman uçlarına kan bulaşmış olduğunu gördüm. Ama insan sudayken yara konusunda kesin bir şey öğrenemiyordu.

"Yağmura yakalanmış bir dağ sıçanına benziyorsun, Noonan!" Devore'un sesi sanki ta uzaklardan yuvarlana yuvarlana bana doğru geliyordu.

"Canın cehenneme!" diye bağırdım. "İkinizi de hapse attıracağım!"

Devore, Whitmore'a baktı. Kadın da yüzünde aynı ifadeyle yaşlı adama. İkisi birden gülmeye başladılar. O anda biri elime bir Uzi sıkıştırsaydı, hiç duraklamadan ikisini de öldürürdüm. Vücutlarını delik deşik etmek için ikinci bir şarjör daha isterdim.

Ne var ki yakında bir yerde bir Uzi yoktu. Onun için güneye, evime doğru yüzmeye başladım. Köpek tarzı. Adamla kadın Sokak'ta benim hizamda ilerliyorlardı. İhtiyar, bir fısıltı kadar sessiz olan sandal-

yesindeydi, kadın da bir rahibe kadar ciddi bir tavırla onun yanında yürüyordu. Arada sırada duruyor ve işine yarayacak bir taşı alıyordu.

Yorulacak kadar çok yüzmemiştim, ama yine de bitkindim. Galiba bunun baş nedeni yaşadığım şoktu. Sonunda uygun olmayan bir yerde soluk almaya çalıştım. Daha fazla su yuttum ve iyiden iyiye paniğe kapıldım. Kıyıya doğru yüzmeye başladım. Ayakta durabileceğim kadar sığ bir yere erişmek istiyordum. Rogette Whitmore hemen bana taş yağdırmaya başladı. Önce sol koluyla karnı arasında taşıdıklarını attı. Sonra da Devore'un kucağına yığdıklarını. Isınmıştı. Artık atışlarını bir kız gibi yapmıyordu. Nişan almakta da korkunç ustaydı. Taşlar şakırdayarak etrafıma yağıyordu. Gelen irice bir taşı yine elimle vurup uzaklaştırdım. Yüzüme gelseydi herhalde alnımı yarardı. Ama ondan sonra gelen taş kolumu uzun bir biçimde yardı. Bu kadarı yeterliydi. Dönüp kadının erişemeyeceği bir yere doğru yüzdüm. Zorla soluk alıyordum. Ensemdeki sancının gitgide artmasına rağmen başımı sudan çıkarmaya çalışıyordum.

Yeteri kadar uzaklaştığım zaman suda ayaklarımı oynatarak düşmanlarıma baktım. Whitmore kıyıya iyice yaklaşmıştı. Bana mümkün olduğu kadar yaklaşmaya çalışıyordu. Devore, sandalyesiyle onun arkasındaydı. İkisi de hâlâ sırıtıyorlardı. Şimdi suratları cehennemdeki iblislerinki kadar kırmızıydı. Gece gökyüzü kızıllaşırsa, gemiciler buna sevinir! Yirmi dakika kadar sonra hava kararmaya başlayacaktı. Bir yirmi dakika daha başımı suyun yüzünde tutabilecek miydim? Öyle sanıyordum. Tabii yine paniğe kapılmazsam. Ama yirmi dakikadan daha fazla dayanamazdım. Bir an karanlıkta boğulduğumu düşündüm. Son defa sulara gömülmeden önce başımı kaldıracak ve Venüs'ü görecektim. Panik adlı fare, bana yine dişlerini geçirmeye başlamıştı. Panik adlı fare Rogette ve taşlarından daha kötüydü. Çok daha kötü.

Yine de belki Devore'dan daha kötü değildi.

Kıyının iki yanına baktım. Yani yolun ağaçların arasından gözüken bir ya da on metrelik bölümlerine. Artık utanıp utanmayacağıma aldırmıyordum. Ama etrafta hiç kimse yoktu. Tanrım, herkes nerede? Freyburg'da Mountain View'a pizza yemeğe mi gittiler? Ya da Köy Kahvesi'ne dondurmayla çarpılmış süt içmeye?

Yaşlı adama bağırdım. "Ne istiyorsun? Sana artık işine burnumu sokmayacağımı söylememi mi? Tamam! Artık işine karışmayacağım!"

Devore güldü. "Ben de daha dün dünyaya gelmiş bir hal var mı?"

Aslında bunun bir işe yarayamayacağını zaten biliyordum. Dürüstçe konuşmuş olsaydım bile adam bana yine de inanmayacaktı.

Whitmore, "Böyle ne kadar yüzebileceğini anlamak istiyoruz," diyerek bir taş daha attı. Taş tembelce uçarak uzun bir kavis çizdi ve bulunduğum yerden bir buçuk metre geriye düştü.

Beni öldürmek niyetindeler, diye düşündüm. Gerçekten niyetleri bu.

Evet. Dahası da var. Uğraşırlarsa bu işi başarabilecekler. Aklıma delice bir fikir geldi. Bu hem akla yakın, hem de değildi. Rogette Whitmore'un Lakeview Market'inin dışındaki "Toplum Haberleri" için kullanılan tahtaya bir ilan astığını görür gibi oldum.

TR'DEKİ MARSLILARA SELAM!

Herkesin çok sevdiği Marslı Bay Devore, 17 Temmuz Cuma akşamı saat on dokuzla yirmi bir arası Sokak'tan yararlanamazsa herkese YÜZER DOLAR VERECEK! Yazlık dostlarımızı oraya yaklaştırmayın! Şunu da unutmayın. İYİ MARSLILAR, İYİ MAYMUNLAR GİBİDİR. Kötülüğü GÖRMEZ, DUYMAZ ve KONUŞMAZLAR.

Bu haldeyken bile kafamdan geçenlere inanamıyordum aslında... Ne var ki durumuna bakınca inanacak gibi oluyordu. En azından Devore'un bir şeytan kadar şanslı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

İyice yorulmuştum. Lastik ayakkabılarım sanki daha da ağırlaşmıştı. Birini çıkarmaya çalışırken yine ağzıma gölün suları doldu. İki kaçık orada durmuş beni seyrediyorlardı. Devore arada sırada kucağındaki maskeyi alıyor ve kendisini canlandıran oksijeni içine çekiyordu.

Karanlık basıncaya kadar bekleyemeyecektim. Batı Maine'de güneş çok çabuk batardı. Herhalde dağlık yerlerde hep böyle olurdu.

Ama alacakaranlık uzun sürerdi. Batıda hava, düşmanlarım görmeden gidebileceğim kadar karardığı sırada ay, doğuda çoktan doğmuş olacaktı.

Birdenbire *New York Times*'da çıkacak olan ölüm ilanımı hayalimde canlandırdığımı fark ettim. ÇOK BEĞENİLEN ROMANTİK-GERİLİM ROMANLARI YAZARI MAİNE'DE BOĞULDU. Debra Weinstock yakında yayınlanacak olan *Helen Vaadi*'nde kullanmayı düşündükleri fotoğrafın bir kopyasını onlara verecekti. Harold Oblowski uygun şeyler söyleyecek ve *Publisher Weekly*'e alçakgönüllü (ama pek de küçük olmayan) bir ölüm ilanı vermeyi unutmayacaktı. Putnam'la ücreti yarı yarıya ödeyeceklerdi...

Battım, yine su yutup tükürdüm. Gölün sularını tekrar yumruklamaya başlayarak bu düşünceleri kafamdan kovmak için kendimi zorladım. Kıyıdan Rogette Whitmore'un tiz kahkahası geliyordu. Seni kaltak, diye düşündüm. Seni cılız...

Jo, *Mike,* dedi.

Sesi kafamın içindeydi. Ama bu, karımla hayali bir konuşma yaptığım zaman onun için yarattığım ses değildi. Hatta Jo'yu özleyip onun bir süre yanımda olmasını istediğimde yarattığım ses de değildi. Sanki bunu vurgulamak istiyormuş gibi sağımda bir şey şıpırdadı. Hem de şiddetle. O tarafa baktımsa da bir şey göremedim. Hatta en ufak bir dalgalanma bile. Onun yerine bizim raftı gördüm. Grup rengi suda, yüz metre kadar ötedeydi.

Hırıltılı bir sesle, "Oraya kadar yüzemem, bebeğim," dedim.

Devore sahilden bağırdı. "Bir şey mi söyledin, Noonan." Elini alayla balmumu topağına benzeyen koskocaman kulağına götürmüştü. "Kelimeleri pek seçemedim de! Soluğun kesilmiş gibi!" Whitmore yine tiz sesle güldü. Adam Johnny Carson'du, kadın da Ed McMahon!

Bu işi başarabilirsin. Ben sana yardım ederim.

O raftın tek şansım olduğunun farkındaydım. Kıyının bu yanında başka raft yoktu ve ahşap sal Whitmore'un uzun atış alanından en aşağı on metre daha ötedeydi. O tarafa doğru köpek stili yüzmeye başladım. Artık kollarım da ayaklarım gibi ağırlaşmış, kurşuna dönmüştü. Kafamın suya batmak üzere olduğunu her fark edişimde duruyor ve

ayaklarımı oynatıyordum. Kendi kendime, telaşlanma, diyordum. Formundasın. Başarıyorsun. Paniğe kapılmazsan her şey yoluna girer. O ihtiyar hayvanla yaşlı kaltak yine benim hizamda ilerlemeyi sürdürdüler. Ama nereye doğru gittiğimi fark edince kahkahaları ve alayları bir anda kesildi.

Çok uzun bir süre rafta hiç yaklaşamıyormuşum gibi geldi bana. Kendi kendime, buna ışığın zayıflamasının neden olduğunu söyledim. Suyun parlak rengi kayboluyor, kızıldan mora dönüşüyordu. Sonra da kararıyordu. Hemen hemen Devore'un dişetlerinin rengini alıyordu. Ne var ki soluğum kesilir, kollarım iyice ağırlaşırken bu fikre gitgide daha az inanmaya başlıyordum.

Rafttan otuz metre uzaktayken sol ayağıma kramp girdi. Su dolmuş bir yelkenli gibi yan dönerek büzülen kaslarıma ulaşmaya çalıştım. O sırada gölün suları yine boğazımdan aşağıya aktı. Öksürüp suları tükürmeye çalıştım. Sonra öğürdüm ve midem içindekileri çıkarmaya çalışırken suya battım. Parmaklarım hâlâ dizimin yukarsındaki büzülmüş kasları arıyordu.

Gerçekten boğuluyorum, diye düşündüm. Bu felaket sonunda başıma geldiği için garip bir biçimde sakinleşmiştim. Demek ki insan böyle oluyor. Sonum geldi.

Sonra bir el ensemi kavradı. Whitmore'un en ustaca atışıyla başımda açtığı yaranın etrafındaki bütün saçlar çekiştiriliyordu. Hissettiğim acı bir anda gerçeklere dönmemi sağladı. Bu 'epinefrin' enjeksiyonundan daha etkili bir şeydi. Diğer bir el sol bacağımı kavradı. Kısa bir an müthiş bir sıcaklık hissettim. Kramp giren kaslarım gevşedi. Ve yüzerek gölün yüzeyine çıktım. Bu kez gerçekten *yüzüyordum.* Bana saniyeler kadar kısa gelen bir süre sonra raftın yanına tutunmuş derin derin soluk alıyordum. Bir yandan da sonucu bekliyordum. Her şey yoluna mı girecekti, yoksa kalbim göğsümün içinde bir el bombası gibi patlayacak mıydı? Sonunda ciğerlerim oksijen borcumu ödeyip kalbim çırpınmaktan vazgeçti. Ona bir iki dakika daha süre verdim. Sonra da sudan çıktım. Alacakaranlık gittikçe koyulaşıyordu. Kısa bir süre ellerimi dizlerime dayayarak eğildim. Batıya dönmüştüm. Üzerimden akan sular tahtalara damlıyordu. Sonra döndüm. Adamla kadına, "Yuha!"

diye bağıracaktım. Hem de işaretler yaparak. Ama bağıracağım kimse yoktu. Sokak bomboştu. Devore'la Rogette Whitmore gitmişlerdi.

Belki gitmişlerdi. Çünkü henüz Sokak'ın önemli bir bölümünü göremiyordum.

Bağdaş kurarak ay doğuncaya kadar raftta öylece oturdum. Bekliyor, Sokak'ta bir hareket olup olmadığına bakıyordum. Bu şekilde yarım saat kadar oturdum sanırım. Saatime baktım ama bunun bana bir yararı olmadı. Saat biraz su almış ve yedi buçukta durmuştu. Devore'un bana olan borçlarına Timex Indiglio'nun fiyatını da ekleyebilirdim. "Bunun fiyatı 29.95 adi herif! Parayı ver bakalım!"

Sonunda merdivenden inerek, suya süzüldüm. Kıyıya doğru mümkün olduğu kadar sessizce yüzmeye başladım. Dinlenmiştim. Başım ağrımıyordu. (Ama boynumun yukarsındaki şiş hâlâ zonklamaktaydı.) Artık kendimi şaşkın ve dengemi kaybetmiş gibi hissetmiyordum. Bazı acılardan bu işin en kötü yanı o inanmazlıktı. Boğulmuş olan çocuğun hayaleti, uçan taşlar ve göl değil de o müthiş, *bütün bunlar gerçek olamaz,* düşüncesi. Zengin ve yaşlı bilgisayar kralları karşılarına çıkan bir romancıyı boğmaya kalkışamazlar.

Yine de bu geceki maceranın tek nedeni Devore'un sadece karşısına çıkmış olmam mıydı? Onunla bir rastlantı sonucu karşılaşmamız mı? Hepsi bu kadar mıydı? Ama adam ansızın arkamda belirmişti. O yüzden bu düşünce fazla safça bir şeydi. Herhalde Devore Dört Temmuz'dan beri beni gözetletiyordu... Belki gölün karşı tarafında, ellerinde güçlü optik aletler olan birileri beni takip ediyordu. Aslında başka zaman olsa buna, "Paronayakça saçmalıklar," derdim... Oysa o ikisi beni az kalsın Dark Score'da boğuyorlardı. Tıpkı çamurlu bir su birikintisinde yüzdürülen bir çocuğun kâğıt kayığının batması gibi.

"Beni kim gözetliyorsa gözetlesin," diye kararımı verdim. Bu bana vız gelir. O iki kaçık Sokak'ta ağaçların gölgelediği bir yerlerde olabilirler. Ama umurumda değil. Yosunlar bileklerimi gıdıklayıncaya ve küçük hilal biçimi kumsalımı görünceye kadar yüzdüm. Sonra ayağa kalktım. Şimdi vücuduma çarpan soğuk hava yüzünden suratımı buruşturdum. Topallayarak karaya çıktım. Taş yağmuruna engel olmak

için bir elimi kaldırmıştım. Fakat taş atan olmadı. Bir an Sokak'ta durdum. Blucinim ve polo gömleğimden sular akıyordu. Sağıma soluma baktım. Dünyanın bu küçük parçası sadece bana ait gibiydi. Sonra suya doğru döndüm. Ayın sönük ışıkları minik kıyımızdan rafta doğru bir hat çiziyordu...

"Teşekkür ederim, Jo," diyerek eve gitmek için demiryolu traverslerinden oluşan merdivenden çıkmaya başladım. Ne var ki, merdivenin ortasında duraklayarak basamağa çöktüm. Bütün yaşamım boyunca hiç böylesine yorulmamıştım.

On Sekizinci Bölüm

Yandan dolaşıp ön kapıya gideceğime, verandanın merdiveninden çıktım. Hâlâ çok yavaş hareket ediyor, bacaklarımın ağırlığının normalin iki katı olmasına şaşıyordum. Oturma odasına girince irileşmiş gözlerle etrafıma bakındım. On yılını uzaklarda geçiren ve eve dönünce her şeyin bıraktığı gibi olduğunu gören birine benziyordum. Geyik Bunter hâlâ duvardaydı. *Boston Globe* kanepede, *Tough Stop* bilmece dergileri de sigara masasındaydı. Onlara bakarken olanları iyiden iyiye kavradım. Dolaşmak için çıkmış, bütün bu normal hafif dağınıklığa da aldırmamıştım. Ve dolaşmak yerine az kalsın ölüyordum.

Titremeye başladım. Kuzey bölümündeki yatak odasına gidip soyundum. Islak giysilerimi çıkararak küvete attım. Şap! Yine titreyerek döndüm ve aynada kendime baktım. Barda çıkan bir kavgada dövüşü kaybetmiş birine benziyordum. Bir kolumda kanları pıhtılaşmış uzun bir yarık vardı. Sol köprücük kemiğimin üzerinde gölge kanatlara benzeyen siyahımsı mor bir çürük belirmişti. Boynumda kulağımın arkası da çizilmişti. Dilber Rogette'in yüzüğündeki taş yapmıştı bunu.

Tıraş aynamı alıp enseme baktım. Annem, Sid'le ben çocukken bize, "Bunu kalın kafalarınız almıyor mu?" diye bağırırdı. Şimdi annemin kalın kafa teşhisi doğru olduğu için Tanrı'ya şükrediyordum. Hiç olmazsa kendi açımdan. Devore'un bastonuyla vurduğu yer kısa bir süre önce sönmüş olan bir yanardağın ağzına benziyordu. Yara izi kalmasını istemiyorsam, oraya dikiş attırmam gerekecekti. Sulanmış pas rengi kanlar ensemden saçlarımın diplerine kadar yayılmıştı. O çirkin görünüşlü yaradan kimbilir ne kadar kan akmış ve orayı gölün suları yıkamıştı.

Çukurlaştırdığım avucuma oksijen döktüm. Dişimi sıktım ve sıvıyı tıraş losyonu sürer gibi enseme döktüm. Müthiş canım yandı. Haykırmamak için dudaklarımı gerdim. Can acısı biraz hafiflerken pamuğa yine oksijen dökerek diğer yaralarımı da temizledim.

Duş yaptım. Bir tişörtle blucin giydim. İlçe şerifine telefon etmek için koridora çıktım. Rehbere bakmama hiç gerek yoktu. İlan tahtasına raptiyelenmiş olan 'Acil Durumda' yazılı kartta polis merkezi ve ilçe şerifinin numaralarının yanında itfaiye ve ambulans servisinin numaraları vardı. Ve bir buçuk dolara o günkü *Times*'ın bilmecesinin çözümünü öğrenebileceğiniz 900'lü numarada.

İlk üç numarayı hızla çevirdikten sonra yavaşlamaya başladım. 955-960'a erişince durakladım. Orada, koridorda telefonu kulağıma dayamış öyle duruyordum. Gözlerimin önünde bir başlık belirmişti. Ciddi *Times*'a değil de yaygaracı *New York Post*'a yakışacak bir manşet. ROMANCI, BİLGİSAYAR KRALINA 'SENİ KOCA ZORBA' DEDİ. Başsayfada ikimizin resmini yan yana basacaklardı. Ben aşağı yukarı şimdiki yaşta olacaktım. Max Devore ise yüz altı yaşındaymış gibi duracaktı. *Post,* okuyucularına olayı açıklarken çok eğlenecekti. Devore (yanındaki ıslakken ancak kırk beş kilo gelen hanım arkadaşıyla birlikte) yarı yaşındaki bir romancıyı alt etmişti. Üstelik bu romancı, fotoğrafından anlaşıldığı kadar sportmen ve formdaydı.

İlkel beyninde gerekli yedi numaranın sadece altısıyla beklemek zorunda kalan telefon sonunda yoruldu. İki defa şıkırdayıp beni tekrar açık hatla baş başa bıraktı. Alıcıyı kulağımdan çekerek bir an ona baktım. Sonra da yavaşça yerine bıraktım.

Basının bazen neşeli, bazen nefret uyandıran ilgisi konusunda bir muhallebi çocuğu gibi davranamam. Ama dikkatli bir adamım. Öfkeli, postlu bir memeli hayvanın yanında olduğu gibi. Amerika kendini eğlendiren insanları garip, yüksek tabakadan pahalı fahişelere dönüştürdü. Medya ise halkın kendisine davranışından şikâyetçi olma cesaretini gösteren ünlülerle de alay ediyor. Gazeteler ve dedikodu programları, "Yakınmayı bırak!" diye bağırıyorlar. (Zafer ve öfkeyle cevap da veriyor.) "Sana o kadar parayı sadece bir şarkı söylemem ya da Louisville Slugger'ı oynaman için mi verdik? Yanılıyorsun, ahmak!

O parayı veriyoruz, çünkü bu işi başarıyla yaptığın zaman şaşırmak hoşumuza gidiyor. Başaramadığın zaman da bu durum bizi eğlendiriyor. Gerçek şu: Siz bir metasınız. Bizi eğlendiremeyecek duruma düştüğünüzde sizi öldürüp yiyebiliriz."

Tabii *aslında* sizi yiyemezler. Gömleksiz fotoğrafınızı basar ve yağlandığınızı yazarlar. Çok içtiğinizden ya da fazla hap aldığınızdan söz ederler. Spago'da bir yıldız adayını kucağınıza çekip, dilinizi onun kulağına sokmaya çalıştığınız geceyi açıklar ve alayla gülerler. Ama sizi *gerçekten* yiyemezler. Aslında *Post*'un benim ağlayan bir bebecik olduğumu açıklaması ya da Joy Leno'nun açılış monoloğunda olaydan söz etmesi düşüncesi yüzünden telefonu kapatmadım. Birdenbire elimde bir kanıt olmadığını hatırlamıştım. Bizi kimse görmemişti. Max Devore ise kendisi ve özel yardımcısı için kolaylıkla tanık bulabilirdi.

Ayrıca önemli bir şey daha vardı. İlçe şerifi ifademi alması için George Footman'ı (Namıdiğer baba) yollayabilirdi. O hain adamın küçük Mikey'i göle nasıl düşürdüğünü dinlemesi için. Daha sonra üçü bir araya gelip kimbilir nasıl gülerlerdi!

Bunun yerine John Storrow'u aradım. Onun bana doğru olanı, tek mantıklı şeyi yaptığımı söylemesini istiyordum. Sadece çaresiz insanların böyle yollara başvuracaklarını bana hatırlatmasını. (O iki düşmanımın çok eğleniyorlarmış gibi gülmelerine aldırmayacaktım. Hiç olmazsa şu sıralar.) Storrow'un bana Ki Devore konusunda hiçbir şeyin değişmediğini, büyükbabasının velayet davasının başlamadan biteceğini söylemesi de beni rahatlatacaktı.

John'un evindeki telesekretere bir mesaj bıraktım. Sadece, "Mike Noonan'ı ara. Acil bir durum yok. Geç saatte de bana telefon edebilirsin." Sonra John Grisham'ın genç avukatların bayılıncaya kadar çalıştıklarıyla ilgili sözlerini hatırlayarak hukuk bürosunun numarasını çevirdim. Telesekreteri dinleyerek verilen talimatı yerine getirdim. Telefonumdaki tuşlardan STO yazılı olanlara bastım. Bu John'un soyadının ilk üç harfiydi.

Bir şıkırtı oldu ve sonra avukatın sesini duydum. Ama ne yazık ki genç adam bir telesekretere konuşmuştu. "Merhaba, ben John Storrow. Bu hafta sonu annemle babamı görmek için Philadelphia'ya gidi-

yorum. Pazartesi günü büroda olacağım. Haftanın geri kalan günlerini iş gereği dışarda geçireceğim. Fakat salıyla cuma arası bana ulaşmak için..."

John'un verdiği numara 207-955 diye başlıyordu. Yani Castle Rock'ın koduyla. Herhalde bu, avukatın Wiew'da daha önce kaldığı iyi bir otelin numarasıydı. "Mike Noonan," dedim. "Fırsat bulunca beni ara. Dairendeki telesekretere de bir mesaj bıraktım."

Bira almak için mutfağa gittim. Ardından buzdolabının önünde durarak mıknatıslarla oynamaya başladım. Devore bana, "Pezo," demişti. "Fahişen nerede, pezo?" Bir dakika sonra da ruhumu kurtarmayı teklif etmişti. Aslında komik bir durumdu. İçki dolabıyla ilgilenmeyi teklif eden bir sarhoş gibi. Mattie, "Senden gerçek bir sevgiyle söz etti," demişti. "Senin dedenin babasıyla, onu dedesinin babası 'aynı kaba ederlermiş'."

Buzdolabından bira almaktan vazgeçerek telefona gittim ve Mattie'yi aradım.

Yine bir telesekreterle karşılaştım. Bu akşam şansım yoktu anlaşılan. "Merhaba. Benim ama ya dışardayım ya da şu anda telefona gelmem imkânsız. Bir mesaj bırakın. Tamam mı?" Bir sessizlik oldu. Uzaktan bir fısıltı sesi geldi. Sonra Kyra bağırdı. Neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. *"Mutlu bir mesaj bırakın!"* Konuşmayı anneyle kızın kahkahaları izledi ve bunu bir bip sesi yarıda kesti.

"Merhaba, Mattie. Ben Mike Noonan," dedim. "Ben sadece..."

Cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Ama buna gerek kalmadı. Bir şıkırtıdan sonra Mattie'nin kendisi telefona, "Merhaba, Mike," dedi. Teypteki neşeli kahkahalarla bu yenilgiyi kabul eden, kasvetli ses arasında öyle büyük bir fark vardı ki, bir an bir şey söyleyemedim. Sonra genç kadına ne olduğunu sordum.

Mattie, "Hiç," dedi. Ve sonra da ağlamaya başladı. "Neler olmadı ki. İşimi kaybettim. Lindy beni kovdu."

Tabii Lindy bunu 'kovmak' diye tanımlamamıştı. Olaydan, 'kemerleri sıkmak' diye söz etmişti. Ama bu yine de Mattie'nin kovulması demekti. Dört Gül Birleşik Kitaplığı için ayrılan fona bakarsam yıllar

boyu kütüphaneyi destekleyen kişilerin arasında Bay Max Devorc'un adının olduğunu göreceğimden emindim. Ve ihtiyar, kitaplığı desteklemeyi de sürdürecekti... Yani Lindy Briggs istediğini yaparsa.

"Lindy'nin gözleri önünde konuşmamalıydık," desem ve hatta kitaplığa hiç uğramasam da Mattie yine kovulacaktı. Bunu biliyordum. "Aslında böyle bir şeyin olacağını bilmeliydik."

"John Storrow *anlamıştı.*" Genç kadın bir yandan ağlıyor, bir yandan da kendini toplamak için çabalıyordu. "Bana, 'Velayet davası sırasında Max Devore seni köşeye kıstırmak için elinden geleni yapacak,' dedi. Yargıç sana nerede çalıştığını sorduğunda senin, 'Ben işsizim, sayın hakim,' diye cevap vermeni sağlayacak. John'a, Bayan Briggs'in hiçbir zaman böyle bir şey yapmayacağını söyledim. Özellikle Melville'in *Bartleby* konusunda öyle zekice bir konuşma yapan birine. O zaman John bana ne dedi, biliyor musun?"

"Hayır."

"'Sen çok gençsin,' dedi. O sırada adamın büyüklük tasladığını düşündüm. Oysa haklıymış. Öyle değil mi?"

"Mattie..."

"Ben şimdi ne yapacağım, Mike? Şimdi ne yapacağım?" Panik adlı farenin bu kez Wasp Hill Yoluna gittiği anlaşılıyordu.

Soğuk soğuk, neden benim metresim olmuyorsun, diye düşündüm. Sana 'Yardımcı Araştırmacı' adını veririz. Vergi Dairesi için son derecede uygun bir iş bu. Sana üst bas, mağazalardan bir iki kart ve bir ev alırım. Wasp Hill Sokağı'ndaki o geniş paslı kovadan kurtulursun. İki hafta tatil yaparsın. Şubatı Maui'de geçirmeye ne dersin? Tabii Ki'nin eğitimini de ben üstlenirim. Ve yılın sonunda da bol ikramiye alırsın. Çok düşünceli davranırım. Çok düşünceli ve dikkatli. Seni haftada bir iki defa ziyaret ederim, küçük kızın uyuduktan sonra. Bütün gereken bana, 'Evet,' demen ve bir anahtar vermen. Bütün gereken, istediğimi yapmaya razı olman. Bütün gece, karanlıkta. İstediğim yerlere dokunmama izin vermem. Hiçbir zaman, 'Hayır, dur!' dememen!"

Gözlerimi kapattım.

"Mike? Orada mısın?"

"Tabii," diyerek başımın arkasındaki zonklayan yaraya dokundum. Can acısıyla yüzümü buruşturdum. "Durum düzelecek, Mattie. Sen..."

Genç kadın, "Karavanın borcu henüz bitmedi," dedi. Neredeyse inleyecekti. "İki telefon faturasını ödeyemedim. Beni telefonu kesmekle tehdit ediyorlar. Jipin vitesinde ve arka dingilinde arıza var. Ki'nin geçen haftaki Tatil İncil Okulunun taksidini ödeyebilirim sanırım. Bayan Briggs bana, daha önce hiç uyarı almadığım için üç haftalık ücretimi ödedi. Ama Ki öyle çabuk büyüyor ki, giysileri hemen küçülüyor... Şortlarının hepsinde delikler var... O l-l-lanet olasıca çamaşırlarında da..."

Mattie tekrar ağlamaya başladı.

"Durumunu düzeltinceye kadar sana yardım edeceğim," dedim.

"Hayır, buna izin veremem..."

"Pekâlâ, verirsin. Kyra için vereceksin. Daha sonra hâlâ istiyorsan bana borcunu ödersin. İstersen harcadığım her dolar ve sentin hesabını tutarız. Ama şimdi seni destekleyeceğim." Sonra için için ekledim ve ben senin yanındayken hiçbir zaman giysilerini çıkarmayacaksın. Sana söz veriyorum. Ve bu sözümü tutacağım.

"Mike, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Belki öyle, belki de değil. Sen ne dersen de, bunu *yapacağım.* Bana engel olmaya kalkış da göreyim!" Genç kadını başıma gelenleri anlatmak için aramıştım. Oysa bu şimdi bana dünyanın en kötü fikriymiş gibi gözüküyordu. "Sen daha ne olduğunu anlayamadan velayet sorunu çözümlenecek. Ondan sonra burada sana iş verecek kadar cesur birini bulamazsan, ben Derry'de bunu yapacak birilerini bulurum. Ayrıca bana doğruyu söyle. Artık yer değiştirmenin daha iyi olacağını düşünmeye başlamadın mı?"

Mattie hafifçe gülmeyi başardı. "Evet, böyle söylenebilir."

"John'dan bugün haber aldın mı?"

"Evet, aldım. Philadelphia'da, annesiyle babasının yanında. Bana oranın numarasını verdi. Ben de kendisini aradım."

John, Mattie'ye bayıldığını söylemişti. Belki genç kadın da ona bayılıyordu. Bu düşünce yüzünden duygularımda hissettiğim o hafif sarsıntı için, bütün bunlar hayal ürünü, dedim. Hiç olmazsa kendi kendimi buna inandırmaya çalıştım. "John, işini bu şekilde kaybetmene ne dedi?"

"Senin gibi konuştu. Ne var ki ben yine de kendimi pek güvende hissetmedim. Oysa sen bana güven verdin. Bunun nedenini bilmiyorum." Ben biliyordum. Ben yaşça büyüktüm. Ve genç kadınlar için çekiciliğimizin baş nedeni buydu. Onların kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyorduk. "John, salı günü tekrar gelecek. Onunla öğle yemeği yiyeceğim."

Sakin sakin, "Belki ben de size katılırım," dedim. Sesim hiç titremiyordu.

Önerim, Mattie'nin sesinde sıcak bir ifadenin belirmesine neden oldu. Teklifimi kabul etmesi yüzünden kendini suçlu hissettim. İşte size bir paradoks. "Bu harika olur! Ne dersin, John'u arayıp ikinizin de buraya gelmesinin daha iyi olacağını söyleyeyim mi? Yine bahçede et kızartabilirim. Belki Ki'yi YİO'ya da göndermem. Sofrada dört kişi oluruz. Kızım ona bir masal daha okuyacağını umuyor. Geçen seferki pek hoşuna gitmiş."

"Harika," dedim. Bunu içtenlikle söylemiştim. Kyra'nın da yemeğe katılması durumu daha doğal bir hale sokacaktı. Böylece Mattie'yle John'un arasına giriyormuşum gibi bir izlenim yaratmayacaktım. İkisinin de randevulaştıkları havası yok olacaktı. O zaman John'u müvekkiline meslek ahlakına uymayan bir duygu beslemekle suçlayamayacaklardı. "Ki, *Hansel'le Gretel*'i dinlemeye hazır sanırım. Şimdi kendini nasıl hissediyorsun, Mattie? İyi misin?"

"Sen aramadan önceki halimden daha iyiyim."

"Çok güzel. Her şey düzelecek."

"Bana söz ver."

"Şimdi verdiğimi sanıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Sen iyi misin, Mike? Sesinde biraz... bilmem ki... Konuşman biraz tuhaf..."

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. Gerçekten de bir saat süre önce boğulmak üzere olduğuna inanan biri için iyi sayılırdım. "Telefonu kapatmadan önce sana bir soru sorabilir miyim? Çünkü bu beni deli edecek."

"Tabii sorabilirsin."

"Orada yemek yediğim akşam, Devore sana dedemin babasıyla onun dedesinin babasının birbirlerini tanıdıklarını söylemiş. İddiasına göre çok sıkı fıkıymışlar."

"'Onlar aynı kaba ederlermiş,' dedi. Bu sözü pek zarif buldum!"

"Devore başka bir şey söyledi mi? İyi düşün."

Genç kadın kendini zorlasa da aklına başka bir şey gelmedi. Ona, o konuşma konusunda aklına başka bir şeyler gelirse beni aramasını söyledim. Ya da kendini yalnız hisseder, korkar veya bir şeyler yüzünden endişelenirse. Ona daha fazla bir şeyler söylemek istemiyordum. Ama John'la son maceram konusunda açık açık konuşmaya karar vermiştim bile. Lewiston'daki adı o aktörünki gibi George Kennedy olan özel dedektiften yardım istememiz belki ihtiyatlı bir davranış olurdu. Mattie'yle Kyra'ya gözkulak olmaları için TR'ye bir iki adamını yollayabilirdi. Max Devore, bekçimin de söylediği gibi gerçekten deliydi. O zamanlar bu durumu pek kavrayamamıştım. Ama şimdi anlıyordum. Kuşkuya kapılmaya başladığım an elimi başımın arkasına götürmem yeterli olacaktı.

Tekrar buzdolabına gittim ve yine kapısını açmayı unuttum. Onun yerine ellerim mıknatıslara gitti. Onları yine sağa sola itmeye başladım. Kelimelerin oluşmalarını, bozulmalarını, gelişmelerini seyrediyordum. Bu acayip bir tür yazıydı... Ama yine de *yazıydı.* Dalgınlaşmaya başlamamdan bunu anlıyordum.

Bu yarı ipnotize durumunu kendiniz geliştirirsiniz. Sonunda bunu istediğiniz zaman başlatıp sona erdirebilirsiniz... Hiç olmazsa her şey yolundayken. Bu işe başladığınız zaman kafanızın sezgiyle ilgili bölümünün kilitleri açılır. Ve o bölüm bir seksen santim yüksekliğe kadar çıkar. (Anten gibi. İyi günlerinizde üç metreyi bile bulabilir.) Oraya eriştiğinde o noktada kalır ve kara sihirle ilgili mesajlar, parlak resimler yollamaya başlar. Normal durumda o kısım kilitlidir ve diğer makinelerle bir ilişkisi yoktur. Neredeyse unutulmuş durumda kendi kendine çalışır... Ama özel durumlarda kendi kendine yerinden çıkar ve siz beklenmedik bir anda transa geçersiniz. Kafanız mantıklı düşüncelerle ilgisi olmayan bazı bağlantılar kurar. Beklenmedik, parlak hayaller

belirir. Kimi açılardan yaratma işleminin en garip yanlarından biri de budur. İlham perileri birer hayalettir ve bazen çağrılmadan gelirler.

Evimde hayaletler dolaşıyor.

Sara Laughs'da her zaman hayaletler vardı... Sen onları kışkırtıyorsun...

Buzdolabının kapağına, "kışkırtıyorsun" yazdım. Ama bu bana doğru gözükmedi. Onun üzerine etrafında meyve ve sebze biçimi mıknatıslardan bir daire oluşturdum. Böylesi daha iyi oldu. Çok daha iyi. Orada bir an öylece durup kollarımı kavuşturdum. Yazı masamda bir söz ya da deyim bulmakta zorlandığım zaman da böyle yapardım. Sonra 'kışkırtma' kelimesinin harflerini dağıttım. Onun yerine "Güvenli" yazdım. Ardından bunu "Güvenli değil" diye uzattım.

"Dairenin içi güvenli değil," dedim. Bunter'in çıngırağı hafifçe çaldı. Sanki benimle aynı fikirdeydi.

Harfleri topladım. Bunu yaparken aklıma avukatım geldi. İnsanın Romeo adlı bir avukatının olması çok garip, diye düşündüm.

(Dairenin içine "romeo" sözcüğünü yazdım.)

Ve George Kennedy adlı bir dedektifinin olması da.

(Buzdolabının kapağında "George" adı belirdi.)

Acaba Kennedy bana Andy Drake konusunda yardım edebilir mi?

(Buzdolabının kapağında "drake" ismi yazıldı.)

Belki o bana bazı ipuçları verir. Şimdiye kadar özel dedektifle ilgili bir roman hiç yazmadım. Ve küçük ayrıntılar...

(Buzdolabının kapağındaki drake adının yerine "ayrıntılar" sözcüğünü geçirdim.)

...her zaman önemlidir. 3 sayısını yan yatırdım. Altına I harfini koydum. Böylece bir yaba oluşturdum. Şeytan, ayrıntıların içinde.

Oradan başka bir yerlere kaydım. Nereye gittiğimi tamı tamına bilmiyorum. Çünkü yoğun bir transa girmiştim. Kafamın sezgilerle ilgili bölümü öylesine yükselmişti ki, bir araştırma grubu bile onu bulamazdı. Buzdolabımın önünde durmuş harflerle oynuyor, hiç düşünmeden küçük fikir parçacıklarını yazıyordum. Belki siz böyle bir şey olacağına inanmıyorsunuz. Ama her yazar bu durumu bilir.

Kendime gelmeme antrenin camlarına vuran ışık neden oldu. Başımı kaldırdım ve Chevrolet'min gerisinde bir arabanın durduğu-

nu gördüm. Duyduğum dehşet yüzünden mideme kramp girdi. O anda doldurulmuş bir tabanca için sahip olduğum her şeyi verebilirdim. Çünkü gelen Footman'dı. Öyle olmalıydı. Devore'la Whitmore, Warrington'a döndükten sonra ona telefon etmişler ve Noonan'ın iyi bir Marslı gibi davranmaya yanaşmadığını söylemişlerdi. "Oraya gidip işini bitir!"

Arabanın kapısı açıldığı ve içerde tavandaki ışık yandığı zaman, rahat bir soluk aldım. Tabii bu rahatlama koşullara bağlıydı. Kimin geldiğini bilmiyordum. Ama onun 'baba' olmadığı kesindi. Gelen adam katlanmış bir gazeteyle bir karasineğin bile işini bitiremezdi... Oysa aslında Jeffrey Dahmer konusunda aynı hataya düşen pek çok kimse vardı.

Buzdolabının üzerine sprey tüpleri dizilmişti. Hepsi de eskiydi. Herhalde ozon tabakasına dostça davranacak şeyler değillerdi. Bilmiyorum. Bu tenekelerin Bayan M.'nin gözünden nasıl kaçmış olduğunu bilmiyorum. Ama şimdi buna seviniyordum. Dokunduğum ilk sprey kutusunu aldım. Üzerinde KARA BAYRAK yazılıydı. Şahane bir seçimdi bu. Kapağı açıp tüpü blucinimin sol ön cebine soktum. Sonra da evyenin sağındaki çekmelere döndüm. En üst çekmede gümüşler vardı. İkincide Jo'nun 'tavuk pislikleri' diye tanımladığı şeyler, tavuk termometresinden, parmaklarınızı yakmamanız için mısır koçanına taktığınız o alete kadar her türlü şey. Üçüncü çekmeceye ise birbirine uymayan çok sayıda biftek bıçağı dizilmişti. İçlerinden birini alarak blucinimin sağ ön cebine koydum. Ve kapıya gittim.

Kapının dışındaki lambayı yaktığım zaman verandada bekleyen adam hafifçe irkildi. Sonra hipermetrop bir tavşan gibi bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. Boyu bir altmış kadardı. Sıska ve soluk suratlıydı. Saçlarını çocukluğumda 'rüzgâr uçurmuş' diye tanımlanan biçimde kestirmişti. Kahverengi gözlerini camları yağlı gibi duran bağa çerçeveli bir gözlük koruyordu. Küçük ellerini iki yanına sarkıtmıştı. Bir elinde yassı deri bir çanta, diğerinde de küçük, beyaz dikdörtgen biçimi bir kart tutuyordu. Kaderimde elinde iş kartı tutan biri tarafından öldürülmek olduğunu sanmıyordum. Onun için kapıyı açtım.

Adam gülümsedi. Woody Allen'ın filmlerinde oynayanların yüzünde görülen o endişeyle karışık bir tebessümdü bu. Aslına bakarsa-

nız adam Woody Allen tarzı giyinmişti. Kolları biraz kısa olan kareli, solmuş bir gömlek, bacak arası fazla sarkan bez bir pantolon. Biri ona Woody Allen'a benzediğini söylemiş olmalı, diye düşündüm. Evet, muhakkak.

"Bay Noonan?"

"Evet."

Bana kartını uzattı. Üzerinde kabarık altın yaldızlı harflerle, YENİ YÜZYIL EMLAK BÜROSU yazılıydı. Onun altında daha alçakgönüllü siyah harflerle yazılmış adı vardı.

Sanki okumam yazmam yokmuş gibi, "Ben Richard Osgood'um," diye açıklayarak elini uzattı. Amerikan erkeğinin bu harekete karşılık verme isteği benliğine işlemiştir. Ama o gece ben bu isteğe karşı koydum. Osgood pembe pençesini kısa bir süre öyle havada tuttu. Sonra elini indirerek avucunu sinirli sinirli pantolonuna sildi.

Bekledim.

"İçeri girebilir miyim?"

"Hayır."

Bir adım gerileyerek avucunu tekrar pantolonuna kuruladı. Sonra kendini toparlar gibi oldu. "Kaba davranmaya gerek olduğunu hiç sanmıyorum, Bay Noonan."

Kabalık etmiyordum. Kaba davranmak isteseydim, suratına hamamböceği ilacını püskürtürdüm. "Max Devore'la bakıcısı bu akşam beni gölde boğmaya çalıştılar. Davranışım nezaket kurallarına uymuyorsa, nedeni bu olmalı."

Osgood'un suratındaki şok ifadesi gerçekti sanırım. "Son romanınızla fazla uğraşıyorsunuz sanırım, Bay Noonan. Max Devore gelecek yıl yaş gününde seksen altısına basacak. Tabii o güne çıkabilirse. Ve şimdi bu bile biraz kuşkulu gözüküyor. Zavallı adam artık sandalyesinden kalkıp yatağına zor gidiyor. Rogette'e gelince..."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," diye homurdandım. "Hatta bunu yirmi dakika önce sizin yardımınız olmadan gördüm. Buna ben bile inanamıyorum. Her neyse... Benim için ne getirdiyseniz onu bana verin."

Küstah bir tavırla, "tamam, istiyorsan öyle davran" der gibi. "İyi ya," diye mırıldandı. Deri çantasının yanındaki cebin fermuarını açtı.

İçinden beyaz bir zarf çıkardı. Bu, iş zarfı büyüklüğündeydi ve kapatılmıştı. Adamın elindekini aldım. Osgood'un kalbimin şiddetle çarptığını sezmeyeceğini umuyordum. Devore oksijen tüpüyle dolaşan bir insan için çok hızlı davranmıştı. Şimdi soru şuydu: Adam bu sefer ne yapmaya çalışıyor?

"Teşekkür ederim," diyerek kapıyı kapatmaya başladım. "Bahşiş olarak bir içki parası verirdim, ama cüzdanımı şifonyerin üzerinde bıraktım."

"Durun! Bu mektubu okuyup cevabınızı bana vermeniz gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Devore bana emir verebileceği düşüncesine nasıl saplandı, bilmiyorum. Ama onun fikirlerinin davranışlarımı etkilemesine izin verecek değilim. Gidin artık!"

Dudakları sarkarken ağzının iki yanında derin gamzeler belirdi. Şimdi Woody Allen'a hiç benzemiyordu. Şu anda ruhunu şeytana satmış olan ve patronunun ucu çatallı kuyruğunun çekilmesine dayanamayan elli yaşında bir emlakçıydı. "Size dostça bir öneride bulunacağım, Bay Noonan. Dikkatli olun. Max Devore oyun oynanacak biri değil."

"O halde şanslıyım. Çünkü ben oyun oynamıyorum."

Kapıyı kapayarak elimde zarfla antrede durdum. Bay Yeni Yüzyıl Emlakçısını izliyordum. Hem öfkelenmiş, hem de şaşırmış gibiydi. Herhalde son zamanlarda kimse onu kapıdan kovmamıştı. Belki bunun adama bir yararı olacak, yaşamının biraz perspektif kazanmasını sağlayacaktı. Osgood'a Max Devore olsun olmasın boyunun hiçbir zaman bir altmıştan daha uzun olamayacağını hatırlatacaktı. Topuklu kovboy botları giydiği zaman bile.

Osgood kapının önünden, "Bay Devore cevap bekliyor!" diye seslendi.

Ben de bağırarak cevap verdim. "Telefon ederim." Sonra iki elimin orta parmaklarını kaldırdım. Daha önce Max'la Rogette'e yapmak istediğim çifte kartal işaretiydi bu. "Belki o arada bu cevabı aktarırsınız."

Neredeyse adamın gözlüğünü çıkararak gözlerini ovuşturmasını bekledim. Ama Osgood arabasına gidip çantasını içeri attı ve taşıta

bindi. Geri geri bahçe yolundan çıktı. Onun gittiğinden emin oluncaya kadar bekledim. Sonra oturma odasına geçerek zarfı açtım. İçinde bir tek sayfa vardı. Ve belli belirsiz parfüm kokuyordu. Ben çocukken annemin sürdüğü parfümün kokusunu tanıdım. Galiba adı Beyaz Omuzlar'dı. Sayfanın yukarsına kabartma harflerle bir kadına yakışacak, düzgün bir ad yazılmıştı.

ROGETTE D. WHITMORE

Saat 20.30

Sevgili Bay Noonan,

Max sizinle tanıştığı için çok sevindiğini açıklamamı istedi. Ben de aynı duyguyu paylaştığımı söylemeliyim. Çok komik bir adamsınız, insanı eğlendiriyorsunuz! Maskaralıklarınız bizi epeyce güldürdü. Şimdi gelelim işimize. M. Size çok basit bir anlaşma teklif ediyor. Onun hakkında sorular sormaktan vazgeçer ve hukuki manevralarınızı sona erdireceğinize söz verirseniz -yani rahatını kaçırmayacağınıza söz verirseniz- Bay Devore da torununun velayetini alma çabalarını sona erdirecek. Buna söz veriyor. Eğer bu sizce uygunsa Bay Osgood'a sadece, 'Kabul ediyorum,' demeniz yeterli olacak. O bu mesajı bize getirecek! Max pek yakında özel jetiyle California'ya dönmeyi umuyor. Artık ertelemeyeceği bazı işleri var. Ama burada geçirdiği sürenin zevkini çıkardı. Ve özellikle sizi çok ilginç buldu. Benden velayetin sorumluluk isteyen bir şey olduğunu hatırlatmamı istedi. Bu sözlerini unutmamanızı da diliyor.

Rogette

Not: Max sorusunu cevaplamadığınızı bana hatırlattı. Kadın gerçekten cilveli mi? Bunu çok merak ediyor.

R."

Mektubu ikinci defa okudum, sonra üçüncü defa. Kâğıdı masaya bırakırken durakladım ve dördüncü defa tekrar göz gezdirdim. Tele-

fona koşup hemen Mattie'yi aramamak için kendimi zor tutuyordum. Ona, "Savaş sona erdi, Mattie," diyecektim. "İşini elinden alıp beni göle atmak savaşın son iki atışıydı. Max artık vazgeçiyor."

Ama hayır. Kesinlikle emin oluncaya kadar bunu yapamazdım.

Onun yerine Warrington'u aradım. Ve karşıma gecenin dördüncü telesekreteri çıktı. Devore'la Whitmore öyle neşeli, dostça bir şey istememişlerdi. Motellerdeki buzmakinesi kadar soğuk bir ses bana 'bip'ten sonra mesajımı bırakmamı söyledi.

"Ben Noonan," dedim. Daha sözlerime devam edemeden bir 'şık' sesi duyuldu. Telefon açılmıştı.

Rogette Whitmore alaylı ve boğuk bir sesle, "Yüzmenin zevkini çıkardınız mı?" diye sordu. Kadını görmemiş olsaydım, onun Barbara Stanwyck gibi çok soğuk, ama çekici bir kadın olduğunu düşünürdüm. Üstünde şeftali rengi ipek sabahlıkla kırmızı kadife bir kanepeye kıvrılıp uzanmıştı. Bir elinde telefon diğerinde de fildişi bir ağızlık vardı.

"Sizi yakalayabilseydim, Bayan Whitmore, o zaman hissettiklerimi çok iyi anlardınız."

"Ahh," dedi. "Kalçalarım karıncalanıyor."

"Lütfen bana kalçalarınızı hatırlatmayın."

Kadın, "Böyle sözler beni etkilemez, Bay Noonan," dedi. "Bize büyük zevk veren bu telefonunuzu neye borçluyuz?"

"Bay Osgood'u cevap vermeden buradan yolladım."

"Max böyle yapacağınızı tahmin etti. 'Bizim genç pezo kişisel cevabın değerine inanıyor,' dedi. 'Bunu ona bakar bakmaz anlıyorsun'."

"Savaşı kaybettiği zaman ağzını bozuyor, değil mi?"

"Bay Devore hiçbir savaşı kaybetmez." Sesi en aşağı on derece soğuklaşmış ve alayla karışık neşesi tamamen kaybolmuştu. "O hedeflerini değiştirebilir ama kaybetmez. Bu akşam asıl siz kaybedene benziyordunuz, Bay Noonan. Gölde çırpınıyor, avaz avaz bağırıyordunuz. Korkuyordunuz, değil mi?"

"Evet. Hem de çok."

"Bunda haklıydınız. Acaba ne kadar şanslı olduğunuzun farkında mısınız?"

"Size bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii, Mike... Sizi Mike, diye çağırabilir miyim?"

"Bay Noonan'dan vazgeçmeyin daha iyi. Şimdi... beni dinliyor musunuz?"

"Hem de soluğumu tutarak."

"Patronunuz yaşlı ve deli. Velayet davası bir tarafa, onun bir iskambil oyunuyla bile başa çıkabileceğini sanmıyorum. O bir hafta önce yenildi."

"Konuya girer misiniz? Açıklamak istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet, var. Onun için beni dinleyin ve sözlerimi doğru dürüst anlamaya çalışın. Devore bir daha bu akşamki gibi bir olaya kalkışırsa o ihtiyar bunağı yakalarım. O sümük içinde kalmış oksijen maskesini kıçına sokarım. Ta ciğerlerine kadar. O zaman ciğerlerini kıçından havalandırmayı başarır. Ayrıca sizi de bir daha Sokak'ta görecek olursam, Bayan Whitmore, o zaman sporculuğum tutar. Sizi ayaklarınızdan yakaladığım gibi döndürür döndürür bir gülle gibi atarım. Beni anlıyor musunuz?"

Sustum. Kesik kesik soluyordum. Hem şaşırmıştım, hem de kendi kendime kızıyordum. Biri bana böyle sözler söyleyebileceğimi iddia etseydi, onu alaya alırdım.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Bayan Whitmore?" dedim. "Hâlâ orada mısınız?"

Kadın, "Evet, buradayım," dedi. Onu kızdırmak istemiştim, ama aslında sesinde alay vardı. "Şimdi ağzını bozan kim, Bay Noonan?"

"Benim," diye cevap verdim. "Ve söylediklerimi de sakın unutma seni gidi taş atmaya meraklı cadı!"

"Bay Devore'a vereceğiniz cevap?"

"Onunla anlaşabiliriz. Ben dilimi tutarım, avukat da öyle. Devore da Mattie'yle Kyra'nın hayatından çıkar. Ama diğer yandan böyle davranmakta ısrar ederse..."

"Biliyorum, biliyorum. Onun canına okuyacaksın! Acaba bir hafta sonra neler hissedeceksin, küstah, ahmak yaratık?"

Ona en ustaca davrandığı anda bile, taşları yine bir kız gibi attığını söyleyecektim. Bu sözler dilimin ucuna kadar gelmişti ki kadın telefonu kapattı.

Orada, elimde alıcıyla birkaç saniye durdum. Sonra da telefonu kapattım. Devore'unki bir hile miydi? Hem öyle gibiydi, hem değildi. John'un bu olayı öğrenmesi gerekliydi. Avukat, telesekretere annesiyle babasının telefon numarasını bırakmamıştı. Ama numara Mattie de vardı. Ancak genç kadını ararsam ona olanları açıklamak zorunda kalacaktım. Galiba bu konuşmaları sabaha ertelemek daha iyi olacaktı.

Elimi cebime soktum. Az kalsın orada sakladığım bıçak avucuma batıyordu. Onu unutmuştum. Bıçağı alıp mutfağa gittim ve çekmeceye attım. Böcek ilacını da buzdolabının üzerine, diğer kutuların yanına bırakmak için döndüm. Sonra da durakladım. Meyve ve sebze biçimi mıknatısların oluşturduğu dairenin içinde şöyle bir şey vardı.

git
19
aşa

Bunu ben mi yapmıştım? İyice trans haline girmiş ve bu mini bilmeceyi buzdolabının kapısına mı yazmıştım? Hatırlamıyordum. Eğer öyleyse ne anlama geliyordu?

Belki de bunu başka biri yaptı, diye düşündüm. Gözle görülmeyen oda arkadaşlarımdan biri.

"Aşağı git-19," diye tekrarlayarak elimi uzattım ve harflere dokundum. Bu bir ipucu muydu? Yoksa 19 aşağıya in, anlamında mıydı? Biraz bilmeceye benziyordu. Bazen bir bilmece için kısa ipuçları verilirdi. Sadece, "Soldan sağa 19'a bak." Ya da, "Yukarıdan aşağı 19." Eğer kastedilen buysa bile hangi bilmeceye bakacaktım?

"Burada bana biraz yardım edilmesi iyi olur," dedim. Ama bir cevap alamadım. Ne kendi kafamın içinden, ne de ruhlardan. Sonunda kendi kendime vaat ettiğim birayı aldım. Elimde tenekeyle gidip kanepeye oturdum. *Tough Stuff* bilmece kitabını aldım. Üzerinde çalıştığım bilmeceye baktım. Adı, *İçki Daha Çabuktur*'du. Bilmece bağımlılarının komik buldukları kelime oyunlarıyla doluydu. Sarhoş aktör? Marlon Brandi. Sarhoş güneylilerle dolu roman? Çakırkeyif Tequila. Polisi kuşkulandıran kadın? Bloody (Kanlı) Mary. Yukardan aşağıya 19

ise Doğulu Dadı'ydı. Ve her bilmece hastası bunun 'Amalı' olduğunu bilirdi.

Kitabı karıştırarak diğer 19 numaralı yukardan aşağı kelimelere baktım. Mermerle çalışanların aleti? (Keski) Ethanöl ve dimetik eter? (İsomer'ler.) Kitabı öfkeyle bir tarafa attım. Zaten o sözlerin anahtarının bu kitapta olduğunu kim söylemişti? Evde belki öyle elli kitap daha vardı. Dördü beşi biramın durduğu masamın ucundaki çekmecedeydi. Kanepede arkama yaslanarak gözlerimi kapattım.

Ben fahişelerden her zaman hoşlandım... Bazen onların yerleri benim yanım.

Burada iyi köpeklerle pis itler yan yana dolaşabilirler.

Burada kent sarhoşu yok. Bu rolü hepimiz sırayla oynuyoruz.

İşte o burada oldu. Evet.

Uyuyakaldım. Üç saat sonra uyandığım zaman boynum tutulmuştu ve başımın arkası şiddetle zonkluyordu. White Mountains'da gök gürlemekteydi. Evin içi ise çok sıcak gibiydi. Kanepeden kalktığımda bacaklarımın deriye adeta yapışmış olduklarını fark ettim. Çok çok yaşlı bir adam gibi ayaklarımı sürüyerek kuzey bölümüne gittim. Islak giysilerime baktım. Onları çamaşır odasına götürmeyi düşünsem de o kadar eğildiğim takdirde başım patlayabilirdi.

"Hayaletler," diye mırıldandım. "Onlarla siz ilgilenin. Döner askıdaki pantolonlarla iç çamaşırlarının yerlerini değiştirebildiğinize göre, bunları da kirli torbasına koyabilirsiniz."

Üç Tylenol yutarak yattım. Bir ara ikinci defa uyandım. Hayalet çocuğun yine ağladığını duydum.

"Sus, artık," dedim ona. "Sus, Ki! Kimse seni alıp bir yere götürmeyecek. Güvendesin." Sonra tekrar uykuya daldım.

On Dokuzuncu Bölüm

Telefon çalıyordu. Soluk alamadığım boğulmayla ilgili bir rüyadan bu sese doğru yükseldim. Ve kendimi sabah güneşinde buldum. Ayaklarımı yandan yere sarkıtırken başımın arkası sancıdığı için yüzümü buruşturdum. Ben yetişemeden telefon susacaktı, her zaman böyle olurdu. Sonra tekrar uzanacak ve kalkmadan önce on dakika boş yere kimin aradığını düşünecektim.

Tırrıng... tırrıng... tırrıng...

Telefon on defa mı çalmıştı? Yoksa on iki defa mı? Hesabı şaşırmıştım. Kötü bir şeyler olmadığını umuyordum. Ama bildiğim kadarıyla insanlar iyi haber verecekleri zaman bu kadar uğraşmazlardı. Parmaklarımı hafifçe başımın arkasına dokundurdum. Canım çok yansa da o derin, mide bulandıran sancı kaybolmuştu. Elime baktığım zaman parmaklarımda kan da yoktu.

Yalınayak koridorda ilerleyerek telefonu açtım. "Alo?"

"Eh, hiç olmazsa çocukla ilgili velayet davasında tanıklık etmek zorunda kalmayacaksın."

"Bill?"

"Evet."

"Bunu nereden öğrendin..." Köşeden başımı uzatarak o kuyruğunu sallayan, sinir bozucu kedi-saate baktım. Yediyi yirmi geçiyordu ve sıcak şimdiden boğucuydu. Biz TR'deki Marslıların dediği gibi, "Seksten daha sıcak"tı. "Sen adamın verdiği kararı..."

"Benim onun işleri konusunda hiçbir bilgim yok." Bill alınmış gibiydi. "O hiçbir zaman beni arayıp fikrimi almadı. Ben de önerilerde bulunmak için ona telefon etmedim."

"Ne var? Neler oluyor?"

"Televizyonu daha açmadın mı?"

"Daha kahveyi ocağa bile koymadım."

Bill özür dilemedi. Yaşlı adam sabah altıdan sonra kalkan insanların başlarına gelen her şeye layık olduklarını düşünürdü. Ama uykum iyice açılmıştı ve bekçimin neler söyleyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Devore dün gece intihar etmiş, Mike. Sıcak su dolu bir banyoya girerek başına plastik bir torbayı geçirmiş. Herhalde çabuk öldü. Ciğerlerinin durumunu düşünecek olursan..."

Evet, diye düşündüm. Son nefesini vermesi herhalde uzun sürmedi. Evin nemli yaz sıcağından boğucu bir hal almış olmasına rağmen ürperdim.

"Onu kim bulmuş? O kadın mı?"

"Evet, tabii."

"Ne zaman?"

"Kanal 6'nın haber bülteninde onun 'gece yarısından biraz önce öldüğünü' açıkladılar."

Tam o sırada ben kanepede uyanmış ve her tarafım tutulmuş halde gidip yatmıştım.

"Kadının bu işte parmağı var mı?"

"Yani Kevorkyan gibi davranıp davranmadığını mı soruyorsun? İzlediğim haber programında bundan söz etmediler. Lakeview Market'teki dedikodu fabrikası herhalde şimdi hızla çalışıyordur. Ama payımı almak için henüz oraya gitmedim. Eğer Rogette adama yardım ettiyse bile onu cezalandıracaklarını sanmıyorum. Ya sen? Sonuçta adam seksen beş yaşındaydı ve sağlığı iyi değildi."

"Devore'u TR'de mi gömecekler? Bunu biliyor musun?"

"Cenaze California'ya götürülecekmiş. Kadın, salı günü Palm Springs'de tören yapılacağını söyledi."

Mattie'nin meselelerinin kaynağı, çiçeklerle dolmuş bir şapelde yatarken, Kyra Devore'un dostları öğle yemeklerini sindiriyor ve uçan daireleri atmaya hazırlanıyor olacaklardı. Durum ne kadar garipti. Şaşkın şaşkın, bu olayı kutlayacağız, diye düşündüm. Palm Springs'deki küçük Mikroçip Şapelinde neler yapılacağını bilmiyordum, ama Wasp

Hill Yolu'nda dans edilecek. Herkes ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak, 'Evet, Tanrım!' diye bağıracak.

O zamana kadar biri öldüğü için hiç böylesine sevinmemiştim. Ama Devore'un öldüğünü duymak beni mutlu etmişti. Böyle hissettiğim için üzülsem de duygularıma engel olmak elimde değildi. O ihtiyar köpek beni göle düşürmüştü... Ama daha gece sona ermeden kendisi boğulmuştu. Ilık su dolu küvette otururken plastik bir torbanın içinde boğulmuştu.

"Televizyoncular olayı bu kadar çabuk nasıl öğrenmişler? Konu hakkında bir fikrin var mı?" Medya ölümü bir jet hızıyla öğrenmemişti. Sonuçta cesedin bulunduğu anla yedi haberleri arasında yedi saat vardı. Ayrıca televizyon habercileri biraz tembel insanlardı.

"Whitmore onları aramış. Gece yarısından sonra saat ikide Warrington'daki salonda bir basın toplantısı düzenlemiş. O büyük koyu kırmızı pelüş kanepede oturarak soruları cevaplamış. Hani Jo'nun, 'Bu bir meyhaneye yakışır,' dediği tablo. 'Ama kanepeye çıplak bir kadının uzanmış olması gerekir.' Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Televizyonda arka planda iki ilçe şerif yardımcısı vardı. Bir de Motton'daki Jaquard's Cenaze Evi'nde çalışan bir adamı seçtim."

"Çok garip."

"Evet. Whitmore gevezelik ederken herhalde ceset yukarda yatıyordu... Ancak, kadın patronunun emirlerini yerine getirdiğini iddia etti. Devore'un bir kaset bıraktığını söyledi. Adam bantta intihar için cuma akşamını seçtiğini, böylece şirketin hisse senetlerinin değerinin etkilenmeyeceğini açıklıyormuş. Rogette'den de hemen medyayı çağırmasını ve şirketin durumunun sağlam olduğunu açıklamasını istiyormuş. Oğlu ve yönetim kurulu sayesinde her şey yolunda gidecekmiş. Rogette bunları söyledikten sonra cenaze töreninin Palm Springs'de yapılacağını açıkladı."

"Devore intihar ediyor. Ve temsilcisi sayesinde hissedarların telaşlanmamaları için bir basın toplantısı düzenliyor."

"Evet. Bu tam Devore'dan beklenecek bir hareket."

Bill'le aramıza bir sessizlik çöktü. Düşünmeye çalışıyor, bunu başaramıyordum. Bütün istediğim başım ağrısın ağrımasın yukarı çıkıp çalışmaya başlamaktı. Andy Drake, John Shackleford ve onun çocukluk arkadaşı korkunç Ray Garraty'e katılmak istiyordum. Romanımda çılgınlık vardı. Ama bu anlayabildiğim bir çılgınlıktı.

Sonunda, "Bill," dedim. "Hâlâ dost muyuz?"

O hemen, "Tanrım," diye cevap verdi. "Evet. Ama bazı kimseler sana soğuk davranırlarsa bunun nedenini de anlayacaksın, değil mi?"

Tabii anlayacaktım. Çoğu kişi yaşlı adam öldüğü için beni suçlayacaktı. Oysa adamın sağlık durumu belliydi. Böyle düşünmeleri tamamen delilikti. Tabii pek çok kişinin buna inanacağını sanmıyordum. Ancak bazı kimseler bu iddiayı kabulleneceklerdi. Hiç olmazsa bir süre için. Bunu biliyordum. John Shackleford'un çocukluk arkadaşıyla ilgili gerçeği bildiğim gibi.

"Çocuklar, bir zamanlar bir kaz vardı. Vaktiyle ipek tüylü bir palaz olarak yaşadığı yere uçarak geri döndü. Bu kent eyalet sınırlarının içinde değildi. Kaz, her tarafta altın yumurtalar yumurtlamaya başladı. Kentliler hem bunlara hayran hayran bakmak, hem de paylarına düşenleri almak için toplandılar. Ama artık o kaz pişti ve suçun da birinin üzerine yıkılması gerekiyor." Beni biraz suçlasalar da asıl Mattie'ye kızacaklardı. Ki'yi sessizce büyükbabasına vereceği yerde savaşmaya kalkıştığı için.

Bill, "Bundan sonraki birkaç hafta fazla dikkati çekmemeye çalış," diye önerdi. "Ben olsam öyle yaparım. Hatta, ortalık yatışıncaya kadar bir iş bahanesiyle TR'den uzaklaşman daha iyi olur."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bunu yapamam. Ben bir roman yazıyorum. Pılımı pırtımı toplayıp gidersem o zaman bir daha o kitabı yazamam. Bu daha önce de oldu. Aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyorum."

"Hikâye güzel, öyle mi?"

"Fena sayılmaz. Yine de önemli olan bu değil... Bu, şey... bu eserin bazı nedenlerle benim için çok önemli olduğunu söyleyelim."

"Fikirlerini Derry'e kadar taşıyamaz mısın?"

"Ne o, William, beni buradan atmaya mı çalışıyorsun?"

"Sana gözkulak olmaya çalışıyorum. Hepsi o kadar. Bildiğin gibi benim görevim bekçilik. Daha sonra seni uyarmadığımı söyleme. Kovanda şiddetli bir vızıltı başlayacak. Kentte seninle ilgili iki hikâye dolaşıyor, Mike. Bunlardan birincisi Mattie Devore'la yattığınla ilgili. Diğeri ise buraya, TR'yi parça parça etmek için geldiğinle. Bulabildiğin bütün kirli çamaşırları ortaya dökecekmişsin."

"Yani Jo'nun başladığı işi bitirecekmişim. Bu hikâyeyi yayan kim, Bill?"

Yaşlı bekçi cevap vermedi. Yine deprem bölgesine girmiştik. Bu kez topraklar daha fazla sarsılıyordu.

"Üzerinde çalıştığım eser bir roman, Bill," dedim. "Ve olay Florida'da geçiyor."

"Ya? Öyle mi? Üç küçük hecenin müthiş bir rahatlığı böylesine yansıtacağını kim bilebilirdi.

"Bu gerçeği etrafa yayabilir misin?"

Bill, "Bunu başarabilirim sanırım," dedi. "Eğer Brenda Meserve'yle konuşursan, bu haber etrafa daha hızlı yayılır ve ta uzaklara kadar gider."

"Pekâlâ. Dediğini yapacağım. Şimdi Mattie'ye gelelim..."

"Mike, bana hesap..."

"Benim Mattie'yle yattığım falan yok. Hiçbir zaman böyle bir şey söz konusu olmadı. Bu olayı şöyle açıklayabilirim. Yoldan iniyor ve bir köşeyi dönüyorsun. Ve orada iriyarı bir adamın ufak tefek bir zavallıyı dövdüğünü görüyorsun." Bir an durdum. "Mattie'yle avukatı salı günü öğle yemeği için bahçede et kızartmayı planlıyorlar. Ben de onlara katılmayı düşünüyorum. Bu yemek yüzünden kentliler Devore'un mezarının üzerinde dans ettiğimizi mi düşünecek?"

"Evet, bazıları öyle düşünecek. Royce Merrill ve Dickie Brooks. Yvette onlardan, 'Pantolonlu kocakarılar' diye söz ediyor.

"Canları cehenneme! Hepsinin!"

"Neler hissettiğini anlıyorum. Ama Mattie'ye zaferini kentlilerin yüzlerine çarpmamasını söyle." Bill neredeyse yalvarır gibi konuşmuştu. "Hiç olmazsa bu kadarını yap, Mike. O kadın ızgarayı karavanın arka tarafına götürebilir, değil mi? Bu onu öldürmez sanırım. Hiç ol-

mazsa market ya da garajdan bakanlar dumandan başka bir şey göremezler."

"Mesajını iletirim. Eğer o yemeğe katılırsam, ocağı ben kendim arka tarafa taşırım."

Bill, "O genç kadınla çocuğuna hiç yaklaşmazsan daha iyi olur," dedi. "Bunun üzerime vazife olmadığını söyleyebilirsin. Ama şimdi seninle bir aile dostu olarak konuşuyorum. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

O anda gördüğüm rüyanın bir bölümünü hatırladım. Mattie bana istediğimi yapmamı söylüyordu. Birden heyecanlandım. Sonra, "Öyle olduğunu biliyorum, Bill," diye cevap verdim.

"Tamam." Yaşlı bekçi ona çıkışmadığım için rahatlamıştı. Ya da onun deyimiyle, "Kendisini okula götürmeyeceğim için." "Artık telefonu kapatayım da kahvaltını et."

"Beni aradığın için çok teşekkür ederim."

"Aslında aramayacaktım. Ama Yvette beni ikna etti. 'Evlerine bekçilik ettiğin kişiler arasında en çok Mike'la Jo Noonan'ı severdin,' dedi. 'Adam tam da geri döndüğü sırada onunla bozuşmamalısın'."

"Ona çok teşekkür ettiğimi söyle," dedim.

Alıcıyı yerine bırakarak telefona düşünceli düşünceli baktım. Bill'le aramız tekrar düzelmiş gibiydi... Yine de onunla tam anlamıyla dost olduğumuzu da sanmıyordum. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Kesinlikle! Bill'in bazı konularda bana yalan söylediğini ve bazı şeyleriyse sakladığını anladığım an durum değişmişti. Sara'yla Red-Tops'u nasıl tanımladığını sezdiğim zaman da aynı şey olmuştu. "Bir adamı kafasında kurduğu hayaller yüzünden suçlayamazsın."

Bu doğruydu. Öyle yapmamaya da çalışmıştım... Ama yine de bazı şeyleri biliyordum.

Oturma odasına gidip televizyonu açtım. Sonra da tekrar kapattım. Uydu antenim değişik elli ya da altmış kanalı olsa da hiçbir yerel kanalı almıyordu. Fakat mutfakta portatif bir televizyon vardı. Tepesindeki anteni göle doğru çevirirsen ABC'nin Batı Maine'deki ortağı WMTW'yi alabilirdin.

Rogette'in mektubunu kaparak mutfağa gittim ve dolapların altındaki yere kahve makinesiyle birlikte konulmuş olan küçük Sony'i açtım. *Günaydın Amerika* programı vardı. Ama çok geçmeden yerel haber için kesilecekti. O arada kadının mektubunu tekrar inceledim. Bu kez mesajın kendinden çok ifadeyle ilgilendim. Oysa bir gece önce sadece mesajın içeriğine dikkat etmiştim.

Rogette, *"Max pek yakında özel jetiyle California'ya dönmeyi umuyor,"* diye yazmıştı.

"Artık erteleyemeyeceği bazı işleri var."

"Yani rahatını kaçırmayacağına söz verirsen."

Bu lanet olasıca şey bir intihar mektubuydu!

Başparmağımı kadının kabartma harflerle yazılmış olan adına sürdüm. "Sen bunu biliyordun," dedim. "Mektubu yazdığım sırada biliyordun. Hatta belki de bana taş atarken. Ama neden?"

Rogette, *"Benden velayetin sorumluluk isteyen bir şey olduğunu hatırlatmamı istedi,"* diye de yazmıştı. "Bu sözlerini unutmamanızı da diliyor."

Velayet meselesi sona ermişti. Öyle değil mi? Satın alınıp bedeli ödenen bir yargıç bile bir çocuğun velayetini bir ölüye veremezdi.

GA programı sonunda yerini yerel haberlere bıraktı. Görüntü karlıydı. Tabii ilk haber Max Devore'un intiharıyla ilgiliydi. Görüntü karlı olsa da Bill'in sözünü ettiği koyu kırmızı kanepeyi görebiliyordum. Rogette oraya oturmuş, ellerini de sükûnetle kucağına bırakmıştı. Bana arka plandaki şerif yardımcılarından biri George Footman'mış gibi geldi. Ama görüntü kötü olduğu için tam anlamıyla emin olamadım.

Whitmore'un açıkladığına göre Bay Devore sekiz aydır sık sık yaşamına son vermekten söz etmişti. Çok hastaydı. Bir akşam önce kadından kendisiyle birlikte gelmesini istemişti. Whitmore şimdi yaşlı adamın son bir defa güneşin batışını seyretmek istediğini anlatıyordu. Kadın, "Gerçekten de gurup harikaydı," diye ekledi. Ben de bunu tasdik edebilirdim. Güneşin batışını çok iyi hatırlıyordum. Onun ışığında boğulma tehlikesi geçirmiştim.

Rogette, Devore'un açıklamasını okurken telefon tekrar çaldı, Mattie'ydi bu. Hüngür hüngür ağlıyordu.

"Haberler..." dedi. "Mike, gördün mü?... Biliyor musun?..."

Başlangıçta anlaşılabilen sözleri ancak bunlardı. Ona olayı bildiğimi, Bill Dean'in beni aradığını ve olayın bir bölümünü yerel haber programında yakaladığımı söyledim. Mattie cevap vermek istedi ama konuşacak halde değildi. Suçluluk, rahatlama, dehşet ve hatta neşe... genç kadının hıçkırıklarında bunların hepsi vardı. Mattie'nin duygularını anlıyordum. O sabah, haber programını açıncaya kadar Max Devore'un başdüşmanı olduğuna inanmıştı. Ne var ki, üç yaşındaki kızın annesini bu halde görmesi fikri hoşuma gitmiyordu.

Mattie, "Arkada..." demeyi başardı. "Kahvaltı etti. Şimdi de b-bir b-b-bebek pik-pik..."

"Şimdi de bebek pikniğinde. Evet. İyi. Öyleyse kendini bırak. İçini boşalt. İyice rahatla."

Genç kadın en aşağı iki dakika, hatta belki de daha uzun bir süre ağladı. Telefonu kulağıma bastırmış temmuz sıcağında terliyor ve sabırlı olmaya çalışıyordum.

Devore bana, "Ruhunu kurtarman için sana son bir şans tanıyorum," demişti. Ama bu sabah artık o bir ölüydü. Ruhu da kim bilir nereye gitmişti? Fakat Mattie kurtulmuştu ve ben de yazı yazabiliyordum. Yaşamın bana müthiş gözükmesi gerekirken nedense böyle değildi.

Mattie sonunda kendini toplamaya başladı. "Affedersin." Lance'in ölümünden beri... hiç böyle ağlamadım. Gerçekten ağlamadım.

"Bu anlaşılabilir bir durum. Sana izin verildi."

Genç kadın, "Öğle yemeğine gel," dedi. "Lütfen öğle yemeğine gel. Ki öğleden sonra Tatil İncil Okulunda tanıştığı bir arkadaşına gidecek. Seninle konuşabiliriz. Biriyle konuşmalıyım... Tanrım, başım dönüyor. Lütfen geleceğini söyle."

"Çok isterim. Ama bence bu iyi bir fikir değil. Özellikle Ki orada yokken."

Ona, Bill Dean'le yaptığım konuşmayı -sansürden geçirerek- tekrarladım. Genç kadın beni dikkatle dinledi. Konuşmam bittiğinde öfkeyle bağıracağını sanıyordum. Oysa bir tek basit gerçeği unutmuştu. Mattie Stanchfield Devore, ömrü boyunca burada yaşamıştı. Durumun nasıl olduğunu da biliyordu.

Genç kadın, "Başımı öne eğer, dilimi tutar ve birileriyle ilişki kurmazsam olaylar daha çabuk sona erecek," dedi. "Anlıyorum. Elimden geldiğince böyle davranmaya çalışacağım. Ama her şeyin bir sınırı var. O ihtiyar, kızımı elimden almaya çalışıyordu. O lanet olasıca markette gevezelik edenler bunun farkında değiller mi?"

"*Ben* farkındayım."

"Biliyorum. Onun için seninle konuşmak istedim."

"Neden Castle Rock alanında erken bir akşam yemeği yemiyoruz? Cuma günü olduğu gibi? Beş sularında?"

"Ki'yi de getirmem..."

"İyi," dedim. "Onu da getir. Ona *Hansel'le Gretel*'i ezbere bildiğimi ve masalı kendisiyle paylaşmaya hazır olduğumu söyle. Philadelphia'ya, John'a telefon edip ona ayrıntıları anlatır mısın?"

"Evet. Bir saat daha bekleyeceğim. Tanrım! Ne kadar mutluyum! Bunun doğru olmadığını biliyorum! Ama öyle mutluyum ki neredeyse patlayacağım."

"Ben de öyle." Genç kadın bir an sesini çıkarmadı. Onun ağlarcasına içini çektiğini duydum. "Mattie? İyi misin?"

"Evet. Peki üç yaşında bir çocuğa büyükbabasının öldüğünü nasıl söylersin?"

O ihtiyar köpeğin ayağının kaydığını ve tepe üstü bir poşetin içine düştüğünü söyle, diye düşündüm. İçimden deli gibi gülmek geldiği için avucumu ağzıma bastırdım.

"Bilmiyorum. Ama Ki döner dönmez bunu yapmalısın."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü o seni, özellikle de yüzünü görecek."

Yukardaki çalışma odasına tam tamına iki saat dayanabildim. Sonra sıcak yüzünden oradan kaçtım. Saat onda, verandadaki barometre ısının otuz beş derece olduğunu açıklıyordu. İkinci katın bundan birkaç derece daha sıcak olduğunu tahmin ettim.

Elektrikli yazı makinesini prizden çıkarıp aşağıya indirdim. Bunun bir hata olmadığını umuyordum. Gömleğimi çıkarmış, öyle ça-

lışmıştım. Tam oturma odasından geçerken makine, ter içindeki karnımın üzerinden kaydı. O modası geçmiş köpeği az kalsın ayak parmaklarımın üzerine düşürüyordum. O zaman aklıma göle düştüğüm zaman burkulan bileğim geldi. Yazı makinesini bırakıp ayağıma baktım. Rengârenkti. Siyah ve mor. Kenarları da kırmızı. Neyse ki çok şişmemişti. Galiba soğuk suda kalmam bileğimin fazla şişmesine engel olmuştu.

Yazı makinesini göle bakan verandadaki masaya koydum. Bir uzatma kordonu bularak onu Bunter bana dikkatle bakarken prize taktım. Sonra gölün sisli mavi-gri yüzeyine dönüp oturdum. O eski endişe krizlerinden birinin başlamasını bekledim. Büzülen karın kasları, zonklayan gözler ve en kötüsü göğsümü sıkıp soluk almamı engelleyen gizli çelik çemberler. Oysa böyle bir şey olmadı. Kelimeler yukarı katta olduğu gibi düzgünce akmaya başladı. Gölden arada sırada esen hafif rüzgâr, çıplak bedenimi tatlı tatlı okşuyordu. Max Devore, Mattie Devore, Kyra Devore'u unuttum. Jo Noonan ve Sara Tidwell'i de. Kendimi de. Florida'daydım ve tam iki saat orada kaldım. John Shackleford'un idam saati yaklaşırken Andy Drake de zamanla yarışıyordu.

Gerçeğe dönmeme telefon neden oldu. Ve bu kez çalışmam yarıda kesildiği için öfkelendim. Eğer yazı yazmam yarıda kesilmeseydi, herhalde eriyerek verandada terli, yapışkan bir yığın halini alıncaya kadar çalışacaktım.

Arayan ağabeyimdi. Onunla annemden söz ettik. Sid'e göre artık annemin birkaç tahtası değil, tümü eksikti. Haziranda kalça kemiğini kıran kız kardeşi Francine de öyle. Sid ne durumda olduğumu öğrenmek istiyordu. Ona iyi olduğumu söyledim. Yeni kitaba başlamaya çalışırken bazı pürüzlerle karşılaşmıştım, ama artık her şey yoluna girmiş gibiydi. (Benim ailemde insanın dertlerinden söz etmesine ancak bunlar geride kaldıklarında izin verilir.) Sid'cik nasıldı? Kardeşim, "Sıçrıyorum," diye cevap verdi. Sid'in on iki yaşında bir çocuğu vardı: Bu nedenle son moda argo lafları kullanıyordu. Yeni muhasebe şirketi ayakta durmaya başlamıştı. Ama doğrusu Sid bir süre için endişelenmişti. (Tabii bunu ilk defa öğreniyordum.) Durum düzelinceye kadar işleri idare etmem için kendisine kasımda verdiğim borç için bana ne

kadar teşekkür etse azdı. Ben de, "Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdim," diye cevap verdim. Bu doğruydu. Özellikle anneme hem onun yanında, hem de telefonda benden daha çok zaman ayırdığı düşünülürse.

Biraz daha tatlı tatlı konuştuk. Sid sonra, "Eh, artık yakanı bırakayım," dedi. Kardeşim telefonda hiçbir zaman, "Hoşça kal," ya da, "Görüşmek üzere," demezdi. Sanki sizi rehine olarak almış gibi, "Artık yakanı bırakayım," derdi. "Orada serin serin oturmaya çalış, Mike. Hava durumu haberlerinde, New England'da hafta sonunda havanın cehennemden daha sıcak olacağı açıklandı.

"Durum kötüleşirse kendimi her zaman göle atabilirim. Hey, Sid?"

"Hey ne?" Bu da, "Artık yakanı bırakayım," gibi çocukluğumuzdan kalma bir şeydi. Bu insanı rahatlatıyorsa da yine de garip bir yanı vardı.

"Bizim bütün aile Prout's Neck'ten geldi, değil mi? Yani babamın tarafı." Annem tamamıyla bambaşka bir dünyadandı. Erkeklerin Lacoste polo gömlekleri, kadınların da elbiselerinin altına tam boy kombinezon giydikleri ve herkesin Dixie'nin ikinci bölümünü bildiği bir dünyadan. Annem, babamla Portland'da, üniversitenin amigoluk yarışmasında tanışmıştı. Annemin ailesi, "Mephis sosyetesindendi, hayatım." Ve bunu kimseye unutturmazlardı.

Sid, "Öyle sanırım," dedi. "Evet. Bak, bana şerecemiz konusunda sorular sorma, Mike. Ben hâlâ yeğenle kuzen arasındaki farkı anlamış değilim. Bunu Jo'ya da söyledim."

"Öyle mi?" İçimde her şey durdu sanki... Ama şaşırdığımı söylemeyeceğim. Yani artık o sırada.

"Evet, tabii."

"Jo, neyi öğrenmek istedi?"

"Bildiğim her şeyi. Tabii ben fazla bir şey bilmiyorum ya, o başka. Jo'ya annemin dedesinin dedesini anlatabilirdim. Hani şu Kızılderililerin öldürdüğü o adamı. Ama galiba annemin ailesi Jo'yu ilgilendirmiyordu."

"Bu ne zaman oldu?"

"Önemli mi?"

"Olabilir."

"Pekâlâ... Dur bakayım. Galiba Patrick apandist ameliyatı olduğu sıradaydı. Evet, bundan eminim. 1994'ün şubat ayında. Mart da olabilir. Yok, yok... şubat olduğundan hemen hemen eminim."

Rite Aid'in araba parkında olanlardan altı ay önce. Jo ölümünün gölgesi altında yaşıyordu. Tentenin gölgesine giren bir kadın gibi. Ama hamile değildi. Henüz değildi. Jo gündüzleri TR'ye geliyor ve sorular soruyordu. Bill Dean'e göre bu sorular kimilerini rahatsız eden türde şeylerdi... Ne var ki, karım soru sormakta yine de ısrar etmişti. Evet. Çünkü Jo bir şey bulduğu zaman beze dişlerini geçirmiş bir teriye gibi, onu asla bırakmazdı. Karım, o kahverengi spor ceketli adama da sorular sormuş muydu? Kahverengi spor ceketli adam kimdi?

"Evet, tabii ya. Patrick hastanedeydi. Dr. Alpert durumunun iyi olduğunu söylüyordu. Ama telefon çalar çalmaz fırladım. Arayanın Alpert olduğunu sanıyordum. Patrick'in birdenbire tekrar fenalaştığını söyleyeceğinden korkuyordum."

"Felaketin yaklaştığı duygusuna da nereden kapıldın, Sid?"

"Bilmiyorum, ahbap. Nedense böyle bir hisse kapıldım işte. Her neyse... Ama arayan Alpert değil, Johanna'ydı. Karın şimdi olduğun yerde ya da civardaki kentlerin birinde yaşayan atalarımız olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Üç, hatta belki de dört kuşak önce. Ona bunu bilmediğimi, sana sormasının iyi olacağını söyledim. Yani sen biliyor olabilirdin. Ama Jo, 'Ona sormak istemiyorum,' dedi. 'Bu bir sürpriz olacak.' E, sana gerçekten sürpriz yaptı mı?"

"Evet," dedim. "Müthiş bir sürprizdi bu. Babamız istakozcuydu..."

"Ağzını topla! O bir sanatçıydı. 'Kıyıda yaşayan ilkel bir sanatçı'ydı. Annem ondan hâlâ böyle söz ediyor!" Sid'in pek güldüğü yoktu.

"Kahretsin! Babam istakoz kaplarından yapılmış sigara masaları ve bahçe iskemleleri satardı. Tabii o sırada romatizması iyice arttığı için körfeze açılıp istakoz sepetlerini çekemiyordu."

"*Ben* bunu biliyorum. Ama annem evliliğini sansürden geçirdi. Televizyon için çevrilen bir film gibi."

Bu çok doğruydu. Ailede bizim de bir Blanche Du Bois'miz vardı. "Babam Prout's Neck'ten bir istakozcuydu. B..."

Müzik kulağı olmayan Sid korkunç bir tenor sesle, *"Babam yuvarlanan bir taştı,"* diye şarkı söylemeye başladı. "Ve onun şapkasını astığı her yer evi sayılırdı..."

"Haydi, Sid. Bu ciddi bir konu. Babamın ilk teknesi ona miras kalmıştı, değil mi? Babasından..."

Sid, "Evet, hikâye böyle," diye cevap verdi. "Jack Noonan'ın Tembel Betty'si. İlk sahibi Paul Noonan. O da Prout'sdandı. Tekne 1960'da bir tayfundan iyice hırpalandı."

Ben doğduktan iki yıl sonra. "Ve babam tekneyi 1963'te satışa çıkardı."

"Evet. Tekneye ne olduğunu bilmiyorum. Ama başlangıçta o Paul dedenindi. Çocukken ne çok istakoz çorbası içtiğimizi hatırlıyor musun, Mikey?"

Düşünmeden, "Deniz kıyısının en ucuz yemeği," dedi. "Karadakilerin kıyma-rostosu gibi." Maine kıyısında yetişmiş bütün çocuklar gibi bir lokantaya girip istakoz söylemek aklıma bile gelmez. Bu, karadakilere özgü bir şeydir. Şimdi Paul dedeyi düşünüyordum. 1890'larda doğmuştu. Paul Noonan, Jack Noonan'ın babasıydı. Jack Noonan da Mike'la Sid Noonan'ın. Ve aslında bütün bildiğim de bundan ibaretti. Sadece Noonan'lar şimdi durduğum ve ter içinde yüzdüğüm bu yerden çok uzaklarda büyümüşlerdi.

"Onlar aynı kaba pislerlerdi."

Devore'un öğrendikleri yanlıştı, hepsi o kadar. Biz Noonan'lar polo gömlekler giyen, Memphis'in kibar ailelerinden olmadığımız zaman, Preut's Neck'lilerdik. Zaten Devore'un dedesinin babasıyla benimkinin bir ilişkileri olamazdı. O aşağılık ihtiyar benim iki katı yaşımdaydı. Bu da kuşakların birbirine tutmadığını gösteriyordu.

Ama eğer Devore *tamamıyla* yanılıyorduysa, o zaman Jo neyin peşindeydi?

Sid, "Mike?" diye sordu. "Orada mısın?"

"Evet."

"İyi misin? Açıkçası konuşmandan pek de iyi olmadığın anlaşılıyor."

"Sıcak yüzünden," dedim. "Bir de senin yaklaşan bir uğursuzlukla ilgili duyguların. Beni aradığın için teşekkür ederim, Sid."

"Ben de orada olduğun için teşekkür ederim."

"Sıçrıyorum," dedim.

Bir bardak soğuk su almak için mutfağa gittim. Bardağı doldururken buzdolabının kapağındaki mıknatısların kaymaya başladıklarını duydum. Hızla dönerken soğuk suyun birazı ayaklarıma döküldü ama bunu hayal meyal fark ettim. Noel Baba bacadan çıkıp gitmeden önce onu görebileceğini uman bir çocuk kadar heyecanlıydım.

Dokuz plastik harfin her yönden kayarak bir daire oluşturduklarını zar zor görebildim. Bunlar CARLADEAN kelimesi yazılacak biçimde birleştirilmişlerdi... Bir saniye sonra görülmeyen ama müthiş bir varlık yanımdan hızla geçti. Saçımın bir teli bile kalkmadı ama bana sanki yerimden oynamışım gibi geldi. Ekspres geçerken peronun kenarında durduğunuzda olduğu gibi. Hayretle bağırdım ve bardağı şaşkın şaşkın tekrar tezgâha bıraktım. Sular döküldü. Artık soğuk suya ihtiyacım yoktu. Çünkü Sara Laughs'ın mutfağındaki hava soğumuştu.

Soluk verdim ve nefesimin buharlaştığını gördüm. Hava ocak ayında soğuk bir günde olduğu kadar soğuktu. Bir soluk ya da iki. Sonra soğuk kayboldu. Ama mutfak gerçekten soğumuştu. Ve belki beş saniye içersinde vücudumu kaplayan ter sanki ince bir buz tabakasına dönüşmüştü.

CARLADEAN sözcüğünü oluşturan mıknatıslar birdenbire etrafa dağıldılar. Bu, bir çizgi filmde bir atomun parçalanmasını seyretmeye benziyordu. Mıknatıslı harfler, meyveler ve sebzeler buzdolabının kapısından uçarak mutfağa dağıldılar. Bu dağılmaya neden olan öfkenin adeta tadını aldım. Barut gibi.

Ve bir şey bu öfkenin karşısında geriledi. Bir iç çekişi andıran üzgün fısıltıyı duydum. Daha önce de işitmiştim bunu. *"Ah, Mike! Ah, Mike!"* Teybe yakalanan sesti bu. O sırada pek emin değildim, ama artık hiç kuşkum kalmamıştı. Bu Jo'nun sesiydi.

Peki diğeri kimdi? Neden o harfleri dağıtmıştı?

Carla Dean. Bill'in karısı değildi. Onun adı Yvette'di. Bekçinin annesi miydi? Ya da büyükannesi?

Mutfakta dolaşarak buzdolabı mıknatıslarını hazine avındaki ipuçları gibi toplamaya başladım. Sonra hepsini kapağa yapıştırdım. Hiçbir şey onları elimden kapmadı. Hiçbir şey ensemdeki teri dondurmadı. Bunter'in çıngırağı da çalmadı. Ama yine de yalnız değildim. Ve bunu biliyordum.

CARLADEAN: Jo bunu öğrenmemi istemişti.

Fakat başka *bir şey* istememişti. Bir başka şey ise ok gibi yanımdan geçmişti. Ben bu adı okumadan mıknatısları dağıtmak istiyordu.

Jo buradaydı. Geceleri ağlayan o çocuk da öyle.

Ve başka ne?

Başka ne evimi benimle paylaşıyordu?

Yirminci Bölüm

Önce onları göremedim. Bu şaşılacak bir şey değildi. Boğucu cumartesi saatleri akşama yaklaşırken Castle Rock'ın yarı ahalisi alanda toplanmıştı sanki. Havayı yaz ortasına özgü o puslu ışık aydınlatıyordu. Çocuklar oyun yerindeki salıncaklara ve diğer şeylere üşüşmüşlerdi. Parlak kırmızı yelekli yaşlı adamlar satranç oynuyorlardı. Hepsi bir kulübün üyeleriydi sanırım. Bir grup genç de çimlerin üzerine uzanmış, alnı bantlı bir çocuğun gitar çalarak söylediği şarkıyı dinliyorlardı. Bu parça İan ve Sylvia'nın eski bir plağından kalmıştı. Neşeli bir şarkıydı.

"Ella Speed aşk eğlencesine dalmıştı.
John Martin, Ella'yı Kırk Bir'lik bir Colt'la vurdu."

Parkta koşucular yoktu. Uçan daireleri kovalayan köpekler de. Hava fazla sıcaktı.

Müzisyenlerin parçalar çaldıkları sahnemsi yere doğru döndüm. 'Castle Rockers' adlı sekiz kişilik bir grup müziğe başlamaya hazırlanıyordu. (Çaldıkları Rock and Roll'a en yakın parçanın *In the Mood* olduğunu tahmin ettim.) Aynı anda küçük bir çocuk arkadan bana çarparak dizlerimin yukarsına sarıldı. Az kalsın beni çimlerin üzerine deviriyordu.

O küçük çocuk neşeyle, "Seni yakaladım," diye bağırdı.

Mattie seslendi. "Kyra Devore!" Sesinde hem neşe, hem de öfke vardı. "Mike'ı devireceksin!"

Döndüm. Yağlanmış McDonald kesekâğıdını yere atarak çocuğu havaya kaldırdım. Bu doğal bir hareketti ve harika bir şeydi. Sağlıklı bir

çocuğun ağırlığını, onu havaya kaldırıncaya kadar fark etmiyorsunuz. Parlak bir tel gibi vücudunda dolaşan canlılığı da. Boğulacak gibi olmadım. (Çocukken sinemaya gittiğimizde ve benim filmin acıklı sahnelerinde gözlerim dolduğunda Sid, "Fazla duygusallaşayım deme," diye fısıldardı.) Ama, evet, Jo'yu düşündüm. O uğursuz araba parkında yere yığıldığı zaman karnında olan çocuğu da.

Ki çığlıklar atarak gülüyordu. Kollarını açmıştı. Üzerlerinde Raggedy Ann ve Andy'nin resimleri olan kalın, enli tokaların tuttuğu saçları ikiye ayrılarak yüzünün iki yanından sarkmıştı.

Ben de gülerek, "Kendi kalecine çelme takma," diye bağırdım. O da bana bağırdı. "Kendi talecine çeme takma! Kendi talecine çeme takma!" Bu pek hoşuma gitti.

Onu yere, ayaklarının üzerine bıraktım. İkimiz de gülüyorduk. Ki arkaya doğru bir adım attı. Bir ayağı diğerine takıldığı için çimlerin üzerine oturuverdi. Şimdi daha şiddetle gülüyordu. Bir an zalimce bir şey düşündüm. O yaşlı kertenkele neyi kaçırdığını görebilseydi. Ah, evet! Adamın ölmesi bizi çok üzmüştü.

Mattie de yaklaştı. Bu akşam, ilk karşılaştığımız zaman hayal ettiğim gibiydi. Kulüpte gördüğünüz o güzel ve ayrıcalıklı genç kızlardan biriydi sanki. Arkadaşlarıyla birlikte eğlenen ya da anne ve babalarıyla ciddiyetle yemek yiyen o kızlardan biri gibi. Mattie kolsuz, beyaz bir elbise ve alçak topuklu ayakkabılar giymişti. Açtığı saçları omuzlarına düşüyordu. Hafif bir ruj sürmüştü. Gözleri çok parlaktı. O zamana kadar görmediğim kadar parlak. Bana sarıldığı zaman sürdüğü koku burnuma geldi. Küçük, sert göğüslerinin dokunuşlarını da hissettim.

Onu yanağından öptüm. Mattie de yanağımın yukarsını. O şapırtı bel kemiğimi bile etkilemişti. Kollarını çözmeden, "Artık her şeyin daha iyi olacağını bana söyle," diye fısıldadı.

"Çok daha iyi olacak," dedi. Bana tekrar sarıldı. Sıkıca. Sonra geriledi. "Bol yiyecek getirdiğini umarım, koca çocuk. Çünkü biz kadınlar çok açız. Öyle değil mi, Kyra?"

Küçük kız, "Kendi talecine çeme takma!" diyerek dirseklerine dayandı. Parlak ve puslu gökyüzüne bakarak kıkır kıkır güldü. Gülüşü nefisti.

"Haydi," deyip gülerek onu belinden yakaladığım gibi yakındaki piknik masasına götürdüm. Ki bacaklarını kollarını sallıyor ve kahkahalar atıyordu. Onu banka bıraktım. Ama çocuk oradan masanın altına kaydı. Sanki bir yılanbalığı gibi hiç kemiği yoktu. Ve hâlâ gülüyordu.

Mattie, "Pekâlâ, Kyra Elizabeth," dedi. "Kalkıp otur. Ve diğer yanını göster."

Kız, "İyi çocuk, iyi çocuk," diye mırıldanarak yanıma tırmandı. "İşte bu da benim diğer yanım, Mike."

"Bundan eminim," diye cevap verdim. Kesekâğıdında Mattie'yle benim için Big Mack'lerle kızarmış patatesler vardı. Ki içinse üzerinde Ronald McDonald ve suçlanmayan komplocularının dans ettikleri bir kutu.

"Mattie, benim 'Mutlu Yemeğim' var. Mike bana, Mutlu Yemek getirmiş!"

"Bak bakalım içinde ne var."

Kyra kutuyu açıp biraz karıştırdıktan sonra gülümsedi. Bütün yüzü aydınlandı sanki. Önce iri bir toz yumağı sandığım bir şeyi çıkardı. Korkunç bir an kendimi o rüyada buldum. Jo'nun karyolanın altında, yüzünde kitapla yattığı o kâbusta. Karım, *"Onu bana ver,"* diye homurdanmıştı. *"O benim toz kapanım."* Başka bir şey daha vardı. Belki de başka bir rüyadan aklımda kalan bir şey. Ama bunun ne olduğunu anlayamadım.

Mattie, "Mike?" dedi. Sesinde merak vardı. Belki biraz da endişe.

Ki, "Bu bir köpekcik," diye bağırdı. "Mutlu Yemeğim'le bir köpekcik kazandım."

Evet, tabii ya. Bir köpek. Ve bu siyah değil, griydi... Ama oyuncağın renginin beni neden ilgilendirdiğini anlayamadım.

Köpeği alıp, "Güzel bir ödül bu," dedim. Oyuncağın yumuşak olması iyiydi. Gri olması daha da iyi. Nedense köpeğin gri olması durumu düzeltiyordu. Oyuncağı çocuğa geri vererek gülümsedim.

Ki köpeği Mutlu Yemek kutusunun üzerinden öne arkaya, sağa sola zıplatmaya başladı. "Onun adı ne? Köpekciğin adı ne, Mike?"

Ve hiç düşünmeden, "Strickland," dedim.

Çocuğun şaşıracağını sanmıştım, ama öyle bir şey olmadı. Nedense keyiflendi. "Stricken!" Şimdi köpeği daha yükseklere çıkararak yemek kutusunun üzerinden aşırıyordu.

Mattie hafifçe gülümsüyordu. "Bu Strickland denen adam da kim?" Hamburgerin üzerindeki kâğıdı açmaya başladı.

Ki'nin küçük yumuşak köpekle oynamasını seyrederek, "Vaktiyle okuduğum bir kitaptaki karakterlerden biri," diye mırıldandım.

Ki beş dakika sonra, "Büyükbabam öldü," dedi.

Hâlâ piknik masasındaydık, ama yemeğin çoğunu yemiştik. İçi doldurulmuş köpek Strickland, geri kalan kızarmış patatesleri koruması için masaya konulmuştu. Dalga dalga yaklaşıp uzaklaşan insanları inceliyordum. Acaba burada TR'den kimler var, diye düşünüyordum. Buluştuğumuzu gören ve gidip haberi etrafa yaymak için sabırsızlanan insanlar hangileri? Tanıdığım hiç kimseyi görmedim. Hoş bu o kadar da önemli değildi. Çünkü dünyanın o köşesinden uzun bir süre uzak kalmıştım.

Mattie burgerini masaya bırakarak biraz da endişeyle Ki'ye baktı. Ama ben çocuğun durumunun iyi olduğuna karar verdim. O kederini açıklamıyor sadece bir haberi tekrarlıyordu.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim.

"Büyükbabam çok çok yaşlıydı." Ki iki kızarmış patatesi tombul parmaklarıyla sıkıp ağzına götürdü. Ve... hop birdenbire kayboluverdiler. "O şimdi Tanrı'yla beraber. TİO da bize Tanrı'yı hep anlattılar."

Evet, Ki, diye düşündüm. Herhalde büyükbaban şimdi İsa'ya bilgisayarı nasıl kullanacağını öğretiyor. Ve etraftakilere yakında bir fahişe olup olmadığını soruyor.

"İsa suyun üzerinde yürüdü. Ve şarabı da kurabiyeye dönüştürdü."

"Evet, öyle bir şey. İnsanların ölmesi üzücü oluyor, öyle değil mi?"

"Mattie'nin ölmesi üzücü olur. Senin ölmen de öyle. Ama büyükbabam çok *çok* yaşlıydı." Bu sözleri ilk söylediği zaman onları kavrayamamışım gibi yeniden tekrarlamıştı. "Onu cennette düzeltecekler."

"Evet, tatlım," dedim. "Olaya böyle bakmalı."

Mattie, Ki'nin kaymış olan saç tokalarını yukarı çekti. Bunu dikkatle ve sevgiyle yaptı. Onun yaz ışığında pırıldadığını düşündüm. Ucuzluk yapılan bir dükkândan aldığı beyaz elbiseyle güneşten yanmış pürüzsüz cildi bir tezat oluşturuyordu. Ve o zaman Mattie'ye âşık olduğumu anladım. Belki bunun sakıncalı bir yanı yoktu.

Ki, "Ama Beyaz Kadın'ı özlüyorum," diye mırıldandı. Yüzünde bu sefer gerçekten kederli bir ifade vardı. Oyuncak köpeği alıp ona kızarmış patates yedirmeye çalıştı. Sonra oyuncağı tekrar masaya bıraktı. Küçük, güzel yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Bu yüzden büyükbabasının izlerini çok az gördüm. Belli belirsiz olsa da yine de vardı. İşte, bir hayalet daha. "Annem Beyaz Dadı'nın büyükbabamın maaşıyla California'ya gittiğini söyledi."

Mattie, "Ki-kuş," dedi. "Maaş değil, naaş. Yani ölüsüyle."

"Beyaz Dadı geri dönüp beni görmeye gelecek mi, Mike?"

"Bilmiyorum."

"Onunla bir oyun oynuyorduk. Kafiye oyunu." Ki'nin şimdi daha da düşünceli bir hali vardı.

"Annen bana bu oyundan söz etti," dedim.

"O geri gelmeyecek." Küçük kız kendi sorusunu cevaplıyordu. İri bir gözyaşı damlası sağ yanağından süzüldü. Köpeği alarak bir an onu arka ayaklarının üzerinde durdurdu. Sonra da yine nöbet yerine dikti. Mattie kızına sarıldı ama Ki bunun farkında değilmiş gibiydi. "Aslında Beyaz Dadı beni sevmiyordu. Sadece beni severmiş gibi davranıyordu. Bu onun *işiydi.*"

Mattie'yle birbirimize baktık.

"Neden böyle söylüyorsun," diye sordum.

Ki, "Bilmiyorum," dedi. Delikanlının gitar çaldığı yerde yüzü beyaza boyalı bir jonglör parlak renkli altı topu atıp tutmaya başladı. Kyra biraz neşelendi. "Anne-manne, gidip o komik beyaz adamı seyredebilir miyim?"

"Yemeğin bitti mi?"

"Evet, iyice doydum."

"Mike'a teşekkür et."

Kyra, "Kendi talecine çeme takma," dedi. Sonra da bana takıldığını belirtmek için gülümsedi. "Teşekkür ederim, Mike."

"Önemli değil," diye mırıldandım. Sonra bu kulağıma biraz eski tarz gibi geldiği için ekledim. "Sıçrıyorum."

Mattie kızını tembihledi. "Sadece şu ağaca kadar gideceksin. Onu geçeyim deme. Nedenini biliyorsun."

"Beni görebilmen için. Orada duracağım."

Ki, Strickland'ı kapıp koşmaya başladı. Sonra duraklayarak omzunun üzerinden bana baktı. "Galiba bunu Tuzdolapçıları yaptı." Sonra sözünü dikkatle ve ciddi ciddi düzeltti. "Buzdolabı İnsanları." O an kalbim göğsümde iki defa takla attı sanki.

"Buzdolabı İnsanları ne yaptı, Ki?" diye sordum.

"Beyaz Dadı'nın beni gerçekten sevmediğini söylediler." Sonra da jonglöre doğru koştu. Sıcağa aldırmıyordu bile.

Mattie onun arkasından baktı. Ardından bana döndü. "Bu ana kadar Ki'nin Buzdolabı İnsanları'ndan kimseye söz etmedim. O da öyle. Tabii aslında onlar gerçek insanlar değiller. Ama harfler sanki kendi kendilerine yer değiştiriyorlar. Tıpkı Ouija tahtasında olduğu gibi."

"Anlamlı kelimeler oluşuyor mu?"

Genç kadın uzun bir süre bir şey söylemedi. Sonra da, "evet" der gibi başını salladı. "Her zaman değil. Bazen. Ki, buzdolabının içindeki insanların mektup yazdıklarını söylüyor." Gülümsedi ama gözlerinde hafif bir korku vardı. "Sence onlar özel mıknatıslı harfler mi? Yoksa gölün kıyısında bir hayalet mi dolaşıyor?"

"Bilmiyorum. Sorun yaratıyorlarsa o harfleri getirdiğim için özür dilerim."

"Saçmalama. Sen o harfleri Ki'ye verdin. Ve bu ara onun için en önemli insan sensin. Ki durmadan senden söz ediyor. Bu akşam senin için güzel bir elbise giymem fikri onu büyükbabasının ölümünden daha çok ilgilendirdi. Kyra, benim de güzel bir şeyler giymem için ısrar etti. Kızım genellikle insanlara böyle davranmıyor. Onları gördüğümde hepsiyle ilgileniyor. Ama gittikleri zaman buna hiç aldırmıyor. Bazen bunun küçük bir kızın büyümesi konusunda hiç de fena bir yöntem olmadığını düşünüyorum."

"İkinizin kıyafeti de çok güzel," dedim. "Bu kadarından eminim."

"Teşekkür ederim." Mattie ağacın yanında durmuş jonglörü seyreden kızına sevgiyle baktı. Adam lastik topları bir yana bırakmış şimdi lobutları atıp tutuyordu. Genç kadın sonra bana döndü. "Yemeğimiz sona erdi mi?"

"Evet" der gibi başımı salladım. Mattie sofrayı toplayarak artıkları yemeği getirdiğim poşete doldurmaya başladı. Ona yardım ettim. Parmaklarımız birbirine dokunduğu zaman genç kadın elimi tutarak sıktı. "Teşekkür ederim. Yaptığın her şey için. Çok çok çok teşekkür ederim."

Ben de onun parmaklarını sıktım. Sonra elini bıraktım.

"Biliyor musun, aklıma harfleri Ki'nin yerlerinden oynatabileceği geldi. Beyin gücüyle."

"Telekinez mi?"

"Teknik terim bu sanırım. Ama Ki, sadece 'kedi', 'köpek' yazmasını biliyor."

"Buzdolabının kapağında ne gibi yazılar beliriyor?"

"Çoğu zaman adlar. Bir keresinde senin adın yazılıydı. Başka bir sefer de karının adı."

"Jo mu?"

"Hayır. Tam adı. JOHANNA. Sonra. Bu herhalde Rogette. Bazen JARED adı görülüyor ve BRİDGET. Bu iki ad genellikle beraber beliriyor. Bir keresinde de KİTO yazılıydı," Mattie adın harflerini saydı.

"Kito," dedim. Ve sonra da, Kyra, Kio, Kito? Neler oluyor, diye düşündüm. Mattie'ye sordum. "Sence bu bir erkek çocuk adı mı?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Swahilice bir ad. Ve 'değerli çocuk' anlamına geliyor. İsmi, bebek adları kitabımda buldum." Yakındaki çöp kutusuna giderken genç kadın da kendi 'değerli çocuğuna' baktı.

"Hatırlayabildiğin başka adlar var mı?"

Mattie düşündü. "Bir iki defa REG adı yazıldı. Bir keresinde de CARLA. Ki'nin genellikle bu adları okuyamayacağını bile biliyorsun, değil mi? Onların ne olduğunu bana soruyor."

"Ya Kyra o adları bir kitap ya da dergiden kopya ediyorsa? Bu hiç aklına geldi mi? Kalemle defter yerine mıknatıslı harfleri kullanarak okuma öğreniyorsa?"

"Tabii bu mümkün..." Ama Mattie'nin buna inanmadığı belliydi. Bu durum şaşırtıcı değildi, çünkü ben de söylediklerime inanmıyordum.

"Yani... sen o harflerin buzdolabının kapısında kendi kendilerine hareket ettiklerini görmedin, değil mi?" Bu soruyu elden geldiğince kayıtsız bir ifadeyle sormuş olduğumu umuyordum.

Mattie gergin bir ifadeyle güldü. "Tanrım! Hayır!"

"Başka?"

"Bazen Buzdolabı İnsanları 'MERHABA' 'HOŞÇA KAL' ya da 'İYİ ÇOCUK' gibi mesajlar da bırakıyorlar. Dünkünü sana göstermek için bir kâğıda yazdım. Bunu Kyra istedi. Açıkçası bu seferki acayip."

"Nedir?"

"Bunu sana göstermeyi tercih ederim. Yalnız, kâğıdı jipin torpido gözünde bıraktım. Gideceğimiz zaman bana hatırlat."

Evet, tabii ki hatırlatacaktım.

Mattie, "Bu da korkutucu bir şey *sinyor,*" dedi. "Daha önce una yazılan gibi."

Ona benim de kendi 'Buzdolabı İnsanları'mın olduğunu söylemeyi düşündüm. Sonra vazgeçtim. Başında zaten yeteri kadar dert vardı... Ya da ben kendi kendime böyle söyledim.

Çimlerin üzerinde yan yana durarak jonglörü seyreden Ki'ye baktık. "John'u aradın mı?" diye sordum.

"Tabii. Aramaz olur muyum?"

"Nasıl bir tepki gösterdi?"

Mattie bana döndü. Gözlerinin içi gülüyordu. *"'Ding Dong, Cadı Öldü' şarkısının bir mısrasını söyledi."*

"Seks yanlış, duygu doğru."

Genç kadın başını salladı ve gözleri yine Kyra'ya kaydı. Yine onun ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Beyaz elbisenin sardığı vücudu incecikti. Yüz hatları düzgün ve kusursuzdu.

"Kendi kendimi öğle yemeğine davet etmeme kızdı mı?"

"Hayır. Bir parti fikri pek hoşuna gitti."

Bir parti. John bu fikri beğenmişti. Kendimi küçülmüş gibi hissetmeye başladım.

"Hatta geçen cuma sana yardım eden avukatını da çağırmamızı önerdi. Adı Bissonette miydi? Ve John'un Bay Bissonette'in tavsiyesi üzerine tuttuğu özel dedektifi de. Sence bunun bir sakıncası yok değil mi?"

"Tabii yok. Ya sen, Mattie? İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diyerek bana döndü. "Bugün beni birkaç kişi aradı. Her zamankinden çok. Birdenbire herkes beni sevmeye başladı."

"Vay vay vay."

"Çoğu sesimi duyunca telefonu kapattı. Ama bir beyefendi bana, 'Fahişe,' diyecek kadar zaman harcadı. Koyu Yankee aksanıyla konuşan bir kadın da, 'Seni kaltak,' diye bağırdı. 'Onu sen öldürdün. Memnun musun?' Ona, 'Teşekkür ederim. Çok memnun oldum,' diyemeden telefonu kapattı." Ama Mattie'nin öyle memnun bir hali yoktu. Sanki Devore'un gerçekten ölmesini istemiş gibi suçlu ve mutsuz bir ifadeyle bakıyordu.

"Çok üzüldüm."

"Önemli değil. Gerçekten. Kyra'yla uzun bir süreden beri yalnızız. Ve bu süre içinde bundan daha fazla korktum. Şimdi iki dost edindim. Ödemem gereken bedel, adlarını vermeyen kimselerin telefonda sövüp saymalarıysa tamam. Bu bedeli öderim."

Mattie bana iyice sokulmuştu. Başını kaldırmış bana bakıyordu. Kendime hâkim olamadım. Suçu yaza, Mattie'nin parfümüne ve kadınsız geçen dört yıla yıktım. Tam bu sırayla. Genç kadının beline sarıldım. Ellerimin altındaki elbisesinin dokusunu çok iyi hatırlıyorum. Sırtındaki fermuarın gizlendiği kat yerini de. Kumaşın, altındaki çıplak tende nasıl kaydığını da. Sonra Mattie'yi öptüm. Yavaşça ama istekle. Yapmaya değer bir şeyi doğru dürüst yapmalıydın! Mattie de aynı tavırla bana karşılık veriyordu. Meraklı ama cesurca. Dudakları sıcak ve düzgündü. Ve çok hafif bir tadları vardı. Şeftali tadıydı sanırım.

Aynı anda durup birbirimizden biraz uzaklaştık. Mattie'nin elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Benim ellerim ise belinin iki yanında, kalçalarının hemen yukarsında. Genç kadının yüzünde sakin bir ifade vardı, ama gözleri her zamankinden daha parlaktı. Yanakları ve elmacık kemiklerinin üzeri pembeleşmişti.

Mattie, "Ah, Tanrım," dedi. "Bunu gerçekten istiyordum. Ki sana koştuğu ve sen de onu havaya kaldırdığın andan beri istiyordum."

"John, herkesin önünde öpüşmemizi hiç de hoş karşılamayacak," diye mırıldandım. Sesim doğru dürüst çıkmıyor, kalbim deli gibi çırpınıyordu. Yedi saniye, bir öpücük ve vücudumdaki her sistem sarsılıyordu. "Hatta John öpüşmemiz fikrinden bile hoşlanmayacak. Bildiğin gibi o seni çok beğeniyor."

"Evet, biliyorum ama ben *seni* istiyorum." Mattie dönüp Ki'yi kontrol etti. Küçük kız hâlâ itaatle ağacın yanında duruyor ve jonglörü seyrediyordu. "Ya bizi *kimler* seyrediyordu? TR'den sıcak bir akşam üzeri Frank'in Tas-T-Freeze'inden dondurma almaya ve alanda müzik dinleyerek sohbet etmeye gelen biri mi? Lakeview Market'te taze sebze ve taze dedikodu alışverişinde bulunan bir kimse mi? Büyük Garaj'ın müdavimlerinden bir ihtiyar mı? Bu çılgınlıktı. Ne taraftan bakarsanız çılgınlıktı. Ellerimi genç kadının belinden çektim.

"Mattie, sözlükte 'dikkatsizlik' kelimesinin yanına resimlerimizi koyabilirler."

Ellerini omzumdan çekerek bir adım geriledi. Ama parlak gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bunu biliyorum. Genç olsam da o kadar aptal değilim."

"Ben bunu kastetmedim..."

Mattie beni susturmak için elini kaldırdı. "Ki saat dokuza doğru yatıyor. Hava kararmadıkça pek uyumaz. Ben geç vakte kadar oturuyorum. İstiyorsan beni görmeye gel. Arabanı arkaya park edebilirsin." Hafifçe gülümsedi. Tatlı bir tebessümdü bu. Ama aynı zamanda inanılmayacak kadar da seksiydi. "Ay battıktan sonra orası dikkatli bir insan için uygundur."

"Mattie, kızım olacak yaştasın."

"Belki. Ama kızın değilim. Ve insanlar bazen kendilerine zarar verecek kadar dikkatli olabilirler."

Vücudum neyi istediğini öyle iyi biliyordu ki. Şu anda Mattie'nin karavanında olsaydık karşı koyamazdım. Hoş burada da pek karşı koyamamıştım. Sonra aklıma bir şey geldi. Devore'un ve benim atalarım hakkında düşündüklerim. Kuşaklar birbirini tutmuyordu. Aynı şey

burada da geçerli değil miydi? Ve ben insanların istediklerini almaya hakları olduğuna inananlardan değilim. O şeyi ne kadar çok isterlerse istesinler! Her susuzluk giderilmemelidir. Bazı şeyler yanlıştır. Galiba söylemeye çalıştığım da bu. Ancak, bu durumun yanlış olduğundan pek emin değildim. Mattie'yi istiyordum tabii. Hem de çok. Kollarımı onun beline doladığımda elbisenin nasıl kaydığını hatırlıyordum. Altındaki cildinin sıcaklığını da. Ve, hayır, o benim kızım değildi!

İfadesiz bir sesle, "Bana teşekkür ettin," dedim. "Ve bu kadarı yeterli. Gerçekten."

"Bunun *minnet* olduğunu mu sanıyorsun?" Mattie alçak sesle, sinirli sinirli güldü. "Sen kırk yaşındasın, Mike, sekseninde değil. Harrison Ford da değilsin. Ama yakışıklı bir erkeksin. Yetenekli ve ilginçsin. Ve ben senden öylesine hoşlanıyorum ki! Benimle olmanı istiyorum. Sana, 'Lütfen,' dememi mi istiyorsun? İyi ya. Lütfen benimle beraber ol."

Evet, bu minnetten daha fazla bir şeydi. Galiba o sözleri söylerken bile bunu biliyordum. Çalışmaya başladığım gün genç kadının üstünde askılı bir üst ve beyaz bir şort olduğunu anlamıştım. O da benim ne kılıkta olduğunu sezmiş miydi? Parti ışıkları pırıldar, Sara Tidwell kendine özgü o kafiye oyununu, yani o çılgınca Manderley-sander- ley-canderley şarkısını söylerken Mattie de beni rüyasında görmüş müydü? Delice seviştiğimizi? Mattie rüyasında onun istediğini yapmamı söylemiş miydi?

Sonra 'Buzdolabı İnsanları' vardı. Bu da yine paylaştığımız bir şeydi. Hiçbir şekilde güvenli olmayan bir şey. Mattie'ye benim buzdolabının kapağındaki yazıları açıklamaya cesaret edememiştim. Ama belki genç kadın zaten bunu biliyordu. Onun kafasının derinliklerinde işçiler dolaşıyorlardı. Onunkilerle benimkiler aynı garip sendikadandı. Belki bu olayın doğrudan doğruya ahlakla bir ilişkisi yoktu. Ama bununla -*bizimle*- ilgili bir şey bana tehlikeli gibi geliyordu.

Ve çok çekici.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedim.

"Bu durum düşüncelerinle ilgili değil. Bana karşı neler ***hissediyorsun?***"

"Öyle çok şey hissediyorum ki, o yüzden ödüm patlıyor."

Başka bir şey söyleyemeden kulağıma o tanıdık akorlar geldi. Gitarlı çocuğa doğru döndüm. Önce Dylan'ın ilk şarkılarını sırayla çalmıştı. Şimdiyse hızlı tempolu bir şeye geçmişti. Gülmeyi ve ellerinizi çırpmayı istemenize neden olan bir şeye.

"Burada benim yakınımda balık tutmak
istiyor musun bebeğim?
Gerçekten benimle balık tutmak istiyor musun?
Yakınımda balık tutacaksın, bebeğim,
oltanın uzun olması gerekir."

*'Balık Tutma Blues'*u' Sara Tidwell'in şarkısıydı bu. İlk defa Sara Tidwell'le Red-Top Boys tarafından çalınıp söylenmişti. Sonra Ma Rainey'den Lovin Spoonfull'a kadar herkes parçaya el atmıştı. Böyle seksi şarkılar Sara'nın özelliğiydi. Sözler çifte anlamlıydı. Ayrıca bu imalar çok belirgindi ve onları anlamamak da imkânsızdı... Sara'nın şarkı için yazdığı sözlerden bu konunun onu ilgilendirdiği anlaşılıyordu.

Gitarlı delikanlı yine çifte anlamlı sözlerle dolu olan ikinci kıtaya geçemeden Castle Rock grubundan bir boru sesi yükseldi. Bu, "Herkes sussun," anlamına geliyordu. "Biz başlıyoruz." Delikanlı gitar çalmaktan vazgeçti. Jonglör labutları yakalayarak hızla çimlerin üzerine dizdi. Rockers son derece kötü bir Sousa marşına başladı. Bu, tam da dizi cinayet işlemek için uygun bir müzikti. Kyra dönüp bize doğru koştu.

"Joklor oyunu bitirdi. Bana o masalı anlatacak mısın, Mike? Hansel'le Pansel'i?"

"Hansel'le Gretel,' diye düzelttim. "Ve masalı memnunlukla anlatırım. Ama daha sakin bir yere gidelim. Tamam mı? Orkestra başımı ağrıtıyor."

"Müzik başçığını mı ağrıtıyor?"

"Birazcık."

"Öyleyse Mattie'nin arabasının yanına gidelim."

"İyi düşündün."

Kyra alanın sınırındaki banklardan birini kapmak için önden koştu. Mattie bana uzun uzun, içtenlikle baktı. Sonra da elini uzattı. Elini

tuttum ve parmaklarımız birbirine dolandı. Sanki bunu yıllardan beri yapıyor gibiydik. Her şeyin ağır ağır olmasını istiyorum, diye düşündüm. Yavaş yavaş. Seksin de. Ondan sonra uzun uzun konuşuruz. Belki sabahın ilk ışıklarını da eşyaları görene kadar sürdürebiliriz bunu. Sevdiğiniz biriyle beraberken -özellikle ilk defa- saat beş size adeta kutsal bir şeymiş gibi gelir.

Mattie, "Düşüncelerini bir tarafa bırakıp bir tatil yapman gerekiyor," dedi. "Bütün yazarların arada bir bunu yaptıklarından eminim."

"Evet. Herhalde."

Genç kadın, "Keşke evde olsaydık," diye mırıldandı. Bunu ihtirasla söylemişti. Rol mu yapıyordu, yoksa bu sözler gerçek isteğini mi açıklıyordu, bunu anlayamadım. "Seni bütün bu konuşma konu dışı kalıncaya kadar öperdim. Ve endişelerin varsa, hiç olmazsa onları benim yanımdayken hissederdin."

Yüzümü batıya yaklaşmış olan güneşin kızıl ışıklarına doğru çevirdim. "Burada ya da orada, Ki bu saatte hâlâ uyanık olacak!"

"Doğru," dedim. Ondan beklenmeyecek kadar sıkıntılı bir tavırla konuşmuştu. "Doğru."

Kyra, KENT ALANI PARK YERİ yazılı levhanın yanındaki banka erişerek ona tırmandı. Bir elinde o oyuncak köpek vardı. Ona yaklaşırken elimi çekmek istedim ama Mattie bırakmadı. "Endişelenme, Mike. TİO'da nereye giderlerse gitsinler arkadaşlarıyla el ele tutuşuyorlar. Bu işi abartan büyükler."

Genç kadın durup bana baktı.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum. Belki senin için bunun önemi yok. Ama benim için var. Lance'den önce hiç kimse olmadı, ondan sonra da. Bana gelirsen, sen ikinci olacaksın. Ayrıca sana bir daha bundan söz etmeyeceğim. 'Lütfen,' demenin zararı yok. Ancak, sana yalvarmayacağım."

"Ama ben..."

"Karavanın basamaklarının yanında içinde domatesler olan bir saksı var. Anahtarı onun altına koyacağım. Düşünme. Sadece gel."

"Bu akşam olmaz, Mattie. İmkânsız."

Mattie, "Pekâlâ gelebilirsin," diye cevap verdi.

Kyra bankta zıplayarak, "Çabuk *olun,"* diye bağırdı. "Çok ağır davranıyorsunuz!"

Genç kadın da kızına seslendi. "Ağır olan o!" Sesini alçaltarak ekledi. "Gerçekten de." Sonra elimi bırakarak kızına doğru koştu. Güneşten yanmış bacakları beyaz elbisenin altında inip kalkıyordu.

Benim *Hansel'le Gretel* masalında cadının adı Deprevia'ydı. Deprevia, Hansel'e ne kadar tombullaştığını anlamak için delikten parmağını uzatmasını istediğinde Kyra bana iyice irileşmiş gözlerle bakıyordu.

"Bu çok korkutucu mu?" diye sordum.

Kyra kesin bir tavırla, "hayır" der gibi başını salladı. Emin olmak için Mattie'ye bir göz attım. O başını eğdi ve devam etmem için elini sallamayı da unutmadı. Ben de masalı bitirdim. Deprivia fırına giriyor, Gretel de cadının ikramiye kazanan piyangolarını buluyordu. Çocuklar bir jet-ski alıyor ve Dark Score gölünün doğu tarafında sonsuza kadar mutlu bir yaşam sürüyorlardı... O sırada Castle Rockers, *Gershwin*'ni katlediyordu. Grup zamanı yaklaşıyordu. Kyra'yı jipe taşıyarak kemeri taktım. Çocuğu ilk defa taşıta bindirişimi hatırladım. Elim istemeden Mattie'nin göğsüne sürünmüştü.

Kyra'ya, "Umarım bu masal yüzünden kötü bir rüya görmezsin," dedim. *Hansel'le Gretel*'i anlatıncaya kadar masalın temelde ne korkunç bir şey olduğunun farkına varmamıştım.

Çocuk kayıtsızca, "Kötü rüyalar görmeyeceğim," diye cevap verdi. "Tuzdolabı İnsanları buna izin vermez." Sonra da kendi kendine dikkatle hatırlattı. "Buzdolabı." Mattie'ye döndü. "Anne, Mike'a o bilirmeceyi göstersene."

"Bilmece. Aferin sana, yoksa bunu unutacaktı. Başparmağıyla düğmeye basarak torpido gözünü açtı. Oradan katlı bir kâğıdı aldı. "Bu sabah buzdolabının kapısındaydı. Ki senin bunun ne anlama geldiğini bileceğini söylediği için sözleri kâğıda yazdım. Ki, 'Bilmece' dese de onun neyi kastettiğini anladım."

Kyra'ya bilmece çözmeye meraklı olduğumu söylemiş miydim? Pek sanmıyordum. Küçük kızın bunu bilmesi beni şaşırtmış mıydı?

Hiç değil. Kâğıt parçasını alıp açtım ve orada yazılı olan sözcüklere baktım.

d

git

v

Doksan 2

Kyra, "Bu bir bilirmece mi, Mike?" diye sordu.

"Öyle sanıyorum. Çok basit bir bilmece. Ama bir anlamı varsa da ben bilmiyorum. Kâğıdı alabilir miyim?"

Mattie, "Tabii," dedi.

Onu jipin sürücü yerine doğru götürdüm. O sırada yine elini tutmuştu. "Bana biraz zaman ver. Biliyorum, bu sözü genelde kadınlar söyler ama..."

Genç kadın, "Sana zaman vereceğim," dedi. "Ama fazla uzamasın."

Aslında beklemek istemiyordum. Sorun da zaten buydu. Seksin müthiş olacağını biliyordum. Peki ya sonrası?

Ama yine de bir *'sonrası'* olabileceğinin farkındaydım. Mattie de öyle. Onunla ' sonrası' gerçekten mümkündü. Bu fikir biraz korkutucu olsa da o kadar mükemmeldi.

Mattie'nin dudağının kenarını öptüm. O gülerek kulağımı yakaladı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi. Sonra Ki'ye baktı. Küçük kız özel araba koltuğunda oturmuş ilgiyle bizi seyrediyordu. "Ama bu kez seni affedeceğim."

Kyra, "Ki'yi de öp," diye seslendi. Kollarını uzatmıştı. Arabanın önünden dolaşarak çocuğu öptüm. Eve dönerken batan güneşin ışıklarından rahatsız olmamak için gözlük taktım. Aklıma Kyra Devore'un babası olabileceğim geldi. Bu benim için neredeyse çocuğun annesiyle sevişmek kadar çekici bir fikirdi. Her şey ne kadar derinlere battığımı gösteriyordu. Ve belki daha da derinlere dalacaktım.

Mattie'yi kollarıma aldıktan sonra Sara Laughs bana çok boş gözüktü. Rüya görmeden uyuyan bir kafaydı bu. Buzdolabının kapağın-

daki harfleri kontrol ettim, ama hiçbir kelime oluşturulmamıştı. Bir bira aldım. Güneşin batışını seyrederken bira içmek için verandaya çıktım. 'Buzdolabı İnsanları'nı düşünmeye çalıştım. Her iki dolabın kapağında beliren 'bilirmece'leri de. Kırk iki numaralı evin buzdolabının kapağına "on dokuz in" yazılmıştı. Wasp Hill Sokağı'ndakine ise "doksan iki in". Bu göle kadar olan arazideki farklı vektörler miydi? Sokak'taki farklı noktalar mı? Kahretsin, bunu kim bilebilirdi ki?

John Storrow'u ve Mattie'yle olan durumu öğrendiğinde ne kadar üzüleceğini de düşündüm. John Mellencamp'tan önce Sara Laughs'ın bulduğu o mısralar aklıma geldi. "Şimdi onunla ilgilenen bir katır var." Ama en çok Mattie'yi ilk defa kollarıma aldığım zaman hissettiklerimi düşündüm. Onu ilk defa öptüğüm zamanki duygularımı. Hiçbir insan güdüsü, canlanan seks güdüsü kadar güçlü değildir. Ve bunun yarattığı hayaller bizi asla terk etmeyen duygusal dövmelere dönüşürler. Ben genç kadının elbisesinin altındaki belinin yumuşak tenini hatırlıyordum. Kumaşın nasıl kaydığını da...

Birdenbire dönüp evde hızla ilerledim ve kuzey bölümüne gittim. Neredeyse koşacaktım. O arada üzerimdekileri çıkarıyordum. Banyoda soğuk suyu açıp beş dakika kadar titreyerek altında durdum. Çıktığımda titreşen bir sinir ucu yığınından daha çok bir insana benziyordum. Havluyla kurulanırken aklıma başka bir şey geldi. Bir ara Jo'nun ağabeysi Frank'i düşünmüştü. Sara Laughs'da Jo'nun varlığını hissedecek benden başka biri varsa o da kayınbiraderimdi. Fırsat bulup onu Sara'ya bir türlü davet edememiştim. Ve şimdi bunu yapmak istediğimden de pek emin değildim. Burada olanlar konusunda garip bir sahiplenme hissi duyuyordum. Bu adeta kıskançlık duygusu gibiydi. Ama Jo gizlice bir şeyler yazıyorduysa, Frank'in bundan haberi olabilirdi. Tabii karım ona hamile olduğunu açıklamamıştı ama...

Saatime baktım. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Wasp Hill Yoluyla 68 numaralı karayolunun kesiştiği yerin yakınındaki karavanda Kyra herhalde artık uykuya dalmıştı... Annesi de belki yedek anahtarı basamakların yakınındaki saksının altına koymuştu. Mattie'yi beyaz elbisesiyle düşündüm. Ellerimin altındaki kalçalarının yuvarlaklığını. Parfümünün kokusunu. Ama sonra bu hayalleri kafamdan kovdum. Bütün ge-

ceyi soğuk duşlar yaparak geçiremezdim. Dokuzu çeyrek geçe Frank Arlen'e telefon etmek için uygun bir saatti.

Kayınbiraderim telefon ikinci defa çalarken onu açtı. Kendisini aradığım için mutlu olmuştu. Ayrıca bira konusundan benden daha ilerde olduğu anlaşılıyordu. Altılık koliden üç dört kutu götürdüğü belliydi. Birbirimize her zamanki gibi dostça sözler söyledik, iyi olduğumuzdan filan söz ettik. Benim bu sözlerimin çoğunun yalan olduğunu üzüntüyle fark ettim. Frank laf arasında ünlü bir komşumun ölümü olayına da değindi. Onunla tanışmış mıydım? "Evet," dedim. O sırada Max Devore'un tekerlekli sandalyesini üzerime nasıl sürdüğünü hatırladım. "Evet, onunla tanıştım." Frank milyarderin nasıl bir adam olduğunu öğrenmek istedi. "Bunu söylemek zor," diye cevap verdim. "Zavallı ihtiyar, tekerlekli sandalyesine mahkûm olmuştu. Ve anfizemi vardı."

Frank merhametle, "Demek çok hastaydı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Dinle, Frank. Seni Jo için aradım. Onun atölyesinde etrafa bakınıyordum. Ve eski yazı makinemi orada buldum. O zaman aklıma Jo'nun bir şeyler yazmış olabileceği geldi. Belki bu, evimizle ilgili kısa bir şey olacaktı. Şu Blues şarkıcısının adı."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Frank, "Biliyorum..." diye mırıldandı. Ağır ağır konuşmuştu. Sesi çok ciddiydi.

"Başka neler biliyorsun, Frank?"

"Jo'nun korktuğunu. Galiba onu korkutan bir şeyi öğrenmişti. Bence bunun baş nedeni..."

İşte o anda kafamda bir şimşek çaktı. Aslında Mattie'nin tarifinden durumu anlamam gerekirdi. Belki o kadar etkilenmeseydim her şeyi anlardım. "Sen buraya, Jo'ya geldin, değil mi? 1994'ün temmuzunda? Jo'yla beyzbol maçına gittiniz. Ardından da buraya döndünüz."

Frank adeta havlar gibi, "Bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

"Biri sizi görmüş. Bir arkadaşım." Öfkemi belli etmemeye çalışsam da pek başaramıyordum. Çok kızmıştım. Ne var ki bu, rahatlamanın neden olduğu bir öfkeydi. Tam polisi çağırmaya hazırlanırken çocuğunuzun utançla gülümseyerek eve döndüğünü gördüğünüz zaman duyduğunuz öfke.

"Jo'yu gömmeden bir iki gün önce bunu sana söyleyecektim. Seninle pub'daydık. Hatırlıyor musun?"

Evet, Frank, Jo'nun tabutunun fiyatı konusunda cenaze evinin sahibini yendikten sonra Jack's Pub'a gitmiştik. Bunu tabii hatırlıyordum. Ona Jo'nun öldüğünde hamile olduğunu açıkladığım anda gözlerinde beliren ifadeyi de.

Frank sessizliğin fazla uzadığını düşünüyor olmalıydı. Çünkü tekrar konuşmaya başladığında sesinde endişe vardı. "Mike? Yanlış bir fikre saplanmadığını..."

"Ne? Nasıl yanlış fikirler? Jo'nun bir maceraya atılmış olabileceğini düşündüm. Sence bu yanlış bir fikir mi? İstersen bunun alçakça bir şey olduğunu söyleyebilirsin. Ama benim de nedenlerim vardı. Jo'nun bana açıklamadığı çok şey olduğunu biliyorum. O sana ne söyledi?"

"Pek bir şey söylemedi."

"Jo'nun yönetim kurullarındaki üyeliklerinden vazgeçtiğini biliyor muydun? Vazgeçtiğini ama bana bu konuda bir tek kelime bile etmediğini?"

"Hayır." Frank'in yalan söylediğini sanmıyordum. Bu kadar zaman sonra neden yalan söyleyecekti? "Tanrım, Mike, bunu bilseydim."

"Sen buraya geldiğin gün neler oldu? Anlat bana..."

"Sanford'da matbaadaydım. Jo beni aradı... Nereden aradığını hatırlamıyorum. Ama galiba turnikenin yakınındaki dinlenme yerindeydi."

"Derry'le TR arasındaki yerde mi?"

"Evet. Jo, Sara Laughs'a gidiyordu. Ve benimle orada buluşmak istedi. Bana, 'Oraya benden önce varırsan arabanı bahçe yoluna park et,' dedi. 'Ama eve girme...' Bunu yapabilirdim. Yedek anahtarın nerede durduğunu biliyordum."

Tabii biliyordu. Anahtar verandanın altındaki teneke kutudaydı.

"Jo, eve neden girmeni istemediğini açıkladı mı?"

"Evet. Ama bu sana deli saçması gibi gelebilir."

"Hayır, gelmeyecek. Bana inan."

"Jo evin tehlikeli olduğunu söyledi."

Bu sözler bir an sanki havada asılı kaldı. Sonra, "Eve önce sen mi vardın?" diye sordum.

"Evet."

"Ve dışarda bekledin, öyle mi?"

"Evet."

"Tehlikeli bir şey gördün mü? Ya da ona benzer bir şey sezdin mi?"

Uzun bir sessizlikten sonra Frank, "Gölde sürüyle insan vardı," dedi. "Motorlular, su kayağı yapanlar. Oranın nasıl olduğunu bilirsin. Ama bütün o motor gürültüleri ve kahkahalar... şey... sanki eve yaklaştıkları zaman birdenbire kesiliyordu. Etrafta gürültü varken bile villanın ne kadar sessiz olduğunu hiç fark ettin mi?"

Tabii fark etmiştim. Sara sanki kendi sessizlik kuşağından yükseliyordu. "Peki ev sana *tehlikeliymiş* gibi geldi mi?"

Frank adeta istemeye istemeye, "Hayır," dedi. "Yani hiç olmazsa bana öyle gelmedi. Ancak, villa sanki boş değildi. Bana... lanet olsun! Birileri beni *gözetliyormuş* gibi geldi. O demiryolu traverslerinden yapılmış basamaklardan birine oturdum. Ve kardeşimin gelmesini bekledim. Sonunda Jo geldi. Arabasını benimkinin arkasına park etti ve beni kucakladı... Ama bakışlarını evden hiç ayırmıyordu. Ona ne işler karıştırdığını sordum. 'Bunu sana söyleyemem,' dedi. 'Mike'a buraya geldiğinden sakın söz etme!' Sonra şunları söyledi. 'Eğer Mike bunu kendiliğinden öğrenirse o zaman kader bunu istedi demektir. Zaten er ya da geç ona her şeyi anlatmam gerekecek. Fakat bunu şimdi yapamam. Çünkü bütün dikkatini bana vermesi şart. Ve o çalışırken benimle fazla ilgilenemez...'"

Ağır ağır kızardığımı hissettim. "Böyle söyledi demek?"

"Evet. Sonra eve girip bir şey yapacağından söz etti. Benim dışarda beklememi, ama bağırırsa hemen koşarak yanına gitmemi istedi. Ancak böyle bir şey olmazsa yerimden kımıldamayacaktım."

"Başı belaya girerse dışarda birinin olmasını istiyordu, öyle mi?"

"Evet. Ama bu kişi Jo'nun cevaplamak istemeyeceği sorular sormayacak biri olmalıydı. Yani benim gibi biri. Galiba ben her zaman böyleydim."

"Ve?"

"Jo içeri girdi. Ben de arabamın kaportasına dayanarak sigara içtim. Ve biliyor musun?... O zaman bir terslik olduğunu sezmeye başladım. Sanki evde Jo'yu biri bekliyordu. Onu sevmeyen ve belki ona zarar vermek isteyen biri. Belki de bu endişe bana Jo'dan geçmişti. Kardeşimin sinirlerinin gerilmiş olduğu belliydi. Bana sarıldığında bile omzumun üzerinden durmadan eve bakıyordu. Ama yine de... sanki durum başkaydı... Yani... Bilmem ki..."

Frank az kalsın avaz avaz bağırıyordu. "Evet! Bir titreşim! Fakat Beach Boys'un şarkısındaki gibi iyi bir titreşim değildi bu. Kötü bir titreşimdi."

"Sonra ne oldu?"

"Oturup bekledim. Sadece iki sigara içtim. Yani aradan en fazla yirmi, otuz dakika geçti. Ama bu süre sanki bana daha uzunmuş gibi geldi. Göldeki gürültünün yamacın ortalarına kadar tırmandığını ve sonra da birdenbire kesiliverdiğini düşünüp duruyordum. Üstelik etrafta kuş bile yoktu. Çoğu uzaklarda uçuşuyorlardı.

"Jo bir ara dışarı çıktı. Veranda kapısının çarpılarak kapatıldığını duydum. O taraftaki merdivenden ayak sesleri geldi. Ona seslenerek iyi olup olmadığını sordum. 'Evet, iyiyim,' diye cevap verdi. 'Sen oradan ayrılma.' Kesik kesik soluyordu. Sanki bir şeyi taşıyormuş ya da zor bir iş yapmış gibi."

"Jo, atölyesine veya gölün kıyısına gitti mi?"

"Bilmiyorum. Bu kez de aradan on beş dakika kadar bir zaman geçti. Yani bir sigara daha içecek kadar zaman buldum. Sonra Jo ön kapıdan çıktı. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra yanıma geldi. Durumu çok daha iyiydi. Rahatlamış gibiydi. Hani insanlar pis bir işi erteleyip dururlar... sonra bunu yaptıklarında da iyice rahatlarlar. Jo sonra Sokak dediği yoldan inerek oradaki kulübe gitmemizi istedi..."

"Warrington'a."

"Evet, evet. Bana bir birayla sandviç ikram edeceğini söyledi ve öyle de yaptı. O yüzen iskele gibi şeyin ucunda."

Sunset Bar. Rogette'i ilk gördüğüm yer.

"Sonra da maça gittiniz."

"Bu Jo'nun fikriydi. Benim bir birama karşılık o üç kutu içmişti. Ayrıca maçı seyretmemiz için de ısrar etti. Birinin topu da ağaçların arasına atacağını, bunu sezdiğini söyledi."

Şimdi Mattie'nin gördüğü ve bana anlattığı sahneyi gözlerimin önünde daha iyi canlandırabiliyordum. Jo evde ne yaptıysa, rahatlıktan adeta sarhoş oldu. Bir kere eve girme cesaretini göstermişti. İşini görmek için ruhlara meydan okumuş ve bu olaydan sağ salim kurtulmuştu. Bunu kutlamak için üç bira içmiş ve dikkatli davranmayı da bir kenara bırakmıştı... Aslında TR'ye daha önce öyle pek gizli saklı gelmemişti. Frank onun olayı kendi kendime öğrenirsem, bunu kaderin istediğini söylediğini hatırlıyordu. *Que sera-sera.* Bir ilişkiye girişmiş olan ve bunu gizlemeye çalışan bir kadın böyle davranmazdı. Şimdi Jo'nun, sırrını kısa bir süre için saklamaya çalışan biri gibi davrandığını anlıyordum. O aptal romanımı bitirdiğim zaman bana her şeyi açıklayacaktı. Eğer yaşasaydı. Eğer.

"Bir süre maçı seyrettiniz. Sonra da Sokak'tan eve döndünüz..."

Frank, "Evet," dedi.

"İçeri girdiniz mi? Sen ya da o?"

"Hayır. Villaya vardığımız sırada Jo'nun çakırkeyifliği geçmişti. Onun için arabayı kullanabileceğini düşündüm. Ama eve döndüğümüz sırada kardeşim artık gülmüyordu. Eve baktı ve, 'Onunla bütün ilişkim kesildi,' dedi. 'Bir daha şu kapıdan asla girmeyeceğim'."

Tenim önce buz kesildi, sonra da tüylerim diken diken oldu.

"Jo'ya ne olduğunu, neyi öğrendiğini sordum. Onun bir şeyler yazdığını biliyordum. Bana bu kadarını açıklamıştı..."

"Bunu benden başka herkese söylemiş," dedim... Artık içimdeki acılık gitmişti. O kahverengi spor ceketli adamın kim olduğunu biliyordum. Bunun verdiği rahatlık acı duyguları ve öfkeyi Jo'ya duyduğum, kendime karşı hissettiğim öfkeyi hafifletmişti. O ana kadar kahverengi ceketli adamı ne çok düşündüğümü fark etmemiştim.

Frank, "Jo'nun bazı nedenleri vardı herhalde," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O sana bu sebeplerin neler olduğunu söylemedi."

"Bütün bildiğim şu: Her şey yazacağı bir makale için araştırma yapmasıyla başladı. Bu yazı neyle ilgili idiyse... Eğlenceli bir şeydi herhalde. Jo da bayan hafiye Nancy Drew rolündeydi. Başlangıçta her şeyi sana sürpriz yapmak için sakladığından eminim. Bazı kitaplar okudu. Ama en çok etraftakilerle konuştu. Onların eski günlerle ilgili hikâyelerini dinledi... Bu kimselere takılarak eski mektupları... günlükleri okumalarını sağladı... Bu konuda ustaydı sanırım. Bunların hiçbirini bilmiyorsun sanırım."

Sıkıntıyla, "Hayır," diye cevap verdim. Jo kimseyle bir maceraya atılmamıştı. Aslında isteseydi bunu kolaylıkla yapabilirdi. Tom Selleck'le ilişki kurar ve bunun dedikodusu da *Inside View*'da yazılırdı. Ve ben her şeyden habersiz bilgisayarımın tuşlarına vurup dururdum.

Frank, "Jo ne öğrendiyse," dedi. "Bu bir rastlantı sonucu oldu."

"Ve sen bana bunlardan hiç söz etmedin. Dört yıl! Bana bu konuyu hiç açmadın!"

Frank, "Jo'yu en son o gün gördüm," diye açıkladı. Şimdi ne utanmış, ne de özür diliyormuş gibi bir hali vardı. "Benden ayrılırken gölün kenarındaki eve geldiğimizi sana söylemememi istedi. Hazır olduğunda sana her şeyi açıklayacaktı. Ne yazık ki sonra öldü. Ben de bu konunun önemli olmadığını düşündüm, Mike. O benim kız kardeşimdi. Ve ona söz vermiştim."

"Pekâlâ. Anlıyorum." Anlıyordum, ama yine de yeteri kadar değil. Jo'nun öğrendiği neydi? Normal Auster'in çocuğunu el tulumbasının altında boğduğunu mu? Bu yüzyılın başında, küçük bir zenci çocuğun rahatlıkla basabileceği bir yere tuzak kurulduğunu mu? Başka bir çocuğun, belki de Son'lara Sara Tidwell'in ahlakdışı ilişkileri sonucu doğan oğullarının annesi tarafından gölde boğulduğunu mu? Kadının oğlunun başını suyun altında tutarken sigaranın boğuklaştırdığı o çılgınca kahkahalarından birini attığını mı? "Yürürken kırıt, tatlım. Ve çocuğun kafasını derinlere sok!"

"Senden özür dilememi mi istiyorsun, Mike? Tamam, diliyorum."

"Böyle bir şey istemiyorum, Frank! Jo'nun o akşam söylediği başka şeyler var mı? Hatırlıyor musun? Herhangi bir şey?"

"Jo senin ev hakkındaki fikrini anladığını söyledi."

"*Ne* söyledi, ne dedi?"

"Evin, istediği zaman seni çağırdığından söz etti."

Önce cevap veremedim. Çünkü Frank Arlen evliliğimle ilgili inançlarımdan birini tamamıyla yıkmıştı. Sizce çok sağlam temele oturduğu için incelemeyi bile düşünmediğiniz o en önemli şeylerden birini. Yerçekimi sizi yerde tutar. Işık görmenizi sağlar. Pusulanın ibresi kuzeyi gösterir. İşte böyle temel inançlardan biriydi bu.

Yazarlığım sayesinde ilk hatırı sayılır parayı aldığımız zaman Sara Laughs'ı Jo'nun istediğine inanıyordum. Çünkü evliliğimizde 'ev uzmanı' oydu. Ben de 'araba uzmanı'ydım. Ancak kat tutacak kadar paramız olduğunda daireyi Jo seçmişti. Jo ortalığa resim asarken benden de buraya bir raf takmamı isterdi. Derry'deki eve de Jo âşık olmuştu. Ben evin alınamayacak kadar büyük, çok karmaşık ve harap olduğunu düşünüyordum. Karım sonunda inadımı yendi. Yuva kuran Jo'ydu.

"Jo, evin istediği zaman seni çağırdığından söz etti."

Ve bu herhalde doğruydu. Hayır, bundan daha iyisini yapabilirdim. Tembelce düşünmekten ve hatıralar arasında seçim yapmaktan vazgeçtiğimde. Jo'nun bu sözleri *gerçekten* doğruydu. Batı Maine'de kaçıp rahat edeceğimiz bir yerimiz olması fikri ilk benden çıkmıştı. Deste deste emlak broşürü toplayıp eve taşıyan da bendim. *Down East* gibi yerel dergiler de alıyordum. Üstelik dergiyi arkadan öne doğru okumaya başlamıştım. Çünkü ev ilanları en arkadaydı. *Maine Evleri* adlı emlak broşüründe Sara Laughs'ın fotoğrafını ilk ben görmüştüm. İlanda adı yazılı emlakçıyı ilk ben aramıştım. Adamı zorlayıp Marie Hingerman'ın adını aldıktan sonra kadınla da ben konuşmuştum.

Sara Laughs her zaman Jo'nun hoşuna gitmişti. Orayı sonbahar güneşinde gören herkes etkilenirdi. Etrafındaki ağaçların kızıla dönen yaprakları pırıl pırıl, Sokak'ta uçuşan yapraklar rengârenkti. Evet, Sara'yı aslında arayıp bulan bendim.

Fakat bu da yine tembelce düşünme ve hatıraların arasından bazılarını seçmek demekti. Öyle değil mi? Sara *beni* istemişti.

O halde bunu şimdiye kadar nasıl fark etmedim? Zaten beni buraya nasıl çekti? O sırada mutluydum ve hiçbir şeyden haberim yoktu.

Bu iki sorunun cevabı aynıydı. Ayrıca bu, Jo'nun evle, gölle ve belki de bütün TR'yle ilgili sarsıcı bir şeyi nasıl öğrendiği ve durumu bana açıklamadan nasıl idare ettiği sorusunu da cevaplıyordu. Ben uçmuştum, hepsi o kadar. Transa girmiş, hayal âlemine dalmıştım. O küçük, aptalca kitaplarımdan birini yazmaya dalmıştım. Kafamın içinde canlanan hayaller beni ipnotize etmişti. Ve ipnotize olmuş bir adamı istediğiniz tarafa çekebilirdiniz.

"Mike? Orada mısın?"

"Evet, buradayım, Frank. Ama lanet olsun! Jo'yu korkutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum!"

"Jo, hatırladığım kadarıyla bir ad söyledi: Royce Merrill. 'En çok o adam olanları hatırlıyor,' dedi. 'Çünkü çok yaşlı.' Ha, evet, bir şey daha söyledi. 'Mike'ın Royce Merrill'le konuşmasını istemiyorum. Çünkü o ihtiyar sırrı açıklayabilir ve Mike'a bilmesi gerekenden daha fazlasını söyleyebilir.' Jo'nun ne demek istediği konusunda bir fikrin var mı?"

"Şey... Bizim eski aile ağacının bir kolunun buraya kadar uzanmış olabileceği söylendi. Oysa annemin ailesi Memphis'ten. Noonan'lar Maine'li. Fakat buralı değiller." Artık buna da tamamıyla inanamıyordum.

"Mike, neredeyse midem bulanmaya başlayacakmış gibi konuşuyorsun!"

"Ben iyiyim. Hatta daha öncekine göre çok iyi sayılırım."

"Sana şimdiye kadar bütün bunlardan söz etmememin nedenini anlıyorsun değil mi? Yani aklına gelenleri bilseydim... bunu sezseydim..."

"Anladığımı sanıyorum. Aslında başlangıçta öyle kuşkularım yoktu. Ama böyle pis şeyler kafana sızmaya başlayınca..."

"O akşam Jo'dan ayrılıp Sanford'a döndüğüm zaman konunun kapanmış olduğuna inanıyordum. Bunun da kardeşimin, 'Kahretsin! Bu gece ayın üzerinde bir gölge var! Kimse yarın sabaha kadar sokağa çıkmasın,' türünden saçmalıklar olduğunu sanıyordum. Onun her zaman batıl inançları vardı. Biliyorsun, tahtaya vurup, tuz dökerse bir tutamını alıp omzunun üzerinden serperdi. Kulağına üzerinde dört yapraklı yoncalar olan küpelerden takardı..."

"Bir kazağı yanlışlıkla ters giyerse onu çıkarır atardı," dedim. "Bunu yapmazsa işlerinin bütün gün ters gideceğine inanırdı."

"E? Öyle olmuyor mu?" Frank'in sesinden hafifçe gülümsediği anlaşılıyordu.

Birdenbire Jo'yu olanca canlılığıyla görür gibi oldum. Sol gözündeki küçük altınımsı beneklere kadar. Ondan başka kimseyi istemiyordum. Kimse Jo'nun yerini alamazdı."

Frank, "Evde kötü bir şey olduğuna inanıyordu," dedi. "Bu kadarını *biliyorum*."

Önüme bir kâğıdı çekip üzerine *"Kia"* yazdım. "Evet. O sırada herhalde hamile olduğundan kuşkulanmaya başlamıştı. Belki de bazı... etkenlerden korkuyordu." Bu evde gerçekten bir şeyler vardı. "Bütün bu hikâyeleri Royce Merrill'den mi öğrendi dersin?"

"Hayır. Bu sadece laf arasında söylediği bir addı. Jo herhalde sürüyle insanla konuşmuştu. Kloster adında birini tanıyor musun? Gloster? Ya da böyle bir adı var."

"Auster," dedim. Kurşunkalemle Kia adının altına halkalar çiziyordum. Bunlar süslü ℓ harfleri veya saça bağlanan kurdeleler olabilirdi. "Kenny Auster. Jo'nun söylediği ad bu muydu?"

"Evet, ona benziyor. Her neyse... Jo'nun bir şey bulduğunda nasıl davrandığını bilirsin. Fare kovalayan teriyeler gibiydi."

Evet. Fare kovalayan teriyeler gibiydi!

"Mike, oraya gelmemi ister misin?"

Hayır. Artık emindim, Harold Oblowski de, Frank de Sara'ya gelmemeliydi. Burada bir işlem yapılıyordu. Sıcak bir mutfakta kabaran ekmek gibi organik ve nazik bir şey. Frank bu işlemin yarıda kesilmesine neden olabilirdi... ya da bu yüzden zarar görebilirdi.

"Hayır, hayır! Ben sadece o olayı öğrenmek istedim. Zaten kitabımı yazıyorum. Yazı yazarken etrafımda birilerinin olması işimi zorlaştırıyor."

"Sana yardım edebileceğime karar verirsen, beni arar mısın?"

"Bundan emin olabilirsin."

Telefonu kapatarak rehberi karıştırdım. Deep Bay Yolu'nda oturan R. Merrill'in telefon numarasını buldum ve orayı aradım. Telefonun on

iki defa çalışını dinledim, sonra da alıcıyı yerine bıraktım. Royce'un telsekreter gibi şeylere ihtiyacı yoktu. Ama doksan beş yaşındaki bir ihtiyar Harrison'daki Country Barn'da dansa gitmeyecek kadar yaşlı sayılırdı. Özellikle böyle boğucu bir gecede.

Üzerine *Kia* adını yazdığım kâğıda baktım. Şişman şekillerinin altına *Kyra* yazmıştım. Adını ilk söylediğinde Ki'nin adının "Kia" olduğunu sanmıştım. *Kyra*'nın altına *Kito* adını geçirdim. Bir an durakladım. En alta da *Carla* adını karaladım. Bütün adları çerçeve içine aldım. Bunların yanına da *Johanna, Bridget ve Jared* yazdım. Hepsi 'Buzdolabı İnsan- ları'ydı. Benim on dokuz ve doksan iki aşağı inmemi isteyen şeyler.

Boş eve, "Aşağıya in, Musa," dedim. "Vaat Edilen Ülke seni bekliyor." Etrafıma bakındım. Burada sadece ben, Bunter ve kuyruğunu sallayan saat var sanabilirsiniz... Oysa durum hiç de öyle değildi.

İstediği zaman seni çağırdı!

Bir bira daha almak için kalktım. Meyveler ve sebzelerle yine bir daire oluşturulmuştu. Bunun ortasında ise,

hareketsiz yat

yazılıydı.

Sanki eski bir mezar taşından alınmış bir sözdü bu. *Tanrı huzur içinde, hareketsiz yatmasını lütfetsin.* O harflere uzun bir süre baktım. Sonra yazı makinemin hâlâ verandada olduğunu hatırladım. Onu alıp getirdim ve gürültüyle yemek masasına koydum. Ve son budalaca küçük kitabım üzerinde çalışmaya başladım. On beş dakika sonra dalıp gitmiştim. Gölün üzerinde bir yerde göğün gürlediğinin ve Bunter'in çıngırağının arada sırada çaldığının hayal meyal farkındaydım. Bir saat kadar sonra yine bira almak için buzdolabına gittiğimde dairenin içindeki yazıya bir ek yapılmış olduğunu gördüm.

sadece hareketsiz yat

Ama bunu da hayal meyal fark ettim. Onlar her neyse, hareketsiz yatmaları ya da gümüş ay ışığında çılgınca dans etmeleri beni ilgilen-

dirmiyordu. John Shackleford geçmişini ve tek arkadaşının kim olduğunu hatırlamaya başlamıştı. O her zaman ihmal edilen küçük Ray Garraty'di.

Gece yarısına kadar yazdım. O sırada gökgürültüsü kesilmişti ve hava hâlâ çok sıcaktı. Bu his insanın üzerine çöken bir battaniye kadar boğucuydu. Makineyi kapatarak gidip yattım. Hatırladığım kadarıyla hiçbir şeyi düşünmüyordum. Birkaç kilometre ötede kendi karyolasında yatan Mattie'yi bile. Yazmak, gerçek dünyayla ilgili bütün düşünceleri silmişti. Hiç olmazsa bir süre için. Bence aslında yazmak sırf bunun için icat edilmişti. İyi ya da kötü, yazmak zamanın geçmesini sağlıyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Sokak'ta kuzeye doğru çıkıyordum. Yolun iki yanına Japon fenerleri dizilmişti. Gündüz olduğu için hiçbiri yakılmamıştı. Etraf aydınlıktı. Temmuzun ortalarına özgü o sisli puslu hava kaybolmuştu. Gökyüzü sadece ekime özgü olan o koyu safir rengindeydi. Onun altındaki göl ise koyu çivit tonundaydı. Yüzeyinde güneş ışıkları nokta nokta pırıldıyordu. Ağaçlar sonbahar renklerini anlatan bütün o renkleri artık bırakmak üzereydiler. Meşaleler gibi alev alev yanıyorlardı adeta. Güneyden esen rüzgâr yere düşmüş yaprakları iki yanımdan ve bacaklarımın arasından uçuruyordu. Hışırdıyor ve mis gibi kokuları etrafa yayılıyordu. Japon fenerleri sanki mevsimi onaylıyormuş gibi sallanmaktaydı. İlerden hafif bir müzik sesi geliyordu. Sara ve Red-Tops'un müziğiydi çalan. Sara olanca sesiyle bağırıyor ve kelimeleri söylerken de gülüyordu. Her zaman yaptığı gibi... Ancak... bir kahkaha homurtuya nasıl benzeyebilirdi?

"Beyaz çocuk! Ben hiçbir zaman çocuğumu öldüremem. Bunu düşünmüş olman bile beni şaşırtıyor."

Hızla dönüyor, kadının arkamda olduğunu sanıyordum. Ama arkamda hiç kimse yoktu. Eh...

Yeşil Kadın oradaydı. Ama o da giysilerini sonbahar için değiştirmiş, Sarı Kadın'a dönüşmüştü. Arkasındaki çıplak çam dalı yine yolu işaret ediyordu. "Kuzeye git, genç adam! Kuzeye git!" Yolun biraz aşağısında bir huş ağacı daha vardı. Kendimi boğuluyormuşum gibi hissettiğimde sarıldığım o ağaç.

Şimdi aynı şeyi hissetmek için bekliyordum. Ağzımın ve boğazımın gölün metalik tadıyla dolmasını. Ama olmuyordu. Dönüp Sarı Kadın'a ve sonra onun gerisindeki Sara Laughs'a bakıyordum. Ev oradaydı, ama iyice küçülmüştü. Kuzey bölümü de, güney bölümü de yoktu. İkinci kat da Jo'nun yandaki atölyesi de kaybolmuştu. Henüz hiçbiri yapılmamıştı. Huş hanım, 1998 yılından benimle birlikte gelmişti. Gölün üzerine sarkan ağaç da öyle. Ama diğer bakımlardan...

Sallanan Japon fenerlerine ve Sarı Kadın'a, "Neredeyim," diye soruyordum. Sonra aklıma daha iyi bir soru geliyordu. "Bu bir rüya, öyle değil mi? Yatağımdayım ve rüya görüyorum."

Gölün güneşin yarattığı parlak, altın ışıltılı ağında bir gerdanlı dalgıç kuşu ötüyordu. İki defa, "Evet, için bir defa öt. Hayır, için de iki defa. Bunun ne olduğunu kesinlikle bilmiyorum. Belki ruhsal açıdan zamanda bir yolculuk. Ama bu bir rüya değil."

Güne, "Bu gerçekten oluyor mu?" diye soruyordum. Ağaçların arkasında bir karga ötüyordu. Bir kez. Oradaki patika ilerde 42 numaralı yol diye bilinecekti. Bu patika toprak bir yolla birleşiyordu. O da ilerde 68 numaralı karayolu olarak adlandırılacaktı.

Göle doğru sarkan huş ağacına gidiyor ve kolumu gövdesine doluyordum. (Bu hareketim, Mattie'nin belini ellerimle kavradığımı ve elbisesinin cildinin üzerinde kaydığını hatırlatıyordu bana.) Suya bakıyordum. Boğulmuş olan çocuğu görmek istiyor, ama korkuyordum. Orada bir çocuk yoktu. Sadece onun olduğu yerde, dipte taşların, köklerin ve yosunların arasında bir şey yatıyordu. Gözleri mi kısarak bakıyordum. O an rüzgâr biraz hafifliyor ve göldeki ışıltılar da kayboluyordu. Suyun dibinde altın saplı bir baston vardı. Bir *Boston Post* bastonu. Ona gitgide yükselen bir helezon gibi bir çift kurdele sarılmıştı. Uçları suda tembelce dalgalanan kurdeleler beyaz, kenarları da kırmızıydı. Royce'un bastonuna öyle kurdeleler sarılması aklıma lise mezuniyet törenlerini getiriyordu. Teşrifatçının cüppeli son sınıf öğrencilerine yerlerini gösterirken salladığı sopayı. Artık o ihtiyar bunağın telefona neden cevap vermediğini anlıyordum. Telefonda konuşacağı günler artık sona ermişti. Bunu biliyordum. Royce'un henüz dünyada olmadığı bir yıla dönmüş olduğumu bildiğim gibi. Sara Tidwell buraday-

dı. Şarkı söylediğini duyuyordum. Royce 1903'de doğmuştu ve Sara TR'den gideli iki yıl olmuştu. O ve bütün Red-Top ailesi.

Sudaki kurdele sarılı bastona, "Aşağıya in, Musa," diyordum. "Vaat Edilen Ülkeye gideceksin."

Müzik sesinin geldiği tarafa doğru yürüyordum. Serin hava ve hızla esen rüzgâr beni canlandırıyordu. Şimdi diğer sesleri de duyuyordum. İnsanlar konuşuyor, gülüyor ve bağırıyorlardı. Bir çığırtkanın boğuk sesi onları bastırıyordu. "İçeri girin, arkadaşlar, çabuk olun! Çab-uk olun, çab-uk olun! Her şey içerde! Ama çab-uk olmanız gerekiyor! Bundan sonraki şov on dakika sonra başlıyor! Yılan Kadın Angelina'yı görün. Titriyor, sallanıyor. Sizi büyüleyecek ve kalbinizi çalacak. Ama fazla yaklaşmayın. Sizi ısırırsa zehirlenirsiniz! Köpek Suratlı Çocuk Hando'yu seyredin. Güney denizlerine dehşet saçan çocuğu. Tanrı'nın unuttuğu çağlardan kalan İnsan Gila Canavarı'nı da kaçırmayın. Yaşayan İskeleti görün, Sakallı Kadın'ı ve Katil Marslılar'ı da. Hepsi içerde, evet efendim. Onun için çab-uk olun, çab-uk olun, çab-uk olun!"

Atlıkarıncanın buharlı orgunun sesini işitiyordum. Bir oduncu, sevgilisi için içi dolu, bez bir oyuncağı kazanırken direğin tepesindeki çanın çaldığını da. Kadınların sevinçle bağırışmalarından delikanlının çanı, neredeyse direkten uçuracak kadar güçlü bir vuruş yaptığını anlıyordunuz. Atış yerinden. 22'lerin takırtısı geliyordu. Birinin ödül kazanmış ineği, "Möö," diye böğürüyordu... Şimdi burnuma çocukluğumdan beri kasaba panayırlarını çağrıştıran o kokular geliyordu: Izgarada pişirilen soğan ve biber, kızarmış hamur tatlısı, keten helva, gübre, saman. Gitar ve kontrbasların sesleri iyice yükselirken ben de hızlı hızlı yürümeye başlıyordum. Kalbim de aynı hızla çarpıyordu. Onları seyredecektim. Sara Laughs'la Red-Tops'u sahnede canlı görecektim. Bu, üç bölümlük çılgınca bir rüya değildi. Bütün bunlar şimdi oluyordu. Onun için çab-uk olun, çab-uk olun, çab-buk olun!

Bayan M.'nin her zaman Bricker'ların yeri diye düşüneceği Washburn'ların evi ortada yoktu. Evin daha sonra yapılacağı yerin arkasında, Sokak'ın doğu tarafındaki dik yamaçtan geniş tahta basamaklı bir merdiven yükseliyordu. Bu bana Old Orchard'da lunaparktan kıyıya

inen merdiveni hatırlatıyordu. Bu arada güneşin parlaklığına rağmen Japon fenerleri yakılmıştı. Müzik daha da yükselmişti. Sara, *Jimmy Crack Corn* şarkısını söylüyordu.

Merdivenden kahkahalara ve bağırışmalara doğru çıkıyordum. Red-Tops ve buharlı orga, kızartmalara ve çiftlik hayvanlarına doğru. Merdivenin başında bir kemer vardı. Üzerine,

FRYEBURG PANAYIRINA HOŞ GELDİNİZ
20. YÜZYILA HOŞ GELDİNİZ

yazılıydı. Erkek gömleğini andıran bluzla ayak bileklerine kadar inen eteklik giymiş bir kadınla, kısa pantolonlu bir erkek çocuk bana doğru geliyordu. Işıldıyor, sonra da saydamlaşıyorlardı. Bir an onların iskeletlerini ve güler yüzlerinin altındaki kurukafaların sırıttığını görebiliyordum. Kadınla çocuk bir dakika sonra ortadan kayboluyorlardı.

Biri hasır şapkalı, diğeri mısır koçanından yapılmış piposunu sallayarak konuşan iki çiftçi, kemerin panayır tarafında tıpkı o kadınla çocuk gibi bir anda beliriyorlardı. O zaman Sokak'la, panayır arasında bir engel olduğunu anlıyordum. Ama bu engelin beni etkilemeyeceğine inanıyordum. Ben ayrıcalıklıydım.

"Bu doğru mu?" diye soruyordum. "İçeri girebilir miyim?"

GÜCÜNÜZÜ DENEYİN levhası asılı direğin tepesindeki çan berrak bir sesle gürültülü gürültülü çalıyordu. Evet, için bir defa 'bong'la, hayır, için iki defa. Merdivenden çıkmayı sürdürüyordum.

Şimdi dönme dolabın ışıltılı gökyüzüne doğru döndüğünü görebiliyordum. Osteen'in *Dark Score Günleri* adındaki kitabında anlattığı müzisyenlerin arkasındaki dönme dolaptı bu. Çerçeve madeniydi. Ama insanların bindikleri kutu gibi yerler tahtadan yapılmış ve parlak renklere boyanmıştı. Yonga dökülü geniş orta yol ona doğru uzanıyordu. Tıpkı bir mihraba doğru giden açıklığa benziyordu. Yonga oraya belli bir maksatla dökülmüştü. Gördüğüm erkeklerin hemen hepsi bütün çiğniyorlardı.

Merdivenin yukarsında birkaç saniye duruyordum. Hâlâ kemerin göl tarafındaydım. Kemerin altından geçersem başıma geleceklerden

korkuyordum. Ölmekten ya da ortadan kaybolmaktan. Ne var ki, daha çok geldiğim yoldan geri dönememekten korkuyordum. Yüzyılın başında Fryeburg'da kurulmuş olan panayırda edebiyete kadar kalmaktan. Şimdi düşünüyorum da... bu da Ray Bradbury'nin hikâyelerinden birine benziyordu.

Sonunda beni bu öteki dünyaya Sara Tidwell çekiyordu. Onu kendi gözlerimle görmeliydim. Şarkı söylediğini duymalıydım. Bu şarttı.

Kemerin altından geçerken vücudum karıncalanıyordu. Sonra bir iç çekişi duyuyordum. Sanki milyonlarca insan çok uzaklarda göğüs geçiriyorlardı. Onlar rahatladıkları için mi, yoksa üzüldükleri için mi içlerini çekiyorlardı? Bunu anlayamıyordum. Kesinlikle bildiğim, kemerin bu tarafının farklı olduğuydu. Pencereden bakmakla gördüğünüz yerde olmak arasındaki farktı bu. Gözlemekle katılmak arasındaki fark.

Renkler, pusuya düşürülmüş kişilere saldıran insanlar gibi ileri doğru fırlıyorlardı. Kemerin göl tarafında duyduğum kokular tatlı ve nostaljikti. Bazı şeyleri hatırlatıyorlardı. Ama şimdi hepsi kaba ve seksiydi. Şiirin yerini nesir almıştı. Sucuk ve kızartılan sığır etinin yanında kaynayan çikolatanın keskin kokusunu duyuyordum. Bir külaha konulmuş olan keten helvayı yiyen iki çocuk yanımdan geçiyordu. İkisi de içine birkaç bozuk para konmuş olan düğümlü mendillerini sıkıca tutuyorlardı. Koyu mavi gömlekli bir çığırtkan onlara sesleniyordu. "Hey, çocuklar!" Kollarına lastik bantlar takmıştı, gülümserken şahane altın dişi ışıldıyordu. "Süt şişelerini devirip armağan kazanın! Bütün gün kimse kaybetmedi."

İlerde Red-Tops, Balık Tutma Blues'una başlıyordu. Castle Rock'ta parkta çalan çocuğun fena bir müzisyen olmadığını düşünmüştüm. Oysa şimdi bu müzik çocuğun çaldığı parçayı eskitiyor, yavaşlatıyor ve sönükleştiriyordu. Bu, "Aman ne şirin," diye tanımlanacak bir şarkı değildi. Hani şu eski fotoğraflar gibi. O resimlerde kibar hanımlar eteklerini dizlerine kadar kaldırıp ciddiyetle 'Black Bottom' oynarlar. Uzun külotlarının paçalarının kenarları gözükür. Bu Alan Lomax'ın diğer folk şarkılarıyla birlikte topladığı bir parça da değildi. Tozlu Amerikan kelebekleriyle dolu bir vitrine konulan yine tozlu bir örnek daha.

Sahnede kabara kabara dolaşan grubun hapishaneye gitmesine yol açmayacak kadar kapalı bir pornoydu bu. Sara Tidwell 'Kirli İlişkiler'den söz ediyordu. Ve sahnenin önünde duran her hasır şapkalı, tulumlu, kalın kaba ayakkabılı, tütün çiğneyen, elleri nasırlı bütün o çiftçilerin Sara'yla sevişmeyi hayal ettiklerini seziyordum.

O tarafa doğru yürüyordum. Sergi ahırlarında ineklerin "Mü," diye bağırdıklarını ve koyunların da melediklerini duyuyordum. Bunlar benim çocukluğumdaki Hi-Ho-Dairy-O'nun panayırdaki versiyonlarıydı. Atış yerinden, bir peniye top atılıp çember fırlatılan tezgâhların önünden geçiyordum. Angelina'nın Nedimeleri'nin dans ettikleri sahnenin önünden de. Başı türbanlı yüzü ayakkabı boyasıyla karartılmış bir adam flüt çalarken kızlar ellerini birbirine dayamış, yılan gibi kıvrıla büküle ağır ağır dans ediyorlardı. Gerilmiş olan yelken bezine Angelina'nın resmi yapılmıştı. "Bir doların onda birini verirsen, onu içerde görebilirsin, komşu." Bu resim, dans eden iki kızın Angelina'nın yanında pek çirkin gözükecekleri izlenimini uyandırıyordu. Hilkat Garibeleri Çıkmazı'nın ağzının, mısır pişirilen çukurun ve Hayalet Evi'nin yanından ilerledim. Yine gerilmiş yelken bezlerindeki resimlerden Hayalet Evi'ndeki kırık pencerelerden ve yıkılmış bacalardan hortlaklar çıktığı anlaşılıyordu. Oradaki her şey ölüm, diye düşünüyordum... Ama içeriden karanlıkta bazı şeylere çarpan çok canlı çocukların çığlıkları ve kahkahaları geliyordu. Herhalde aralarında daha büyükçe olanları karanlıkta öpüşüyorlardı. GÜCÜNÜZÜ DENEYİN yazılı direği geride bıraktım. Direkte, tepedeki pirinç çana kadar pek çok derece işaretlenmişti. BEBEĞİN MAMASINA İHTİYACI VAR, MUHALLEBİ ÇOCUĞU, YİNE DENE, KOCA OĞLAN. Çanın hemen aşağısında ise kırmızıyla HERKÜL yazılmıştı. Küçük bir kalabalığın ortasında kızıl saçlı genç bir adam gömleğini çıkarıyor ve kaslı gövdesi çıplak kalıyordu. Sigara içen bir çığırtkan ona bir çekici uzatıyordu. Kapitone yapılan bölmenin, meraklıların banklara oturarak tombala oynadıkları bir çadırın ve beyzbol atış yerinin önünden geçiyordum. Hepsinin önünden geçiyor ama onları pek fark etmiyordum bile. Yine kendimden geçmiştim, trans halindeydim. Harold aradığı zaman Jo ona bazen, "Onu geri çağırmalısın," derdi. "Michael şimdi 'Büyük Hayaller Ülke-

sinde'." Ama şimdi hiçbir şey hayal gibi gözükmüyordu. Ve beni sadece dönme dolabın aşağısındaki sahne ilgilendiriyordu. Sahnede sekiz ya da on zenci vardı. Sara gitarıyla öndeydi. Şarkı söylerken elini gitarın tellerinde dolaştırıyordu. Yaşıyordu ve sanatının doruk noktasındaydı. Başını arkaya atarak ekim göğüne doğru gülüyordu.

Beni o sersemlikten arkamdan gelen bir ses kurtarıyordu. "Bekle, Mike! Bekle!"

Dönüyor ve Kyra'nın bana doğru koştuğunu görüyordum. Çocuk, tombul dizleriyle etrafta dolaşanların, kumarbazların ve orta yolda aptal aptal bakınan insanların arasından geçiyordu. Üstüne kırmızı beyaz küçük bir denizci elbisesi giymişti. Başında lacivert kurdeleli bir şapka vardı. Tek eliyle Strickland'ı tutuyordu. Bana yetişince güvenle öne doğru atılıyordu. Onu yakalayıp havaya kaldıracağımı biliyordu. Ben de öyle yapıyordum. Şapkası kaymaya başlayınca yakalayıp tekrar küçük kızın başına geçiriyordum.

Kyra, "Ben kendi talecime çeme taktım," diyerek gülüyordu. "Yine."

"Doğru," diyordum. "Sen çok hainsin." Üstümde tulum, ayağımda da gübre bulaşmış iş botları vardı. Göğsümdeki cepten yıkana yıkana solmuş mavi büyük bir mendilin ucu uzanıyordu. Kyra'nın beyaz çoraplarına bakıyor ve evde yapılmış olduklarını anlıyordum. Yani içlerinde "Meksika Malı" veya "Çin Malı" yazılı bir etiket yoktu. Kızın şapkasını çıkarıp içine bakıyordum. Herhalde bunu bir çiftçinin kırmızı elli, eklemleri sızlayan karısı yapmıştı.

"Mattie nerede, Ki?"

"Evde herhalde. O gelemedi."

"Sen buraya nasıl geldin?"

"Merdivenden çıktım. Aslında beni beklemen gerekirdi. Daha önce olduğu gibi beni taşıyabilirdin. Ben müziği dinlemek istiyorum."

"Ben de öyle. Onun kim olduğunu biliyor musun, Kyra?"

"Evet. Kito'nun annesi."

Sahneye doğru yürürken kalabalığın gerisinde durmak zorunda kalacağımızı düşünüyordum. Ama biz ilerlerken insanlar bize yol açıyorlardı. Kyra kucağımdaydı. Bu denizci elbiseli, kurdeleyle süslenmiş

şapkalı küçük 'Gibson Kızı'nın güzel, tatlı ağırlığını hissediyordum. Çocuk kolunu boynuma dolamıştı. Kalabalık Kızıl Denizin Musa için ayrıldığı gibi ikiye ayrılıyordu.

Ne var ki, bu insanlar dönüp bize bakmıyorlardı. Konsere iyice dalmışlardı. Müzikle birlikte el çırpıyor, ayak vuruyor ve böğürüyorlardı. Farkına varmadan yana çekiliyorlardı. Sanki burada bir tür mıknatıs etkisi varmış gibi. Bizim gücümüz pozitif, onlarınki de negatifti. Kalabalığın içinden birkaç kadın kızarıyorlardı, ama yine de çok eğlendikleri belliydi. İçlerinden biri öylesine gülüyordu ki, yanaklarından yaşlar akıyordu. Ancak yirmi iki, yirmi üç yaşlarında gözüküyordu. Kyra onu işaret ederek rahatça, "Mattie'nin kitaplıktaki patronunu biliyorsun, değil mi?" diyordu. "Bu kadın onun ninesi."

Lindy Briggs'in büyükannesi, diye düşünüyorum. Ve kadın bir papatya kadar taze. Tanrım!

Red-Tops zamanda yolculuk yapan bir rock orkestrası gibi kırmızı, beyaz ve mavi flamalarla süslü sahneye dağılmıştı. Edward Osteen'in kitabındaki resim sayesinde hepsini tanıyordum. Erkekler beyaz gömlekler, koyu renk yelek ve pantolon giymiş, kollarına lastik bantlar takmışlardı. Sahnenin en ucunda Son Tidwell vardı. Fotoğraftaki gibi başına bir melon şapka giymişti. Ama Sara...

Kyra, "Neden bu hanım Mattie'nin elbisesini giymiş," diye soruyor ve titremeye başlıyordu.

"Bilmiyorum, yavrum. Bir şey söyleyemeyeceğim." Ama itiraz da edemiyordum. Çünkü Sara'nın üstünde Mattie'nin kent alanına gelirken giydiği beyaz, kolsuz elbise vardı.

Sahnede enstrüman çalan zenciler konsere ara vermiş, sigara içiyorlardı. Reginald 'Son' Tidwell ağır ağır yürüyerek Sara'nın yanına gidiyordu. Kahverengi elleri tellerle perdeler üzerinde öyle hızlı dolaşıyorlardı ki, doğru dürüst görünmüyorlardı. Kadın ona doğru dönüyor ve kafa kafaya veriyorlardı. Adam çok ciddiydi, kadın ise gülüyordu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Birbirlerini alt etmek için. Kalabalık alkışlayıp bağırıyor, tekrar çalmaya başlamış olan diğer Red-Tops üyeleri de gülüyorlardı. Son'la Sara'yı yan yana gördüğüm an yanılmamış olduğumu anlıyordum. Onlar kardeşti. Birbirlerine çok

benziyorlardı. Bu gözden kaçacak veya insanı yanıltacak bir durum değildi. Ama ben en çok beyaz elbisenin içinde kalçasını sallayışına bakıyordum. Kyra'yla benim üstümde bu yüzyılın başlarında giyilen elbiselerden varken Sara'nınki son derece moderndi. Ne uzun külot, ne iç eteği, ne de pamuklu çorap giymişti. O günün ölçüsüne göre neredeyse çıplak sayılırdı. Mattie'nin elbisesinin altında da buradaki insanların hiçbir zaman görmediği türde iç çamaşırları olmalıydı. Bir Mycra sutyen ve kalçalarını saran naylon bir külot. Ellerimle Sara'nın belini sardığımda elbise hoşa gitmeyecek bir korsenin değil yumuşak, çıplak tenin üzerinden kayacaktı. Beyaz değil, kahverengi tenin üzerinden. "Ne istiyorsun, tatlım?"

Sara, Son'dan uzaklaştı. Etek kabartmak için kullanılan o küçük yastıklardan da takmamıştı. Korsesiz, yastıksız kalçalarını titreterek geriledi. Yine gülüyordu. Adam yavaşça yürüyerek eski yerine geçti. Orkestra ara nağmeyi çalarken o da dinleyicilere döndü. Sara ise doğrudan doğruya bana bakarak ondan sonraki mısraları söylemeye başladı.

"Balık tutmaya başlamadan önce
oltanı kontrol etmen iyi olur.
Her zaman söyledikleri gibi balık tutmaya başlamadan önce,
tatlım, oltanı kontrol etmen iyi olur.
Seni bekliyorum hayatım,
Seni bekliyorum."

Kalabalık mutluluk içinde kükredi. Kyra kucağımda eskisinden daha da şiddetli titriyordu. "Korkuyorum, Mike," dedi. "O hanım hoşuma gitmedi. İnsanı korkutan biri o. Mattie'nin elbisesini de çalmış. Artık eve gitmek istiyorum."

Sara sanki müziğin o şiddetli gürültüsü arasında bu sözleri duymuştu. Başını arkaya atarak ağzını açtı ve gökyüzüne bakarak güldü. Dişleri iri ve sarıydı. Tıpkı aç bir hayvanın dişlerine benziyordu. O zaman Kyra'yla aynı fikirde olduğuma karar verdim. Bu kadın insanı korkutuyordu.

Ki'nin kulağına, "Tamam, yavrum," diye mırıldandım. "Buradan hemen gidiyoruz."

Ama ben daha kımıldamadan kadının etkisi beni sarıp sarmaladı. Bu olayı başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Artık mutfakta CARLADEAN adının harflerini dağıtmak için yanımdan hızla geçen şeyin ne olduğunu biliyordum. Bu tıpkı adımlarından kimin geldiğini anlamaya benziyordu.

Orkestra yine nakarat kısmını çaldı ve sonra diğer kıtaya geçtiler. Ama bu şarkının sonradan yazılan sözlerinin arasında yoktu.

"O bebeğe zarar vermeyeceğim, tatlım.
Bana dünyanın bütün hazinelerini verseler de bunu yapmam.
Bebeğine zarar vermeyeceğimi söylüyorum.
Bunu pırlantalar ve inciler için bile yapmam.
O küçük kıza sadece bir tek kara kalpli
köpük dokunabilir."

Kalabalık sanki bu o zamana kadar duyduğu en komik şeymiş gibi yine kükredi. Ama Kyra ağlamaya başladı. Sara bunu görünce vücudunu hafifçe arkaya doğru bükerek Mattic'ninkilerden çok daha iri olan göğüslerini çıkardı. Ve yine kendi simgesi olan o kahkahalarla gülmeye başladı. Burada bir paradoks vardı. Bu hareket soğuk ve anlamsızdı. Ve kederli. Fakat yine de Sara'ya acımadım. Sanki kalbi içinde yanıp kül olmuştu. Geride kalan acı ise yine bir hayalet gibiydi. Sevginin nefretin kemiklerini sızlatan hayaleti.

Kadın dişlerini göstere göstere nasıl da sırıtıyordu.

Sara ellerini yukarıya doğru kaldırıp sallaya sallaya aşağıya indirdi. Sanki kafamdan geçenleri okumuştu ve benimle alay ediyordu. Yine eski bir şarkıda söylendiği gibi, *"Tabağa konulmuş pelte gibi titriyordu."* Gölgesi, arkaya gerilmiş olan yelken bezinin üzerinde dalgalanıyordu. Bu perdeye Fryeburg'un bir resmi yapılmıştı. Oraya bakarken Manderley rüyalarımdaki silueti bulduğumu anladım. O silüet Sara'ydı. Hatta başından beri böyleydi.

"Hayır, Mike. Yaklaştın ama gerçek bu değil."

Yanlış ya da doğru bu kadarı bana yetmişti. Döndüm. Elimi, Ki'nin başının arkasına koyarak yüzünü göğsüme gömmesini sağladım. Küçük kız şimdi iki kolunu boynuma dolamış, paniğe kapıldığı için sıkıyordu.

Kalabalığı zorla yarmam gerekeceğini düşünüyordum. Sahneye yaklaşırken bu insanların aralarından kolaylıkla geçmiştim. Oysa şimdi geri dönmem konusunda o kadar uysal davranmayabilirlerdi. Benimle oynamaya kalkmayın, çocuklar, diye düşündüm. Bunu yapmak istemediğinizden eminim."

Beni durdurmaya kalkışmadılar. Sahnede Son Tidwell orkestrayı hiç duraklamadan do majörden sol minöre geçirmişti. Biri tef çalmaya başladı. Sara da Balık Tutma Blues'unu sona erdirmişti. Ve hiç duraklamadan Tog My Cats'e başlamıştı. Burada sahnenin önünde ve aşağısında kalabalık bize bakmadan benden ve küçük kızımdan uzaklaştı. Bir taraftan da tempoyu bozmadan çalışmaktan şişmiş ellerini birbirine vuruyorlardı. Yüzünün yanında iri kırmızı leke olan bir genç, ağzındaki erimeye başlamış olan tütünü tükürmeden, "Yaa-huu!" diye bağırdı. Yirmisinde olmasına rağmen dişlerinin yarısı yoktu. Köy Kahvesi'nden Buddy Jellison'du o... Bir mucize olmuş, adam altmış sekizdeyken yirmi yaşına dönmüştü. Sonra saç renginin aynı olmadığını fark ettim. Bu delikanlının saçları siyah değil kumraldı. (Bud'un, yetmişine merdiven dayamış olduğu her halinden belliydi. Ama siyah saçlarında bir tek beyaz tel bile yoktu.) Bu genç, Buddy'nin büyükbabasıydı. Hatta belki de dedesinin babası. Ancak, ne olursa olsun, bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Ben sadece oradan gitmek istiyordum.

"İzninle," diyerek genç adamın yanından geçtim.

Delikanlı bana bakmadan, "Burada kent sarhoşu yok, meraklı köpek," dedi. Bir yandan da tempoyu hiç kaçırmadan el çırpıyordu. "Hepimiz bu rolü sırayla yapıyoruz."

Evet, sonunda bunun bir rüya olduğu anlaşıldı, diye düşündüm. Bir rüya... Ve bu sözler de bunu kanıtlıyor."

Ne var ki genç adamın tütün kokan nefesi bir rüya değildi. Kalabalığın kokusu ve kucağımdaki iyice korkmuş olan çocuğun ağırlığı da öyle. Kyra'nın yüzünü dayadığı gömleğimin o kısmı sıcak ve ıslaktı. Çocuk ağlıyordu.

Sara sahneden, "Hey, İrlandalı!" diye seslendi. Sesi Jo'nunkine o kadar benziyordu ki, az kalsın avaz avaz bağıracaktım. Geri dönmemi istiyordu. İradesi, güçlü parmaklar gibi yüzümün iki yanını kavramaya çalışıyordu. Yine de Sara'nın istediğini yapmadım.

Porselen bir şişeyi elden ele dolaştıran üç çiftçinin yanından geçtim ve böylece kalabalığın arasından sıyrılmış oldum. Orta Yol önümde uzanıyordu. Burası New York'un Beşinci Caddesi kadar genişti. En ucunda o kemer, basamaklar, yol ve göl vardı. Evim de orada duruyordu. Sokak'a ulaşırsam güvende olacaktık. Bundan emindim.

Sara arkamdan tiz bir sesle bağırdı. "İşim neredeyse bitmek üzere, İrlandalı!" Öfkeliydi ama gülemeyecek kadar değil. "İstediğini elde edeceksin, tatlım. İyice rahatlayacaksın. Fakat önce işimi bitirmeme izin vermelisin. Beni duyuyor musun, oğlum? Beni dinlemelisin!"

Geldiğim yoldan telaşla geri döndüm. Kyra'nın yüzünü hâlâ gömleğime bastırıyor, onun saçlarını okşuyordum. Çocuğun hasır şapkası düşmek üzereydi. Yakalamaya çalıştıysam da elimde sadece kurdelesi kaldı. Şu an bunların hiçbir önemi yoktu. Yalnızca buradan kaçmamız gerekiyordu.

Sol tarafta beyzbol sahası vardı. Küçük bir çocuk, insanın beynini donduran düzgün aralıklarla ve tekdüze bir sesle, "Anne, Willy topu çitin üzerinden attı!" diye tekrarlıyordu. "Anne, Willy topu çitin üzerinden attı!" Tombala çadırını geçtik. İçerde bir kadın ulur gibi bağırıyordu. "Tombala! Hindiyi ben kazandım! Tanrım! Her numarayı düğmeyle kapattım. Hindi benim!" Yukarda güneş bir bulutun arkasına saklandı ve ışık donuklaştı. Gölgelerimiz kayboldu. Ana yolun sonundaki kemere insanı çıldırtacak bir yavaşlıkla yaklaşıyorduk.

Ki neredeyse inleyecekti. "Hâlâ eve gelmedik mi? Ben eve gitmek istiyorum, Mike! Lütfen eve, beni anneme götür!"

"Götüreceğim," dedim. "Her şey düzelecek."

GÜCÜNÜZÜ DENEYİN yazılı direğin önündeydik. Kızıl saçlı genç gömleğini giyiyordu. Bana soğuk bir nefretle baktı. Belki de bunun nedeni bir New England yerlisinin yabancılara karşı duyduğu o güvensizlikti. Birdenbire onu da tanıdım. Onun Dickie adında bir to-

runu olacaktı. Bu panayırın adandığı yüzyılın sonlarında 68 numaralı karayolundaki Büyük Garaj'ın sahibi.

Kapitone Yapma bölmesinden çıkan bir kadın durup beni işaret etti. Aynı anda üst dudağı yukarı kalktı. Köpeklerin dişlerini gösterirken yaptıkları gibi. Bu suratı da tanıyordum. Ama nereden? Onu da kentte görmüştüm herhalde. Şimdi önemli olan bu değildi. Bunu bilmeyi de hiç istemiyordum.

Ki, "Buraya hiç gelmemeliydik," diye inledi.

"Neler hissettiğini biliyorum," dedim. "Ama bence bu işte seçme hakkımız yoktu sanırım, yavrum. Biz..."

Grup yaklaşık yirmi metre ötedeki Hilkat Garibeleri Çıkmazı'ndan süzüldü. Onları görünce durdum. Yedi kişiydiler. Uzun adımlar atan, üzerlerinde odunculara özgü kılıklar olan yedi adam. Ama içlerinden dördü önemli değildi. Dördü de soluk ve beyazdı. Hayaletler gibi. Hasta veya ölüydüler. Ancak eski resimler kadar tehlikeli duruyorlardı. Gelgelelim diğer üçü gerçekti. Hiç olmazsa bu panayırın geri kalan kısmı kadar gerçek. Liderleri, başına rengi Kuzey Ordusuna özgü soluk mavi bir kep geçirmişti. Bana tanıdığım o gözlerle bakıyordu. Sümük bulaşmış oksijen maskesinin üzerinden beni o gözlerle tarttığını görmüştüm.

"Mike? Neden durduk?"

"Her şey yolunda, Ki. Sen sadece başını kaldırma. Her şey bir rüya. Yarın sabah kendi yatağında uyanacaksın."

"İyi..."

Adamlar orta yolda yayıldılar. El ele, bot bota değiyorlardı. Kemere ve Sokak'a uzanan yolumuzu kesmişlerdi. Mavi kepli yaşlıca adam ortadaydı. İki yanındakiler ondan çok gençti. Belki aralarında elli yaş gibi bir fark vardı. Hemen hemen orada değilmiş gibi gözüken o soluk renkli gençlerden ikisi yaşlı adamın sağında duruyorlardı. Acaba engeli oradan yarıp geçebilir miyim, diye düşündüm. Onların canlı kanlı olmadıklarını sanıyordum. Bodrumda izolasyon panosuna vuran o *şey* gibiydiler... Ama ya yanılıyorsam?

Yaşlı adam, "Çocuğu ver, oğlum," dedi. Sesi tiz ve amansızdı. El- lerini uzattı. Oradaki Max Devore'du. Geri gelmişti ve öldükten

sonra bile çocuğun velayetini istiyordu. Ama adam yine de Max değildi. Öyle olmadığını anlamıştım. Bu adamın yüz hatları Max Devore'unkinden biraz farklıydı. Yanakları daha zayıf, gözleri ise daha parlak bir maviydi.

Ona, "*Ben* neredeyim?" diye seslendim. Bu *ben* sözcüğünü mahsus vurgulamıştım. Angelina'nın bölmesinin önünde türbanlı adam (Herhalde Ohia eyaletinin Sandusky kentinden gelmiş bir Hindu'ydu.) flütünü bırakarak bizi seyretmeye başladı. Yılan kızlar da dans etmekten vazgeçip kollarını birbirlerinin bellerine doladılar. Korkuyla birbirlerine sokuldular. Onlar da bizi seyrediyorlardı. "B*en* neredeyim, Devore? Madem dedelerimizin babaları aynı kaba etmişler. O halde ben neredeyim?"

"Buraya senin sorularını cevaplamaya gelmedim. Çocuğu ver."

Genç adamlardan biri, "Ben çocuğu alırım, Jared," dedi. *Gerçekten* burada olanlardan biriydi o. Devore'a hem hevesle, hem de yaltaklanırcasına bakıyordu. Hali midemi bulandırdı. Bunun en büyük nedeni onun kim olduğunu anlamamdı. Bu genç adam Bill Dean'in babasıydı. Sonradan Castle ilçesinin en saygın adamlarından biri halini alan bu insan, neredeyse Devore'un botlarını yalayacaktı.

Jo, *onun hakkında çok kötü şeyler düşünme,* diye fısıldadı. *Aslında hiçbiri hakkında da öyle düşünme! Hepsi de çok genç.*

"Bir şey yapmana gerek yok." Devore'un düdük gibi ince sesinde öfke vardı. Fred Dean utandı. "Çocuğu kendi isteğiyle verecek. Vermezse, hep beraber alırız."

En soldaki adama baktım. Tümüyle gerçek gibi gözüken adamlardan üçüncüsüydü. O ben miyim? Ama bana benzemiyor. Yalnız suratında bana tanıdık gelen bir şey var. Fakat...

Devore, "Çocuğu ver, İrlandalı," dedi. "Bu son şansın."

"Olmaz."

Devore bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "O halde çocuğu biz alırız. Bu işin bitmesi gerekiyor. Haydi, çocuklar."

Grup bana doğru geldi. Aynı anda en uçtaki gencin kim olduğunu anladım. Oduncu pantolonu ve ağaçları tırmanmak için çivili botlar giymiş olan bu adamın bana kimi hatırlattığını biliyordum. Kenny

Auster'e benziyordu. Patlayıncaya kadar pasta yiyen kurt köpeğinin sahibine. Babasının, kardeşini tulumbanın altında boğduğu Kenny Auster.

Arkama baktım. Red-Tops hâlâ çalıyordu. Sara ise hâlâ gülüyor, ellerini gökyüzüne doğru kaldırmış, kalçalarını sallıyordu. Ana yolun doğu ucunu tıkamış olan kalabalık dağılmamıştı. Zaten o tarafa kaçmanın bir yararı olmayacaktı. O yöne doğru gidersem yirminci yüzyılın başlarında küçük bir kızı yetiştirmeye çalışacak, geçinebilmek için bir peniye satılan korku hikâyeleri ve on sentlik romanlar yazmak zorunda kalacaktım. Belki bu o kadar da kötü değildi... Ama buradan kilometrelerce ve yıllarca ötede, Kyra'yı özleyecek olan yalnız, genç bir kadın vardı. Hatta belki ikimizi birden özleyecekti.

Döndüm. Saldırganlar neredeyse bize erişmek üzereydiler. Bazıları diğerlerinden daha gerçek gibi duruyordu. Daha canlı gibi. Ama aslında hepsi ölmüştü ve lanetliydi. Torunları arasında Kenny Auster'in de olacağı sarı saçlı gence döndüm. "Siz ne yaptınız? Tanrı aşkına, nasıl bir günah işlediniz?"

Genç ellerini uzattı. "Çocuğu ver, İrlandalı. Bütün yapman gereken *bu*. O kadınla senin sürüyle çocuğunuz olabilir. İstediğiniz kadar çocuk. O çok genç. Arka arkaya çocuk doğuruverir."

İpnotize olmuştum. Kyra olmasaydı bizi de ellerine geçireceklerdi. Çocuk gömleğime doğru, "Ne oluyor?" diye bağırdı. "Bir şey kokuyor! Çok pis bir koku bu! Ah, Mike, bu kokuyu dağıt."

O anda ben de aynı kokuyu aldığımı fark ettim. Çürümüş et ve bataklık gazı kokusuydu. Patlamış etler ve kaynayan bağırsaklar. Grubun içinde en canlı olanı Devore'du. Torununun oğlunun yanındayken hissettiğim o ilkel, ama güçlü çekicilik bu adamda da vardı. Ancak, o da diğerleri kadar ölüydü. Adam yaklaşırken burnundaki etleri kemiren küçücük böcekleri fark ettim. Gözlerinin kuyrukları da pembeydi. Buradaki her şey ölü, diye düşündüm. Kendi karım bana bunu söylemedi mi?

Hortlaklar kara lekeli ellerini uzattılar. Kyra'ya önce dokunacak sonra da alacaklardı. Bir adım gerileyerek sağa doğru baktım. Orada

da hayaletler vardı. Kimi kırılmış pencerelerden, kimi kırmızı tuğlalı bacalardan çıkıyorlardı. Oradaki yelken bezine yapılmış resmi kastediyorum. Kyra kucağımdayken Hayaletler Evi'ne doğru koştum.

Şaşalayan Jared Devore, "Onu yakalayın!" diye bağırdı. "Onu yakalayın, çocuklar! O köpeği yakalayın! Kahretsin!"

Tahta basamaklardan yukarı fırladım. Yumuşak bir şeyin yanağıma süründüğünün hayal meyal farkındaydım. Bu Ki'nin bir elinde sıkıca tuttuğu kumaş köpekti. Arkama bakmak ve hortlakların ne kadar yaklaştıklarını anlamak istiyordum. Ama buna cesaret edemiyordum. Tökezlediğim an...

Gişedeki kadın karga gibi bir sesle, "Hey!" diye bağırdı. Kabarık kızılımsı saçları, palyaço gibi boyanmış bir yüzü vardı. Ve neyse ki tanıdığım birine hiç benzemiyordu. O sirkten biriydi. Bu lanetli yerden geçen sirkten bir görevli. Kadın çok şanslıydı. "Hey bayım, bilet almalısın!"

Zamanım yok, kadın, diye düşündüm. Hiç zamanım yok.

Devore bağırıyordu. "Onu durdurun! O aşağılık köpek lanet olasıca bir hırsız! Kucağındaki kendi çocuğu değil! Ona engel olun!" Ama kimse buna kalkışmadı. Ben de kucağımda Ki'yle Hayaletler Evi'ne daldım.

Girişten sonraki koridor o kadar dardı ki, yan yan ilerlemek zorunda kaldım. Karanlıkta fosforlu gözler öfkeyle bize bakıyordu. İlerde, tahtalara özgü o gürültü yankılanıyor, buna şakırdayan bir zincirin sesi karışıyordu. Arkamızdan ise çivili oduncu botlarıyla dışardaki merdivenden beceriksizce çıkan hortlakların gürültüsü geliyordu. Kızıl saçlı sirk görevlisi kadın şimdi de onlara bağırıyordu. Biletçi içerde bir şeyleri kırarlarsa her şeyi onlara ödeteceğini haykırıyordu. "Beni dinleyin, lanet olasıca taşralılar! Burası çocuklar için! Sizin gibilere göre bir yer değil!"

Gümbürtü tam karşımızdan geliyordu. Bir şey dönüyordu. Önce bunun ne olduğunu anlayamadım.

"Beni yere bırak, Mike," Kyra'nın sesi heyecanlıydı. "Buradan kendim geçmek istiyorum."

Onu yere, ayaklarının üzerine bıraktım. Sonra da endişeyle omzumun üzerinden geriye baktım. Hortlaklar koridora girmeye çalışırken girişten süzülen ışığa engel oluyorlardı.

Devore, "Sizi ahmaklar!" diye bağırıyordu. "Aynı anda içeri girmeye kalkmayın. Ah, Tanrım!" Bir şaklamayla birlikte biri haykırdı. Tekrar öne doğru döndüğümde Kyra yaklaşan fıçının içinden geçiyordu. Dengesini bulmak için ellerini öne doğru uzatmıştı. Ve -inanılacak gibi değil ama- gülüyordu.

Kızı izledim. Ortaya kadar gittim ve sonra gürültüyle devrildim.

Kyra diğer taraftan, "Ayy!" diye bağırdı. Ayağa kalkmaya çabalarken tekrar devrildiğim için kıkır kıkır güldü. Yuvarlana yuvarlana diğer uçtan çıktım. Göğsümdeki büyük mendil düştü. Diğer cebimden de bir kesekâğıdı kavkas şekeri. Hortlakların sıraya dizilerek gelip gelmediklerini anlamak için arkaya baktım. Ve fıçı istemeden bir parende daha atmama neden oldu. Artık eşyaların, çamaşır kurutma makinesinde neler çektiklerini anlıyordum.

Sürünerek fıçının diğer ucundan çıktım. Ayağa kalkıp Ki'nin elinden tuttum. Çocuğun bizi Hayaletler Evi'nin derinliklerine sürüklemesine izin verdim. On adım kadar attıktan sonra çocuğun etrafında zambak gibi bir beyazlık belirdi. Ki çığlık attı. İri büyük bir hayvan hırladı. Adrenalin hızla kanıma karışıyordu. Kızı kolundan çekip yeniden kucağıma almaya hazırlanırken o hırıltı tekrar duyuldu. Ayak bileklerimi saran sıcak havayı hissettim. Ki'nin etekleri yine havalanarak bacaklarının etrafında bir çan biçimini aldı. Kız bu kez çığlık atacağına güldü.

"Haydi, Ki," diye fısıldadım. "Çabuk yürü."

Buhar deliğini geride bırakarak ilerledik. Önde aynalı bir koridor vardı. Görüntülerimiz önce tıknaz cücelere benziyordu. Sonra bir vampirinkine benzeyen sadece beyinleri gelişmiş sıska yaratıklara dönüştük. Kyra'ya tekrar hızlı yürümesini söyledim. Aynada kendisine dilini çıkarmak, suratını buruşturmak istiyordu. Arkadan fıçıdan geçmeye çalışan oduncuların küfürleri geliyordu. Devore'un da küfrettiğini duyuyordum. Ama o artık... Pek *önemli* değilmiş gibiydi.

Uzun bir kayma direği çocukla çadır bezinden yapılmış büyük bir minderin üzerine düşmemize neden oldu. Ve o sırada yellenmeye benzeyen acayip, yüksek bir ses duyuldu. Ki gözyaşları yanaklarından akıncaya kadar güldü. Minderde yuvarlanıyor, neşeyle ayaklarını sallıyordu. Ellerimi çocuğun kollarının altından geçirerek onu kaldırdım.

Ki, "Kendi talecine çeme atma," dedi. Sonra tekrar güldü. Bütün korkularından kurtulmuş gibiydi.

Yine dar bir koridordan indik. Buranın ahşabı çamdı ve çok güzel kokuyordu. Duvarlardan birinin arkasında iki 'hayalet' zincirlerini şakırdatıyorlardı. Ayakkabı fabrikasında çalışan ve o akşam sevgililerini nereye götüreceklerinden 'Kırmızı Gözü' (Bu da neyse?) hangisinin getirmesini gerektiğinden söz eden işçiler gibi düzenle. Artık arkamızdan hiç ses gelmiyordu. Kyra güvenle yol gösteriyordu. Küçücük eliyle iri parmaklarımı kavramış, beni çekiyordu. Sonunda bir kapıya geldik. Üzerine ışıltılı alev resimleri yapılmış ve CEHENNEME BURADAN GİDİLİR yazılmıştı. Ki hiç duraklamadan kapıyı itti. Her taraf kırmızıydı. Boyalı bir tepe camı gibi. Bu koridor Cehennem için fazla güzel bulduğum gül rengi bir ışıkla aydınlatılıyordu.

Bana çok uzun gelen bir süre yürümeyi sürdürdük. Artık buharlı orgun sesini, GÜCÜNÜZÜ DENEYİN çanının gürültüyle tınlaması veya Sara'yla Red-Tops'u duymadığımı fark ettim. Buna pek şaşırmadım. Herhalde altı yüz metre kadar yürümüştük. Bir taşra panayırında Hayaletler Evi nasıl bu kadar büyük olabiliyordu?

Karşımıza üç kapı çıktı. Bunlardan biri koridorun dibinde, ikincisi sağda, üçüncüsü de soldaydı. Kapılardan birine üç tekerlekli kırmızı bir bisiklet resmi yapılmıştı. Onun karşısındakinde elektrikli yeşil yazı makinemin resmi. Dipte duran kapıdaki nedense daha eskiymiş gibi gözüküyordu. Biçimsizdi ve rengi solmuştu. Bir çocuk kızağının resmiydi bu. Bu Scooter Larribee'nin kızağı, diye düşündüm. Devore'un çaldığı kızak. Sırtım ve kollarım ürperirken tüylerim diken diken oldu.

Kyra neşeyle, "Eh," dedi. "İşte oyuncuklarımız burada." Strickland'ın üç tekerlekli kırmızı bisikleti görmesi için köpeği kaldırdı.

"Evet," diye mırıldandım. "Herhalde..."

Kyra bana baktı. "Beni oradan uzaklaştırdığın için teşekkür ederim. O adamlar insanı korkutuyordu. Ama Hayaletler Evi çok eğlenceliydi. İyi geceler. Stricken de, 'İyi geceler,' diyor." Diyor'un son hecesi yine kulağa egzotik bir şeymiş gibi geliyordu. 'Yüce Aşk'ın Vietnam dilindeki karşılığı gibi.

Ben başka bir şey söyleyemeden küçük kız üzerinde kırmızı üç tekerlekli bisiklet resmi olan kapıyı açıp dışarı çıktı. Kapı arkasından hemen kapandı. Aynı anda hasır şapkasının kurdelesini gördüm. Bu arkamdaki tulumun cebinden sarkıyordu. Ona bir an baktım. Sonra da çocuğun az önce çıktığı kapının tokmağına uzandım. Ama dönmedi. Avucumu tahtaya vurdum. Sanki sert ve olağanüstü yoğun bir madene vurmuştum. Geriledim ve başımı eğerek geldiğimiz tarafa baktım. Orada hiç kimse ya da bir şey yoktu. Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü.

Bu zaman-arası, diye düşündüm. İnsanlar çatlaktan süzülmekten söz ettikleri zaman aslında kastettikleri bu. Geldikleri yer asıl burası.

Jo bana, *sen de gitsen iyi olur,* dedi. *Kıstırılmak ve belki de sonsuza kadar burada kalmak istemiyorsan hemen gitmelisin.*

Üzerinde yazı makinesi resmi olan kapının tokmağını denedim. Kolaylıkla döndü. Kanadın gerisinde yine bir koridor uzanıyordu. Yine tahta duvarlar ve çamın tatlı kokusu. Oraya girmek istemiyordum. Oradaki bir şey, aklıma uzun bir tabutu getiriyordu. Ne var ki yapılacak başka bir şey yoktu. Gidilecek başka bir yer de. İçeri girdim ve kapı arkamdan hızla kapandı.

Tanrım, diye düşündüm. Karanlıkta, kapalı bir yerdeyim. Michael Noonan'ın dünyaca ünlü panik krizlerinden birinin zamanı geldi.

Ama göğsümü sıkı sıkıya saran bir şey olmadı. Kalbim hızla çarpıyordu ve kaslarım hâlâ adrenalin yüzünden iyice hareketlenmişti, ama her şey kontrol altındaydı. Ayrıca koridorun zifiri karanlık olmadığını da anlıyordum. Etrafı pek az görebilsem de duvarları ve tahta zemini seçebiliyordum. Ki'nin şapkasının koyu mavi kurdelesini bileğime sararak çözülmemesi için ucunu alta sıkıştırdım. Sonra yürümeye başladım.

Uzun süre yürüdüm. Koridor sanki gelişigüzel sağa ya da sola doğru dönüşler yapıyordu. Kendimi bir bağırsaktan kayan mikroba benzetiyordum. Sonunda çift kemerli bir kapıya eriştim. Kapıların önünde durarak hangisinin uygun olduğunu düşündüm. Sonra soldaki kapının arkasından Bunter'in çıngırağının hafif sesinin geldiğini fark ettim. Oradan içeri girdim. Çıngırak sesi gitgide güçleniyordu. Bir noktada çıngırak sesine gökgürültüsü de karıştı. Sonbahara özgü o serinlik kaybolmuştu. Şimdi hava yine sıcaktı. Boğucu. Başımı eğerek baktım. Tulum ve kalın dipli botlar kaybolmuştu. Şimdi üstümde ısıtıcı iç çamaşırı, ayaklarımda da beni kaşındıran çoraplar vardı.

İki defa daha seçim yapmak zorunda kaldım. Her seferinde de Bunter'in çıngırağının şıngırtısının geldiği kapıyı seçtim. İkinci defa çift kapının önünde dururken karanlıkta bir sesin açık açık, "Hayır, Başkan'ın karısı yaralanmadı," dediğini duydum. "Çoraplarındaki Başkan'ın kanı."

Yürümemi sürdürdüm. Sonra ayaklarımla bileklerimin artık kaşınmadıklarını fark ederek durakladım. Bacaklarım uzun iç çamaşırı yüzünden artık terlemiyordu. Şimdi onların yerinde genellikle yatarken giydiğim bokser vardı. Başımı kaldırdım ve o zaman kendi oturma odamda olduğumu gördüm. Karanlıkta ayak parmaklarını çarpmamak için yaptığımız gibi eşyaların yanından dikkatle geçiyordum. Ama etrafımı biraz daha iyi görebiliyordum. Pencerelerden hafif, beyazımsı bir ışık süzülüyordu. Oturma odasıyla mutfağı birbirinden ayıran tezgâha yaklaştım. Ve kuyruğunu sallayan saate baktım. Beşi beş geçiyordu.

Evyeye gidip suyu açtım. Bir bardak için uzandığımda Ki'nin hasır şapkasının kurdelesinin hâlâ bileğimde sarılı olduğunu gördüm. Kurdeleyi çözerek kahve makinesiyle mutfak televizyonunun arasına bıraktım. Sonra bardağa soğuk su doldurarak içtim. Dönüp kuzey bölümüne giden koridorda dikkatle ilerledim. Burayı banyodaki gece lambasının sönük sarı ışığı aydınlatıyordu. Çişimi ettim (Ki'nin bunu düzelttiğini duyar gibi oldum). Sonra yatak odasına geçtim. Çarşaflar buruşmuştu. Ama Sara, Mattie ve Jo'yla ilgili rüyadan sonra olduğu gibi karmakarışık değillerdi. Neden karmakarışık olacaklardı? Yatak-

tan kalkmış ve uykumda yürümüştüm. Ve Fryeburg Panayırıyla ilgili çok çok canlı bir rüya görmüştüm.

Tabii bu laflar saçmaydı! Sadece Ki'nin şapkasının koyu mavi kurdelesi bende olduğu için değil. Gördüklerimin hiçbirinde rüyalara özgü o özellikler yoktu. Uyandığınız zaman rüyanızda akla yakın olan şeyler hemen gülünç bir hal alırlardı. Bütün renkler -hem parlak, hem de uğursuz renkler- çabucak kaybolurlardı. Ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Avuçlarımı çukurlaştırarak burnuma kapattım. Derin derin soluk aldım. Çam Kokusu! Baktığım zaman küçük parmaklarımdan birine küçük bir parça çam sakızı yapışmış olduğunu gördüm.

Yatağa ilişerek gördüklerimi teybe anlatmayı düşündüm. Sonra bunun yerine uzanıp başımı yastıklara dayadım. Çok yorgundum. Gök gürlüyordu. Gözlerimi yumdum. Dalmak üzereydim. Sonra birdenbire evde bir çığlık yankılandı. Çok tizdi. Bağırarak doğrulup oturdum. Ellerimi göğsüme bastırmıştım.

Duyduğum Jo'nun sesiydi. Evliliğimiz boyunca onun böyle haykırdığını hiç duymamıştım. Ama kimin bağırdığını yine de anladım. Karanlığa doğru, "Ona eziyet etmekten vazgeçin!" diye bağırdım. "*Kimseniz onun canını yakmayın artık!*"

Jo yine bir çığlık attı. Sanki bir şey bana karşı gelmekten kinle karışık bir zevk alıyordu. Ses bu kez biraz uzaktan geliyor gibiydi. Jo'nun üçüncü çığlığı yine ilk ikisi kadar acı doluydu ama bu daha da uzaklardan gelmişti. Feryatlar, küçük çocuğun hıçkırıkları gibi hafifliyordu. Karanlıktan etrafa dördüncü bir çığlık daha yayıldı. Sonra Sara sessizleşti. Soluğum kesilmişti ama ev etrafımda nefes alıyordu. Sıcaklığın ve şafakta yankılanan hafif gökgürültüsünün farkındaydı.

Yirmi İkinci Bölüm

Sonunda yine hayal âlemine girebildim. Ama oraya ulaştığımda da bir şey yapamadım. Notlarımı yazmak için her zaman yanımda bir defter bulundururum. Karakterlerin listesi, sayfa numaraları, tarihler. Not defterine şekiller çizdim. Gelgelelim yazı makinesine geçirdiğim kâğıt hâlâ bomboştu. Fakat kalbim gökgürültüsü gibi sesler çıkararak çarpmıyor, gözlerim zonklamıyor ve soluğum da kesilmiyordu. Yani paniğe kapılmadım, ama yazı da yazamadım. Andy Drake, John Shackleford, Ray Garraty ve güzel Regina Whiting... Bana sırtlarını dönüp hareket etmeye veya konuşmaya yanaşmadılar. Yazılı sayfalar daktilo makinesinin solunda, her zamanki yerindeydi. Üzerlerine yolda bulduğum güzel bir kuartz parçasını koymuştum. Ama hiçbir şey olmuyordu. Sıfıra sıfır...

Buradaki tezadı, hatta ahlak dersini anlıyordum. Yıllarca dünyadaki gerçek sorunlardan kaçmıştım. Hayalimdeki değişik 'Narnia'lara kaçmıştım. Şimdi gerçek dünya beni şaşırtan çitlerle dolmuştu. Bazılarının içlerinde dişli yaratıklar vardı. Koşup saklanacağım dolabı da içine girmeyeyim diye kilitlemişlerdi.

Not defterine Kyra yazmış ve etrafını dilim dilim bir çizgiyle çerçevelemiştim. Güya iri bir gül resmiydi bu. Onun altına bir ekmek parçası çizmiş, kabuğun üzerine çapkınca eğilmiş bir bere geçirmiştim. Noonan'ın, Fransızların yumurtaya batırıp tavada kızarttıkları ekmekle ilgili yorumuydu bu. L.B. harfleri kavislerle çevriliydi. Göğsünde ördek olan bir tişört resmi de yapmıştım. Bunun yanına kitap harfle-

riyle, VAK VAK VAK yazmıştım. Bu kelimelerin altınaysa, UZAKLARA UÇMALIYIZ sözlerini. BON VOYAGE.

Sayfanın bir başka yerinde üç ad vardı: *Dean, Auster* ve *Devore*. Panayırdaki canlıya en yakın hortlaklar onlardı. Aynı zamanda en tehlikelileri. Torunları olduğu için mi? Oysa o yedi yaratığın da torunları olmalıydı. Öyle değil mi? O günlerde aileler çok kalabalıktı. Ya ben neredeydim? Bunu sormuştum, ama Devore cevap vermek istememişti.

Bu sıkıntılı, boğucu pazar sabahı gördüklerim bana hiç de rüya gibi gelmiyordu. E, o zaman geriye ne kalıyordu? Hayaller? Zamanda yolculuk? Böyle bir yolculuğun nedeni varsa, neydi? Ya mesaj? Neydi ve kim bunu yollamaya çalışıyordu. Uykumda Jo'nun atölyesine giderek yazı makinemi geri getirdiğim zaman rüyadan uyanırken ne dediğimi hatırlıyordum. *"Bu yalanlara inanmıyorum!"* Şimdi de inanacak değildim. Gerçeğin hiç olmazsa bir parçasını görünceye kadar hiçbir şeye inanmamak daha güvenli olacaktı.

Şekiller çizdiğim kâğıdın en yukarsına kalın kitap harfleriyle, TEHLİKE yazdım ve etrafına bir daire çizdim. Daireden Kyra'nın adına doğru bir ok uzattım. Onun adından da UZAKLARA UÇMALIYIZ. BON VOYAGE sözlerine. Ve yana MATTİE'yi ekledim.

Bereli ekmeğin altına küçük bir telefon resmi çizdim. Bunun yukarsına da çizgi romanlarda olduğu gibi bir balon. Balonun içine telefonun çaldığını belirten kelimeyi yazdım. TIRRING!

Tam bunu tamamlarken telefon çaldı. O sırada verandanın parmaklığında oturuyordum. Mattie'nin adının etrafına bir daire çizerek telefonu açtım.

"Mike?" Genç kadın heyecanlıydı, mutlu ve rahat.

"Evet," dedim. "Nasılsın?"

Mattie, "Harika!" diye cevap verdi. Ben de not defterindeki L.B. harflerini bir daireyle çerçeveledim.

"Lindy Briggs beni on dakika önce aradı. Telefonu az önce kapattım. Mike, beni tekrar işe alıyor! Ne harika, değil mi?"

Tabii ya! Böylece Mattie yine kentte kalacaktı. UZAKLARA UÇMALIYIZ. BON VOYAGE sözlerini karaladım. Mattie'nin buradan gitmeyeceğini biliyordum. Artık buradan ayrılmayacaktı. Ben ondan bu

radan ayrılmasını nasıl isteyebilirdim? Yine biraz daha bilgim olsaydı... diye düşündüm.

"Mike? Sen..."

"Bu harika bir şey," dedim. Hayalimde Mattie'yi canlandırabiliyordum. Mutfakta duruyor ve telefonun karışmış olan kordonunu düzeltmeye çalışarak parmaklarının arasından geçiriyordu. Kot şortu bir tayınkini hatırlatan uzun bacaklarını açıkta bırakıyordu. Önünde sarı bir ördeğin yüzdüğü o tişörtü giymişti. "Lindy'nin yaptığından utandığını belirtecek bir tavırla konuşma nezaketini gösterdiğini umarım." Yaptığım tişört resmini de çerçeveye aldım.

"Gerçekten öyle konuştu. Ve öfkemi geçirecek kadar da açık sözlüydü. Whitmore denen kadının geçen haftanın başlarında kendisiyle konuştuğunu söyledi. Lindy, 'Benimle açık açık konuştu,' dedi. 'Lafı ağzında gevelemedi.' Beni hemen işten atarsa Devore'un kitaplığa verdiği para, bilgisayar ve disketler gelmeye devam edecekti. Kovmazsa para ve eşyanın önü kesilecekti. Lindy, 'Yanlış olduğunu bildiğim bir şeyle toplumun iyiliği arasında denge kurmaya çalıştım,' dedi. 'Şimdiye kadar hiç böyle zor bir karar vermedim."

"Ya..." Elim not defterinin üzerinde kaydı. Tıpkı Ouija tahtasının üzerinde kayan çubuğa benziyordu. Kalem, LÜTFEN diye yazdı. YAPAMAZ MIYIM? LÜTFEN. Sonra, "Herhalde sözlerinin doğru bir yanı, var," dedim. "Ama Mattie... *Lindy* sence kaç para kazanıyor?"

"Bunu bilmiyorum."

"Ona, Maine eyaletindeki üç küçük kentte çalışan kütüphanecilerin aldıkları paraların toplamından daha fazlasının verildiğinden eminim."

Arkada Kyra'nın, "Onunla konuşabilir miyim, Mattie?" diye sorduğunu duydum. "Mike'la konuşabilir miyim? Lütfen! Lütfen onunla konuşabilir miyim?"

"Bir dakika sonra konuşabilirsin." Mattie sonra bana, "Belki," dedi. "Ben sadece eski işime tekrar girdiğimi biliyorum. Ve geçmişi unutmaya da hazırım."

Not defterinin sayfasına bir kitap resmi çizdim. Sonra da iç içe geçmiş halkalar. Bunları ördekli tişörte bağladım.

Mattie, "Ki seninle konuşmak istiyor," diyerek güldü. "İkinizin dün gece Fryeburg Panayırına gittiğinizi söylüyor."

"Ah! Yani güzel bir kızla randevum vardı, ama ben bu sırada horul horul uyudum. Öyle mi?"

"Öyle gözüküyor. Ona hazır mısın?"

"Hazırım."

"Pekâlâ. İşte bizim geveze burada."

Alıcı el değiştirirken bir hışırtı oldu. Sonra Ki konuşmaya başladı. "Seni çemeledim, Mike. Panayırda. Kendi talecimi çemeledim."

"Öyle mi?" diye sordum. "O müthiş bir rüyaydı, öyle değil mi, Ki?"

Uzun bir sessizlik oldu. Mattie herhalde telefonda gevezelik etmeye bayılan kızına ne olduğunu düşünüyordu. Sonunda Ki tereddütle, "Sen de oradaydın," dedi. Yine Vietnam dilinde konuşur gibi. "Yılan dansı yapan kızları gördük... Tepesinde çan olan direği de... Sonra Hayaletli Ev'e gittik... Sen fıçının içine düştün... Bu bir rüya değildi... Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Çocuğu bunun bir rüya olduğuna inandırabilirdim. Ama birdenbire bu bana kötü bir fikirmiş gibi gözüktü. Bazı açılardan tehlikeliydi de. "Güzel bir elbisen ve hoş bir şapkan vardı," diye mırıldandım.

"Evet!" Ki müthiş rahatlamış gibiydi. "Ve *sen* de..."

"Kyra, dur! Beni dinle!"

Küçük kız hemen sustu.

"Bence bu rüyadan fazla söz etmemen iyi olur. Annene ve başkalarına. Benim dışında herkese."

"Senin dışında."

"Evet. Buzdolabı İnsanları için de aynı şeyi söyleyeceğim."

"Peki. Mike, orada Mattie'nin elbisesini giymiş bir kadın vardı."

"Biliyorum," dedim. Ki'nin konuşmasında artık bir sakınca yoktu. Ama yine de sordum. "Mattie şimdi nerede?"

"Çiçeklere su veriyor. Çok çiçeğimiz var. En aşağı milyarlarca. Masayı temizlemem gerekiyor. Bu bir görev. Ama aldırmıyorum. Görevler hoşuma gidiyor. Biz Fransız tarzı kızarmış ekmek yedik. Pazarları hep böyle yapıyoruz. Çok güzel. Özellikle üzerine çilek şurubu döküldüğü zaman."

"Biliyorum," diyerek bereli ekmeğe doğru bir ok çizdim. "Fransız tarzı kızarmış ekmeğe ben de bayılırım. Ki, annene onun elbisesini giymiş olan kadından söz ettin mi?"

"Hayır. Mattie'nin korkacağını düşündüm." Çocuk sesini alçalttı. "Annem geliyor!"

"Tamam... Şimdi seninle paylaştığımız bir sır var, öyle değil mi?"

"Evet."

"Artık... Mattie'yle tekrar konuşabilir miyim?"

"Tamam." Çocuğun sesi biraz uzaklaştı. "Anne-manne, Mike seninle konuşmak istiyor." Sonra bana, "Bugün bizi *ziyaret* edecek misin?" diye sordu. "Yine piknik yapabiliriz."

"Bugün olmaz, Ki. Çalışmam gerekiyor."

"Mattie pazarları hiç çalışmaz."

"Eh... Ben kitap yazarken her gün çalışırım. Bunu yapmak zorundayım. Yoksa hikâyeyi unuturum. Belki salı günü yine piknik yapabiliriz. Sizin evde, bahçede et kızartırız."

"Salı gününe daha çok var mı?"

"Pek yok. Öbür gün salı."

"Kitap yazmak uzun sürer mi?"

"Eh, biraz."

Mattie'nin Ki'ye telefonu kendisine vermesini söylediğini işitiyordum.

"Vereceğim. Ama bir saniye sonra. Mike?"

"Buradayım, Ki."

"Seni çok seviyorum, Mike."

Bu sözler hem bana dokundu, hem de dehşete düşürdü. Bir an boğazımın, yazı yazmaya çalışırken göğsüme olduğu gibi sıkışıvereceğini sandım. Sonra düzeldim. "Ben de seni çok seviyorum, Ki," diye cevap verdim.

"Mattie'yi veriyorum."

Yine alıcı el değiştirirken o hışırtılar duyuldu. Sonra genç kadın, "Kızımla olan randevunuzu hatırlayabildiniz mi, efendim?" diye sordu.

"Şey," dedim. "Galiba asıl o bazı ayrıntıları hatırladı." Mattie'yle aramızda bir bağ vardı. Ama bu rüyaya kadar uzanmıyordu. Bundan emindim.

Mattie gülüyordu. Onun bu sabahki hali çok hoşuma gitmişti. Ve genç kadının keyfini kaçırmak da istemiyordum... Fakat yolun ortasındaki beyaz çizgiyi 'refüç' sanması da hoşuma gitmiyordu.

"Mattie, her şeye rağmen yine de dikkatli davranmalısın. Tamam mı? Lindy Briggs eski işini teklif ettiği için kentte herkesin birdenbire sana karşı dostça hisler beslemeye başladıklarını sanmamalısın."

Mattie, "Bunu biliyorum," dedi. Ona yine Ki'yi bir süre için Derry'e götürüp götüremeyeceğini sormak istedim. Benim evimde kalabilirlerdi. Burada her şey normale dönünceye kadar bütün yazı bile orada geçirebilirlerdi. Tabii Mattie, Derry'e gitmeye yanaşmayacaktı. New York'lu pahalı bir hukukçuyla ilgili teklifimi kabul etmişti, çünkü başka seçeneği yoktu. Ama bu konuda vardı veya olduğunu sanıyordu. Onu fikrini nasıl değiştirtebilirdim? Olayları birbirlerine bağlayamamıştım, mantıklı bir nedenim de yoktu. Sadece belli belirsiz karanlık bir silüeti biliyordum. Yirmi santim buzun altında yatan bir şey gibiydi.

"İki adam konusunda özellikle dikkatli davranmanı istiyorum," dedim. "Onlardan biri Bill Dean. Diğeri de Kenny Auster. Onun..."

"...iri bir köpeği var. Hayvanın boynuna da büyük bir mendil bağlıyor."

Ki biraz uzaktan, "Böğürt," diye seslendi. "Böğürt benim yüzümü yaladı."

Mattie, "Haydi artık dışarı çıkıp oyna, hayatım," dedi.

"Masayı temizliyorum."

"O işi sonra tamamlarsın. Şimdi dışarı çık." Bir sessizlik oldu. Herhalde Mattie elinde Strickland'la kapıdan çıkan Ki'nin arkasından bakıyordu. Çocuk, karavandan çıkmıştı ama genç kadın yine sözlerinin duyulmasını isteyen biri gibi sesini alçalttı. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

TEHLİKE kelimesinin etrafına tekrar tekrar daireler çizerek, "Hayır," dedim. "Ama dikkatli olmanı istiyorum. Bill'le Kenny de belki Devore'un takımından. Footman'la Osgood gibi. Neden böyle düşün

düğümü bana sorma, çünkü seni tatmin edecek bir cevabım yok. Benimki sadece bir his. Zaten ben TR'ye döneli beri duygularım değişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üstünde bir tişört mü var? Önünde ördek olan bir tişört?"

"Bunu nasıl bildin? Yoksa Ki mi söyledi?"

"Ki şimdi Mutlu Yemek kutusundan çıkan köpeği mi aldı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra genç kadın, "Tanrım..." diye mırıldandı. Sesi o kadar hafifti ki, bu sözü zorlukla duydum. Sonra, "Ama nasıl..." diye başladım.

"Bunun nasıl olduğunu *bilmiyorum.* Hâlâ... kötü bir durumda olup olmadığını bilmediğim gibi. Ama bana yine de durumun kötüymüş gibi geliyor. İkinizin de." Daha fazlasını da söyleyebilirdim, ama genç kadının iyice çıldırdığımı düşünmesinden çekiniyordum.

Mattie, "O adam *öldü!" diye bağırdı. "O ihtiyar* öldü! Artık neden bizi rahat bırakmıyor?"

"Belki bıraktı. Belki de ben bu konuda yanılıyorum. Ama dikkatli davranmanın bir zararı olmaz. Öyle değil mi?"

Genç kadın, "Evet," dedi. "Bu genellikle doğrudur."

"Genellikle mi?"

"Neden gelip beni görmüyorsun, Mike? Belki seninle *birlikte* panayıra gidebiliriz."

"Belki bu sonbahar gideriz. Üçümüz."

"İşte bu hoşuma gider."

"Ve bu arada ben o anahtarı düşünüyorum."

Mattie, "Meselenin yarısı düşünmek zaten, Mike," diyerek güldü. Galiba üzüntüyle. Ve ben onun ne demek istediğini anladım. Ne var ki genç kadın diğer yarının da duygulardan oluştuğunu anlayamıyordu. Bu beşik gibi bir şeydir. Ve çoğumuzu sallaya sallaya ölüme de gönderir.

Yazı makinesini eve sokup, kâğıtlarımı da onun üzerine koydum. Onunla işim bitmişti. Hiç olmazsa şu ara. Bu olay sona erinceye kadar çıkış yolu aramayacaktım. Andy Drake ve John Shackleford'la da ilgilenmeyecektim. Bana haftalar kadar uzun gelen bir süreden sonra

uzun pantolon ve düğmeli bir gömlek giyerken durakladım. Aklıma bir şey gelmişti. Belki de bir şey -bir güç- anlattığım o hikâyeyle beni uyuşturmaya çalışıyordu. Tekrar çalışabilme yeteneğiyle. Bu mantıklı bir düşünceydi. Çalışmak benim seçtiğim bir ilaçtı. İçkiden veya hâlâ banyodaki ecza dolabında duran Mellaril'den daha etkili bir şey. Ya da belki çalışmak sadece bir araçtı. İçinde hayaller ve rüyaların olduğu bir enjektör. Belki de gerçek uyuşturucu o hayaller âlemiydi. Orada olmak. Bunu hissetmek. Basketbol oyuncuları bazen böyle derlerdi. "Bunu hissetmek." İşte ben de o hayaller kuşağındaydım ve bunu gerçekten de hissediyordum.

Tezgâhtan arabamın anahtarlarını kaptım. O arada gözüm buzdolabına ilişti. Mıknatıslar yine bir daire oluşturmuşlardı. Bunun ortasında daha önce de gördüğüm bir mesaj vardı. Neyse ki Magnabet harfleri sayesinde şimdi bu daha iyi anlaşılıyordu.

ona yardım et

"Elimden geleni yapıyorum," diyerek mutfaktan çıktım.

68 numaralı karayolunun dört buçuk kilometre kuzeyinde önünde dükkânı olan bir sera vardır. Orada karayolu Castle Rock Yolu adını alır. Jo, Slips'in Greens adlı bu dükkânda bir hayli kalırdı. Bahçe için gerekli şeyleri alır ya da oranın sahibi iki kadınla gevezelik ederdi. Bunlardan biri Kenny'nin karısı Helen Auster'di.

O pazar sabahı dükkâna doğru vardım. Açıktı tabii. Turist mevsiminde Maine'li hemen her dükkân sahibi dinsiz kesilirdi. Arabamı, New York plakalı bir Beamer'ın yanına park ettim. Radyodaki hava haberlerini dinledim ve ondan sonra arabadan indim. En aşağı kırk sekiz saat boyunca hava nemli ve sıcak olacaktı. Mayo giyip üzerine etek sarmış olan, koskocaman sarı şapkalı bir kadın kucağında turba yosunu dolu bir poşetle dükkândan çıkarken bana hafifçe gülümsedi. Ben de buna yüzde on sekiz faizle karşılık verdim. Kadın New York'tandı. Yani Marslı değildi.

Dükkân dışardan daha sıcaktı, daha da nemli. Oysa dışarda gökyüzü beyaza dönüşmüştü. Dükkânın ortağı Lila Proulx telefondaydı. Kasanın yanında küçük bir vantilatör vardı ve kadın da tam bunun önünde duruyor, kolsuz bluzunun önünü çekiştirip duruyordu. Beni görünce parmaklarını oynatarak selam verdi. Ben de aynı şeyi yaptım. Kendimi bir başkası gibi hissediyordum. Çalışmak ya da çalışmamak, hâlâ hayal âlemindeydim. Hâlâ o etkiyi hissediyordum.

Dükkânda dolaşarak adeta gelişigüzel bazı şeyler aldım. Yan gözle Lila'yı süzüyor, onunla konuşabilmek için telefonu kapatmasını bekliyordum... O sırada özel hiper-motorum usulca mırıldanıyordu. Sonunda Lila telefonu kapayarak tezgâha geldi.

"Michael Noonan," dedi. "Seni görmek ne güzel." Seçtiğim şeyleri kasa fişine yazmaya başladı. "Johanna'nın öldüğünü duyunca çok üzüldüm. Bunu hemen söylemeliyim. Jo, çok şeker bir kadındı."

"Sağol, Lila."

"Rica ederim. Başka bir şey söyleyecek değilim. Ama insan böyle bir olayda duygularını hemen açıklamalıdır. Hemen. Demek bahçıvanlığa merak saldın?" Bu sözleri koyu Yankee aksanıyla söylemişti.

"Eğer hava serinlerse."

"Ah, evet! Ne kötü değil mi?" Durumun ne kadar kötü olduğunu belirtmek için tekrar bluzunun önünü çekiştirdi. Sonra da seçtiğim şeylerden birini işaret etti. "Bunu özel bir poşete koymamı ister misin? Ben her zaman, 'İşi güvene alırsan, sonradan üzülmezsin,' derim."

"Evet" der gibi başımı salladım. Sonra da tezgâha dayanmış olan küçük kara tahtaya baktım. Üzerine tebeşirle, TAZE BÖĞÜRTLEN yazılmıştı. MEYVE TOPLANDI!

"Yarım kilo böğürtlen de isterim," dedim. "Tabii cuma günü toplanmış olmamaları şartıyla. Cumadan sonrası işime yarar."

Lila hızla başını salladı. Bunu çok iyi bildiğini belirtmek ister gibi. "Bu böğürtlenler dün dallarındaydı. Sence yeteri kadar tazeler mi?"

"Şahane," dedim. "Kenny'nin köpeğinin adı da Böğürtlen sanırım, öyle değil mi?"

"Evet, öyle ne komik hayvan değil mi? Tanrım! Ben iri köpekleri pek severim. Ama terbiyeli olmaları şartıyla." Dönüp küçük buzdolabından yarım kilo böğürtlen aldı ve onları başka bir poşete koydu.

"Helen nerede?" diye sordum. "Bugün izinli mi?"

Lila, "Yok canım," dedi. "Helen kentte olduğu zaman bu dükkândan hiç çıkmıyor. Onu neredeyse sopayla kovalaman gerekiyor. O, Kenny ve çocuklar Taxachusetts'e gittiler. Onlar ve Helen'in ağabeysinin ailesi her yaz bir arada deniz kıyısında bir ev kiralıyorlar. On beş gün için. Şimdi hepsi orada. İhtiyar Böğürtlen yere yığılıncaya kadar martıları kovalayacak." Güldü. Yüksek sesle ve neşeyle. Bu aklıma Sara Tidwell'i getirdi. Ya da Lila'nın bana bakışı neden oldu buna. Kadının gözleri hiç gülmüyordu. Küçücüktü. Meraklı, soğuk ve düşünceli.

Kendi kendime, Tanrı aşkına, artık bundan vazgeçer misin, dedim. Bu komploya hepsi karışmış olamaz.

Peki bu olmayacak bir şey miydi? 'Kentin Vicdanı' ya da "Bilimci" diye bir şey vardı. Bundan kuşkulananlar bir New England kentindeki toplantıya hiç katılmamışlar demektir. Kentin bilinci olan bir yerde, bilinçaltı da olamaz mı? Kyra'yla ben kafaca bağlantı kurmuştuk. TR-90'da aynı şeyi yapan başkaları da olamaz mıydı? Belki bunun farkında bile olmadan? Hepimiz de aynı toprakları ve aynı havayı paylaşıyorduk. Gölü ve derinlerde, her şeyin altındaki su tabakasını. Kaya ve maden tadındaki o suyu. Ayrıca Sokak'ı da paylaştığımızı unutmamalıydık. İyi köpeklerle kötü itlerin dolaştıkları o yolu.

Elimde, içi satın aldığım şeylerle dolu kumaş bir torbayla dükkândan çıkarken Lila, "Royce Merrill'e acıdım," dedi. "Olayı duydun mu?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Dün akşam bodruma inen merdivenden yuvarlanmış. Onun yaşında bir adamın öyle dimdik bir merdivenden neden indiğini hiç anlayamıyorum. Ama o yaşa geldiğinde bazı şeyleri yapmak için kendince nedenler oluyor sanırım."

"O öldü mü?" diye soracaktım. Sonra duraklayarak cümleyi değiştirdim. TR'de bu soru böyle sorulmazdı. "Göçtü mü?"

"Henüz değil. Mutton Acil Servisi onu Castle İlçesi Genel Hastanesine götürdü. İhtiyar komada." Bu son Koma kelimesini söylerken yine Yankee usulü bunun arkasına bir 'r' harfi eklemişti. "Onun uyanacağını bile sanmıyorlar, zavallı adam. Ve tarihçenin bir bölümü de onunla birlikte ölecek."

"Evet, öyle sanırım." Ama için için de, canı cehenneme, diye ekledim. "Çocukları var mı?"

"Hayır. TR'de iki yüz yıldan beri Merrill'ler yaşıyordu. İçlerinden biri Cemetery Ridge'de öldü. Artık eski aileler sona eriyorlar. İyi günler, Mike." Gülümsedi. Ama bakışları yine soğuk ve dikkatliydi.

Arabaya binerek paketleri yanımdaki koltuğa bıraktım. Sonra da bir an öylece oturdum. Havalandırmanın yüzümü ve boynumu serinletmesini bekledim. Kenny Auster, Taxachusetts'deydi. Bu iyiydi işte. Doğru yönde atılmış bir adım.

Ama hâlâ bekçim vardı.

Yvette, "Bill, burada değil," dedi. Kapıda durmuş içeri girmemi engellemeye çalışıyordu. (Bir altmış boyunda ve kırk altı kilo ağırlığında bir kadının yapabileceği kadar.) Beni bir gece kulübü fedaisi gibi dikkatle süzüyordu. Biraz önce dışarı attığı sarhoşun içeri girmesine engel olan bir koruma gibi.

Son derecede bakımlı Cape Cod tarzı evin verandasında duruyordum. Ev Peabody Tepesindeydi ve New Hampshire'ın üzerinden ta Vermont'un arka bahçesine kadar bakıyordu. Bill'in araç gereçlerini koyduğu kulübecikler evin salonundaydı. Hepsi de griye boyanmıştı. Ve her birinin üzerinde DEAN BAKIM yazılıydı. 1 No., 2 No., 3 No. İki numaralı kulübeciğin önüne Bill'in Dodge Ram'i park edilmişti. Önce taşıta, sonra da Yvette'e baktım. Kadının dudakları gerildi. Kısa bir süre sonra dudaklarının görünmez olacaklarını tahmin ettim.

Yvette, "Bill, Butch Higgins'le North Conway'e gitti," diye ekledi. "Butch'ın kamyonetiyle Onlar..."

Bill karısının arkasından, "Benim için yalan söylemene hiç gerek yok, hayatım," dedi.

Tanrı'nın günüydü bu ve öğleye de bir saat vardı. Ama o zamana kadar sesi bu kadar yorgun çıkan bir insanla hiç karşılaşmamıştım. Bill gürültülü adımlar atarak koridorda ilerledi. Gölgeden aydınlığa çıktığı zaman artık yaşını gösterdiğini fark ettim. (Güneş sonunda sisleri yarmaya başlamıştı.) Bill yaşadığı her yılın izlerini taşıyordu. Hatta on yıl daha fazlasını bile. Her zamanki gibi haki gömlek ve pantolon giymişti. Öleceği güne kadar da giyecekti. Omuzları düşmüştü, hatta kaslarını incitmiş gibiydi. Sanki bir hafta boyunca kendine pek ağır gelen kovalar taşımıştı. Yüzü de çökmeye başlamıştı. O gözleri çok iri, çene kemiğini fazla çıkık, dudakları da gevşekmiş gibi gösteren tarif edilemeyecek şey başlamıştı. Bill iyiden iyiye yaşlı gözüküyordu. Ailenin işini sürdürecek çocukları da yoktu. Lila Proulx, bütün eski ailelerin öldüğünü söylemişti. Ve belki de böylesi daha iyiydi.

Yvette, "Bill..." diye başladı. Ama adam onu susturmak için o iri ellerinden birini kaldırdı. Nasırlı parmak uçları hafifçe titriyordu.

Bill karısına, "Birkaç dakika için mutfağa git," dedi. "Buradaki *compadre*'mle konuşmam gerekiyor. Uzun sürmeyecek."

Yvette ona baktı. Sonra da bana döndü. Dudakları gerçekten yok olmuştu artık. Şimdi onların yerinde kara bir çizgi vardı. Kurşunkalemle çizilivermiş gibi duruyordu. Büyük bir üzüntüyle onun benden nefret ettiğini anladım.

Yvette bana, "Onu yorayım deme," diye homurdandı. "Doğru dürüst uyuyamıyor. Sıcak yüzünden." Dönüp koridorda ilerledi. Sırtı dimdikti. Omuzlarını kaldırmıştı. Serin olduğunu tahmin ettiğim gölgelerin arasından kayboldu. Bilmem dikkat ettiniz mi, yaşlıların evleri insana her zaman serinmiş gibi geliyor.

Bill verandaya çıktı. Benimle el sıkışmadı. İri ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Sana söyleyecek hiçbir sözüm yok. Artık dost değiliz."

"Neden Bill? Niçin dost değiliz?"

Yaşlı adam, batıya, etraflarını yakıcı yaz sisinin sardığı tepelere doğru baktı. Bill sesini çıkarmadı.

"O genç kadına yardım etmeye çalışıyorum."

Bana yan gözle baktı. Gözlerindeki ifadeyi kolaylıkla okudum. "Evet. Yatağına girmek için. Yanlarında genç kızlarla New York ya da New Jersey'den gelen adamları görüyorum. Yazın hafta sonları, kışın ski yapılan hafta sonları. Bu önemli değil. O yaşta kızlarla ilişki kuran erkeklerin hepsi birbirine benziyor. Dilleri sarkıyor. Ağızları kapalı olduğu zaman bile. Şimdi sen de aynı haldesin."

Hem kızdım, hem de utandım. Ama onunla bu konuyu tartışma isteğimi de yendim. Çünkü Bill'in istediği buydu.

Ona, "Burada neler oldu?" diye sordum. "Baban, deden, dedenin babası Sara Tidwell'e ne yaptı? Onları sadece buradan yollamadınız, öyle değil mi?"

Bill omzumun üzerinden tepelere baktı. "Buna gerek kalmadı ki." Gözleri sanki ağlamaya başlayacakmış gibi iyice nemlenmişti. Ama çene kasları gerilip sertleşmişti. "Onlar, kendileri çıkıp gittiler. Babam, 'Ayağı karıncalı olmayan bir tek pis zenci bile görmedim,' derdi."

"Son Tidwell'in oğlunun ölümüne neden olan kapanı kim kurdu? Senin baban mı Bill? Bu Fred'in işi mi?"

Gözleri oynasa da çene kasları sabitti. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Çocuğun evimde ağladığını duyuyorum. Ölü bir çocuğun evinde ağladığını duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Aşağılık bir köpek, onun ayağını bir sansar gibi tuzağa kaptırmasını sağladı! Ve ben çocuğun lanet olasıca evimde ağladığını duyuyorum!"

Bill, "Yeni bir bekçiye ihtiyacın olacak," dedi. "Artık senin işlerinle ilgilenemeyeceğim. Bunu istemiyorum. Bütün istediğim verandamdan inip gitmen."

"Neler oluyor? Tanrı aşkına bana yardım et!"

"Hemen çıkıp gitmezsen sana ayakkabımın burnuyla yardım edeceğim." Ona bir an daha baktım. Islak gözleri ve kayalaşmış çene kasları iki zıt duygunun etkisinde olduğunu gösteriyordu.

"Ben karımı kaybettim, ihtiyar köpek!" diye bağırdım. "Sevdiğini iddia ettiğin o kadını!"

Sonunda Bill'in çene kasları titreşti. Bana hayret ve kırgınlıkla baktı. "O olay *burada* olmadı ki," dedi. "Jo'nun ölümünün burayla hiç-

bir ilişkisi yoktu. Belki artık TR'den hoşlanmıyordu... Çünkü... şey... TR'den hoşlanmaması için bazı nedenler vardı belki... Ama ona inme indi. Bu her yerde olabilirdi. *Her yerde.*"

"Buna inanmıyorum. Senin inandığını da sanmıyorum. *Bir şey Jo'nun peşinden Derry'e kadar geldi.* Belki de hamile olduğu için."

Bill'in gözleri irileşti. Ona bir şeyler söylemesi için fırsat verdim. Ama sesini çıkarmadı.

"...Ya da belki de Jo çok şey bildiği için."

"Ona inme indi." Bill'in sesi titriyordu. "Ölüm ilanını ben, kendim okudum. Kahretsin! Ona inme indi!"

"Jo neyi öğrendi? Benimle konuş, Bill. Lütfen."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu sessizlik sona erinceye kadar yaşlı adamı biraz etkilediğimi düşünmeye başladım.

"Sana bir tek şey daha söyleyeceğim, Mike. Geri çekil. Ölümsüz ruhun için gerile ve bırak her şey olacağına varsın! Sen bunu yapsan da yapmasan da böyle olacak zaten. Nehir, denize erişmek üzere. Senin gibiler bir bent yapıp onu durduramayacaklar. Geri çekil, Mike! Tanrı aşkına!"

Ruhunun senin için önemi var mı, Bay Noonan? Tanrı'nın etten oluşan kozasına hapsolmuş bir kelebek. Çok geçmeden benimki gibi kokacak olan etten kozanın?

Bill dönerek evinin kapısına doğru gitti. İş botlarının topukları boyalı tahtalara vuruyordu.

"Mattie'yle Ki'ye yaklaşma," dedim. "O karavana biraz yaklaşırsan bile..."

Bill döndü. Puslu güneş ışınları gözlerinden akmış olan yaşları ışıldattı. Yaşlı adam arka cebinden çıkardığı büyük bir mendille yanaklarını sildi. "Bu evden dışarıya adımımı bile atmayacağım. Keşke tatilden dönmeseydim. Ama daha çok seni düşündüğüm için, Mike. Wasp Hill'deki o iki kişi... onların benden korkmaları için hiçbir neden yok. Hayır. *Benden* korkmasınlar."

Bill içeri girip kapıyı kapattı. Orada durmuş kapıya bakıyordum. Sanki bu olanların hiçbiri gerçek değilmiş gibi bir duyguya kapılmıştım. Bill Dean'le böyle öldürücü bir konuşma yapmış olamazdım. Öyle

değil mi? Buraya gelip Jo için duyduğum ıstırabı yerlilerle paylaşmadığım... hatta onların üzüntümü gidermelerine izin vermediğim için bana sitem eden Bill Dean'le? Beni sevinçle karşılayan Bill'le?

Sonra bir şakırtı duydum. Yaşlı adam yaşamı boyunca evdeyken kapısını hiç kilitlememişti belki. Ama şimdi kilitliyordu. Durgun temmuz havasında bu *şıkırtı* belirgin biçimde duyulmuştu. Bu ses bana Bill Dean'le uzun dostluğum konusunda bilmem gereken her şeyi açıklıyordu. Arabama gittim. Başımı eğmiştim. Arkamda bir pencerenin açıldığını duyduğumda da dönüp bakmadım.

Yvette boğucu ön bahçeye doğru, "Bir daha buraya geleyim deme kentli piç!" diye bağırdı. "Bill'in kalbini kırdın! Sakın bir daha gelme! Asla! *Asla*!"

Bayan M., "Lütfen, Mike," dedi. "Bana başka sorular sormayın. Bill Dean'in kara listesine yazılmayı rahatlıkla karşılayacak durumda değilim. Annem de Normal Auster'in ya da Fred Dean'in kara listesine girmeyi göze alamazdı."

Alıcıyı diğer kulağıma geçirdim. "Benim bütün bilmek istediğim..."

"Dünyanın bu bölümünde hemen hemen her şeyi bekçiler yönetir. Yazın gelen birine şu marangozu ya da bu elektrikçiyi tutmasını söylerler. Yazlıkçı da öyle yapar. Ya da bir bekçi. 'Bu adam güvenilir biri değil, onu kov,' der. Ve adam da gerçekten kovulur veya *kadın*. Tesisatçılar, bahçıvanlar ve elektrikçiler için geçerli olan şey, gündelikçiler için de geçerlidir. Hatta daha da etkilidir bu. Sizi tavsiye etmelerini ve bu durumun sürmesini istiyorsanız, Fred ve Bill Dean ya da Normal ve Kenny Auster gibi insanlarla iyi geçinmeniz gerekir. Bunu anlamıyor musunuz?" Kadıncağız adeta yalvarıyordu. "Bill Dean size Normal Auster'in yaptıklarını anlattığımı öğrendiği zaman bana öyle kızdı, öyle kızdı ki!"

"Kenny Auster'in kardeşi -şu Normal'in tulumbanın altında boğduğu çocuk- onun adı Kerry miydi?"

"Evet. Pek çok kimse çocuklarına birbirine benzeyen adlar koyuyor. Bunun sevimli bir şey olduğunu düşünüyorlar. Okuldayken iki

kardeş vardı. Kızın adı Rolanda, oğlanınki Roland Therriault'du. Roland şimdi Manchester'de sanırım. Rolanda da evlendi. Şu..."

"Brenda, sen sadece bir tek soruya cevap ver. Bundan hiç kimseye söz etmem. Lütfen."

Soluğumu tutarak bekledim. Kadın telefonu kaparken çıkan şıkırtıyı duyacağımı sanıyordum. Bayan M. onun yerine yumuşak ve neredeyse pişmanlık dolu bir sesle üç kelime söyledi. "O soru nedir?"

"Carla Dean kimdi?"

Yine uzun bir sessizlik oldu ve ben de bekledim. Ki'nin yüzyılın başından kalma şapkasının kurdelesiyle oynuyordum. Kadın sonunda, "Size bir şey söylediğimi kimseye açıklamayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Carla, Bill'in ikiz kardeşiydi. Altmış beş yıl önce öldü. O yangınlar sırasında." Bill o yangınları Ki'nin büyükbabasının çıkardığını iddia etmişti. Giderken TR'ye armağan ettiği şeydi bu. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Bill o olaydan hiç söz etmez. Eğer ona olaydan söz ettiğimi söylerseniz bir daha TR'de bir tek yatak bile yapamam. Bill bunu sağlar." Bayan M. sonra umutsuzca ekledi. "Ama siz söylemeseniz de belki bunu yine anlar."

Kendi deneylerim ve tahminlerim kadının bu bakımdan haklı olabileceğini gösteriyordu. Hoş öyle olsa bile Bayan M. çalışma hayatının sonuna kadar her ay benden bir çek alacaktı. Fakat bunu ona telefonda açıklamak niyetinde değildim. Bu Bayan M.'nin Yankee ruhunu kavururdu. Onun yerine kadıncağıza teşekkür ettim ve tekrar dilimi tutacağımı da tekrarladım. Sonra telefonu kapattım.

Bir an masada öyle oturdum, boş gözlerle Bunter'e bakıyordum. "Kim var burada?"

Cevap alamadım.

"Haydi," dedim. "Çekingenliği bırak. Seninle on dokuza ya da doksan ikiye inelim. Ama böyle olmayacaksa o zaman konuşalım."

Yine bir cevap çıkmadı. Doldurulmuş iri geyiğin boynundaki çıngırak hafifçe bile şıngırdamadı. Jo'nun ağabeysiyle konuşurken aldığım notları fark ederek defteri önüme çektim. Sayfaya *Kia, Kyra, Kito*

ve Carla yazmış, onları çerçeveye almıştım. *Kerry* ismini de listeye ekledim. Bayan M., "Pek çok kimse çocuklarına birbirine benzeyen adlar koyuyor," demişti. "Bunun sevimli bir şey olduğunu düşünüyorlar."

Bu bana şirin değil, ürpertici bir şey gibi geliyordu.

Sonra adları birbirine benzeyen çocuklardan ikisinin de boğulmuş olduklarını düşündüm. Kerry Auster tulumbanın altında. Henüz ayçiçeği çekirdeği kadar olan Kia Noonan da annesinin karnında. Sonra... boğulan üçüncü çocuğun ölüsünü de gölde görmüştüm. O Kito muydu? Yoksa kan zehirlenmesinden ölen çocuk mu Kito'ydu.

Çocuklarına birbirine benzeyen adlar koyuyorlar. Bunun sevimli bir şey olduğunu düşünüyorlar.

Acaba başlangıçta adları birbirine benzeyen kaç çocuk vardı? Onlardan kaçı kalmıştı? İlk sorunun cevabının önemli olmadığını düşündüm. İkincisinin cevabını ise bildiğimi sanıyordum. Bill, "Nehir denize erişmek üzere," demişti.

Öyle şiddetle ve hızla kalktım ki, iskemlem devrildi. O sessizlikte gürültü yüzünden bağırdım. Gidecektim. Hemen, şimdi. Kimseye telefon etmeyecek, özel dedektif Andy Drake rolünü de oynamayacaktım. İfade vermeyecek ya da güzel bir kadınla aptalca flört etmeyecektim. Sezgilerime güvenmeli ve daha o ilk akşam buradan gitmeliydim. Eh, işte şimdi gidecektim. Arabama binecek ve Derry'e...

Bunter'in çıngırağı şiddetle şıngırdamaya başladı. Döndüm. Bunter'in boynundaki çıngırak göremediğim bir el ona vuruyormuş gibi sağa sola sallanıyordu. Kaydırılarak verandaya açılan kapıya sanki bir makara takılmıştı. Kanat durmazdan açılıp kapanıyordu. Sigara masasındaki Tough Stuff bilmece kitabı ve USS programı açılıp sayfalar çevrilmeye başlandı. Yerde takırtılar birbirini izliyordu. Sanki koskocaman bir şey hızla sürünerek bana yaklaşıyor ve o arada yumruklarını yere vuruyordu.

Bir rüzgâr hızla yanımdan geçti. Soğuk değil, sıcaktı. Bir yaz gecesi metro treninden etrafa yayılan hava gibi. Bu rüzgâr yabancı bir sesi de beraberinde getirmişti. Galiba, "Bye-BY, bye-BY, bye-BY," diyordu. Sanki Derry'deki eve doğru rahat bir yolculuk yapmamı diliyordu. Sonra o sesin aslında, "Kİ-Kİ, Kİ-Kİ, Kİ-Kİ," dediğini anladım. Ansızın

bir şey sırtıma hızla vurarak öne doğru sendelememe neden oldu. İri ve yumuşak bir yumruğa benziyordu. Masanın üzerine devrilecek gibi oldum. Düşmemek için oraya tutunmaya çalışınca üzerinde tuzluk ve biberlik olan döner kaideyi, peçete halkasını ve Bayan M.'nin papatyalarla doldurduğu küçük vazoyu devirdim. Vazo aşağıya yuvarlanarak kırıldı. Mutfaktaki televizyondan sesler yükseldi. Bir politikacı enflasyonun yine yükseldiğinden söz ediyordu. CD çalan otomatik müzik dolabından birdenbire yükselen ses politikacınınkini bastırdı. Rolling Stones, Sara Tidwell'in *Senin İçin Pişmanım, Baby* adlı parçasını çalıyordu. Yukarda bir duman alarmı çalışmaya başladı. Sonra ikincisi, sonra üçüncüsü. Bu gürültüye otomobilimdeki alarmın sesi de karışmıştı. Bir anda bütün dünya bir kakafoniye dönüşüvermişti sanki.

Sıcak ve yumuşak bir şey bileğimi kavradı. Elim bir piston gibi uzanarak steno defterini kapattı. Parmaklarım acemice sayfaları boş bir yer buluncaya kadar karıştırırken elimi seyrettim. Sonra parmaklarım yakındaki bir kalemi kavradı. Kalem elimde bir kama gibi duruyordu. Sonra *bir şey* yazmaya başladı. Elime yol göstermiyor, onu *zorluyordu.* Elim önce ağır ağır hareket ediyordu. Sonra hızlandı, hızlandı. Artık yanmıyor, uçuyordu. Kalemin ucu neredeyse kâğıdı yırtacaktı.

ona yardım et gitme ona yardım et
gitme ona yardım et yardım
gitme gitme bebek lütfen yardım et
ona yardım et ona yardım et
ona yardım et

Sayfanın sonuna gelirken hava yine soğudu. Ocak ayında insanı donduran sulusepken havası gibiydi. Terim buz kesmişti. Burnumdaki sümükler çatırdadı. Titrerken ağzımdan iki defa dalgalanan beyaz buharlar çıktı. Parmaklarım büküldü ve kurşunkalem kırılarak iki parçaya ayrıldı. Arkamda Bunter'ın çıngırağı son bir defa şiddetle çaldı. Sonra sessizleşti. Yine arkamdan acayip iki patlama sesi duyuldu. Şampanya şişeleri açılıyormuş gibi. Olay böylece sona erdi. O olay neyse

ya da gelenler kaç kişiydiyse her şey bir anda sona ermişti. Ve ben yine yalnızdım.

Sıra Mick'le Keith, beyaz çocuklara özgü biçimde söyledikleri *Howling Wolf*'a geldiğinde müzik dolabını kapattım. Sonra yukarı koşarak duman algılayıcılarını yeniden ayarlamak için düğmelerine bastım. Yukardayken büyük misafir yatak odasının penceresinden sarktım. Anahtarlığımın topuzunu arabama doğru çevirerek üzerindeki düğmeye bastım. Alarm sesi kesildi.

Gürültüden hemen hemen kurtulmuştum. Şimdi tek gürültü mutfakta gıdıklamaya benzer sesler çıkaran televizyondan geliyordu. Aşağıya inip onu da kapattım. Ardından elim kapatma düğmesinin üzerindeyken donmuş gibi kalakaldım. Jo'nun kuyruğunu sallayan sinir bozucu saatine bakıyordum. Kedinin kuyruğu sonunda durmuştu ve iri plastik gözleri de yerdeydi. İkisi de yerlerinden fırlamıştı.

Akşam yemeği için Köy Kahvesi'ne gittim. Tezgâhın önünde oturmadan önce raftan son pazar çıkmış olan *Telegram* gazetesini aldım. (BİLGİSAYAR KRALI MAİNE'DEKİ BÜYÜDÜĞÜ KENTTE ÖLDÜ diye başlık atılmıştı.) Gazetedeki yazının yanında Devore'un bir fotoğrafçıda çekilmiş olan resmi vardı. Adam resimde otuz yaşında gibi gözüküyordu. Gülümsüyordu. Çoğu insan bunu doğallıkla yapar. Ama Devore'un suratındaki tebessüm onun bunu sonradan öğrenmiş olduğunu gösteriyor gibiydi.

Buddy Jellison'un cumartesi gecesi ziyafetinden kalan fasulyeden istedim. Babam vecizeler söylemekten pek hoşlanmazdı. Bizim ailede akıllıca küçük sözler söylemek annemin işiydi. Ama babam pazar akşamı, cumartesinden kalma fasulyeyi ısıtırken hep aynı şeyi söylerdi. "Fasulye ve sığır yahnisi ikinci gün daha lezzetli olur." Galiba bu aklıma takılmıştı. Onun söylediği ikinci babaca ve akıllıca söz de şöyleydi: "Otobüs durağında tuvalete gittikten sonra ellerini muhakkak yıkamalısın."

Devore'la ilgili haberi okurken Audrey bana yaklaştı ve Royce Merrill'in kendine gelemeden 'göçtüğünü' söyledi. Cenaze töreni salı günü öğleden sonra Grace Vaftiz Kilisesinde yapılacaktı. Kentteki-

lerin çoğu oraya gideceklerdi. Özellikle *Boston Post* bastonunun İla Meserve'e verilmesini görmek için. Audrey törene gidip gitmeyeceğimi sordu. "Hayır, pek sanmıyorum," dedim. Ama ihtiyatlı davranarak Royce'un tabutu yoldan inerken Mattie Devore'un bahçesinde bir zafer partisine katılacağımı açıklamadım.

Ben yemeğimi yerken cumartesi akşamı müşterileri lokantaya girip çıkıyorlardı. Kendilerine burger, fasulye ve tavuklu sandviç söyleyip altılık bira kolilerinden aldılar. Bazıları TR'dendi, bazıları ise daha uzak yerlerden. Çoğunun farkına bile varmadım. Kimse de benimle konuşmadı. Gazetemin üzerine o kâğıt peçeteyi kimin bıraktığını bilmiyorum, ama A bölümünü tezgâha bırakarak spor kısmını açarken peçeteyi gördüm. Onu aldım. Bir tarafa bırakmak niyetindeydim ki üzerine iri siyah harflerle yazılmış olan üç kelimeyi fark ettim. TR'DEN ÇIK GİT.

O peçeteyi kimin bıraktığını hiçbir zaman öğrenemedim. İçlerinden herhangi biri bunu yapmış olabilirdi sanırım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sis yeniden bastırarak cumartesi gecesinin alacakaranlığını yozlaşmış güzel bir şeye dönüştürdü. Güneş, tepelere doğru kayarken kızıla bürünmüştü. Sis bu ışıltıyı yakalayarak batı ufkunu kana boyadı. Verandada oturarak grubu seyrettim. Bilmece çözmeye çalışıyor ama pek de başarılı olamıyordum. Telefon çaldığı zaman cevap vermeye giderken *Tough Stuff* yazımın üzerine attım. Her geçişimde kitabımın adını görmekten bıkmıştım.

"Alo?"

John Storrow, "Orada neler oluyor?" diye sordu. "Merhaba," demek zahmetine bile girmemişti. Ama öfkeli de değildi. Enerjisi iyice artmıştı sanki. "O lanet olasıca pembe diziyi kaçırıyorum!"

"Salı günkü yemeğe kendi kendimi davet ettim. Sence bir sakıncası olmadığını umarım."

"Hayır. Bu daha iyi. Ne kadar kalabalık olursak, o kadar eğleniriz." John gerçek düşüncesi buymuş gibi konuşmuştu. "Ne yaz değil mi? Ne yaz! Son zamanlarda bir şeyler oldu mu? Depremler? Yanardağlar? Grup intiharları?"

"Grup intiharları olmadı," diye cevap verdim. "Ama o ihtiyar öldü."

Avukat, "Lanet olsun!" dedi. "Max Devore'un zıbardığını bütün dünya biliyor. Beni şaşırt, Mike! Beni sersemlet! Avaz avaz bağırmama neden ol!"

"Ben öbür ihtiyarı kastettim. Royce Merrill'i."

"Kimi kastettiğini bilmi... Ah, dur dur! *Jurassic Park* filmine yakışır o ihtiyarı mı kastediyorsun? Şu altın saplı bastonu olan dinazoru mu?"

"Evet, onu."

"Vah vah. Başka?..."

"Başka bir şey yok," diye cevap verdim. "Her şey kontrol altında." Sonra kedi saatin yerlerinden fırlayan gözleri aklıma geldi. Az kalsın gülüyordum. Buna, John'un 'Neşeli Adam' tavırlarının sadece bir rol olduğuna inanmam neden oldu. Avukat aslında Mattie'yle aramda bir şey olup olmadığını anlamak için telefon etmişti. Eğer varsa, neydi bu? Ben o zaman ne cevap verecektim? "Henüz bir şey yok mu," diyecektim? Bir öpücük, anlık bir heyecan? "Zaman geçerken yaşamın temel gerçekleri..." diye Casablanca'nın ünlü şarkısını mı söyleyecektim?"

Bilmiyordum ve bunu öğrenmek zorunda da değildim. John'un aklında başka şeyler de vardı. "Dinle, Michael. Seni bir şey söylemek için aradım. Bu seni hem şaşırtacak, hem de eğlendirecek."

"Hepimiz öyle olmak isteriz. Anlat, anlat!"

"Rogette Whitmore beni aradı. ...Ona annemle babamın telefon numarasını vermedin, değil mi? Ben artık New York'a döndüm. Ama o Philadelphia'ya telefon etti."

"Bende sizinkilerin numarası *yoktu.* İki telesekreterine de onu bırakmamıştın."

"Ah, evet, doğru ya!" John özür dilemedi. Böyle sıradan şeyleri düşünemeyecek kadar heyecanlıydı. Ben de heyecanlanmaya başladım. Oysa daha ne olduğunu bile bilmiyordum "Numarayı Mattie'ye vermiştim. Ne dersin? Whitmore denilen kadın telefon numarasını almak için Mattie'yi aramış olabilir mi?"

"Mattie, Rogette'in yolda alev alev yandığını görse söndürmek için üzerine işemez bile sanırım."

"Bu çok bayağı bir laf, Michael. *Très vulgarino."* Gülmeye başladı. "Belki de Whitmore, Devore'un senin telefonunu kullanmak için başvurduğu yoldan yararlandı."

"Herhalde," dedim. "Önümüzdeki aylarda ne olacağını bilmiyorum. Ama bu ara Max Devore'un kişisel kontrol panelinin kadında olduğundan eminim. Ve üzerindeki düğmelere basmakta usta olan biri varsa, herhalde o da bu kadındır. Seni Palm Springs'den mi aradı?"

"Evet. Max Devore'un vasiyetnamesi konusunda yaşlı adamın avukatlarıyla ilk toplantıyı yaptığını söyledi. Rogette Whitmore'a göre büyükbaba Mattie Devore'a *seksen milyon dolar* bırakmış."

Sanki dilim tutulmuştu, sesimi çıkaramadım. Habere henüz sevinemiyordum ama şaşırdığım kesindi.

John neşeyle, "Çok etkileyici, değil mi?" diye bağırdı.

Sonunda mırıldanabildim. "Yani Devore parayı Kyra'ya bıraktı, öyle mi? Kyra için bir fon oluşturulacak."

"Hayır. Devore böyle bir şey yapmamış. Bunu Whitmore'a üç defa sordum. Üçüncü defada durumu kavramaya başladım. Adamın çılgınlığında bile bir düzen vardı. Fazla değil, ama biraz. Anlayacağın ihtiyarın bir şartı var. Parayı doğrudan doğruya Kyra'ya bıraksaydı, yani annesi yerine reşit olmamış bir çocuğa bıraksaydı, bu şartın bir önemi kalmazdı. Mattie'nin henüz reşit olduğunu düşünürsen bu durum biraz garip."

"Evet, garip," diye tasdik ettim. Genç kadının elbisesinin ellerimin altında kaydığını, düzgün çıplak belini düşünüyordum. Bill Dean'in sözlerini de. Adam o yaşta kızlarla ilişki kuran erkeklerin hepsinin aynı cins olduğunu söylemişti. Çoğunun ağızları kapalıyken bile dilleri sarkıyordu.

"Peki, ihtiyar, parayı hangi şarta bağlamış?"

"Mattie, Devore'un ölümünden sonra bir yıl daha TR'de kalacak. Yani 17 Temmuz 1999'a kadar. İsterse gündüzleri her yere gidebilecek. Ama her gece saat dokuzda TR'deki yatağında olacak. Yoksa mirası alamayacak. Sen yaşamın boyunca hiç böyle saçma sapan bir şey duydun mu? Yani eski George Sanders filmleri dışında?"

"Hayır," dedim ve aklıma Kyra'yla Fryeburg Panayırına yaptığımız ziyaret geldi. O sırada, adam öldükten sonra bile çocuğun velayeti peşinde, diye düşünmüştüm. Ve tabii şimdi bu da aynı şeydi. Adam anneyle kızın burada olmasını istiyordu. Öldükten sonra bile TR'de kalmalarını talep ediyordu.

"Ama bunun bir etkisi olmayacak, değil mi?" diye sordum.

"Tabii olmayacak. Lanet olasıca deli, Mattie'ye bir yıl mavi tampon kullanırsa seksen milyon dolarını vereceğini yazsaydı, aynı şey olurdu. Ama Mattie o seksen milyonu gerçekten alacak! Bunda kararlıyım. Mirasla ilgilenen bizim uzmanların üçüyle konuştum bile. Ve... Ne dersin, onlardan birini salı günü oraya getireyim mi? Mattie kabul ederse Will Stevenson miras konusunun ilk aşamasında bu konuyla ilgilenebilir."

John neredeyse saçma sapan şeyler söylemeye başlayacaktı. İçmediğinden emindim. Hatta bu konuda bahse girip tüm mal varlığımı ortaya koyardım. Ama avukat ihtimalleri düşündükçe adeta sarhoş oluyordu. John artık peri masalındaki, "Sonsuza kadar mutlu oldular," noktasına geldiğimizi sanıyordu. Kül Kedisi gökten paralar yağarken evine dönecekti.

John, "...tabii Will biraz yaşlı," diyordu. "Üç yüz yaşında filan. Onun için partide herkesi neşelendirecek bir tip de sayılmaz. Ama..."

"Neden onu New York'ta bırakmıyorsun?" diye sordum. "İlerde Devore'un vasiyetnamesiyle uğraşmak için bol zamanın olacak. Ve yakın geleceği düşünürsek... Mattie'nin o saçma sapan şartı yerine getirmekte zorluk çekeceğini de sanmıyorum. Unutma, onu işe geri aldılar."

"Evet, öyle. Beyaz yaban öküzü öldü ve bütün sürü dağılmaya başladı." John neşeli bir şekilde konuşuyordu. "Onların nasıl kaçıştıklarını görüyor musun? Ve yeni mültimilyoner kadın da kitapları kaydetmeye ve aldıkları eserleri geri getirmekte geciken kimselere mektup yazmaya devam edecek. Pekâlâ! Salı günü sadece eğleneceğiz!"

"İyi."

"Kusuncaya kadar eğleneceğiz."

"Şey... belki biz yaşlıca konuklar midemiz hafifçe bulanıncaya kadar eğleniriz. Tamam mı?"

"Tabii. Romeo Bissonette'i aradım bile. O özel Dedektif George Kennedy'i de getirecek. Durgin'le ilgili o çok gülünç şeyleri öğrenen adamı. Bissonette, Kennedy'nin bir iki kadeh içtikten sonra son derecede komik olduğunu ve herkesi güldürdüğünü söyledi. Peter Luger'den biftek getirmeyi düşünüyorum. Bunu sana söyledim mi?"

"Söylediğini sanmıyorum."

"Dünyanın en nefis bifteklerini. Michael, o genç kadının durumunu anlıyor musun? Ona ne olduğunu? *Seksen milyon dolar!*"

"Jipin yerine yenisini alabilir?"

"Efendim?"

"Hiç hiç. Yarın gece mi geleceksin, yoksa salı günü mü?"

"Salı sabahı onda Castle İlçesi Havaalanında olacağım. New England Air Şirketinin bir uçağına bineceğim. Mike, sen iyi misin? Sesin bir tuhaf."

"Ben iyiyim. Ve bulunmam gereken yerdeyim. Sanırım."

"Bu da ne demek şimdi?"

Verandaya çıkmıştım. Uzaklarda gök gürlüyordu. Hava cehennemden de sıcaktı. En hafif bir rüzgâr bile yoktu. Batmış olan güneşin son ışıkları sönükleşerek adeta öfkeli bir renge bürünüyordu. Batı ufku kanlanmış bir göz akı gibiydi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Ama bana durum kendi kendine aydınlanacakmış gibi geliyor. Seni havaalanında karşılarım."

John, "Tamam," dedi. Sonra da hafif, adeta saygılı bir sesle ekledi. "Seksen milyon lanetli Amerikan doları."

"Evet, tonla papel." Sonra avukata, "İyi geceler," dedim.

Ertesi sabah mutfakta sade, koyu kahve içip tost yedim. Televizyondaki hava haberini veren adamı izliyordum. Son zamanlarda hava haberlerini okuyan diğer adamlar gibi o da biraz deli gibi gözüküyordu. Sanki büyük Doppler radar görüntüleri onu bir şeyin sınırına sürüklemişti. Ben bunu, 'Bin Yıllık Video Oyunu Görünüşü' diye tanımlıyordum.

Adam, "Sisin dağılması için daha otuz altı saat geçirmemiz gerekiyor," diyordu. "Ondan sonra büyük bir değişiklik olacak." Bir yandan da orta batıya yayılmış olan koyu gri lekeleri işaret ediyordu. İçlerindeyse küçücük şimşekler dans etmekteydi. Kusurlu bujiler gibi. Lekelerin ve şimşeklerin ötesinde Amerika, çöle kadar pırıl pırıl gözüküyordu. Açıklanan sıcaklıklar da beş derece daha düşüktü. "Bugün ısı otuzlara kadar çıkacak. Bu gece ya da yarın sabah fazla ferahlayacağımızı sanmıyorum. Ancak yarın öğleden sonra bu cephe fırtınaları Batı Maine'e erişecek. Çoğunuzun hava durumunu devamlı öğrenmek isteyeceğini de sanıyorum. Çarşamba günü daha serin bir havaya ve açık parlak gökyüzüne kavuşmadan önce şiddetli fırtınalarla birlikte şiddetli yağmurlar yağacak. Bazı yerlerde dolu bekleniyor. Maine'de hortumlar pek ender görülür. Ancak Batı ve Orta Maine'de hortumlar oluşabilir. Sıra sende, Earl."

Sabah haberlerini okuyan Earl, Chipp'in Dales'den emekliye ayrılmışa benzeyen, iriyarı ve masum görünüşlü bir adamdı. Haberleri monitörden sanki gerçekten oradan emekliye ayrılmış gibi okuyordu.

Hava spikerine, "Vay vay vay," dedi. "Bu müthiş bir tahmin, Vince. Demek hortum görülebilir."

Ben de, "Vay vay vay," diye mırıldandım. "Haydi tekrar, 'Vay vay vay,' de, Earl. Bunu ben tatmin oluncaya kadar söyle."

Earl bana nispet, "Tanrım!" diye bağırdı. Aynı anda telefon çaldı. Ona cevap vermeye giderken kuyruğunu sallayan saate bir göz attım. Sakin bir gece geçirmiştim. Ne hıçkırma, ne çığlık, ne gece maceraları. Ama saat yine de sinirimi bozuyordu. Orada, duvarda asılıydı. Gözleri çıkmış ve durmuştu. Bu tıpkı kötü haberlerle dolu bir mektuba benziyordu.

"Alo?"

"Bay Noonan?"

Bu sesi tanıyordum, ama bir an konuşanın kim olduğunu çıkaramadım. Bunun nedeni bana, "Bay Noonan," diye hitap etmesiydi. Brenda Meserve neredeyse on beş yıl boyunca beni, "Mike," diye çağırmıştı.

"Bayan M.? Brenda? Ne..."

Kadın çabucak, "Artık sizin yanınızda çalışamayacağım," dedi. "Size daha önceden haber veremediğim için çok üzgünüm. Şimdiye kadar haber vermeden kimsenin yanından ayrılmadım. O yaşlı sarhoş Bay Croyden'in yanından bile. Ne yazık ki, şimdi bunu yapmak zorundayım. Lütfen beni anlayın."

"Bill seni aradığımı mı öğrenmiş? Sana yemin ederim, Brenda, ben bir tek kelime bile söylemedim..."

"Hayır, hayır. Bill'le hiç konuşmadım. O da benimle. Artık bir daha Sara Laughs'a gelemem. Dün gece kötü bir rüya gördüm. Çok kötü bir rüya. Rüyamda... bir şey bana çok kızmıştı. Oraya gelirsem bir kaza geçirebilirim. Yani bu kaza gibi görünür ama... ama aslında kaza değildir."

"Bayan M. bu çok saçma," demek istedim. "Kamp ateşlerinin etrafında anlatılan hayalet ve hortlak hikâyelerine inanacak yaşı çoktan geride bıraktık."

Ama tabii böyle bir şey söyleyemezdim. Evimde olanlar kamp ateşi etrafında söylenilen bir hikâye değildi. Bunu biliyordum. Kadıncağızın da bildiğinin farkındaydım.

"Brenda, başını derde soktuysam, özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Buradan gidin, Bay Noonan... Mike. Derry'e dönüp bir süre orada kalın. Yapabileceğiniz en iyi şey bu olur."

Harflerin buzdolabının kapağında kaydıklarını işittim. Bu kez meyve ve sebzelerin bir daire oluşturduklarını görebildim. Dairenin tepesi üç harf içeri kayıncaya kadar açık kaldı. Sonra plastikten küçük bir limon o açıklığı kapattı. Böylece daire tamamlanmış oldu.

İçteki harfler,

lak

sözcüğünü oluşturdular. Sonra yer değiştirdiler. Şimdi buzdolabının kapağında

kal

yazılıydı.

Sonra hem bu sözcük ve hem de daire dağıldı.

"Mike, lütfen." Bayan M. ağlıyordu. "Royce'un cenazesi yarın kaldırılacak. TR'deki önemli herkes -yaşlılar- orada olacaklar."

Evet, tabii orada olacaklardı. Yaşlılar, neler olduğunu bilen, ama bunu kendilerine saklayan kemik torbaları! Ama içlerinden bazıları karımla konuşmuşlardı. Royce da bunlardan biriydi. Ve adam ölmüştü. Jo da öyle.

"En iyisi buradan gitmeniz olur. Belki o genç kadını da alıp götürebilirsiniz. Onu ve küçük kızını."

Bunu yapabilir miyim? Pek sanmıyordum. Üçümüz de her şey sona erinceye kadar TR'de kalacaktık. Bana öyle geliyordu... Ve olayın ne zaman sona ereceğini de az çok seziyordum. Bir fırtına yaklaşıyordu! Yaz fırtınası! Belki de bir hortum!

"Brenda, beni aradığın için teşekkür ederim. Senin beni bırakmana izin verecek değilim. Bunun bir tatil olduğunu düşünelim, tamam mı? Senin izinde olduğunu."

"Tamam... Siz nasıl isterseniz. Hiç olmazsa söylediklerimi düşünür müsünüz?"

"Evet. Bu arada beni aradığınızı kimseye söylemeyeceğim. Tamam mı?"

Bayan M., "Tamam!" diye bağırdı. Sanki şok geçiriyordu. Sonra ekledi. "Ama onlar bunu nasıl olsa bilecekler. Bill ve Yvette... Garaj'dan Dickie Brooks... İhtiyar Anthony Weyland ve Buddy Jellison... Onlar bunu bilecekler. Ve diğerleri. Hoşça kalın, Bay Noonan. Çok üzgünüm. Hem siz, hem de karınız için üzülüyorum. Zavallı karınız. Çok üzgünüm." Telefonu kapattı.

Elimde alıcıyla uzun bir süre öyle durdum. Sonra rüyadaymışım gibi telefonu yerine bıraktım ve odada ilerledim. Mutfağa girerek gözsüz saati duvardan indirdim ve çöp tenekesine attım. Ardından yüzmek için göle indim. W.F. Harvey'in *Ağustos Sıcağı* adlı hikâyesini hatırlamıştım. Hikâye, "Sıcak insanı delirtecek," diye sona eriyordu.

Ben kötü bir yüzücü değilim. Yani birileri beni taşa tutmadıklarında. Ama kıyıdan rafta gidip gelirken çekine çekine, bozuk bir tempoyla yüzdüm. Stilsiz. Çünkü dipten bir şeyin uzanıp beni yakalamasını bekliyordum. Örneğin boğulmuş olan o çocuğun. İkinci sefer daha iyi yüzdüm. Üçüncü kez ise kalp atışlarımın hızlanması ve yanımdan akan suyun ipek gibi serinliği bana zevk vermeye başladı. Dördüncü seferin ortasında raftın merdiveninden çıkarak tahtaların üzerine yığıldım. Cuma akşamı Devore ve Rogette Whitmore'la karşılaştığımdan beri kendimi ilk defa bu kadar iyi hissediyordum. Hâlâ o hayal âlemindeydim. Ayrıca müthiş bir endorfin akımını hissediyordum. Az önce Bayan M. yanımdan ayrılacağını söylediği zaman hissettiğim üzüntü bile kaybolmuştu. Kadın her şey bir sonuca ulaştığında geri gelecekti. Tabii gelecekti ya! O arada Sara'dan uzak kalması herhalde daha iyi olacaktı.

"Bir şey bana kızıyor. Bir kaza geçirebilirim."

Evet, gerçekten. Kadın bir yerini kesebilirdi. Bodrum merdiveninden yuvarlanabilirdi. Hatta belki de öğle sıcağında araba parkında koşarken bir tarafına inme de inebilirdi.

Doğrulup oturdum ve özel tepesindeki Sara'ya baktım. Veranda, dik bayırın üzerine doğru uzanıyor, demiryolu traverslerinin oluşturduğu basamaklar aşağıya doğru iniyordu. Sudan çıkalı sadece birkaç dakika olmuştu, ama o yapışkan sıcaklık etrafımı sarmaya, enerjimi etkilemeye başlamıştı bile. Sular, bir ayna kadar düz ve sakindi. Sara'nın

aksi göle vuruyordu. Suda evin pencereleri beni gözetleyen gözler gibiydi.

Bütün o fenomenlerin odak noktasının -deprem merkezinin tam üstündeki yerin- Sokak'ın gerçek Sara'yla evin suda boğulmuş görüntüsü arasındaki kısım olabileceğini düşündüm. Devore, "O burada oldu," demişti. Ve yaşlılar? Onların çoğu da benim sezdiğim şeyi biliyorlardı sanırım. Yani Royce Merrill'in öldürüldüğünü. Yaşlı adamlar kilisedeki sıralarında oturur veya daha sonra mezar başında toplanırlarken Royce'u öldüren şeyin aralarına girmesi mümkün değil miydi? Böyle olamaz mıydı? İşi bitirmek için onların gücünün bir kısmını; suçluluk duygularını, anılarını, TR'liliklerini çalamaz mıydı?

John ertesi gün karavanda olacağı için seviniyordum. Romeo Bissonette ve bir iki kadeh içtiğinde herkesi eğlendiren George Kennedy'nin de gelmesi iyiydi. İhtiyarlar, Royce Merrill'i geçirmek için toplandıkları sırada Mattie ve Kyra'nın yanında bir başıma olmamak da beni sevindiriyordu. Artık Sara ve Ted-Tops'a başına gelenlerle ilgilenmiyordum. Hatta evimde dolaşan şeylerle bile. Bütün istediğim ertesi günü Mattie ve Kyra ile birlikte sağ salim geçirebilmekti. Yemeğimizi yağmur başlamadan önce yiyecektik. Ondan sonra haberlerde bildirilen fırtına başlayacaktı. Bütün bunlara dayanabilirsek hayatımız ve geleceğimiz havayla birlikte berraklaşacaktı.

"Bu doğru mu?" diye sordum, ama bir cevap beklemiyordum. Yüksek sesle konuşmak buraya döndükten sonra edindiğim bir huydu. O sırada evin doğusundaki koruda bir baykuş öttü. Bir kere. Sanki, "Doğru," diyor gibiydi. "Yarını atlatırsanız her şey düzelecek." Bu ötüş tam kavrayamadığım bir şeyleri çağrıştırdı. Ama o kadar zayıftı ki ne olduğunu çıkaramıyordum. Bir iki kez denedimse de aklıma yalnızca o müthiş eski romanın adı geldi. *Bir Baykuşun Adımı Söylediğini Duydum.*

Rafttan suya doğru yuvarlandım. 'Gülle' atlayışı yapan bir çocuk gibi dizlerimi kavrayarak göğsüme doğru çekmiştim. Suyun dibinde dayanabildiğim kadar kaldım. Sonunda ciğerlerimdeki hava bana bir şişedeki sıcak sıvı gibi gelmeye başladı. O zaman yüzeye çıktım. Otuz metre kadar sadece ayaklarımı oynattım. Rahat soluk alıncaya kadar. Sonra gözlerimi Yeşil Kadın'a dikerek kıyıya doğru yüzdüm.

Kıyıda sığ suda yürüyerek kumsala çıktım. Ve demiryolu traverslerinden yapılmış merdivene tırmanmaya başladım. Durakladım ve sonra Sokak'a döndüm. Orada cesaretimi toplayıncaya kadar bir dakika bekledim. Sonra da zarif bir kavisle göle doğru eğilen huş ağacının yanına gittim. Cuma akşamı yaptığım gibi o beyaz kavise sarıldım ve suya baktım. Çocuğu göreceğimden emindim. Şişmiş kahverengi suratı ve ölü gözleriyle bana bakacaktı. Ve ağzımda yine gölün tadı belirecekti. "Boğulmamam için yardım et! Beni çıkar. Tanrım, beni çıkar!" Ama suda hiçbir şey yoktu. Ne ölü bir çocuk, ne kurdele sarılmış, *Boston Post* bastonu. Ne de ağzımda gölün tadı.

Döndüm, topraktan çıkan ve gri bir alına benzeyen kayaya baktım. "Burada, tam burada," dedim. Ne var ki bu sadece bilinçli, zorla çağırdığım bir düşünceydi. Bir anıyı açıklayan kafanın sesi. O çürük kokusu ve tam orada korkunç bir şey olduğuna dair inancım kaybolmuştu.

Eve dönünce gazoz içmek istedim. Ve o zaman buzdolabın kapağının tertemiz olduğunu gördüm. Mıknatıslı her harf, her sebze ve meyve kaybolmuştu. Onları hiçbir zaman bulamadım. Eğer daha fazla zamanım olsaydı belki bulurdum. Herhalde bulurdum. Ama o pazartesi sabahı süre neredeyse sona ermek üzereydi.

Giyindim ve sonra da Mattie'yi aradım. Onunla yaklaşan partiden, Ki'nin heyecanlı olduğundan söz ettik. Mattie cuma günü tekrar işe başlayacağı için tedirgindi. Yerlilerin kendisine kötü davranmalarından korkuyordu. Ama kadınsı bir hisle, o kişilerin kendisine *soğuk* davranmaları ve aşağılamaları ihtimalinden daha çok korkuyordu. Paradan da söz ettik. Genç kadının bunun gerçek olduğuna hiç inanmadığını hemen anladım. "Lance, 'Babam öyle kötüdür ki,' derdi. 'Açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğe et parçası gösterir, sonra da onu kendisi yer. O böyle bir adamdır.' Ama işim olduğu sürece ne ben aç kalacağım, ne de Kyra."

"Fakat gerçekten bir servet..."

Genç kadın, "Onu hemen bana verin, verin, verin!" diyerek güldü. "Sen benim ne olduğumu sanıyorsun? Delinin teki mi?"

"Hayır, hayır... Ha, aklıma gelmişken. Ki'nin 'Buzdolabı İnsanları' ne âlemde?"

Mattie, "İşte bu çok tuhaf," dedi. "Hepsi kayboldu."

"Buzdolabı İnsanları mı?"

"Onları bilemem. Ama Ki'ye verdiğin mıknatıslı harfler kayboldu. Kızıma onları ne yaptığını sordum. Ağlamaya başladı ve onları Allamagusalum'un aldığını söyledi. Onun, gece herkes uyurken karnını doyurmak için harfleri yediğinden söz etti."

"Allama-ne-salum?"

"Allamagusalum." Mattie'nin sesinde yorgunlukla karışık bir neşe vardı. "Ki'ye büyükbabasından kalan küçük bir miras daha. Bu Micmac'ların 'cin' ya da 'umacı' için kullandıkları sözcüğün bozulmuş şekli. Sözcüğün ne anlama geldiğini kitaplıktaki eserlere bakarak öğrendim. Ki, kışın sonlarında ve baharda allamagusalum, cinler ve kötü ruhlarla ilgili pek çok kâbus gördü."

Duygusal bir ifade takınarak, "Max da ne tatlı bir büyükbabaymış," dedim.

"Evet. Harikaydı! Ki harfler kaybolduğu için çok üzüldü. Onu okulun servis arabası gelmeden önce zorlukla teselli edebildim. Ah, evet, aklıma gelmişken. Ki, cuma günkü son sınavlara gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyor. O ve arkadaşı Billy Turgeon bebek Musa'nın hikâyesini yazı tahtasına resimleri dizerek anlatacaklar."

"Bunu hiç kaçırır mıyım?" dedim... Ama tabii kaçırdım.

"Sence o harfler nereye kayboldu, Mike? Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Hayır, yok."

"Seninkiler yerinde mi?"

"Evet, öyle. Yalnız benimkiler öyle uzun sözcükler oluşturmuyor." Buzdolabımın bomboş kapağına bakıyordum. Alnımda ter tanecikleri belirmişti... Zeytinyağı gibi kaşlarıma doğru aktıklarını hissediyordum. "Sen... bilmem ki... bir şeyler sezdin mi?"

"Yani kötü alfabe hırsızının pencereden içeri süzüldüğünü duydun mu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, galiba." Mattie bir an duraksadı. "Dün gece bana bir gürültü oldu gibi geldi. Tamam mı? Sabaha karşı üçte. Yataktan kalkıp koridora çıktım. Ama ortalıkta kimse yoktu. Ayrıca son zamanlarda havanın ne kadar sıcak olduğunu biliyorsun."

"Evet."

"Ama... şey... Dün gece karavanımın içi hiç sıcak değildi. Hatta buz gibiydi. Neredeyse soluklarımın buharlaştığını görecektim. Yemin ederim."

Ona inanıyordum. Sonuçta ben de soluklarımın buharlaştığını *görmüştüm.*

"O sırada harfler hâlâ buzdolabının kapağında mıydı?"

"Bilmiyorum, koridorda mutfağın içini görecek kadar ilerlemedim. Etrafıma bakındım ve sonra tekrar gidip yattım. Neredeyse odama koşa koşa dönecektim. Biliyor musun, bazen insana yatağı güvenli bir yermiş gibi geliyor." Genç kadın sinirli sinirli güldü. "Çocukça bir şey bu. Örtüler umacıları uzaklaştıran kriptonit sanki. Ama önce... yatağa girdiğimde... bilmiyorum... Bana sanki biri oraya girmiş gibi geldi. Sanki biri daha önce karyolanın altına saklanmıştı... Sonra ben koridora bakmaya gittiğim zaman da yatağa girmişti. Hem de hoş olmayan biri..."

Toz kapanımı ver, diye düşünerek titredim.

Mattie çabucak, "Ne?" diye sordu. "Ne dedin?"

"O anda onun kim olduğunu düşündün?" diye sordum. "Aklına ilk gelen ad hangisiydi?"

Genç kadın, "Devore," dedi. "Ama tabii orada kimse yoktu." Bir an durakladı. "Keşke sen burada olsaydın."

"Evet, keşke."

"Böyle düşünmene sevindim. Mike, bu konuda bir fikrin var mı? Çünkü bu çok tuhaf bir olay."

"Belki de..." Galiba az kalsın Mattie'ye benim harfleri açıklamak üzereydim. Peki konuşmaya başlarsam nerede duracaktım? Ve ondan hikâyenin ne kadarına inanmasını bekleyebilirdim? "Belki de harfleri Ki, kendi aldı. Uykusunda yürüdü ve harfleri karavanın altına fırlattı. Bunun gibi bir şey, sence bu olabilir mi?"

Mattie, "Ki'nin uykuda yürümesi fikri bana soğuk nefesli hayaletlerin buzdolabının kapağındaki harfleri almalarından daha kötü geliyor," diye cevap verdi.

"Ki'yi bu gece yanına al," dedim. Ve Mattie'nin kafasından geçen şeyi hemen algıladım. *"Seni almayı tercih ederim."*

Genç kadın kısa bir sessizlikten sonra, "Bugün gelir misin?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedim. Mattie konuşurken meyveli yoğurdu karıştırıyor ve bundan küçük lokmalar alıyordu. "Ama beni yarın göreceksin. Partide."

"Umarım fırtına çıkmadan yemeği bitiririz. Çok şiddetli olacakmış."

"O sırada yemeğin sona ermiş olacağından eminim."

"Aramızdaki konuyu hâlâ düşünüyor musun? Bunu sormamın bir nedeni var. Dün gece tekrar uykuya daldığımda seni rüyamda gördüm. Beni öpüyordun."

"Hâlâ düşünüyorum," dedim. "Olanca gücümle."

Ne var ki o gün herhangi bir şeyi uzun uzadıya düşündüğümü hatırlamıyorum. Bildiğim kadarıyla doğru dürüst tarif edemediğim o hayaller âleminin derinliklerine gitgide daha fazla sürükleniyordum. Akşama doğru sıcağa rağmen uzun bir yürüyüşe çıktım. 42 numaralı yolun diğer yolla birleştiği yere kadar gittim. Geri dönerken Tidwell'in Çayırı'nın sınırında durup havanın kararmasını seyrettim. New Hampshire'ın yukarlarında, bir yerde gök gürlüyordu. O anda yine gerçeğin ne kadar 'hassas' bir şey olduğunu düşündüm. Sadece burada değil, her yerde öyleydi. İyi göremediğimiz bir vücudun kan ve dokusunun üzerine gerilmiş bir deriye benziyordu. Ağaçlara baktığımda çeşitli kollar, çalılara baktığımdaysa suratlar gördüm. Mattie, "Hayaletler," demişti. Solukları buz gibi olan hayaletler.

Zaman ipince bir şeye benziyordu. Kyra'yla gerçekten Fryeburg Panayırına gitmiştik. Hiç olmazsa onun bir kopyasına ve 1900 yılına gerçekten dönmüştük. Ve Red-Tops neredeyse çayırın dibindeydi. Eskiden olduğu gibi, kulübeleri temiz ve derli topluydu. Neredeyse gitarlarının sesini, mırıltılarını ve kahkahalarını duyacaktım. Fenerlerinin ışıklarını görecek, kızarttıkları sığır ve domuz etinin kokusunu alacaktım. Sara şarkılarından birinde, *"Söyle bebek, beni hatırlıyor musun?"* diyordu. *"Ben artık eskisi gibi senin tatlın değilim."*

Solumda, çalıların arasında bir tıkırtı oldu. O tarafa döndüm. Sara'nın üstünde Mattie'nin elbisesi ve beyaz lastik ayakkabılarıyla korudan çıkmasını bekliyordum. Bu alacakaranlıkta havada kendi kendi-

lerine uçuyormuş gibi gözükecekti. Elbette ki, Sara bana yaklaşıncaya kadar...

Tabii orada kimse yoktu. Herhalde dağ sıçanı Chuck bürosunda çok çalıştıktan sonra evine dönüyordu. Artık orada olmak, havanın kararmasını ve yerden sislerin yayılmasını seyretmek istemiyordum. Eve gitmek için döndüm.

Sara'ya dönünce eve girmeyip bahçe yolundan Jo'nun atölyesine gittim. Rüya görürken elektrikli yazı makinesini aldığım geceden beri oraya uğramamıştım. Yolumu zaman zaman ufukta çakan sessiz şimşekler aydınlatıyordu.

Atölye sıcak olsa da havası ağırlaşmıştı. Burnuma biberimsi bir koku geldi. Aslında hoş bir kokuydu. Bunun Jo'nun topladığı baharattan yayılıp yayılmadığını düşündüm. Burada da bir klima vardı ve çalışıyordu. Açıp bir süre önünde durdum. Fazla ısınmış olan vücudumu böylesine serin bir havanın sarması herhalde sağlıklı bir şey değildi. Ama yine de bana çok iyi geldi.

Ne var ki diğer açılardan kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Gitgide artan ve sadece keder olamayacak kadar ağır bir duyguyla etrafıma bakındım. Hissettiğim şey çaresizlikti sanırım. Galiba buna, Sara'da Jo'ya ait hiçbir şey kalmamasına rağmen bu odada hâlâ ona ait pek çok şeyin bulunması neden oluyordu. Bu zıtlık beni etkiliyordu. Evliliğimizin bir tür oyuncak ev olduğunu hayal ettim. Aslında çoğu zaman böyle değil midir? Tıpkı evcilik oynamaya benzemez mi? Oyuncak evdeki eşyaların yarısı sabittir. Hepsini küçük mıknatıslar ya da gizli kablolar yerlerinde tutar. Bir şey gelmiş ve Jo'yla benim oyuncak evimizi köşesinden tuttuğu gibi kaldırmıştı. Dünyanın en kolay şeyiydi bu. Galiba o şey, ayağını kaldırdığı gibi zavallı oyuncak evimizi bir tekmede öteleyip fırlatmadığı için minnet duymam gerekiyordu. O şey sadece evi köşesinden tutmuştu. Benim eşyalarım kalmış, Jo'nunkilerse darmadağın olmuştu...

Evden çıkmış ve buraya gelmişlerdi.

"Jo?" diye seslenerek karımın iskemlesine oturdum. Ama cevap alamadım. Ne duvara vuruldu, ne koruda kargalar öttü, ne de baykuşlar haykırdı. Elimi Jo'nun masasına, yazı makinesinin durduğu yere koydum. Avucumu masada kaydırdım. Elim tozlandı.

"Seni özlüyorum, sevgilim," diyerek ağlamaya başladım.

Gözyaşlarım tükendiğinde yüzümü tişörtümün eteğiyle sildim. Küçük çocukların yaptıkları gibi. Sonra etrafıma bakındım. Masada Sara Tidwell'in resmi vardı. Duvarda da hatırlamadığım eski bir fotoğraf. Sephayla renklendirilmiş tahta gibi bir şeydi. Odak noktası, gölün yukarsındaki yamaçtaki küçük açıklığa dikilmiş huş ağacından insan boyunda bir haçtı. O açıklık çoktan kaybolmuştu herhalde. Orayı ağaçlar doldurmuş olmalıydı.

Jo'nun yararlı bitkiler ve mantar parçalarıyla dolu kavanozlarına, dolaplarına, battaniye parçalarına baktım. Yerdeki yeşil halıya. Masaldaki içi kalem dolu kupaya. Karımın dokunup kullandığı kurşunkalemlere. İçlerinden birini bir iki dakika boş bir kâğıdın üzerine doğru tuttum. Ama hiçbir şey olmadı. Bu odada canlı bir şey var gibi geliyordu bana. Beni gözetleyen bir şey... Ama bana *yardım* edecekmiş gibi bir duygu uyandırmıyordu.

"Olayın bazı bölümlerini biliyorum," dedim. "Fakat hepsini değil. Bilmediğim şeyler arasında belki de en önemlisi, buzdolabının kapağına 'Ona yardım et' sözlerini kimin yazdığı? Onları sen mi yazdın, Jo?"

Odada bir süre daha oturdum. Galiba hâlâ umudumu kesmemiştim. Sonra ayağa kalkarak klimayı kapattım. Işıkları söndürdüm. Yeri belli olmayan şimşeklerin hafif ışığında yürüyerek eve döndüm. Kısa bir süre verandada oturarak geceyi seyrettim. Bir ara farkına varmadan koyu mavi ipek kurdeleyi cebimden çıkarmış olduğumu gördüm. Onu sinirli sinirli parmaklarımın arasında öne arkaya sarıyordum. Çocukların iple yaptıkları oyunun aptalca bir taklidiydi. Yaptığım kurdele gerçekten 1900 yılından mı gelmişti? Bu hem tümüyle çılgınca, hem de aynı zamanda tümüyle akıllıca bir fikirdi. Gece sıcak ve sessizdi. TR'deki ihtiyarları düşündüm. Ertesi günkü cenaze töreni için giysilerini hazırlıyorlardı. Belki Motton ve Harlow'da da öyle. Wasp Hill Yolunda Ki geniş karavanda yere oturmuş *Orman Kitabı*'nın kasetini seyrediyordu. Baloo ve Mowgli *'En Gerekli Şeyler'* şarkısını söylüyorlardı. Mattie kanepeye oturmuş, ayaklarını da bir yere dayamıştı. Mary Higgins Clark'ın yeni romanını okuyor, bir taraftan da şarkıya katılıyordu. İkisi de kısa paçalı pijamalar giymişlerdi. Ki'nin ki pembe, Mattie'ninki de beyazdı.

Bir süre sonra onları göremez oldum. Her şey kayboldu. Gece geç saatte radyo işaretlerinin kaybolması gibi. Kuzey bölümündeki yatak odasına giderek soyundum. Dağınık yatağın üst çarşafı üzerine uzandım. Hemen dalmışım.

Gece yarısı uyandım. Biri sıcak parmağını sırtımın ortasında dolaştırıyordu. Şimşek çakarken döndüm ve yanımda bir kadının olduğunu fark ettim. Sara Tidwell'di. Gülüyordu. Gözbebekleri yoktu. Kadın karanlıkta, "Ah, tatlım," diye fısıldadı. "Neredeyse geri döndüm..." Tekrar bana doğru uzandığını hissettim. Ama şimşek çaktığında yatağın o yanının boş olduğunu gördüm.

Yirmi Dördüncü Bölüm

İlham, her zaman hayaletlerin buzdolaplarının kapaklarında mıknatısları sağa sola oynatmaları demek değildir. Salı sabahı aklıma müthiş bir şey geldi. Tıraş oluyor ve parti için bira almayı unutmamam gerektiğini düşünüyordum. Ve en iyi ilhamlar gibi o da birdenbire beliriverdi.

Telaşla oturma odasına gittim. Bir yandan da havluyla yüzümdeki tıraş kremini siliyordum. Romanımın üzerinde duran *Tough Stuff* bilmece kitabına bir göz attım. "On dokuz aşağı in" ve "Doksan iki aşağı in" sözlerinin sırrını çözmek için önce ondan yararlanmaya çalıştım. Bu mantıksızca bir başlangıç noktası değildi aslında. Ama *Tough Stuff*'ın TR-90'la ne ilgisi vardı? Kitabı Derry'de 'Mr. Raperback'ten almıştım. Ve içindeki otuz bilmeceden yirmi dört kadarını Derry'de çözmüştü. TR hayaletlerinin Derry'den aldığım bilmece koleksiyonumla ilgileneceklerini pek sanmıyordum. Ama diğer taraftan telefon rehberi...

Rehberi yemek masasından kaptım. Bu Castle İlçesinin bütün güney kısmını kapsıyordu. Motton, Harlow, Kashwakamak ve tabii TR'yi. Buna rağmen rehber yine de çok inceydi. İlk iş, rehberde doksan iki sayfa olup olmadığını anlamak için beyaz sayfaların bulunduğu bölüme baktım. Vardı. Y ve Z doksan yedinci sayfada son buluyordu.

Cevap buydu. Öyle olmalıydı.

Bunter'a, "Sonunda buldum," dedim. "Öyle değil mi?"

Hiç ses çıkmadı. Çıngırak hafifçe bile şıngırdamadı.

"Kahrol! İçi doldurulmuş bir geyik telefon rehberinden ne anlar?"

"On dokuz." Rehberin on dokuzuncu sayfasını açtım. F'yle başlayan adlar bu sayfalardaydı. Parmağımı ilk sütundan kaydırırken duyduğum heyecan kayboluverdi. On dokuzuncu sayfadaki on dokuzuncu ad: Harold Failles'ti. İsmin benim için hiçbir anlamı yoktu. Burada Felton'lar, Fenner'ler, bir Filkersham, birkaç Finney, altı Flaherty ve pek çok Fosse vardı. On dokuzuncu sayfadaki en son isim Framingham'dı. Bunun da benim için bir anlamı yoktu ama...

"Framingham, Kenneth P."

Bu ada bir an baktıktan sonra bir şeyi kavramaya başladım. Bunun buzdolabının kapağındaki mesajlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Kendi kendime, gördüğünü sandığım şeyi aslında görmüyorsun, dedim. Bu tıpkı mavi bir Buick almaya benziyor...

"O zaman her yerde mavi Buick'lerle karşılaşıyorsun. Neredeyse onları tekmeleyerek yolundan uzaklaştırman gerekiyor. Evet, tıpkı böyle." Ama doksan ikinci sayfayı açarken ellerim titriyordu.

Burada Güney Castle İlçesinde oturan ve adları T'yle başlayan kişilerin numaraları vardı. Birkaç da U. Alton Ubeck ve Catherine Udell gibi adlar. Sayfadaki doksan ikinci isme bakmak zahmetine girmedim. Rehberin manyetik bilmecelerin anahtarı olmadığı anlaşılıyordu. Ama bu müthiş bir şeyi akla getiriyordu. Kitabı kapatarak onu bir an elimde öylece tuttum. (Kapağında ellerinde böğürtlen tırmıkları tutan mutlu insanların resimleri vardı.) Sonra rehberi gelişigüzel açtım. Bu kez karşıma M'ler çıktı. İnsan neyi aradığını anladığı an, bu hemen karşısına çıkıverir.

Bütün K harfleri.

Ah, evet, bu sayfaya Steven'lar, John'lar, Martha'lar dizilmişti. Meserve G., Messier V. ve Jayhouse T. Ne var ki insanların küçük adlarını açıklamama hakkını kullandıkları yerlerde K. harfleri vardı. Sadece ellinci sayfada en aşağı yirmi K. olduğunu gördüm. O iki kadar da C. harfi. Adlara gelince...

Gelişigüzel açtığım bu M sayfasında on iki Kenneth bulunuyordu. Üç Kennet Moore, iki Kenneth Munster. Dört Catherine ve iki Katherine. Bir Casey, bir Kiana ve bir Kiefer.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Bu radyoaktif yayılması gibi bir şey."

Rehberi karıştırdım. Gördüklerime inanamıyordum. Hepsi yine karşımdaydı. Kenneth'ler, Katherine'ler ve Keith'ler vardı her yerde. Kimberly, Kim ve Kym de. Sonra... Cammie, Kia (Evet. Jo'yla ben de orijinal bir şey bulduğumuzu sanmıştık!) Kiah, Kendra, Kaela, Keil ve Kyle. Kirby ve Kirk. Rehberde Kissy Bowden diye bir kadın vardı. Kito Rennie adlı bir adam. Kito-Kyra'nın 'Buzdolabı İnsanları'ndan birinin ismiydi. Ve her yerde sıklıkla görülen S, T ve E. gibi başharflerden daha çok K olduğunu fark ettim. Gözlerim birinden diğerine kayıyordu.

Saate bakmak için döndüm. John Storrow'un havaalanında boşuna beklemesini istemiyordum. Kesinlikle. Ve orada saat yoktu. Eski Deli Kedi'nin gözleri psişik bir olay sırasında yerlerinden fırlamışlardı. Yüksek sesle, anırır gibi güldüm. Bu beni biraz korkuttu. Pek de aklı başında bir adamın kahkahasına benzemiyordu.

"Kendine gel, Mike," dedim. "Derin bir soluk al, oğlum."

Nefes alıp içimde tuttum. Sonra verdim. Mikrodalga fırınındaki digital sayılara baktım. Sekizi çeyrek geçiyordu. Gidip John'u almak için bol zamanım vardı. Yine rehbere dönüp sayfaları hızla çevirmeye başladım. İkinci bir ilham daha gelmişti. Birincisi kadar mega-watt olmasa da sonradan bunun daha doğru olduğunu anlayacaktım.

Batı Maine, nispeten diğer yerlerden biraz uzaktır. Güneyde sınırdaki küçük dağlık yer gibi. Ama buranın sakinleri dışardan gelmiştir. (Yerliler onları aşağı gördüklerini belirtmek için, "Ovadan gelenler," derler.) Burası son yirmi beş yılda emeklilik yıllarını balık tutup ski yaparak geçirmek isteyen yaşlı ama faal kimselerin seçtikleri bir bölgedir. Rehbere bakarak uzun zamandan beri orada oturan insanlarla yeni gelenleri birbirlerinden ayırmak -bir dereceye kadar- mümkündür. Babicki, Paretti, O'Quindan, Donahue, Smolnack, Dvorak ve Blindmeyer'ler. Hepsi uzaktan gelmiştir. Hepsi de 'Ovalı'dır. Jambert, Meserve, Pillsbury, Spruce, Theriault, Perrault, Stanchfield, Starbird ve Dubay'ler. Hepsi de Castle İlçesinin yerlileridir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? On ikinci sayfada sıra sıra Bowie gördüğünüzde bu insanların rahatlayarak etrafa genlerini yaydıklarını anlarsınız. Bowie genlerini.

Paretti ve Smolnack'ların arasında bir K. başharfi ve birkaç da Kyla benzeri ad vardı. Ama sadece birkaç tane. K.'yle başlayan adlar, en çok atmosferi emecek kadar burada yaşamış olan ailelerde görülüyordu. Radyoaktifi emecek kadar. Fakat bu aslında radyasyon sayılmazdı.

Birdenbire gözlerimin önünde upuzun, simsiyah bir mezar taşı belirdi. Bu göldeki en yüksek ağaçtan daha da uzundu. Gölgesi, Castle İlçesinin yarısını kaplayan yekpare taştan yapılmış bir abide. Bu hayal öyle belirgin ve öyle korkunçtu ki, rehberi masaya atıp ellerimle gözlerimi kapattım. Titreyerek masadan uzaklaştım. Gözlerimi kapatmak sahneyi daha da belirginleştirmişti. Bu mezar taşı öylesine büyüktü ki, güneşin görünmesini bile engelliyordu. TR onun dibinde bir mezar çelengi gibi yatıyordu. Sara Tidwell'in oğlu, Dark Score Gölünde boğulmuştu... Ya da onu *boğmuşlardı.* Ama kadın oğlunun ölümünü kafasına yontmuştu. Ezberlemişti bunu. Kentte başkalarının da benim fark ettiğim şeyi görüp görmediklerini kendi kendime sordum. Pek sanmıyordum. Telefon rehberini açtığınız zaman genelde bir tek adı arar, sayfaları satır satır okumazsınız. Acaba Jo bunu gördü mü, diye kendi kendime sordum. Dünyanın bu bölgesindeki eski ailelerin hemen hepsinin şu ya da bu şekilde en aşağı bir çocuğa Sara Tidwell'in ölmüş olan oğlunun adını verdiklerini biliyor muydu?

Jo hiç de aptal değildi. Herhalde biliyordu.

Banyoya dönüp yüzümü tekrar sabunladım. Tıraşa başından başladım. İşim bittiği zaman gidip telefonu açtım. Üç tuşa bastım. Sonra duraklayarak göle baktım. Mattie'yle Ki mutfaktaydı. İkisi de önlük takmıştı. Çok heyecanlıydılar. Bir parti veriliyordu! Yeni güzel yazlık elbiselerini giyeceklerdi! Mattie'nin pikabında CD'ler çalınacaktı! Ki annesine çilekli pasta yapması için yardım ediyordu. O pişerken salatalar yapacaklardı. Genç kadını arayıp, "Bir iki bavula eşyalarınızı yerleştir. Sen ve Ki, Disney World'de bir hafta geçireceksiniz," deseydim herhalde şaka yaptığımı sanırdı. Sonra da Mattie, "Çabuk üstünü giyin. John'un uçağı indiğinde havaalanında olmalısın," derdi. Israr edersen bana Lindy'nin ona eski işini teklif ettiğini hatırlatırdı. "Ama

cuma günü öğleden sonra ikide kitaplıkta olmazsan teklifinden vazgeçebilir." Israrı sürdürdüğümü sürdürürsem sonunda sadece, "Olmaz," derdi.

Çünkü hayal âlemine dalmış olan sadece ben değildim. Bunu iyiden iyiye hisseden sadece ben olmadığım gibi. Öyle değil mi?

Telefonu tekrar şarj desteğine yerleştirdim. Sonra kuzey bölümündeki yatak odasına döndüm. Giyinmem sona erdiğinde temiz gömleğimin koltuk altları buruşmaya başlamıştı bile. Son haftalarda olduğu gibi bu sabah da hava çok sıcaktı. Belki daha da sıcak. Neyse ki uçağı karşılamak için bol zamanım vardı. İçimden eğlenmek hiç gelmiyordu. Ama partide olacaktım. Mikey, olay yerinde! Ben öyle biriydim işte. Mikey, lanet olasıca olay yerinde!

John bana uçuş numarasını vermemişti ama Castle İlçesi Havaalanında böyle ayrıntılara pek gerek yoktu. Bu faal ulaşım merkezi üç hangar ve eskiden uçan A'ların yakıt istasyonu olarak kullanılan bir terminalden oluşuyordu. Güçlü güneş ışıkları küçük binanın paslı kuzey tarafına vurduğu zaman o kanatlı A şeklini görebiliyordunuz. Bir tek pist vardı burada. Güvenlik Breck Pellerin'in çok yaşlı İskoç çoban köpeği Lassie tarafından sağlanıyordu. Hayvan günlerini muşamba döşeli zeminde yarı baygın yatarak geçiriyor, bir uçak alana indiği veya havalandığı zaman tek kulağını havaya doğru kaldırıyordu.

Başımı Pellerin'in bürosunun kapısından uzatarak sordum. "Boston'dan gelen uçak zamanında gelecek mi?" Pellerin geleceğini söyledi. "Ama karşılayacağın kişi öğleden sonra buradan ayrılsın. Ya da geceyi Castle Rock'da geçirsin. Hava kötüleşiyor. Hem de nasıl!" Breck Pellerin'in 'elektrikli hava' dediği şeyin ne olduğunu biliyordum. Çünkü sinir sistemim elektriklenmeye başlamıştı bile.

Terminalin piste açılan tarafına gittim. Cormier's Market'in reklamını yapan banka oturdum. (MAİNE'DEKİ EN GÜZEL ETLERİ ALMAK İÇİN BİZİM MARKETE UÇUN!) Güneş, beyaz kızgın gökyüzünün doğu tarafına takılmış gümüş bir düğmeye benziyordu. Annem bundan, "Baş ağrıtacak hava," diye söz ederdi. Ama hava değişecekti

artık. Bu değişiklik umuduna mümkün olduğu kadar sıkıca sarılmaya çalışacaktım.

Onu on geçe eşek arısı vızıltısına benzeyen sesi duydum. Çeyrek geçe bir tür çift motorlu uçak sislerin arasından sıyrılarak piste indi ve terminale doğru geldi. Uçakta sadece dört yolcu vardı ve ilk inen John Storrow oldu. Onu görünce kendimi tutamayıp güldüm. Genç avukat, önünde BİZ ŞAMPİYONUZ yazılı bir tişört ve haki bir şort giymişti. Şort bir kentliye özgü olan o bacakları açıkta bırakıyordu. Beyaz ve kemikli. John bir soğutucuyla evrak çantasını aynı anda taşımaya çalışıyordu. Soğutucuyu düşürmeden birkaç saniye önce yakaladım. Ve kolumun altına sıkıştırdım.

John elini kaldırarak avucunu bana doğru çevirdi. "Mike!"

Ben de aynı tavırla karşılık verdim. "John!" (Bilmece meraklılarının bu hareket için kullandıkları bir sözcük bile vardı.) Sonra avukatın avucuna vurdum. Çirkin ama yine de yakışıklı yüzünü bir tebessüm aydınlattı. O zaman ani bir suçluluk hissi duydum. Mattie, John'u tercih ettiğini söylememişti. Hatta bunun tersi olmuştu. Ve avukat genç kadının sorunlarının hiçbirini çözümlememişti. John, daha Mattie adına hareketc geçme fırsatını bulamadan Devore intihar ederek bu sorunu çözmüştü. Ama yine de o kötü acıyı hissettim.

Avukat, "Haydi, gel," dedi. "Bu sıcak yerden çıkalım. Umarım arabanda klima vardır."

"Olmaz olur mu?"

"Peki teybin var mı? Eğer varsa sana dinleteceğim şey yüzünden kıkırdayacaksın. Hem de ne kıkırdama!"

"Bu sözün konuşulurken kullanıldığını hiç duymamıştım, John."

Avukat yine neşeyle güldü. Yüzünün çok çilli olduğunu fark ettim. "Ben bir avukatım. Ve konuşurken daha icat edilmemiş kelimeleri bile kullanırım. Teybin var mı?"

"Tabii var." Soğutucuyu kaldırdım. "Biftekler mi?"

"Tabii ya. Peter Luger'den. Bunlar..."

"...dünyanın en nefis biftekleri. Bunu söyledin."

Terminal binasına girdiğimiz zaman biri, "Michael?" dedi.

Konuşan Romeo Bissonette'di. İfade verdiğim sırada benimle beraber olan avukat. Bir elinde mavi kâğıda sarılmış ve üzerine beyaz kurdele bağlanmış olan bir kutu vardı. Onun yanındaki rahatsız koltuktan biri kalkıyordu. Uzun boylu, kır saçları iyice dökülmüş bir adam. Üstünde kahverengi bir takım ve mavi bir gömlek vardı. O ip gibi kravatlardan birini bağlamıştı. Kravatına golf sopası şeklinde bir klips takmıştı. Adam, bir iki kadeh içtiği zaman herkesi gülmekten kıran birinden çok açık artırmaya katılan bir çiftçiye benziyordu. Ama onun sözü edilen o özel dedektif olduğundan emindim. Yarı baygın yatan İskoç çoban köpeğinin üzerinden atlayarak benimle el sıkıştı. "Ben George Kennedy'im, Bay Noonan. Sizi tanıdığıma memnun oldum. Karım yazdığınız her kitabı okudu."

"O halde benim adıma kendisine teşekkür edin."

"Ederim. Arabada bir kitabınız var... ciltli..." O da imza isteyecek insanların çoğu gibi utanıyordu. "Bir ara kitabınızı karım için imzalarsanız..."

"Memnuniyetle," dedim. "En iyisi bu işi şimdi halletmek. Yoksa daha sonra unuturum." Bissonette'e döndüm. "Seni gördüğüme sevindim, Romeo."

Avukat, "Beni 'Rommie' diye çağır daha iyi," dedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim." Kutuyu uzattı. "Bunu George'la birlikte aldık. Sıkıntıda olan genç bir hanıma yardım ettiğin için bunu hak ettiğini düşündük."

Saten fiyongu açtım. Kâğıda yapıştırılmış olan seloteybi kopardım. Sonra da başımı kaldırdım. Tam o sırada Rommie Bissonette, Kennedy'e dirseğiyle vuruyordu. İkisi de gülmeye başladılar.

"Çocuklar, içinden üzerime bir şey fırlamayacak değil mi?" diye sordum.

Rommie, "Ne münasebet," dedi. Ama tebessümü iyice yayılmıştı.

Eh, ben de herkes kadar şaka kaldırırım. Sanırım. Kâğıt çıkararak içindeki beyaz kutuyu açtım. Üstte dört köşe pamuktan bir yastıkçık vardı. Onu kaldırdım. O ara ben de gülümseyip duruyordum. Ama sonra tebessümümün dudağında donup kaldığını hissettim. Bir şey

bel kemiğimin üzerinde kıvrıla büküle yürüyordu sanki. Neredeyse kutuyu düşürecektim.

Bu, Devore'la Sokak'ta karşılaştığımız zaman adamın kucağında duran o oksijen maskesiydi. Rogette'le birlikte benim hizamdan ilerlerken arada sırada oksijen aldığı maske. O sırada ikisi boğulmam için derin sulardan kıyıya yaklaşmamı engelliyorlardı. Rommie Bissonette'yle George Kennedy bana bunu bir düşmanın kafa derisi gibi getirmişlerdi. Ve benim bunu *komik* bulmam gerekiyordu.

Rommie endişeyle, "Mike?" diye sordu. "Mike iyi misin? Bu sadece bir şakaydı..."

Gözlerimi kırpıştırdım ve o zaman kutudakinin oksijen maskesi olmadığını gördüm. Tanrı aşkına! Nasıl da bu kadar aptalca davranmıştım? Bir kere bu Devore'un maskesinden daha büyüktü. Saydam plastikten değil, mat bir maddeden yapılmıştı. Bu...

Hafifçe güldüm. Rommie Bissonette iyice rahatladı. Kennedy de öyle. John'un ise şaşkın bir hali vardı.

"Çok komik," dedim. "Lastikten yapılmış kol değneğine benziyor." Maskenin içindeki küçük mikrofonu çekerek yandan sarkıttım. Mikrofon kordonunun ucunda sağa sola sallanmaya başladı. O zaman saatin sallanan kuyruğunu hatırladım.

John sordu. "Kahretsin! Nedir bu?"

Rommie, George'a, "Park Caddesi, avukatı," dedi. İyice koyulaştırdığı bir aksanla konuşuyordu. "Hiç böyle bir şey görmedin değil mi, ahbap? Tabii görmedin ya." Sonra konuşmasını normal biçimde sürdürdü. Rahatlamıştım. Bütün hayatım boyunca Maine'de yaşadım. Ve abartılı bir Yankee aksanıyla konuşmak da artık bana pek komik gelmiyordu. "Bir Stonemask. Mike ifade verirken bir steno her şeyi kaydediyordu. Onun da böyle bir maskesi vardı. Mike sorgu boyunca adama bakıp durdu..."

"İyice sersemlemiştim. Yaşlı bir adam bir köşede oturuyor ve Zorro'nun Maskesi'ne bir şeyler mırıldanıyordu..."

Kennedy, "Gerry Bliss çok kişiyi sersemletiyor," diye açıkladı. Sesi alçak ama kalındı. "Burada bu maskeleri kullanan son kişi o. Evinde

bunlardan on, on bir tane olduğunu biliyorum. Çünkü bu maskeyi ondan satın aldım."

"Seni kazıkladığını umarım," dedim.

Rommie, "Bunun güzel bir hatıra olacağını düşünmüştüm," diye açıkladı. "Ama demin sana içinde kesik bir el olan bir kutu verdiğimi sandım. Doğrusu hediye kutularının karışmasına çok sinirlenirim. Ne oldu ki?"

"Uzun ve sıcak bir temmuzdu," diye mırıldandım. "Bu olayı ona say." Stonemask'ın şeridini bir parmağıma geçirdim. Maske aşağı sarktı.

John bize, "Mattie on birde orada olmamız gerektiğini söyledi," dedi. "Bira içecek ve Uçan Daire'yle oynayacağız."

George Kennedy güldü. "Ben ikisinde de ustayımdır."

Dışardaki küçücük araba parkında George tozlu bir Altima'ya gitti. Arka kanepedeki eşyaları karıştırdı. Sonra elinde eski bir kitapla döndü. *Kırmızı Gömlekli Adam*'dı bu. "Frieda bunu getirmem için ısrar etti. Onda yeni kitaplarınız da var. Ama en çok bu romanı seviyor. Eskiliğinin kusuruna bakmayın. Ama karım bunu altı defa okudu."

"Benim de en sevdiğim romandır." Bu doğruydu. "İyice kullanılıp okunmuş bir kitap görmek hoşuma gider." Bu da doğruydu. Kitabın kapağını açarak içteki çoktan kurumuş çikolata lekesine takdirle baktım. Sonra da yazmaya başladım. *"Frieda Kennedy'e... Kocası yardım için oradaydı. Onu bizimle paylaştığın ve bu kitabı da okuduğun için teşekkür ederim. Mike Noonan."*

Bu benim için fazla uzun bir ithaftı. Genellikle kitaplara, "En iyi dileklerimle" ya da, "Size şans diliyorum," diye yazardım. Ama bana takılmak için verdikleri masumca hediyeyi açtığım zaman yüzümde beliren o dehşet dolu ifadeyi affettirmek istiyordum. Kitabı imzalarken George yeni bir romanın üzerinde çalışıp çalışmadığımı sordu.

"Hayır," dedim. "Şu ara akümülatörleri dolduruyorum." Kitabı adama geri verdim.

"Bu Frieda'nın hoşuna gitmeyecek."

"Herhalde. Ama yine de *Kırmızı Gömlek* var."

Rommie, "Biz arabayla sizi izleriz," derken batıdan bir gümbürtü geldi. Son hafta boyunca arada bir duyduğumuz gökgürültüsünden daha yüksek olmasa da kuru gürültü de sayılmazdı. Bunu hepimiz biliyorduk. Ve dördümüz de o tarafa doğru baktık.

George bana, "Fırtına çıkmadan yemek yiyebilecek miyiz dersin?" diye sordu.

"Evet. Yemeği kıl payı bitireceğiz."

Arabayı parkın kapısına sürdüm ve trafiği kontrol için sağa doğru baktım. O sırada John'un beni düşünceli bir tavırla süzdüğünü fark ettim.

"Ne var?"

"Mattie kitap *yazdığını* söylemişti, hepsi bu. Romanın öldü mü, ne oldu?"

Aslında *Çocukluk Arkadaşım* sağdı... Ama o romanı hiçbir zaman tamamlayamayacaktım. Bunu sabahleyin anlamıştım. Tıpkı yağmur yağacağını anladığım gibi. Bodrumdaki işçiler bir nedenle onu geri almaya karar vermişlerdi. Bunun nedenini sormak iyi bir fikir olmayabilirdi. Sanırım cevaplar hoşuma gitmeyecekti.

"Bir şeyler oldu. Ama nedenini bilmiyorum." Karayoluna çıkarak arkamı kontrol ettim. George'la Rommie'nin bizi dedektifin küçük Altima'sıyla izlediklerini gördüm. Amerika, küçük arabalara binen boylu boslu adamlarla dolu bir ülkeye dönüşmüştü. "Neyi dinlememi istiyorsun? Eğer evde doldurduğun Karaoke'yse ben yokum! Bu dünyada en son isteyeceğim şey senin *Bubba Shot the Jukebox Last Night* şarkısını söylemen."

Genç avukat, "Ah," dedi. "Bu ondan daha iyi bir şey. Çok çok daha iyi."

Evrak çantasını açıp içini karıştırdı. Sonra plastik kutulu bir kaseti çıkardı. İçindeki banda bir tarih yazılmıştı. "20.7.1998." Yani dünün tarihi. "Buna bayılacaksın." John öne doğru eğilerek radyoyu açtı. Sonra da kaseti alete yerleştirdi.

Bu sabah kötü sürprizlerle karşılaşma kotamı doldurmuş olduğumu umuyordum. Ama yanılmışım.

John benim arabanın mikrofonlarından, "Affedersiniz," dedi. "Bir başkasıyla yaptığım konuşmayı sona erdirmem gerekiyordu. Tam da avukatlara yakışacak nazik bir tavırla konuşuyordu. Bu ses kaydı yapıldığı sırada onun kemikli bacaklarının hiç gözükmediğine bir milyon dolara bahse girerdim.

Bir kahkaha duyuldu. Boğuk ama aynı zamanda hırıltılı bir sesti. Bu sesi duyar duymaz mide kaslarım çözülüverdi. Onu ilk defa Sunset Bar'ın dışında gördüğümü hatırladım. Siyah kapalı bir mayonun üzerine yine siyah bir şort giymişti. Orada duruyor ve çabuk kilo verenlerin gittiği bir cehennemden kaçmışa benziyordu.

Kadın, "Yani kayıt cihazınızı çalıştırmanız gerekiyordu," dedi. O zaman bu yaratığın kafamın arkasına o şiddetli darbeyi indirdiği zaman suların renginin değiştiğini sandığımı anımsadım. Gölün rengi parlak turuncudan, donuk kırmızıya dönüşmüştü. Sonra da su yutmaya başlamıştım. "Bence bunun bir sakıncası yok. İstediğinizi kaydedin."

John birdenbire uzanarak kaseti çıkardı. "Bunu dinlemen şart değil. Çok da önemli değil zaten. Ben sadece kadının palavralarının seni eğlendireceğini düşündüm ama... Berbat haldesin. İstersen arabayı ben süreyim. Yüzün bembeyaz kesildi."

"Arabayı sürebilirim," dedim. "Haydi dinlet şunu. Daha sonra sana cuma gecesi başımdan geçen küçük bir macerayı anlatacağım... Ama bu aramızda kalacak. Bunu onların bilmesine gerek yok..." Başparmağımla omzumun üzerinden arkamızdaki Altima'yı işaret ettim. "Hele Mattie'nin hiç. Özellikle o bunu bilmemeli."

John teybe uzandı, sonra da durakladı. "Emin misin?"

"Evet. Kadının sesini birdenbire duyduğum için öyle tepki gösterdim. Sesinin o niteliği. Tanrım! Kusursuz bir kayıt bu."

"Avery, McLain ve Bernstein, her şeyin en iyisini kullanırlar. Ama hangi konuşmaların banda alınacağı konusunda çok sıkı kurallarımız var. Yani... bunu belki merak etmişindir diye söylüyorum."

"Merak etmedim. Ama böyle bantlar davalarda kanıt olarak kabul edilmiyor sanırım. Öyle değil mi?"

"Yargıç davalarda nadiren bir kaseti kabul etmeye karar verebilir. Fakat biz konuşmaları bu nedenle kaydetmiyoruz. Böyle bir kaset dört yıl önce bir adamın hayatını kurtardı. Ben büroya ilk girdiğim sırada. O adamı sonra Tanıkları Koruma Programına aldılar."

"Haydi, başlat şunu."

Genç avukat öne doğru eğilip düğmeye bastı.

John: "Çöl nasıl, Bayan Whitmore?"

Whitmore: "Sıcak."

John: "Hazırlıklar devam ediyor mu? Böyle bir zamanda..."

Whitmore: "Siz pek az şey biliyorsunuz, avukat bey. Bana inanın. Artık bu palavralara bir son verelim mi?"

John: "Bunlara son verilmiş sayın."

Whitmore: "Bay Devore'un vasiyetnamesinin şartlarını gelinine bildirdiniz mi?"

John: "Evet, efendim."

Whitmore: "O ne cevap verdi?"

John: "Şu ara size açıklayabileceğim bir cevap yok. Tabii Bay Devore'un vasiyetnamesinin resmen onaylanmasından sonra size cevabı bildirebilirim. Ama herhalde bu tür ek şartların mahkemelerce kabul edilmediğini siz de biliyorsunuz."

Whitmore: "O küçük hanım kentten ayrılırsa olacakları göreceğiz. Öyle değil mi?"

John: "Herhalde."

Whitmore: "Zafer partisi ne zaman?"

John: "Efendim?"

Whitmore: "Aman, lütfen. Bugün altmış değişik randevum var. Yarın da patronumu gömeceğim. Siz zaferi o kadın ve kızıyla kutlamak için oraya gideceksiniz. Öyle değil mi? Kadının o yazarı da çağırdığını biliyor muydunuz? Şu fingirdediği herifi. Güya sadece arkadaşlar!"

John sevinçle bana döndü. "Ne kadar öfkeli olduğunun farkında mısın? Bunu saklamaya çalışıyor, ama başaramıyor. Onun için için kemiriyor bu durum."

Genç avukatın sözlerini hayal meyal duydum. Kadının söylediklerini düşünüyordum.

("Şu fingirdediği herif.")

Kadının sözlerinin altında gizli olan neydi? Kelimelerin gerisinde bir şey vardı. Rogette bana, "Senin ne kadar yüzebileceğini anlamak istiyoruz," diye seslenmişti.

John: "Benim ya da Mattie'nin dostlarının neler yaptıklarının sizin üzerinize vazife olduğunu sanmıyorum. Bayan Whitmore. Size nezaketle, dostlarınızla eğlenmenizi önereceğim. Bırakın biz de..."

Whitmore: "O adam için bir mesajım var."

Ben. Kadın benden söz ediyordu. Sonra bunun daha da kişisel bir şey olduğunu anladım. Rogette şimdi *benimle* konuşuyordu. Belki kendisi ülkenin diğer ucundaydı, ama sesi ve o kin dolu ruhu burada, arabada, yanımızdaydı.

Ve Max Devore'un vasiyetnamesi. Avukatlarının kâğıda yazdıkları o anlamsız palavralar değil. Asıl *vasiyetnamesi.* O ihtiyar köpek ölmüştü. Damocles kadar ölüydü. Ama, evet, adam hâlâ torununun velayeti peşindeydi. Kesinlikle!

John: "Hangi adam için, Bayan Whitmore?"

Whitmore: "Ona, Bay Devore'un sorusunu cevaplamadığını hatırlatın."

John: "Hangi soruymuş bu?"

("O yatakta cilveli mi?")

Whitmore: "O adama sorun. O biliyor."

John: "Mike Noonan'ı kastediyorsanız, bu soruyu ona kendiniz sorabilirsiniz. Onu bu sonbaharda Castle İlçesi Veraset Mahkemesi'nde göreceksiniz."

Whitmore: "Hiç sanmıyorum. Bay Devore vasiyetini burada yazdı. Tanıklar yine burada o belgeyi imzaladılar."

John: "Ama davaya yine de Maine'de bakılacak. Çünkü o burada öldü. Bu konuda kararlıyım. Ve bir dahaki sefere Castle'dan ayrıldığınız zaman, yasalar konusunda bilginiz epeyce artmış olacak, Rogette."

Kadının sesinde ilk defa müthiş bir öfke belirdi. Sesi tizleşip bir karganınkine döndü.

Whitmore: "Siz sanıyor musunuz ki..."

John: "Sanmıyorum, biliyorum. İyi günler, Bayan Whitmore."

"Onlara yaklaşmazsanız sizin için çok daha iyi..."

Bir tıkırtı oldu. Sonra telefon hattının açık olduğunu belirten uğultu duyuldu. Bunu mekanik bir ses izledi. "Sabah saat dokuz otuz... Doğu yaz saati... Yirmi... Temmuz." John teybin 'Atma' düğmesine bastı. Bandı alıp çantasına koydu.

"Telefonu kadının suratına kapattım." John, ilk defa paraşütle atlayan biri gibi konuşuyordu. "Gerçekten. Kadın nasıl da öfkeliydi, değil mi? Son derece kızgın olduğunu söyleyebiliriz sanırım."

"Evet." Avukatın duymak istediği de buydu. Ama ben buna inanmıyordum. Evet. Rogette öfkeliydi. Fakat son derece kızgın olduğunu pek sanmıyordum. Çünkü Mattie'nin yeri ve ruhsal durumu aslında onu ilgilendirmiyordu. Rogette avukatı, benimle konuşmak için aramıştı. Beni düşündüğünü anlamam için. Kafamın arkasından kanlar akarken suda çırpındığımı hatırlatmak istiyordu. Niyeti beni sarsmaktı. Ve bunda da başarılı olmuştu.

John öğrenmek istedi. "Cevaplamadığın soru neydi?"

"Bunu ben de anlamadım," dedim. "Ama kadının sesini duyduğum zaman rengimin neden biraz attığını sana açıklayabilirim. Dilini tutabileceksen ve olayı öğrenmek istiyorsan..."

"Yirmi beş kilometrelik bir yolumuz var. Anlat bakalım."

John'a cuma gecesi olanları anlattım. Tabii görüntüler ve psişik fenomenlerden söz edip işi karıştırmadım. Sadece Michael Noonan, güneş batarken yürüyüşe çıkmıştı... Sokak'ta yürüyordu. Sonra göle doğru eğilmiş olan huş ağacının yanında durarak güneşin dağlara doğru inişini seyrederken Devore'la Rogette arkamda belirmişlerdi. Adamın tekerlekli sandalyesini üzerime sürmesinden sonunda karaya çıkmayı başarmama kadar olanlar konusunda gerçekten sapmadım.

Sözlerim sona erdiğinde avukat bir süre sesini çıkarmadı. Bundan da ne kadar sarsıldığı anlaşılıyordu. Normal durumlarda o da Ki kadar gevezeydi.

Sonra, "E?" diye sordum. "Yorumlar? Sorular?"

"Saçlarını kaldır da kulağının arkasına bakayım."

İstediğini yaptım. Böylece ortaya flasterle iri bir şiş çıktı. John onları öicelemek için öne doğru eğildi. Ders arasında arkadaşının savaş yaralarını inceleyen bir çocuk gibi. Sonunda, "Tanrım!" dedi.

Susma sırası bendeydi.

"O iki yaşlı köpek seni boğmaya kalkışmışlar."

Yine bir şey söylemedim.

"Mattie'ye yardım ettiğin için seni boğmak istediler."

Bu sefer sesimi *hiç* çıkarmadım.

"Ve bunu polise bildirmedin öyle mi?"

"Bildirecektim," dedim. "Ne var ki sonra sızlanan ahmak bir muhallebi çocuğu durumuna düşeceğimi anladım. Herhalde yalancı olduğuma da karar vereceklerdi."

"Osgood olayın ne kadarını biliyor dersin?"

"Onların beni boğmaya çalışmaları konusunda mı? Osgood hiçbir şey bilmiyor. O sadece mesaj taşıyor."

John yine olağanüstü bir sessizliğe büründü. Birkaç saniye sonra uzanıp başımın arkasındaki şişe dokundu.

"Ahh!"

"Affedersin." Avukat yine durakladı. "Tanrım. Ve ihtiyar sonra Warrington'a dönüp intihar etti. Tanrım! Michael, olanları bilseydim o bandı sana kesinlikle dinletmezdim..."

"Önemli değil. Ama bunu Mattie'ye açıklamayı aklından bile geçirme. Saçlarımı bu nedenle kulaklarıma doğru indiriyorum."

"İlerde Mattie'ye olanları anlatacak mısın?"

"Anlatabilirim. Devore'un ölümünden epey bir süre sonra. Ancak o zaman dua elbiselerimle yüzmüş olmama gülebiliriz."

John, "Bunun için epey bir zaman geçmesi gerekecek," dedi.

"Evet. Olabilir."

Bir süre sessizce ilerledik. John günün o eski neşeli havasına kavuşması için yollar arıyordu. Bunun farkındaydım. Ve o yüzden kendisine karşı büyük bir sevgi duydum. Avukat eğilerek radyoyu açtı. Guns and Roses'ın gürültülü bir parçasını buldu. *Ormana hoş geldin, bebeğim. Oyunlar oynayıp eğleneceğiz.*

Avukat sonra, "Kusuncaya kadar eğleneceğiz, değil mi?" dedi.

Gülümsedim. Yaşlı kadının sesi balçık gibi üzerine yapışmıştı. O yüzden gülmek pek de kolay olmadı. Yine de bunu başardım. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum," diye cevap verdi. "Kesinlikle."

"John, avukat olmana rağmen çok iyi bir insansın."

"Sen de bir yazar olmana rağmen."

Bu kez daha doğal bir tavırla gülümsedim. Ve tebessümüm yüzümden hemen silinmedi. Üzerinde "TR-90" yazılı levhanın önünden geçtik. Aynı anda güneş sisleri kovarak günü aydınlattı. Bu daha iyi bir zamanın yaklaştığını haber veriyordu. Ama batıya doğru baktığım zaman fikrimi değiştirdim. Orada, bu ışıltılı günde White Mountains'ın üzerinde kapkara fırtına bulutları toplanıyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bence erkekler için aşk eşit miktarda şehvet ve şaşkınlıktan oluşan bir şey. Kadınlar bu şaşkınlık yanını anlarlar. Şehvet yanını ise sadece anladıklarını sanırlar. Pek az kimse bunun gerçekten nasıl bir şey olduğunu ve ne kadar derinlere indiğini kavrayabilir. Belki yirmi kadından biri. Belki de rahat uyumaları ve huzur içinde olmaları açısından bu daha iyi. Aslında seks hastalarının, ırz düşmanlarının ve tacizcilerin duydukları hislerden söz etmiyorum. Kastettiğim sıradan insanların istekleri.

Tabii yazarlar ve avukatlarınki de.

On bire on kala Mattie'nin ön bahçesine girdik. Ben arabamı genç kadının paslı jipinin yanına park ederken karavanın kapısı açıldı ve Mattie üst basamağa inerek orada durdu. Soluğumu tuttum. John'un da o anda aynı şeyi yaptığını işittim.

Orada gül rengi şortu ve aynı renkteki bolca bluzuyla dururken galiba yaşamım boyunca gördüğüm en güzel kadındı. Şort, bayağı sayılacak kadar kısa değildi (Annemin sözü). Ama iç gıcıklayacak kadar da kısaydı. Kısa bluzu omuzlarında kordonlarla bağlanıyordu. Yani yanık teni fantezilerinize yetecek oranda gözüküyordu. Saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Gülümsüyor ve elini sallıyordu. İşte başardı, diye düşündüm. Onu bu kılıkta kulübün yemek salonuna götürürsen, diğerleri gölgede kalırlar.

John, "Ah, Tanrım..." diye mırıldandı. Sesinde üzüntüyle karışık bir özlem vardı. "Bütün bunlar ve bir torba para."

"Evet," dedim. "Gözlerini yeniden yuvalarına oturt, koca oğlan."

John sanki bunu yapıyormuş gibi ellerini, avuçlarını çukurlaştırarak gözlerine götürdü. O sırada George da Altima'sını yanımıza sürmüştü.

"Haydi, gel." Arabanın kapısını açtım. "Eğlence zamanı!"

John, "Ona dokunamayacağım, Mike," dedi. "Yoksa eririm."

"Haydi gel, ahmak!"

Mattie basamaklardan inerek domates saksısının yanından geçti. Ki onun arkasındaydı. Annesininkine benzeyen bir kıyafet giymişti. Ama giysileri koyu yeşildi. Küçük kızın yine utangaçlığının tuttuğunu fark ettim. Bir elini cesaret bulmak ister gibi Mattie'nin bacağına koymuş, diğerinin başparmağını ağzına sokmuştu.

Mattie gülerek, "Erkekler geldi!" diye bağırdı. "Erkekler geldi!" Kollarıma atıldı. Bana sıkıca sarılarak dudağımın kenarından öptü. Ben de onu kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdum. Genç kadın sonra John'a yaklaştı. Gömleğindeki yazıyı okuyarak onu alkışladı. Ardından genç adama sarıldı. John da erimekten korkmasına rağmen bu sarılma işinde bayağı başarılı oldu. Mattie'yi havaya kaldırarak döndürdü. Genç kadın da onun boynuna sarılmıştı.

John şarkı söyler gibi, "Zengin hanım, zengin hanım, zengin hanım," dedi. Sonra da onu yere bıraktı. Mattie'nin ayağında mantar tabanlı beyaz ayakkabılar vardı.

Genç kadın da şarkı söyler gibi, "Özgür kadın, özgür kadın, özgür kadın," diye karşılık verdi. "Zenginliğe boş ver." Daha cevap veremeden Mattie, John'u kesin bir tavırla dudaklarından öptü. John ona sarılmak için ellerini kaldırırken bunu yapamadan genç kadın geriledi. Rommie'yle George'a döndü. İkisi yan yana duruyorlardı. Sanki Mormon Kilisesi konusunda bilgi vermek istiyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Onları tanıştırmak için bir adım attım, ama John benden önce davrandı. Kollarından biri de onun isteğini yerine getirmeyi başardı. John bir kolunu Mattie'nin beline dolayarak iki arkadaşa doğru götürdü.

O sırada küçük bir el avucuma kaydı. Başımı eğdim. Ki kafasını kaldırmış bana bakıyordu. Rengi uçuktu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ve annesi kadar da güzeldi. Yeni yıkandığı belli olan saçları pırıl pırıldı. Siyah bir tokayla saçları toplanmıştı.

Küçük kız, "Buzdolabı İnsanları artık beni sevmiyor, sanırım," diye mırıldandı. Artık gülmüyordu, o rahat tavırları da kaybolmuştu. Hiç olmazsa bu ara. Neredeyse ağlayacaktı. "Bütün harflerim kayboldu."

Onu kucağıma aldım. Mayosuyla 68 numaralı karayolunun ortasında yürüdüğü gün karşılaştığımız zaman yaptığım gibi. Çocuğun alnını, sonra da burnunun ucunu öptüm. Cildi kusursuz ipek gibiydi. "Biliyorum. Ama ben sana başka harfler alırım."

"Söz veriyor musun?" Koyu mavi gözlerini kuşkuyla bana dikmişti.

"Veriyorum. Ayrıca sana 'müneccim' ve 'zahire' gibi özel sözcükler de öğreteceğim. Ben pek çok özel kelime biliyorum."

"Kaç tane?"

"Yüz seksen."

Batıda gök gürledi. Ses çok yüksek değildi, ama sanki bir odağa yönelmişti. Ki o tarafa baktı, sonra da bana. "Ben korkuyorum, Mike."

"Korkuyor musun? Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de Mattie'nin elbiselerini giymiş olan kadından. Gördüğümüz adamlardan." Sonra omzumun üzerinden baktı. "Annem geliyor." Aktrislerim, "Çocukların önünde olmaz," sözlerini tam tamına bu ses tonuyla söylediklerini duymuştum. Kyra kucağımda kıpırdandı. "Beni indir."

Ben de öyle yaptım. John, Rommie ve George gelip bize katıldılar. Ki annesine koştu. Genç kadın onu kucağına alıp bize baktı. Askerlerini inceleyen bir general gibi.

Sonra bana, "Bira getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, efendim. Bir kasa Bud. On iki karışık gazoz. Ve limonata."

"Harika. Bay Kennedy..."

"Beni George diye çağırın, hanımefendi."

"Tamam, George. Ama bana tekrar, 'Hanımefendi' dersen yumruğu burnuna yersin. Lakeview Market'e kadar gidip..." 68 numaralı karayolundaki dükkânı işaret etti. Orası buradan yedi yüz elli metre kadar ötedeydi. "...buz alır mısın?"

"Tabii alırım."

"Bay Bissonette..."

"Rommie."

"Karavanın kuzey ucunda küçük bir bahçe var, Rommie. Oradan güzel görünüşlü iki marul bulup getirebilir misin?"

"Bu görevi yerine getirebileceğimi sanıyorum."

"John, o etleri buzdolabına koyalım. Sana gelince, Michael..." Mangalı işaret etti. "Kalıp kömürler kendi kendilerine yanıyorlar. Üzerlerine bir kibrit at ve gerile. Haydi bakalım. Görevini yerine getir."

"Emredersiniz, hanımefendi," diyerek önünde diz çöktüm. Bu hareketim Ki'nin kıkır kıkır gülmesine neden oldu.

Mattie gülerek elimi tuttu ve beni çekip ayağa kaldırdı. "Gel bakalım, Sir Galahad. Yağmur yağacak. O sırada içerde güvende olmak istiyorum. Yağmur başlarken fazla yemek yediğim için sıçrayıp koşamam."

Kentte partiler kapıdan karşılamalar, paltoları almalar ve o acayip havayı öpmelerle başlardı. (Bu acayip toplumsal âdet ne zaman başlamıştı acaba?) Taşrada ise parti görevlerle başlıyordu. Bir şeyler alıp getiriyor, mangal maşasını ve fırın eldivenleri gibi şeyleri arıyordunuz. Ev sahibesi piknik masasını taşımaları için iki kişiyi seçiyor, sonra eski yerinin daha iyi olduğuna karar veriyordu. Ve adamlara onu tekrar yerine koymalarını söylüyordu. İşte o ara birdenbire eğlendiğinizi fark ediyordunuz.

Kömür parçalarını torbanın üzerindeki piramide oldukça benzeyen bir biçimde yerleştirdim. Sonra kibritin alevini onlara yaklaştırdım. Kalıp kömürler memnuniyetle tutuştular. Gerileyerek kolumla alnımı sildim. Serin ve berrak havalar başlayacaktı, ama bunun henüz yakın olmadığı da anlaşılıyordu. Güneş, sisi kavurup yok etmişti. O

puslu hava kaybolmuştu, şimdi etraf göz kamaştıracak kadar aydınlıktı. Ne var ki batıda siyah saten gibi bulutlar hâlâ toplanıyorlardı. Gece sanki orada bir damarını çatlatmıştı.

"Mike?"

Dönüp Kyra'ya baktım. "Ne var, hayatım?"

"Sen beni korursun değil mi?"

Hiç tereddüt etmeden, "Tabii korurum," dedim.

Bir an sanki cevabımla ilgili bir şey onu endişelendirmiş gibi durdu. Belki de buna çocuğa hemen cevap vermem neden olmuştu. "Tamam. Bay Buzcu da geliyor."

George marketten dönmüştü. Arabasını park ederek indi. Kyra'yla ona doğru gittik. Çocuk elimi tutmuş, öne arkaya sallıyordu. Rommie de yanımızda, elimde üç tane marul taşıyordu. Onun cumartesi gecesi parkta Ki'yi büyüleyen jonglör için büyük bir tehdit oluşturmadığını düşündüm.

George, Altima'nın arka kapısını açarak iki torba buz çıkardı. "Market kapalıydı. Kapıdaki levhada akşamüzeri saat beşte açılacağı yazılıydı. Bence bu kadar uzun süre bekleyemezdik. Buzları aldım ve parayı mektup deliğinden içeri attım."

Tabii dükkânı Royce Merrill'in cenaze töreni yüzünden kapatmışlardı. Yaşlı adamın gömüldüğünü görmek için tam turist mevsiminin en civcivli zamanında neredeyse tam bir gün için satıştan vazgeçmişlerdi. Aslında bu bir bakıma dokunaklı bir davranıştı. Ama bir yandan da bence ürkütücü bir durumdu.

Kyra, "Biraz buz taşıyabilir miyim?" diye sordu.

George, "Sanırım," dedi. "Ama kendini dondurma." İki buçuk kiloluk torbayı çocuğun uzattığı kollarına dikkatle yerleştirdi.

Ki kıkır kıkır güldü. "Dondurma..." Karavana doğru yürümeye başladı. Mattie de o sırada dışarı çıkıyordu. John da peşindeydi. Genç kadına karnından vurulmuş küçük bir av köpeği gibi bakıyordu. "Anne bak! Ben dondurma oluyorum."

Ben de diğer poşeti aldım. "Marketin buz sandığının dışarda durduğunu biliyorum. Ama üzerinde asma kilit yok mu?"

George, "Asma kilitlerin çoğuyla dostum," diye açıkladı.

"Ah, anlıyorum."

"Mike! Yakala." John kırmızı bir frizbi fırlattı. Uçarcasına bana doğru gelen frizbi epey yukardaydı. Sıçrayarak onu yakaladım. Ve birdenbire Devore'un sesi kafamın içinde yankılandı. "Senin nen var, Rogette? Sen topları hiç de bir kız gibi atmazdın! Ona vur!"

Başımı eğdim. Ki bana bakıyordu. Çocuk bana, "Üzücü şeyler düşünme," dedi.

Ona gülümsedim, sonra da frizbiyi fırlattım. "Pekâlâ, üzücü şeyler düşünmeyeceğim. Haydi, hayatım. Onu annene at. Bakalım bunu başarabilecek misin?"

Çocuk bana gülümsedi. Daireyi çabucak, dikkatle ve ustalıkla fırlattı. Daire hızla uçtu. Mattie bu yüzden neredeyse onu kaçıracaktı. Kyra Devore başka ne olursa olsun, bir frizbi şampiyonluğuna adaydı.

Mattie, daireyi George'a attı. Özel dedektif dönerken o gülünç kahverengi ceketinin etekleri havalandı. O da frizbiyi ustalıkla arkasında yakaladı. Genç kadın gülerek adamı alkışladı. Bluzunun eteği göbek çukuruna sürünüyordu.

John karavanın basamaklarından, "Gösteriş meraklısı sen de," diye seslendi.

George, Rommie, Bissonette'e, "Kıskançlık çok çirkin bir duygu," diyerek frizbiyi ona fırlattı. Rommie de tekrar John'a. Ama bu geniş bir açı yaparak arabanın yanından sekti. Genç adam onu almak için telaşla basamaklardan inerken, Mattie bana döndü. "Benim portatif müzik seti oturma odasındaki sigara masasının üzerinde. Yanında da bir yığın CD var. Çoğu oldukça eski. Ama yine de müzik müziktir. Onları getirir misin?"

"Tabii."

Karavana girdim. Uygun yerlere konulmuş vantilatörler hızla çalıştıkları halde içersi sıcaktı. O fabrikasyon, iç sıkıcı eşyalara baktım. Sonra da Mattie'nin buraya ayrı bir hava vermek için iyice çabaladığını gösteren işaretlere. Van Gogh kopyasının bir karavanın mutfağına yakışmaması gerekirdi. Ama yakışmıştı işte. Kanepenin yukarısındaki

Edward Hopper'in *Gece Şahinleri* de öyle. Jo olsa bu butik perdelere gülerdi. Ama burada bir cesaretin izleri vardı. O yüzden Mattie'ye acıdım ve Max Devore'a da tekrar kızdım. Ölmüş olsun, olmasın ona şiddetli bir tekme atmak istedim.

Oturma odasına girdim. Mary Higgins Clark'ın yeni romanı kanepenin yanındaki sigara masasında duruyordu. Genç kadın okuduğu sayfayı işaretlemişti. Kitabın yanında küçük kızlara özgü o kurdelelerden ikisi bir yığın oluşturuyordu. Onlarla ilgili bir şey bana tanıdık geldi. Oysa Ki'nin onları taktığını hiç görmemiştim. Kaşlarımı çatarak orada bir an öylece durdum. Sonra portatif müzik setiyle CD'leri kaparak dışarı çıktım. "Hey, çocuklar," diye bağırdım. "Rock'a başlayalım."

Mattie dans edinceye kadar durumum iyiydi. Bu sizin için önemli mi, bilmiyorum. Ama benim için öyle. O dans edinceye kadar durumum iyiydi. Ondan sonra savaşı kaybettim.

Frizbiyi karavanın arka tarafına götürdük. Bunun bir nedeni cenaze törenine gidecek Kentlileri gürültümüz ve neşemiz yüzünden kızdırmamaktı. Ama Mattie'nin arka bahçesini daha çok oynamaya uygun olduğu için seçtik. Yer düz ve çimliydi. Mattie, daireyi iki defa yakalayamadı. Ondan sonra ayağındaki parti ayakkabılarını çıkardı. Yalınayak içeri girdi. Tekrar dışarı çıktığında lastik altlı ayakkabılarını giymişti. Ondan sonra oyunu düzeldi.

Daireyi fırlatıp durduk, birbirimize bağırarak hakaretler yağdırdık, bira içtik, bir hayli de güldük. Ki, daireyi yakalama konusunda pek usta değildi. Ama üç yaşındaki bir çocuk için atışları şahaneydi. Hevesle oynuyordu. Rommie teybi karavanın arka merdivenine yerleştirmişti. Şimdi aletten bin dokuz yüz seksenlerin sonuna ve bin dokuz yüz doksanların başına özgü parçalar yükseliyordu: *U 2, Tears for Fears, The Eurythmics, Crowded House, A Flock of Seagulls, Ah-Hah, The Bangles, Melissa Etheridge, Huey Lewis ve The News.* Bana her parçayı, her kısa temayı biliyormuşum gibi geliyordu.

Öğle güneşinde sıçrıyor, terliyorduk. Mattie'nin güneşte bronzlaşmış bacaklarının hareketlerini izliyor, Kyra'nın o pek neşeli kah-

kahalarını dinliyorduk. Bir ara Rommie Bissonette tepe üstü düştü, cebindeki bütün bozuk paralar etrafa dağıldı. John o kadar güldü ki, sonunda oturmak zorunda kaldı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ki koşarak aciz durumdaki adamın kucağına hızla oturdu. John'un kahkahaları hemen kesildi. "Ahhh!" diye bağırıyordu. Bana o parlak gözleriyle yaralanmış gibi baktı. Herhalde berelenen testisleri geri kaçmaya çalışıyorlardı.

Mattie, John'a endişeyle bakarak, "Kyra *Devore*!" diye bağırdı.

Ki gururla, "Ben kendi talecimi çemeledim," dedi.

John ona bitkince gülümsedi ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Evet. Öyle. Hakem ezme dolayısıyla on beş metre cezası veriyor."

George, "İyi misin, ahbap?" diye sordu. Endişeli görünmesine rağmen sesi neşeliydi.

John, "İyiyim," diyerek daireyi ona attı. "Haydi, at bakalım. Gücünü görelim."

Bu arada gökgürültüsü artmıştı. Ama kara bulutlar hâlâ batımızdaydı. Gök yukarda zararsız nemli bir mavilikteydi. Kuşlar hâlâ ötüyor, otların arasından ağustosböceklerinin sesleri geliyordu. Mangalın yukarsında sıcaklığın neden olduğu o pırıltı vardı. Çok geçmeden John'un New York biftekleri kızarmaya başlayacaktı. Daire hâlâ uçuyordu. Otlar ve ağaçların önünde kayan kırmızı bir şey. Ben hâlâ şehvet duyuyordum. Ve her şey hâlâ yolundaydı. Bütün dünyada erkekler neredeyse her zaman şehvet hissederler. Ve kutuplardaki buzlar bu yüzden erimez. Ne var ki Mattie dans edince bana her şey değişmiş gibi geldi.

Don Henley'in eski bir şarkısı çalıyordu. Kötü bir gitar solosu olan bir parça.

Mattie, "Ah, Tanrım!" diye bağırdı. "Ben bu şarkıyı çok seviyorum." Daire ona doğru uçunca genç kadın frizbiyi yakalayıp yere attı. Sonra da üstüne çıktı. Sanki bir gece kulübünün sahnesini aydınlatan sıcak bir projektörmüş gibi. Ondan sonra Shake yapmaya başladı. Ellerini önce ensesine götürdü. Sonra kalçalarına. Ve en sonunda da arkasına. Lastik ayakkabılarının burunları frizbinin üzerinde dans edi-

yordu. Yerinden kımıldamadan. Şarkıda dedikleri gibi: "Okyanusta bir dalga gibi."

"Hükümet yakındaki diskonun
Erkekler tuvaletine alıcı yerleştirdi.
Ve kadının bütün istediği dans etmek, dans etmek...
Çocukların, aşırdıkları silahları satmalarına
engel olmak için.
Ve kadının bütün istediği, bütün istediği dans etmek."

Kadınlar dans ettikleri zaman seksi oluyorlar. İnanılmayacak kadar seksi. Ama benim tepki gösterdiğim bu değildi. Şehvetle başa çıkmaya çalışıyordum. Ama bu şehvetten de öte bir şeydi. Ve başa çıkılacak gibi değildi. Bu, soluğumu kesen ve her şeyin Mattie'nin merhametine kaldığını düşünmeme neden olan bir duyguydu. O anda genç kadın o zamana kadar gördüğüm şeylerin en güzeliydi. Şort ve bol bir bluz giymiş olan bu şey bir kadın değildi. Ortaya çıkan bir Venüs'tü. Son dört yıl boyunca yoksun kaldığım her şeydi o. Mattie var olabilecek son savunma araçlarımı da elimden alıyordu. Aramızdaki yaş farkı önemli değildi artık. Başkalarının ağzım kapalıyken bile dilimin dışarı çıktığını düşünmeleri umurumda değildi. Vekarımı, gururumu ve kişiliğimi kaybetmeye de aldırmayacaktım. Yalnız geçen o dört yıl insanın kaybedebileceği çok daha kötü şeyler olduğunu bana öğretmişti.

Mattie orada ne kadar dans etti? Bunu bilmiyorum. Herhalde çok uzun değil. Belki bir dakika bile. Genç kadın sonra kendisine baktığımızı, öylece dalıp gittiğimizi fark etti. Çünkü diğerleri de bir dereceye kadar benim gördüğümü görüyor, benim hissettiklerimi hissediyorlardı. O dakika boyunca ya da dans ne kadar sürdüyse o ara hiçbirimiz de fazla oksijen almadık sanırım.

Mattie kızarıp gülerek frizbiden indi. Şaşırmıştı ama sıkılmış görünmüyordu. "Affedersiniz... Ben sadece... bu şarkıyı çok seviyorum..."

Rommie, "Bütün istediği dans etmek," dedi.

Mattie mırıldandı. "Evet, bazen bütün istediği bu." Sonra büsbütün kıpkırmızı kesildi. "Affedersiniz, tuvalete gitmem gerekiyor." Daireyi fırlatarak karavana doğru koştu.

Derin bir soluk aldım. Kendimi toparlayıp gerçeklere dönmeye çalışıyordum. John'un da aynı şeyi yaptığının farkındaydım. George Kennedy'nin yüzünde sersemlemiş gibi bir ifade vardı. Sanki biri ona hafif bir yatıştırıcı ilaç vermişti ve şimdi etkisini göstermeye başlıyordu.

Gök gürledi. Bu sefer daha yakın gibiydi.

Frizbiyi Rommie'ye attım. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben galiba âşık oldum," dedi. Sonra da aklını başına toplamak için sanki kendisini ayıltmaya çalıştı. Bu gözlerinden anlaşılıyordu. "Ayrıca dışarda yemek yiyeceksek biftekleri kızartmanın zamanı gelmiş demektir. Bana yardım eder misin?"

"Tabii."

John atıldı. "Ben de."

George'la Kyra'yı oyuna devam etmeleri için orada bırakıp karavana gittik. Küçük kız, özel dedektife o zamana kadar '*tuşlu*'ları yakalayıp yakalamadığını soruyordu. Mutfakta Mattie açık buzdolabının önünde durmuş, biftekleri bir tabağa koyuyordu. "Neyseki geldiniz çocuklar. Neredeyse uğraşmaktan vazgeçip bunlardan birini çiğ çiğ yiyecektim. Şimdiye kadar gördüğüm şeylerin en güzeli bunlar."

John, "Şimdiye kadar *gördüğüm* şeylerin en güzeli sensin," dedi. İçtenlikle konuşmuştu. Ama genç kadın ona biraz dalgın ve biraz da şaşkın bir tavırla gülümsedi. Kendi kendime, bunu unutma, diye tembih ettim. Elinde çiğ biftek tutan bir kadına güzelliğinden söz ederek onu övme. Nedense bu sözler o zaman etkili olmuyor.

Mattie bana, "Et kızartma konusunda nasılsın?" diye sordu.

"Başarabilirim sanırım."

"Tamam. Seni işe alıyorum. John, sen de ona yardım et. Rommie sen de bana. Salata yapacağız."

"Zevkle."

George'la Ki karavanın önüne gelmişlerdi. Şimdi bahçe iskemlelerinde oturuyorlardı. Londra'daki kulüplerinde oturan yaşlı iki ahbap gibi. George, Ki'ye 1993'te Lisbon Sokağı'ndaki Rolfe Nedau ve Gerçek Kötü Çete'yle nasıl silah düellosuna girdiğini anlatıyordu.

John, "Burnuna ne oluyor, George?" diye sordu. "Gitgide *uzuyor.*"

Özel dedektif, "Lütfen," dedi. "Burada ciddi şeyler konuşuyoruz."

Kyra, "Bay Kennedy birçok kötü suçluyu yakalamış," dedi. "Gerçek Kötü Çete'yi kıstırmış ve onları hapse atmış."

Ben de atıldım. "Evet. Bay Kennedy ayrıca *Cool Hand Luke* filmindeki rolü için de bir Akademi Ödülü kazandı."

"Bu çok doğru." George sağ elini kaldırarak iki parmağını üst üste koydu. "Ben ve Paul Newman. Onunla böyleyiz. İyi dostuz."

Ki ciddi ciddi, "Onun 'pezven' sosundan yiyeceğiz," dedi. Bu sözler John'un tekrar gülmesine neden oldu. O sözleri pek komik bulmadım, ama kahkaha bulaşıcı bir şeydir. Birkaç saniye boyunca John'u seyretmek benim için yeterli oldu. Biftekleri mangala dizerken iki ahmak gibi uluya uluya gülüyorduk. Ellerimizi iyi ki yakmadık.

Ki, George'a, "Neden gülüyorlar?" diye sordu.

George, "Çünkü onlar küçücük beyinli ahmaklar," dedi. "Şimdi beni dinle, Ki. Adamların hepsini yakaladım. *'İnsan Kafatası'* dışında. O arabasına atladı. Ben de benimkine. Ama bu kovalamacanın ayrıntıları küçük bir kıza göre değil..."

Ancak, özel dedektif olanları Ki'ye yine de anlattı. John'la ben Mattie'nin mangalının üzerinden birbirimize gülüp durduk. Avukat, "Bu harika değil mi?" diye mırıldandı. Ben de, "evet" der gibi başımı salladım.

Mattie yaldıza sarılı mısırla karavandan çıktı. Onu Rommie izledi. Büyük bir kâse salatayı kucaklamıştı. Basamaklardan dikkatle inerken kâsenin üzerinden bakmaya çalışıyordu.

Piknik masasının başına geçtik. Mattie, uçtaydı. Bir yanında George'la Rommie, bir yanında da John'la ben vardık. Ki masanın başındaydı. Bahçe iskemlesine onun için bir deste dergi koymuştuk. Mattie kızının boynuna bir bardak bezini bağlamıştı. Çocuk bu gurur

kırıcı duruma iki nedenle razı olmuş. Bir: Üstünde yeni elbisesi vardı. İki: Bardak bezi, mama önlüğü değildi. Hiç olmazsa teknik bakımdan.

Bol bol yemek yedik. Salata. Biftek. (John bu bakımdan haklıydı. O zamana kadar bu kadar nefis bir biftek yememiştim.) Kızarmış mısır. Tatlı olarak da çilekli pasta. Sıra pastaya geldiği zaman fırtına bulutları da dikkati çekecek kadar yaklaşmıştı. Bahçede zaman zaman sıcak bir rüzgâr da esiyordu.

Rommie, "Bir daha bu kadar nefis bir yemek yiyemezsem," dedi. "Buna hiç şaşmayacağım Mattie. Beni de çağırdığın için çok teşekkür ederim."

Mattie, "Asıl ben *sana* teşekkür ederim," diye cevap verdi. Gözleri dolmuştu. Bir eliyle benim parmaklarımı, diğeriyle de John'unkileri kavradı. İkimizin elini de sıktı. "Hepinize teşekkür ediyorum. Bu son haftadan önce Ki'yle ne durumda olduğumuzu bilseydiniz..." Başını salladı, John'la benim elimi bir kez daha sıkıp sonra bıraktı. "O kötü günler artık sona erdi."

George neşeyle, "Bebeğe bakın," dedi.

Ki iskemlesinde arkasına yaslanmış camlaşmış gözlerle bize bakıyordu. Saçlarının çoğu kurdeleli tokadan kurtulmuş, yanaklarına düşmüştü. Burnuna biraz krema bulaşmıştı. Çenesinde de sarı bir mısır tanesi vardı.

Kyra, "Frizbiyi altı *m*in defa attım," diye açıkladı. Konferans veriyormuş gibi dursa da dalgın konuşuyordu. "Yoruldum."

Mattie kalkacak oldu, ama elimi onun koluna koydum. "İzin verir misin?"

Genç kadın gülümseyerek başını salladı. "İstiyorsan..."

Kyra'yı kucağıma alıp yandan dolaştım. Ve onu karavana götürdüm. Yine gök gürledi. Dev bir köpeğin homurtusuna benzeyen alçak, uzun bir gümbürtüydü. Başımı kaldırarak yaklaşan bulutlara baktım. Aynı anda bir hareket dikkatimi çekti. Eski, mavi bir araba Wasp Hill Yolundan batıya, göle doğru gidiyordu. Onu fark etmemin nedeni Köy Kahvesi'nin o budalaca etiketlerinden birinin tampona yapıştırılmış olmasıydı. "Korna bozuldu. Parmağa dikkat edin."

Ki'yi basamaklardan çıkarıp içeri soktum. Başını çarpmaması için yan dönmüştüm. Küçük kız uykusu arasında, "Beni koru," diye mırıldandı. Sesindeki keder buz kesmeme neden oldu. Sanki olmayacak bir şeyi istiyordu. "Beni sen koru. Annem küçük olduğumu söylüyor. Küçük bir çocuk olduğumu."

"Seni koruyacağım," diyerek iki gözünün arasındaki o ipeğimsi yeri öptüm. "Endişelenme, Ki. Haydi uyu artık."

Çocuğu odasına götürerek yatağına yatırdım. O sırada derin bir uykuya dalmıştı. Burnuna bulaşmış olan kremayı sildim. Çenesindeki mısır taneciğini aldım. Saatime bir göz attım. İkiye on vardı. Şimdi Kentliler Grace Vaftiz Kilisesinde toplanmaya başlıyorlardı. Bill Dean gri bir kravat takmıştı. Buddy Jellison da şapkasını giymişti. Birkaç adamla birlikte kilisenin arkasında duruyordu. İçeri girmeden önce son bir sigara içiyorlardı.

Döndüm. Mattie kapıda duruyordu. "Mike," dedi. "Lütfen buraya gel."

Ona yaklaştım. Bu kez avuçlarımla beli arasında kumaş yoktu. Cildi sıcak ve kızınınki kadar yumuşaktı. İpek gibi. Başını kaldırıp bana baktı. Dudakları aralanmıştı. Bana iyice sokuldu.

Tekrar, "Mike," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım. Konuşup gülüşen insanlarla dolu çok aydınlık bir odanın kapısına gelmiş biri gibiydim. "Çünkü bazen bütün istediğim bu."

Ben de bu odaya girmek istiyorum, diye düşündüm. Bütün istediğim bu. İstediğimi yapmama izin ver. İzin ver de...

Sözlerimi açık açık söylediğimi fark ettim. Bunları hızlı hızlı Mattie'nin kulağına fısıldıyor, ellerimi onun sırtında aşağı yukarı kaydırıyordum. Parmaklarımın uçları bel kemiğinden kürek kemiklerine çıkıyordu. Sonra ellerim öne doğru kaydı.

Mattie, "Evet," dedi. "İkimizin de istediği bu. Evet. Böyle."

Ağır ağır başparmaklarını uzatarak gözlerimin altındaki yaşları sildi. Ondan uzaklaştım. "Anahtar..."

Mattie hafifçe gülümsedi. "Onun nerede olduğunu biliyorsun."

"Bu gece geleceğim."

"İyi..."

"Ben..." Öksürerek boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Sonra mışıl mışıl uyuyan Kyra'ya baktım. "Ben çok yalnızdım. Bunun farkında olduğumu sanmıyorum. Ama yalnızdım."

"Ben de öyle. İkimizin de bu durumda olduğumuzu anlamıştım. Lütfen beni öp."

Onu öptüm. Belki de uzun uzun. En iyi hatırladığım onun *canlılığı*. Kollarımda hafifçe dönen bir tüy gibiydi.

John dışardan, "Hey!" diye bağırınca sıçrayarak birbirimizden uzaklaştık. "Bize biraz yardım etmeyecek misiniz? Yağmur yağacak!"

Mattie bana alçak sesle, "Sonunda karar verdiğin için teşekkür ederim," dedi. Sonra dönüp geniş karavanın koridorundan uzaklaştı. Benimle bir daha konuştuğunda nerede olduğunu bilmeyecekti. Kiminle konuştuğunu da sanırım. Mattie benimle ölmek üzereyken konuşacaktı.

Genç kadının John'a, "Çocuğu uyandırma," dediğini duydum. Genç adamın cevabını da. "Ah, affedersin. Çok affedersin!"

Bir dakika daha olduğum yerde durdum. Soluklarımın düzene girmesini bekliyordum. Sonra banyoya süzülerek yüzüme soğuk su çarptım. Raftan bir havlu almak için döndüğümde küvetteki mavi plastik balinayı fark ettim. Herhalde tepesindeki delikten sabun köpükleri fışkırıyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Hatta bir an kafamda bir fikrin belirdiğini de. Bu, su püskürten bir balinayla ilgili bir çocuk hikâyesiydi. Balinaya, *Willie* adını mı verecekti? Ah, hayır. Bu çok sıradan olurdu. Wilhelm... işte *bu* kulağa çok hoş geliyordu. Hem tumturaklı, hem de komik bir addı. Su Püskürten Balina Wilhelm.

Yukardan gelen gökgürültüsünü ve ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Sonunda kararımı vermiştim. Ve heyecanla bekleyeceğim bir gece vardı artık. Erkek seslerini duyuyordum. Onlara eşyaları nereye koyacaklarını söyleyen Mattie'nin mırıltılarını. Sonra hepsinin tekrar karavandan çıktıklarını duydum.

Kendime baktım. Heyecanlanmış bir erkek kadar gülünç görünüşlü bir adam olmadığını düşündüğümü anımsıyorum. Bunu daha önce de düşündüğümü biliyordum. Belki rüyamda. Banyodan çıkarak tekrar Kyra'ya baktım. Ardından koridordan ilerledim. Tam oturma odasına geldiğimde dışarda silahlar patlamaya başladı. Bu sesi hiçbir zaman gökgürültüsüyle karıştırmadım. Bir an kafam egzoz gürültüsü üzerinde durmaya çalıştı. Bir çocuğun motoru hızlandırılmış arabasının egzozu. Sonra durumu anladım. Bir yanım böyle bir şey olmasını bekliyordu... Ama silah sesi değil, hayaletleri. Öldürücü bir hataydı bu.

Duyduğum otomatik bir silahın 'pap-pap-pap!' diye çıkan sesiydi. Sonradan bunun 9 milimetrelik bir Glock olduğunu öğrenecektik. John'un can acısıyla bağırdığını işittim. George Kennedy'nin kükrediğini de. "Yatın! Yere yatın!" Gözlerimin önünde bir şey havayı yararken bunun sesini işittim. Bir gitar telinin kopması gibi hemen hemen müziğe benzeyen bir 'tınng' sesiydi duyduğum. Masadaki bizimkilerden birinin getirdiği salata kâsesi parça parça oldu.

Kapıya koştum. Az kalsın basamaklardan aşağıya yuvarlanıyordum. Mangalın devrilmiş olduğunu gördüm. Işıltılı korlar ön bahçedeki seyrek ot kümelerini tutuşturmaya başlamışlardı bile. Rommie Bissonette bacaklarını açmış oturuyor, aptal aptal ayak bileğine bakıyordu. Kan içindeydi. Mattie, mangalın yanında dizleri ve avuçlarının üzerinde duruyordu. Saçları yüzüne düşmüştü. Genç kadın sanki yanan kömürleri gerçekten kötü bir şey olmadan toplamaya çalışıyordu. John sendeleyerek bana doğru geldi. Bir elini uzatmıştı. Kolunun yukarsından kanlar akıyordu.

Ve o sırada daha önce fark ettiğim arabayı gördüm. Üzerine o esprili etiket yapıştırılmış olan, dikkati çekmeyen iki kapılı otomobili. Taşıt yoldan yukarı çıkmış ve o sırada içindeki iki adam bizi kontrol etmişti. Araba sonra dönmüş ve geri gelmişti. Katil hâlâ önde yolcu yerinin yanındaki pencereden eğilmiş bakıyordu. Elindeki dumanları çıkan kirli namlulu silahı görmek mümkündü. Silahın telli bir kabzası vardı. Adamın suratı lacivertti. Koskocaman göz yerinden başka hiçbir ayrıntısı yoktu yüzünün. Aslında bir kayak maskesi takmıştı.

Yukarda gök sanki uyanıyormuş gibi gürledi.

George Kennedy arabaya doğru gidiyordu. Acele etmiyor, yürürken dökülmüş olan sıcak kömürleri tekmeleyerek yana fırlatıyordu. Pantolonunun bacağının yukarsına yayılmaya başlayan kırmızı lekeleye de aldırdığı yoktu. Elini arkasına doğru uzatmıştı. Katil camdan çekilerek kendisi gibi lacivert maskeli olan şoföre, "Haydi gidelim! Gidelim!" dediği zaman bile yine de acele etmedi. Hayır hiç de acele etmedi. Elindeki tabancayı daha görmeden, onun neden o gülünç ceketini çıkarmadığını anladım. Frizbiyle neden soyunmadan oynadığını da.

Mavi araba (Bu Auburn'lü Bayan Sonia Belliveau'ya ait 1987 model bir Fort'tu. Ve kadın bir gün önce polise arabasının çalındığını bildirmişti.) Yolun kenarına doğru gitmişti ama durmamıştı. Gitgide hızlanıyor ve arka tekerleklerinden etrafa kahverengi kuru tozlar uçuşuyordu. Arkası kaydı. Mattie'nin kısa bir direğin ucundaki kırmızı posta kutusunu devirdi. Kutu yola uçtu.

George hâlâ acele etmiyordu. Ellerini bir araya getirdi. Tabancasını sağ eliyle tutuyor, soluyla da ona destek oluyordu. Arka arkaya dikkatle beş el ateş etti. İlk iki kurşun otomobilin bagajına isabet etti. Orada deliklerin beliriverdiğini gördüm. Üçüncüsü uzaklaşmaya çalışan Ford'un arka camını uçurdu. Birinin can acısıyla bağırdığını duydum. Dördüncü kurşunun nereye gittiğini bilmiyorum. Beşincisi ise arka lastiği patlattı. Ford o tarafa doğru kaydı. Sürücü durumu neredeyse düzeltiyordu ki sonra kontrolü tamamıyla kaybetti. Araba, Mattie'nin karavanından otuz metre aşağıdaki hendeğe girdi ve yan devrildi. Bir " Buum!" sesi duyuldu ve otomobilin arkası alevler içinde kaldı. George'un kurşunları benzin deposuna gelmiş olmalıydı. Katil, o sırada yan pencereden dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Boğuk bir fısıltı duydum. "Ki... Ki'yi... götür..."

Mattie bana doğru sürünüyordu. Başının bir yanı-sağ tarafı hâlâ sağlamdı. Ama sol tarafı korkunç haldeydi. Bir mavi göz kanlı saçların arasında sersem sersem bakıyordu. Genç kadının bronz omuzlarına kafatası parçacıkları saçılmıştı. Size bunların hiçbirini hatırlamadığımı söylemek ne hoşuma giderdi! Birinin size Michael Noonan'ın bütün

bunları *görmeden* öldüğünü söylemesi de. Ama ne yazık ki bu mümkün değil. Bilmecelerde bu durum için, 'Heyhat' kelimesi kullanılıyor. Büyük bir üzüntüyü açıklayan altı harflik bir kelime.

"Ki... Mike. Ki'yi al..."

Yere diz çökerek Mattie'ye sarıldım. Benimle boğuşmaya kalktı. Genç ve güçlüydü. Parçalanmış kafatasından dışarı taşan gri beynine rağmen hâlâ benimle savaşıyor, kızı için haykırıyordu. Ki'ye ulaşmayı, onu korumayı, güvenli bir yere götürmeyi istiyordu.

"Mattie, her şey yolunda," dedim. Bulunduğum hayal kuşağının uzaktaki ucunda, Grace Vaftiz Kilisesinde 'Kutsal Güven' ilahisini söylüyorlardı. Ama çoğunun gözleri boş boş bakıyordu. Tıpkı karışmış kanlı saçların arasında bakan bu gözler gibi. "Mattie, dur. Dinlen. Her şey yolunda."

"Ki... Ki'yi al... Onların..."

"Ki'ye bir şey yapamayacaklar, Mattie. Sana söz veriyorum."

Genç kadın kayarak bana yaslandı. Bir balık kadar kaygandı. Kızının adına haykırarak kanlı ellerini karavana doğru uzattı. Gül rengi şortuyla bluzu parlak bir kırmızıya dönüşmüştü. Çırpınır, beni çekiştirirken kanları otların üzerine sıçrıyordu. Yolun aşağısından boğuk bir patlama sesi geldi. Ford'un benzin deposu patlamıştı. Kara dumanlar yine kapkara gökyüzüne doğru yükseldi. Gök arka arkaya büyük bir gürültüyle gümbürdedi. Sanki gökyüzü, "Gürültü mü istiyorsun?" diye soruyordu. "Öyle mi? Al sana gürültü."

John titrek bir sesle. "Mattie iyi mi, Mike?" diye bağırdı. "Tanrı aşkına onun iyi olduğunu söyle..."

Genç adam yanımda dizüstü çöktü. Gözleri döndü. Şimdi sadece akları gözüküyordu. Bana doğru uzanarak omzumu yakaladı. Bayılmamaya çalışırken neredeyse gömleğinin yarısını yırtacaktı. Sonra Mattie'nin yanına devrildi kaldı. Yanlamasına. Ağzının kenarında beyaz köpükler belirdi. Rommie üç buçuk metre kadar ötede, devrilmiş olan mangalın yanında ayağa kalkmaya çalışıyordu. Dişlerini can acısıyla sıkmıştı. George, Wasp Hill Yolu'nun ortasında durmuş tabancasını dolduruyordu. Kurşunları ceket cebinde olduğu anlaşılan

bir keseden alıyordu. Katilin, arabanın her tarafı alev almadan oradan uzaklaşma çabalarını seyrediyordu. George'un pantolonunun sağ tarafı artık baştan aşağıya kan içindeydi. Belki yaşayacak, diye düşündüm. Ama bu takımı bir daha giyemeyecek.

Mattie'ye sarıldım. Yüzümü kopmamış olan kulağına yaklaştırarak, "Kyra güvende," dedim. "Uyuyor. Onun bir şeyi yok. Yemin ederim."

Mattie bu sözleri anlamış gibiydi. Benimle boğuşmaya çalışmaktan vazgeçti. Otların üzerine yığıldı. Her tarafı titriyordu. "Ki... Ki..." Bu genç kadının yeryüzünde söyleyeceği son sözlerdi. Mattie bir elini körcesine uzatarak bir tutam otu yakaladı ve kopardı.

George'un, "Buraya," dediğini duydum. "Buraya gel, aşağılık köpek. Bana arkanı dönmeyi *aklına* bile getirme."

Rommie topallayarak yaklaştı. "Mattie'nin durumu çok mu kötü?" Yüzü kâğıt kadar beyazdı. Ve ben daha cevap veremeden, "Aman Tanrım!" dedi. "Kutsal Meryem Ana. Bu ölüm saatimizde biz günahlar için dua et. Vücudunun meyvesi olan İsa kutsansın. Ah, günahsız doğan Meryem! Sana başvuruyoruz. Bizim için dua et! Olamaz, Mike, ah, hayır, hayır!" Sonra tekrar başladı. Ama bu kez Lewiston Sokak Fransızcasıyla dua ediyordu. Eskiler bundan, 'La Parle' diye söz ediyorlardı.

"Sus artık!" dedim. Rommie de sustu. Sanki kendisine bunun söylenmesini bekliyordu. "İçeri girip Kyra'ya bak. Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Karavana doğru yürümeye başladı. Bacağını tutuyor ve topallıyordu. Her yalpalayışında can acısıyla tiz bir sesle bağırıyordu. Ama yine de karavana ulaşmayı başardı. Burnuma yanık otların kokusu geliyordu. Şiddetlenen rüzgârın getirdiği yağmurun kokusu da. Ve ellerimin altında 'o dönen tüyün' yavaşladığını hissediyordum.

Mattie'yi çevirerek kollarıma aldım. Onu bir sağa bir sola sallamaya başladım. Grace Vaftiz Kilisesinde rahip şimdi Royce için 139. ilahiyi okuyordu. "Eğer karanlığın beni örteceğini söylersem, gece bile aydınlanır." Rahip okuyor ve Marslılar da dinliyorlardı. Mattie'yi kara fırtına bulutlarının altında sallıyordum. Bu gece ona gelecektim. Saksının altındaki anahtarı alıp ona gelecektim. Mattie, lastik ayakkabıları-

nın burunlarını kırmızı frizbiye dayayarak dans etmişti. Okyanustaki bir dalga gibi dans etmişti. Oysa şimdi kollarımda ölüyor, küçük yığınlar oluşturan otlar yanıyorlardı. Matite'yi benim kadar isteyen genç adam onun yanında baygın yatıyordu. Sağ kolu, önünde BİZ ŞAMPİYONUZ yazılı tişörtten çilli kemikli bileğine kadar kırmızıya boyanmıştı.

"Mattie," dedim. "Mattie, Mattie, Mattie." Onu sallayarak elimi alnıma sürdüm. Genç kadının her tarafını ıslatan kanlar nasıl olduysa alnının sağ tarafına sıçramamıştı. Saçları yüzünün parçalanmış olan sol yanının üzerine düşüyordu. "Mattie," dedim. "Mattie, Mattie, ah Mattie!"

Burası için ilk sayılabilecek şimşek çaktı ve o anda gökyüzünün batı kısmını parlak mavi bir kavisle aydınlattı. Mattie kollarımda şiddetle sarsıldı. Boynundan ayak parmaklarına kadar titredi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Elini kaldırarak sanki ensemi yakalamaya çalıştı. Uçuruma yuvarlanan bir insanın biraz daha fazla dayanabilmek için körcesine bir şeye sarılması gibi. Sonra eli kaydı ve gevşekçe otların üzerine düştü. Avucu yukarıya doğruydu. Mattie son bir defa daha titredi. O nazik ağırlığıyla kollarımda sarsıldı. Ardından da hareketsiz kaldı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bu andan sonra, yapmam gerekeni yapıncaya kadar çoğu zaman o hayal kuşağında kaldım. Birkaç defa kendime geldim. Örneğin, eski steno defterlerimin birinden karalanmış bir aile tarihçesi düştüğünde. Ama bu süreler çok kısaydı. Bir bakıma bu Mattie, Jo ve Sara'yla ilgili rüyama benziyordu. Bir bakıma çocukken yakalandığım o garip hummaya benziyordu. Ölmeme ramak kalan o kızamık sırasında ateşim yükseldiği zaman olanlara. Ama çoğunlukla kendinden başka bir şeye benzemiyordu. Bu sadece o kuşağın etkisiydi. Onu hissediyordum. Tanrım! Keşke hissetmeseydim.

George yaklaştı. Lacivert maskeli adam önündeydi. Özel dedektif kötü bir biçimde topallıyordu. Burnuma sıcak benzin, yağ ve yanan lastiklerin kokusu geliyordu. George, "O öldü mü?" diye sordu. "Mattie yani?"

"Evet."

"Ya John?"

"Bilmiyorum," dedim. Aynı anda John titreyerek inledi.

Özel dedektif, "Mike, dinle," diye başladı. Ama o başka bir şey söyleyemeden hendekteki yanan arabadan garip, boğuk feryatlar yükselmeye başladı. Sürücüydü bu. Arabada kızarıyordu. Katil o tarafa dönecek oldu, ama George tabancasını kaldırdı. "Kımıldarsan seni öldürürüm!"

Katil maskesinin altından, "Onun böyle ölmesine izin veremezsin," dedi. "İnsan bir köpeğin bile böyle ölmesine razı olamaz."

George, "O zaten ölmüş sayılır," diye cevap verdi. "Üstünde asbestos giysi olmadıkça o arabaya üç metre bile yaklaşamazsın." Yalpaladı. Yüzü Ki'nin burnunun ucundan sildiğim krema kadar beyazdı. Katil özel dedektife saldırmaya hazırlanıyormuş gibi kımıldanınca George tabancasını daha da yukarıya kaldırdı. "Bir dahaki sefere kımıldarsan ondan sonra durayım deme! Çünkü ben durmayacağım! Şimdi o maskeyi çıkar."

"Olmaz."

"Seninle daha fazla uğraşacak değilim, Jesse James! Haydi, Tanrı' ya, 'Günaydın' de bakalım."

Katil, "Tanrım..." diyerek başındaki maskeyi çekip çıkardı. George Footman'dı. Ama buna fazla şaşmadım. Adamın gerisinde sürücü ateşten bir topa dönen Ford'un içinde son kez çığlık attı. Sonra da sesi kesildi. Dumanlar kara bir bulut gibi yükseliyordu.

George Kennedy, "Mike, karavana git," dedi. "Onu bağlamak için bir şeyler bul. Onu bir dakika böyle tutabilirim. Gerekiyorsa iki. Ama karım boğazı kesilmiş bir domuzunki gibi akıyor. Flaster bulmaya çalış. Bu Houdini'yi bile engeller."

Footman orada durmuş bir bana, bir Kennedy'e bakıyordu. Sonra tekrar özel dedektife döndü. Ardından tamamıyla boş olan 68. karayoluna bir göz attı. Bu ıssızlık tehlikeli bir durumdu. Ama belki de tehlikeyle bir ilgisi yoktu. Fırtınanın yaklaştığı ilan edilmişti. Turistlerle Yazlıkçılar evlere kapanmışlardı. Yerlilere gelince...

Yerliler... sanki etrafı dinliyorlardı. Hiç olmazsa onlar yakındalardı. Rahip, Royce Merrill'den söz ediyordu. Uzun ve verimli bir hayat sürmüştü. Ülkesine hem savaşta, hem de barışta hizmet etmişti. Ama ihtiyarlar bu sırada onu değil, *bizi* dinliyorlardı. Bir zamanlar Lakeview Market'te turşu fıçısının etrafına doluşarak radyoda boks maçlarını dinledikleri gibi.

Bill Dean, Yvette'in bileğini tutuyordu. Parmaklarını öylesine sıkıyordu ki, tırnakları bembeyaz kesilmişti. Kadın da adamın kendisini böyle tutmasını *istiyordu.* Neden?

"Mike!" George'un sesi iyice bitkinleşmişti. "Lütfen bana yardım et. Bu herif tehlikeli."

Footman, "Bırakın gideyim," dedi. "Sizce böylesi daha iyi olmaz mı?"

George homurdandı. "Bunu rüyanda bile görsen inanma, aşağılık köpek!"

Ayağa kalkarak altında anahtar olan saksının yanından geçtim. Basamaklardan çıktım. Gökyüzünde şimşek çaktı ve bunu müthiş bir gümbürtü izledi.

İçerde Rommie mutfak masasının başındaki bir iskemlede oturuyordu. Yüzü, George'unkinden de beyazdı. Kendini zorlayarak, "Çocuk iyi," diye mırıldandı. "Ama galiba uyanacak... Artık yürüyemiyorum. Bileğim kırıldı."

Telefona gittim.

"Boşuna zahmet etme." Sesi hırıltılıydı ve titriyordu. "Denedim. Hiç ses çıkmıyor. Herhalde fırtına bazı kentleri altüst etti bile. Telleri kopardı sanırım. Tanrım! Şimdiye kadar bu kadar canım yanmamıştı."

Mutfaktaki çekmelere giderek teker teker, hızla açmaya başladım. Flaster, çamaşır ipi arıyordu. Herhangi bir şeyi. Kennedy ben buradayken kan kaybından bayılırsa öbür George onun tabancasını alacak ve adamı öldürecek. Sonra yanan otların arasında baygın yatan John'u da. Onların işini bitirdikten sonra buraya gelecek ve bizim de hesabımızı görecek. Ondan sonra da sıra Kyra'yı öldürmeye gelecek."

"Hayır, bunu yapmayacak," dedim. "Onu sağ bırakacak."

Belki bu küçük kızın ölmesinden daha da kötü olacaktı.

İlk çekmede çatal bıçak vardı. İkincisinde dikkatle toplanıp üzerlerine lastik bantlar geçirilmiş market kuponları. Üçüncüde fırın eldivenleri ve tutacaklar...

"Mike, benim Mattie'm nerede?"

Pornografik resimlere bakan ya da yasak tozları birbirine karıştıran biri gibi suçlu suçlu döndüm. Kyra koridorun oturma odasına açılan ucunda duruyordu. Saçları uykudan kızarmış yüzüne düşmüştü. Mattie'nin saçlarına taktığı siyah kadife toka bilezik gibi bileğindeydi. Çocuğun gözleri panikle irileşmişti. Onu silah sesleri uyandırmamıştı. Hatta annesinin çığlıkları bile. Çocuğu uyandıran benim kafamdan geçenlerdi.

Bunu anlar anlamaz düşüncelerimi ondan gizlemeye çalıştım. Ama çok geç kalmıştım. Kafamın içini fazlasıyla gördüğü ve Devore'la ilgili fikirlerimi algıladığı için bana kederli şeyler düşünmememi söylemişti. Ben daha Mattie'nin hayalini kafamdan kovamadan çocuk annesinin başına gelenleri anladı.

Ağzı açıldı. Gözleri irileşti. Eli sanki mengeneye sıkışmış gibi bir çığlık atarak kapıya koştu.

"Olmaz, Kyra, yapma!" Mutfaktan ona doğru atılarak kızı tam zamanında yakaladım. (O sırada Rommie bana bilinci tam yerinde olmayan biri gibi bakıyordu.) Aynı anda Buddy Jellison'un Grace Vaftiz Kilisesi'nin yan kapısından çıktığını gördüm. Birlikte sigara içtiği iki adam da yanındaydı. O anda Bill'in Yvette'in bileğini neden o kadar sıkıca tuttuğunu anladım ve bu yüzden ihtiyara karşı derin bir sevgi duydum. İkisine karşı. Bir şey Bill'in de Buddy ve diğerleriyle birlikte gitmesini istemişti... Ama yaşlı adam gitmemişti.

Kyra kollarımda çırpınıyor, kapıya doğru uzanıyor, zorla soluk alıyor ve sonra tekrar bağırıyordu. "Bırak gideyim. Annemi görmek istiyorum! Bırak beni! Annemi göreceğim! Bırak..."

Adını, çocuğun duyabileceğini bildiğim bir sesle söyledim. Onunla beraberken kullanabildiğim o sesle. Kyra, kucağımda ağır ağır gevşedi. Ve bana döndü. Gözleri iyice irileşmiş, yaşlar yüzünden parlıyordu. Küçük kız şaşkın şaşkın bakarak beni bir an daha süzdü. Sonra da dışarı çıkmaması gerektiğini anladı sanırım. Ki'yi yere bıraktım. Orada öyle durdu. Ardından bulaşık makinesine dayanıncaya kadar geriledi. Makinenin düzgün beyaz önünden yere kaydı. Ve ondan sonra inlemeye başladı. Duyduğum acı dolu en korkunç sesti bu. Çünkü olayı her şeyiyle kavramıştı. Onu içerde tutmak için yaşadıklarımızdan yeteri kadar bölüm göstermiştim. Bunu yapmak zorunda kalmıştım... Ve onunla aynı kuşakta olduğumuz için bunu başarmıştım.

Buddy'le arkadaşları şimdi bir kamyonete binmiş bu tarafa doğru geliyorlardı. Aracın yanında BAMM İnşaat yazılıydı.

George, "Mike!" diye bağırdı. Sesinde panik vardı.

Ben de seslendim. "Dayan! Dayan, George!"

Mattie'yle diğerleri piknik eşyasını evyenin yanına yığmışlardı. Ben Kyra'nın peşinden koştuğum sırada formika tezgâhın üzerinin temiz olduğundan eminim. Üzerinde hiçbir şey yoktu o sırada. Ama şimdi durum farklıydı. Sarı toz şeker kavanozu yan devrilmişti. Etrafa saçılan şekerlerin üzerinde bir yazı vardı.

hemen git

"Yok canım," diye homurdandım. Ve geri kalan çekmelere baktım. Ne flaster vardı, ne de ip. Bir çift lanet olasıca kelepçe bile yoktu. Oysa her şeyi yerli yerinde olan bir mutfakta üç ya da dört kelepçe bulabilirdiniz! Dışarı çıktığımda George ayakta yalpalıyordu. Footman ise yırtıcı bir hayvan gibi bütün dikkatini ona vermişti.

George Kennedy, "İp getirdin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ama daha iyi bir şey buldum. Şimdi söyle bakalım, Footman. Sana bu cinayeti işlemen için hangisi para verdi? Devore mu, yoksa Whitmore mu? Hoş belki bunu bile bilmiyorsun."

Şerif yardımcısı, "Canın cehenneme," diye homurdandı.

Sağ elimi arkama gizlemiştim. Şimdi sol elimle yolu işaret ederek şaşırmış gibi bir tavır takındım. "Ah, kahretsin! Osgood ne yapıyor? Ona defolmasını söyle!"

Footman düşünmeden o tarafa baktı. Ben de kafasının arkasına Mattie'nin mutfağından bulduğum çekici indirdim. Çıkan ses korkunçtu. Adamın havalanan saçlarının arasından sıçrayan kanlar da öyle. Ama en kötüsü kafatasının kırıldığını hissetmekti. Sanki sünger gibi bir şey içeri çökmüştü. Bu duygu çekicin sapından parmaklarıma kadar yayıldı. Footman kafasına kum torbasını yemiş gibi yere yığıldı. Ben de öğürerek çekici attım.

George, "Tamam," dedi. "Biraz çirkin. Ama bu şartlar altında yapabileceğin en iyi şey de... en iyi şey de..."

Özel dedektif yere Footman gibi devrilmedi. Yavaş ve kontrollü bir biçimde yere yığıldı. Adeta zarifçe. Ama George Kennedy de şerif yardımcısı gibi kendinden geçti. Tabancasını alıp baktım. Sonra da onu yolun diğer tarafındaki koruya doğru fırlattım. O ara bir tabanca işime yaramazdı. Üstelik başımın daha da belaya girmesine neden olurdu.

İki adam daha kiliseden çıktı. Siyah elbiseli ve tüllü kadınlar da bir arabaya doluştular. Daha da çabuk davranmam gerekiyordu. George Kennedy'nin pantolonunun belini açtım ve aşağıya indirdim. Kurşun bacağının yukarsına gelmişti. Neyse ki yaranın kanları pıhtılaşmaya başlıyormuş gibiydi. Fakat John'un kolunun yukarsının durumu farklıydı. Tehlikeli sayılabilecek miktarda kan fışkırıyordu. Avukatın belindeki kemeri çıkararak kolunu mümkün olduğu kadar sıkıca sardım. Sonra da genç adamın yüzünü tokatlamaya başladım. John gözlerini açtı. Sersem sersem bakıyordu. Beni tanımadı.

"Ağzını aç, John." John hâlâ sersemce bana bakıyordu. Başımı iyice eğdim. Neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. *"Ağzını aç!"* diye bağırdım. *"Hemen, şimdi!"* Dadısının, "Aa!" demesini söylediği bir çocuk gibi bu isteğimi yerine getirdi. Kemerin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdım. "Ağzını kapat." John bunu yaptı. "Şimdi bunu böyle sıkıca tut. Kendinden geçsen bile."

Sözlerimi dinleyip dinlemediğini anlamaya çalışacak kadar zamanım yoktu. Ayağa kalktım ve bütün dünya parlak bir maviye bürünürken yukarıya baktım. Bir an sanki neon ışığının içine girmiştik. Gökyüzünde oraya asılı kalmış gibi duran kapkara bir nehir vardı. Sepet dolusu yılan gibi kıvrılıp bükülüyordu. O zamana kadar hiç böyle öfkeli bir gök görmemiştim.

Basamaklardan çıkıp yine hızla karavana daldım. Rommie masanın üzerine yığılmış, yüzünü kavuşturduğu kollarına gömmüştü. Saçlarının arasındaki salata tabağı kırıkları ve marul parçacıkları olmasaydı dinlenmeye çalışan bir ana okulu öğrencisine benzeyecekti. Kyra hâlâ sırtı bulaşık makinesine dayalı oturuyor ve çılgın gibi ağlıyordu.

Çocuğu kucağıma aldım ve altını ıslatmış olduğunu fark ettim.

"Mattie'yi istiyorum! Annemi istiyorum! *Mattie'mi istiyorum! Onun can acısına son ver! Ölümünü geri al!"*

Karavanda telaşla ilerledim. O sırada gözüm kanepenin yanındaki masaya ilişti. Mary Higgins Clark'ın romanını gördüm. Yine kurdele yığınını fark ettim. Belki parti için kızın saçına kurdeleyi bağlamayı denemiş, ama sonunda o kadife kaplı tokayı seçmişlerdi. Bu kurdeleler beyaz ve kenarı parlak kırmızıydı. Hepsi de çok hoştu. Düşünmeden onları alıp pantolon cebime tıktım. Sonra Ki'yi öbür koluma aldım.

"Mattie'yi istiyorum! Annemi istiyorum! *Annemin geri gelmesini sağla!"* Çocuk beni durdurmaya çalışıyor, tokatlar indiriyordu. Sonra kucağımda çırpınmaya, tekmeler atmaya başladı. Yumruklarını başımın yanına vuruyordu. "Beni bırak! Yere indir! Yere indir!"

"Olmaz, Kyra!"

"Beni bırak! Yere indir! YERE İNDİR! BENİ BIRAK!"

Çocuğu neredeyse kucağımdan düşürecektim. Ama üst basamağa çıktığımız zaman Kyra birdenbire çırpınmaktan vazgeçti. "Bana Stricken'i ver! Stricken'i istiyorum!"

Önce onun ne demek istediğini anlayamadım. Ardından işaret ettiği yere bakınca durumu anladım. Bahçe yolunda, altında anahtar olan saksının yakınında Ki'nin Mutlu Yemek Kutusu'ndan çıkan oyuncak köpek yatıyordu. Strickland'ın görünüşüne bakılırsa küçük kız onunla epeyce oynamış olmalıydı. Köpeğin açık gri tüyleri tozdan kurşuniye dönüşmüştü. Ama oyuncak yatıştıracaksa, onu Ki'ye vermeye razıydım. Pislik ve mikropları düşünerek endişelenmenin sırası değildi.

"Eğer gözlerini yumacağına ve ben söyleyinceye kadar açmayacağına söz verirsen Strickland'ı alırız. Söz veriyor musun?"

Ki, "Veriyorum," dedi. Kucağımda titriyordu. Ancak peri masalları kitaplarında resimlerini gördüğünüz ve gerçek hayatta rastlayacağınızı hiç sanmadığınız iri, küre biçimi yaşlar gözlerine doluyor ve sonra yanaklarından akıyordu. Kavrulan bifteklerin ve yanan otların kokusu burnuma geliyordu. Korkunç bir an kusacağımı sandım. Ama sonra bu duyguyu kontrol altına aldım.

Ki gözlerini yumdu. Sıcacık iki damla yaş yanaklarından kayarak koluma damladı. Bir şey almak istiyormuş gibi elini uzattı. Basamaklardan inip köpeği aldım. Sonra da durakladım. Önce kurdeleler, şimdi de köpek... Herhalde kurdelelerin bir sakıncası yoktu. Ama köpeği Ki'ye vererek onu da getirmesine razı olmak bana yanlışmış gibi geliyordu. Evet, yanlışmış gibi geliyordu ama...

O UFO sesi, *köpek gri, İrlandalı,* diye fısıldadı. *O gri olduğu için artık endişelenmene gerek yok. Rüyandaki o oyuncak siyahtı.*

O sesin neden söz ettiğini pek bilmiyordum ve bunun üzerinde duracak zamanım yoktu. Oyuncak köpeği Kyra'nın kucağına bıraktım. Çocuk onu yüzüne götürerek oyuncağın tozlu tüylerini öptü. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Belki Stricken annemi iyileştirir, Mike. Stricken sihirli bir köpek."

"Sen gözlerini kapalı tut. Ben söyleyinceye kadar da açma."

Küçük kız yüzünü boynuma dayadı. Onu bu halde bahçeden geçirerek arabama götürdüm. Ön tarafa, yolcu koltuğuna yerleştirdim. Kolları yukarda, öylece yattı. Tombul ellerinden biriyle köpeği tutuyordu. Ona böyle yatmasını söylerken beni duyduğunu belirten hiçbir hareket yapmadı. Ama söylediklerimi işittiğini biliyordum.

Acele etmemiz gerekiyordu. Çünkü yaşlı yerliler gelmek üzereydi. Onlar bu işin sona ermesini, nehrin denize kavuşmasını istiyorlardı. Ve gidebileceğimiz bir tek yer vardı. Güvende olabileceğimiz bir tek yer: Sara Laughs.

Ama önce bir şey yapmam gerekiyordu.

Arabamın bagajında eski ama temiz bir battaniye vardı. Onu alıp bahçede ilerledim. Ve Mattie Devore'un üzerine örttüm. Genç kadının battaniyenin altında oluşturduğu yükselti içe dokunacak kadar inceydi. Etrafıma bakındım. Bakışlarını bana dikmiş olan John'un gözleri şok yüzünden camlaşmış gibiydi. Ama galiba kendine gelmeye başlıyordu. Kemerin ucu hâlâ dişlerinin arasındaydı. İğne yapmaya hazırlanan bir uyuşturucu bağımlısına benziyordu.

"Uuu olmaaz," dedi. "Bug olamaz," demeye çalışıyordu. Onun ne hissettiğini gayet iyi biliyordum.

"Birkaç dakika sonra yardım gelecek. Dayanmalısın. Benim gitmem gerekiyor."

"Ner-ye?"

Cevap vermedim. Zaman yoktu. Durup George Kennedy'nin nabzına baktım. Nabzı ağır ama güçlü atıyordu. Onun yanındaki Footman iyice baygındı ama boğuk sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Öyle ölümün eşiğinde filan da değildi. Bir 'baba'yı kolay kolay öldüremezsiniz. Arada bir kesilip sonra yine esen rüzgâr devrilmiş arabadan çıkan dumanları bana doğru sürüklüyordu. Şimdi burnuma sadece kızaran

bifteklerin değil, kavrulan etlerin kokusu da geliyordu. Mide kaslarım yine büzüldü.

Chevrolet'me koşarak kendimi direksiyonuna attım ve bahçe yolundan geri geri çıktım. Dönüp son bir kez oraya baktım. Battaniyeyle örtülü olan ölüye, yaralı üç adama ve yan tarafında kurşunların açtığı bir dizi delik olan karavana. Kapısı açıktı. John yaralı olmayan kolunun dirseğine dayanarak doğrulmuştu. Kemerinin ucu hâlâ dişlerinin arasındaydı. Bana hiçbir şeyi anlayamıyormuş gibi bakıyordu. O sırada öyle parlak bir şimşek çaktı ki, gözlerimi ondan korumaya çalıştım. Ama elimi kaldırdığım sırada ışıltı kaybolmuş ve etraf iyice kararmıştı. Alacakaranlığa gömülmüştüm sanki.

"Yerinden kalkma Ki," dedim. "Öyle yat."

Çocuk, "Seni duyamıyorum," dedi. Ağladığı için sesi iyice boğuklaşmıştı. Ne dediğini zorlukla anlayabildim. "Ki, Stricken'le uyuyor."

"Tamam," diye cevap verdim. "İyi."

Yanmakta olan Ford'un yanından geçerek tepenin eteğine indim. Orada kurşun delikleri içindeki paslı DUR işaretlerinin emrini yerine getirdim. Sağa baktığımda yolun kenarına park etmiş olan kamyoneti gördüm. Yan tarafında BAMM İNŞAAT yazılıydı. Üç adam ön tarafa sıkışmış oturuyor ve bana bakıyorlardı. Yolcu tarafındaki pencerenin yanında Buddy Jellison vardı. Onu şapkasından tanıdım. Elimi mahsus ağır ağır kaldırdım. Ve o ünlü parmak işaretini yaptım. Hiçbiri karşılık vermezken taşlaşmış gibi gözüken suratlarının ifadesi de değişmedi. Ama kamyonet ağır ağır bana doğru gelmeye başladı.

Sola, 68 numaralı karayoluna saptım. Kapkara gökyüzünün altında Sara Laughs'a doğru gitmeye başladım.

42 numaralı yolun ana yoldan ayrılarak göle doğru gittiği yerden üç kilometre ötede terk edilmiş eski bir ambar vardı. Üzerindeki solmuş yazı hâlâ okunabiliyordu. DONCASTER MANDIRASI. Oraya yaklaşırken bütün doğu tarafı bir leke gibi mor-beyaz bir ışıkla aydınlandı. Haykırdım. Arabanın kornası kendi kendine çaldı. Bundan neredeyse eminim. Bu lekenin altından uzanan yıldırım ambara çarptı. Bir an orada öylece kaldı sanki. Radyoaktif bir şey gibi ışıl ışıldı. Sonra her tarafa

fışkırdı. Buna biraz benzeyen bir şeyi bile sinemalar dışında hiçbir yerde görmemiştim. Sonraki gökgürültüsü bir bombanın gümbürtüsüne benziyordu. Kyra haykırarak koltuktan yere kaydı. Elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Bir elinde hâlâ o oyuncak köpek vardı.

Bir dakika sonra Sugar Ridge'e tırmandım. 42 numaralı yol, sırtın kuzey yamacından sola doğru gider. Tepeden TR'nin önemli bir bölümünü görebiliyordum. Korular, tarlalar, ambarlar ve çiftlikler. Ve hatta gölün kara ışıltısını bile. Gökyüzü kömür tozu kadar karaydı. Sanki içinde durmadan şimşekler çakıyordu. Havada sarımsı bir ışık vardı. Aldığım her soluk kav kutusundaki talaşlar gibi kokuyordu. Sırtın ötesi topografta unutamayacağım gerçeküstü bir berraklık kazanmıştı. O gizem hissi kafamı ve kalbimi doldurdu. Dünyanın bilinmeyen kemikler ve yarlarla dolu ince bir deri olduğu duygusu.

Dikiz aynasına baktım. Kamyonete iki araba daha katılmıştı. Birinde V plakası vardı. Yani bu bir savaş gazisine aitti. Yavaşlayınca onlar da yavaşlıyor, hızlanınca onlar da hızlanıyordu. Ama 42 numaralı yola saptığım zaman bizi daha fazla izleyeceklerini sanmıyordum.

"Ki? İyi misin?"

Çocuk yerde, "Uyuyorum," diye cevap verdi.

"Tamam," diyerek yokuştan inmeye başladım.

42 numaralı yol sapağını belirten kırmızı bisiklet reflektörlerini görebiliyordum. Aynı anda dolu başladı. Gökyüzünden düşen iri buz parçaları arabanın tepesine kalın parmaklar gibi vuruyor ve motor kapağından sekiyordu. Sonra silicilerin oturduğu yerin üzerine toplanmaya başladılar.

Kyra, "Ne oluyor?" diye bağırdı.

"Sadece dolu yağıyor," diye cevap verdim. "Bunun bize bir zararı olmaz." Bu sözler ağzımdan çıkarken limon büyüklüğündeki bir dolu önümdeki cama çarparak geri sıçradı. Camda kalan beyaz izden kısa çatlaklar uzanıyordu. Acaba John'la George Kennedy bu doluda çaresizce yatıyorlar mı, diye düşünerek kafa gücümü oraya doğru uzattım. Ama hiçbir şey hissedemedim.

Sola, 42 nolu yola saptığımda artık neredeyse önümü göremeyeceğim kadar dolu yağıyordu. Tekerlerin bıraktıkları izlere buzlar dol-

muştu. Ama ağaçların altında o beyazlık yoktu. Sığınmak için o tarafa giderken farları yaktım. Hızla yağan doluda parlak ışık yolu aydınlatıyordu.

Ağaçların arasına girerken o morumsu-beyaz leke tekrar ışıldadı. Dikiz aynam inanılamayacak kadar parlarken şiddetli bir çatırtı duyuldu. Kyra tekrar haykırdı. Etrafıma bakındım ve yaşlı, dev bir göknarın alev alarak yola devrildiğini gördüm. Ağaç devrilirken elektrik hatlarını da koparmıştı.

Kıstırıldık, diye düşündüm. Bu uç kapatıldı. Herhalde diğer uç da öyle. Şimdi buradayız. İyi ya da kötü, *buradayız.*

Ağaçlar, 42 numaralı yolun üzerinde birleşerek adeta bir tente oluşturuyorlardı. Tidwell'in Çayırı'nın yanından geçen kısım dışında. Dolu koruya korkunç bir takırtıyla yağıyordu. Çatırtılar duyuluyor ve tabii ağaçlar *parçalanıyordu.* Dünyanın o bölümüne yağan en zarar verici doluydu bu. On beş dakika kadar sürdü, ama bu bir mevsimin ürünlerini mahvetmeye de yetti.

Tepemizde şimşekler çakarken başımı kaldırıp baktım. İri turuncu bir ateş topu daha küçüğünü kovalıyordu. Soldaki ağaçların arasına girerek yüksek dallardan bazılarını tutuşturdu. Tidwell'in Çayırı'nda küçük bir açıklığa çıktık. Aynı anda dolu, yerini bardaklardan boşanırcasına yağan bir yağmura bıraktı. Eğer yol hemen koruya dalmasaydı, arabayı sürmeye devam edemezdim. Neyse ki dalların oluşturduğu tente arabayı yavaş da olsa sürmemi sağlayacak kadar koruyordu. Direksiyonun üzerine eğilerek kamburumu çıkarmış, farlarımın ışığında yağan yağmurun oluşturduğu gümüş perdeye bakıyordum. Gök durmadan gürlüyordu. Şimdi rüzgâr da şiddetlenmeye başlamıştı. Kavgacı birinin sesi gibi ağaçların arasından hızla geçiyordu. İlerde yapraklarla dolu bir dal yola düştü. Üzerinden geçerken dalın arabanın altına sürünüp takırdamasını dinledim.

Tanrım, daha büyüğü olmasın, diye düşündüm... Belki de dua ediyordum. Lütfen evime ulaşmama izin ver. İkimiz de eve erişebilelim. Lütfen.

Bahçe yoluna girdiğim sırada rüzgâr uluyan bir tayfuna dönüşmüştü. Savrulan ağaçlar ve şiddetle yağan yağmur bütün dünyanın

dalgalanarak hayali ama yoğun bir sıvıya dönüşeceğini düşünmenize sebep oluyordu. Dik bahçe yolu bir nehre dönüşmüştü. Ama hiç duraklamadan arabayı ağır ağır sürdüm. Orada kalamazdık. Arabanın üzerine ağır bir ağaç devrilirse karton bardaktaki böcekler gibi ezilirdik.

Frenleri kullanmamam gerektiğini biliyordum. Yoksa araba yan yatar, hatta belki de yamaçtan göle doğru yuvarlana yuvarlana inerdi. Onun yerine vitesten yararlandım. El frenini çektim. Motorun bizi, ön camı kaplayan ve ahşap evi bir hayalete döndüren yağmurda aşağıya indirmesine izin verdim. O sırada inanılmaz bir şeyi fark ettim. Evdeki bazı ışıklar hâlâ yanıyordu. Dokuz metre derindeki bir batiskafın lombozları gibi. Demek jeneratör hâlâ çalışıyordu... Hiç olmazsa şu ara.

Şimşek göle doğru bir mızrak fırlattı. Yeşilimsi-mavi ışık, çalkalanan yüzeyinde beyaz köpükler belirmiş olan kara suları aydınlattı. Demiryolu traverslerinden yapılmış basamakların solunda bulunan yüz yaşındaki çamlardan biri suda yatmaktaydı. Arkamızda bir ağaç daha müthiş bir çatırtıyla devrildi. Kyra kulaklarını tıkadı.

"Korkma, hayatım," dedim. "Geldik. Bu işi başardık."

Motoru durdurarak farları söndürdüm. Işık olmadığı için artık pek bir şey göremiyordum. Güneş ışığı hemen hemen tamamıyla kaybolmuştu. Yanımdaki kapıyı açmaya çalıştım, ama önce başaramadım. Kapıyı sertçe itince açılmakla kalmayıp elimden kurtuldu. Şimşek etrafı iyice aydınlatırken Kyra'nın kanepede bana doğru süründüğünü gördüm. Paniğe kapıldığı için yüzü bembeyazdı. İrileşmiş gözleri dehşet doluydu. Arabanın kapısı tekrar kapanırken arkama şiddetle vurdu. Canım bayağı yandı. Buna aldırmayarak Ki'yi kucağıma aldım ve döndüm. Soğuk yağmur bir anda ikimizi de sırılsıklam etti. Ama aslında bu yağmura hiç benzemiyordu. Sanki bir çağlayanın altında duruyorduk.

Ki çığlık attı. "Köpekciğim!" Tiz bir sesle bağırmasına rağmen onu güçlükle duyabildim. Ama yüzünü ve boş ellerini görebiliyordum. "Stricken! Stricken'i düşürdüm!"

Etrafıma bakındım. Evet, oyuncak asfalt yoldan akan suda yüzüyordu. Verandanın önünden geçmişti. Biraz ilerde hızla akan su yoldan ayrılıyor ve yamaçtan aşağıya iniyordu. Strickland sele kapılıp giderse ya koruda bir yerlerde kalır ya da aşağıya sürüklenerek göle düşerdi.

Ki, "Stricken," diye hıçkırdı. "KÖPEKCİĞİM!"

Birdenbire ikimiz için o içi doldurulmuş aptal bez oyuncaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kucağımda Ki, bahçe yolunda köpeği kovaladım. Yağmura veya parlak şimşeklere aldırmıyordum. Ama oyuncak benden önce yamaca ulaşacaktı. Köpeğin sürüklendiği sular benim yetişemeyeceğim kadar hızlıydı.

Neyse ki, sonra köpek bahçe yolunun yanında rüzgârda çılgıncasına sallanan üç ayçiçeğine takıldı. Çiçekler Tanrı'nın dini bir toplantıdan buraya getirdiği dindar insanlara benziyorlardı. "Evet, İsa! Teşekkür ederiz, Tanrım!" Ayrıca bu ayçiçekleri bana tanıdık gibi geliyordu. Tabii rüyamda verandanın tahtalarının arasından çıktıklarını gördüğüm çiçekler olamazlardı. (Bill Dean'in ben Sara'ya dönmeden önce çektiği resimdeki ayçiçekleri). Bu imkânsız görünüyorsa da bu çiçekler gerçekte onlardı. *Macbeth*'deki üç garip kız kardeşe benzeyen ayçiçekleri. Yüzleri projektörleri andırıyordu. Sara Laughs'a dönmüştüm. O hayal âlemindeydi. O kuşakta. Rüyama dönmüştüm artık ve bu sefer o bana sahip olmuştu.

"Stricken!" Ki kucağımdan eğilmiş, çırpınıyordu. İkimiz de güvende değildik. Üstümüz başımız sırılsıklamdı. "Lütfen, Mike! *Lütfen!*"

Gök, yukarda bir bombaymış gibi patladı. İkimiz de haykırdık. Dizüstü çökerek küçük bez köpeği yakaladım. Kyra onu kaptığı gibi telaşla öpmeye başladı. Gök yine gürlerken sendeleyerek ayağa kalktım. Bu seferki sanki acayip bir kamçı gibi havada şakladı. Ayçiçeklerine baktım. Sanki onlar da bana bakıyorlardı. "Merhaba, İrlandalı. Çok uzun zaman oldu, öyle değil mi?" Ki'yi mümkün olduğu kadar kucağıma yerleştirmeye çalışarak suların içinde eve doğru yürüdüm. Bu hiç de kolay değildi. Bahçe yolundaki sular artık ayak bileklerime kadar geliyordu. Erimekte olan dolular da buna yardımcı oluyordu. Bir dal yanımızdan uçarak az önce Strickland'ı almak için çöktüğüm yere düştü. Bir çatırtıyla birlikte gürültü duydu. Daha kalın bir dal dama düşmüş ve aşağıya yuvarlanmıştı.

Koşar adımlarla verandaya çıktım. O hortlağın-gölgenin bizi karşılamak için dışarı fırlamasını bekliyor gibiydim. Üzerindeki kefenin parçalanmış bir halde sarktığı kollarını korkunç bir dostlukla kaldıracaktı. Ama öyle bir şey olmadı. Sadece fırtına vardı. Ve bu da yeterliydi.

Ki köpeği sımsıkı tutuyordu. Bahçede sürekli oynandığı için toza bulanan Strickland'ın renginin yağmur yüzünden siyaha dönüşmüş olduğunu gördüm. Ama bu beni hiç şaşırtmadı. Sonuçta rüyamda gördüğüm bu değil miydi?

Artık her şey için çok geçti. Gidecek başka yer yoktu. Fırtınadan sığınabileceğimiz başka bir yer. Kapıyı açıp Kyra Devore'u Sara Laughs'a soktum.

Sara'nın orta kısmı, evin kalbi neredeyse bir yüzyıldır her şeye dayanmış ve bir hayli fırtına görmüştü. O temmuz günü göller bölgesinde başlayan fırtına belki o zamana kadar görülenlerin en kötüsüydü. Yine de içeri girer girmez Sara'nın buna da dayanacağını anladım. Ki de ben de boğulmaktan son anda kurtulmuş insanlar gibi soluk soluğaydık. Evin kütükten yapılmış duvarları öyle kalındı ki, sanki bir mahzene girmiş gibiydik. İçerde fırtınaya ait bütün sesler gürültülü bir mırıltıya dönüşmüştü. Gökgürültüsü ve zaman zaman dama düşen dalların çıkardığı sesler duyuluyordu. Bir yerde -galiba bodrumda- bir kapı gevşemişti. Şimdi gürültüyle açılıp kapanıyordu. Çıkan ses bir yarışı başlatan hakemin tabancasının patlamasına benziyordu. Yuvarlanan küçük bir ağaç mutfağın camını kırmıştı. Ocağa doğru uzanan iğneli kafası sallanırken tezgâhın ve ocağın üzerinde gölge oyunları yapıyordu. Ağacın tepesini kırmayı düşündüm, ama sonra bundan vazgeçtim. Hiç olmazsa o camdaki deliği tıkıyordu.

Ki'yi oturma odasına taşıdım. Onunla göle baktık. Kara bir göğün altındaki kara suyun üzerinde gerçeküstü noktalar oluşuyordu. Durmadan çakan şimşekler gölün etrafında bir daire oluşturan ve şiddetle sallanıp dans eden ağaçları aydınlatıyordu. Ev çok sağlamdı, ama her yanına çarpan rüzgâr onu tepeden aşağıya itmeye çalışırken iniltiye benzer sesler çıkarıyordu.

Hafif, devamlı bir şıngırtı duyuluyordu. Kyra başını omzumdan kaldırarak etrafına bakındı.

"Bir geyiğin var," dedi.

"Evet, adı Bunter."

"Isırır mı?"

"Hayır, hayatım, ısıramaz. Onu bir bebek gibi düşünebilirsin."

"Çıngırağı neden çalıyor?"

"Burada olduğumuza seviniyor da ondan. Eve geldiğimiz için çok mutlu."

Ki'nin mutlu olmak istediğinin farkındaydım. Ama küçük kız sonra Mattie orada olmadığı için sevinemeyeceğini kavradı. Mattie'nin birlikte mutlu olmak için hiçbir zaman yanında olamayacağı fikri bir an kafasında belirdi... Ki'nin bu fikri kovmaya çalıştığını sezdim. Tepemizin üzerinde koskocaman bir şey gürültüyle dama devrilince ışıklar titreşti ve Ki tekrar ağlamaya başladı.

"Yapma, hayatım," diyerek onu odada dolaştırmaya başladım. "Yapma yavrum. Yapma Ki. Yapma. Yapma bebeğim."

"Annemi istiyorum! *Mattie, mi istiyorum!*"

Çocuğu odada dolaştırıp duruyordum. Karnı ağrıyan bebeklere böyle yapıyorlar sanırım. Ki üç yaşındaki bir çocuk için çok fazla şeyi anlıyordu. O yüzden hissettiği acı üç yaşındaki bir çocuk için dayanılamayacak kadar şiddetliydi. Onu göğsüme bastırarak dolaştırdım. Ellerimin altındaki şortu idrar ve yağmurdan ıslanmıştı. Boynuma doladığı kolları ateşi varmış gibi sıcaktı. Yanaklarına yaşlar ve sümük bulaşmıştı. O yağmurda yaptığımız kısa koşu sırasında saçları sırılsıklam olmuştu. Soluğu aseton kokuyordu. Boğar gibi sıkıca tuttuğu siyah oyuncağından pis sular ellerinin eklemlerinden akıyordu. Onu sürekli dolaştırıyordum. Sara'nın oturma odasında bir aşağı bir yukarı gittik. Tavandaki avizenin ve tek masa lambasının ışığında bir aşağı bir yukarı. Jeneratörün depoladığı ışık hiçbir zaman hareketsiz ve düzgün değildir. Sanki soluk alıp içini çeker. Bunter'in çıngırağının hiç susmayan hafif şıngırtısında bir aşağı bir yukarı dolaştık. Fırtına bu arada bütün şiddetiyle uğulduyordu. Galiba Ki'ye şarkı söyledim. Ona kafamla dokundum. Çocukla birlikte o gizemli kuşağın derinliklerine, daha da derinlere indik. Yukarda bulutlar uçuşur, yağmur bütün şiddetiyle yağarken koruda yıldırımlar yüzünden başlayan yangınlar hemen sönüyordu. Ev inliyor ve kırık mutfak camından giren hava bazen gir-

daplar oluşturuyordu. Ne var ki bütün bunlar arasında kederle karışık bir güven duyuyorduk. Evimize gelmiştik.

Sonunda Ki'nin gözyaşları hafiflemeye başladı. Yanağını ve ağır başını omzuma dayamıştı. Göle bakan pencerelerin önünden geçtiğimiz zaman çocuğun, irileşmiş gözlerini hiç kıpırmadan gümüşümsü-kara fırtınaya baktığını gördüm. Onu uzun boylu, saçları biraz seyrelmeye başlamış olan bir adam taşıyordu. Yemek masasının yine de aramızdan gözüktüğünü fark ettim. Görüntülerimiz şimdiden birer hayalete dönüştü, diye düşündüm.

"Ki? Bir şeyler yiyebilir misin?"

"Acıkmadım."

"Bir bardak süt içer misin?"

"Hayır. Kakako isterim. Üşüyorum."

"Evet, tabii üşüyorsun. Ve evde kakao var."

Çocuğu yere bırakmayı denedim, ama paniğe kapılarak bana daha da sıkı sarıldı. Tombul bacaklarıyla üzerime tırmanmaya çalışıyordu. Onu tekrar kucakladım. Bu kez ağırlığını kalçama verdim. O zaman korkusu geçti.

"Burada kim var?" diye sordu. Titremeye başlamıştı. "Burada bizden başka kim var?"

"Bilmiyorum."

Ki, "Bir oğlan çocuk var," diye açıkladı. "Onu gördüm. Şuradaydı." Strickland'la verandaya kaydırılarak açılan kapıyı işaret ediyordu. Oradaki bütün iskemleler devrilip bir köşeye savrulmuşlardı. İçlerinden biri eksikti. Herhalde parmaklığın üzerinden uçmuştu. "Mattie'yle benim seyrettiğimiz o komik şovdakiler gibi siyahtı. Başka siyah insanlar da var. Büyük şapkalı bir hanım. Mavi pantolonlu bir adam. Geri kalanları görmek zor. Ama seyrediyorlar. Bizi seyrediyorlar. Sen onları göremiyor musun?"

"Onlar bize zarar veremezler."

"Bundan emin misin? Gerçekten? Gerçekten?"

Cevap vermedim.

Mutfakta, un kutusunun gerisinde kakao buldum. Paketlerden birini açarak içindekileri bir fincana boşalttım. Yukarda gök gümbürdü-

yordu. Ki kucağımda irkilerek uzun uzun acıyla inledi. Ona sarılarak yanağından öptüm.

"Beni yere bırakma, Mike. Korkuyorum."

"Bırakmayacağım. Sen benim iyi kızımsın."

"O çocuktan, mavi pantolonlu adamdan ve hanımdan korkuyorum. O Mattie'nin elbisesini giyen kadın sanırım. Onlar hayaletcikler mi?"

"Evet."

"Panayırda bizi kovalayan adamlar gibi kötüler mi? Kötüler mi, Mike?"

"Aslında bunu bilmiyorum, Ki. Sana gerçeği söylüyorum."

"Ama bunu öğreneceğiz."

"Ha?"

"Sen öyle düşündün. Ama bunu öğreneceğiz."

"Evet," dedim. "Galiba bunu düşünüyordum."

Çaydanlıkta su ısınırken çocuğu asıl yatak odasına götürdüm. Geride Jo'nun Ki'ye giydireceğim bir *şeyleri* kalmış olabilirdi. Ama Jo'nun şifonyerindeki bütün çekmeler boştu. Dolabın ona ait olan tarafı da. Ki'nin geri döndüğümden beri bir kere olsun üzerinde uyumadığım büyük çift kişilik karyolada ayakta durmasını sağladım. Giysilerini çıkararak çocuğu banyoya götürdüm. Onu bir banyo havlusuna sardım. Küçük kız buna sıkıca sarıldı. Titriyordu ve dudakları morarmıştı. Diğer bir havluyla saçlarını kuruladım. Bu arada oyuncak köpeğini elinden hiç bırakmıyordu. Artık oyuncağın dikiş yerlerinden içindeki madde dökülmeye başlamıştı.

Ecza dolabını açıp içini karıştırdım. Aradığımı üst rafta buldum. Jo'nun saman nezlesi için daima bulundurduğu ilacı. Kutunun dibindeki son kullanma tarihine bakmayı düşündüğüm için neredeyse yüksek sesle gülecektim. Şimdi bunun ne önemi vardı? Ki'yi kapağı kapalı klozetin üzerine oturttum. Pembeli beyazlı küçük dört hapı çocukların içmemesi için geçirildikleri yaldızdan çıkardım. Sonra diş fırçalarken kullandığımız bardağı çalkalayarak içine soğuk su doldurdum. Bunu yaparken banyonun aynasında bir hareket fark ettim. Ayna banyo kapısını ve gerideki büyük yatak odasını yansıtıyordu. Kendi kendime,

rüzgârı yüzünden sallanan ağaçların gölgelerini görüyorsun, dedim. Sonra hapları Ki'ye uzattım. Çocuk onları alacakken durakladı.

"Haydi," dedim. "Bunlar ilaç."

Ki, "Hangi tür?" diye sordu. Küçük elini haplara doğru uzatmış öylece duruyordu.

"Kader ilacı," dedim. "Sen hap yutabiliyor musun, Ki?"

"Tabii. Bunu iki yaşındayken kendi kendime öğrendim."

Çocuk bir dakika daha tereddütle durdu. Bana ve içime bakıyordu sanırım. Ona gerçekten inandığım bir şeyi söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Gördüğü ya da hissettiği onu ikna etmiş olmalı ki kapsülleri alarak teker teker ağzına attı. Sonra da onları sudan, bir kuş gibi küçük yudumlar alarak yuttu. "Ama ben hâlâ üzgünüm, Mike."

"İlaç bir süre sonra etkisini gösteriyor."

Gömlek çekmemi karıştırdım ve sonunda küçülmüş olan bir Harley Davidson tişörtü buldum. Tabii bu çocuğa yine de çok büyük geldi. Ama tişörtün Ki'nin omzundan kaymaması için yana düğüm yapacak bir 'sarong' oluşturdum. Ki böyle çok sevimli duruyordu.

Arka cebinde her zaman taşıdığım tarağı çıkarıp, çocuğun saçlarını alnından ve şakaklarından geriye doğru taradım. Eski halini almaya başlıyordu, ama yine de eksik olan bir şey vardı. Kafamda Royce Merrill'e bağlantı kurduğum bir şey. Bu delice bir şeydi... öyle değil mi?

"Mike? Hangi baston? Hangi bastonu düşünüyorsun?"

O zaman her şeyi hatırladım. "Baston şekeri gibi bir sopa bu. Üzeri çizgili." Cebimden iki beyaz kurdeleyi çıkardım. Titrek ışıkta kırmızı kenarları sanki kanlıymış gibi duruyordu. "Bunlar gibi." Ki'nin saçlarını iki tutam halinde bağladım. Şimdi kurdeleleri vardı. Siyah köpeği de. Ayçiçekleri birkaç metre kuzeye yerleşmiş olsalar da oradaydılar. Her şey hemen hemen gerektiği gibiydi.

Gök gürülderken yakınlarda bir ağaç devrildi. Ve ışıklar söndü. Koyu gri gölgelerin titreştiği beş saniyelik bir süre sonunda tekrar yandı. Ki'yi kucağıma alıp tekrar mutfağa götürdüm. Bodrum kapısının önünden geçerken arkasındaki bir şeyin güldüğünü duydum, Ki de öyle. Bunu çocuğun gözlerinden anladım.

Kız, "Beni koru," dedi. "Beni koru, çünkü ben küçük bir çocuğum. Bana söz verdin."

"Seni koruyacağım."

"Seni çok seviyorum, Mike."

"Ben de seni, Ki."

Çaydanlık fokurduyordu. Fincanı yarısına kadar sıcak suyla doldurdum. Üzerine sıvıyı soğutup daha koyu hale getirmesi için süt koydum. Kyra'yı kanepeye götürdüm. Yemek masasının önünden geçerken elektrikli yazı makinesi ve üzerinde bilmece kitabı olan eserime baktım. Şimdi gözüme oldukça gülünç gözüküyorlardı. Hatta biraz da hüzün verici. Hiçbir zaman doğru çalışmayan ve sonunda büsbütün işe yaramaz hale gelen bazı aletler gibi.

Şimşek bütün gökyüzünü mor bir ışıkla aydınlattı. O ışıkta savrulan ağaçlar acı çeken birinin parmaklarına benziyordu. Işık kaydırılarak yana açılan camlı kapılardan verandaya doğru yayılırken arkamızda, odun sobasının yanında bir kadının durduğunu gördüm. Gerçekten de başında kenarları çok geniş hasır bir şapka vardı.

Ki, "'Nehir neredeyse denize erişecek' ne demek?" diye sordu.

Oturup fincanı Ki'ye uzattım. "Bunu iç bakalım."

"O adam neden annemin canını yaktı? Mattie'nin eğlenmesini istemiyorlar mıydı?"

"Sanmıyorum," dedim ve ağlamaya başladım. Kucağımdaki çocuğa sarılarak elimin tersiyle gözlerimi sildim.

Ki, "Sen de keder hapları almalıydın," diyerek başını salladı. Kakaosunu uzattı. "Haydi, biraz iç."

Kakaodan birkaç yudum aldım. Evin kuzeyinden yine bir gürültü geldi. Şangırtı ve gümbürtü karışımı bir ses. Jeneratör teklerken ev yine grileşti. Ki'nin küçük yüzünde gölgeler birbirlerini kovaladı.

"Dayan, Ki," dedim. "Korkmamaya çalış. Belki ışıklar tekrar yanar." Gerçekten de bir dakika sonra ışıklar yandı, ama şimdi jeneratörün motorundan boğuk sesler çıktığını duyuyordum. Işıkların titreşmesi daha da belirginleşmişti.

Ki, "Bana bir masal anlat," diye mırıldandı. "Bana *Tül Kedisi*'ni anlat."

"Kül Kedisi."

"Evet, onun masalını."

"Evet. Ama masal anlatan insanlara ödül verilir." Dudaklarımı büzerek bir şey içiyormuşum gibi yaptım.

Ki fincanı bana uzattı. Kakao lezzetli ve tatlıydı. Fakat birilerinin bizi gözetlediği hissi hiç de tatlı değildi. İnsanı boğan bir şeydi.

"Kül Kedisi adlı güzel bir kız vardı..."

"'Bir zamanlar...' Masal öyle başlıyor. Bütün masallar böyle başlar."

"Doğru ya. Unuttum. Bir zamanlar Kül Kedisi adlı güzel bir kız yaşıyordu. Onun çok hain iki üvey ablası vardı. Adları... bunu hatırlıyor musun?"

"Tamam Faye ve Vanna."

"Evet. Saç Spreyi Kraliçeler. Ve bu iki kız gerçekten zor olan her işi zavallı Kül Kedisi'ne yaptırıyorlardı. Ocağı süpürmek, arka bahçedeki köpek pisliklerini temizlemek gibi. O sırada Oasis adlı rock grubu sarayda konser verecekti. O üç kız da bu baloya davetliydi..."

İyilik Perisi'nin fareleri yakalayıp bir Mercedes limuzine dönüştürdüğü kısma geldiğim sırada ilaç etkisini göstermişti. Bu gerçekten bir keder ilacıydı. Başımı eğdiğim zaman Ki'nin kolumda uyuduğunu gördüm. Kakao fincanı tehlikeli bir biçimde 'iskele tarafına' doğru eğilmişti. Onu çocuğun elinden alıp sigara masasına bıraktım. Sonra da kurumaya başlamış olan saçlarını alnında geriye ittim.

"Ki?"

Küçük kız hiç sesini çıkarmadı. Uyku Ülkesi'ne uçmuştu bile. Belki de öğleden sonra uykusunun henüz başlarken sona ermesinin de etkisi olmuştu.

Çocuğu kucaklayarak kuzey bölümündeki yatak odasına götürdüm. Ayakları gevşekçe havada sallanıyordu. Harley gömleğin etekleri dizlerinin üzerinde dalgalanmaktaydı. Onu yatırarak örtüyü çenesine kadar çektim. Gökgürültüsü top atışına benziyordu, ama küçük kız kımıldamadı bile. Bitkinlik, üzüntü, ilaç... hepsi Ki'yi uzaklara götürmüştü. Hayaletler ve acılardan çok uzaklara. Bu iyi bir şeydi.

Eğilerek küçük kızın serinlemeye başlamış olan yanağından öptüm. "Seni koruyacağım. Sana söz verdim ve bunu yapacağım."

Ki sözlerimi duymuş gibi yan döndü. Strickland'ı kavramış olan elini çenesinin altına soktu ve iç çekişini andıran hafif bir ses çıkardı. Yanaklarına değen kirpikleri is kadar siyahtı. Kirpikleri sarı saçlarıyla şaşılacak bir tezat oluşturuyordu. Çocuğa bakarken içimde duyduğum tam bir sevgi seliydi. Hastalığın insanı etkilememesi gibi bu sevgi de beni etkilemişti.

"Beni koru. Ben küçük bir çocuğum."

Banyoya geçerek küveti doldurmaya başladım. Bir keresinde rüyamda doldurduğum gibi. Jeneratör tamamıyla durmadan önce yeteri kadar sıcak su gelirse çocuk banyo sırasında uyanmayacaktı bile. Keşke bir oyuncak olsaydı, diye düşündüm. Uyandığında Ki'ye verirdim. Su Püskürten Balina Wilhelm bu iş için iyiydi. Neyse ki Kyra'nın köpeği vardı. Herhalde banyo sırasında uyanmayacaktı. Onu tulumbanın altına sokarak soğuk suyla vaftiz edecek değildim. Ne zalimdim, ne de deli.

Ecza dolabında sadece jiletler vardı. Ve hiçbiri daha sonra yapmam gereken iş için uygun değildi. Onlarla fazla başarılı olamazdım. Ama mutfaktaki biftek bıçaklarından biri işe yarayabilirdi. Lavaboyu yeteri kadar sıcak suyla doldurursam hiçbir şey hissetmezdim. Her kola bir T harfi. Harflerin üst çizgisi bileğime gelecek biçimde.

Bir an hayal kuşağından çıktım. Biri avaz avaz bağırıyordu. Ağzımdan Jo'yla Mattie'nin seslerinin bir karışımı çıkıyordu. *"Sen ne düşünüyorsun? Ah, Mike, Tanrı adına ne düşünüyorsun sen?"*

Sonra gökgürültüsüyle birlikte ışıklar titredi ve yağmur tekrar şiddetle yağmaya başladı. Rüzgâr damlaları sürüklüyordu. Yine o yere döndüm. Her şeyin belirgin, izlenen yolunda tartışma götürmeyecek kadar kesin olduğu o yere. Her şey sona ermeliydi. O keder, acı, korku. Mattie'nin ayak uçlarını frizbiye dayayarak nasıl dans ettiğini düşünmek istemiyordum artık. Kyra uyandığında orada olmamalıydım. Gözlerinde o ıstırap dolu ifadenin belirdiğini görmemeliydim. Önümüzdeki geceyi görmeyecek ve onu izleyecek günü karşılamayacaktım. Hepsi de şu esrarlı trenin vagonlarıydı. Yaşam bir hastalıktı. Ki'ye güzel sıcak bir banyo yaptıracak ve onu bu hastalıktan kurtaracaktım. Kollarımı kaldırdım. Ve ecza dolabının aynasında bir silüeti gördüm.

Bir bölgeyi. O da neşeyle beni selamlıyormuş gibi kollarını kaldırmıştı. Bu bendim. Başından beri bendim. Bunun bir sakıncası yoktu ve iyi bir şeydi.

Bir dizimin üzerine çökerek suyu kontrol ettim. Su sıcaktı ve şakır şakır akıyordu. İyi! Jeneratör şu anda dursa bile her şey yolunda sayılırdı. Küvet eski tarz derin bir şeydi. Bıçağı almak için mutfağa inerken lavabodaki daha sıcak suda bileklerimi kestikten sonra çocukla birlikte banyoya girmeyi düşündüm. Sonra, "Hayır," diye mırıldandım. Kimileri bunu başka biçimde yorumlarlar. Daha sonra buraya gelecek insanlar. Kafaları sadece fesatlığa çalışan, pis yorumlar yapan insanlar. Fırtına sona erdikten ve yola devrilmiş ağaçlar kaldırıldıktan sonra buraya gelecekler. Hayır. Ki'nin banyosundan sonra onu sudan çıkarır ve kurularım. Elinde Strickland'la tekrar yatağa yatırırım. Ben de onun karşısına geçip otururum. Yatak odasının penceresinin önündeki salıncaklı sandalyeye. Kanların pantolonuma akmasını mümkün olduğu kadar önleyebilmek için dizlerime havluları yayarım. Sonunda ben de uykuya dalarım.

Bunter'in çıngırağı hâlâ çalıyordu. Ses şimdi daha yüksekti. Bu şıngırtı sinirime dokunmaya başlıyordu. Böyle devam ederse bebek uyanabilirdi. Çıngırağı çekip almaya ve sesini tamamıyla kesmeye karar verdim. Odada ilerledim. Aynı anda şiddetli bir rüzgâr yanımdan geçti. Mutfaktaki kırık camdan gelmiyordu. Bu yine metro istasyonundan yayılan o sıcak hava gibiydi. O acayip rüzgâr *Tough Stuff* bilmece kitabını yere uçurdu. Ama romanımın üzerine koyduğum kuvartz sayfaların uçmalarını engelledi. Ben o tarafa bakarken Bunter'in çıngırağı da sustu.

Loş odada biri içini çekti. Seçemediğim birtakım sözler duydum. Ama artık bunun ne önemi vardı? Bir 'görünme olayı'nın daha -diğer dünyadan gelen sıcak havanın- ne anlamı kalmıştı?

Gök gürledi. Ve o iç çekişini yine duydum. Jeneratör durdu ve oda gri gölgelere büründü. Ve bir tek kelimeyi seçebildim.

"On dokuz."

Topuklarımın üzerinde döndüm. Neredeyse tam bir daire çizecektim. Sonunda loş, gölgeli odada ileriye, *Çocukluk Arkadaşım*'a baktım. Ve birdenbire kafamda şimşek çaktı. Olayı kavradım.

İşin anahtarı bilmece kitabında ya da rehberde değildi.

Benim kitabımdaydı. Romanımda.

Kâğıtlara doğru gittim. Kuzey bölümündeki banyoda suyun artık küvete akmadığının hayal meyal farkındaydım. Jeneratör durduğu zaman tulumba da çalışmaz olmuştu. Ama bu önemli değildi. Küvette bol, sıcak su vardı. Kyra'ya banyo yaptıracaktım. Ama ondan önce halletmem gereken bir şey vardı. On dokuza inecektim. Ondan sonra da belki doksan ikiye inmem gerekecekti. Bunu yapabilirdim. Romanın yüz yirmi sayfasını yeni tamamlamıştım. Hatta daha fazlasını. Birkaç yüz plağımın durduğu Vinil dolabın üzerinden pille çalışan lambayı kaptım. Yakıp masaya koydum. Lamba, romanın sayfalarını daire biçimi beyaz bir ışıkla aydınlattı. Bu karanlık öğleden sonrası saatlerinde bir projektör kadar parlaktı.

Çocukluk Arkadaşım'ın on dokuzuncu sayfasında kendini yeniden Regina Whiting adıyla yaratan telekız Tiffi Taylor atölyesinde Andy Drake'le oturuyordu. Ve John Sanborn adını kullanan John Shackleford'un üç yaşındaki kızı Karen'i nasıl kurtardığını anlatıyordu. Gök gürler ve verandaya açılan camlı kapılara çarparken aşağıdaki bölümü okudum.

"ARKADAŞIM Noonan S. 19

o tarafta. Bundan eminim," dedi. "Ama onu hiçbir yerde göremeyince sıcak su küvetine bakmaya gittim. "Bir sigara yaktı." Gördüklerim yüzünden az kalsın çığlık atacaktım, Andy. Karen suyun içindeydi. Sadece eli dışardaydı... Tırnakları morarmaya başlamıştı... Galiba suya daldım ama bunu hatırlamıyorum. Kafam durmuştu. Ondan sonra olanlar her şeyin birbirine karıştığı bir rüya gibi. Bahçıvan-Sanborn beni yana iterek suya daldı. Ayağı boğazıma çarptı. Tam bir hafta doğru dürüst yutkunamadım.

Adam Karen'in kolunu yakaladığı gibi çekti. Kızın kolunu lanet olasıca omzundan koparacağını sandım. Ama kızımı sudan çıkardı." Drake loş odada kadının ağladığını fark etti. "Tanrım! Ah, Tanrım. Kızımın öldüğünü sandım!"

Durumu hemen anladım. Ama yine de steno defterimi soldaki sayfanın sonundaki marja koydum. Daha iyi görebilmek için. Bilmecelerde olduğu gibi yukardan aşağıya kadar okuduğunuz zaman belirli kelimelerin harfleri bir mesajı açıklıyordu. Neredeyse romana başladığımdan beri orada olan mesajı.

baykuşlar atlyenin altınd

Alttaki satırlardan ilaveler yaptım.

baykuşlar atölyenin altında

Eve bakan bekçim Bill Dean kamyonetinin direksiyonunda. Buraya iki nedenle gelmiş, ikisini de başarmıştı. Biri, TR'ye geldiğim için beni karşılamak, ikincisi de Mattie Devore'a yaklaşmamamı söyleyerek beni uyarmak. Artık gitmeye hazır. Bana gülümsüyor ve o iri takma dişleri ortaya çıkıyor. Şu Roebuck protezleri. Ona Jo'nun iki plastik baykuşu neden istediğini soruyorum. Bill de onların kargaların tahtaların üzerine pislemelerini engelledikleri-ni söylüyor. Bunu kabul ediyorum. Düşünmem gereken başka şeyler var. Ama yine de... Bill, 'Sanki Jo buraya sırf bu iş için gelmişti,' diyor. Bir şey hiç aklıma gelmiyor. Hiç olmazsa o sırada. Kızılderili inanışında baykuşlar başka işe de yararlar. Onların kötü ruhları yaklaştırmadıkları söylenir. Jo, plastik baykuşların kargaları korkutup kaçırdıklarını biliyorduysa kızılderililerle ilgili bu inancı da bilmesi gerekirdi. Bu, karımın bir yerde bulup kafasına yerleştirdiği bilgilerdendi. Meraklı karım. Benim kafası dağınık, ama zeki karım.

Gök gürlerken çakan şimşekler bulutları, dökülmüş parlak asit gibi kemiriyordu. Yemek masasında duruyordum. Titreyen ellerimde yazılarımı tutuyordum.

"Tanrım, Jo," diye fısıldadım. "Sen neler öğrendin?"

"Ve neden bunları bana söylemedin?"

Ancak bu sorunun cevabını bildiğimi sanıyordum. Karım bana açılmamıştı. Çünkü ben de Max Devore'un durumundaydım. Onun dedesinin babasıyla benimki 'aynı kaba ettikleri' için. Bundan bir anlam çıkmıyor olsa da gerçek böyleydi. Jo abeysine de açılmamıştı. Bu beni tuhaf bir biçimde teselli etti.

Romanımın sayfalarını karıştırırken tüylerim diken dikendi.

Andy Drake, Michael Noonan'ın *Çocukluk Arkadaşım* adlı eserinde kaşlarını çattığı zaman adeta baykuşa benziyordu. Baykuşa! John Shackleford, Florida'ya gelmeden önce Kaliforniya'da Studio City'de oturmuştu. Drake ilk defa Regina Whiting'le kadının atölyesinde konuşmuştu. Ray Garraty'nin son adresi Key Largo'da atölye dairesiydi. Regina Whiting'in en yakın arkadaşının adı Steffie Underwood'du. ('Tahtanın altında' anlamına geliyordu.) Steffie'nin kocası ise Towle Underwood'du. (İşte bu güzeldi. Bir tek fiyata iki tane birden.)

Baykuşlar atölyenin altında.

Bu cümle her yerde vardı. Her sayfada. Rehberdeki K. harfiyle başlayan adlar gibi. Bu bir tür anıttı. Ama Sara Tidwell'in değil, Johanna Arlen Noonan'ın yarattığı bir anıt. Bundan emindim. Karım, gardiyanın arkasından mesajlar veriyor ve o altın gibi kalbiyle benim onları görüp anlamam için dua ediyordu.

Doksan ikinci sayfada Shackleford, Drake'le hapishanenin ziyaret odasında konuşuyordu. Ellerini iki dizinin arasından sarkıtmış ayaklarındaki prangaya bakıyordu. Drake'in gözlerine bakmaya yanaşmıyordu.

ARKADAŞIM Noonan s. 92

söyleyeceğim tek şey bu. Gerisini boş ver. Bunun ne yararı olacak? Yaşam bir kumar ve ben de kaybettim. Sana küçük bir kızı sudan çıkardığımı söy-

lememi mi istiyorsun? Onu çıkarıp kalbini yeniden çalıştırdığımı? Bunu yaptım ama bir kahraman ya da bir aziz olduğum için değil...

Daha fazlası da vardı, ama benim için bu kadarı yeterliydi. On dokuzuncu sayfada olduğu gibi harfler burada da birleştirilince aynı cümle ortaya çıkıyordu. *"Baykuşlar atölyenin altında"* Herhalde diğer sayfalarda durum aynıydı. Engelin kalktığını ve artık tekrar yazabileceğimi anladığım zaman ne de çılgınca bir mutluluk duyduğumu hatırladım. Evet, engel kalkmıştı. Ama sonunda onu aşabildiğim ya da yanından dolaşmayı başardığım için değil. Engeli *Jo* kaldırmıştı. Jo onu yenmişti. O sırada benim ikinci sınıf gerilim romanları yazarak mesleğimi sürdürmem onu hiç ilgilendirmiyordu. Orada çakan şimşeklerin titrek ışığında duruyordu. Küsülü misafirlerim dalgalanan havada etrafımda dönüyorlardı. Birinci sınıf öğretmenim Bayan Moran'ı hatırlamıştım. Palmer Metodu alfabesinin düzgün kavislerini tahtaya çizerken gücün azalıp kaybolmaya başladığında iri, becerikli eliyle seninkini kavrar ve yardım ederdi.

Jo da bana böyle yardım etmişti.

Romanımı karıştırdım ve her yerde o anahtarı gördüm. Bazen üst üste gelen iki satırda her şey tamamdı. Jo bana bunu açıklayabilmek için ne kadar çabalamıştı... Bunun nedenini öğreninceye kadar bir şey yapmak niyetinde değildim.

Romanımı masaya attım. Ama üzerine ağırlığı koyamadan yanımdan buz gibi bir rüzgâr esti. Sayfaları havalandırarak bir hortum gibi etrafa saçtı. Eğer bu güç kâğıtları yırtıp parça parça edebilseydi yapardı. Bundan eminim.

Ben lambaya uzanırken o, *"Hayır!"* diye bağırdı. *"İşi bitir!"*

Buz gibi bir rüzgâr eserek kesik kesik yüzüme çarptı. Sanki göremediğim biri karşımda duruyor ve solukları yüzüme vuruyordu. Ben ilerlerken o geriliyordu. *Üç Küçük Domuz*'un evinin önündeki o koca kötü kurt gibi.

Lambayı koluma asarak ellerimi öne doğru uzattım. Ve avuçlarımı şiddetle birbirlerine vurdum. Yüzüme çarpan soğuk soluklar hemen kesildi. Şimdi sadece içeriye kırık mutfak camından içeri giren soğuk

havayı hissediyordum. Orada olup beni izlediğini bildiğim şeye, "Çocuk uyuyor," dedim. "Zamanım var."

Arka kapıdan çıktım. Şiddetli rüzgâr beni yakaladığı gibi yan yan sendelememe neden oldu. Az kalsın yere devriliyordum. Sallanan ağaçlarda yeşil suratlar görüyordum. Ölülerin suratlarını. Devore'inki oradaydı. Royce'unki. Son Tidwelk'inki de. Ama en çok Sara'nın suratını gördüm.

Sara her taraftaydı.

"Hayır, olmaz! Geri dön! Baykuşlarla uğraşmana gerek yok ki, tatlım! Geri dön! İşi bitir! Buraya onun için geldin! İşi tamamla!"

"Buraya neden geldiğimi *bilmiyorum,"* dedim. "Ve bunu öğreninceye kadar *hiçbir şey* yapmayacağım."

Rüzgâr öfkelenmiş gibi çığlığa benzer bir ses çıkardı. Evin sağındaki çamın büyük bir dalı kopup etrafa suları saçarak arabamın üzerine düştü. Taşıtın tepesini çukurlaştırarak benim bulunduğum tarafa doğru yuvarlandı.

El çırpmam, Kral Canute'un dalgalara dönmelerini emretmesi kadar yararlı olacaktı. Bu, Sara'nın dünyasıydı, benim değil... Üstelik yalnızca bir kenarı. Sokak'a doğru attığım her adım beni o dünyanın kalbine daha da yaklaştıracaktı. Zamanın 'ince' olduğu ve ruhların her şeyi yönettikleri o yere. Ah, sevgili Tanrım! Bütün bunlara ne sebep olmuştu?

Jo'nun atölyesine giden yol bir dereye dönüşmüştü. On iki adım kadar ilerledim. Sonra bir taş ayağımın altında döndü ve hızla yan devrildim. Şimşek gökyüzünde zikzaklar çizerken bir dal daha çatırdayarak koptu ve bir şey üzerime doğru düştü. Yüzümü korumak için ellerimi kaldırıp sağa doğru kaydım. Yoldan çıkmıştım. Dal, hemen arkamda şakırdayarak suya devrildi. Islak çam iğneleri yüzünden kaygan laşmış olan bayırın ortasına kadar yuvarlandım. Sonunda ayağa kalkmayı başardım. Yoldaki dal, arabamın tepesine düşenden çok daha kalındı. Üzerime gelseydi, herhalde kafamı kıracaktı.

Kin dolu bir rüzgâr ağaçların arasında dolaşarak, *"Geri dön!"* diye fısıldadı.

Sokak'ın aşağısındaki kıyıya ve kayalara vuran göl şapırtılar arasında salyaları akarmış gibi, *"İşi bitir,"* diye homurdandı.

"İşinle ilgilen!" Bu evin sesiydi. Sara Laughs temellerinin üzerinde inliyordu. *"İşinle ilgilen! Bırak ben de kendi işimle ilgileneyim."*

Ama Kyra *benim* işimdi. Benim kızımdı o.

Lambayı aldım. Üzerindeki cam çatlamış olsa da ampul etrafa devamlı, parlak bir ışık saçıyordu. Bizim tim böylece bir puan kazanmıştı. Uluyan rüzgâra karşı iki büklüm olup düşebilecek diğer dallara karşı kendimi korumak için elimi kaldırdım. Kayıp sendeleyerek tepeden ölmüş olan karımın atölyesine doğru indim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Tokmak elimin altında döndüğü halde önce kapıyı açamadı. Böylece kapının kilitli olmadığını anladım. Galiba yağmur ahşabın şişmesine neden olmuştu... Ya da... belki de kapının arkasına bir şey dayamışlardı? Gerileyerek dizlerimi biraz büktüm. Sonra omzumla kanada vurdum. Bu kez kapı hafifçe aralandı.

Bunu yapan o kadındı! Sara! Diğer tarafta duruyor, kapıyı açmama engel olmaya çalışıyordu. Bunu nasıl başarıyordu? Tanrı aşkına, nasıl! O lanet olasıca bir hortlaktı!

Aklıma BAMM İNŞAAT'ın kamyoneti geldi... Sanki bu düşünce onları çağırmamı sağlamıştı. Onları 42. karayolunda görür gibi oldum. Yolun yakınına park etmişti. Yaşlı kadınların bulunduğu araba da onun arkasındaydı. Geride de daha üç dört taşıt vardı. Hepsinin de silicileri sağa sola oynuyor, farları şakır şakır yağan yağmurda sönük koniler oluşturuyorlardı. Arabalar ikinci el satış yapılıyormuş gibi dizilmişlerdi. Ama burada satış yapılmıyordu. Sadece ihtiyarlar sessizce arabalarında oturuyorlardı. Benim gibi o kuşağa dalmış olan ve titreşimler yayan ihtiyarlar.

Sara onlardan güç alıyordu. İhtiyarlardan *çalıyordu* bunu. Aynı şeyi Devore'a da yapmıştı... Ve tabii bana da. Buraya döndüğümden beri tanık olduğum o hayaletlerle olayların çoğu benim kendi psişik enerjimle yaratılmıştı. Düşünecek olursanız gülünç bir şeydi bu.

Ama belki de aradığım sözler 'dehşet verici'ydi.

Şakır şakır yağan yağmurda, "Bana yardım et, Jo," dedim. Şimşek çaktı ve akan suları bir an gümüşe dönüştürdü. "Eğer beni sevdiysen şimdi bana yardım et."

Gerileyerek tekrar kapıya omzumla vurdum. Bu kez hiç karşı koyan olmadı. Hızla içeri dalarken bacağımı çerçeveye vurdum ve dizüstü çöktüm. Lambayı çok sıkı tuttuğum için hâlâ elimdeydi.

Bir an derin bir sessizlik oldu. O sırada tüm enerjinin ve hayaletlerin toplandıklarını hissettim. O sırada hiçbir şey kımıldamadı. Ama geride, Jo'nun dolaşmayı çok sevdiği o koruda yağmur yağmayı, rüzgâr da ulumayı sürdürdü. Sanki amansız bir bahçıvan ölmüş ya da ölmek üzere olan ağaçları budayarak ilerliyordu. Sanki on yılda yapılacak şeyler bir saatte tamamlanıyordu. Sonra kapı çarparak kapandı ve her şey başladı. Olanları farkına varmadan yaktığım lambanın ışığında gördüm. Ne var ki önce ne gördüğümü pek kavrayamadım. Sadece hayaletlerin karımın sevdiği el işlerini ve değer verdiği şeyleri kırıp dökmeye başladıklarını fark ettim.

Çerçeveli battaniye parçası duvardan fırlayarak atölyenin bir ucundan diğerine uçtu. Bu arada siyah meşe çerçevesi parçalandı. Bebek kolajlarından uzanan kafalar bir partide açılan şampanya şişelerinin mantarları gibi ortalığa fırladı. Tepede asılı olan glob parçalandı ve cam kırıkları üzerime yağdı. Bir rüzgâr esmeye başladı. Buz gibi bir rüzgâr. Daha sıcak, hatta kızgın başka bir rüzgâr ona katıldı ve dönerek bir hortum oluşturdular. Dışardaki şiddetli fırtınayı taklit ediyorlarmış gibi döne döne yanımdan geçtiler.

Kitaplığın üzerinde, Sara Laughs'ın şeker çubukları ve kürdanlardan yapılmış olan kafası bir kıymık yağmuru arasında patladı. Duvara dayalı olan kayık küreği havaya yükseldi ve sanki sudaymış gibi hızla oynadı. Sonra da bir mızrak gibi bana doğru geldi. Ondan kurtulmak için kendimi yere, yeşil halının üzerine attım. Yuvarlanırken globun kırık parçalarının avucuma saplandıklarını hissettim. Başka bir şeyin daha farkına vardım. Halının altındaki bir şeyin çıkıntılarını. Kürek dipteki duvara öyle bir şiddetle çarptı ki, kırılarak ikiye ayrıldı.

Şimdi karımın hiçbir zaman doğru dürüst çalamadığı banjo tavana doğru yükseliyordu. İki defa döndü. Ve akortu bozuk enstrümandan hemen tanıdığım bir melodi yükseldi. "Keşke pamuk ülkesinde olsaydım/eski günler unutulmadı." Parça öfke ve kin dolu bir tıngırtıyla sona ererken banjonun beş teli birden koptu. Enstrüman üçüncü defa daha döndü. Parlak çelikten ayrıntıları atölyenin duvarında balık puluna benzeyen ışık parçacıkları oluşturduktan sonra banjo kendini yere çarptı. Gövdesi paramparça olmuştu. Akort anahtarları insan dişleri gibi kırık kırıktı.

Hareket halindeki havanın sesi -bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum- bir odak noktasına yönlendi. Sonunda artık bu rüzgârın sesi olmaktan çıktı. Şimdi duyduğum insan sesleriydi. Dünyada yeri olmayan, soluk soluğa kalmış, öfkeli insanların sesleri. Eğer ses telleri olsaydı çığlıklar atacaklardı. Lambanın ışığında tozlu hava döne döne yükseliyor, birlikte sallanıp sonra da birbirlerinden ayrılan helezonlar oluşturuyorlardı. Bir an Sara'nın sigaradan boğuklaşmış öfkeli sesini duydum. *"Defol, fahişe! Hemen çık git! Bu senin üzerine vazife değil..."* Sonra tuhaf, katı bir cisimden çıkamayacak bir gürültü oldu. Sanki bir hava akımı diğeriyle çarpışmıştı. Bunu rüzgâr tünelinden gelen sese benzettiğim o çığlık izledi. O sesi gece yarısı duymuştum. Haykıran Jo'ydu. Sara onun canını yakıyordu. Olaya karışmak küstahlığında bulunduğu için onu cezalandırıyordu. Ve Jo çığlıklar atıyordu.

Ayağa fırlayarak, "Hayır!" diye bağırdım. "Onu bırak! Dokunma ona!" Odada lambayı yüzümün önünde sallayarak ilerledim. Sanki Sara'ya lambayla vurup uzaklaştıracakmışım gibi. Kapaklı kavanozlar hızla yanımdan uçtular. Bazılarının içinde kurutulmuş çiçekler, bazılarının içinde de dikkatle kesilmiş mantarlar vardı. Bazılarındaysa ormandan toplanmış yararlı bitkiler. Kavanozlar dipteki duvara çarparak bir ksilofona benzer sesler çıkardılar. Ama hiçbiri bana çarpmadı. Sanki görülmeyen bir el onları uzaklaştırmıştı.

Sonra Jo'nun kapaklı yazı masası havalandı. Dolu çekmeceleriyle en aşağı iki yüz kilo vardı sanırım. Oysa masa bir tüy gibi uçtu. Birbirine zıt hava akımlarında bir o tarafa doğru eğildi, bir bu tarafa doğru.

Jo yine haykırdı. Bu kez can acısı değil de öfkeyle. Bense sendeleyerek geri geri gittim ve kapanmış olan kapıya dayanıp kaldım. Sanki biri içimi boşaltmıştı. Anlaşılan yaşayanların enerjilerini çalmayı başaran sadece Sara değildi. Masanın gözlerinden sperme benzeyen sıvılar on iki küçük fıskiye gibi fışkırmaya başlamıştı. Bu ektoplazmaydı sanırım. Masa birdenbire odada fırladı. Neredeyse gözle görülmeyecek kadar hızla gidiyordu. Önünde duran biri yamyassı kesilirdi. İnsanın kafasını tırmalayan, acı ve itiraz dolu bir çığlık duyuldu. Bu kez Sara bağırmıştı. Bunu biliyordum. Sonra yazı masası duvara çarptı. Duvarı delip geçerken içeriye rüzgâr ve yağmur doldu. Masanın çubuklardan yapılmış olan kapağı yerinden çıkarak, eklemli bir dil gibi sarktı. Bütün çekmeler açılarak içlerinden, makaralar, yün yumakları, bitki ve hayvanları tanıtan kitaplar, orman rehberleri, yüksükler, not defterleri, şişler, kurumuş keçe uçlu kalemler fırladı. Ki onlardan, "Jo'nun kalıntıları," diye söz edebilirdi. Bütün bunlar, mezardan çıkarılmış bir tabuttan zalimce ortalığa saçılan kemikler ve tutam tutam saçlar gibi uçuştular.

Hırıltılı bir sesle, "Durun," dedim. "İkiniz de durun. Bu kadarı yeter."

Ama bunu onlara söylememe hiç gerek yoktu. Fırtına öfkeyle uğuldarken karımın harap olmuş atölyesinde yalnızdım şimdi. Çarpışma sona ermişti. Hiç olmazsa şimdilik.

Yere diz çökerek yeşil halıyı ikiye katladım. Lambanın kırık parçalarının çoğunu onun içine toplamaya çalıştım. Halının altında bir kapak vardı. Burası göle doğru inen arsanın yarattığı yokuşa oyularak yapılmış üçgen biçimi bir bodruma açılıyordu. Hissettiğim o çıkıntı kapağın menteşelerinden biriydi. O bodrumu biliyordum. Baykuşlara bakmak için oraya inmeyi de düşünmüştüm. Ama sonra olaylar birbirini izlemiş ve ben de bunu unutmuştum.

Kapakta, küçük çukurun içinde bir halka vardı. Onu yakaladım. Kapağın zorlukla açılacağını sanıyordum. Ama kolaylıkla yukarı kalktı. O anda aşağıdan yükselen koku donup kalmama neden oldu. Bur-

numa gelen küf ve çürük kokusu değildi. Hiç olmazsa en başta. Duyduğum 'Red'di. Jo'nun en sevdiği parfüm. Koku bir an etrafımı sardı, sonra da kayboldu. Onun yerini yağmur, kökler ve ıslak toprağın kokusu aldı. Hoş bir koku olmasa da lanet olasıca huş ağacının yanında, gölün kenarında burnuma bundan daha kötü kokular gelmişti.

Lambayı aşağıya tuttum. Işık üç dik basamağı aydınlattı. Enli bir gölge gördüm. Sonradan onun eski bir tuvalet olduğunu fark ettim. Bill'le Kenny Auster'in 1990 ya da 91'de onu buraya taşıdıklarını hayal meyal hatırladım. Plastiğe sarılarak şiltelerin üzerine yerleştirilmiş çelik kutular vardı bodrumda. Aslında bunlar çelik dosya dolaplarının çekmeleriydi. Ayrıca... eski plaklar ve kâğıtlar. Plastik bir torbaya konmuş sekizli teyp. Yanında eski bir radyo. Onun yanında bir tane daha. Ve köşede...

Basamağa oturarak ayaklarımı sarkıttım. Bir şey gölde burkulan ayağıma dokundu. Işığı dizlerimin arasından tuttum. Ansızın zenci bir çocuk gördüm. Ama o, gölde boğulan çocuk değildi. Bu yaşça ondan büyük ve daha iriydi. On iki ya da belki de on dört yaşındaydı. Boğulmuş olan çocuk olsa olsa sekizindeydi.

Bu çocuk bana dişlerini göstererek, hışırtıya benzeyen bir ses çıkardı. Gözbebekleri yoktu. Göldeki çocuğunki gibi. Gözleri bembeyazdı. Tıpkı bir heykelin gözlerine benziyordu. Ve çocuk başını sallıyordu. *"Aşağıya inme, beyaz adam. Bırak da ölüler huzur içinde yatsınlar."*

Ona, "Ama sen huzur içinde değilsin," diyerek ışığı üzerine tuttum. O an son derecede iğrenç bir şey gördüm. Bakışlarım vücudunu delip geçiyordu, ama ölünün içini de görebiliyordum. Ağzındaki dilin, çukurlarındaki gözlerinin ve kafatasındaki beynin çürümüş kalıntılarını. Sonra çocuk ortadan kayboldu. Şimdi orada, dönen tozların oluşturduğu helezonlardan biri vardı.

Lambayı havaya kaldırarak aşağıya indim. Aşağıda gölgeler sallanarak yukarıya doğru uzanıyordu sanki.

Bodrumun (aslında sürünerek ilerleyebileceğiniz küçücük bir yerdi) zeminine eşyaların toprağa değmemeleri için tahtalar döşenmişti. Şimdi su onların altından bir nehir gibi akıyordu. Yeteri kadar toprak sürüklendiği için burada sürünerek ilerlemek bile zordu. O parfüm kokusu tamamıyla kaybolmuştu. Bunun yerini nehir diplerine özgü o pis koku almıştı. Evet, bu şartlarda böyle bir şey olmaması gerekirdi. Bunu ben de biliyorum. Ama o koku etrafa yayılmıştı. Kül ve ateşin kasvetli hafif kokusu da buna karışıyordu.

Aradığım şeyleri hemen gördüm. Jo'nun ısmarladığı ve 1993'ün kasım ayında teslim aldığı plastik baykuşlar bodrumun kuzeydoğu köşesindeydi. Orada, meyilli tahta zeminle yukardaki atölyenin altı arasında sadece altmış santimlik bir yer vardı. Bill, "Tanrım," demişti. *"Onlar gerçek gibi duruyorlardı!"* Tanrım! Yaşlı adam haklıydı. Lambanın parlak ışığında, saydam plastiğe sarılarak boğulmuş gerçek kuşlar gibiydiler. Gözleri parlak nikâh halkalarının çerçevelediği siyah, iri bebeklerden oluşuyordu. Plastik tüyleri çam iğnelerinin koyu yeşil rengine boyanmıştı. Karınları ise kirli turuncumsu beyazdı. Şapırdayan, kayan tahtaların üzerinden onlara doğru süründüm. Lambanın ışığı kuşların aralarında sağa sola kayarak sallanıyordu. Çocuğun peşimde olup olmadığını düşünmemeye çalışıyordum. O da sürünerek beni izliyor muydu? Baykuşlara eriştiğim zaman düşünmeden başımı kaldırdım. Kafam atölyenin altındaki izolasyon levhasına çarptı. *"Evet, için bir defa vur. Hayır, için iki defa."*

Parmaklarımı baykuşların üzerine sarılmış olan plastiğe geçirerek onları kendime doğru çektim. Buradan bir an önce çıkmak istiyordum. Altımdan suların aktığı duygusu tuhaf ve kötüydü. Yangın kokusu da öyle. Üstelik içersi ıslak olduğu halde koku iyice artmıştı. Ya atölye yanıyorsa, diye düşündüm. Ya Sara burayı tutuşturmanın bir yolunu bulduysa? Fırtınanın neden olduğu çamurlu dere bacaklarımı ve karnımı ıslatsa da orada kavrulabilirdim.

Baykuşlardan birinin plastik bir kaidesi olduğunu gördüm. Herhalde veranda ya da balkona oturmak ve kargaları korkutmak için hayatım! Diğerinin kaidesi ise kaybolmuştu. Bir elimde lamba, diğe-

rinde baykuşların bulunduğu plastik torba geri geri kapağa doğru sürünerek gittim. Başımın yukarsında göğün her gürleyişinde yüzümü buruşturuyordum. Biraz ilerlediğim sırada plastiği yerinde tutan ıslak bant kalktı. Kaidesi olmayan baykuş bana doğru yavaş yavaş eğildi. Siyah-altın gözleri sanki benim gözlerimin içine dikkatle bakıyordu.

Hava dalgalandı ve burnuma içimi rahatlatan o hafif koku geldi. Red parfümünün kokusu. Baykuşu kafasındaki boynuz gibi tüylerinden çektim ve tepe üstü çevirdim. Kuşun kaidesine oturması için iki çıkıntı vardı. Aralarında da bir boşluk. Oraya, elimi baykuşun karnına sokup onu kapmadan önce bile tanıdığım o küçük teneke kutu sokulmuştu. Kutunun önüne ışığı tuttum. Neyi göreceğimi biliyordum. Buraya yaldızlı, eski tip bir yazıyla, "Jo'nun Tuhafiyesi" yazılmıştı. Karım bu kutuyu antika satılan bir yerde bulmuştu.

Kutuya baktım. Kalbim hızla çarparken yukarda gök gürlüyordu. Tepemdeki kapak açıktı. Ama yukarı çıkmayı unutmuştum bile. Teneke kutudan başka her şeyi unuttuğum gibi. Kutuyu elimde tutuyordum. Bu bir sigara kutusu büyüklüğündeydi, ama onun kadar derin değildi. Parmaklarımı açtım. Kutunun kapağını kavradım ve açtım.

Kutunun içinde steno defterleri vardı. Notlar ve karakter listeleri için kullandığım şu telli defterlerden. Üzerlerine lastik bant geçirilmiş, üstlerine de katlanmış kâğıtlar konulmuştu. En üstte ise parlak siyah bir kare vardı. Ancak onu alıp lambanın yakınına tutuncaya kadar bir fotoğraf negatifi olduğunu anlayamadım.

Bu tabii ters, hayalet gibi ve turuncumsuydu. Jo'nun iki parça gri mayosunu gördüm. Ellerini başının arkasında kavuşturmuş, raftta ayakta duruyordu.

"Jo," dedim. Ondan sonra başka bir şey söyleyemedim. Gözyaşları boğazımın tıkanmasına neden oldu. Negatifi bir dakika elimde tuttum. Onunla olan bağı kaybetmek istemiyordum. Sonra onu tekrar kutuya, steno defterlerinin ve kâğıtların üzerine koydum. Karım 1994'te Sara'ya bunlar için gelmişti. Kâğıtları, defterleri toplayıp mümkün olduğu kadar ustalıkla saklamak amacıyla. Arka verandadan baykuşları almış, onları buraya getirmişti. (Frank oradaki kapının çarpılarak kapandığını duymuştu.) Karımın baykuşlardan birinin kaidesini çıkarıp

teneke kutuyu içine yerleştirdiğini görür gibi oldum. Sonra iki kuşu da plastiğe sarmış ve buraya indirmişti. O sırada ağabeysi arabanın kaportasına oturmuş, sigara içmiş ve titreşimleri hissetmişti. O kötü titreşimleri. Jo'nun bunu neden yaptığını tam anlamıyla öğrenebileceğimi sanmıyordum. Ya da o sıradaki ruh halini... Ama Jo'nun eninde sonunda buraya gelmeyi başaracağıma inandığı kesindi. Yoksa negatifi bırakmazdı.

Kâğıtlar *Castle Rock Call* ve *Weekly News*'un kupürlerinin fotokopileriydi. *New*'ın *Call*'dan daha önce yayınladığı anlaşılıyordu. Her kupürün üzerine karım o düzgün yazısıyla tarihleri atmıştı. En eski kupür 1865 yılındandı. Başlıkta BİRİ DAHA SAĞ SALİM YUVASINA DÖNDÜ yazılıydı. Buraya geri dönen otuz iki yaşındaki adamın adı Jared Devore'du. Birdenbire beni şaşırtan şeylerden birini anladım. Kuşakların birbirlerini tutmamaları meselesini. Orada, tahtanın üzerine çökmüş, lambanın ışığı o eski tip yazıyı aydınlatırken aklıma Sara Tidwell'in bir şarkısı geldi. *"İhtiyarlar bunu yaparlar. Gençler de. İhtiyarlar gençlere yol gösterirler..."*

Sara ve Red-Tops, Castle Rock'a geldikleri ve Tidwell'in Çayırı diye tanımlanacak düzlüğe yerleştikleri sırada Jared Devore altmış yedi, altmış sekiz yaşındaydı. Yaşlı ama sağlıklıydı. İç Savaş gazisiydi. Gençlerin kendilerine örnek aldıkları ve hayranlık duydukları tipte yaşlı bir adam. Ve Sara'nın şarkısı da doğruydu. Yaşlılar, gençlere yol gösteriyorlardı.

Onlar tam olarak ne yapmışlardı?

Sara ve Red-Tops'la ilgili kupürler bunu açıklamıyordu. Zaten onlara çarçabuk bir göz atmıştım. Ama yazılara hâkim olan hava yine de beni etkiledi. Bunu 'devamlı, dostça bir aşağılama' diye tanımlayabilirim. Red-Tops, 'Bizim Güneyli karakuşlarımız'dı. 'Ritmik zencilerimiz.' Hepsi de, 'uysal kimseler'di. Sara ise 'şahane bir zenci kadını'ydı. 'Geniş burunlu, dolgun dudaklı ve zarif alınlı'ydı. 'O hayvani sevinci, gürültülü kahkahası ve neşeli tebessümüyle hem erkekleri, hem de kadınları etkiliyor'du.

Bunlar, "Tanrı bizi korusun!" röportajlarıydı. Lehte şeylerdi. Tabii 'uysal kimseler' lafına aldırmazsanız.

Kupürleri çabucak karıştırdım. 'Bizim Güneyli karakuşlarımız'ın buradan hangi şartlar altında ayrıldıklarını açıklayacak bir şeyler arıyordum. Ama hiçbir şey bulamadım. Onun yerine *Call*'ın bir kupürünü buldum. Bu haber 19 ("On dokuz in" diye düşündüm.) Temmuzda yayınlanmıştı. Başlıkta USTA REHBER VE BEKÇİ KIZINI KURTARAMADI yazılıydı. Açıklandığına göre Fred Dean, TR'nin doğu tarafında iki yüz kişiyle birlikte söndürülmesi kolay olmayan yangınla savaşıyordu. Sonra rüzgâr birdenbire yön değiştirmiş ve yangın gölün daha önce güvenli olduğu düşünülen kuzey ucunu tehdit etmeye başlamıştı. O sırada pek çok yerlinin orada balık ve av için yaptırdıkları küçük kulübeler bulunuyordu. (Bu kadarını ben de biliyordum.) Oradaki topluluğun bir marketi ve bir de adı vardı. Halo Koyu. Fred'in karısı Hilda kocası yangınla boğuşurken ikiz çocukları William'la Carla'yı alıp oraya gitmişti. Çocuklar o sırada üç yaşındaydı. Pek çok adamın eşleri ve çocukları Halo Koyu'ndaydı.

Gazetenin yazdığına göre rüzgâr yön değiştirdiği için yangın çabuk yayılmıştı. Birbirini izleyerek yaklaşan patlamalar gibi! Halo Koyunda duruma el koyacak hiçbir erkek yoktu. Kadınlar ya bu işi başaracak halde değillerdi ya da bunu yapmak istemiyorlardı. Onun yerine paniğe kapıldılar. Arabalarına koşarak çocuklarını ve eşyalarını içine doldurdular. Oradaki tek yolu da böylece taşıtlarıyla tıkadılar. Alevler homurdanarak yaklaşırken eski araba ya da kamyonlardan biri bozuktu. Yangın nisanın sonundan beri yağmur görmemiş ormanda yayılıyordu. Orada bekleyen kadınlar yollarının kapanmış olduğunu anladılar.

Gönüllü yangın savaşçıları zamanında yetişti. Fred Dean sonunda karısına ulaşabildi. Bir grup kadın bozulmuş olan büyük bir Ford arabayı yolun kenarına itmeye çalışıyordu. Fred karısının yanına koştuğu zaman korkunç bir şeyi fark etti. Bill, arabanın arkasında yerde yatıyor, mışıl mışıl uyuyordu. Ama Carla ortalarda yoktu. Hilda aslında ikizleri arabaya bindirmişti. Çocuklar arka kanepeye oturmuş ve her zaman yaptıkları gibi el tutuşmuşlardı. Ama erkek kardeşi yere kayıp uykuya daldıktan sonra annesi meşgulken Carla kulübeye dönmüştü. Bir oyuncağını ya da bebeğini hatırlamış ve onu almaya gitmişti her-

halde. O sırada annesi de eski DeSoto'nun direksiyonuna geçmiş ve bebeklere tekrar bakmadan oradan uzaklaşmıştı. Carla Dean ya hâlâ Halo Koyundaydı ya da yürüyerek yoldan yukarı çıkıyordu. Ama her iki durumda da alevler onu yakalayacaktı.

Yol bir taşıtı döndüremeyecek kadar dardı. Çok da kalabalık. Arabalardan birini doğru yöne çevirmek imkânsızdı. Bu nedenle kahraman Fred Dean dumanlardan kararmış olan ufka doğru koşmaya başladı. Orada dumanların arasında turuncu kurdele gibi alevler pırıldamaya başlamışlardı bile. Rüzgârın sürüklediği yangın ağaçların tepelerini tutuşturarak bir sevgili gibi adama doğru koşuyordu.

Tahtanın üzerinde diz çökmüş, lambanın ışığında bunları okuyordum. Aynı anda duman ve is kokusu yoğunlaştı. Öksürdüm... Ağzımda ve boğazımda beliren suyun metalik tadı öksürüğümü yarıda kesti. Yine, bu kez karımın atölyesinin altındaki bodrumda, diz çökmüş halde boğuluyor gibi oluyordum. Tekrar eğilip öğürdüm, ama ancak biraz tükürebildim.

Döndüm ve gölü gördüm. Gerdanlı dalgıç kuşları puslu yüzeyinde bağrışıyorlardı. Sıra halinde bana doğru geliyor ve kanatlarını suya vuruyorlardı. Mavi gökyüzü gözükmüyordu. Hava mangal kömürü ve barut kokuyordu. Gökyüzünden küller yağmaya başlamıştı. Dark Score gölünün batı kıyısı alev alev yanıyordu. Zaman zaman gövdelerinin içi boş olan ağaçlar patlarken boğuk gümbürtüler duyuluyordu. Sesleri denizin altında atılan patlayıcılarınkine benziyordu.

Yere baktım. Bu hayalden kurtulmak istiyordum. Bir iki dakika sonra bunun hayal olmaktan çıkacağını, Kyra'yla Fryeburg Panayırına yaptığımız yolculuk kadar gerçek olacağını biliyordum. Ama altın gözlü bir baykuş yerine, bir çocuğun parlak mavi gözlerine bakıyordum. Kızın yüzü her sabah tıraş olurken aynada gördüğüm suratım kadar belirgindi. Çocuğu iyice görüyordum.

Kız, Kyra yaşlarındaydı. Ama ondan daha tombuldu. Saçları da sarı değil, siyahtı. Perçemler ikizinin çok uzaklardaki 1998 yılının sonunda kirlaşmaya başlayan saçlarıyla aynı tondaydı. Bu çocuk, biri onu cehennemden çıkarmadıkça o yılı hiç göremeyecekti. Kızın arkasında beyaz ipek bir elbise, ayaklarında da diz-

lerine kadar gelen kırmızı çoraplar vardı. Kollarını bana doğru uzatmış, "Baba, baba!" diye bağırıyordu.

Ona doğru birkaç adım atıyordum. Ama müthiş bir sıcaklık beni bir an oradan uzaklaştırıyordu. O zaman, durumu anlıyor, burada hayalet benim, diye düşünüyordum. Çünkü Fred Dean koşarak benim içimden geçmişti. Çocuk, "Baba," diye bağırıyordu. Ama koşan adama, bana değil. "Baba!" Bill onu öperken kız beyaz ipek elbisesinin ve tombul yüzünün kurum içinde kalmasına aldırmıyordu. Yukardan kurum yağıyordu. Gerdanlı dalgıçlar kanat çırparak kıyıya yaklaşıyor ve tiz seslerle bağrışıyorlardı. Yas tutar gibi.

Fred, Carla'yı kucağına alırken çocuk, "Baba, alevler yaklaşıyor," diye ağlıyordu.

Adam, "Biliyorum," diyordu. "Cesur olmalısın. Bize bir şey olmayacak, tatlım. Ama cesur olmalısın."

Yangın yaklaşmıyordu... oraya ulaşmıştı bile. Koyun doğu ucu tamamıyla alevler içindeydi. Ve şimdi bu tarafa doğru geliyor, erkeklerin av mevsiminde ve buzda balık avlama sırasında sarhoş olup yatmaktan hoşlandıkları kulübeleri teker teker yutuyordu. Al LeRoux'un kulübesinin arkasında Marguerite'in o sabah astığı çamaşırlar yanıyordu. Pantolonlar, elbiseler, iç çamaşırları. Çamaşır ipleri de alevden çizgilere dönüşmüştü. Yapraklar ve ağaç kabukları yağmur gibi yağıyordu. Yalan bir kehribar Carla'nın ensesine dokunuyor ve kız can acısıyla bağırıyordu. Fred elini vurarak kıvılcımı söndürüyor ve kızını yokuştan göle doğru indiriyordu.

Ben, "Bunu yapma!" diye bağırıyordum. Bütün bunları değiştirmenin benim için imkânsız olduğunun farkındaydım. Ama yine de adama bağırıyor, her şeyi değiştirmeye çabalıyordum. "Onunla savaş! Tanrı aşkına, onunla savaş!"

Dean'lerin kulübesinin yeşil tahta damlı kulübesi alev alırken, Carla beni işaret ederek, "Kim o adam, baba?" diye soruyordu.

Fred kızının işaret ettiği tarafa bakıyor ve adamın suratında suç dolu bir ifadenin belirdiğini görüyordum. O ne yaptığını

biliyordu! İşin en feci yanı da buydu. Benliğinin ta derinlerinde Sokak'ın sona erdiği bu Halo Koyunda ne yaptığını kesinlikle biliyor ve birinin yaptıklarına tanık olmasından korkuyordu. Ama hiçbir şey görmüyordu.

Yoksa... görüyor muydu? Fred'in gözleri sanki bir şeyi fark etmiş gibi bir an kuşkuyla irileşiyordu. Belki de gördüğü helezonlar çizen havaydı. Yoksa benim varlığımı mı seziyordu? Gerçek bu muydu? Bu cehennemde soğuk bir rüzgâr estiğini mi hissediyordu? Karşı çıkan ellere benzer bir şey? Sertleşmesi durumunda onu engelleyecek eller? Sonra Fred başını çeviriyor ve Dean'lerin kısa iskelesinin yanından suya giriyordu.

"Fred!" diye haykırıyordum. "Tanrı aşkına! Çocuğuna bir bak! Karının ona o beyaz ipek elbiseyi giydirmesi bir rastlantı mı sence? Çocukların oynarken giydikleri elbiselere benziyor mu hiç?

Carla, "Baba neden suya giriyoruz?" diye soruyordu.

"Yangından kaçmak için, tatlım."

"Ama ben yüzemem ki, baba!"

Fred, "Yüzmene gerek yok," diye cevap veriyordu. Bu sözler insanın kanını donduracak gibiydi! Çünkü bu bir bakıma yalan değildi. Carla'nın yüzmesine gerek kalmayacaktı. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Ama hiç olmazsa Fred'in yöntemi Normal Auster'inkinden daha merhametli gibiydi. Yani sıra Normal'e geldiğinde onun uygulayacağı yöntemden. Gıcırdayan el tulumbası ve litrelerce buz gibi sudan.

Çocuğun beyaz elbisesi suda yüzerken beyaz bir zambağa benziyordu. Carla'nın kırmızı çorapları suda ışıl ışıldı. Çocuk babasının boynuna sarılmıştı. Şimdi kaçan gerdanlı dalgıç kuşlarının arasına giriyorlardı. Kuşlar güçlü kanatlarıyla göle vuruyor, suları köpürtüyor, babayla kızına korku dolu kızıl gözleriyle bakıyorlardı. Gökyüzü kaybolmuş, hava dumanlar yüzünden ağırlaşmıştı. Ben de yalpalayarak onların peşinden suya giriyordum. Suları şıpırdatmıyor, arkamda hiçbir iz bırakmıyordum. Şimdi gölün sadece doğu değil, kuzey kıyısı da yanıyordu. Fred Dean sanki bir vaftiz töreni varmış gibi kızını daha derin sula-

ra doğru götürürken etrafımızda alevli bir hilal oluşuyordu. Ne var ki, adam hâlâ kendi kendine Carla'yı kurtarmaya çalıştığını söylüyordu. Sadece onu kurtarmaya. Hilda'nın da bütün yaşamı boyunca kendi kendine çocuğun bir oyuncağını almak için kulübeye döndüğünü, Carla'yı orada kasten bırakmadığını söyleyeceği gibi. Onu, bir zamanlar ağza alınmayacak bir şey yapmış olan babasının beyaz elbisesi ve kırmızı çoraplarıyla bulması için bu yola başvurduğunu kendi kendine inkâr edeceği gibi. Bu geçmişti. 'Ego' ülkesi. Ve burada babaların günahlarının kefaretini çocukları ödüyordu. Henüz ortaya çıkmamış olan yedi kuşağa kadar.

Fred, Carla'yı daha derinlere götürüyor ve kız bağırmaya başlıyordu. Çocuğun feryatları gerdanlı dalgıç kuşlarının çığlıklarına karışırken adam dehşet içinde haykıran çocuğunu dudaklarından öperek susturuyordu. "Seni çok seviyorum, tatlım. Baban, Carla'sını çok seviyor." Sonra küçük kızı sulara doğru indiriyordu. Demek ki bu çocuğun tümüyle suya battığı bir vaftiz olacaktı. Ama kıyıda 'Nehirde Toplanalım mı?' ilahisini söyleyen bir koro yoktu. Kimse, 'Halleluya!' diye bağırmıyordu. Ve Fred, çocuğunun tekrar suyun yüzüne çıkmasına izin vermiyordu. Carla, kurbanlık beyaz elbisesinin içinde deli gibi çırpınıyor, adam bir dakika sonra ona bakamayacağını anlıyordu. Onun yerine gölün üzerinden batıya, yangının ulaşmadığı kıyıya bakıyordu. (Hiçbir zaman da erişmeyecekti.) Gökyüzü orada hâlâ masmaviydi. Küller Fred'in etrafına kara bir yağmur gibi yağıyordu. Carla, ellerinin altında deli gibi çırpınırken adamın gözlerinden yaşlar akıyordu. Çocuk kendisini boğan o ellerden kurtulmaya çalışırken Fred kendi kendine, "Bu bir kaza," diyordu. "Korkunç bir kaza. Clara'yı göle götürdüm. Çünkü onu götürebileceğim tek yer orasıydı. Geride kalan tek yer. Ama kızım paniğe kapılarak çırpınmaya başladı. Islanmış, kayganlaşmıştı. Onu sıkıca tutmama rağmen ellerimin arasından kaydı. Sonra..."

Bir hayalet olduğumu unutuyor, "Kia!" diye bağırıyordum. "Dayan, Ki!" Çocuğa uzanıyor, onun dehşet dolu yüzünü, yuvalarından uğramış olan mavi gözlerini görüyordum. Küçük bir gül

goncasına benzeyen ağzından bir dizi gümüşümsü hava kabarcığı Fred'in boğazına kadar durduğu suyun yüzeyine çıkıyordu. Adam, kızını dibe batırıyor ama o arada onu kurtarmaya çalıştığını tekrarlıyordu. "Tek yol bu. Onu kurtarmaya çalışıyorum. Tek yol bu." Ben tekrar tekrar çocuğa erişmek için çabalıyorum. "Çocuğum, kızım, Kia'am." (Tüm kız ve erkek çocukların hepsinin adı Kia. Onlar benim çocuklarım.) Ve her seferimde kollarım Carla'nın vücudundan geçiyordu. Ama daha kötüsü de vardı. Çok daha kötüsü. Çocuk şimdi bana uzanıyordu. Lekeli kolları suda yüzüyor, onu kurtarmam için yalvarıyordu. Uzanan elleri benimkilerin içinden kayıyordu. Dokunamıyorduk. Çünkü, ben şimdi bir hayalettim. Ben bir hayalettim. Çocuğun çırpınışları yavaşlarken onu kurtaramayacağımı anlıyordum. Ah...

Nefes alamıyordum. Boğuluyordum.

İki büklüm bir şekilde ağzımı açtım ve bu kez gölün suları dışarı fışkırdı. Dizlerimin yanında tahtadan yatan plastik baykuş sırılsıklam oldu. "Jo'nun Tuhafiyesi" yazılı kutuyu göğsüme bastırdım. İçindekilerin ıslanmalarını istemiyordum. Bu hareket tekrar öğürmeme neden oldu. Şimdi soğuk su yalnız ağzımdan değil, burnumdan da fışkırıyordu. Derin bir nefes aldım ve suları tükürdüm.

"Bu artık sona ermeli," dedim. Ama zaten bu *son*du. Şu ya da bu şekilde. Çünkü Kyra sonuncuydu.

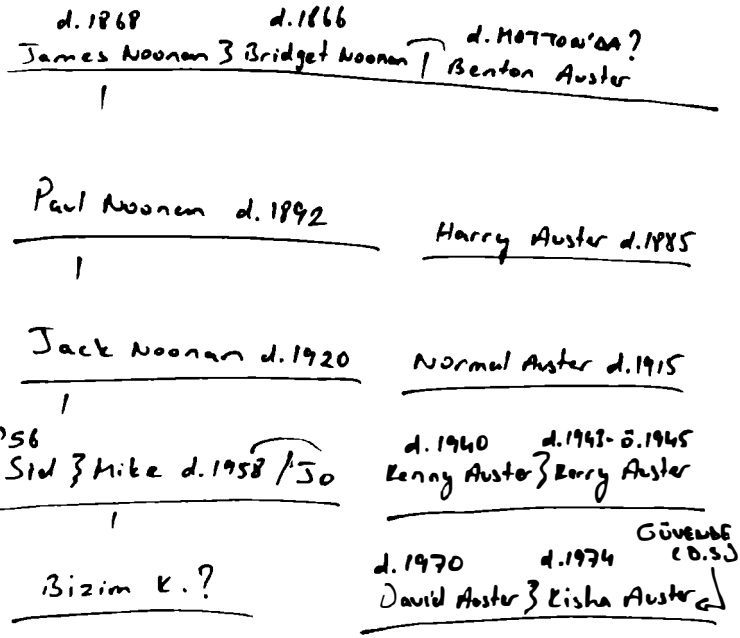
Basamaklardan atölyeye çıkarak karmakarışık yere oturdum. Dışarda gök gürlüyor, yağmur yağıyordu. Fakat bana fırtınanın şiddeti artık geçmeye başlamış gibi geliyordu.

Bacaklarımı delikten sarkıtarak dinlendim. Burada artık bileklerime dokunacak hortlaklar yoktu. Bu gerçeği nasıl anlamıştım, bilmiyorum. Steno defterlerini bir arada tutan lastik bandı çıkardım. İlkini açarak, sayfaları karıştırdım. Her tarafı hemen hemen Jo'nun el yazısıyla doluydu. Ayrıca araya yazı makinesinde tek arayla yazılmış satırlarla dolu kâğıtlar katlanarak sıkıştırılmıştı. Bunlar karımın 1993-94 yıllarında TR'ye gizlice yaptığı yolculukların ürünüydü. Çoğu kısa kısa notlardı. Bir de banda alınmış notlar da yazılmıştı. Belki de o kasetler hâlâ aşağıda, bodrumdaydı. Belki de sekizli teybin içindey-

di. Artık onlara ihtiyacım yoktu. Zamanı gelince -tabii gelirse- bütün hikâyenin büyük bir bölümünü burada bulacağımdan emindim. Ne olmuştu? Kim ne yapmıştı? Bu nasıl örtbas edilmişti? Ama şimdi bunların hiçbirine aldırmıyordum. Şu anda Kyra'nın güvende olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Çocuk daima güvende olmalıydı. Bunu yapmanın bir tek yolu vardı.

"Hareketsiz yat."

Lastik bandı, tekrar steno defterlerinin üzerine geçirmeye çalıştım. Aynı anda bakmadığım diğer defter ıslak elimden kayıp yere düştü. İçinden yeşil, yırtık bir kâğıt parçası fırladı. Onu aldım. Üzerinde birtakım adlar ve tarihler vardı!

Bir an içinde yaşadığım o tuhaf ve yoğunlaşmış hayal âleminden uyandım. Dünya alışık olduğum boyutlarına kavuştu. Ama renkler ne-

dense çok parlak, eşyalar da fazla *belirgindi*. Kendimi savaş alanında, her şeyi olduğu gibi gösteren parlak, beyaz bir fişeğin aydınlattığı bir asker gibi hissettim.

Babamın ailesi Neck'tendi. Bu bakımdan haklıydım. Buna göre dedemin babası James Noonan'dı ve hiçbir zaman Jared Devore'la 'aynı kaba etmemişti.' Max Devore bu sözleri Mattie'ye söylediği sırada yalan söylüyordu... ya ona yanlış bilgi vermişlerdi... ya da aklı karışmıştı. Seksen yaşına gelen insanların akılları çoğu zaman karışırdı. Devore gibi kafası hâlâ iyi çalışan biri bile zaman zaman olayları karıştırabilirdi. Gelgelelim adam yine de fazla yanılmış sayılmazdı. Çünkü bu kâğıda karalanmış olan secereye göre dedemin babasının bir ablası vardı. Bridget Noonan. Ve Bridget... Benton Auster'la evlenmişti.

Parmağım bir aşağıdaki satıra kaydı. Harry Auster. Benton ve Bridget Noonan'ın 1885'te dünyaya gelen çocukları.

"Tanrım..." diye fısıldadım. "Kenny Auster'in dedesinin büyükbabası dedemin büyükbabasının eniştesiymiş. O da o gruptan. O adamlar ne yaptılarsa Harry Auster da onlarla berabermiş. İşte aradaki bağ bu.

Ani ve korkunç bir dehşetle Kyra'yı düşündüm. Çocuk neredeyse bir saatten beri evde yalnızdı. Nasıl böyle ahmakça davranabilmiştim? Ben atölyenin altındayken eve birileri girmiş olabilirdi. Sara amacına ulaşmak için birini kullanabilirdi...

Sonra bunun doğru olmadığını anladım. Katiller ve çocuk-kurbanları arasında kan bağı vardı. Artık kan sulanmıştı. O nehir hemen hemen denize erişmişti. Bill Dean vardı, ama o Sara Laughs'a yaklaşmıyordu. Sonra Kenny Auster. O da ailesini alıp Taxachusetts'e götürmüştü. Ki'nin kan bağı olan en yakın akrabaları -annesi, babası ve büyükba- bası- hepsi ölmüştü.

Geride sadece ben kalmıştım. Bir bende o kan vardı. Bu işi sadece ben yapabilirdim. Ancak...

Eve mümkün olduğu kadar hızla koşmaya çalıştım. Islak yolda kayıyor, sendeliyordum. Çocuğun güvende olduğunu anlamak için çırpınıyordum. Sara yaşlılardan ne kadar titreşim alırsa alsın çocuğa zarar veremeyecekti. Bundan emindim... Ama yanılıyorsam?

Ya yanılıyorsam?

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ki onu bıraktığım gibi yan yatmış mışıl mışıl uyuyordu. Kirli, küçük köpeğini çenesinin altına sıkıştırmıştı. Oyuncak, kızın boynunu kirletmişse de onu Ki'den almaya içim el vermemişti. Çocuğun gerisinde, solda banyonun açık kapısından musluktan küvete damlayan suyun düzenli şıpırtısı geliyordu. *Şıp-şap-şıp.* Serin rüzgâr ipek gibi etrafımı sarıyor, yanağımı okşuyor ve sırtımın hiç de kötü olmayan bir biçimde ürpermesine yol açıyordu. Oturma odasında Bunter'in çıngırağı hafifçe şıngırdadı.

Sara, *"Su hâlâ sıcak, tatlım,"* diye fısıldadı. *"Onun dostu, onun babası ol! Haydi bekleme! İstediğimi yap! İkimizin de istediği şeyi!"*

Ve ben bunu yapmak *istiyordum.* Herhalde Jo başlangıçta bu yüzden beni TR'ye ve Sara Laughs'a yaklaştırmamaya çalışmıştı. Hamileliğini de bu nedenle gizlemişti. Bana şimdi içimde sanki bir vampir keşfetmişim gibi geliyordu. Talk-şov vicdanı ve baş yazı ahlakı konusunda ne düşündüğüne aldırmayan bir şey. Bu yanım sadece Ki'yi banyoya götürmemi ve onu suyun altında tutmayı istiyordu. Kırmızı kenarlı beyaz kurdelelerin Carla Dean'in beyaz elbisesi ve kırmızı çorapları gibi suyun altında pırıldamalarını seyretmeyi. Onun ve babasının etrafında bütün ağaçlar yanarken olduğu gibi. Bir yanım, hesabın son taksidini memnunlukla ödeyecekti.

"Sevgili Tanrım..." diye mırıldanarak titreyen elimle yüzümü sildim. "O kadın pek çok oyun biliyor! Kahretsin çok da güçlü!"

Banyonun kapısı ben içeri giremeden suratıma kapanmaya çalıştı. Ama onu ittim. Bu kez karşı koymadan açıldı. Ecza dolabının kapağı arkaya çarparken ayna duvara vurarak kırıldı. Raflardaki ilaçlar suratıma doğru uçsa da bu öyle tehlikeli bir saldırı değildi. Bu seferki silahlar diş macunu tüpleri, diş fırçaları, plastik şişeler ve birkaç buğu aletinden oluşuyordu. Küvetin dibindeki tapayı çektim. Su guruldayarak akarken Sara'nın hayal kırıklığıyla bağırdığını duydum. Sesi hafifti. Çok hafifti. Tanrım! TR'de bir yüzyıl içinde çok kişi boğulmuştu. Ama yine de bir an su hâlâ işe yarayacak kadar derinken tıkacı tekrar yerine sokmak için inanılmaz bir istek duydum. Ancak onun yerine tapayı zincirinden koparıp koridorun dibine fırlattım. Ecza dolabının kapağı tekrar kapandı ve geride kalan ayna kırıkları da yere uçtu.

Sara'ya, "Kaç kurbanın oldu?" diye sordum. "Carla Dean, Kerry Auster ve Jo'yla benim Kia'mız dışında? İki? Üç? Beş? Huzura kavuşmadan önce daha kaç kurban istiyorsun?"

Cevabı hemen aldım. *"Hepsini!"* Bu sadece Sara'nın sesi değildi. Ona benim sesim de karışıyordu. İçime girmişti. Bir hırsız gibi bodrumdan yukarı tırmanmıştı... Ve ben şimdiden, küvet boş olsa ve su tulumbası da şu ara çalışmasa bile göl yerli yerinde duruyor, diye düşünmeye başlamıştım bile.

O ses yine, *"Hepsini!"* diye bağırdı. *"Hepsini tatlım!"*

Tabii ya... hepsinin öldürülmesi gerekiyordu. Bu olmadıkça Sara Laughs huzura kavuşamayacaktı.

"Senin huzura kavuşmana yardım edeceğim," dedim. "Söz veriyorum."

Küvetin dibindeki son su birikintisi döne döne akıp gitti... Ama fikrimi değiştirirsem de göl vardı... Her zaman vardı. Banyodan çıkarak tekrar Ki'ye baktım. Çocuk hiç kımıldamamıştı. Sara'nın burada benimle beraber olduğu duygusu da kaybolmuştu. Bunter'in çıngırağı da şıngırdamıyordu artık. Ama yine de endişeliydim. Küçük kızı yalnız bırakmak istemiyordum. Ne var ki işimi tamamlayacaksam oradan ayrılmam şarttı. Beklemem doğru olmayacaktı. Fırtına var ya

da yok ilçe ve eyalet polisleri eninde sonunda geleceklerdi. Ağaçlar devrilmiş olsun, olmasın.

Evet ama...

Koridora çıkarak endişeyle etrafıma bakındım. Gökgürültüleri o eski şiddetini kaybediyordu. Rüzgâr da öyle. Ama gücünü kaybetmeyen bir şey vardı. Bir şeyin beni gözetlediği duygusu. Sara olmayan birinin. Olduğum yerde bir iki dakika durdum. Kendi kendime, buna iyice gerilen sinirlerimin neden olduğunu söylemeye çalışıyordum. Sonra koridordan antreye gittim.

Verandanın kapısını açtım... Ve tekrar çabucak etrafıma bakındım. Kitaplığın diğer tarafına bir şeyin ya da birinin saklandığını sanıyordum. Belki bir silüetin. Hâlâ toz kapanını isteyen bir şeyin. Ama geride kalmış olan tek silüet, tek gölge bendim. Gördüğüm tek hareket de pencerelerden akan yağmur sularının titrek hafif gölgeleriydi.

Verandadan bahçe yoluna inerken yağmur hâlâ beni tekrar ıslatacak kadar şiddetle yağıyordu. Buna aldırmadım. Kısa bir süre önce küçük bir kızın boğulduğuna tanık olmuştum. Benim boğulmama da ramak kalmıştı. Ve yağmur gereken şeyi yapmama engel olamayacaktı. Arabamın tepesini çökerten dalı alıp bir yana attım. Ve Chevrolet'nin arka kapısını açtım.

Slips'n Greens'den aldığım şeyler hâlâ arka kanepede duruyordu. Lila Proulx'un bana verdiği bezden torbanın içinde. Budama bıçağı ve küçük el küreği görünüyordu. Ama üçüncü şey plastik bir torbanın içindeydi. Lila, "Bunu özel bir poşete koyayım mı?" diye sormuştu. "Dikkatli davranırsan sonradan üzülmezsin." Ve daha sonra ben dükkândan çıkarken Kenny'nin köpeği Böğürtlen'in martıları kovalamasından söz ederek neşeyle gülmüştü. Fakat bu gülme gözlerine hiç yansımamıştı. Belki de Dünyalılarla Marslıları birbirlerinden böyle ayırt edebiliyordunuz. Marslıların gözlerinin içi hiçbir zaman gülmüyordu.

Rommie'yle George'un hediyesi arabanın ön koltuğundaydı. Benim Max Devore'un oksijen maskesi sandığım şey. Birdenbire bodrumdaki işçiler konuşmaya başladılar. Hiç olmazsa mırıldanmaya.

Eğildim, maskeyi esnek kayışından tutarak aldım. Bunu neden yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onu torbaya atarak arabanın kapısını hızla kapattım. Demiryolu traverslerinden oluşan basamaklardan göle doğru inmeye başladım. O arada verandanın altındaki boşluğa girdim. Oraya her zaman bazı alet ve edevatı koyardık. Verandanın altında kazma yoktu. Ama oraya konulmuş olan kürek mezar kazma işine yarayacak gibiydi. Rüyama uyarak Sokak'tan aşağı indim. Jo'nun bana orayı göstermesine hiç gerek yoktu. Yeşil Kadın ta başından beri bana orayı işaret ediyordu. Öyle olmasaydı ve Sara Tidwell de pis pis kokmasaydı bile orayı yine de bulurdum sanırım. Galiba beni hayaletlerle dolu olan kalbim oraya götürürdü.

Benimle alına benzeyen gri kayanın koruduğu yol arasında biri duruyordu. Ben demiryolu traversinden yapılmış son basamakta duraklayınca o da çok iyi tanıdığım o hırıltılı sesle konuşmaya başladı.

"E, pezo, fahişen nerede?"

Devore şakır şakır yağan yağmurda, Sokak'ta duruyordu. Ama o odunculara özgü kılığı; yeşil flanel pantolon, kareli gömlek ve rengi solmuş mavi kuzey askeri kepi kupkuruydu. Çünkü yağmur onun üzerine değil, daha çok içine yağıyordu. Katı bir cisim gibi gözükse de ancak Sara kadar gerçekti. Onun karşısına dikilmek için yoldan inerken kendi kendime bunu hatırlatıyordum. Ama kalp atışlarım gitgide hızlanıyor, üzerine keçe geçirilmiş bir çekiç gibi gümbürdüyordu.

Hortlağın arkasında Jared Devore'un kılığı vardı. Oysa o Jared Devore değildi. Onun torununun oğlu Max'di. Yaşamına kızak hırsızlığıyla başlayan ve bunu intiharla sona erdiren adam... Ama bunu yapmadan önce gelininin öldürülmesi işini ayarlamıştı. Çünkü genç kadın, onun çok istediği bir şeyi almasına engel olmak cüretini göstermişti.

Max'a doğru ilerledim. O beni engellemek için yolun ortasına geldi. Hortlaktan etrafa yayılan o soğuğu hissettim. Burada tam tamına izlenimlerimi anlatmaya, ayrıntıları mümkün olduğu kadar hatırlamaya çalışıyorum. Evet, ondan etrafa yayılan soğuğu hissettim. Ve

evet, karşımdaki gerçekten Max Devore'du. Ancak, bir kıyafet balosuna giderken oduncu kılığına girmiş gibiydi. Herhalde oğlu Lance doğduğu sırada bu haldeydi. Yaşlı ama sağlıklı. Gençlerin hayranlık duyacakları, onu örnek alacakları biri. Ve şimdi, düşünceler onları davet etmiş gibi arkasında ışıltılar belirdi. Hayaletler belli belirsiz ve yolu kapayacak şekilde duruyorlardı. Jared'le Fryeburg Panayırında olan hortlaklardı bunlar. Artık içlerinden bazılarının kimler olduklarını biliyordum. Fred Dean; o 1901'de sadece on dokuz yaşındaydı. Kızını boğma olayına otuz yıldan biraz uzun bir süre vardı. Bana kendimi hatırlatan genç ise Harry Auster'di. Dedemin babasının ablasının ilk oğlu. On altısında olmalıydı. Sakalları çıkamayacak kadar gençti, ama Jared'le ormanda çalışacak yaştaydı. Jared'le aynı kaba edecek yaşta. Jared'in zehirini akıllıca sözler sanacak çağda. Diğerlerinden biri başını çevirirken aynı anda gözlerini kıstı. Bu tik'i daha önce de görmüştüm. Nerede? Bunu sonra hatırladım. Lakeview Market'te görmüştüm. Bu genç adam artık ölmüş olan Royce Merrill'in babasıydı. Diğerlerini tanımıyor, tanımak da istemiyordum.

Devore, "Buradan geçemezsin," diyerek iki elini birden havaya kaldırdı. "Bunu denemeyi bile düşünme. Öyle değil mi, çocuklar?"

Diğerleri aynı fikirde olduklarını belirtmek için homurdandılar. Herhalde günümüzdeki kafa göz yaran çete üyeleri de böyle homurdanırlardı. Ama hortlakların sesleri biraz uzaktan geliyor gibiydi. Tehditkâr olmaktan çok, kederliydi. Jared Devore'un kılığını giymiş olan adam diğerlerinden daha iyi gözüküyordu. Belki de bunun nedeni yaşadığı sırada müthiş canlı ve enerjik olmasıydı. Ya da belki de yeni ölmüş olması. Ama diğerleri projeksiyonla gösterilen görüntülere benziyorlardı.

Birkaç adım atarak o soğuk tabakanın içine girdim. Burnuma hortlağın kokusu geldi. Onunla daha önce karşılaştığım zaman duyduğum o etrafını saran hasta adamlara özgü kokuydu bu.

Max Devore, "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Yürüyüş yapıyorum," dedim. "Bunun yasak olduğunu sanmıyorum. Sonuçta Sokak iyi köpeklerle, kötü itlerin birlikte dolaşabildikleri bir yer. Bunu bana sen, kendin söyledin."

Max-Jared, "Anlamıyorsun," diye söylendi. "Hiçbir zaman da anlamayacaksın. Sen o dünyadan değilsin. O bizim dünyamızdı."

Durup hortlağa merakla baktım. Zaman azdı. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordum... Ama gerçeği de öğrenmeliydim. Ve Devore'un bana bunu açıklamaya hazır olduğunu sanıyordum.

"Anlamamı *sağla* o halde," dedim. "Herhangi bir dünyanın sizin dünyanız olduğuna beni ikna et!" Max Devore'a ve onun arkasında titreşen yarı saydam hayaletlere baktım. Pırıltılı kemiklerin üzerini tül gibi etler sarıyordu.

Devore, "O zamanlar her şey farklıydı," diye mırıldandı. "*Sen* buraya geldiğin zaman, Noonan, kuzeye, Halo Koyuna ulaşmak için dört buçuk kilometre yürüyebilirsin. Ve Sokak'ta sadece on, on iki kişiyle karşılaşırsın. İşçi Bayramından sonra ise hemen hiç kimseyi göremezsin. Gölün bu yanını bürümüş olan çalıların arasından geçmen ve devrilmiş ağaçların yanından geçmen gerekecek. Bu fırtınadan başka ağaçlar da devrildi. Hatta belki bir iki yer de çöktü. Artık Kentliler bir araya gelip her yeri tertemiz tutmaya çalışmıyorlar. Oysa bizim zamanımızda... Korular o zaman daha büyüktü, Noonan. Daha uzaklara gidebilirdi. Komşuluğun önemi vardı. Çoğu zaman bu yaşam demekti. O günlerde burası *gerçekten* bir sokaktı. Görebiliyor musun?"

Görebiliyordum. Fred Dean, Harry Auster ve diğerlerinin hayaletlerinin ötesine baktığımda bunu başarabiliyordum. Onlar sadece hayalet değil, başka bir çağa bakan ışıltılı pencerelerdi. Şimdi...

...bir yaz günü öğleden sonra saatlerini seyrediyordum. Yıl... 1898 miydi? Belki de 1902'ydi? Ya da 1907. Bu önemli değildi. Bu çağda 'zaman' sanki durmuştu. Her zaman birbirine benziyordu. Bu, ihtiyarların 'altın çağ' diye hatırladıkları süreydi. Bu 'Ego Ülkesi'ydi. 'Ben-Çocukken' Krallığı. Temmuzun sonlarında güneş her şeyi güzel bir altın ışıkla yalıyordu. Göl, bir rüya kadar maviydi. Yansıyan ışıklar, üzerinde pırıltılı bir ağ oluşturuyordu. Ve Sokak! Bir çim alan gibi düzgündü. Bir bulvar kadar da geniş. Gerçekten de bir bulvardı burası. Bu toplumun kendi değerini iyiden iyiye anladığı bir yerdi. Ana iletişim aracıydı. Kabloların bir

ağ gibi dağıldığı yerdeki telleri içine alan ana boruydu. Bu kabloların varlığını ta başından beri sezmiştim. Jo hayattayken bile onların yüzeyin altında olduklarını anlamıştım. Ve o kablolar etrafa buradan yayılıyorlardı. İnsanlar Sokak'ta geziniyorlardı. Dark Score gölünün doğu yakasında küçük gruplar halinde dolaşıyor, bulutların uçuştuğu yaz göğünün altında konuşup gülüşüyorlardı. Ve kabloların başlangıçları buradaydı. O insanlara bakıyor ve onların Marslı olduklarını düşünmekle hata ettiğimi anlıyordum. Zalim ve çıkarcı yabancılar olduklarını düşünmekle de hata etmiştim. Güneşli gezinti yerinin doğusunda karanlık korular, ağaçların aralarında açıklıklar ve çukurlar vardı. Orada üzücü şeyler bekliyor olabilirdi. Odun keserken bir kaza sonucu kopan ayaktan sorunlu bir doğuma ve doktor atlı arabasıyla Castle Rock'tan gelemeden ölen genç bir anneye kadar her şey. Bu insanların elektrikleri, telefonları, İlçe Kurtarma Ekibi yoktu. Birbirlerine güvenmek zorundaydılar. Bir de bazılarının kuşkulanmaya başladıkları Tanrı'ya. Koruda ve onun gölgesinde yaşıyorlardı. Ama güzel yaz günlerinde akşama doğru gölün kenarına iniyorlardı. Sokak'a geliyor ve birbirlerinin yüzüne bakarak hep birlikte gülüyorlardı. O zaman gerçekten TR'li oluyorlardı. Benim 'kuşak' diye adlandırdığım yerde. Onlar Marslı değildi. Sadece karanlığın sınırında yaşayan küçük insanlardı.

Yazın Warrington'a gelen insanları da görebiliyordum. Beyaz flanel takımlar giymiş erkekler. Uzun tenis kıyafetleri giymiş, ellerinde raketler olan iki kadın. Onların aralarında üç tekerlekli bir bisikletle dolaşan bir adam. Bisikletin ön tekerleği kocamandı. Yazlıkçılar'dan bir grup durmuş Kentli gençlerle konuşuyordu. Uzaklardan gelmiş olan bu insanlar Yerlilere salı akşamı Warrington'da yapılacak beyzbol maçında oynayıp oynayamayacaklarını soruyorlardı. Royce'un babası, Ben Merrill, "Tabii oynayabilirsiniz," diyordu. "Ama New York'tan geldiğiniz için size hoşgörülü davranacağımızı da sanmayın." Gençler gülüyorlardı. Tenisçi kızlar da öyle.

Biraz ilerde iki çocuk evde yapılmış bir beyzbol topuyla oynuyorlardı. 'Atçık' diye bilinen o toplardan biriyle. Onların gerisinde genç anneler toplanmışlar, heyecanla bebeklerinden söz ediyorlardı. Çocuklar arabalarına yatırılarak güvenli bir biçimde bir araya toplanmışlardı. Tulumlu adamlar hava ve üründen dem vuruyorlardı. Siyasetten ve üründen. Vergiler ve üründen. Liseden bir öğretmen o çok iyi tanıdığım alın biçimi kayanın üzerinde oturuyordu. Başka bir yerde olmak ve başka bir şeyi yapmak isteyen bir çocuğa sabırla ders veriyordu. Çocuğun büyüdüğü zaman Buddy Jellison'un babası olacağını düşünüyordum. "Korna bozuk, parmağa dikkat edin."

Sokak boyunca pek çok kişi balık tutuyordu. Hem de bol bol. Gölde sürüyle levrek, turna ve alabalık kaynıyordu. Bir ressam -önlüğüne ve süslü beresine bakılırsa yine bir Yazlıkçı- sehpasını kurmuş dağların resmini yapıyordu. İki kadın da saygıyla onu seyrediyordu. Bir grup kız kıkır kıkır gülerek yoldan geçiyorlardı. Fısıldaşarak delikanlılardan, giysilerden ve okuldan söz ediyorlardı. Burada bir güzellik vardı. Ve de huzur. Devore bunun hiç bilmediğim bir dünya olduğunu söylerken haklıydı. Bu...

Kendimi zorlayarak o dünyadan ayrıldım. "Çok güzel... Evet, bunu görebiliyorum. Peki amacın nedir?"

"Amacım mı?" Devore'un şaşkınlığında adeta komik bir şeyler vardı. "O kadın herkes gibi burada dolaşabileceğini sanıyordu! İşte sana anlatmak istediğim bu. Burada beyaz bir kız gibi dolaşmaya kalkıştı! O iri dişleri, koca göğüsleri ve gösterişli tavırlarıyla! Kendini özel biri zannediyordu. Ama biz ona öyle olmadığını öğrettik. Beni geçmeye çalıştı. Bunu yapamayınca o pis elini uzatıp beni itti. Ama bu önemli değildi. Sonunda ona gereken terbiye dersini verdik. Öyle değil mi, çocuklar?"

Hayaletler öyle olduğunu belirtmek için homurdandılar. Fakat bana bazıları tiksinti duyuyormuş gibi geldi. Özellikle genç Harry Auster!

Devore, "Ona haddini bildirdik," diye ekledi. "Kadına sadece pis bir..."

...zenci olduğunu öğrettik. "Adam o yaz koruda bu sözleri tekrarlıyordu. 1901 yazında. Sara ve Red-Tops'un dünyanın bu köşesinde görülmesi, dinlenmesi gereken bir müzik topluluğu sayıldığı o yaz. Onu, kardeşini ve bütün zenci aileyi Warrington'a davet etmişlerdi. Yazlıkçı'lara çalmaları için. Şampanya ve istiridye ikram edilmişti onlara... ya da Jared Devore öyle söylüyordu. O ve sadık küçük hayran grubu annelerinin kendilerine verdikleri yağ tenekelerinden aldıkları o basit öğle yemeklerini yerken. Ekmek, et ve tuzlanmış salatalıktan oluşuyordu bu yemekler. (Gençlerin hiçbiri evli değildi. Sadece Oren Peebles nişanlıydı.)

Ama Jared Devore'u rahatsız eden Sara'nın gitgide artan ünü veya Warrington'a gitmiş olması değildi. Beyazlarla yemek yemesi ya da o pis zencilere özgü parmaklarıyla aynı sepetten ekmek almış olması da. Sonuçta Warrington'da kalanlar 'Ovalı'ydı. Ve Jared Devore kendisini dikkatle dinleyen delikanlılara, "Duyduğuma göre New York ve Chicago gibi yerlerde beyaz kadınlar bazen pis zencilerle bile yatıyorlarmış," diyordu.

"Olamaz!" Harry Auster endişeyle etrafına bakınıyordu. Sanki birkaç beyaz kadının korudan geçerek buraya, Bowie Ridge'e gelmelerinden korkuyormuş gibi. "Hiçbir beyaz kadın pis bir zenciyle yatmaz! Bana bir turşu verin."

Jared Devore ona sadece bakıyordu. "Benim yaşıma geldiğin zaman..." dermiş gibi. Zaten New York ya da Chicago'da olanlar onu ilgilendirmiyordu. İç Savaş sırasında yeteri kadar ova görmüştü. Ve açıkçası o lanet olasıca esirlerin özgürlüklerine kavuşmaları için de savaşmamıştı. Jared Lenzelot Devore'a göre o pamuk bölgesinde, sonsuzun sonuna kadar esirleri çalıştırabilirlerdi. Hayır, Mason-Dixon hattının güneyindeki o köpoğlu köpeklere bazı kuralları beğenmediklerinde oyundan çekilemeyeceklerini öğretmek amacıyla savaşmıştı. Güneye, Asi Johnny'nin

burnunun ucundaki kabuğu kaşımak için gitmişti. O Amerika Birleşik Devletleri'ni terk etmeye kalkışmıştı. Evet, ya! Tanrım!

"Hayır, esirler beni hiç ilgilendirmiyorlar. O pamuk ülkesi de. Hele açık saçık şarkılar söyleyerek şampanya ve istiridye ikram edilen pis kara zencilerden hiç hoşlanmıyorum. Tabii bu ikram onların müstehcen şarkılarının karşılığı! Onlar hadlerini bilsinler! Ben de kendi haddimi. O zaman bu duruma aldırmam.

"Ama o kadın bunu yapmıyor. O kendini beğenmiş kaltak, buna yanaşmıyor. Onu uyardık ve Sokak'a gelmemesini söyledik. Ama bizi dinlemiyor. Sokak'a geliyor. Beyaz elbisesiyle dolaşıyor. O giysinin içinde beyaz bir kadın varmış gibi. Bazen yanına oğlunu da alıyor. Çocuğun pis, kara zenci Afrikalılara özgü bir adı var. Babası da yok. Herhalde adam o karıyla Alabama'da geceyi bir saman yığınında geçirdi. Şimdi de peydahladığı o piçle küstahça buralarda dolaşıyor. Sokak'ta, sanki buna hakkı varmış gibi geziniyor. Oysa bir tek kişi onunla konuşmuyor...

Devore'a, "Ama bu doğru değil sanırım," dedim. "Öyle değil mi? İşte senin dedenin babasını kızdıran da buydu. Çünkü herkes Sara'yla *konuşuyordu.* İnsanları etkileyen biriydi o. Belki de kahkahasıyla. Erkekler ona ürünlerden söz ediyorlar, kadınlar ise bebeklerini gösteriyorlardı. Hatta kucağına alması için ona çocuklarını veriyorlardı. Sara bebeklere güldüğü zaman küçükler de ona gülücükler yapıyorlardı. Kızlar, delikanlılar konusunda onun fikrini soruyorlardı. Delikanlılara gelince... onlar sadece Sara'ya bakıyorlardı. Ama ne bakmak! Kadını gözleriyle yiyorlardı. Herhalde bazı durumlarda kadını düşünüyorlardı..."

Devore bana öfkeyle baktı. Adam gözlerimin önünde gitgide yaşlanıyor, yüzündeki çizgiler daha da derinleşiyordu. Yavaş yavaş kendisine karşı gelindiği için beni göle atan o adam halini alıyordu. Ve yaşlanırken saydamlaşmaya başlıyordu.

"Jared'in en nefret ettiği şey de buydu. Öyle değil mi? Diğerlerinin onu görmezlikten gelmemeleri, Sara'ya sırt çevirmemeleri. Kadın Sokak'ta yürüyor ve kimse ona pis bir zenciymiş gibi davranmıyordu."

Yine kuşaktaydım. Ve her zamankinden daha derinlere inmiştim. Burada kentin bilinçaltı, gömülü bir nehir gibi akıyordu. Kuşaktayken o nehirden içebilirdim. Onun madensi soğuk tadıyla ağzımı, boğazımı ve midemi doldurabilirdim.

Devore, bütün o yaz boyunca delikanlılarla konuştu. Hepsi sadece çömezleri değil, sanki oğullarıydı. Fred, Harry, Ben, Oren, George Armbruster ve Draper Finney. Finney bir yaz sonra sarhoşken Eades taş ocağına dalmaya kalkışacak ve boynunu kıracaktı. Ama bu bilerek, isteyerek çağrılan bir kaza olacaktı. Draper Finney, 1901'in temmuzuyla 1902 yılının ağustosu arasında fazla içiyordu. Çünkü ancak öyle uyuyabiliyordu. Ancak bu sayede o eli unutabiliyordu. Sudan çıkarak yumruğunu sıkıp sıkıp açan ve sonunda çığlıklar atmak istemene neden olan o eli. *"Tanrım, bu hiç durmayacak mı? Bunu yapmaktan vazgeçmeyecek mi?"*

Jared Devore bütün yaz boyunca delikanlıların kafalarını o pis zenciyle, o kara fahişeyle doldurdu. O kendini beğenmiş sürtükle. Bütün yaz boyunca çocuklara birer erkek olarak görevlerinin toplumlarını saf ve temiz tutmak olduğunu söyledi. Onlar başkalarının yapmadıkları şeyleri görmeli, başkalarının yapmadıklarını yapmalıydılar.

Ağustosta, bir cumartesi günüydü. Sokak'ta kalabalık iyice azalmıştı. Daha sonra saat beşe doğru Sokak yeniden canlanacaktı. Saat altıdan güneş batana kadar gölün kenarındaki geniş yol cıvıl cıvıl olacaktı. Ama öğleden sonra saat üçte burası tenhalaşıyordu. Metodistler, öğleden sonraki İlahi Okuma Ayini için Harlow'da toplanmışlardı. Warrington'da tatili geçiren ovalılar kızarmış tavuk veya jambondan oluşan o ağır pazar yemeği için sofranın başına geçmişlerdi. Bütün kentte aileler kendi pazar yemeklerini yiyorlardı. Bu işi yapmış olanlar ise öğle sıcağında uyuyorlardı. Hamaklarda ve mümkün olan her yerde. Sara bu sakin saatlerden hoşlanıyordu. Hatta seviyordu. Genç kadın yaşamının önemli bir bölümünü sirklerdeki ana yollarda ve cin içilen dumanlı gece kulüplerinde geçirmişti. Kırmızı suratlı, azılı sarhoşların gürültüleri arasında sesini duyurmak için avaz avaz bağırarak şarkı söylemişti. Bir yanı, dakikası dakikasına uymayan o yaşamın

heyecanını sevmişti. Bir yanı ise, buranın sükûnetini seviyordu. Bu yürüyüşler ona huzur veriyordu. Ne de olsa yaşı ilerliyordu. Bir oğlu vardı. Onun da bebeklik çağı geride kalmıştı artık. Sara herhalde o pazar günü Sokak'ın haddinden *fazla* sessiz olduğunu düşündü. Kadın çayırdan bir buçuk kilometre kadar uzaklaştı ve hiç kimseyle karşılaşmadı. O sırada Kito yanında değildi. Çocuk böğürtlen toplamak için durmuştu. Sanki bütün kent...

...boşalmıştı. Tabii Sara Kashwakamak'ta Doğu Yıldızı ziyafeti olduğunu biliyordu. Hatta yemek için mantarlı börek yapmıştı. Çünkü Doğu Yıldızı'na üye olan bazı kadınlarla dosttu. Herhalde şimdi hepsi oraya gitmiş, hazırlanıyorlardı. Ama Sara bugün yeni Grace Vaftiz Kilisesi'nin kutsanıp açılacağını bilmiyordu. Bu TR'de yapılan ilk gerçek kiliseydi. Yerlilerden bazıları oraya gitmişlerdi. Hem vaftizciler, hem de dinsizler. Sara, Metodistlerin gölün karşı tarafından gelen hafif seslerini duyuyordu. Ses hafif, hoş ve güzeldi. Aradaki uzaklık ve yankı bütün bozuk sesleri düzeltiyordu.

Sara erkeklerin farkında değildi. Çoğu pek gençti. Normal şartlarda kadına ancak yan gözle bakabilecek tipte delikanlılar. Kadın, içlerinden en büyük olan genç konuşmaya başladığı zaman onları görüyordu. "Ah, işte beyaz elbiseli kara bir fahişe! Kemeri de kırmızı! Kahretsin! Göl kenarı için fazla renkli bu! Nen var senin sürtük? Sen imadan anlamaz mısın?"

Sara ona doğru dönüyordu. Korkmuştu, ama belli etmiyordu. Bu dünyada otuz altı yıl yaşamıştı. On bir yaşından beri erkeklerin ne istediklerini biliyordu. Erkeklerin böyle bol bol 'kızıl göz' içtikten sonra (İçkinin kokusunu alabiliyordu) kendi başlarına düşünemediklerini ve bir köpek sürüsüne dönüştüklerini öğrenmişti. Korktuğunu gösterirsen köpekler gibi üzerine saldıracaklardı. Yine köpekler gibi seni parça parça etme ihtimalleri de vardı.

Ve tabii bu grup orada kendisini beklemişti. Böyle ortaya çıkmaları başka türlü açıklanamazdı.

Sara yerinden kımıldadı. "O ima neymiş, tatlım?" diye sordu. Herkes neredeydi? Nereye gitmiş olabilirlerdi? Kahretsin! Gölün

karşı tarafında Metodistler şimdi 'Güven ve İtaat Et' ilahisini okuyorlardı. Çok uzun bir ilahiydi.

Harry Auster, "Beyazların dolaştıkları yerde yürümeye hakkın yok," diyordu. Buluğ çağına yeni erişmiş olan delikanlının sesi son kelimeyi söylerken bir gıcırtıya dönüşüyordu. Bir farenin sesine. Sara gülüyor ve bunun hiç de akıllıca bir şey olmadığını biliyordu. Ama gülmemek elinde değildi. Şimdi karşısında duran erkeklerin göğüslerine ve kalçalarına bakamadan edemedikleri gibi. Suçu Tanrı'nın üzerine atabilirlerdi.

Sara, "Ah, ben istediğim yerde dolaşırım," diye cevap veriyordu. "Bana buranın herkese ait olduğunu söylediler. Hiç kimsenin buraya gelmemi engellemeye hakkı yok. Hiç kimsenin. Şimdiye kadar birinin bana engel olmaya kalktığını gördün mü?"

George sert bir tavırla konuşmaya çalışarak homurdanıyordu. "İşte şimdi bizi görüyorsun."

Sara ona şefkatle karışık bir aşağılamayla bakıyor ve George'un içinde bir şeyler sanki kuruyup büzülüyordu. Yanakları iyice kızarıyordu. Sara, "Oğlum," diyordu. "Dürüst insanlar başka yerde oldukları için ortaya çıktınız. Neden o, ihtiyarın sizi yönlendirmesine için veriyorsunuz? İyi insanlar gibi davranın ve beni bırakın gideyim."

Bütün bunları görüyordum. Devore gitgide saydamlaşıyor ve sonunda yağmurlu bir günde mavi kepinin altında iki göz kalıyordu. (Adamın içinden arkaya doğru baktığım zaman raftımın kıyıya vurduğunu seçebiliyordum. Her şeyi görüyordum. Sara'nın...

...doğruca Devore'a doğru yürüdüğünü görüyordum. Orada durup delikanlılarla konuşursa bir şeyler olacağını biliyordu. Kötü bir şeyler. Bunu seziyordu. O önsezilerine her zaman güvenmişti. Gençlerden birine doğru giderse o ' İhtiyar efendi' kendisine yandan saldıracak ve diğerleri de onu izleyeceklerdi. Mavi kepli İhtiyar efendi bu köpeklerin elebaşısıydı. Meydan okuması gereken köpek! Bunu yapacaktı. Adam güçlüydü. Bu çocukları bir tek yaratık haline sokacak kadar güçlü. Hiç olmazsa şimdi. Ama

Devore'da onun gücü, azmi ve enerjisi yoktu. Sara bir bakıma bu karşılaşmayı memnuniyetle karşılıyordu. Reg onu uyarmıştı. Dikkatli davranmasını, gerçek dostlar edinmek için fazla hızlı hareket etmemesini söylemişti. "Zenci düşmanları ortaya çıkıncaya kadar bunu yapmamalısın," demişti. Bu insanlardan 'erkek timsahlar' diye söz ediyordu. "Onların kaç kişi olduklarını anlamalısın. Ne kadar çılgın olduklarını da. Ama Sara kendi yolunu seçmiş, o derin sezgilerine güvenmişti. Ve işte Reg'in sözünü ettiği insanlar karşısına çıkmışlardı. Sadece yedi kişiydiler. Ve aralarında bir tek 'erkek timsah' vardı.

Sara, ben senden daha güçlüyüm, İhtiyar efendi, diye düşünerek Devore'a doğru gidiyordu. Gözlerini onun gözlerine dikiyor, bakışlarını adamdan kaçırmıyordu. Sonunda Devore gözlerini yere dikiyordu. Şaşıran adamın dudağının bir kenarı titriyordu. Dilini, bir kertenkelinki gibi hızla uzatıp dudağını yalıyordu. Bütün bunların hepsi iyiydi... Hele adam bir adım gerilediğinde Sara daha da seviniyordu. O zaman diğerleri üçer kişilik gruplar halinde ikiye ayrılıyorlardı. Ve kadın sonunda aralarından geçmeyi başarıyordu. Metodistlerin hafif ve tatlı sesi duyuluyordu. İnanç müziği gölün pürüzsüz yüzeyinden yayılıyordu. Evet, bu uzun bir ilahiydi, ama yine de kilometrelerin ötesinden geldiği için tatlıydı.

Tanrı'nın kelamının ışığında
Onunla birlikte yürüdüğümüzde
Yolumuza nasıl da bir izzet yağdırıyor.

Kadın ona bakışlarıyla, "Ben senden daha güçlüyüm, tatlım," diyordu. "Sen erkek timsah olabilirsin. Ama ben de arıbeyiyim. Seni sokmamı istemiyorsan, onları yolumdan çek."

İhtiyar Efendi, "Seni sürtük," diyordu. Ama sesi cılızdı. Adam bugünün saldırı için uygun olmadığını düşünmeye başlamıştı bile. Kadın yakınına gelinceye kadar onunla ilgili bir şeyleri fark

etmemişti. Şu ana kadar bu kara zencinin gücünü hissetmemişti. Bu işi başka bir gün yapmaları daha iyi olacaktı...

Sonra adamın ayağı bir kaya ya da köke takılıyordu. (Belki de bu Sara'nın sonunda arkasında yatacağı kayaydı.) Devore yere yuvarlanıyor ve kepi düşüyordu. Böylece kafasının tepesindeki o koskoca kabak bölge ortaya çıkıyordu. Ve pantolonu dikişinden iyice ayrılıyordu. İşte Sara o zaman büyük bir hata yapıyor ve belki de Jared Devore'un o hatırı sayılır kişisel gücünü küçümsüyordu. Belki de öyle davranmamak elinde değildi. Büyük Efendi'nin pantolonu yellenme benzeri bir sesle yırtılıyordu. Her neyse... Sara gülüyordu. Onun simgesi olan o boğuk kahkahalarından birini atıyordu. Ve gülüşü felaketine neden oluyordu.

Devore hiç düşünmeden düştüğü yerden kadına tekmeyi savuruyordu. Altı çivili kocaman ayaklarını piston gibi oynatıyordu. Sara'nın en ince yerine vuruyordu. En savunmasız yerine. Ayak bileklerine. Sara sol bileği kırılırken hem şok, hem de can acısı yüzünden haykırıyordu. Yere yuvarlanırken elindeki kapalı güneş şemsiyesi düşüyordu. Kadın tekrar bağırmak için soluk alırken Jared Devore yattığı yerden, "Ona izin vermeyin," diyordu. "Onun bağırmasına izin vermeyin."

Ben Merrill seksen beş kiloluk ağırlığıyla Sara'nın üzerine atılıyordu. Kadının bağırmak için ciğerlerine çektiği hava hışırtıyla geri çıkıyordu. Değil bir kadınla yatmak öyle biriyle dans bile etmemiş olan Ben, Sara'nın çırpınması yüzünden heyecanlanıyordu. Gülmeye başlıyor, kadın yüzünü tırmaladığı zaman da bunu pek fark etmiyordu. Sara yuvarlanarak kendini kurtarmaya çalışırken Ben'de onunla birlikte yuvarlanıyordu. Ve Sara kafasıyla onun alnına vurunca çok şaşırıyordu. Gözlerinin önünde şimşekler çaksa da henüz on sekiz yaşındaydı ve gücünün doruk noktasına erişmişti. Kendinden bile geçmiyordu.

Oren Peebles gülerek kadının elbisesinin arkasını yırtıyordu. Soluk soluğa, "Domuz pisliği!" diye bağırıyor, o da Sara'ya saldırıyordu. Ben'in alnının ortasındaki yaradan kanlar akarken ka-

dın bağırmazsa mahvolacağını biliyordu. Bağırır ve Kito sesini duyarsa koşarak yardım getirmeye gidecekti. Reg'i çağıracaktı...

Ama Sara bağıramadan İhtiyar Efendi yanında çömeliyor ve ona uzun bir bıçağı gösteriyordu. "Sesin çıkmasın! Yoksa burnunu keserim!" Sara da o zaman çabalamaktan vazgeçiyordu. Kadını yeniyorlardı. Uygunsuz bir anda güldüğü için. Ama daha çok şanssızlığından. Artık hiçbirini durdurmak mümkün değildi. Sara şimdi, Kito buraya gelmese, diye dua ediyordu. Tanrım, lütfen! Orada kalsın! O tarafta pek çok böğürtlen vardı. Kito'nun böğürtlenleri toplaması bir saat sürebilir. Adamların burada o kadar kalacaklarını sanmıyorum. Harry Auster, Sara'nın saçlarını çekiştirmiyor ve elbisesinin bir omzunu yırtıyordu.

Şimdi kadına saldırmayan bir tek kişi vardı: İhtiyar Efendi. Jared Devore geriye çekilmiş, Sokak'ı kolaçan ediyordu. Dikkatle gözlerini kısmıştı. İhtiyar Efendi, kümesteki bir kuşak tavuğu yemiş, ama her tuzak ve kapandan kurtulmayı başarmış kurşuni, uyuz bir kurda benziyordu. Harry'e, "Hey, İrlandalı," diyordu. "Bir dakika dur." Sonra da diğerlerini uyarıyordu.

Ama hiçbiri onu dinlemiyordu bile. Kayanın arkasında kadına saldırıyorlardı. Kolaylıkla dua edemeyen Sara şimdi ediyordu. Bu insanların yaşamasına izin vermesi için. Kito'nun oraya gelmemesi için. Kovasını çok ağır ağır doldurması için. Ama bana yetişmek istiyorsa... olanları görsün ve mümkün olduğu kadar hızlı ve sessizce diğer tarafa doğru koşsun! Reg'i çağırsın!

Gençler, Sokak'tan inen herhangi birinin kendilerini kolaylıkla görebileceği yerde kadına saldırmayı sürdürüyorlardı. Hem de iki üç kişi bir arada. İnanılmaz bir şey oluyor ve Fred Dean daha sonra, "Affedersiniz, efendim," diyordu. Sanki ayak ayak üstüne atarken kadının bacağına çarpmış gibi.

Ne var ki, bu işkence bir türlü sona ermiyordu. Bu alçaklar gençti ve sonuncusunun işi bittiği sırada birincisi tekrar hazır oluyordu. Gölün öte yanında Metodistler şimdi, 'Kutsanmış Güven. İsa benim' ilahisine geçiyorlardı. O sırada İhtiyar Efendi.

Sara'ya yaklaşıyordu. Kadın, her şey sona ermek üzere, diye düşünüyordu. En sonuncusu o. Dişini sık. Ondan sonra her şey sona erecek. Jared Devore kızıl saçlı sıska çocukla, başını sallayarak gözlerini kısan delikanlıya yolu gözetlemelerini söylüyordu. Artık sıra ondaydı.

Jared Devore pantolonunu indirirken uzun paçalı külotu ortaya çıkıyordu. Dizleri pislikten kararmıştı. Bacak arası ise kirli bir sarıydı. Sara adamın haline bakıyor ve dayanamayarak gürültülü bir kahkaha atıyordu.

Devore, "Kes sesini," diye homurdanıyor, sert elinin tersiyle kadının yüzüne vuruyordu. Kadının elmacık kemiğiyle burnunu kırıyordu. "Kes şu ulumayı!"

"Sende iş yok!" Ve Sara son kez gülüyordu.

Devore kadına tekrar vurmak için elini kaldırırken bir çocuk, "Anne!" diye bağırıyordu. "Sana ne yapıyorlar, anne? Bırak annemi, köpek!"

Sara, Devore'un ağırlığına rağmen doğrulup oturuyor ve artık gülmüyordu. İrileşmiş gözlerle Kito'yu arıyor ve onu buluyordu. Sekiz yaşındaki ince çocuk Sokak'ta öylece dikiliyordu. Arkasında tulum, başında hasır bir şapka ve ayaklarında da yepyeni bez ayakkabılar vardı. Bir elinde teneke kovayı tutuyordu. Dudakları böğürtlen suyundan morlaşmıştı. Gözleri şaşkınlık ve korku yüzünden iri iriydi.

Sara, "Kaç, Kito!" diye bağırıyordu. "Hemen kaç..."

Kadının kafasından adeta kırmızı bombalar patlıyordu. İhtiyar Efendi'nin sesini duyuyordu. "Onu yakalayın! Kaçmasına izin vermeyin!" Bu ses sanki çok uzaklardan geliyordu.

Sonra Sara uzun, karanlık bir yokuştan yuvarlanıyordu. Bir Hayaletler Evi'nin koridorunda kaybolmuş gibiydi. Bu koridor, aşağıya karmakarışık temellere doğru iniyordu. Sara düştüğü o derin yerden çocuğunun sesini duyuyordu. Sevgili oğlunun sesini o...

...çığlıklar atıyordu. Yanımda torbayla gri kayanın yanında diz çökmüştüm. Çocuğun bağırdığını duyuyordum. Oraya nasıl geldiğimi ve ne kadar yürüdüğümü hiç hatırlamıyordum. Şok, dehşet ve merhametle ağlıyordum. Sara delirmiş miydi? Ama bu da şaşılacak bir şey değildi. Kahretsin! Hiç değildi hem de! Yağmur devamlı yağsa da artık dünyanın sonu gelmiş gibi değil. Gri kayaya dayalı balık beyazı ellerime birkaç saniye baktım. Sonra da etrafıma. Devore'la diğerleri kaybolmuşlardı.

Burnuma çürümüş şeylerin kokusu doluyordu. Biri bana vurmuş gibi sersemliyordum. Torbayı karıştırarak Rommie'yle George'un bana şaka olsun diye verdikleri Stonemask'ı buldum. Sanki benim olmayan uyuşmuş parmaklarımla onu taktım. Yavaş yavaş ve kesik kesik soludum. Maskeyle durum daha iyi olmuştu. Çok iyi değilse de kaçmama engel olacak kadar. Sara'nın istediği buydu tabii.

Küreği yakalayıp kazarken, kadın arkamda bir yerden, *"Hayır,"* diye bağırdı. Bir vuruşta toprakta koskocaman, ağza benzer bir çukur açtım. Ondan sonra da her seferinde bunu daha genişletip derinleştirdim. Toprak yumuşaktı. Kürek vuruşlarıyla kolaylıkla ayrılan ince köklerle örülmüştü.

"*Hayır!* Buna cesaret edemezsin!"

Dönüp arkama bakmıyor, Sara'ya beni itmesi için fırsat vermiyordum. Kadın burada daha güçlüydü. Belki de her şey burada olup bittiği için. Bu mümkün müydü? Bilmiyordum ama buna da aldırmıyordum. Bütün istediğim bu işi bitirmekti. Kalın kökleri budama bıçağıyla kesiyordum.

"Yakamı bırak!"

O *zaman* geriye baktım. Hızlı bir göz atmaydı bu. Böyle yapmamın nedeni kadının sesine karışan çatırtılardı. Şimdi sanki bu çatırtılar Sara'nın sesiydi. Yeşil Kadın gitmiş, nasıl olduysa Sara Tidwell'e dönüşmüştü. Birbirine girmiş olan dallar ve parlak yaprakların arasından Sara'nın suratı gözüküyordu. Yağmurdan pırıldamış suratı sallandı, dağıldı, sonra bir araya geldi. Eridi tekrar birleşti. Bir an burada sezdiğim o gizem ortaya çıktı. Sara'nın sağa sola kayan ıslak gözleri

tam anlamıyla bir insanınki gibiydi. Bana nefret ve yalvarışla bakıyordu.

Sara titrek, çatırtılı bir sesle, "İşimiz henüz bitmedi!" diye bağırdı. İçlerinde *en kötü* olanı o adamdı! Bunu anlayamıyor musun? Şimdi onun kanı o çocukta. *O kanı akıtmadıkça* huzura kavuşamayacağım!"

Korkunç, bir bezin yırtılmasını andıran bir gürültü oldu. Sara huşun içine girmiş, onu bir tür fiziksel gövde haline sokmuştu. Ve şimdi ağacı topraktan çıkarmaya çalışıyordu. Başarabilirse yaklaşıp beni yakalayacak ve öldürecekti. Kolları görevini yapan dallarla boğacaktı. Ağzıma, ben Noel süsüne dönüşünceye kadar yaprakları tıkacaktı.

"O adam bir canavardı," dedim. "Ama Kyra'nın onun yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok. O çocuğu ele geçiremeyeceksin."

Yeşil Kadın, *"Geçireceğim!"* diye bağırdı. O çatırtılar, yırtılan bezin çıkardığı sese benzeyen gürültüler daha da artmıştı. Buna hışırtıya benzeyen titrek bir çıtırtı da katılıyordu şimdi. Dönüp tekrar bakmadım. Buna *cesaret* edemedim. Onun yerine toprağı daha hızlı kazmaya başladım. Sara, "Evet, onu elime geçireceğim!" diye bağırdı. Şimdi sesi daha da yakından geliyordu. Bana yaklaşıyordu, ama ben onu görmeye yanaşmıyordum. İş yürüyen ağaçlar ve çalılara gelince, 'Macbeth'i tercih ederim, teşekkürler.' "Onu ele *geçireceğim!* O adam benim çocuğumu aldı! *Ben de onunkini alacağım!"*

Başka bir ses, "Defol git," dedi.

Küreği tutan parmaklarım bir an gevşedi. Neredeyse elimden düşürüyordum. Döndüm ve Jo'nun aşağıda, sağımda durduğunu gördüm. Sara'ya bakıyordu. Kadın ancak bir delinin halüsinasyonlarına yakışacak haldeydi. Sokak'ta ilerlemeye çalışan ve her adımda kayan korkunç yeşilimsi-siyah bir şey. Sara huş ağacını geride bırakmıştı ama bir yolunu bulup onun canlılığını almayı başarmıştı. Asıl huş gerideydi. Sararmış, solmuş ve ölmüştü. Ondan doğan yaratık Frankestein'ın Gelini'nin Picasso tarafından yorumlanmış bir heykeline benziyordu. Bunun içinde Sara'nın suratı bir beliriyor, bir kayboluyordu. Bir beliriyor, bir kayboluyordu.

Soğukkanlılıkla, o bir silüet, diye düşündüm. *Bu her zaman vardı... Ve bu gölge ben idiysem, aynı zamanda da oydu.*

Jo'nun üstünde öldüğü gün giydiği beyaz gömlekle sarı pantolon vardı. Gerisindeki gölü görebiliyordum. Devore ve onun genç arkadaşlarıyla konuşurken olduğu gibi. Karım net bir şekilde belirginleşmişti. Başımın gerisinde garip bir akma hissi duydum. Ve Jo'nun bu işi nasıl başardığını bildiğimi düşündüm.

Sara olan yaratık, "Defol, kaltak!" diye homurdandı. Jo'ya doğru elini kaldırdı. En kötü kâbuslarımda bana doğru kaldırdığı gibi.

"Gitmeyeceğim." Jo'nun sesi sakindi. "Çabuk ol, Mike! Acele etmen gerekiyor! O artık Sara değil. Kadın 'Dışardakiler'den birini içeri aldı. Ve şimdi çok tehlikeli."

"Seni seviyorum, Jo."

"Ben de seni s..."

Sara bir çığlık attı ve ondan sonra da fırıl fırıl dönmeye başladı. Dallar ve yapraklar bulanıklaşmıştı. Bu, bir şeyin mikserde sıvıya dönüşmesine benziyordu. Başlangıçta zaten kadına pek az benzeyen şey, bu oyundan tamamıyla vazgeçti. O hortum gibi dönen şeyden ilkel ve insana benzemeyen korkunç bir yaratık çıkmaya başladı. Ve bu şey karıma doğru atıldı. Jo'ya vurduğunda karımın o katı cisme biraz benzeyen hali ve renkleri kayboldu. Sanki dev bir el ona vurmuştu. Karım şimdi bir hayalete dönüşmüştü, bağırıp çağıran ve kendisini pençelemeye çalışan bir şeyle boğuşuyordu.

Jo, "*Çabuk ol,* Mike!" diye bağırdı. *"Çabuk ol!"*

Tekrar çukurun üzerine eğildim.

Kürek orası için sıradışı olan bir şeye çarptı. Onun yanını kazıdım ve ortaya pis, küflü bir çuval parçası çıktı. Şimdi yeri çıldırmış gibi kazıyordum. Orada gömülü olan şeyi mümkün olduğunca ortaya çıkarmak istiyordum. Böylece kazanma şansımı artırabilecektim. Arkamdaki o silüet öfkeyle bağırıyordu. Jo ise acıyla! Sara yaşayan, maddi yanının bir kısmından vazgeçmişti. Sırf intikam alabilmek için. Jo'nun 'Dışardakiler'den diye tanımladığı bir şeyi çağırmıştı. Onun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunu bilmek de *asla* istemi-

yordum. Sara iletkeniydi. Bu kadarını anlamıştım. Bu işi zamanında halledebilirsem...

Su biriken çukura elimi sokup eski çuvalın üzerindeki ıslak toprakları vurarak döktüm. O zaman şablonla yazılmış silik harfler ortaya çıktı. J.M. MCCURDİE BIÇKIHANESİ. McCurdie'nin 1933 yılındaki yangında öldüğünü biliyordum. Onun alevler içindeki resmini bir yerde görmüştüm. Çuvalı kavrarken parmaklarım kumaşı deldi ve etrafa son derecede pis ve iğrenç bir koku yayıldı. Homurtuları duyuyordum. İşittiğim...

...Devore'un sesiydi. Bir domuz gibi sesler çıkarıyordu. Sara yarı baygındı, kanlı, çürük dudaklarıyla anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Devore omzunun üzerinden Draper Finney ve Fred Dean'e bakıyordu. Çocuğun peşinden koşmuş ve onu yakalamışlardı. Kito durmadan haykırıyordu. Olanca sesiyle. Neredeyse ölüleri mezarlarından çıkaracaktı. Onlar Metodistlerin Anlatmayı Ne Kadar Seviyorum *ilahisini söylediklerini buradan duyabildiklerine göre, kilisedekiler de bu pis zencinin çığlıklarını işitebilirlerdi. Devore, "Sesini kesmesi için onu suya atın," diyor ve sanki sihirli sözler sarfetmiş gibi heyecanlanmaya başlıyordu.*

Ben Merrill, "Ne demek istiyorsun?" diye soruyordu.

Jared Devore soluk soluğa, "Kahrolası," diyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Çocuk bizi gördü. Gırtlağını kestiğinde üstünün başının kana bulanmasını mı istiyorsun? Bence bunun bir sakıncası yok. İşte! Bıçağımı al. Buyur!"

Ben dehşetle, "H-H-Hayır, Jared!" diye bağırıyor, bıçağa baktıkça olduğu yerde büzülüyordu.

Devore artık seks yapmaya hazırdı. Bu biraz zaman almıştı, ama sonuçta o diğerleri gibi çocuk denecek yaşta değildi. Şimdi Sara'nın kendini beğenmişliği, küstahça gülmesi ve hatta bütün kent bile önemli değildi. "Kim gelirse gelsin! Bu sürtüğün başından beri istediği buydu. Onun gibiler böyledir!" Kadına saldırırken bile hâlâ emirler veriyordu. "Biri o çocuğun icabına baksın!

Yoksa pis bir zenci çocuk konuştuğu için önümüzdeki kırk yılı hapishanede çürüyerek geçirmek mi istiyorsunuz?"

Ben, Kito Tidwell'in bir kolunu tutarken Oren Peebles de diğer kolunu tutuyordu. Ama çocuğu kıyıya sürükleyinceye kadar cesaretleri kırılıyordu. Jared düşüp pantolonunu yırttığı için ona gülme cüretini gösteren bir kadına saldırmak başka, korkudan ölmek üzere olan bir çocuğu suda boğmak başkaydı... Bir kedi yavrusunu çamurlu su birikintisine boğmak gibi bir şeydi bu.

İki delikanlı parmaklarını gevşetiyor ve dehşet dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Bu arada Kito ellerinden kurtuluyordu.

Sara, "Kaç hayatım!" diye bağırıyordu. "Kaç ve..." Jared, parmaklarını kadının boynuna dolayarak boğazını sıkmaya başlıyordu.

Çocuğun ayağı böğürtlen kovasına takılıyor ve yere yuvarlanıyordu. Harry'le Draper bu sayede tekrar yakalıyorlardı. Draper çaresizlik dolu bir iniltiye, "Ne yapacaksın?" diye soruyordu. Harry de cevap veriyordu...

"Yapmam gerekeni." Harry bunları söylerken ben de şimdi yapmam gerekeni yapacaktım. Pis kokuya, Sara'ya, ölmüş olan karımın çığlıklarına rağmen. Çuvalı çekip çukurdan çıkardım. İki ucuna ip bağlanmış olan çuval ortadan yırtılıyordu. Acayip, iğrenç geğirtiye benzeyen bir sesle.

Jo, *"Çabuk ol!"* diye bağırdı. *"Onu daha fazla tutamayacağım."*

O şey homurdanıyor, bir köpek gibi uluyordu. Aniden bir tahtanın müthiş çatırtısı duyuldu. Sanki bir kapı sertçe kapandığı için parçalanmıştı. Önünde SLİPS'N GREENS yazılı torbayı kapıp telaşla açtım...

"Kızıl saçlı olduğu için diğerlerinin 'İrlandalı' diye çağırdıkları Harry, çırpınan çocuğa beceriksizce sarılarak onunla birlikte göle atladı. Kito her zamankinden daha çok çırpınıyordu şimdi. Başındaki hasır şapka düşüp suda yüzmeye başladı. Harry soluk soluğa, "Onu yakala," dedi. Fred Dean diz çökerek ıslak şapkayı kaptı. Freed'in gözlerinde olanlara inanamıyormuş gibi bir ifade

vardı. Nakavt olmasına tek round kalmış bir boksöre benziyordu. Arkalarında Sara Tidwell'in boğazından ve göğsünden hırıltılar yükseliyordu. Draper Finney çocuğun sıkıp yumruk yaptığı eli gibi bu sesleri de Eades Taş ocağına dalıncaya kadar hiçbir zaman unutamayacaktı. Jared Devore saldırısını sürdürürken parmaklarını kadının boynuna daha da batırıyordu. Her tarafı ter içinde kalmıştı. Üstü başı ne kadar yıkanırsa yıkansın adamın 'cinayet teri' diye adlandırdığı şeyin kokusu hiçbir zaman çıkmayacaktı. Devore sonunda bundan kurtulmak için elbiselerini yakacaktı.

Harry Auster bu yaşananlardan tamamen kurtulmak istiyordu. Bu insanlardan kurtulmak ve onları bir daha görmemek. Ve en çok Jared Devore'la bir daha karşılaşmamak istiyordu. Artık onun şeytanın ta kendisi olduğunu düşünmeye başlıyordu. Bu kâbus sona ermedikçe ve gömülmedikçe eve gidip babasının karşısına çıkamazdı. Ve annesi! Yuvarlak, tatlı İrlandalı yüzü, kırlaşmaya başlayan saçları ve şefkat kaynağı olan iri göğüsleriyle Bridget Auster! Bridget her zaman ona sevgisini göstermiş veya koşarak endişelerini gidermişti. Kurtulmuş, Kuzunun Kanında Yıkanmış Bridget Auster! Şu anda yeni kilisedeki piknikte börek servisi yapan Bridget Auster! Annesi! Harry bir daha onun yüzüne nasıl bakacaktı? Ya da annesi onun yüzüne? Özellikle bir kadının ırzına geçip onu dövmek suçuyla yargıcın karşısına çıkarıldığı zaman? Bu kadın bir zenci olsa bile!

Harry bu yüzden kendisine sıkı sıkı sarılan çocuğu yakalayarak itiyordu. Kito onu bir defa tırmalıyordu. Boynunun yanından. Harry annesine, buna farkına varmadığı bir çalının neden olduğunu söyleyecek ve annesinin yarayı öpmesine izin verecekti. Harry, çocuğu suya bastırırken Kito, ona bakıyordu. Yüzü ışıl ışıldı. Harry küçük bir balığın yanlarından geçtiğini fark ediyordu. Galiba bu bir turnaydı. İrlandalı bir an zenci çocuğun neler gördüğünü düşünüyordu. Kito suyun gümüşümsü yüzeyinin altından kendisini aşağıya bastıran insanın yüzüne bakıyordu. Harry bu düşünceyi kafasından kovuyordu. Kendi kendine çaresizce, sadece pis bir zenci, diye hatırlatıyordu. Hepsi o kadar! Sadece pis bir zenci. Senin akraban değil.

Kito kahverengi kolunu sudan çıkarınca Harry tırmalanmak istemediği için geriye çekiliyordu. Ne var ki çocuk elini adama değil yukarıya uzatıyordu. Parmaklarını büküyor, elini yumruk yapıyor, açıyor, tekrar sıkıyordu. Artık çırpınışları yavaşlamaya başlıyordu. Ayak vuruşları da öyle. Harry'nin gözlerinin içine bakan gözlerinde garip, dalgın bir ifade beliriyordu. Hâlâ kahverengi kolu yukarıya doğru uzanıyor, yumruğunu sıkıp açıyor, sıkıp açıyordu. Draper Finney kıyıda durmuş ağlıyordu. Artık birinin geleceğinden ve yaptıkları bu feci şeyi göreceğinden emindi. İyi Kitapta, "Günahlarının ortaya çıkacağından emin ol," yazılıydı. Draper Finney, Harry'e bu işten vazgeçmesini söylemek için ağzını açıyordu. Belki hâlâ çok geç değildi. Draper, arkadaşına çocuğu sudan çıkarmasını, onun yaşamasına izin vermesini söylemek istiyor ama sesi çıkmıyordu. Arkasında Sara'nın son hırıltıları geliyordu. Boğuluyor gibiydi. Draper'in önünde kadının boğulmakta olan oğlu elini açıp kapıyordu. Delikanlı, bunu yapmaktan vazgeçmeyecek mi, diye düşünüyordu. Bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyecek mi? Şimdi çocuğun kaskatı kesilmiş olan dirseği bükülüyor ve eli sarkmaya başlıyordu. Kito'nun parmakları bükülürken birdenbire duruyor, bir an sallanıyor ve sonra...

Bu hayaletleri kafamdan kovmak için elimin ayasıyla alnımın ortasına vurdum. Arkamda Jo ve tutmaya çalıştığı şey neyse onunla boğuşurken ıslak ağaççıkların dalları hızla çatırdayarak kırılıyordu. Elimi, yarayı genişleten bir doktor gibi çuvaldaki yırtığa soktum. Çuval baştan başa yırtılırken hafif bir ses çıktı.

Torbada onlardan kalan şeyler vardı: Sararmış iki kurukafa sanki mahrem bir konuşma yapıyorlarmış gibi alın alına duruyorlardı. Bir kadının rengi solmuş kırmızı kemeri. Küflenmiş giysiler... Ve bir yığın kemik. İki kaburga, biri küçük, biri büyük. İki çift bacak, biri kısa biri uzun. Hemen hemen yüzyıl önce gölün kıyısına Sara ve Kito Tidwell'in kalıntıları gömülmüştü.

Daha iri olan kafatası dönüp boş göz çukurlarıyla bana öfkeyle baktı. Dişleri beni ısırmak istiyormuş gibi takırdadı. Altındaki kemik-

ler de kasvetle titreşti. Kırmızı kemer huzursuzca kımıldandı ve paslı tokası bir yılanın kafası gibi yükseldi.

Jo haykırdı. *"Mike! Çabuk, çabuk!"*

Torbadan poşeti çekip çıkardım ve içindeki plastik şeyi kaptım. Üzerine Magnabet harfleriyle, KIMILDAMADAN YAT yazılmıştı. Bir kelime oyunu daha. Hiçbir şeyden kuşkulanmayan bekçinin arkasından verilen bir mesajdı. Sara Tidwell korkunç bir yaratıktı. Ama Jo'yu küçümsemişti... Uzun süre birlikte olmanın sağladığı telepatik bağı da. Slips'ın Greens'e gitmiş ve bir şişe kezzap almıştım. Şimdi onu açıp dumanları tüten sıvıyı Sara'yla oğlunun kemiklerinin üzerine döktüm.

Bira ya da gazoz şişesini açtığınız zaman duyulan hışırtıya benzeyen bir ses çıktı. Kemerin tokası erirken kemikler beyazlaşarak şeker gibi eridi. Gözlerimin önünde kâbusları hatırlatan bir sahne belirdi. Meksikalı çocuklar, Ölüler Günü'nde şekerden yapılmış cesetleri yiyorlardı. Sara'nın kurukafası kezzap içine dolarken genişledi. Bir zamanlar bu kadının aklının, o müthiş yeteneğinin ve gülen ruhunun yeri olan o karanlık kafatası. Kurukafada önce hayret, sonra da keder gibi bir ifade belirdi.

Çene kemiği koptu. Dişlerin kalıntıları cızırdayarak erirken kafanın tepesi çöktü.

Açılmış parmak kemikleri titremeye ve erimeye başladı.

"Ahhhh..."

Bu fısıltı, esmeye başlayan rüzgâr gibi ıslak ağaçların arasında dolaştı... Ardından, bir sonraki saldırıya hazırlanmak ister gibi durakladı, rüzgâr da öyle. O seste açıklanamayacak bir keder, özlem ve teslimiyet vardı. Bu fısıltıda nefret olmadığını hissettim. Nefreti kaybolmuştu. Helen Auster'in dükkânından aldığım kezzap onu yakıp bitirmişti. Sara'nın gidişini açıklayan sesin yerini bir başkası aldı. Bir kuşun, neredeyse insan sesine benzeyen yakınma dolu ötüşü. Uyanmıştım. Bu ötüş, sonunda o kuşaktan çıkmamı sağladı. Titreyerek ayağa kalktım. Dönüp Sokak'a baktım.

Jo hâlâ oradaydı. Arkasındaki gölü ve yeni bir fırtınanın başlayacağını işaret eden kara bulutların yaklaştığını görebiliyordum. Jo belli belirsiz bir hayaletti şimdi. Arkasında bir şey kımıldadı. Belki de kuş değişen çevresine bakmak için güvenli yerinden çıkıyordu. Ama bunu hayal meyal fark ettim. Görmek istediğim Jo'ydu. Tanrı bilir bana yardım için ne kadar uzaklardan gelmişti! Ve Tanrı bilir ne kadar acı çekmişti! Karım yaralanmış, bitkin düşmüş ve kendinden bir şeyler eksilmiş gibi gözüküyordu. Ama o diğer şey... o 'Dışardakiler'den biri kaybolmuştu. Jo huş ağaçlarının yapraklarından oluşan bir dairenin ortasında duruyordu. Bu yapraklar öylesine soluklardı ki, adeta yanmış gibi duruyorlardı. Jo bana dönerek gülümsedi.

"Jo! Bu işi başardık!"

Karım ağzını oynattı. Sesleri duydum, ama kelimeler öylesine uzaktan geliyorlardı ki onları seçemedim. Karım tam karşımda dursa da sanki çok geniş bir uçurumun diğer yanından sesleniyordu. Fakat onu yine de anladım. Mantıklı bir açıklama bekliyorsanız, şöyle diyebilirim. Onun dudaklarını okudum. Yok romantik bir şeyler istiyorsanız şunu diyebilirim: Onun kafasının içini okudum. Ben ikincisini tercih ediyorum. Bildiğiniz gibi evlilik de bir çeşit 'kuşak'tır.

-Eh, demek artık her şey yolunda. Öyle değil mi?

Yanı yırtılmış çuvala baktım. Orada sadece o pis kokulu, acayip, macun gibi şeyler, kıymıklar ve parçalar vardı. Macunun kokusu burnuma geldi. Stonemask'a rağmen öksürerek geriledim. Burnuma gelen çürük et değil, kezzabın kokusuydu. Tekrar dönüp Jo'ya baktığımda artık neredeyse görünmez durumdaydı.

"Jo! Bekle!"

-Artık yardım edemem! Burada kalamam.

Kaybolmak üzere olan bir ağızdan çıkan ama başka bir yıldız sisteminden gelen sözlerdi bunlar. Jo şimdi bu karanlık öğleden sonrası saatlerinde yüzen iki gözden ibaretti. Sanki bu gözler arkadaki gölün sularından meydana gelmişti.

-Çabuk ol...

Jo kayboldu. Onun bulunduğu yere düşe kalka ulaştım. Ayaklarım solmuş huş yapraklarını çatırdatıyordu. Ellerimi uzattım ama hiçbir şeyi yakalayamadım. Herhalde görünüşüm pek aptalcaydı. İçime kadar ıslanmıştım, suratımın alt yarısını çarpılmış bir Stonemask kaplıyordu. Ve ıslak gri havayı kucaklamaya çalışıyordum.

Burnuma Red parfümünün o hafif kokusu geldi... Sonra onun yerini ıslak toprak, göl suyu ve her şeyi etkileyen kezzabın pis kokusu aldı. O çürümüş şeylere özgü koku kaybolmuştu. Aslında o koku da gerçek değildi... Şeyden daha gerçek...

Neden daha gerçek? *Neden?* Olanların tümü ya gerçekti ya değildi. Eğer yaşadıklarımın hiçbiri gerçek değildiyse o zaman çıldırmıştım ve Juniper Hill Hastanesi'ndeki Mavi Kısım'a atılmayı hak ediyordum. Gri kayaya doğru baktım. Islak topraktan çıkardığım kemik torbası orada çürüyen bir diş gibi duruyordu. Yırtılmış çuvaldan ince dumanlar hâlâ tembel tembel yükselmekteydi. Hiç olmazsa *bu kadarı* gerçekti. Artık is kaplı Siyah Kadın'a dönüşmüş olan Yeşil Kadın da öyle. O da arkasındaki kol gibi uzanan dal kadar ölüydü.

Artık yardım edemem... Burada kalamam... Çabuk ol...

Jo artık neye yardım edemeyecekti? Başka ne tür bir yardıma ihtiyacım vardı? Artık işi tamamlamıştım, öyle değil mi? Sara gitmişti. Ruh kemikleri izlemişti. "İyi geceler, tatlı hanımlar." "Tanrı onun huzur içinde yatmasına izin versin!"

Ne var ki yine de bir yerlerden o çürümüş et kokusu ortalığa yayılıyordu. İğrenç kokulu, mide bulandırıcı bir şey. Kafamda Kyra'nın adı yankılanmaya başladı. Ki-Ki, Ki-Ki, Ki-Ki. Sanki tporiklere özgü egzotik bir kuş ötüyordu. Demiryolu traverslerinden yapılmış basamaklardan eve doğru çıkmaya başladım. Bitkin halde olsam da yolun yarısına gelince koşmaya başladım.

Verandaya çıkan merdiveni tırmandım ve o taraftan eve girdim. Villa eskisi gibiydi. Sara Laughs, mutfak camından içeri uzanan ağaç dışında, fırtınaya çok iyi dayanmıştı. Ama yine de ters bir şeyler vardı. Adeta kokusunu aldığım bir şey... Belki burnuma *gerçekten* bir koku

geliyordu. Hafif ve acı. Belki de deliliğin kendine özgü bir kokusu vardı. Açıkçası bu araştırmayı hiçbir zaman istemeyeceğim bir konu.

Ön holde durup karton kapaklı kitapların oluşturduğu yığına baktım. Elmore Leonards ve Ed McBain'in romanları yere saçılmıştı. Sanki kitaplığın önünden geçen biri elini uzatıp onları yere dökmüştü. Belki de telaş ve korkuyla sallanan bir eldi bu. Ayrıca kendi ayak izlerimi de gördüm. Gelip giderken bıraktığım bu izler kurumaya başlamışlardı. Yerde yalnızca bunların olması gerekirdi. İçeri girdiğimizde Ki kucağımdaydı. Oysa şimdi yerde benim ayak izlerimin dışında küçük ayak izleri vardı. Üstelik onların bir çocuktan kaldığını düşünmeme neden olacak kadar da küçük değil.

Koridordan, Ki'nin adını haykırarak yatak odasına koştum. Mattie, Jo ya da Sara'nın adını bağırsaydım da arada bir fark olmayacaktı. Kyra'nın adı dudaklarımdan dökülürken bir ölünün ismine dönüşüyor gibiydi. Yatak örtüsü yere atılmıştı. Kara oyuncak köpek rüyamda olduğu gibi orada yatıyordu. Yatak boştu. Ve Ki gitmişti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ki'ye kafamın son birkaç hafta boyunca onun ne giydiğini, karavanın hangi odasında olduğunu ve orada ne yaptığını bilen yanıyla uzandım. Ama tabii bir sonuç alamadım. Çünkü artık o bağ kaybolmuştu.

Jo'yu çağırdım. Öyle yaptığımı sanıyorum. Ama Jo da gitmişti. Şimdi tek başımaydım. "Tanrı yardımcım olsun! Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun!" Paniğe kapılmak üzere olduğumu fark ederek buna karşı koydum. Kafamın berrak olması gerekiyordu. Doğru dürüst düşünemezsem Ki'nin bir şansı varsa o da kaybolacaktı. Koridordan hızla antreye gittim. Kafamın derinliklerinden yükselen o hastalıklı sesi duymamaya çalışıyordum. O, *Ki artık gitti,* diyordu. Çocuk öldü. Ama ben bunu bilmiyordum. Bilemezdim. Çünkü aramızdaki bağ artık kopmuştu.

Yerdeki kitap yığınlarına baktım, sonra da kapıya. Yeni ayak izleri birinin buraya gelip gittiğini göstermiyordu. Bir şimşeğin bulutları aydınlatmasından sonra gök gürledi. Kapıya giderek tokmağa uzandım. Sonra da durakladım. Kapıyla çerçevesi arasında bir şey sıkışmıştı. Örümcek ağının telleri kadar ince ve uçuşan bir şey.

Bu bir tek beyaz saç teliydi.

Midem bulanırken saç teline baktım. Hiç şaşırmamıştım. Tabii bunu bilmem gerekirdi! Eğer bu korkunç günde birbirini izleyen şoklar olmasa ve sinirlerim iyice gerilmesiydi herhalde bunu çarçabuk *tahmin* ederdim. Her şey Jo'nun o sabah bana dinlettiği kasette kayıt-

lıydı... O sabah artık bana başka bir adamın yaşantısının bir parçasıymış gibi geliyordu.

Bir kere John telefonu kadının suratına kapattığı sırada kaydedilen saat. *Saat dokuzu beş geçe. Doğu Yaz Saati.* O robot ses böyle söylemişti. Bundan da Rogette'in avukatı sabah altıyı kırk geçe aradığı anlaşılıyordu... Tabii kıtanın diğer tarafından, Palm Springs'den aramışsa... Evet, bu olabilirdi. Ama havaalanından Mattie'nin karavanına giderken bu garip ayrıntıyı kavrayabilseydim, kendi kendime, "Anlaşılan bütün Kaliforniya'da doğu kıyısındaki işlerini daha güneş doğmadan bitiren insanlar var," derdim. "Aferin onlara. Herhalde bu kişiler uykusuzluk çekiyorlar." Ne var ki böyle kolaylıkla izah edilemeyecek bir şey daha vardı.

John bir ara bandı teypten çıkarmıştı. Eğlenmediğimi, tersine yüzümün bembeyaz kesildiğini söylemişti. Ondan kaseti bana yine de dinletmesini istemiş, yalnızca kadının sesini tekrar duymanın beni şaşırttığını söylemiştim. "Sesinin niteliği. Tanrım! Çok iyi alınmış bu..." demiştim. Ya da buna benzer bir şey. Aslında John'un kasetine bodrumdaki işçiler tepki göstermişlerdi. Bilinçaltımdaki komplocular. Onları, yüzümün bembeyaz kesilmesine neden olacak kadar korkutan Rogette'in sesi değildi. Buna alttaki hafif mırıltı neden olmuştu. TR'de telefonla konuşurken her zaman duyulan o ses. Sizi aradıkları ya da siz bir yere telefon ettiğinizde o ses daima duyulurdu.

Rogette TR'90'dan hiçbir zaman ayrılmamıştı. O sabah bunu fark etmemem, Ki Devore'un hayatına mal olduysa kendimle asla yaşayamayacaktım. Traverslerden yapılmış basamaklardan hızla inerken Tanrı'ya bunu tekrar tekrar söylüyordum. Fırtına yeniden şiddetlenmişti.

Gölün kenarından uçmamış olmama hâlâ şaşıyorum. Raftımın yarısı karaya oturmuştu. Belki de parçalanan tahtaların uçları vücuduma batar ve kazık batırılmış bir vampir gibi ölüp giderdim.

Koşmak, paniğe kapılmak üzere olan insanlar için hiç de iyi bir şey değildir. Bu, zehirli bir sarmaşığın neden olduğu yarayı kaşımaya

benzer. Düşmemek için basamakların aşağısındaki çamlardan birine sarıldığım sırada kafam durmak üzereydi. Doğru dürüst düşünemiyordum. Kafamın içinde durmadan Ki'nin adı yankılanıyordu. Öyle gürültülüydü ki kafamda başka şeylere pek yer kalmıyordu.

Sonra sağımda gökyüzünden bir yıldırım fırladı ve o koskocaman yaşlı göknarın gövdesinin son bir metrelik parçasını da devirdi. Belki de ağaç, Sara'yla Kito sağ olduğu sıralarda hâlâ buradaydı. O tarafa doğru baksaydım herhalde kör olurdum. Başım neredeyse tamamen diğer tarafa dönük olduğu halde yine de gözlerim kamaştı. Gözlerimin önünde dev bir flaş patlamış gibi koskocaman mavi bir ışık belirdi. Altmış metre boyundaki mavi göknar göle devrilirken müthiş bir çatırtı duyuldu. Sular uzun bir perde gibi gökyüzüne doğru yükselip sanki bir an havada asılı kaldı. Ağaçtan kalan gövde bir cadının şapkası gibi yağmurda tutuşmuş yanıyordu.

Bu bende bir tokat etkisi yaptı. Bir anda kafam berraklaştı. Ve beynimi kullanmak için elime son bir şans geçti. Derin bir soluk alarak kendimi düşünmeye zorladım. Bir kere, neden oraya inmiştim? Niçin Rogette'in Kyra'yı göle doğru getirdiğini düşünüyordum? Biraz önce olduğum bu yere? Kadın neden bahçe yolundan 42. karayoluna çıkarak çocuğu benden uzaklaştırmamıştı?

Budalalık etme! Kadın burada. Çünkü Rogette'in Warrington'a dönmesi için Sokak'tan yararlanması gerekiyor. Kadın, patronunun ölüsünü özel jetiyle California'ya yolladığından beri Warrington'da. Yapayalnız.

Rogette, ben Jo'nun atölyesinin altında, baykuşun içindeki teneke kutuyu alır ve aile seceresini incelerken gizlice eve girmişti. O sırada kendisine bir fırsat verseydim Ki'yi alıp gidecekti. Ama Rogette'e o şansı vermemiştim. Bir şey olduğundan, birinin çocuğu yakalayacağından korktuğum için telaşla eve dönmüştüm.

Rogette çocuğu uyandırmış mıydı? Ki onu görmüş ve tekrar uykuya dalmadan önce beni uyarmaya çalışmış mıydı? Eve o yüzden mi telaşla koşmuştum? Belki. Ben o sırada hâlâ kuşaktaydım. Çocukla aramızda hâlâ bağlantı vardı. Geri döndüğümde Rogette evdeydi. Bu

kesindi. Hatta belki de kuzey yatak odasındaki dolaba saklanmış ve kapağın aralığından beni gözetlemişti. Bir yanım Sara olmayan bir şeyin evde olduğunu sezmişti.

Sonra evden tekrar dışarı fırlamıştım. Slips'n Greens'in torbasını kaptığım gibi buraya inmiştim. Sağa dönmüştüm. Kuzeye. Huş ağacına, kayaya, kemik torbasına doğru. Yapmam gereken şeyi yapmıştım. Ben bununla uğraşırken Rogette, Kyra'yı basamaklardan indirmiş ve sola dönmüştü. Güneye. Warrington'a doğru. Ki'nin sesini duymuş olabileceğimi düşünürken bir an yüreğime indi sanki. Belki çocuğu görmüştüm. Fırtına kesildiği sırada güvenli yerinden çekine çekine bakan bir kuş değildi. Ki o sırada artık uyanmış ve beni görmüştü. Belki Jo'yu da. Ve bana seslenmeye çalışmıştı. Rogette ağzını kapamadan önce kısaca seslenmişti.

Ne zaman olmuştu bu? Bana arada geçen zaman sonsuz kadar uzun geliyordu. Oysa aradan çok uzun bir süre geçmemişti sanırım. Belki bu beş dakikadan daha az. Ama bir çocuğu boğmak fazla zaman almazdı, Kito'nun sudan uzanan çıplak kolunun hayali geri gelmeye çalıştı. Suyun içindeki elin parmakları açılıp kapanıyordu. Açılıp kapanıyordu. Sanki çocuk, işini başaramayan akciğerler yerine onlarla soluk almaya çalışıyordu. Bu hayali kafamdan kovup Warrington'a koşma isteğini yendim. Böyle yaparsam kesinlikle paniğe kapılacaktım.

Jo'nun ölümünden sonra geçen yıllar içinde onu hiç bu kadar acı ve özlemle istememiştim. Ama o gitmiş, geride bir fısıltı bile kalmamıştı. Artık kendimden başka güvenebileceğim hiç kimse yoktu. Devrilmiş ağaçlarla dolu Sokak'ta güneye doğru yürümeye başladım. Ağaçların yanından dolaşıyor, yolu boylu boyunca kapayanların altından sürünerek geçiyordum. Ancak, çaresiz kaldığım zaman dalları gürültüyle kırıyordum. İlerlerken böyle durumlarda edildiğini sandığım o standart duaları tekrarlıyordum. Ama hiçbiri Rogette Whitmore'un kafamda beliren hayalini yarıp geçemiyordu. Ağzı haykırır gibi açılmış olan, o zalim ve amansız suratı.

Bu, Hayaletler Evi'nin açık havadaki bir kopyası, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Gerçekten de yolda ilerlemeye çalışırken koru bana hayaletlerle dolu gibi geliyordu. İlk saldırı sırasında sadece kökleri gevşemiş olan ağaçlar şimdi onu izleyen fırtına ve yağmurda devrilip duruyorlardı. Gürültü, yerleri çatırdatan dev ayak seslerine benziyordu. Benim ayaklarımın neden olacağı gürültüden çekinmeme gerek yoktu. Bathelder'ların bir kayanın üzerindeki şapkalı mantara benzeyen daire biçimi prefabrike evlerinin önünden geçerken bütün damı bir kara çamın yamyassı etmiş olduğunu gördüm.

Sara'nın yedi yüz elli metre güneyinde, Ki'nin beyaz kurdelelerinden birinin yola düşmüş olduğunu gördüm. Kurdeleyi yerden alırken kırmızı kenarının kana ne kadar benzediğini düşündüm. Sonra onu cebime tıkarak yoluma devam ettim.

Beş dakika sonra üzeri yosun kaplı yaşlı bir çamla karşılaştım. Yola devrilmişti. Ama gerilip çarpılmış kıymıklarla hâlâ gövdesine bağlıydı. Şimdi sekiz dokuz metrelik üst kısmı gölde yüzüyor, dalgalar onu kaldırıp indirirlerken kıymıklar paslı menteşeler gibi sesler çıkarıyorlardı. Ağacın altından sürünüp geçebileceğim bir yer vardı. Dizüstü çöktüm. Ve o zaman başka diz izlerini gördüm. İçlerine sular dolmaya başlıyordu. Ayrıca başka bir şeyi daha fark ettim. İkinci kurdeleyi. Onu da cebime, ilkinin yanına koydum.

Çamın altından geçerken yarı yolda bir başka ağacın daha devrildiğini duydum. Çok yakınımdaydı. Bunu bir haykırış izledi. Bu seste can acısı ya da korku yoktu. Hayır, biri hayret ve öfkeyle bağırmıştı. Sonra yağmurun ve rüzgârın hışırtısı arasında bile Rogette'in sesini duydum. *"Geri gel! Oraya gitme. Çok tehlikeli!"*

Sürünerek ağacın geri kalan bölümünün altından çıktım. Kırık bir daldan geride kalan parçasının sırtımı çizdiğini bile hayal meyal fark ettim. Ayağa kalkarak yolda koşmaya başladım. Yoldaki düşmüş ağaçlar küçükse yavaşlamadan üzerlerinden atlıyordum. Eğer büyüklerse oramı buramı çizeceklerini, bir yerime batacaklarını düşünmeden üzerlerine tırmanıyordum. Gök gürlüyordu. Müthiş bir şimşek çaktı ve onun ışığında kurşuni tahta kaplamaları gördüm. Rogette'le

ilk karşılaştığım gün Warrington'un otel kısmını sadece ağaçların arasından görebilmiştim. Oysa şimdi orman yırtılmış eski bir çamaşıra benziyordu. Bu bölgenin yeniden ağaçlanması yıllar alacaktı. Warrington'un arka yarısı birlikte devrilmiş gibi gözüken iki dev ağaç yüzünden iyice yıkılmıştı. Ağaçlar bir X işareti oluşturacak biçimde yuvarlanmışlardı. Yemek tabağındaki çatalla bıçak gibi.

Ki'nin korkudan tizleşmiş sesi fırtınayı bastırıyordu. *"Git buradan! Ben seni istemiyorum, Beyaz Dadı! Haydi, git!"* Küçük kızın sesindeki dehşeti duymak korkunçtu. Ama aynı zamanda sesini duyabilmiş olmak da harika bir şeydi.

Rogette'in sesinin beni dondurduğu yerden on iki metre kadar ötede, yolda bir ağaç daha yatıyordu. Kadın bunun öbür tarafındaydı. Bir elini Ki'ye uzatmıştı. Elinden kanlar akıyordu ama bunu hayal meyal fark ettim. Bütün dikkatimi Kyra'ya vermiştim.

Sokak'la Sunset Bar arasındaki iskele çok uzundu. En aşağı yirmi, hatta belki de otuz metreydi. İskele güzel bir yaz akşamı randevulaştığın kişi ya da sevgilinle el ele yürüyeceğin ve bunu bir anıya dönüştürebileceğin kadar uzundu. Fırtına onu henüz yerinden koparıp sürüklemeyi başaramamıştı. Ama rüzgâr iskeleyi kurdele gibi bükmüştü. Bir pazar günü sinemadaki matinede gördüğüm bir haber programını hatırladım. Filmde asma bir köprü tayfun sırasında durmadan savruluyordu. Warrington'la Sunset Bar arasındaki iskele de şimdi aynı durumdaydı. Kabaran sularda aşağı yukarı oynuyor, tahta bir akerdeon gibi bütün ek yerleri inliyordu. İskelenin kenarında bir parmaklık vardı. Herhalde gece eğlenceyi fazla kaçıranların sağ salim kıyıya erişebilmeleri için konmuştu. Ne var ki burası da çoktan uçmuştu. Kyra bu sallanan, suya batıp çıkan tahta iskelenin ortasındaydı. Çocukla kıyı arasında en aşağı üç siyah dikdörtgen olduğunu görüyordum. Oradaki tahtalar kopup kaybolmuşlardı. İskelenin suyun yüzünde kalmasını sağlayan boş çelik dubalar yerlerinde sallanırken dan-dan-dan diye sesler çıkıyordu. O dubalardan birkaçı yerlerinden çıkmış, suyun yüzünde uzaklaşıyorlardı. Ki sirkteki gerili ipte yürüyen bir cambaz gibi kollarını öne doğru uzatmıştı. Siyah Harley-Davidson tişörtü dizlerinin ve güneşten yanmış omzunun etrafında havalanıyordu.

Rogette, "Geri gel," diye bağırdı. Donuk, ıslak saçları başının etrafında uçuşuyor, sırtındaki parlak siyah yağmurluk rüzgârla dalgalanıyordu. Kadın biri kanlı, diğeri sağlam olan iki elini uzatmıştı. Belki de Ki ısırmıştı onu.

Ki başını deli gibi sallıyordu. *"Olmaz Beyaz Dadı!"* Çocuğa, "Başını öyle sallama, Ki-Kuşu," demek istiyordum. "Bu çok kötü bir fikir." Kyra sendeledi, bir kolu yukarı, gökyüzüne doğru kalktı. Diğer kolu da suya doğru indi. Bu hareketiyle bir an sert dönüş yapan bir uçağa benzemişti. Eğer iskele aynı anda ayaklarının altında yükselmesiydi suya yuvarlanacaktı. Kız hemen o değerli dengesine kavuşur gibi oldu. Ne var ki çıplak ayaklarının ıslak tahta üzerinde kaydıklarını bir an fark ettim sanırım. *"Git artık. Beyaz Dadı! Ben seni istemiyorum! Git... Biraz yatıp uyu! Yorgun gözüküyorsun!"*

Ki beni görmemişti. Çocuk bütün dikkatini Beyaz Dadı'ya vermişti. Beyaz Dadı da benim farkımda değildi. Yüzüstü yattım ve ağacın altında sürünmeye başladım. Kendimi pençe gibi yaptığım ellerimin yardımıyla öne doğru çekiyordum. Gökgürültüsü maundan dev bir top gibi gölün yüzeyinde yuvarlanıyor, oluşan gümbürtü dağlarda yankılanıyordu. Tekrar dizüstü doğrulduğum zaman Rogette'in ağır ağır iskelenin karaya bağlı olduğu tarafa ilerlediğini gördüm. Öne doğru attığı her adıma karşılık, Kyra da sallanarak tehlikeli bir biçimde geriliyordu. Rogette sağlam elini uzatmıştı. Bir an bana o eli de kanıyormuş gibi geldi. Ama sıska parmaklarının arasından akan sıvı kan olamayacak kadar koyu renkti. Kadın konuşmaya başladığında elindekinin erimeye başlamış çikolata olduğunu anladım. Rogette tüylerimi diken diken eden iğrenç, tatlı bir sesle konuşuyordu.

Kumruyu andıran bir sesle, "Haydi oyunumuzu oynayalım, Ki-Kuşu," dedi. "Sen başlamak ister misin?" Öne doğru bir adım attı. Kyra da aradaki uzaklığı korumak için bir adım geriledi. Sallandı, sonra dengesini buldu. Kalbim bir an dururken tekrar hızla çarpmasını sürdürdü. Kadınla aramdaki mesafeyi mümkün olduğu kadar çabuk kapatmaya çalışıyordum. Ama koşmuyordum. Rogette'in uyanıncaya kadar hiçbir şeyi bilmesini istemiyordum. Uyanırsa! Onun şimdi uyanıp uyanmaması beni ilgilendirmiyordu. Kahretsin!" George Footman'ın

kafasını kırdığıma göre bu iğrenç yaratığı da kolaylıkla yaralayabilirdim. Yürürken parmaklarımı iri bir yumruk olacak bir biçimde birbirine kenetledim.

"Hayır mı? Başlamak istemiyor musun? Çok mu çekingensin?" Rogette dişlerimi gıcırdatmama neden olacak şekilde pek tatlı konuşuyordu. Bazen anaokulu öğrencilerine yaptıkları gibi. "Pekâlâ ben başlayacağım. Çocuk! Çocukla kafiyeli olan ne var, Ki-Kuşu? Boncuk... Uykucuk... Ben gelip seni uyandırdığım sırada sen 'uykucuk' taydın değil mi?... Şimdi gelip kucağıma oturmak ister misin, Ki-Kuşu? Birbirimize çikolata yedirirız. Tıpkı eskiden yaptığımız gibi. Ben de sana yeni bir şaka öğretirim..."

Rogette bir adım daha attı. İskelenin kenarına gelmişti. Tabii aklına gelseydi, bana attığı gibi Kyra'ya da taş atardı. Taşlardan biri Kyra'ya gelir ve o da göle yuvarlanırdı. Ama kadının şu anda aklından böyle bir şey geçmediğinden eminim. Çılgın biri belirli bir noktayı geçtikten sonra kendini turnikeli bir yolda bulur. Artık burada çıkış rampaları yoktur. Rogette'in Kyra konusunda başka planları vardı.

"Haydi, Kiki. Beyaz Dadı'nla bu oyunu oyna." Kadın tekrar çikolatayı uzattı. Buruşmuş yaldızın arasından yapışkan çikolata akıyordu. Kyra'nın bakışları kaydı ve çocuk en sonunda beni gördü. Başımı sallayarak ona sesini çıkarmamasını söylemeye çalıştımsa da bu bir işe yaramadı. Küçük kızın yüzünde rahatlıkla karışık sevinçli bir ifade belirdi. Hemen adımı haykırdı. Rogette'in hayretle omuzlarını kaldırdığını gördüm.

Son üç buçuk metreyi koşarak aştım. Birbirine kenetlediğim ellerimi kaldırdım. Ama o en kritik anda ayağım ıslak yerde hafifçe kaydı. Ve ellerimi istediğim gibi kadının ensesine indiremedim. Omzundan kayan darbe Rogette'in sendeleyerek bir dizinin üzerine çökmesini sağladı. Fakat hemen arkasından ayağa fırladı. Küçük, mavi lambalara benzeyen gözlerinden elektrik değil, öfke fışkırıyordu. Rogette, "Sen!" dedi. Bunu ıslık çalar gibi söyleyerek adeta çok eski bir lanet haline soktu. *"Ssssennn!"* Bizim gerimizde Kyra bir an adımı haykırdı. Islak tahtanın üzerinde dans edermiş gibi sendeledi. Göle düşmemek için ellerini salladı. Sular iskeleye yayılarak küçük, çıplak ayaklarını ıslattı.

Ona seslendim. "Dayan, Ki!" Dikkatimi çocuğa verdiğimi fark eden Rogette bundan yararlanarak hemen iskeleye çıktı. Peşinden fırlayıp onu saçlarından yakaladım. Ve saçları elimde kaldı! Hepsi. Orada, kabaran gölün kenarında elimden kadının donuk, beyaz saçları sarkarken öyle durdum. Sanki Rogette'in kafa derisini yüzmüştüm.

Kadın omzunun üzerinden bakarak dişlerini gösterdi. Yağmurda, yeraltında yaşayan kabak kafalı biçimsiz bir cüceye benziyordu. Ve ben, bu o, diye düşündüm. Bu Devore! Adam hiç ölmedi! Nasıl olduysa bu kadınla Max kişilik değiştirdi! İntihar eden *Rogette*'ti. Jetle California'ya yollanan da *onun* ölüsü...

Ama kadın tekrar diğer tarafa dönerek Ki'ye doğru koşarken durumu anladım. Buradaki Rogette'ti tabii. Ve bu iğrenç benzeşmenin sağlam bir nedeni vardı. Kadının hastalığı neyse bu sadece saçlarını dökmekle kalmamış, onu yaşlandırmıştı. Rogette'in altmış yaşında olduğunu sanmıştım. Ama herhalde bundan en aşağı altı yaş küçüktü.

Bayan M. bana, "Pek çok insan çocuklarına birbirlerine benzeyen adlar koyarlar," demişti. "Bunun çok sevimli bir şey olduğunu düşünürler." Max Devore da aynı şeyi düşünmüştü anlaşılan. Çünkü büyük oğluna Roger, kızına da Rogette adını vermişti. Kadının Whitmore soyadı da gerçekti belki de. Belki gençken Whitmore adında biriyle evlenmişti. Ama kafasındaki peruk çıkar çıkmaz hangi aileden olduğu anlaşılıyordu. Islak iskelede işini bitirmek için sendeleyerek yürüyen kadın, Kyra'nın halasıydı.

Ki hızla gerilemeye başladı. Artık dikkatli davranmıyor, rastgele adım atıyordu. Göle düşecekti. İskelede durabilmesi imkânsızdı. Ama çocuk daha yuvarlanmadan bir dalga tahtalara, ikisinin arasına vurdu. Oradaki dubalardan bazıları yerlerinden kopmuş, iskele biraz batmıştı. Köpüklü sular yukarı fırlayarak döne döne daha önce gördüğüm o helezon şeklini almaya başladı. Rogette iskeleye çarpan ve bileklerine kadar gelen suda durakladı. Ben de öyle. Kadının üç buçuk metre kadar gerisindeydim.

Helezon katı bir cisme dönüşmeye başladı. Ben daha orada beliren yüzü seçemeden torbalanmış şortu ve bol tüniği tanıdım. Sadece

Kmart böyle biçimsiz kıyafetler satar. Belki de bu konuda federal bir yasa bile vardır.

Gelen Mattie'ydi. Mezar kadar gri bir Mattie. Ve Rogette'e de yine mezar grisi gözlerle bakıyordu. Rogette ellerini kaldırdı, sendeledi. Dönmeye çalıştı. Aynı anda iskelenin altında kabaran bir dalga tahtaların lunaparktaki hızlı trenler gibi önce yükselmesine, sonra da inmesine neden oldu. Rogette yandan göle yuvarlandı. Onun gerisinde, yağmurdaki suyla şekillenmiş şeyin arkasında Ki'yi gördüm. Kız Sunset Bar'ın verandasına devrilmişti. Son dalga çocuğu bir frizbi gibi geçici de olsa o güvenli yere atmıştı.

Mattie bana bakıyordu. Gözlerini gözlerime dikmiş, dudaklarını oynatıyordu. Jo'nun söylediklerini anlamayı başarmıştım. Ama bu kez Mattie'nin sözlerini kavrayamadım. Olanca gücümle denedim ama başarılı olamadım.

"Anneciğim! Anneciğim!"

Hayalet ağır ağır değil, sanki fırıl fırıl döndü. Aslında uzun şortun altında hiçbir şey yokmuş gibiydi. Hayalet iskeleden bara doğru gitti. Ki verandada ayağa kalkmış, kollarını ona doğru uzatıyordu.

Bir şey ayağımı yakaladı.

Eğilip baktım ve kabaran sularda boğulmak üzere olan hortlak benzeri bir şey gördüm. Koyu renk gözler, kabak bir kafanın aşağısından bana bakıyorlardı. Rogette öksürüyor erik kadar mor dudaklarının arasından tükürmeye çalışıyordu. Diğer elini bitkince bana doğru sallıyordu. Parmakları açılıyor... kapanıyordu. Açılıyor... kapanıyordu. Dizüstü çökerek Rogette'in elini tuttum. Kadının parmakları elimi çelik bir pençe gibi kavradı. Ve sonra hızla çekti. Beni yanına çekmeye çalışıyordu. Mor dudakları gerilerek sarı dişleri ortaya çıktı. Sara'nın kafatasındakilere benziyorlardı. Ve evet... bu sefer gülenin Rogette olduğunu düşündüm.

Kalçalarımın üzerinde sallandım ve kadını yukarı çektim. Bunu düşünmeden, içgüdülerime uyarak yaptım. Rogette'ten en aşağı kırk, kırk beş kilo daha ağırdım. Kadının vücudunun dörtte üçü korkunç, dev bir alabalıkmış gibi sudan çıktı. Çığlıklar atarak başını eğip dişlerini bileğime geçirdi. Müthiş bir acı duydum. Kolumu iyice yuka-

rı kaldırıp sonra indirdim. Rogette'e zarar vermeyi düşünmüyor, bir sansarınkine benzeyen dişlerden kurtulmaya çalışıyordum. Aynı anda kuvvetli dalga yarı batmış iskeleye çarptı. Yukarı kalkan tahtaların kırık ucu aşağıya doğru inen kadının yüzüne saplandı. Rogette'in bir gözü patladı. Üzerinden sular akan sivri bir uç hançer gibi burnuna girdi. Kadının altındaki ince deri yırtılırken tıpkı yukarı çıkan storlar gibi kemikten sıyrıldı. Sonra göl Rogette'i çekerek uzaklaştırdı. Kadının parçalanmış suratını kısa bir an gördüm. Şakır şakır yağan yağmurda yukarıya doğru dönmüştü. Floresan bir çubuk gibi uçuk ve ıslaktı. Sonra döndü ve siyah, vinil yağmurluğu bir kefen gibi onu sardı.

Tekrar Sunset Bar'a baktığım zaman, dünyanın derisinin altını tekrar görür gibi oldum. Bu, Yeşil Kadın'ın içine giren Sara ya da Dışardakiler'den birinin görür gibi olduğum kudurmuş görüntüsüydü. Kyra, barın önündeki tahta verandada, devrilmiş hasır takımların arasında duruyordu. Önünde bir su fışkırıyordu. Suyun içinde gitgide hafifleşmeye başlayan bir kadının hayalini zorlukla seçebildim. Dizüstü çökmüş, ellerini uzatmıştı.

Anne kız birbirlerine sarılmaya çalıştılarsa da Ki'nin kolları Mattie'nin içinden geçti ve sırılsıklam oldu. "Anneciğim! Anneciğim, sana sarılamıyorum!"

Suyun içindeki kadın konuşuyordu. Dudaklarının oynadığını görebiliyordum. Ki ona dikkatle bakıyordu. Sonra, bir an, Mattie bana döndü. Onunla göz göze geldik. Genç kadının gözleri gölün sularından oluşmuştu. Bu göl ben buraya gelmeden çok önce vardı ve ben gittikten sonra da yıllarca var olacaktı. Ellerimi ağzıma götürerek avuçlarımı öptüm. Ve sonra onları genç kadına doğru uzattım. Mattie sanki o öpücükleri yakalamak istiyormuş gibi ışıltılı ellerini kaldırdı.

Kyra, "Anne, gitme!" diye bağırarak hayalete sarılmaya çalıştı ve sırılsıklam oldu. Gözlerini yumarak öksüre öksüre geriledi. Artık karşısında bir kadın yoktu. Sadece sular tahtaların üzerinden akıyor, gölle tekrar birleşmek için çatlaklardan damlıyordu. Gölün suları ta derinlerdeki kaynaklardan geliyordu. TR ve dünyanın bu bölümünün altından uzanan o kayalardaki çatlaklardan fışkırıyordu.

Dengemi bozmamaya çalışarak dikkatle ilerledim. Savrulan iskeleden geçerek Sunset Bar'a gittim. Orada Kyra'yı kucağıma aldım. Çocuk bana sıkıca sarıldı, iyice sokuldu. Şiddetle titriyordu. Birbirine çarpan dişlerini bir kapta sallanan zarların tıkırtısına benzeyen sesini duyuyordum. Saçlarına gölün kokusu sinmişti.

Kyra, "Mattie geldi," dedi.

"Biliyorum. Onu gördüm."

"Mattie, Beyaz Dadı'nın gitmesini sağladı."

"Onu da gördüm. Şimdi kımıldamamaya çalış, Ki. Karaya döneceğiz. Ama fazla hareket etmemelisin. Kımıldarsan, sonunda suda yüzmek zorunda kalırız."

Küçük kız bu sözlerime sonuna kadar uydu. Sokak'a vardığımızda onu yere bırakmak istedim ama boynuma sıkıca sarıldı. Buna bir itirazım yoktu. Onu Warrington'a götürmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Orada havlular vardı, hatta belki de kuru giysiler. Ama Warrington'ta bir küvet dolusu sıcak suda bekliyor olabilirdi. Zaten yağmur yeniden hafiflemeye başlamıştı. Ve bu kez batıda gökyüzü daha aydınlıkmış gibi gözüküyordu.

Sokak'tan kuzeye doğru çıkarken, "Mattie sana ne söyledi, yavrum?" diye sordum, Ki, önümüze çıkan devrik ağaçların altından sürünerek geçmemiz için kendisini yere bırakmamı istemişti. Ama öbür tarafa geçer geçmez kollarını kaldırıyor ve kendisini tekrar kucağına almamı istiyordu.

"'İyi bir kız ol ve üzülme.' Ama ben üzülüyorum. Hem de çok üzülüyorum." Ağlamaya başladı. Onun ıslak saçlarını okşadım.

Traverslerden yapılmış basamaklara eriştiğimiz sırada Kyra'nın gözyaşları tükenmişti... Ve batıdaki dağların yukarsında ince ve çok parlak mavi bir çizgi görülüyordu.

Ki etrafına bakındı. "Bütün ağaçlar devrilmiş." Gözleri iri iri açılmıştı.

"Şey... Hepsi değil, ama pek çoğu."

Basamakların ortasında durdum. Nefes nefeseydim. Soluğum gerçekten kesilmişti. Ama Ki'ye onu yere indirip indiremeyeceğimi

sormadım. Küçük kızı yere bırakmak istemiyordum. Bütün istediğim rahat soluk alabilmekti.

"Mike?"

"Evet, bebeğim?"

"Mattie bana bir şey daha söyledi."

"Ne söyledi?"

"Kulağına fısıldayabilir miyim?"

"İstiyorsan tabii."

Ki eğildi ve kulağıma fısıldadı.

Söylediklerini dinledim. Ki'nin sözleri sona erince başımı sallayarak onu öptüm. Sonra çocuğun ağırlığını diğer kalçama verdim. Ve Ki'yi eve kadar taşıdım.

"Bu yüzyılın en şiddetli kasırgası değildi, ahbap. Öyle olduğunu da sanma. Hayır, efendim."

O yaz ve sonbahar Lakeview Market'in yerine geçen büyük ordu çadırının önünde oturan ihtiyarlar böyle söylüyorlardı. Dev bir karaağaç 68 numaralı karayolunun üzerine devrilerek marketi bir sardalye tenekesi gibi ezmişti. Bu da yetmiyormuş gibi kıvılcımlar saçan elektrik tellerini de koparmıştı. Kıvılcımlar patlamış bir tankerden akan propanı tutuşturmuş ve her şey havaya uçmuştu. Ama çadır sıcak hava için uygundu. TR'liler artık ekmekle bira almak için MASH'e gideceklerini söylüyorlardı. Bunun nedeni çadırın tepesinin iki yanındaki iyice solmuş Kızılhaç işaretlerinin yine de seçilebilmesiydi.

Yaşlılar, çadırın bir yanında portatif iskemlelerde oturuyor, diğer yaşlılar yine paslı, eski arabalarıyla geçerken onlara el sallıyorlardı. (Onaylanmış bütün yaşlıların ya Ford'ları ya da Chevrolet'leri vardır. Bu bakımdan doğru yolda olduğum söylenebilir.) İhtiyarlar hava, elma şarabı yapma ve patates kazma mevsimine doğru serinlemeye başlarken atletlerinin yerine fanilalarını giyiyorlardı. Kentin etraflarında yeniden yapılanmasını seyrederken geçen kışın buz fırtınasından söz ediyorlardı. Bu fırtına, Kittery'le Fort Kent arasındaki bir milyon ağacı parçalamış ve elektriklerin kesilmesine neden olmuştu. Sözünü ettik-

leri diğer fırtınalar da vardı. 1985'teki siklon, 1927'deki sulusepkenli tayfun. "İşte asıl onlar fırtınaydı! Tanrım! *Ne* fırtınaydı onlar!"

Herhalde bu sözlerinde haklılar. Ve ben onlarla tartışmaya da girişmiyorum. Gerçek bir Yankee yaşlısıyla girişeceğiniz bir tartışmayı hiçbir zaman kazanamazsınız. Hele bu havayla ilgiliyse. Ama benim için 21 Temmuz 1998'deki fırtına daima en müthiş kasırga olarak kalacak. Ve benim gibi düşünen küçük bir kız tanıyorum. Çocuk, modern tıbbın yeniliklerinden yararlanarak 2100 yılına kadar yaşayabilir. Ama bence o fırtına Kyra Elizabeth Devore için her zaman en müthiş olay olarak kalacak.

Bahçe yolumdan inen ilk taşıt ancak akşam altıya doğru gelebildi. Bu Castle devriye arabalarından değildi. Şoför mahallinin tepesinde sarı ışıklar yanan bir onarım kamyonetiydi. Direksiyonda Merkez Maine Elektrik Şirketi'nin yağmurluğunu giymiş bir adam vardı. Ama yanında oturan bir polisti. Şerif Norris Ridgewick'in ta kendisi. Ve adam kapıma tabancasını çekerek yaklaştı.

Televizyondaki adamın vaat ettiği hava değişikliği başlamıştı bile. Tayfuna yakın bir şiddetle esen soğuk bir rüzgâr, bulutları ve fırtına habercilerini doğuya doğru sürüklemişti. Yağmur yağdıktan sonra en aşağı bir saat ıslak koruda ağaçlar devrilmeye devam etti. Saat beşe doğru ikimiz için kaşarlı tost ve domates çorbası yaptım... Jo bundan, 'rahatlatıcı yiyecekler' diye söz ederdi. Kyra yemekleri iştahsızca yedi... ama yine de yedi. Bol bol süt içti. Onu yine tişörtlerimden birine sardım. Küçük kız saçlarını arkaya doğru tarayarak bağladı. Ona beyaz kurdeleleri önerdim ama başını salladı. Ve onların yerine bir lastik bandı seçti. "Ben o kurdeleleri artık sevmiyorum." Ben de aynı fikirdeydim. Kurdeleleri attım. Ki bunu yaparken beni seyretti, ama itiraza da kalkışmadı. Sonra oturma odasında odun sobasına doğru gittim.

"Ne yapıyorsun?" Ki ikinci bardak sütü de bitirdi ve kımıldanarak iskemleden indi. Bana yaklaştı.

"Ateş yakıyorum. Belki bütün o sıcak günler kanımı fazla sulandırdı. Yani annem böyle söylerdi."

Ben masadaki desteden kâğıtları sayfa sayfa alırken çocuk da sessizce beni seyretti. Kâğıtları sobanın üstüne koydum. Sonra her sayfayı buruşturup top yaptım ve sobanın içine attım. Yeteri kadar kâğıt koyduğuma karar verdikten sonra üstlerine çıralar dizdim.

Ki, "O kâğıtlarda ne yazılı?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil."

"Bir hikâye mi?"

"Pek sayılmaz. Daha çok... Ah, bilmem ki. Bir bilmece. Ya da bir mektup."

Çocuk, "Çok uzun bir mektup bu," diyerek sanki çok yorulmuş gibi başını bacağıma dayadı.

"Evet," dedim. "Aşk mektupları genellikle öyledir. Ama onları saklamak hiç de iyi bir fikir değildir."

"Neden?"

"Çünkü onlar geri gelip..." Cümleyi, "Sana acı verirler," diye tamamlayacaktım ama bundan vazgeçtim. "Çünkü daha sonra seni utandırabilirler."

"Ya?"

"Zaten," diye ekledim. "Bir bakıma bu kâğıtlar da senin kurdelelerin gibi."

"Yani onları artık sevmiyorsun."

"Evet, öyle."

Kyra sonra o kutuyu gördü. Önünde "Jo'nun Tuhafiyesi" yazılı o kutuyu. Oturma odasıyla evyenin arasındaki tezgâhta duruyordu. Kedi Feliks'in bir zamanlar asılı olduğu yerin yakınında. Kutuyu atölyeden alıp getirdiğimi hatırlamıyordum. Ama bu da öyle şaşılacak bir şey sayılmazdı. O sırada kendimde değildim. Hoş... kutu kendiliğinden de oraya gelmiş olabilirdi... Kendi kendine. Ben artık böyle şeylere *inanıyorum.* İnanmam için nedenler var.

Kyra'nın gözleri parladı. Kısa öğle uykusundan uyanıp annesinin öldüğünü anladığından beri gözleri hiç böyle parlamamıştı. Çocuk, kutuyu alabilmek için ayaklarının ucunda yükseldi. Sonra da küçük parmaklarını yaldızlı yazıya sürdü. Bir çocuğun teneke bir kutuya sahip olmasının onun için önemli bir şey sayılacağını düşündüm. Gizli

şeylerini koyabileceği bir kutusu. En iyi oyuncak, en güzel dantel parçası, ilk takı ya da belki de annenin resmi.

Ki hayranlık dolu yumuşak bir sesle, "Bu çok... güzel," dedi.

"Kutu senin olabilir. Ancak, üzerinde "Ki'nin Tuhafiyesi" değil de "Jo'nun Tuhafiyesi" yazmasının sence bir sakıncası yoksa. İçinde okumak istediğim kâğıtlar var. Ama onları başka bir yere koyabilirim."

Küçük kız kendisine takılıp takılmadığımı anlamak için yüzüme dikkatle baktı ve şaka yapmadığımı anladı.

Yine o yumuşak, hayranlık dolu sesle, "Bu çok hoşuma gider," dedi.

Kutuyu ondan alıp steno defterlerini, notları ve kupürleri çıkardım. Sonra Ki'ye geri verdim. Çocuk, kapağını açıp kapadı.

Sonra, "Bil bakalım bunun içine ne koyacağım?" dedi.

"Gizli hazinelerini mi?"

"Evet!" Ki bir an gerçekten güldü. "Jo kimdi, Mike? Ben onu tanıyor muyum? Tanıyorum, değil mi? O 'Buzdolabı İnsanları'ndan biri değil miydi?"

"O..." Aniden aklıma bir şey geldi. Sararmış kupürleri karıştırdım. Aradığımı bulamadım. Onu bir yerlerde kaybettiğimi düşündüm. Ama sonra ucunun not defterlerinin birinden uzandığını gördüm. Onu çıkararak Ki'ye uzattım.

"Bu ne?"

"Ters bir fotoğraf. Onu ışığa tut."

Ki dediğimi yaptı. Ve resme uzun bir süre dalgın dalgın baktı. Ben de onun elindeki karımı, tıpkı rüyalardaki gibi belli belirsiz gördüm. Jo iki parça mayosuyla raftta duruyordu.

"İşte o Jo," dedim.

"Çok güzel. Eşyalarımı onun kutusuna koyacağım için seviniyorum."

"Ben de öyle, Ki." Çocuğun başını öptüm.

Şerif Ridgewick kapımı yumrukladığı zaman onu ellerimi havaya kaldırarak karşılamanın akıllıca bir şey olacağını düşündüm. Sinirleri

iyice gerilmiş gibiydi. Gergin havayı benim hiç hesaplamadan sorduğum basit bir soru yumuşattı.

"Bugünlerde Alan Pangborn nerelerde, şerif?"

Ridgewick, "New Hampshire'da," derken tabancayı biraz indirdi. (Bir iki dakika sonra da farkında değilmiş gibi silahı kılıfına soktu.) "Polly'le durumları gerçekten iyi. Polly'nin artritinin olması kötü bir şey. Ama yine de rahat günleri oluyor. Bir insan arada sırada iyi bir gün geçirirse uzun süre dayanabilir. Ben öyle düşünüyorum. Bay Noonan size sormam gereken pek çok soru var. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Sorulardan birincisi ve en önemlisi: Çocuk sizde mi? Kyra Devore yani?"

"Evet."

"Nerede?"

"Yerini size memnunlukla gösteririm."

Şerifle kuzey bölümüne giden koridorda ilerledik. Yatak odasının kapısının önünde durup içeri baktık. Örtüyü çocuğun çenesine kadar çekmiştim. Ki, mışıl mışıl uyuyordu. Kumaştan yapılmış köpek de elindeydi. Hayvanın burnu küçük yumruğunun bir yanından çıkmıştı, kuyruğu da diğer yanından. Şerifle uzun süre orada durduk. İkimiz de konuşmuyorduk. Küçük kızın bir yaz akşamının ışığında uyumasını seyrediyorduk. Koruda artık ağaçlar devrilmiyorsa da rüzgâr hâlâ esiyordu. Ve Sara Laughs'ın saçaklarının etrafında çok eski bir müzik gibi sesler çıkarıyordu.

Son Söz

Noel'de kar yağdı. On beş santim kalınlığında yumuşak bir kar. Bu yüzden Sanford sokaklarında Noel şarkıları söyleyen gruplar *'It's a Wonderful Life*'dan fırlamışa benziyorlardı. Ben Kyra'yı üçüncü defa kontrol edip aşağıya indiğim sırada ayın yirmi altısının sabahı yaklaşmıştı. Saat biri çeyrek geçiyordu. Kar dinmişti. Geç doğmuş dolgun ve soluk bir ay vardı ve şimdi birbirlerinden pek de ayrılmayan bulutların arasından bakmaya çalışıyordu.

Noel'i yine Frank'in evinde geçirmiştim. Diğerleri gidip yatmışlar, geride ikimiz kalmıştık. Ki de dahil bütün çocuklar uykuya dalmışlardı. Yiyecekler ve armağanlarla dolu yıllık âlemden sonra kendilerinden geçmişlerdi. Frank, üçüncü Scotch viskisini içiyordu. Galiba benimki gerçekten üç viskilik bir hikâyeydi. Ama ben sadece ilk kadehin üzerinden almıştım. Galiba Ki olmasaydı şişeleri devirirdim. Onu bana yolladıkları günlerde genellikle bir bardak bira bile içmiyorum. Ve çocuğun üç gün benimle olması... Kahretsin! *Kemo sabe,* eğer Noel'i çocuğunla geçiremeyeceksen o zaman Noel'ler ne işe yarar?

Tekrar yerime oturup içkimden sembolik bir yudum aldığım sırada Frank, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Bu soruyu duyunca güldüm. Frank, "Çocuk iyi mi?" diye sormamıştı. Onun yerine, "Sen iyi misin?" demişti. Ama zaten hiç kimse Frank'in aptal olduğunu iddia edemezdi.

"İnsan Kaynakları Bölümü, ekimde Ki'nin hafta sonunu benimle geçirmesine izin verdiği zamanki halimi görecektin! Yatmadan önce belki on, on iki defa gidip onu kontrol ettim... Daha sonra yine kontro-

lü sürdürdüm... Yataktan kalkıp usulca Ki'ye baktım, soluklarını dinledim. Cuma gecesi hiç uyumadım. Cumartesi gecesi ise üç saat kadar kestirebildim. Yani bugünkü yine de iyi sayılır. Ama sana anlattıklarımı başkalarına tekrarlarsan... fırtına jeneratörü bozmadan önce banyoyu sıcak suyla doldurduğumu duyarlarsa... o zaman Ki'yi evlat edinme şansını tamamıyla kaybederim. Kızın lise mezuniyet törenine katılmama izin vermek için herhalde bir form doldurtacaklar. Üç kopya."

Frank'e, o banyo olayını anlatmayı düşünmemiştim. Ancak, konuşmaya başlar başlamaz hemen her şeyi açıklamıştım. Hayatımı sürdürmem için olanları birine anlatmam gerekiyordu sanırım. Zamanı gelince günah çıkarma hücresinin diğer tarafında John Storrow'un olacağını düşünmüştüm. Ama John, süregelen davamız dışında o olayların hiçbirinden söz etmek istemiyordu. Bildiğiniz gibi dava Kyra Elizabeth Devore'la ilgiliydi.

"Endişelenme, dilimi tutarım. Evlat edinme savaşı nasıl gidiyor?"

"Her şey çok yavaş gelişiyor. Maine eyaleti mahkeme sisteminden nefret etmeye başladım. İnsan Servisi Bölümünden de öyle. O bürokratları tek tek ele alırsan, çoğu iyi insanlar. Ama bir araya geldiler mi..."

"İşler kötüye gidiyor, öyle mi?"

"Bazen kendimi *Bleak House*'daki bir karakter gibi hissediyorum. Dickens o kitabında, 'Mahkemede avukatlardan başka kimse bir şey kazanamaz,' diyor. John ise bana sabretmemi ve sahip olduğum iyi şeyleri düşünmemi söylüyor. Orta yaşlı beyaz bir bekâr -yani dünyanın en güvenilmez yaratıklarından biri- olmama rağmen yine de şaşılacak kadar ilerleme gösterdiğimizden söz ediyor. Ama Mattie öleli beri Ki'yi iki defa bir ailenin yanına verdiler. Ve..."

"Çocuğun civar kentlerin birinde bir akrabası yok mu?"

"Mattie'nin teyzesi var. Kadın Mattie sağken bile Ki'yle ilgilenmiyordu. Şimdi ise çocuğa aldırdığı yok. Özellikle..."

"...Özellikle Ki milyoner olmayacağı için."

"Evet."

"Demek Rogette Whitmore denen kadın vasiyetname konusunda yalan söylüyordu?"

"Kesinlikle. Max Devore servetini bütün dünyaya bilgisayar kullanmayı öğretecek bir vakfa bırakmış. Bu dünyadaki bilgisayarcılara saygım var, ama doğrusu bundan daha soğuk bir yardım düşünemem."

"John nasıl?"

"Tamamıyla iyileşti, ama sağ kolunu hiçbir zaman eskisi kadar kullanamayacak. Zavallı az kalsın kan kaybından ölüyordu."

Frank, beni Ki ve velayet konusundan ustalıkla uzaklaştırdı. Üstelik üçüncü viskisini bitirmek üzere olmasına karşın. Ben de buna razıydım. Kyra'nın, İnsan Servisi Bölümünün çocukları küçük, önemsiz birer eşya gibi gönderdiği o evlerde geçirdiği uzun günleri düşünmek istemiyordum. Ki, o ailelerin yanında yaşamıyor, sadece varlığını sürdürüyordu. Rengi solgun, halsiz ve neşesizdi. Kafeste yaşayan ve bakım gören bir tavşana benziyordu. Arabanın köşeyi döndüğünü ya da durduğunu gördüğü an hemen canlanıyordu. Ellerini sallıyor ve Snoopy'nin köpek kulübesinin tepesinde yaptığı gibi dans ediyordu. Onunla ekimde geçirdiğimiz hafta sonu nefisti. (Çocuk uyuduktan sonra yarım saatte bir gidip onu kontrol etme isteğinin bende bir saplantıya dönüşmüş olmasına rağmen) Noel tatili ondan da güzel olmuştu. Çocuğun kesinlikle benimle olma isteği mahkemede bize her şeyden daha çok yardım ediyordu... Buna rağmen yine de çarklar çok ağır ağır dönüyordu.

John bana, "Belki baharda, Mike," demişti. Son zamanlarda karşımda yepyeni bir John görüyordum. Bay Maxwell 'Para Babası' Devore'la savaşmaktan başka bir şey istemeyen, o biraz gösterişçi ve hevesli genç kaybolmuştu. Avukat, yirmi bir temmuzda ölümlülük konusunda bazı şeyler öğrenmişti. Dünyanın o anlamsız zalimliği konusunda da. El sıkışmayı kendi kendine sağ değil de sol eliyle öğrenen genç adam artık o kadar da eğlence meraklısı değildi. O ara Philadelphia'da, annesinin arkadaşlarından birinin kızıyla buluşuyordu. İlişkisinin ciddi olup olmadığını bilmiyordum. Ki'nin 'John Amcası' yaşamının bu yanı konusunda çok sıkı ağızlıydı. Ama bir genç adam kendi isteğiyle annesinin arkadaşlarından birinin kızıyla çıkıyorsa genellikle durum ciddi demektir.

"Belki ilkbaharda." John, her sonbaharın sonunda ve her kışın başında hep bunu tekrarlıyordu. Bir keresinde ona, "Ben nerede hata yapıyorum?" diye sordum. Şükran Günü'nden hemen sonraydı ve yine bir engelle karşılaşmıştık.

Avukat, "Sen hiç hata yapmadın," diye cevap verdi. "Bir tek kişinin evlat edinmek istediği vakalar her zaman çok ağır gelişir. Hele bunu isteyen bir erkekse durum daha da kötüleşir." Ve konuşmanın burasında iki eliyle çok çirkin, hafif bir hareket yaptı.

"Bu apaçık bir seks ayrımı John."

"Evet. Ama genellikle haklılar. İstersen küçük bir çocuğa saldırmaya hakkı olduğunu düşünen aşağılık bir sapığı suçla. İstersen bürokrasiyi. İstersen suçlunun *bossa nova* olduğunu düşün. Şu 'aşk dansı'nın. Bu yavaş tamamlanan bir işlem. Ama sonunda sen kazanacaksın. Bir kere sicilin tertemiz. Sonra Kyra, her yargıca ve İSB görevlisine, 'Ben Mike'la olmak istiyorum,' diyor. Onlar ne kadar engel çıkarırlarsa çıkarsınlar hepsiyle uğraşacak kadar paran var. Sana kaç çeşit belge imzalatırlarsa imzalatsınlar... Ve en önemlisi, dostum, ben varım!"

Bir şey daha vardı. Basamaklarda soluk almak için durduğum zaman Ki'nin kulağıma fısıldadığı sözler. Bundan John'a hiç söz etmemiştim. Frank'e açıklamadığım şeylerden biri de buydu.

Ki, "Mattie artık senin küçük kızın olduğumu söylüyor," diye fısıldamıştı. "Senin bana bakacağını."

Ve ben de bunu yapmak için uğraşıyordum. İnsan Servisi Bölümündeki işi ağırdan alan lanet olasıca uzmanlar izin verdiği kadar tabii. Ve beklemek de çok zordu.

Frank viski kadehini alıp bana doğru eğdi. Başımı, "hayır" der gibi salladım. Ki, kardan adam yapmayı çok istiyordu. Taze karları aydınlatan parlak güneş ışığına başım ağrımadan çıkmak istiyordum.

"Frank, anlattıklarımın ne kadarına inanıyorsun?"

Kayınbiraderim kadehine içki doldurduktan sonra gözlerini masaya dikerek düşünmeye başladı. Başını tekrar kaldırdığında gülümsüyordu. Tebessümü Jo'nunkine öyle benziyordu ki, kalbim sızladı. Ko-

nuşmaya başladığı zaman genelde çok hafif olan Boston-İrlanda aksanı iyice koyulaşmıştı.

"Ben yarı sarhoş bir İrlandalıyım. Ve Noel gecelerinde anlatılan bütün hortlak hikâyelerinin ağababasını demin dinledim. Anlattıklarının hepsine de inanıyorum, deli!"

Güldüm. Frank de öyle. Daha çok burnumuzdan. Evdekileri uyandırmak istemeyen ve belki biraz da çakırkeyif olan erkeklerin gece geç vakit yaptıkları gibi.

"Haydi, haydi. Gerçekten ne kadarına inanıyorsun?"

Frank koyu İrlanda aksanıyla konuşmaktan vazgeçti. "Hepsine inanıyorum," diye tekrarladı. "Çünkü Jo da buna inanıyordu. Bir de o çocuk yüzünden." Kimi kastettiğini anlamam için başıyla merdiveni işaret etti. "Ki şimdiye kadar rastladığım küçük kızlardan farklı. Evet, çok tatlı ama gözlerinde bir şeyler var. Önce buna annesini korkunç bir biçimde kaybetmesinin neden olduğunu sandım. Ama mesele bu değil. Daha fazlası var, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Sen de aynı durumdasın. O olay ikinizi de etkilemiş."

Ben çürümüş çuvala kezzap dökerken Jo'nun tutmayı başardığı o uluyan yaratığı düşündüm. Karım ondan 'Dışarıdakiler'den diye söz etmişti. O şeye pek dikkatle bakamamıştım. Belki öylesi çok daha iyi olmuştu.

"Mike?" Frank'in yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Titriyorsun."

"Geçti," diye cevap verdim. "Gerçekten."

Kayınbiraderim, "Ev şimdi nasıl?" diye sordu. Hâlâ Sara Laughs'da oturuyordum. Kasımın başlarına kadar karar verme konusunda çok ağır davranmıştım. Ama sonra Derry'deki evi satışa çıkarmıştım.

"Sakin ve sessiz."

"Tamamıyla mı?"

Başımı, "evet" der gibi salladım ama bu tamamıyla doğru değildi. İki defa, Mattie'nin sözünü ettiği o duyguyla uyanmıştım. Yani sanki yatakta yanımda biri varmış gibi. Ama bu tehlikeli bir varlık değildi.

İki defa burnuma Red parfümünün kokusu gelmişti. (Ya da öyle sanmıştım.) Bazen de hava gayet durgunken Bunter'in çıngırağı şıngırdıyordu. Sadece birkaç nota. Sanki bir şey çok yalnızmış ve, "Merhaba," demek istiyormuş gibi.

Frank saate bir göz attıktan sonra özür diliyormuş gibi bana baktı. "Sana birkaç soru daha sormak istiyorum. Bir sakıncası yok ya?"

"Bir insan Noel'in ertesi günü sabaha kadar oturamazsa, bunu hiçbir zaman yapamaz," dedim. "Sor bakalım."

"Polise ne söyledin?"

"Onlara fazla bir şey söylememe gerek kalmadı. Footman onları mutlu edecek kadar çok konuşmuştu. Fazla gevezeliği Norris Ridgewick'in pek hoşuna gitmedi. Footman arabayla karavanın önünden geçtiklerini, Devore'un bunu yapmazlarsa başlarına her türlü şeyin gelebileceğini söyleyerek kendilerini tehdit ettiğini açıkladı. Evet, arabayı kullanan Osgood'muş! Devore'un sevgili emlakçısı! Ayrıca eyalet polisleri, Warrington'da Devore'un evrakları arasında telgrafla transfer edilen parayla ilgili bir belgenin kopyasını da buldu. Grand Cayman'lardaki bir hesaba iki milyon dolar yatırılmıştı. Kopyaya RANDOLPH FOOTMAN adı yazılmıştı. Ve Randolph, George'un göbek adıydı. Bay Footman şimdi Shawshank Eyalet Hapishanesi'nde ikamet ediyorlar."

"Ya Rogette?"

"Whitmore, kadının annesinin kızlık adıymış. Ama sanırım o babasına daha düşkünmüş. Rogette'in lösemisi varmış. Bu 1996'da teşhis edilmiş. Onun yaşındaki insanlarda üç vakadan ikisi muhakkak öldürücü oluyormuş. Ve kadın öldüğü sırada elli yedi yaşındaymış. Kadına kemo-terapi uygulanıyormuş. Peruk takmasının nedeni de buymuş!"

"Kadının Kyra'yı neden öldürmeye kalktığını bir türlü anlayamıyorum. Sara Tidwell'in kemiklerini erittiğinde hortlağın dünyamızdaki etkisi de sona erdi. Bu nedenle o lanetin... Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Max Devore'la karşılaşsaydın, durumu anlardın," dedim. "Güneşli California'ya gideceği zaman bütün TR'yi tutuşturan o lanet olasıca adamı bir görseydin... kadının başındaki peruk elimde kaldığı zaman

bir an Max Devore'u düşündüm. Bana, nasıl olduysa, kadınla adam kişiliklerini değiş tokuş etmişler gibi geldi. Ama sonra, ah, hayır, diye düşündüm. Bu o kadın. Rogette. Bir nedenle saçları dökülmüş."

"Bu düşüncende haklıydın. Kadın kemo-terapi görüyormuş."

"Ama aynı zamanda yanılıyordum da. Hortlaklar konusunda eskisinden daha fazla bilgim var, Frank. Galiba en önemli olanı ilk gördüğün, ilk düşündüğün şey... Genellikle doğru olan da bu. O gün karşılaştığım o adamdı! Devore! Geri dönmüştü. Sonunda artık bu olay Sara'yla ilgili değildi. Devore için değildi. Hatta konu Kyra da sayılmazdı. Son anda her şey Scooter Larribee'nin kızağıyla ilgiliydi."

Birkaç dakika derin bir sessizlik oldu. Bu öylesine derindi ki evin soluk aldığını bile duydum. İnsan bunu duyabiliyor. Tabii gerçekten dinlerse. Öğrendiğim şeylerden biri de buydu.

Sonunda Frank, "Tanrım..." diye mırıldandı.

"Devore'un doğuya Kyra'yı öldürmek için geldiğini sanmıyorum. İlk planda böyle bir şey yoktu."

"Peki, istediği neydi? Torununu tanımak mı? Barışmak mı?"

"Tanrım! Hayır!"

"Öyleyse anlat."

"O insan biçiminde bir canavardı! Kyra'yı *satın almak* için doğuya döndü. Ama Mattie çocuğunu satmadı. Sonra Sara, Devore'u ele geçirdi ve adam da bu yüzden Ki'nin ölümünü planlamaya başladı. Sara'nın ondan daha istekli bir uşağı olduğunu da sanmıyorum."

Frank, "Sara kaç kişinin ölümüne neden oldu?" diye sordu.

"Bunu kesinlikle bilmiyorum. Bilmek istediğimi de sanmıyorum. Jo'nun notları ve kupürlerine bakılırsa... 1901-1998 yılları arasında başka dört kişi öldü... Bunlardan 'emirle sağlanan cinayetler' diye söz edebiliriz, değil mi? Öldürülenlerin hepsi çocuktu. Hepsinin adları da K. harfiyle başlıyordu. Ve hepsi de Sara'yı öldüren adamların yakın akrabalarıydı."

"Tanrım!"

"Bunun Tanrı'yla fazla ilgisi olduğunu sanmıyorum... Ama Sara onlara yaptıklarını ödetti."

"Ona acıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ki'ye parmağıyla dokunmaya kalksaydı onu parça parça da ederdim. Ama, bir açıdan Sara'ya acıyorum. Kadına saldırıp onu öldürdüler. Sara son nefesini verirken oğlunu boğuyorlardı. Tanrım, sen Sara'ya acımıyor musun?"

"Evet, galiba acıyorum. Mike, öbür çocuğun kim olduğunu biliyor musun? Ağlayan çocuğun? O kan zehirlenmesinden ölen çocuk küçük müydü?"

"Jo'nun notlarının çoğu bu olayla ilgiliydi. Zaten araştırmaya da oradan başladı. Royce Merrill bu hikâyeyi iyi biliyordu. Ağlayan çocuk Red Tidwell, Junior'du. Şunu anlamalısın: 1901 eylülünde, Red Tops, Castle İlçesinde son konserlerini verdikleri sırada TR'de hemen herkes Sara'yla oğlunun öldürüldüğünü biliyordu. Ve neredeyse herkesin bu işin kimlerin başının altından çıktığı konusunda da bir fikri vardı.

"Red Tidwell, ağustosun önemli bir bölümünü İlçe Şerifi Nehemiah Bennerman'ı sıkıştırarak geçirdi. Önce Sara'yla oğlunu canlı bulacaklarını sanıyordu. Sonra ikisinin cesetlerinin bulunması için uğraştı. Sonunda da katillerin yakalanması için... Çünkü adam onların öldüklerini kabul eder etmez, ikisinin de bir cinayete kurban gittiklerini anladı. Bundan hiçbir zaman kuşkusu olmadı.

"Bannerman önce Red'in taleplerini anlayışla karşıladı. Başlangıçta hemen herkes ona hak veriyor gibiydi. Red Top grubuna TR'de geçirdikleri o süre boyunca çok iyi davranılmıştı. Jared Devore'u en çok kızdıran da buydu. Ve bence Son Tidwell'i o önemli hatayı yaptığı için affedebiliriz."

"Hangi hata bu?"

Ah, Red 'Son' Tidwell, Marsın Cennet olduğunu sandı, diye düşündüm. "TR gruba gerçekten cennet gibi gözüktü. Ta ki Sara'yla Kito dolaşmaya çıkıncaya kadar. Ve ana oğul hiçbir zaman geri dönmediler. Ama o güne kadar Tidwell'ler siyah olmalarının kimse tarafından yadırganmadığı ve rahatlıkla soluk alabilecekleri bir yer bulduklarını sanıyorlardı."

"Red ve ailesi terslikler yaşandığında kendilerine de diğer TR'liler gibi davranacaklarını düşündüler," dedim. "Çünkü her şey yolundayken onlara öyle davranmışlardı. Ama öyle olmadı. TR Tidwell'lere kar-

şı cephe aldı. Jared'le himayesindeki gençlerin yaptıklarını *hoş karşılamıyorlardı.* Ancak, işin ucu kendilerine dokununca durum değişti... Böyle bir durumda..."

Frank, "Sende olanları korursun," diye mırıldanarak içkisini bitirdi. "Kirli çamaşırlarını, kilitli kapılar ardında yıkarsın."

"Evet. Red Tops, Castle İlçesi Panayırında konser verdiği sırada gölün kıyısındaki küçük topluluk da dağılmaya başlamıştı. Bunları Jo'nun notlarından öğrendim. Kentle ilgili tarihçelerde bundan fısıltıyla bile söz edilmiyor.

"İşçi Bayramı geldiği sırada zencileri taciz etmeye başlamışlardı. Ve olaylar gün geçtikçe daha kötü ve çirkin bir hal alıyordu. Ama Son Tidwell oradan gitmek istemiyordu. Ablasıyla yeğenine ne olduğunu öğreninceye kadar yerinden kımıldamayacaktı. Diğer zencinler daha hoşgörülü yerlere dağıldıktan sonra bile ailesiyle o çayırda kaldı.

"Sonra biri tuzak kurdu. Şimdi Tidwell'in Çayırı denilen yerin bir buçuk kilometre doğusundaki koruda bir açıklık vardı. Bunun ortasından büyük bir huş ağacı yükseliyordu. Jo'nun atölyesinde ağacın bir fotoğrafını buldum. Siyah gruplar yerel kiliselerin kapıları suratlarına kapandıktan sonra orada toplanıp dua ediyorlardı. Red'in oğlu -Junior- oraya sık sık gidiyordu. Dua etmek ve düşünmek için. Kentte pek çok kişi bunu biliyordu. Biri, çocuğun her zaman geçtiği ağaçların arasındaki patikaya ayağından yakalanması için bir kapan kurdu. Üzerini yapraklar ve çam dikenleriyle örttü."

Frank, "Tanrım..." diye fısıldadı. Midesi bulanmaya başlamış gibiydi.

"Bunun Jared Devore ve oduncu çocuklarının işi olduğunu sanmıyorum. Onlar cinayetlerden sonra Sara ve Son'un akrabalarına yaklaşmak bile istemiyorlardı. Bu işi o Devore'un himayesindeki gençlerin çevresinin de yapmadığından eminim. O sırada gruptakilerin pek arkadaşı kalmamıştı. Ama bu, gerçekleri değiştirmiyordu. Yani o göl kıyısındaki zenciler hadlerini aşmaya başlamışlardı. Dokunulmaması gereken yaraları kaşıyorlardı. 'Hayır,' cevabını kabul etmiyorlardı. İşte bu nedenle biri kapan kurdu... Adamın niyetinin çocuğu öldürmek olduğunu sanmıyorum! Ama onu sakatlamak? Belki bir ayağının koptu-

ğunu görmek, yaşamının sonuna kadar koltuk değneğiyle dolacağını bilmek? Adamın hayalinin bu noktaya kadar geldiğini sanıyorum.

"Her neyse... Tuzak etkili oldu. Çocuğun ayağı kapana kısıldı... Uzun bir süre onu bulamadılar. Çocuk müthiş bir can acısıyla kıvranmış olmalı. Sonra da kan zehirlenmesi. Ve zavallı sonunda öldü. Red, 'Son' savaşmaktan vazgeçti. Düşünmesi gereken başka çocukları ve yanından ayrılmayan akrabaları vardı. Grup pılısını pırtısını toplayarak oradan ayrıldı. Jo bazılarının izini Kuzey Carolina'da bulmuştu. Ailenin torunlarının çoğu orada yaşıyor. 1933'de genç Max Devore ortalığı ateşe verdiği zaman Tudwell'lerin kulübeleri de yandı."

Frank, "Anlayamadığım bir şey var," dedi. "Sara'yla oğlunun cesetleri neden bulunamadı? Burnuna gelen çürümüş et kokusunun aslında fiziksel açıdan gerçek olmadığını biliyorum. Ama muhakkak ki o günlerde... Senin Sokak dediğin yoldan çok kişi gelip geçtiği için..."

"Devore'la adamları Sara'yla oğlunu onları bulduğum yere gömmediler. Önce cesetleri korunun derinliklerine sürüklediler sanırım. Belki Sara Laughs'ın kuzey bölümünün bulunduğu yere kadar. Cesetlerin üzerlerini çalılarla örttüler. Sonra o gece tekrar geldiler. Evet, gece gelmiş olmalılar. Cesetleri orada bıraksalardı civardaki ne kadar etobur hayvan varsa oraya üşüşürdü. Cesetleri oradan götürüp o çuvala sararak gömdüler. Jo mezarın nerede olduğunu bilmiyordu. Ama tahminime göre katiller Bowie Ridge'i seçtiler. Çünkü neredeyse bütün yaz orada odun kesmişlerdi. Kahretsin! Bowie Ridge hâlâ çok tenha bir yer. Katillerin cesetleri bir yere gömmeleri şarttı. Bence orayı seçtiler."

"O halde nasıl... neden..."

"Yaptıkları yüzünden vicdan azabıyla kıvranan sadece Draper Finney değildi, Frank. Hepsi aynı duygu içinde kıvranıyorlardı. *Hayaletler* yakalarını bırakmıyordu. Galiba içlerinde olaydan tek etkilenmeyen Jared Devore'du. Adam bir on yıl daha yaşadı. Ve bu süre boyunca yemeden içmeden hiç ***kesilmedi!*** Ama delikanlılar kâbus görüyorlardı. Çok fazla içiyor, çok fazla kavga ediyor, durmadan tartışıyorlardı. Biri laf arasında Red Tops'tan söz ederse hemen dikleşiyorlardı..."

Frank, "Ne hacet," diye fikrini açıkladı. "Boyunlarına 'Bizi tekmeleyin! Biz suçluyuz!' yazılı levhalar takıp dolaşsalardı."

"Evet. TR'lilerin onlarla konuşmamaları da durumu daha kötüleştiriyordu sanırım. Sonra Finney, taş ocağında öldü. Daha doğrusu orada intihar etti sanırım. Ve o zaman Jared'in oduncu çocuklarının aklına parlak bir fikir geldi. Cesetleri gömüldükleri yerden çıkaracakları. Onları olayın geçtiği yere gömerlerse, her şey hepsi için de normale dönecekti.

"Jared bu fikri beğendi mi?"

"Jo'nun notlarına göre delikanlılar artık o sırada Jared'in yanına bile yaklaşmıyorlardı. Gençler, kemik dolu çuvalı, Jared Devore'un yardımı olmadan tekrar gömdüler. Sonunda benim kazdığım o yere. Bu işi 1902 yılının sonbaharında yaptılar."

"O da geri dönmek *istiyordu.* Öyle değil mi? Sara yani. Oraya dönerse katilleri daha fazla etkisine alacaktı."

"Ve bütün kenti. Evet. Jo da aynı fikirdeydi. Bu nedenle olanların bir kısmını öğrendikten sonra bir daha Sara Laughs'a gitmek istemedi. Özellikle hamile olduğunu tahmin ettikten sonra. Bebeğimizin olması için uğraştığımız zamanlarda Jo'ya çocuğa Kia adını vermemizi önerdim. Tanrım! Kim bilir Jo ne kadar korktu! Ve ben bunu hiçbir zaman fark etmedim."

"Sara, Kyra'nın öldürülmesi için senden yararlanabileceğini düşünüyordu. Yani Devore işi başaramadan ölürse. Adam yaşlıydı ve sağlığı bozuktu. Ama Jo kumar oynadı. Çünkü senin çocuğu kurtaracağına inanıyordu."

"Evet."

"Ve bunda haklıydı."

"Bu işi yalnız başıma katiyen başaramazdım. Rüyamda Sara'nın şarkı söylediğini gördüğüm geceden itibaren Jo attığım her adımda yanımdaydı. Sara onu vazgeçiremedi."

Frank, "Evet, Jo hiçbir zaman bir işi yarım bırakmaz, savaştan da kaçmazdı," diyerek başını sallayıp bir gözünü kuruladı. "Ya şu senin dedenin babasının kız kardeşi? Auster'le evlenen kadın?"

"Bridget Noonan Auster," dedim. "Dostları onu 'Bridey' diye çağırıyorlardı. Anneme sordum. O da arka arkaya yeminler ederek hiçbir şey bilmediğini ve Jo'nun kendisine Bridey hakkında hiçbir şey sormadığını iddia etti. Ama bence annem yalan söylüyor olabilir. O genç

kadın ailenin 'yüz karası'ydı sanırım. Kesinlikle. Bunu Bridey adını söylediğim zaman annemin ses tonundan anlıyorum. Kadının Benton Auster'le nasıl tanıştığını bilmiyorum. Belki adam dostlarını ziyaret etmek için Prout's Neck'e geldi. Ve kumsalda yapılan bir piknik sırasında Bridget'le flört etmeye başladı. Bu akla yakın, ama tabii başka ihtimaller de var. Tanışmaları 1884 yılında oldu. Bridget o sırada on sekiz yaşındaydı. Benton ise yirmi üç. Ve iki genç alelacele evlenmek zorunda kaldılar. Kito Tidwell'i boğan Harry de onlar evlendikten altı ay sonra dünyaya geldi."

Frank, "Yani Harry o olay sırasında on yedisine yeni basmıştı," diye bağırdı. "Ulu Tanrım!"

"O zamana kadar annesi kendisini iyiden iyiye dine vermişti. Delikanlı, annesi olayı öğrenirse onun ne söyleyeceğini düşünüyor ve dehşetle titriyordu. Yaptıklarının bir nedeni de buydu. Başka soruların var mı, Frank? Çünkü gerçekten yorulmaya başlıyorum."

Kayınbiraderim birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Sonunda artık soracak sorusu kalmadığını düşünmeye başladım. Ama o sonra, "İki sorum daha var," dedi. "Sence sakıncası yok ya?"

"Artık gerilemek için çok geç sanırım. Nedir?"

"Sözünü ettiğin o siluet. Şu 'Dışarıdakiler'den olan şey. O beni endişelendiriyor."

Bir şey söylemedim. Çünkü o şey beni de endişelendiriyordu.

"Sence onun geri gelme ihtimali var mı?"

"O her zaman geri gelir," diye cevap verdim. "Ukalalık etmek gibi olacak ama... Dışarıdaki sonunda hepimiz için geri gelir. Öyle değil mi? Çünkü hepimiz kemik torbalarıyız. Ve o Dışarıdaki... Dışarıdaki'nin istediği o torbanın içindekiler, Frank."

Kayınbiraderim bu sözleri düşündükten sonra viskisini bir yudumda bitirdi.

"Bir sorun daha vardı."

Frank, "Evet," dedi. "Tekrar yazmaya başladın mı?"

Birkaç dakika sonra yukarı çıkarak Ki'yi kontrol ettim. Dişimi fırçaladım. Yine Ki'ye baktım. Sonra da gidip yatağıma girdim. Yattığım yerden pencereden karları ışıldatan solgun ayı görebiliyordum.

"Tekrar yazmaya başladın mı?"

Hayır. Yaz tatilimi nasıl geçirdiğimle ilgili uzun bir yazı dışında, hayır. O yazıyı daha sonraki yıllarda Kyra'ya gösterebilirim. Bunun dışında hiçbir şey yazamadım. Harold'un endişelendiğini biliyorum. Galiba ergeç onu arayıp uzun süre gayet iyi çalışan makinenin artık durduğunu söylemem gerekecek. Makine bozulmadı. Burada okuduğunuz hatıratı yazarken ne kalbim tekledi, ne soluğum kesildi. Ama makine yine de durdu. Depoda yakıt var. Bujiler çalışıyor, akümülatör doluyor. Ama o kelimelerle dolu atlıkarınca kafamın ortasında sessizce, öylesine duruyor. Üzerine muşamba örttüm. Çünkü bana çok iyi hizmet eden bu aracın tozlandığını düşünmek bile istemiyorum.

Bu olayın bir nedeni Mattie'nin ölüm tarzı. Bu sonbahar bir ara en az iki romanımda benzer ölüm sahnelerini yazdığımı kavradım. Popüler romanlarda bununla ilgili sürüyle örnek vardır. Hiç, ahlakla ilgili bir ikilem kurup, sonra da bunu nasıl çözeceğinizi bilemediğiniz oldu mu? Örneğin... roman kahramanının kendisi için çok genç olan bir kadını seksüel açıdan çekici bulması doğru mu? Düğümün çabucak çözülmesi mi gerekiyor? Dünyanın en kolay işi bu. "Hikâye tatsızlaşmaya başladığında eli tabancalı adamı getiriverin." Bunu Raymond Chandler söylemiş. Belki resmi işler için de buna benzer bir şey söylenebilir, *kemo sabe.*

Cinayet en kötüsünden bir pornografidir. Cinayet, "İstediğimi yapmama izin verin," talebinin en aşırı uca varması demektir. Ben, hayal ürünü cinayetlerin bile ciddiye alınması gerektiğine inanıyorum. Belki bu da geçen yaz aklıma gelen fikirlerden. Belki de bu, Mattie parçalanmış kafasından kanlar akarak kollarımda çırpınırken düşündüğüm bir şey. Bir kitapta böylesine korkunç, ama uygun bir ölüm sahnesini yazabilirdim. İşte bu düşünce midemi bulandırıyor.

Ya da belki, keşke biraz daha zaman olsaydı, diye düşünüyorum.

Ki'ye aşk mektuplarının ortada bırakılmamasının daha doğru olacağını söylediğimi hatırlıyorum. Ama aslında tümünün geri dönüp size acı çektireceklerini düşünüyordum. Fakat bunu çocuğa açıkça söylemedim... Zaten hayaller yakamı bırakmıyor... Ancak, isteyerek ve bilerek bunu davet etmeyeceğim. Rüyalar kitabımı kapattığımda kendi

irademi kullandım. O rüyaların üzerine de kezzap dökebilirdim. Ama istemedim.

Aklımın ucundan geçmeyen şeyler gördüm. Hiçbir zaman hissetmeyeceğimi sandığım şeyler hissettim. Bunlardan biri de koridorun sonunda uyuyan o küçük çocuğa karşı duyduklarım. Ve duygularımın en hafifi de bu değil tabii. Kyra artık benim küçük kızım. Ben de onun babasıyım. Ve önemli olan da bu. Hiçbir şeyin bunun yarısı kadar önemi yok.

Thomas Hardy'nin romanlardaki en dâhice çizilmiş karakterin bile bir torba kemikten ibaret olduğunu söylediği iddia edilir. Hardy de *Jude the Obscure*'dan sonra roman yazmaktan vazgeçti. Hem de hikâyecilik dehası doruk noktasındayken. Hardy, ondan sonra yirmi yıl şiir yazdı. Biri kendisine romandan neden vazgeçtiğini sorduğunda, "Romanla neden o kadar uzun süre ilgilendiğimi anlayamıyorum," dedi. "Şimdi geriye dönüp baktığımda her şey bana gülünç geliyor." Şu andan, Dışarıdaki'nin beni hatırlayıp geri dönmeye karar vereceği güne kadar yapılacak başka şeyler olmalı. O gölgelerden daha önemli şeyler. Hayaletler Evi'nin duvarlarının gerisinde zincir şakırdatma işine geri dönebilirim. Ama istemiyorum. Artık hayaletler ve hortlaklardan hoşlanmıyorum. Mattie'nin bu yüzden Melville'in hikâyesindeki Bartleby'i düşüneceğini hayal etmek bana daha hoş geliyor.

Center Lovell, Maine.
25 Mayıs 1997 - 6 Şubat 1998